Thê chủ tại thượng!

Nhược Thủy Lưu Ly

Editor:Demcodon

Truyện được đăng tải tại Diễn đàn Lê Quý Đôn

Mục lục

Chương 1: Mở Đầu
Chương 2: Thân Cận
Chương 3: Hồn Đoạn
Chương 4: Chuẩn Bị Xem Cuộc Vui
Chương 5: Công Tử Vân Dật
Chương 6: Một Tiểu Chính Thái
Chương 7: Tìm Phiền Toái
Chương 8: Vô Tình Gặp Gỡ
Chương 9: Hy Sinh
Chương 10: Giả Trang Xấu
Chương 11: Nhàn Vương Chọn Phu
Chương 12: Thành Toàn
Chương 13: Ninh Vương Không Được Tự Nhiên
Chương 14: Đón Dâu
Chương 15: Bái Đường Thành Thân
Chương 16: Động Phòng
Chương 17: Giải Độc
Chương 18: Hôn
Chương 19: Ghen!
Chương 20: Lừa Gạt Đến Tay
Chương 21: Lại Mặt
Chương 22: Lần Nữa Toàn Thắng
Chương 23: Ai Không Vui?
Chương 24: Liễu Sâm Dạy Bảo
Chương 25: Đến Thanh Lâu
Chương 26: Hào Môn Đánh Cuộc
Chương 27: Làm Việc Tốt Thường Gian Nan
Chương 28: Hung Hãn
Chương 29: Nghịch Lân
Chương 30: Tú Cầu Đả Thương Người
Chương 31: Không Muốn Lấy Ngươi
Chương 32: Nếu Nói Quốc Gia Đại Sự
Chương 33: Phụng Chỉ Cùng Chơi
Chương 34: Lễ Hội Hoa Đào
Chương 35: Bức Tranh
Chương 36: Hoàng Tử
Chương 37: Hiếu Kỳ
Chương 38: Dự Định Của Nhàn Vương
Chương 39: Móng Vuốt Sáng
Chương 40: Con Thỏ Đáng Thương
Chương 41: Khắc Khẩu
Chương 42: Chỉ Cưới Một Người
Chương 43: Bắt Rắn

Chương 44: Thua Thiệt
Chương 45: Sắc Đẹp?
Chương 46: Hoàng Tử Điện Hạ Bốc Đồng
Chương 47: Người So Với Người Làm Người Ta Tức Chết
Chương 48: Sát Ý Của Nhàn Vương
Chương 49: Tiểu Hồ Ly Đáng Thương
Chương 50: Không Có Cốt Khí Hồ Ly
Chương 51: Ý Đồ Ám Sát
Chương 52: Tiết Lộ Tin Tức
Chương 53: Dụ Rắn Ra Khỏi Hang
Chương 54: Cứu Giá
Chương 55: Có Thể So Với Giặc Cướp
Chương 56: Đến Chậm Dạy Dỗ
Chương 57+1: Các Vị Đại Thần Đáng Thương (1)
Chương 57+2: Các Vị Đại Thần Đáng Thương (2)
Chương 57+3: Các Vị Đại Thần Đáng Thương (2)
Chương 58: Tâm Tư Của Vân Vũ Dương
Chương 59: Tư Vũ Tức Giận
Chương 60: Dư Đảng Của Thanh Vương
Chương 61: Tình Địch Ơi Tình Địch
Chương 62: Thái Hậu Hoa Tuyệt Thế
Chương 63: Nghĩa Phụ Vs Nghĩa Nữ
Chương 64: Trò Hay Của Nữ Hoàng Bệ Hạ
Chương 65: Vân Thiển Nhanh Trí
Chương 66: Bại Hoại Còn Có Thể Nhã Nhặn?
Chương 67: Tô Tướng Quân Rất Thất Vọng
Chương 68: Tình Địch Gặp Mặt
Chương 69: Thật Nhiều Sói Đói
Chương 70: Nhàn Vương Quân Hung Hãn
Chương 71: Mẫu Thân Ác Độc
Chương 72: Kim Bài Miễn Tử
Chương 73: Võ Vương Thế Nữ Đau Buồn
Chương 74: Thích Khách
Chương 75: Chấn Động Giết Trong Nháy Mắt
Chương 76: Hoàng Vũ Mặc Muốn Hộc Máu
Chương 77: Du Lịch, Tạo Phản
Chương 78: Vân Dật Mang Thai
Chương 79: Lòng Tốt Không Được Báo Đáp Tốt
Chương 80: Nhàn Vương Quân Khủng Bố
Chương 81: Không Có Mang Thai?
Chương 82: Vân Thiển Đắc Thế, Vân Dật Bị Bệnh
Chương 83: Trong Lúc Dưỡng Thai
Chương 84: Bánh Bao Nhỏ Đáng Yêu
Chương 85: Sư Phụ Mất Tích
Chương 86: Sư Tỷ Là Người Xấu
Chương 87: Tiểu Mèo Hoang Phản Kích
Chương 88: Đối Đầu
Chương 89: Tiểu Mèo Hoang Phản Kích

Chương 90: Đối Đầu
Chương 91: Sư Huynh???
Chương 92: Thân Phận Của Minh Thất
Chương 93: Thế Giới Động Vật Của Bánh Bao Nhỏ
Chương 94: Bước Ngoặt Lớn
Chương 95: Âu Dương Lăng Ca
Chương 96: Nữ Hoàng Bệ Hạ Đáng Thương
Chương 97: Không Muốn Hầu Cha
Chương 98: Mộ Dung Cầm
Chương 99: Bị Ôm Lấy
Chương 100: Nhàn Vương Sợ Lửa?
Chương 101: Dập Đầu Nhận Sai?
Chương 102: Bắt Tay Giảng Hòa
Chương 103: Bánh Bao Nhỏ Đố Kỵ
Chương 104: Huynh Đệ Vân Gia
Chương 105: Cùng Nhau Đi Dạo Phố
Chương 106: Gặp Chuyện Không May
Chương 107: Bánh Bao Nhỏ Làm Cho Người Đau Lòng
Chương 108: Vân Thiển Bị Hành Hạ
Chương 109: Sóng Ngầm Mãnh Liệt
Chương 110: Bánh Bao Xấu Xa Đáng Ghét
Chương 111: Hoàng Tử Điện Hạ Chưa Từ Bỏ Ý Định
Chương 112: Chọn Một Trong Hai
Chương 113: Ác Mộng Của Hoàng Ngọc Ngạn
Chương 114: Phong Ba Lại Nổi Lên
Chương 115: Định Chung Thân
Chương 116: Nữ Hoàng Bệ Hạ Đích Thân Ra Nghênh Đón
Chương 117: Ám Sát Nữ Hoàng Bệ Hạ
Chương 118: Bánh Bao Nhỏ Làm Người Tức Giận
Chương 119: Ta Không Muốn Sống
Chương 120: Vân Vũ Dương Chết
Chương 121: Nhàn Vương Đa Mưu Túc Trí
Chương 122: Vân Dật Tự Sát
Chương 123: Bắt Lấy Thật Nhiều
Chương 124: Lão Thái Bà Âu Dương
Chương 125: Đều Là Người Xấu
Chương 126+1: Kết Cục (1)
Chương 126+2: Kết Cục (2)
Chương 126+3: Kết Cục (3)

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 1: Mở Đầu

Phượng Lăng Tịch- tam hoàng nữ Phượng liên quốc, là nữ nhi sủng ái nhất của nữ hoàng Phượng Tê. Nhưng nàng lại hận nữ hoàng, từ khi phụ hậu* chết một khắc kia, nàng liền hận nữ hoàng của mình. Bởi vì nữ nhân kia hại chết phụ hậu của nàng, còn chưa tính hoàng muội chưa được sinh ra của nàng.

(*phụ hậu: phụ thân làm hoàng hậu)

Vì cái ngôi vị hoàng đế, cái người nữ nhân kia từng đối với phụ hậu nàng thề non hẹn biển lại tùy ý truyền thánh chỉ, ban cho phụ hậu nàng ly rượu độc, một xác hai mạng.

Nàng nói nàng thân bất do kỷ, nàng nói thế lực thừa tướng quá lớn, cho nên nàng không thể động người nam nhân kia. Nàng không biết là thật cưng chiều hay giả yêu quý nhân, đại công tử của phủ thừa tướng chính là hung thủ hại chết phụ hậu của nàng.

Nàng không thể tha thứ, cho dù là về sau Phượng Tê tiêu diệt thế lực hùng mạnh của thừa tướng, cho dù có xử tử vị quý nhân kia nàng vẫn như cũ không thể tha thứ.

Vốn là năng lực xuất chúng, có hơi thở của vương giả. Tam nữ hoàng dần dần trở nên lòng dạ độc ác, thậm chí là chuyện hãm hại trung lương, làm không thiếu chuyện, oán hận trong lòng nàng lúc nào cũng bộc phát, muốn hủy diệt cái ngôi vị hoàng đế kia, nàng nên vì phụ hậu cùng hoàng muội lấy lại công đạo.

Phượng Tê bởi vì áy náy, đối với nàng một mặt dễ dàng tha thứ, lại làm cho nàng làm chuyện nghiêm trọng thêm, trong triều chúng thần đối với vị tam nữ hoàng này tất cả câu đều oán hận.

Bất quá gần đây, tam nữ hoàng lại thu liễm rất nhiều. Đơn giản vì Phượng Lăng Tịch thích con trai bảo bối duy nhất của Thừa tướng gia vừa mới nhậm chức, Âu Dương Lăng ca.

Vị Âu Dương thừa tướng này cùng thừa tướng một đời trước thật khác nhau, là một mười đủ mười đại trung thần, thậm chí chính trực có chút quá phận vì vậy đối với người hãm hại trung lương như tam nữ hoàng Phượng Lăng Tịch có thể nói là hận thấu xương, tự nhiên là không cho phép con trai bảo bối của mình cùng tam nữ hoàng cùng một chỗ.

Tam nữ hoàng không chịu dễ dàng buông tha cho, vì để cho Âu Dương thừa tướng đáp ứng đem con trai gả cho nàng, có thể nói dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào nhưng là Âu Dương thừa tướng lại chết không phục tùng, ngay cả nữ hoàng giúp đỡ nói tốt cũng không chấp nhận.

Vị thừa tướng này cũng là người cố chấp, không đồng ý chính là không đồng ý. Nữ hoàng cũng không dám làm cho quá mức, nếu không còn không biết cái người bảo thủ này sẽ làm đến chuyện gì xảy ra nữa, thần tử trung thành như vậy nữ hoàng cũng không muốn vì hôn sự của con trai- con gái mà thật sự bức tử nàng. Nếu thật là như vậy người kia sẽ làm cho nữ nhi đau đầu của nàng vĩnh viễn cũng đừng nghĩ ôm được mỹ nhân về.

Đáng tiếc, Phượng Lăng Tịch cố gắng như thế nào rốt cuộc vẫn là không có lợi ích gì. Âu Dương Lăng ca mặc dù cũng thích nàng nhưng là lập trường cũng không kiên định như nàng.

Ngay từ đầu, nàng còn có thể khuyên hắn, nàng nhất định sẽ làm cho Âu Dương Dĩnh đồng ý, nàng cũng vẫn luôn có lòng tin.

Phượng Lăng Tịch là người khi đã quyết định chuyện gì liền rất khó mà quay đầu lại, tựa như nàng hận nữ hoàng liền có thể liều lĩnh hận, mà hôm nay nàng yêu Âu Dương Lăng ca cũng đồng dạng liều lĩnh yêu, có thể vì hắn buông tha cho tất cả.

Đáng tiếc, mặc kệ nàng yêu sâu đậm, Âu Dương Lăng ca đối với nàng cuối cùng không có lòng tin gì, mẫu thân còn một lòng phản đối nữa, đã không chỉ một lần nói muốn buông tha cho.

Nàng biết rõ từ lúc vừa mới bắt đầu hắn liền do dự, là nàng liên tục không buông lỏng hắn, mới có thể kiên trì đến bây giờ.

Trong tửu lâu hai người ngồi đối diện với nhau, Âu Dương Lăng lạnh mặt nói: "Tam nữ hoàng, giữa chúng ta không thể nào, xin người không cần lại đi quấy rầy người nhà của ta nữa."

Phượng Lăng Tịch không nói lời nào, chỉ là một người buồn bực uống rượu, lần này nghe được lời mà Âu Dương Lăng nói, nàng không hề vội vã muốn khuyên lơn, bởi vì nàng nghe được âm thanh từ cõi lòng mình tan nát. Hoặc có lẽ vì Âu Dương Lăng lần này nói quá mức quyết tuyệt*, cũng có lẽ là nàng mệt mỏi, khẽ nhếch môi cười cười, đáy mắt không tự giác mang theo một tia khổ sở.

(*quyết liệt+ tuyệt tình)

Giữa bọn họ có trở ngại nặng nề, nhưng nàng tin chắc nàng có thể vượt qua, nhưng hắn lại không tín nhiệm, hắn nói lời nhẹ nhàng buông tha cho, lại làm cho nàng nản lòng thoái chí. Yêu cầu của nàng không nhiều, cho dù hắn đứng yên tại chỗ bất động, nàng

cũng có lòng tin đi đến bên cạnh hắn, nhưng là hắn ngay cả đều này cũng không làm được, nàng không ngừng đến gần mà hắn lại không ngừng lui về phía sau, nàng cũng sẽ mệt mỏi, nàng thật sự mệt mỏi.

Đang khi Âu Dương Lăng ca cho rằng nàng còn chưa từ bỏ ý định, lại muốn nói thêm vài lời hung ác thì Phượng Lăng Tịch đột nhiên ngẩng đầu lên, đáy mắt một mảnh lạnh lùng, gằn từng chữ: "Ta Phượng Lăng Tịch xin thề, từ nay về sau, cùng Âu Dương Lăng ca ân đoạn tình tuyệt, nếu lại có dây dưa, vĩnh viễn đọa địa ngục A Tỳ."

Thế nhưng nhất định không đi đến cùng nhau, vậy thì phải cắt đứt hoàn toàn một chút. Đối với mình hung ác có lẽ mới chân chính là nhân từ, mới có thể chết tâm.

Âu Dương Lăng ca trên mặt trong nháy máy mất đi sắc máu, sắc mặt trắng như tờ giấy, đôi môi run rẩy, nhìn xem bóng lưng kia rời đi quyết tuyệt, nhưng ngay cả mở miệng giữ lại đều làm không được.

Vĩnh viễn đọa địa ngục A Tỳ...

Nàng thật ác độc, liên tục nghe nói tam nữ hoàng lòng dạ độc ác như thế nào, hắn lại là lần đầu tiên chính thức thấy được, thì ra là nàng hung ác, đáng sợ như vậy, làm cho tay chân hắn lạnh buốt, không cách nào nhúc nhích.

Từ đó về sau, tam nữ hoàng liền mất tích, không có người biết rõ nàng đi nơi nào, cũng không có người biết rõ nàng sống hay chết.

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 2: Thân Cận

"Phong tiểu thư biết giặt quần áo sao?"

"Không biết." Tiệm giặt quần áo đều dùng làm gì?

"Phong tiểu thư biết nấu cơm sao?"

"Không biết." Không phải có nhà hàng hay sao?

"Phong tiểu thư biết quét dọn sao?"

"Không biết." Tập thể làm thêm giờ từ chức à?

...

Một góc quán cà phê, người đàn ông có vẻ ngoài lịch sự không ngừng hỏi ra các loại vấn đề, vĩnh viễn lấy lại được là hai chữ không thay đổi, ngay cả giọng nói lười biếng hình thành đều không thay đổi, người đàn ông lông mày càng nhíu thật chặt, đẩy mắt kính trên sống mũi dứt khoát trực tiếp hỏi: "Vậy Phong tiểu thư biết làm gì?" Nhìn xem cô gái lười biếng dựa vào tấm thủy tinh dưới đất, trong lòng hắn đã không ôm hy vọng gì.

Hắn thừa nhận cô gái trước mắt rất đẹp, giống như hồ ly chuyển thế, câu hồn đoạt phách. Nhưng hắn không phải là người nông cạn chỉ ham mê sắc đẹp, hắn muốn là một người vợ dịu dàng hiền thục, nhưng cô gái trước mắt cái gì cũng không biết, dáng người còn có

khả năng làm cho hắn cắm sừng. Nói thật, hắn đối với đối tượng để gần gũi và có tình cảm này đặc biệt không hài lòng.

Rốt cục Phong Lăng Hề thu hồi ánh mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ nhếch môi nói: "Vị tiên sinh này, ngươi phải cần là bảo mẫu, mà điểm này thì ta không thiếu tiền!"

Nghe được lời này, người ngồi ở bên cô gái sắc mặt đã hoàn toàn bóp méo, sớm mất đi lúng túng lúc ban đầu, gương mặt kia thanh tú nhưng tất cả đều là hung ác, bộ dạng rất muốn đem người bên cạnh cắn chết.

Đúng rồi! Cô là tổng giám đốc lớn của tập đoàn Phong thị làm sao sẽ thiếu tiền? Nhưng là cô có thể hay không quan tâm chung thân đại sự phiền toái của mình? Người đàn ông thở dài liếc nhanh nhìn hai người, cảm thấy cũng không cần thiết ngồi cùng: "Phong tiểu thư, tôi còn có việc xin đi trước!"

Người đàn ông vừa đi, liền có cô gái thanh tú đáng yêu nhào thẳng tới Phong Lăng Hề, một bộ dạng muốn bóp chết hình dạng của cô. Phong Lăng Hề đưa tay nhẹ nhàng đỡ lấy, hoàn toàn không để trong lòng, trong miệng cười nói: "Lần này tìm người không sai." Ít nhất không có nhìn cô mà chảy nước miếng.

Diệp Lê hừ lạnh nói: "Đừng cho là ta không biết ngươi nghĩ ta qua loa, nếu quả thật không sai thì ngươi sẽ làm cho người ta tức giận bỏ đi?"

Diệp Lê dù hận nghiến răng nghiến lợi, cô cũng không có cách nào đối phó với Phong đại tiểu thư có võ cổ đệ nhất gia tộc, cô thì không đánh lại cho nên cô chỉ có thể chỉ tiếc rèn sắt không thành

thép nói lảm nhảm: "Ngươi nói một chút đi, đây là người thứ mấy bị ngươi trêu tức rồi?"

Phong Lăng Hề có chút bất đắc dĩ nhìn cô một cái thở dài nói: "Diệp Lê, một mình ta rất tốt, ngươi cũng thấy đấy, những người này không phải vì sắc chính là vì tiền vì quyền, người vừa đi xem như là tương đối khá, bất quá ta đối với làm bảo mẫu không có hứng thú." Cô quản lý một gia tộc - một tập đoàn làm sao có thể nhàn hạ thoải mái đi làm người vợ hiền gương mẫu? Nói thế nào cô cũng không có cái hứng thú kia.

Kỳ thật cô cũng không rõ, cô vì cái gì phải đem mình gả ra ngoài, một mình thật tốt cần gì phải bắt một cái túi mang trên vai? Quả thật chính mình tự tìm khổ ăn!

Đối với cô mà nói đàn ông không khác bao đồ, trên đời này chỉ sợ cũng rất ít có người đàn ông đi chung cùng cô, mà muốn cô xem thuận mắt thì càng khó tìm.

Diệp Lê liếc mắt hừ lạnh nói: "Vậy rốt cuộc ngươi thích người đàn ông như thế nào?"

"Có thể làm cho ta thích người đó." Trừ phi có thể làm cho cô thích đến cam tâm tình nguyện gánh lên gánh nặng này, nếu không hết thảy không bàn nữa, nhưng cô là loại người ở vào quyền lực tranh đấu, lâu dài sớm đã vô tâm vô tình, nếu không thể mất đi mà đi thích một người, thật sự có chút ít khó khăn.

"Ngươi..." Diệp Lê lần nữa tức giận đến cắn răng, nói như vậy rõ ràng liền là lừa gạt. "Ta mặc kệ, năm nay ngươi nhất định phải gả ra ngoài cho ta!"

Phong Lăng Hề nhíu mày buồn cười nói: "Ta chẳng lẽ phiền đến ngươi?"

Diệp Lê bĩu môi hừ nói: "Ta là muốn tốt, ngươi chẳng lẽ không cảm thấy được một người quá cô đơn hay sao?" Mi mắt cụp xuống, che lại đáy mắt chợt lóe lên ảm đạm.

Phong Lăng Hề lơ đễnh: "Không biết là nếu như đàn ông chỉ là vì làm bạn, ta cảm thấy được còn không bằng nuôi con chó, ít nhất trung thành hơn so với đàn ông, cũng không có yêu cầu nhiều như vậy."

Diệp Lê không nói gì, cô cảm thấy mỗi lần cùng Phong Lăng Hề nói chuyện thì mình cũng sẽ bị chọc giận gần chết, luôn cảm thấy thần kinh não của cô với vóc dáng không quá giống nhau, lập tức không cả giận nói: "Vậy ngươi xem như tìm đàn ông đến thỏa mãn dục vọng của ngươi được chưa?"

Phong Lăng Hề mày nghiêng mắt phượng làm cho vạn người yêu mến, trong miệng lại thốt ra lời nói làm cho Diệp Lê tức giận đến hộc máu: "Kia còn không bằng mở mấy kỹ viện Ngưu Lang chẳng phải dễ dàng hơn, không có trói buộc còn có thể tùy lúc thay đổi khẩu vị." Nói thì nói như thế, nhưng trong lòng cảm thấy buồn cười, cô nhìn qua có như chưa thỏa mãn dục vọng sao?

"Ngươi...Ta muốn bị ngươi tức chết rồi!" Diệp Lê tức giận vỗ vỗ bộ ngực phập phồng không ngừng, cầm túi sách lên, bước chân nặng nề đạp trên sàn mà đi về hướng toilet, nàng hiện tại cần tỉnh táo.

Phong Lăng Hề đưa khủy tay lên trên mặt bàn, tay chống đầu, vài sợi tóc bởi vì tư thế lười biếng của cô mà trượt xuống, trên không

trung nhẹ nhàng lay động vài cái, môi đỏ mọng khẽ giơ lên, mắt phượng sáng ngời lưu chuyển, làm cho người người không dám nhìn thẳng, sợ bị hút mất linh hồn, cho dù ai nhìn cũng cảm thấy cô gái này chính là một yêu tinh.

Bất quá, cô mặc dù có thái độ và dáng vẻ như con mèo lười biếng, giữa hàng lông mày cũng tận cùng là vui vẻ, nhưng chỉ cần người có cảm giác nhạy cảm liền nhất định cô không phải là cô gái yếu đuối nhu nhược có thể khi dễ.

Nhìn xem bóng dáng Diệp Lê biến mất, Phong Lăng Hề không khỏi lắc đầu, cô thật là không muốn lập gia đình, thật không biết Diệp Lê vì cái gì mà gấp như vậy, bất quá Diệp Lê là bạn thân duy nhất của cô, cho nên cũng cho phép náo loạn, nếu đổi lại là người khác dám làm phiền cô như vậy, cô đã sớm giải quyết đâu còn sẽ cùng nhau điên khùng.

"A..."

Một tiếng thét chói tai truyền đến, Phong Lăng Hề ánh mắt lạnh lẽo trong chớp mắt là vị trí vốn đã không có người.

"Diệp Lê..." Phong Lăng Hề dùng tốc độ thật nhanh nhất vọt đến toilet, cô nghe được âm thanh vừa rồi được kêu lên là Diệp Lê truyền tới, Diệp Lê chỉ là người bình thường nhưng đã dính dáng cùng cô từng lần gặp qua bắt cóc, cho nên cô để một ảnh vệ bên cạnh Diệp Lê.

Ảnh vệ của Phong gia năng lực tự nhiên không kém, nhưng nếu như chống lại người Phong gia liền khó nói, chính cô cũng không dùng ảnh vệ, nhưng những người khác của Phong gia bên cạnh đều không chỉ có một cái ảnh vệ.

Bởi vì rõ ràng hết thảy, cho nên cô cho Diệp Lê ảnh vệ kỳ thật chỉ là phòng bị những người khác. Về phần người Phong gia, cô cố ý làm cho Diệp Lê một món vũ khí bí mật thích hợp của cô, mặc dù Diệp Lê không biết võ nhưng chỉ cần đánh úp xem như là ảnh vệ như vậy tồn tại cũng có thể đến áp đảo.

Trông thấy ảnh vệ của Diệp Lê ngược lại trong gian rửa tay, Phong Lăng Hề ngoéo môi một cái, đồng dạng cười lại tất cả đều là lãnh ý. Đây mới thật là câu hồn đoạt phách, tin tưởng không người nào nguyện ý nhìn thấy, bởi vì kia là tử thần mỉm cười.

Phía sau tiếng hít thở không yên tự nhiên chạy không khỏi cảm giác của Phong Lăng Hề, xoay người nhìn lại, Diệp Lê đột nhiên từ phía sau cửa lao ra ôm lấy cô: " Lăng này..." Thanh âm mang theo nghẹn ngào, điềm đạm đáng yêu.

Diệp Lê toàn thân run rẩy lại ôm thật chặt Phong Lăng Hề như bình thường ôm lấy cây cỏ cứu mạng.

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 3: Hồn Đoạn

Phong Lăng Hề đưa tay vỗ vỗ lưng cho cô, đang muốn mở miệng an ủi nhưng đột nhiên cảm giác được không khí lạ thường chuyển động sau lưng, muốn ra tay lại bởi vì Diệp Lê ôm quá gấp không thể hành động, lại không thể dùng nội lực tránh ra, kia nhất định sẽ đả thương Diệp Lê, cho nên chỉ đành phải ôm luôn Diệp Lê lách mình né tránh.

Nhưng lúc này cô lại không giữ được, đau xót hận mình, cô biết rõ ràng cặn kẽ kia là một cây ngân châm, hơn nữa là châm mang kịch độc.

Tính cảnh giác của cô nhất định cao nhưng là sai liền sai khi cô không nghĩ tới Diệp Lê sẽ ra tay đối với cô, một giây kia cô thậm chí hoài nghi đối với cô hành động tất nhiên sẽ đánh ảnh vệ té xỉu, lại không có chút nào hoài nghi Diệp Lê.

Dù sao ảnh vệ vốn xuất thân từ Phong gia, nếu là những người khác quy hàng Phong gia cũng không là không thể nào, chỉ có thể nói là cô đã nhìn lầm người.

Cô thật sự đã nhìn lầm người, bất quá cũng không phải nhìn lầm cái ảnh vệ kia, mà là nhìn lầm bạn thân của mình rồi.

"Vì cái gì?" Phong Lăng Hề dựa vào vách tường phòng ngừa tự mình té, trên mặt một mảnh bình tĩnh.

Độc này quá mức bá đạo, hiện tại toàn thân cô lạnh như băng chết lặng đã không có cảm giác. Nếu không phải công lực thâm hậu, cô chỉ sợ một giây trúng độc kia liền đi đời nhà ma, kỳ thật cô đối với sống chết cũng không coi trọng như vậy, cô luôn luôn sống tùy ý, muốn làm cái gì thì làm cái đó, cho nên cho dù sau một giây liền mất mạng, cô cũng không có cái gì tiếc nuối.

Chỉ là bị bạn thân duy nhất phản bội, cô lại cảm thấy rất uất ức, cô xem nhất định là có người chuẩn bị, lại không nghĩ bị chính người thân cận nhất lừa mình, rốt cuộc là con mắt cô nhìn người sau bước hay là Diệp Lê phải giấu quá sâu?

Diệp Lê sắc mặt tái nhợt, trong mắt rưng rưng, nhìn qua ngược lại so với cái người trúng độc còn muốn chật vật là Phong Lăng Hề một bộ dáng mờ mịt thất thần.

"Vì cái gì?" Sững sờ tái diễn ba chữ này, Diệp Lê trong lúc này giống người bệnh tâm thần, "Vì cái gì? Ngươi hỏi ta vì cái gì? Bởi vì ta thương hắn, không có hắn ta sẽ chết! Không phải là, không phải là chết, mà sống không bằng chết!"

Rống xong, sau đó vẻ mặt điên cuồng đột nhiên biến đổi, mặt mũi tràn đầy thống khổ, lắc đầu vừa khóc ròng vừa nói: "Thật xin lỗi, Lăng ơi thật xin lỗi, ta rất ích kỷ, ta không thể mất hắn, vì cái gì? Vì cái gì ngươi không chịu nghe lời ta? Ngươi nếu như chịu ngoan ngoãn lập gia đình thì ta cũng không đối xử với ngươi như vậy."

Phong Lăng Hề trước mắt biến thành màu đen, ý thức có chút mù mờ không nghĩ ra người kia trong miệng Diệp Lê là ai vậy, cô thế nào không biết Diệp Lê có người trong lòng, mà người này còn có quan hệ với mình?

"Ha ha..." Một tiếng cười lớn truyền đến, Phong Lăng Hề nhắm mắt lại mở ra, thấy rõ ràng người đi tới, nhìn lại Diệp Lê giống như vui sướng - giống như phản ứng kinh hoảng, trong nháy mắt hiểu ra được 'thì ra là như vậy'.

A...bất quá lại là tiết mục tranh quyền, chỉ là lúc này đây cô thành người thua. Diệp Lê chỉ là một con cờ thôi, chứ người như Phong Lăng Thiên vậy làm sao có thể thật lòng yêu một cô gái?

Khó trách Diệp Lê sẽ có độc bá đạo như vậy, Phong Lăng Hề biết lần này mình tính sai, chỉ sợ là chạy không khỏi cái chết, trong lòng có chút cảm thán. Kiếp sau, mặc dù cô độc cô nhất định sẽ không tùy tiện kết giao bạn bè nữa, dù người đơn thuần cũng sẽ biến thành, hơn nữa càng là người đơn thuần càng dễ dàng bị người lợi dụng, cái bài học này cô sẽ nhớ kỹ.

Diệp Lê không nghĩ tới Phong Lăng Thiên sẽ xuất hiện tại nơi này, hơn nữa trong thấy mình làm những chuyện như vậy. Trong lúc nhất thời, tất cả trong lòng đều hoảng loạn: "Lăng Thiên, em..." Muốn giải thích nhưng trong thời gian ngắn không tìm được từ nào tốt.

Người tới chính là Phong Lăng Thiên - em cùng cha khác mẹ với Phong Lăng Hề, tuy nói Phong Lăng Hề là con gái nhưng năng lực của cô mạnh nhất, lão đầu tử cũng có ý truyền ngôi cho cô, Phong Lăng Thiên làm sao cam tâm chịu?

Diệp Lê không có chú ý tới trong mắt Phong Lăng Thiên kích động và hưng phấn, vội vàng nói: "Lăng Thiên, em không phải cố ý, cô ấy là chị của anh, chị ruột của anh, các người không được..." Bởi vì quá kinh hoảng, lời nói của cô có chút lộn xộn, bất quá người thiết kế tất cả là Phong Lăng Thiên đây nhưng lại nghe hiểu được.

Lập tức không khỏi cười lạnh, người phụ nữ ngu xuẩn này đến lúc này lại còn cho là hắn thật sự yêu chị ruột của mình rồi? Hắn bất quá lợi dụng lòng đố kỵ của phụ nữ mà thôi. Hắn rất rõ phải đối xử với phụ nữ như thế nào, như gần như xa đã chiếm được tim Diệp Lê, làm cho cô yêu hắn điên cuồng. Vì yêu mà phụ nữ điên khùng không có cái gì làm không được.

Phong Lăng Hề không biết Diệp Lê có người trong lòng, bất quá bởi vì Phong Lăng Thiên nhiều lần dặn dò Diệp Lê không làm cho cô phát giác. Thứ nhất là một khi Phong Lăng Hề biết rõ thì kế hoạch nhất định sẽ thất bại, thứ hai Diệp Lê sẽ cho là vì hắn có tình cảm đối với Phong Lăng Hề, cho nên mới không làm cho cô biết rõ, thành công tăng lên sự ghen ghét trong lòng Diệp Lê.

Phong Lăng Thiên hiện tại tâm tình rất tốt, cũng không thèm để ý gương mặt đầy nước mắt của Diệp Lê, đưa tay sờ sờ mặt của cô rồi cười nói: "Diệp Lê, mặc dù bộ dáng em cũng bình thường nhưng nhìn lại em lần này đã lập công lớn, chờ anh lên làm gia chủ sẽ nhận em làm người ấm giường cho anh."

"Cái...cái gì?" Diệp Lê có chút phản ứng không kịp, ý thức được Phong Lăng Thiên không có tức giận, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, nhưng là nghe được hai chữ 'ấm giường' vẫn không khỏi có chút mơ màng. Bởi vì có quan hệ với Phong Lăng Hề, cô đối với gia tộc cổ xưa Phong gia có chút hiểu rõ, trong gia tộc đàn ông có thân phận lấy tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường, nếu nói là người làm ấm giường chính là cô gái không danh không phận, chỉ là công cụ phát tiết dục vọng của đàn ông mà thôi. Xem như là có con cũng không thể ghi vào gia phả, thậm chí ngay cả dòng họ cũng không thể có.

Phong Lăng Hề không muốn lập gia đình, nghĩ đến cũng đúng bởi vì đã thấy nhiều những điều này, cho nên mới không phải giống với những cô gái khác, đối với cái gọi là tình yêu căn bản là không có ước mơ.

"Anh không phải nói sẽ lấy em sao?" Phong Lăng Thiên đã từng nói với vẻ mặt chán chường cho cô biết, mặc dù hắn yêu Phong Lăng Hề nhưng bọn họ không thể nào, cho nên sẽ cưới cô làm vợ chính.

Cô sở dĩ có thể đối xử với Phong Lăng Hề như vậy bất quá cũng vì quá yêu Phong Lăng Thiên, không cách nào tha thứ tim của hắn bị một người phụ nữ khác chiếm lấy, quan trọng nhất là cô biết rõ Phong Lăng Hề làm việc khác hẳn với người thường, căn bản cũng không đem mọi chuyện để vào mắt. Cho nên cô sợ hãi đột nhiên có một ngày Phong Lăng Hề sẽ nói cho cô biết, cô tiếp nhận Phong Lăng Thiên, nói như vậy lời hứa của Phong Lăng Thiên đối với cô cũng tan thành bọt biển, không chỉ tim của Phong Lăng Thiên mà liền ngay cả người hắn cô cũng không có được.

Diệp Lê cũng thật đem Phong Lăng Hề xem như bạn tốt nhất, nếu không có cách nào làm cho Phong Lăng Hề tiếp nhận cô, chỉ là trong lòng cô rốt cuộc tình yêu cũng quan trọng hơn tình bạn.

Cô lại không thể nào chấp nhận cái loại tâm trạng thấp thỏm bất an này, cho nên thời điểm Phong Lăng Hề một lần nữa làm tức giận đối tượng xem mắt, cô không khỏi suy nghĩ 'Phong Lăng Hề đối với người nào nhìn cũng không thuận mắt, là không phải bởi vì trong lòng cô đã có Phong Lăng Thiên', càng nghĩ càng sợ hãi, cho nên cuối cùng mới có thể hung ác quyết tâm giết cô, không thể không nói tình yêu làm cho cô đánh mất lý trí.

Cô vốn cho rằng Phong Lăng Hề chết, Phong Lăng Thiên cho dù trong lòng không quên được cô cũng là sẽ lấy mình, lại không nghĩ hắn nói rõ ràng ra như vậy. "Lăng Thiên, anh có phải hay không giận em đã giết cô ấy, em không phải cố ý, em chỉ là quá sợ mất đi anh..."

"Ha ha..." Phong Lăng Thiên lần nữa cười ra tiếng lớn, thật sự là cô gái này dại dột làm cho người bật cười, thật không hiểu rõ chị yêu khôn khéo của hắn làm sao sẽ thành bạn cùng cô gái như vậy, "Cô thật đúng là cho tôi thích Phong Lăng Hề? Tôi ước gì cô ấy chết, cô ấy chết Phong gia liền là của tôi, hiện tại cô là người có công lớn nhất, cho nên mới cho cô một cơ hội làm người ấm giường, bằng không cô cho rằng nhan sắc của cô, tôi sẽ nhìn xem cô một lần sao?

"Không... không phải như thế..." Diệp Lê sắc mặt trắng bệch lắc đầu, không chịu tin tưởng sự thật tàn nhẫn như vậy.

Phong Lăng Thiên nhìn bộ dáng kia của cô không khỏi có chút hối hận, cô gái không có tư sắc vừa rồi ngu xuẩn như vậy thật đúng là bôi nhọ thân phận của hắn, đang muốn nói cái gì nữa đột nhiên tim đau xót, trên mặt không khỏi cứng đờ, thong thả quay đầu nhìn lại, tất cả trước mắt đều không thể tin.

Làm sao có thể? Phong Lăng Hề trúng độc nặng như vậy làm sao còn sẽ có năng lực giết hắn? Nhưng là bất kể hắn không tin như thế nào, tính mạng của hắn cũng sẽ không ngừng tan biến, chỉ có thể trách hắn cao hứng quá sớm.

"Khụ khụ..." Phong Lăng Hề một cử động liền bùng phát, trong miệng ho ra một ngụm máu đen, cũng không nhịn được nữa nhắm

mắt lại trước rèm, cô nhìn thấy thân thể Phong Lăng Thiên ngã xuống, cùng vẻ mặt không muốn sống của Diệp Lê.

Chưa từng có người tính kế với cô còn không trả giá thật lớn, cũng chưa từng có người phản bội cô còn có thể bình yên vô sự. Bất quá cô hiện tại cũng không có sức lực đi giải quyết Diệp Lê, dù sao lời mà Phong Lăng Thiên cùng Phong Lăng Thiên chết liền là trừng phạt tốt nhất đối với cô ấy, chỉ là cô cảm giác mình bị chết thật sự rất uất ức!

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 4: Chuẩn Bị Xem Cuộc Vui

"Nha đầu chết tiệt kia, ngươi muốn làm gì đó?"

Một hồi tiếng xé gió truyền tới, ngân quang lóe lên, mấy sợi tơ thẳng tắp hướng tới người buồn ngủ trên cây đánh tới.

Sau đó người vốn sống dở chết dở lại linh hoạt nhảy lên, tránh thoát một chiêu kia đằng đằng sát khí, đem mấy cây tơ bạc vơ vét vào trong tay, nhanh nhẹn rơi xuống đất, hài lòng nói: "Không sai."

Lão giả tử đầu đầy tóc trắng hừ lạnh nói: "Ngươi có kiến thức hay không? Đây chính là băng ngọc tơ tằm, ta tốn công sức tìm cho ngươi." Rõ ràng dùng hai chữ 'không sai' liền đuổi hắn.

Phong Lăng Hề đem thu sợi tơ lại, nhếch môi cười, đưa tay cho hắn một cái ôm mạnh: "Rất tốt, lão đầu, khổ cực!"

Lão giả già mặt đỏ lên, sau đó một cái tát đánh bay cô, giơ tay nói: "Nha đầu chết tiệt kia, lại dám chiếm tiện nghi của ta!"

Phong Lăng Hề sờ sờ mũi, ngượng ngùng cười hai tiếng. Cô nhất thời cao hứng liền quên thế giới này nam nữ điên đảo, hơn nữa đặc biệt chú ý nam nữ thụ thụ bất tương thân, bất quá lão đầu đều lớn tuổi như vậy còn cái gì tiện nghi tốt mà chiếm a?

Nhìn xem vẻ mặt lơ đễnh của Phong Lăng Hề, lão giả chỉ vào cái mũi của cô cảnh cáo nói: "Ta cho ngươi biết, không cho phép đi ra

ngoài thế gian gieo họa cho nam tử..."

Phong Lăng Hề chỉ cảm thấy đầu vạn phần đau, mỗi lần trở lại đều muốn nhắc tới một lần, chính cô đều nhanh muốn cho mình làm một tội ác tày trời, đàng hoàng lãng phí chuyên môn hái hoa tặc phụ nam. Tùy ý bên tai ông ông không ngừng, Phong Lăng Hề dựa vào thân cây nhắm mắt gặp Chu công.

Cái lão đầu càu nhàu này là ân nhân cứu mạng của cô, tước hiệu Phong lão đầu, Phong lão đầu nhưng thật ra là cái người khó lường, nghe nói đã từng là hồ ly tội ác tày trời, thu hút không ít hồn nữ nhân, hắn lại ai cũng chướng mắt, đến bây giờ vẫn như cũ là người cô đơn.

Bất quá bây giờ hắn đã ở ẩn trong núi sâu, kiên quyết không tiếp xúc phân tranh thế gian một lần nào nữa, chỉ là thỉnh thoảng hắn sẽ lại đi ra ngoài trộm con gà sờ con chó.

Bởi vì Diệp Lê phản bội, cô rất may mắn xuyên qua, hơn nữa còn xuyên đến thế giới nữ tôn, bất quá đối với lực thích ứng cực mạnh của cô mà nói cũng không tồn tại vấn đề gì, cô vẫn như cũ có thể sống tính tùy hứng tự tại.

Cổ thân thể này cùng cô vốn là tướng mạo giống nhau, chỉ là nội lực cổ thân thể này so với bản thân cô yếu đi rất nhiều, bất quá cô may mắn gặp Phong lão đầu truyền cho cô một loại công pháp cùng cô vốn là công pháp tu luyện trước đây giống nhau, rõ ràng hiệu quả nhận được là không thể tưởng, điều này làm cho cô hết sức hài lòng.

Mặc kệ tới chỗ nào, dù sao vẫn có năng lực mới có thể có cuộc sống thật tốt, điểm này ở kiếp trước bởi vì thiên phú thật tốt bị một

khắc kia Phong gia đón trở về, cô liền hiểu.

Đương nhiên, cô có thể thích ứng nhanh như vậy cái này thật không giống với người thường trong xã hội, còn muốn cảm tạ cổ thân thể này vì đã bảo vệ mà lưu lại đầy đủ trí nhớ. Đối với gặp Phượng Lăng Tịch, Phong Lăng Hề chỉ có thể thở dài, nàng tựa như luôn bị người thân cận nhất tổn thương, đầu tiên là thân nhân, sau lại là người yêu.

Có một số việc, nàng có thể hiểu được nhưng lại không thể tiếp nhận, càng không thể tha thứ, cho nên nàng liên tục sống giữa sự thống khổ. Vốn cho là Âu Dương Lăng ca sẽ cứu lấy linh hồn của nàng, nhưng đến cùng là chỉ lấy được một loại đau nhức.

Người kiêu ngạo như vậy, ngay cả nữ hoàng còn không chịu quỳ người, lại là một người nam nhân cam tâm tình nguyện đối với với cái người bảo thủ Âu Dương Dĩnh kia quỳ xuống, mà nàng muốn cũng không nhiều, chỉ cần một lời nói ủng hộ của Âu Dương Lăng nàng liền có thể đi xuống kiên định.

Tại xã hội nữ nhân ba phu bốn thị này, Phượng Lăng Tịch thân là hoàng nữ, thậm chí nghĩ tới chỉ cưới một người là Âu Dương Lăng. Đáng tiếc, cuối cùng vẫn còn bị cô phụ.

Ngẫm lại nếu như thay đổi là cô thì sớm liền buông tha đi, cho dù cô thật sự thích người kia, nhưng là cô đi 99 bước thì tối thiểu nhất hắn phải đi 1 bước, dù sao tình yêu là chuyện của hai người.

Cô có cơ hội xuyên đến trên người Phượng Lăng Tịch là vì Phượng Lăng Tịch mượn rượu giải sầu sau đó gặp được ám sát, rơi xuống vực mà chết, sau đó bị Phong lão đầu cứu sống được là cô.

Nhìn xem nha đầu chết tiệt kia đem lời nói của hắn hoàn toàn trở thành gió thoảng bên tai, Phong lão đầu rất hối hận thời điểm cứu người lúc trước, rõ ràng cảm thấy hài tử nấm mốc nhìn qua bộ dạng thật đàng hoàng phúc hậu, ai biết lại cứu một cái gieo họa như vậy.

Nghĩ đến xem gương mặt câu người kia, ngay cả mặt già của hắn cũng không khỏi đỏ lên, có thể nghĩ này là gieo họa nếu là đi ra ngoài thông đồng những thứ kia cho bé trai không hiểu chuyện, sẽ là như thế nào đem thảm kịch nhân gian, nếu là nói như vậy hắn liền cảm thấy nghiệp chướng của mình nặng nề.

Nghĩ tới xem gương mặt câu người, lại xem một chút trước gương mặt bình thường này, Phong lão đầu dừng lại lải nhải của mình hỏi: "Mỗi lần trở lại đều thay đổi bộ dáng ngươi không chê phiền toái?" Điều này thật sự là không giống cá tính nha đầu kia?

Phong Lăng Hề lười biếng trả lời: " Lão đầu, nếu không phải là ngươi sợ tiết lộ hành tung của mình, rất sợ cùng ta nói nên quan hệ, ta phải dùng tới mỗi lần trở lại đều phải thay đổi bộ dáng khác nhau sao?"

Phong lão đầu hừ lạnh nói: "Ai bảo thân phận của người bây giờ cao như vậy không thể leo tới?"

Phong Lăng Hề không nói gì, thân phận của cô chưa nói đến quý không thể leo tới đi? Bất quá chỉ là một cái chức Nhàn mà thôi.

Phong lão đầu tựa như bực mình sẽ không cùng nàng tiếp tục nói nhảm bắt đầu đuổi người: "Đồ đã lấy được cũng nhanh chút biến, lần sau đừng nóng vội trở lại."

Phải! Cô khó được trở lại nhìn hắn một lần, còn mỗi lần đều bị ghét bỏ, bất quá lão đầu ghét bỏ thuộc về ghét bỏ, đối với cô ngược lại thật là khá, sờ sờ băng ngọc tơ tằm trong ngực, Phong Lăng Hề quyết định bất hòa với lão nhân so đo này.

Ra khỏi sơn cốc nhỏ của lão đầu ở, Phong Lăng Hề gọi Đạp Tuyết, nhảy lên lưng ngựa nằm, hai chân bắt chéo vểnh lên, Đạp Tuyết tự mình lựa chọn phương hướng, chậm chạp đi tới chỗ nào tính chỗ đó, cuộc sống đừng đề cập nhiều nhàn nhã.

Như vậy đi hơn phân nửa ngày, chờ Đạp Tuyết dừng bước lại, Phong Lăng Hề mở mắt vừa nhìn, thở dài nói: "Đạp Tuyết! chẳng lẽ ngươi nghĩ xem mặt trời mọc?"

Đây là một chỗ ở sườn đồi, bất quá ngược lại thích hợp xem mặt trời mọc. Phong Lăng Hề từ trên ngựa nhảy xuống, đưa tay nịnh hót đập cổ, giống như bất đắc dĩ nói: "Ngươi đã nghĩ muốn xem như vậy, vậy chúng ta sẽ chờ sáng mai xem hết mặt trời mọc rồi mới đi."

Đạp Tuyết phun khí, lẹp xẹp vó ngựa, không biết có phải hay không đang kháng nghị quyết định của cô, dù sao là bị Phong Lăng Hề cho không thấy.

Bất quá nguyện vọng cô muốn xem mặt trời mọc nhất định thất bại. Đạp Tuyết chính mình đi linh lợi, Phong Lăng Hề đang chuẩn bị tìm nhánh cây thoải mái ngủ, xa xa lại đột nhiên truyền tiếng đánh nhau, hơn nữa tiếng đánh nhau còn càng ngày càng gần.

"Tiểu độc vật, hôm nay ngươi đừng hòng đào tẩu!"

Tiếng gầm lên giận dữ phá vỡ bầu trời, Phong Lăng Hề nhíu mày, sau đó nhìn hai bên một chút, không có gì chỗ ẩn thân, cây kia bị cô

để ý tới nhánh cây cũng không đủ tươi tốt rồi, cây trụi lủi thật sự không thể giấu lại một người lớn như cô, cho nên kế hoạch ẩn núp xem cuộc vui là không thể áp dụng được.

Vì vậy cô bắt đầu quan sát chính mình, vì để tránh cho lão đầu ghét bỏ cô toàn thân đều là bại lộ hành tung tin tức của hắn nên cô đem mình lăn qua lăn lại thành thư sinh yếu đuối, đám người kia có nên không khi dễ cô gái yếu đuối đi?sờ sờ mặt của mình nữa, cô đẩy lấy tấm da mặt này thật sự quá bình thường, cho nên không cần lo lắng có người gặp nảy lòng tham sắc.

Được rồi, trên thực tế cô là nữ nhân, đây là thế giới nữ tôn, sự lo lắng của cô chỉ dư thừa. Tổng quát mà nói, tình cảnh của cô phải xem như an toàn, như vậy cô có thể ngồi ở một bên xem cuộc vui đi?

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 5: Công Tử Vân Dật

Đáng tiếc, nguyện vọng xem chuyện vui của cô cũng rơi vào khoảng không, cô muốn nhìn, còn muốn nhìn nhà ngươi có nguyện đánh hay không đây? Tiếng đánh nhau đột nhiên dừng lại, sau đó liền gặp một người toàn thân chật vật nhanh chóng chạy tới hướng bên này, tựa như...không có nội lực?

Phong Lăng Hề kinh ngạc nhíu mày, theo cô phỏng đoán, đánh nhau như thế nào cũng có mười mấy người, hiện tại tiếng đánh nhau đột nhiên ngừng, cũng chỉ có một người này chạy trối chết, nói như vậy là mấy chục người đối phó với một người, dường như người này còn không có nội lực. Mà bây giờ người này chỉ là chật vật một chút, thật chất cũng không có gì tính tổn thương, tên biến thái nào xuất hiện nơi đây vậy?

Đang lúc cô suy nghĩ nên cẩn thận quan sát người nọ một chút xem có ba đầu sáu tay hay không, người nọ lại thẳng tắp phóng tới hướng phía vách núi, sau đó trong chớp mắt liền nhảy xuống.

Phong Lăng Hề khẽ nhíu mày, mặc dù động tác người nọ nhanh nhưng cô lại thấy rõ mặt nạ trên người nọ có một dấu hiệu là ngọn lửa màu đỏ, có chút quen mắt. Liền nhớ tới, Phong lão đầu từng cho cô xem qua dấu hiệu như vậy, còn lao thao nói không cẩn thận thiếu người này một cái nhân tình, không để cho cô muốn cùng người đối nghịch, có thể giúp thì giúp.

Nếu đã trùng hợp như vậy gặp được, cô không có đạo lý bỏ đi mặc kệ, không có nội lực cứ như vậy nhảy xuống, dù biến thái thế nào cũng đi đời nhà ma. Cơ hồ là người ở đó vừa nhảy núi đồng thời Phong Lăng Hề cũng đi theo nhảy xuống.

Thời điểm truy binh đuổi tới, ngay cả bóng dáng ma quỷ cũng không nhìn thấy một cái, chỉ có thể oán giận mắng: "Tiểu độc vật chết tiệt lại chạy!"

Một đám người xanh cả mặt, vừa nhìn chính là trúng độc. Vì vậy cũng không dám ở lâu, mặc dù các nàng đã sớm chuẩn bị xong vẹn toàn nhưng vẫn là trúng chiêu, phải mau chóng giải độc mới được.

Người được gọi là tiểu độc vật thẳng tắp rơi xuống đất, vốn cho là hắn phải chết không thể nghi ngờ gì, cũng đang lúc sắp rơi xuống đất bên hông lại căng thẳng, tốc độ rơi chậm lại sau đó tiếp tục hạ xuống, thẳng tắp rơi trên đất, cảm giác lục phủ ngũ tạng đều nhanh muốn lệch vị trí, bất quá cũng may hoàn toàn không có đạt tới trình độ nội thương, ngoại thương tất cả đều là bị thương ngoài da chút ít. Ngẩng đầu nhìn lại, không có phát hiện bất cứ dị thường nào, nhưng hẳn là có người ra tay cứu giúp hắn.

Phong Lăng Hề trở lại đến trên vách đá, thu hồi băng ngọc tơ tằm, tặc lưỡi nói: "Không nghĩ tới lần đầu tiên dùng, là lấy tới cứu người mà không phải giết người."

Đây bất quá là một sự việc nhỏ xen giữa, Phong Lăng Hề cũng không quan tâm bị cô cứu là ai, chuyện này rất nhanh liền đem quẳng ra sau đầu. Một tiếng 'ưng' gáy bén nhọn phá bầu không khí, Phong Lăng Hề híp mắt nhìn đi, chỉ thấy một con đại bàng bay thẳng đến cô, trong nháy máy liền đến bên cạnh.

Mặc dù khí thế nó hung hăng nhưng lại thắng kịp, không có đụng vào Phong Lăng Hề, mà là xoay quanh trên không nơi cô đứng không đi. Phong Lăng Hề nhìn nó trong chốc lát rồi duỗi cánh tay ra, đại bàng gáy một tiếng đã đậu lên trên cánh tay của cô, thân mật dùng đầu cọ cọ vào cô, Phong Lăng Hề cười nói: "Tiểu Ô Nha, đã lâu không gặp."

Đại bàng dừng động tác lại, trong nháy mắt tựa như có thể thấy được trong ánh mắt ý ai oán của hắn, Phong Lăng Hề lại không để ý chút nào cùng tâm tình của nó, gõ đầu của nó thở dài nói: "Tên kia ngay cả ngươi đều xuất động, xem ra là không thể bức ta trở về là không được."

Vừa nói, vừa từ tên đại bàng uy vũ gọi tiểu Ô Nha kia đem tin tức từ trên đùi cởi xuống. Quả nhiên là, màu chữ đỏ như máu thật mỹ lệ, những câu bận tâm, chỉ có một câu cuối cùng trực tiếp biểu lộ ý đồ của mình 'nhanh lên chạy trở về!'.

Đạp Tuyết luôn rất có linh tính, nghe thấy được âm thanh gáy 'ưng', không đợi Phong Lăng Hề cho gọi, chính mình liền đã trở lại. Phong Lăng Hề làm cho đại bàng một ít thân đen nhánh bay đi, sau đó nhìn toàn thân tuyết trắng của Đạp Tuyết vỗ vỗ đầu của nó, thở dài nói: "Đi thôi, có người không nhìn nổi chúng ta tiêu dao thế này."

Trời trong nắng ấm, ánh nắng tươi sáng, cuộc sống như vậy dạo hồ là thích hợp nhất, ngày hôm nay có nhiều người dạo hồ nhiều hơn nữa, mục đích chỉ vì một người- công tử Vân Dật.

Một chiếc thuyền hoa thượng tương đối mà nói rất là bình thường nhưng hai nữ tử ngồi trong đó đều là tuấn tú lịch sự. Một người trong đó tôn quý khí phách, trên người lộ ra uy nghiêm làm cho người người không dám xem thường- tên còn lại là mặt mũi tràn

đầy nghiêm túc, trên người mang theo sát khí, hai người này vừa nhìn liền không phải là người bình thường.

Kia cô gái tôn quý khí phách không ngừng thăm dò nhìn ra ngoài, một bộ dáng vội vàng xao động, xem ra lại là người đánh chủ ý lên công tử Vân Dật. Đánh chủ ý lên Vân Dật công tử là thật, bất quá người này và những người khác không giống nhau, không riêng gì thân phận của nàng không giống người thường, nàng đánh chủ ý cũng không giống người thường.

Nửa ngày cũng không có nhìn thấy bóng dáng công tử Vân Dật, cô gái có chút không nhịn được hỏi người bên cạnh: "Tô Văn, công tử Vân Dật này thật sự tốt như vậy sao?"

"Bệ hạ, tin đồn không thể tin hết, nhưng cũng sẽ không có có lửa làm sao có khói."

Nữ hoàng bệ hạ Hoàng Vũ Hiên liếc nàng một cái, có chút bất mãn, lời nói này tương đương chưa nói.

Tô Văn ý thức được nữ hoàng bệ hoàng bất mãn, không khỏi nói ra: "Bệ hạ nếu là muốn gặp công tử Vân Dật, chỉ cần làm cho trấn quốc tướng quân mang người tiến cung không được sao? Cần gì tự mình xuất cung?"

Nữ hoàng bệ hạ suy nghĩ nói: "Ngươi biết cái gì? Trẫm muốn xem chính là Vân Dật từ đầu chí cuối, mà không phải cái công tử Vân Dật trong cung kia, hiểu chưa?"

Tô Văn do dự gật gật đầu nói: "Bệ hạ là muốn nhìn một chút bộ dáng chân thật nhất của công tử Vân Dật?"

Nữ hoàng bệ hạ hài lòng gật đầu, thầm nghĩ: Nha đầu kia ánh mắt xảo quyệt lắm, trẫm phải tự mình đến xem mới được.

Kỳ thật nàng không phải là có không gặp qua Vân Dật, xác thật là một tiểu mỹ nhân, tài tình nàng cũng được chứng kiến một chút, nếu như là chính nàng ngược lại cảm thấy nam tử như vậy quả thật không sai, nhưng mà nói lời thay đổi người nào đó, chỉ là dung mạo tài tình xuất sắc, chỉ sợ còn không cách nào đả động nàng.

Nói thật, nàng cũng không biết được muốn cái dạng nam tử gì mới đả động tâm nha đầu kia, cho nên nàng chỉ có thể nhìn chằm chằm cái người tốt nhất kia, hy vọng hắn không giống người thường mới có thể khiến cho nha đầu kia hứng thú. Nghĩ tới, nữ hoàng bệ hạ không khỏi thở dài, vì cái gì sẽ nói trước cảm nhận được cảm giác vì quan tâm hôn sự của nữ nhi nàng đây?

Đáng tiếc, ái tướng cũng không hiểu biết ý tưởng của nàng, chỉ cho là nàng động tâm tư đối với Vân Dật, hơn nữa thái độ cẩn thận như vậy, chỉ sợ còn có ý định lập hậu, như vậy cũng tốt, ngôi vị phượng hậu liên tục vô ích huyền, xác thật không thể nào thỏa đáng.

Vì vậy vốn là không thế nào để tâm nhưng Tô tướng quân cũng bắt đầu nghiêm túc nhìn chằm chằm bên ngoài, tận lực từ phần đông khe hở trong thuyền hoa về phía thuyền hoa bị bao vây ở giữa kia.

Thuyền hoa kia bị vây hãm kia đột nhiên động, rõ ràng muốn lao ra ôm chặt, thấy người phía trước không ý tứ cản đường, thuyền hoa giữa không khỏi truyền ra một tiếng giận dữ mắng mỏ: "Mắt mù không biết tránh đường sao?"

Nghe vậy, thuyền hoa ngăn cản phía trước vội vàng nhường ra một lối đi. Gặp nữ hoàng bệ hạ nhíu mày, Tô Văn vội vàng giải thích: "Hẳn đó là Tam công tử Vân Thiển, tính tình luôn chanh chua đanh đá."

Nàng vừa dứt lời, liền nghe trong thuyền hoa kia truyền ra một âm thanh dễ nghe: "Thiển nhi..." Mặc dù không nói gì thêm, nhưng trong giọng nói rõ ràng không đồng ý.

Trong lúc nhất thời, lại hiện ra phần đông cô gái duỗi dài cổ ra nhìn, bất quá thuyền hoa kia lại không ngừng đi về phía trước, cũng không có ai dám đi ngăn cản, dù sao kia cũng là công tử của trấn quốc tướng phủ.

Gặp mục tiêu đi, nữ hoàng bệ hạ khoát tay nói ra: "Trở về đi!" Trong lòng có chút buồn bực thật là không đến chứng kiến, mặc dù nàng cũng không biết mình muốn đến nhìn những thứ gì.

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 6: Một Tiểu Chính Thái

"Công tử, ngươi đang làm cái gì đó?"

Chỉ thấy dưới đại thụ rậm rạp một nam tử 16-17 tuổi đang ngồi chồm hổm trên mặt đất, trong tay cầm xẻng mà không ngừng đào lấy đất, ánh mặt trời xuyên thấu chiếu xuống qua khe hở lá cây, rơi trên người hắn hình thành một điểm vầng sáng.

Nghe được câu hỏi của tiểu thị, nam tử ngửa đầu nhìn hắn một cái, nâng tay áo lên lau mồ hôi trên trán, lắc đầu thở dài nói: "Chớ Tiếng Động Lớn, loại vấn đề ngu xuẩn này còn cần bản công tử trả lời sao?"

Phong Lăng Hề vốn là nằm trên nhánh cây ngủ bị hai tiếng người nói chuyện đánh thức, không khỏi rũ mắt nhìn về phía dưới tàng cây, vừa vặn trông thấy tiểu thái chính thái mặt mũi trắng nõn mềm mại tràn đầy bất đắc dĩ, một gương mặt con nít khả ái mang theo đỏ ửng, đôi mắt to tròn linh hoạt tràn trề linh động, vừa nhìn chính là không để cho người tĩnh tâm tự chủ, nhưng là đáy mắt ẩn sâu cảm xúc kia là cái gì đây?

Phong Lăng Hề lắc đầu, không có đi tìm tòi nghiên cứu, kia lại cùng cô có quan hệ gì đây? Cô nhớ không lầm, nơi này là trấn quốc phủ tướng quân đi? Cái tiểu chính thái này là công tử phủ tướng quân?

Đại công tử trấn quốc phủ tướng quân cô ngược lại đã gặp qua, Vân Dật xem như nam tử đứng thứ nhất trong nước Hoàng Vũ, thân là trưởng tử được sủng ái nhất phủ tướng quân, thân phận tôn quý, bản thân lại đứng đầu trong tứ đại tài tử, có riêng danh hiệu là 'Đệ nhất công tử ', võ nghệ tựa hồ không tồi, mặc dù như thế hắn cũng không thích vũ đao lộng thương, tính tình mười phần ôn thuận, có thể là sự lựa chọn đầu tiên để cưới phu.

Này đây đến sau buổi cập kê mười bốn tuổi của Vân Dật, người đến thăm cầu hôn liền đếm không xuể, bất quá vị đệ nhất công tử này hiện tại đã mười tám tuổi, vẫn như cũ không có lập thành hôn sự. Nếu là một năm nữa đến mười chín tuổi vẫn không xuất giá, cho dù là xuất sắc thế nào cũng thành lão nam nhân, giá trị con người tất nhiên thẳng tắp ngã xuống.

Cho nên năm nay đi trước phủ tướng quân người qua lại trước đây chưa có nhiều như thế, bởi vì trong năm nay Vân Dật nhất định sẽ đem hôn sự của mình định ra, cũng bởi vậy mới có hôm đó dạo hồ ngắm cảnh.

Bởi vì Vân Dật quá mức xuất sắc, thật khiến mọi người bỏ quên công tử khác của phủ tướng quân, chỉ có Vân Thiển là em trai cùng phụ cùng mẫu với Vân Dật xem như có người biết đến, bất quá vị Vân Tam công tử này mặc dù cùng Vân Dật ra từ một bào thai nhưng tính tình lại một trời một vực, tài nghệ không theo kịp Vân Dật thì không nói, tính tình cũng có chút điêu ngoa, cùng so với Vân Dật dĩ nhiên là không thể nào được hoan nghênh.

Không biết vị này dưới mắt xếp hàng thứ mấy? Đang nghĩ ngợi, tiểu nhị dưới tàng cây còn nói: "Công tử, ngươi nói làm sao cũng là Nhị công tử phủ tướng quân, tại sao có thể làm chuyện như vậy, hãy để cho Chớ Tiếng Động Lớn giúp ngươi đi!" Tiểu thị nhìn nhìn bên

chân công tử nhà mình trong bình là con giun đang ngọ nguậy, cũng phát hiện mình hỏi vấn đề ngu xuẩn, bất quá vẫn như cũ chưa từ bỏ ý định muốn làm cho công tử nhà mình chú ý hình tượng.

Tiểu chính thái nỗ lực đào lấy con giun lần này ngay cả đầu đều lười phải giơ lên, chỉ là mở miệng hỏi: "Chớ Tiếng Động Lớn, ngươi có biết vì cái gì ta lấy cho ngươi cái tên này không?

"Vì cái gì?" Tiểu thị có chút tò mò trong mắt.

"Bởi vì ngươi quá dong dài, không được ồn ào!"

Hiếu kỳ trong mắt tiểu thị trong nháy mắt biến thành ai oán, nhìn xem tiểu chính thái bận rộn không ngừng, nói lảm nhảm: "Công tử, ta là vì tốt cho ngươi, tuổi ngươi cùng đại công chỉ thua kém mấy tháng, ngươi xem người hướng đại công tử cầu hôn nhiều như vậy, ngươi lại không người nào hỏi thăm, ngươi lại không chú ý hình tượng coi chừng không ai thèm lấy!" Lá gan tiểu thị này ngược lại rất lớn, dám nói chủ tử mình như vậy, bởi vậy cũng có thể thấy được vị Nhị công tử này đối với hắn thật khoan dung.

Tiểu chính thái cầm lấy cái bình bên chân nhìn nhìn, cảm thấy con giun đủ nhiều mới đứng lên, nhìn về phía tiểu thị mặt mũi tràn đầy lo lắng nói: "Ta coi như là ôn nhu phải có gió thổi một cái là bay thì cũng không có người hướng ta cầu hôn."

"Vì cái gì?" Hắn rõ ràng cảm thấy công tử rất tốt a! Mặc dù quá hoạt bát một chút, không tuân thủ lời nói của Phụ Thân một chút, đánh người hung ác một chút, nhưng là nói tóm tại, còn là một người nói tốt.

"Bởi vì căn bản không có người biết rõ bộ dáng Nhị công tử phủ tướng quân là tròn hay méo, hơn nữa ta tại phủ tướng quân bất quá là cái người có cũng như không, cưới ta cũng sẽ không có được lợi ích gì." Mà cưới Vân Dật lại bất đồng.

Nghe vậy, Phong Lăng Hề nhíu mày, không nghĩ tới hắn ngược lại thấy rõ ràng như vậy, mặc dù cũng có người là hướng về phía Vân Dật người này đi, nhưng là phần lớn người muốn kết hôn Vân Dật hay là bởi vì thanh danh cùng danh phận của hắn, như vậy chuyện có bao nhiêu phần là thật?

"Kia...vậy làm sao bây giờ?" Tiểu thị khuôn mặt nhăn nhó, khổ nói: "Công tử kia không phải là không ai thèm lấy rồi?"

Tiểu chính thái hung hăng tát một cái vỗ vào trên đầu tiểu thị, tức giận nói: "Ta Vân Tư Vũ là cần dựa vào người nữ nhân sống qua ngày sao? Chỉ có nam tử yếu mới có thể bi ai như vậy!"

Kể từ sau khi phụ thân qua đời, liền không có người che chở cho hắn, những năm này nếu hắn làm người mềm yếu một ít chỉ sợ cũng xem như bị hãm hại đến chết cũng không có chỗ giải oan, mẫu thân chỉ sợ đều không nhớ rõ hình dáng của hắn như thế nào?

Vân Tư Vũ châm chọc vểnh cái môi, ngay cả người thân nhất đều không thể tin cậy được, hắn còn có thể trông cậy vào một nữ nhân xa lạ bảo hộ hắn cả đời sao? Thời điểm phụ thân qua đời hắn mặc dù còn nhỏ tuổi, nhưng trí nhớ cũng khắc sâu đối với phụ thân bi thương thường xuyên lấy nước mắt rửa mặt, hắn mới không cần nối gót theo bước chân phụ thân, mọi việc hãy dựa vào chính mình thì tốt hơn, người khác là không đáng tin cậy, nhất là những thứ dạng chó hình người kia, nữ nhân hoa tâm vô tình!

Phong Lăng Hề nhìn xem bộ dạng tức giận của hắn, khóe miệng không khỏi giơ lên, Vân Tư Vũ sao? Ngược lại có chút ý tứ, đây coi như là thế giới nữ tôn có người nam cường sao? Bất quá bộ dạng thật không giống thế.

Tiểu thị vuốt vuốt đầu, mặt mũi tràn đầy bị đau, bất chấp trên đầu bị đập đầy bùn đất, tận tình khuyên bảo- khuyên nhủ: "Công tử, mặc dù ngươi đánh người khí lực rất lớn, nhưng là ngươi cũng là nam tử a, nam tử tại sao có thể không lấy chồng đây?"

Vân Tư Vũ không khách khí lại là một cái tát: "Công tử ta không lấy chồng thì làm sao vậy? Ta có cho ngươi đói bụng sao? Còn nói nhiều một câu, về sau ta liền đổi tên gọi tiểu Cẩm!"

"A! Lại muốn đổi?" Tiểu thị mặt mũi tràn đầy đau khổ, ba ngày hai bữa liền đổi tên, hắn sợ lần sau thời điểm người ta hỏi hắn tên gọi gì, hắn sẽ đáp sai a!

Vân Tư Vũ không để ý tới hắn, khoát tay nói: "Công tử ta đói bụng, đi cầm điểm tâm cho ta."

"Oh." Tiểu thị đi vài bước, lại quay đầu nói: "Công tử, không lấy chồng thật sự là không được, tướng quân sẽ không cho phép." Sau đó mới bước nhanh rời đi.

Vân Tư Vũ nhìn trời liếc mắt, cùng lá cây đan lá cây nhất thời phát hiện một điểm hồng, gương mặt nhỏ không khỏi trầm xuống quát lên: "Ai?"

Phong Lăng Hề chống lại tầm mắt của hắn, có chút không nói gì, cô cư nhiên bị phát hiện? Bất quá nếu đã bị phát hiện, cô cũng không có ý định chạy trốn, xoay người một cái bay bổng hạ xuống

mặt đất, tiêu sái không nói ra được, hồng y đường hoàng theo gió phiêu động, như loại lửa nhiệt liệt.

Trên mặt che một tờ giấy mặt nạ bươm bướm, che ở nửa gương mặt chỉ còn phía dưới trắng nõn, môi đỏ mọng duyên dáng, còn có cặp mắt phượng câu người, tóc dài đến eo chỉ dùng một dây cột tóc màu đỏ cột lỏng loẹt trói một chút rủ xuống ở sau người, rất là tùy ý, lại cùng lộ ra hơi thở lười biếng trên người cô mười phần giống nhau.

Văn Tư Vũ nhíu mày nhìn người trước mắt, võ công của người này rất cao, chạy đến phủ tướng quân là muốn làm cái gì? Nghĩ một hồi không có được kết quả, Vân Tư Vũ đành phải chỉ một ngón tay ra cửa viện nói: "Ra cửa quẹo trái lại quẹo phải liền đến thư phòng mẹ ta."

Phong Lăng Hề trong lòng cảm thấy buồn cười, đây là bán đứng mẹ của mình sao?

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 7: Tìm Phiền Toái

Thấy Phong Lăng Hề không có phản ứng, Vân Tư Vũ lại nói: "Đồ vật quan trọng đều ở thư phòng, trong viện của ta không có gì cả."

Phong Lăng Hề khóe miệng khẽ giơ lên, lộ ra một tia tà mị, thân mình vừa động liền đem tiểu chính thái trước mặt áp ở trên thân cây, đưa tay nhéo nhéo gương mặt hắn tràn đầy nghiêm túc, mang theo một ít mập khuôn mặt trẻ con, cười nói: "Xúc cảm không sai." Thoạt nhìn non nớt làm cho cô đột nhiên chỉ muốn nuôi sủng vật như vậy.

Đối với cái gì đùa giỡn, Phong Lăng Hề hoàn toàn là cưỡi xe nhẹ đi quen đường, bất quá hiển nhiên cô đã quên một sự kiện, đất nước nữ tôn này nam nhân bị đùa giỡn tuyệt đối sẽ không cảm thấy là diễm ngộ của mình đến đây.

Cho nên khi Vân Tư Vũ phục hồi tinh thần lại lập tức hai mắt tròn trịa trừng lớn, rất hung hăng liền giơ tay một bạt tai quạt ra sau. Hắn không phải nam tử yếu đuối, mới sẽ không vì một chút chuyện liền hù dọa run lẩy bẩy, gặp được sắc lang đầu tiên là phải đập chết nàng.

Phong Lăng Hề đưa tay bắt lấy cổ tay của hắn, nhếch môi cười nói: "Thật sự là con mèo hoang!"

Vân Tư Vũ rất là ảo não, rõ ràng hiện tại hắn căn bản không phải là đối thủ của nữ nhân trước mặt này, vì vậy hắn rất thức thời rút tay

về, ngoan ngoãn bất động trong miệng nói ra: "Nếu ngươi nghĩ hái hoa, cần phải đi Nhàn Vật các, ngươi biết Vân Dật đi? Đệ nhất công tử, rất đẹp, ngươi nếu như là gặp qua hắn liền sẽ cảm thấy hắn và ta một trời - một vực."

Vân Dật dung mạo tự nhiên là tương đối xuất sắc, bốn đại tài tử kỳ thật cũng có thể nói là tứ đại mỹ nhân, nếu không cũng sẽ không có nhiều người như vậy tìm đến. Nhìn Phong Lăng Hề liếc nhanh, Vân Tư Vũ lại bổ sung một câu: "Nếu ngươi không biết đường ta có thể nói cho ngươi biết."

Phong Lăng Hề nhíu mày, ngón tay trắng nõn ôm lấy một sợi tóc của hắn kéo nhẹ một chút: "Vật nhỏ, ngươi thật đúng là lục thân không nhận a!" Trong giọng nói mang theo một tia không rõ ràng vui vẻ.

Vân Tư Vũ hừ lạnh một tiếng không nói gì, hắn vốn không phải người tốt, người tốt đã sớm chết sạch sẽ. Huống chi hắn cũng không phải ngu ngốc, đợi nàng buông lỏng cảnh giác hắn tự nhiên sẽ tìm cơ hội gọi người đến bắt nàng, dám bóp mặt hắn, cái thù này nhưng là hắn nhớ kỹ.

Phong Lăng Hề cũng không nói gì thêm nữa, chỉ là khóe miệng khẽ giơ lên độ cong liên tục không có ngừng rơi xuống, ngón tay không ngừng vuốt vuốt sợi tóc mềm mại kia.

Vân Tư Vũ đem tầm mắt dừng lại ở trên tay nàng, nhưng không có tâm tư đi thưởng thức tay thon dài trắng nõn kia, chỉ là lông mày càng nhíu thật chặt, tóc của hắn chơi rất vui vẻ sao? Đối với hành động lấy xem hắn như món đồ chơi này, Vân Tư Vũ rất là không vui, trong tay vừa động, một luồng khói xanh bay ra, trong nháy mắt biến mất vô hình.

Phong Lăng Hề hai mắt nhíu lại, đưa tay lại đi bóp mặt của hắn, lần này dùng chút ít lực đạo, để lại một điểm ấn ký hồng hồng, trong miệng hừ nói: "Quả nhiên chỉ mang võ mèo hoang nhưng thật sự nhẫn tâm." Lại còn nói hạ độc đã đi xuống độc.

Vân Tư Vũ ánh mắt lóe lóe, bị phát hiện rồi? Trong lòng lặng yên đếm một-hai-ba nhưng không thấy người trước mắt ngã xuống, Vân Tư Vũ chỉ đành phải bất đắc dĩ thừa nhận, thủ đoạn của hắn đối với người nọ trước mắt là thật sự không dùng được. Vân Tư Vũ quyết tâm giả bộ vô tội, con ngươi đi lòng vòng, mắt to tròn trịa nặn ra hai giọt nước mắt, miệng trắng mịn mím lại, nhìn qua liền giống như tiểu oa nhi bị khi dễ thê thảm, điềm đạm đáng yêu.

Phong Lăng Hề nhìn xem hắn biến sắc buồn cười lắc đầu, mặc dù những người của thế giới này tương đối đã sớm quen thuộc, nam tử mười bốn tuổi cập kê liền có thể lập gia đình, nhưng là vị trước mắt này thật là xem thế nào cũng không giống như tiểu hài tử. Lại duỗi cánh tay nhéo nhéo khuôn mặt của hắn, dưới tầm mắt lên án của Vân Tư Vũ, Phong Lăng Hề rốt cuộc lương tâm cũng phát hiện chuẩn bị buông ta hắn, cửa lại truyền đến một hồi tiếng bước chân, rõ ràng không chỉ một người.

Vẻ mặt đáng thương của Vân Tư Vũ trong nháy mắt biến mất liền đưa tay đẩy Phong Lăng Hề, vội la lên: "Ngươi đi mau!"

Phong Lăng Hề bị hắn đẩy khẽ khiêu mi, vốn là phải rời khỏi ngược lại thân thể đè ép trở về, đưa tay chọc chọc cằm của hắn mập mờ nói: "Ngươi đây là lo lắng cho ta?"

Vân Tư Vũ liếc mắt càng thêm dùng sức đẩy nàng, hạ thấp giọng giận dữ hét: "Ai lo lắng cho ngươi? Nếu như bị người trông thấy ta liền gặp phiền toái, còn không mau đi?"

Trong sân hắn đột nhiên xuất hiện một cái nữ nhân không rõ thân phận lại cùng hắn ôm nhau một chỗ, nếu như bị người khác trông thấy, hắn xem như là nhảy vào sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch, đến lúc đó chắc là phải bị bắt đi dìm lòng heo !

Ách...cô bị người ta ghét bỏ! Phong Lăng Hề trong lòng thở dài, khóe mắt liếc về một mảnh vạt áo xuất hiện ở ngưỡng cửa viện, cũng không lại làm khó hắn, chợt lóe thân liền không thấy bóng dáng.

Vân Tư Vũ thở phào nhẹ nhõm, sau đó chính mình chịu khổ xoa thật mạnh khuôn mặt, nghiến răng nghiến lợi, 'đừng làm cho hắn lại thấy nàng, bằng không...hừ!'

Phong Lăng Hề đem bộ dạng nghiến răng nghiến lợi của hắn để ở trong mắt, không khỏi ý cười đầy mặt, con mèo hoang này so với con chó nhỏ lúc trước cô nuôi còn muốn đáng yêu hơn đây!

"Ơ, xem một chút Nhị công tử của chúng ta đây là từ trong đống bùn lăn ra đây a?"

Một cái âm thanh mang theo châm chọc vang lên, Vân Tư Vũ giương mắt liền trông thấy Vân Thiển mang theo nhất bang tiểu thị đi vào cửa viện không khỏi nhíu mày. Phải nói phủ tướng quân hắn ghét nhất là ai, nhất định là Vân Thiển, luôn là người không có việc gì cũng sẽ tới gây phiền phức cho hắn, dường như rất giống đời trước mình thiếu nợ hắn.

Không nghĩ sẽ để ý hắn, Vân Tư Vũ cúi đầu nhìn nhìn chính mình, một thân bạch y lây dính không ít bùn đất, nhìn qua vô cùng bẩn thỉu, không khỏi không hiểu nghiêng nghiêng đầu, 'nữ nhân kia lại còn cọ xát lên người hắn, nàng cũng không ngại bẩn sao?'

Bộ dáng nghi hoặc tràn đầy tính trẻ con kia, rất là đáng yêu, bất quá cũng chỉ có Phong Lăng Hề đứng chỗ tối mới cảm thấy như vậy.

Vân Thiển thấy hắn không đếm xỉa chính mình không khỏi có chút câm phẫn, lập tức lại cười nói: "Ta nói Nhị ca, sinh nhật Đại ca ngày giờ đã qua một chút, rất nhanh ngươi cũng tròn mười tám tuổi đi, lại còn không chú ý hình tượng như vậy, Nhị ca thật sự chẳng lẽ dự định cả đời ở trong phủ tướng quân sao?" Hai chữ 'Nhị ca' kia nghe như thế nào cũng là châm chọc. Phải nói cả phủ tướng quân Vân Thiển ghét nhất ai, vậy cũng không phải là Vân Tư Vũ thì không còn ai.

Vân Thiển thân là con trai trưởng, ngoại trừ Vân Dật bên người hắn liền được Vân Vũ Dương sủng ái nhất, tướng quân đối với cái tiểu nhi tử này cũng là có nhiều dung túng, hơn nữa Vân Dật cũng che chở cái người đệ đệ này, liền dẫn đến tính tình hắn điêu ngoa bốc đồng. Sở dĩ phải khi dễ Vân Tư Vũ không có phụ thân che chở, lại không nhận được sủng ái của mẫu thân thật sự lại là chuyện hết sức bình thường, đáng tiếc Vân Tư Vũ cũng không phải là đèn đã cạn dầu.

Phải nói Vân Thiển thật sự hận Vân Tư Vũ là tại thời điểm lần đầu tiên khi dễ Vân Tư Vũ, hai người cứ uốn éo đánh nhau, Vân Tư Vũ liền một cước đá hắn rơi vào hồ sen, đây chính là đại mùa đông a! Mặc dù sau đó Vân Tư Vũ cũng bị phạt, nhưng là Vân Thiển vẫn ôm hận trong lòng.

Từ đó về sau, Vân Thiển liền liên tục không có việc gì cũng chạy đến tìm Vân Tư Vũ gây phiền toái, bất đắc dĩ mỗi lần đều không đòi đến tốt, rồi lại hết lần này đến khác chưa từ bỏ ý định, càng là thu thập không được thì lại càng muốn thu thập hắn cho bằng được.

Bất quá hắn cũng coi như có cốt khí, ở giữa thù hận của hắn và Vân Tư Vũ luôn luôn kiên trì tự mình giải quyết, sẽ không đi tìm mẫu thân cùng phụ thân hỗ trợ.

Vân Tư Vũ cũng là biết rõ Vân Thiển sẽ không đi cáo trạng, cho nên mỗi lần thu thập hắn cũng không có gánh nặng trong lòng, bất quá cũng bởi vì Vân Thiển có duy nhất một chút ưu điểm này, hắn ra tay bao nhiêu cũng vì chút ít chuyên này mà lưu lại, dù sao chính là cái tiểu hài tử xấu xa bị làm hư, cùng hắn vui đùa một chút là được.

Hơn nữa, Vân Thiển nếu thật sự đã xảy ra chuyện gì, hắn chỉ sợ không thể ở lại trong phủ tướng quân nổi nữa, như bây giờ rất tốt, ngoại trừ thỉnh thoảng Vân Thiển sẽ lại đến tìm phiền toái, tính toán rõ ràng vẫn còn yên tĩnh, hắn tạm thời không có ý định dọn nhà.

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 8: Vô Tình Gặp Gỡ

Vân Thiển một thân quần áo xanh lục, dung mạo xinh đẹp, cái cằm vi ngang lộ ra vài phần kiêu ngạo, bên hông quấn quít lấy một cây roi, nhìn qua biết chút võ nghệ. Thân là công tử phủ tướng quân có chút công phu ngược lại cũng bình thường, bất quá nhìn tư thế kia của hắn cũng chỉ là công phu mèo quào, trên căn bản không được lên mặt bàn, so với Vân Dật mà nói thì còn kém rất nhiều.

Nhìn xem Vân Thiển đến gần, Vân Tư Vũ bĩu môi, rất tùy ý đưa chân đá một cái. Vân Thiển cảm giác được có đồ vật gì đó đụng vào chân của mình, không khỏi cúi đầu nhìn lại, trong nháy mắt sắc mặt trắng bệch, cái gì tức giận thế cũng không có, run rẩy kêu lên: "A...côn trùng...rất nhiều côn trùng..."

"Tam công tử..." Tiểu thị hầu hạ sau lưng luống cuống tay chân tìm nhánh cây cho hắn đẩy ra, nguyên một đám sắc mặt cũng khó nhìn, xem ra đối với con giun ngọ nguậy này cũng có chút ít rất là sợ hãi.

Đợi đến bàn chân đầy con giun đều bị đẩy ra, Vân Thiển mới thở phào nhẹ nhõm, đặt mông ngồi lên trên đất, thân thể còn đang không ngừng run rẩy, hình tượng cái gì cũng không có.

Qua một hồi lâu, sắc mặt Vân Thiển mới có một chút chuyển biến tốt đẹp, hung dữ trừng mắt liếc nhanh nhìn Vân Tư Vũ, sau đó do tiểu thị đỡ rời khỏi. Vốn là còn muốn nói lời "Lần sau muốn ngươi

xem kỹ!" Lời nói hung ác này nhưng là hắn thật sự là không còn khí lực nói ra.

Vân Tư Vũ nhìn xem đám người cứ như vậy tầng tầng lớp lớp rời đi, phủi tay lắc đầu nói: "Tiểu quỷ nhát gan!" Sau đó ngồi xổm người xuống, đem những con giun kia lại bắt bỏ vào trong bình, ôm cái bình chạy ra, hắn muốn đi cho cá của hắn ăn.

Phong Lăng Hề nhìn xem hắn rời đi, lúc này mới xoay người biến mất, mặc dù bị người quấy rầy giấc ngủ nhưng là tâm tình hiện tại của cô cũng rất tốt.

Bởi vì sự kiện dạo hồ lần trước, Vân Dật trong khoảng thời gian này cũng không thích ra cửa, thật sự là không muốn ra ngoài bị người vây xem, bất quá hôm nay hắn nhưng lại không thể không ra cửa, bởi vì Ninh vương quân hẹn hắn.

Ninh vương Lục Nhã Âm cũng là một trong bốn đại tài tử, nhưng trong đó có một người duy nhất trong bốn đại tài tử đã gả cho người, là gả cho muội muội ruột của nữ hoàng bệ hạ - Ninh vương Hoàng Vũ Mặc.

Mặc kệ ai ra xem, đây đều là nam tử rất tốt có quy tắc và nghiêm túc, Ninh vương muốn thân phận có thân phận, muốn địa vị có địa vị, bản thân cũng là tuấn tú lịch sự, ôn tồn tao nhã, cho dù hiện tại đã có đang quân*, vẫn như cũ có không ít khuê nữ nhi ngóng trông có thể đi vào Ninh vương phủ, cho nên Ninh vương quân đi tới chỗ nào đều là đối tượng để nữ tử hâm mộ.

(*đang quân: chồng hoặc vợ chính.)

Một người là Ninh vương quân, một người là công tử trấn quốc phủ tướng quân, hai người nam tử như vậy ra đường tự nhiên mang theo không ít người, hơn nữa thân phận của hai người rất khó không làm cho người ta chú ý. Cho nên hai người cũng không thích nhất quyết phải qua lại trên đường làm cho người ta xem xét, liền chọn một điếm Ngọc Khí, chuẩn bị vào ngồi một chút.

Buồng lò sưởi ngọc ở kinh thành là một trong hai điếm Ngọc Khí, phục vụ tự nhiên chu đáo, vừa thấy hai người này liền có người hướng dẫn lên trên lầu nhã gian, trên lầu nhã gian đều trưng bày chút ít bảo bối khó có được, hơn nữa đều có chuyên gia hầu hạ, cũng sẽ không có những người khác tới quấy rầy.

Hai người vừa rồi lên lầu, còn chưa kịp tiến vào nhã gian liền nghe hai người đi ngang qua bên cạnh hưng phấn nói: "Đây không phải là biết phong lâu Giải Ngữ sao?"

"Nữ nhân bên cạnh hắn là ai a?"

"Còn có thể là ai? Nhàn vương đấy! Ngươi gặp qua khách nhân khác xuất hiện bên cạnh hắn sao?"

"Nhàn vương này đúng là diễm phúc thật tốt, bất quá giống như có một đoạn thời gian rất dài không có người nghị luận sự tích chói lọi của Nhàn vương."

"Giống như nói là rời kinh thành đi, như thế nào hiện tại đã trở lại?"

"Nói nhảm, người ta là vương gia, Nhàn vương phủ đều ở kinh thành, nàng còn có thể không trở lại sao?"

"Cũng đúng, nghe nói nữ hoàng bệ hạ rất coi trọng vị Nhàn vương này."

"Ngươi đây lại không hiểu, nữ hoàng bệ hạ nếu như thật coi trọng nàng, có thể phong cho nàng cái 'nhàn rỗi' vương sao?"

Mấy người vừa nói vừa đi xuống lầu, cũng không thèm để ý lời nói của mình có hay không bị người khác nghe thấy, dù sao chủ đề về quan hệ của Nhàn vương đều nhiều hơn đi, Nhàn vương người ta căn bản cũng không để ý.

Nghe được mấy người đó nói chuyện Lục Nhã Âm không khỏi dừng bước lại, thấp giọng nói: "Nhàn vương đã hồi kinh sao?" Giương mắt nhìn về phía lầu dưới, lại nhìn thấy bóng dáng một nam một nữ biến mất tại cửa, hiển nhiên chỉ là trải qua buồng lò sưởi ngọc thôi.

Vân Dật nghe được lời của hắn, không khỏi cười hỏi: "Ngươi biết Nhàn vương?" Tuy nói Nhàn vương này danh tiếng không nhỏ nhưng lại luôn thần long kiến thủ bất kiến vĩ*, hắn chưa từng thấy qua. Bất quá hắn cũng không nghĩ biết một chút về nàng, chỉ là thuận miệng hỏi, cô gái có hành vi phóng đãng như vậy, hay là ít tiếp xúc thì tốt hơn.

(*có thể hiểu là có con rồng trấn thủ ở đây nhưng không thể gặp mặt nó. Nhàn vương nổi tiếng nhưng chưa được gặp qua hắn.)

Lục Nhã Âm phục hồi tinh thần lại, lôi kéo hắn đi vào nhã gian nói ra: "Vương gia nhà ta nghe nói, nữ hoàng bệ hạ tựa như muốn tứ hôn cho Nhàn vương." Hắn đối với vị Nhàn vương này nghe nhiều nên thuộc tất cả đều là công của Ninh vương.

"Tứ hôn?" Vân Dật không khỏi nhíu mày: "Không phải nói Nhàn vương xem thanh lâu là nhà sao? Nếu nam tử kia gả cho nàng chẳng phải là cả đời đều phá hủy?"

Lục Nhã Âm cầm lấy một khối ngọc bội óng ánh trong suốt nhìn xem, trong miệng nói ra: "Cũng không hẳn như vậy, Nhàn vương tuy nói phong lưu một chút, bất quá là người vương gia chung thủy, hơn nữa ta xa xa gặp một lần, bộ dạng cô gái câu nhân như vậy cũng không nhiều."

Câu nhân? Vân Dật không khỏi cười nói: "Nói năng gì đấy?" Cái từ này bình thường đều là dùng ở trên thân nam tử đi? Hơn nữa bình thường là để hình dung hồ ly tinh.

Lục Nhã Âm cũng không giải thích nhiều, chờ Vân Dật có cơ hội nhìn thấy vị Nhàn vương kia tự nhiên sẽ rõ.

Hai người vốn là cũng không phải vì mua đồ mà tiến vào, bất quá đã tiến vào dù sao cũng chọn hai kiện, Lục Nhã Âm chọn một khối ngọc bội, Vân Dật chọn một cây trâm ngọc, làm cho người bên cạnh bọc lại liền chuẩn bị rời đi.

Ai biết thời điểm Vân Dật ra ngoài đi gấp một chút, không cẩn thận liền đụng phải một người, cái gì đó trong tay còn chưa giao cho tiểu thị liền trượt đi ra ngoài, cũng may đối phương nhanh tay kịp thời bắt lấy.

Vân Dật cũng là người tập võ, phản ứng xem như mau, vội vàng tiếp nhận đồ, nhìn về phía đối phương đang định nói xin lỗi, lại nghe Lục Nhã Âm mở miệng nói: "Thì ra là Tô tướng quân."

Tô Văn nhìn về phía hắn gật đầu nhẹ: "Ninh vương quân."

Lục Nhã Âm đột nhiên nghĩ đến 'Vân Dật cũng trưởng thành, là thời điểm cho phép người, nếu không phải là nam tử tốt nhất thì giờ đều muốn lập gia đình, vị Tô tướng quân này ngược lại là người rất tốt để chọn, tuổi trẻ tài cao, vừa rồi không có đang quân', lập tức không khỏi nói thêm một câu: "Cũng may gặp được Tô tướng quân thân thủ nhanh nhẹn, nếu không Vân Dật mua thứ này xem như mất trắng."

Nghe vậy, Tô Văn không khỏi nhìn về phía Vân Dật, nàng chỉ xa xa gặp qua Vân Dật hai lần, hơn nữa bị Lục Nhã Âm hấp dẫn sự chú ý nên trong khoảng thời gian ngắn ngược lại không có nhận ra hắn, lúc này ở gần nhìn, ngược lại không phụ nổi danh của hắn.

Bất quá bởi vì biết rõ nữ hoàng bệ hạ có ý đối với Vân Dật, nàng tự nhiên không có tâm tư khác. Cũng bởi vì ý đồ của nữ hoàng bệ hạ nên giờ phút này nhìn thấy Vân Dật nàng khó tránh khỏi cẩn thận quan sát một phen.

Sự tình quan hệ phượng hậu vị không thể qua loa, cho nên Tô Văn gần đây liên tục rất chú ý chuyện của Vân Dật, cảm thấy hắn mới có thể đủ sức đảm nhiệm, bất quá việc này cuối cùng còn muốn xem ý tứ của nữ hoàng bệ hạ.

Vân Dật bị nàng nhìn có chút khó xử, Lục Nhã Âm lại nhịn không được ngoéo môi một cái, xem ra hấp dẫn.

Tô Văn quan sát xong, nhớ tới mình còn có chuyện, vội vàng cáo từ.

Lục Nhã Âm nhìn Vân Dật, vừa cười vừa nói: "Ta nói cho ngươi biết, Tô tướng quân này đúng là người nữ hoàng bệ hạ rất coi trọng, đừng xem tuổi nàng không lớn lắm nhưng lại lập được chiến công,

dáng vẻ đường đường, tuổi trẻ tài cao, hơn nữa cũng không phải là người đa tình hoa tâm, chưa từng nghe nói nàng cùng nam tử nhà ai dính dấp không rõ..."

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 9: Hy Sinh

Vân Dật làm sao sẽ không nghe ra ý tứ của Lục Nhã Âm, sắc mặt không khỏi càng ngày càng đỏ thắm, nhưng không có cắt đứt lời của hắn, chỉ là buồn bực nghe không lên tiếng.

Mẫu của hắn là trấn quốc tướng quân, đối với vị đồng liêu tuổi trẻ tài cao - Tô Văn này tự nhiên cũng nhắc tới, bất quá khi đó hắn không có để ở trong lòng, hiện tại gặp được người lại không tự chủ được đem những lời nói tán dương kia của mẫu thân cùng nàng có liên hệ tới.

Cuộc sống bình tĩnh qua vài ngày, nữ hoàng bệ hạ liên tục không có nhìn thấy Nhàn vương điện hạ đã hồi kinh, cuối cùng dứt khoát cũng mặc kệ nàng, lăn qua lăn lại mình mới đứng lên hành động.

***

Thiên Vũ đại lục 3598 năm, nước Hoàng Vũ, Hiên Đế kế vị vẻn vẹn một năm liền đã hoàn toàn nắm giữ thế lực ở trong triều, trong triều cao thấp một mảnh đều dẹp yên.

Mặc dù còn có một Phượng thiên quốc ở đây, hiện lên hai chân thế chân vạc xu thế, nhưng là những năm gần đây hai nước cũng không có chiến tranh, cho nên trong nước Hoàng Vũ đó là thiên hạ thái bình, dân chúng an cư lập nghiệp.

Chỉ là trong triều cho dù lại bình tĩnh, cũng là không thể thiếu kéo bè kết phái, tranh đấu quyền thế, bất quá chỉ cần không phải quá mức thì nữ hoàng bệ hạ cũng sẽ mắt nhắm mắt mở, dù sao thân là nữ hoàng chuyện cần làm rất nhiều, nàng rất bận rộn.

Bất quá nữ hoàng bệ hạ một khi quyết tâm dân trào, đơn giản chỉ cần phải làm mai làm mối, ban thưởng tứ hôn cái gì, sẽ tùy hứng không lo lắng nàng thần tử kia cùng đối tượng được ban cho cưới sẽ có ý kiến gì.

Hiện tại trấn quốc tướng quân Vân Vũ Dương liền đang vì chuyện này buồn rầu, buổi sáng hạ triều sau khi nữ hoàng đơn độc triệu kiến nàng, mặc dù không có nói rõ muốn tứ hôn nhưng là ý tứ trong lời nói đã rất rõ ràng.

"Thê chủ, làm sao vậy?" Đang quân Vân Vũ Dương là Liễu Sâm thấy nàng liên tục cau mày không ngừng thở dài, không khỏi mở miệng hỏi thăm.

"Aizz..." Vân Vũ Dương lại thở dài, có chút buồn rầu nói: "Nữ hoàng cố ý làm cho phủ tướng quân của chúng ta cùng Nhàn vương phủ kết thân."

"Cái gì?" Liễu Sâm nghe vậy không khỏi lên tiếng kinh hô, Nhàn vương mặc dù là vương gia nhưng lại đối với triều đình không hề kiến thụ*, không vào triều - không làm việc, mặc dù nghe nói bộ dáng cũng không tệ lắm, nhưng lại cả ngày trà trộn vào thanh lâu, không biết tiến thủ, người như vậy có tiền đồ gì đáng nói?

(*kiến thụ: có ý kiến và thụ giáo mọi người.)

Nếu là người nhà bình thường có lẽ có thể muốn đem con trai gả cho nàng leo lên Nhàn vương phủ, nhưng hai đứa con trai của hắn, hắn tuyệt đối sẽ không gả bọn họ cho người như vậy, bọn họ có lựa chọn tốt hơn, nhất là Dật, Dật xuất sắc như vậy dĩ nhiên là muốn cái dạng tuổi trẻ tài tuấn. Cũng không thể cứ như vậy làm hỏng.

Liễu Sâm đè đáy lòng kinh hoảng xuống hỏi: "Thê chủ, nữ hoàng có nói có thể coi trọng ai không?"

Vân Vũ Dương lắc đầu nói: "Nữ hoàng không có chỉ rõ là ai, nhưng ra lệnh cho ta mang theo mấy người hài tử tiến cung tham gia yến tiệc, làm cho Nhàn vương chính mình chọn, hơn phân nửa ý là Dật." Trong vài người con trai - Vân Dật là xuất sắc nhất, theo tính tình Nhàn vương đương gia cả ngày đến thanh Lâu sẽ chọn ai còn không hiểu sao?

"Ầm..." Cửa truyền đến từng tiếng vang lên, hai người giương mắt nhìn đi, liền gặp gương mặt trắng bệch như tờ giấy của Vân Dật đứng ở nơi đó, có chút thất thần.

Liễu Sâm trong lòng đau xót, vội vàng đi tới dìu hắn tiến vào, nước mắt không nhịn được mà rơi xuống: "Dật...Dật... ngươi cũng đừng dọa phụ thân..."

Vân Dật lúc này mới hồi phục tinh thần lại, một gương mặt mỹ lệ vẫn như cũ không có chút huyết sắc nào, nhìn xem Liễu Sâm hỏi: "Phụ thân... đây không phải là sự thật có đúng hay không?" Hắn không muốn gả cho Nhàn vương, phải gả thì cũng gả cho...nghĩ đến người trong lòng kia, đáy lòng Vân Dật lại càng khó chịu, tại sao phải biến thành như vậy? Nữ hoàng làm sao sẽ đột nhiên muốn tứ hôn? Đúng rồi, Nhã Âm đã nói qua, nhưng tại sao là hắn?

Liễu Sâm rưng rưng nhìn về phía Vân Vũ Dương, cầu xin nói: "Thê chủ, ngươi suy nghĩ một ít biện pháp đi, Dật không thể gả cho Nhàn vương."

Vân Vũ Dương nhìn con trai xuất sắc nhất trước mắt, trong lòng cũng là một hồi phát khổ, nhưng là muốn cho nữ hoang thay đổi tâm tư sao mà khó khăn quá.

Thấy Vân Vũ Dương không nói, Liễu Sâm không khỏi khóc ròng nói: "Nữ hoàng tại sao có thể như vậy? Kia là ân nhân cứu mạng của nàng, dựa vào cái gì để cho Dật chúng ta đi hoàn lại ân tình giúp nàng?" Nhàn vương sở dĩ được phong làm họ khác vương, bất quá cũng là bởi vì lúc trước ngẫu nhiên cứu thái nữ hoàng một mạng.

Vân Vũ Dương vội vàng lên tiếng quát lớn: "Không cho phép nói lung tung!" Nữ hoàng bệ hạ sao lại để người ngoài có thể xem vào?

Liễu Sâm bị nàng quát lớn không dám lại nói lung tung, chỉ là ôm Vân Dật khóc không ngừng.

Vân Vũ Dương nhìn xem hai người, thở dài nói: "Chuyện này để ta suy nghĩ."

Nghe vậy, tiếng khóc Liễu Sâm nhỏ đi một ít, Vân Dật tựa như cũng nhìn thấy hy vọng bình thường, hai mắt nhìn chằm chằm nàng.

Vân Vũ Dương nhíu mày suy tư một phen, đột nhiên nhìn Liễu Sâm nói ra: "Ngươi cho người mang Tư Vũ tới đây."

Làm trái với ý tứ của nữ hoàng là không được, hiện tại chỉ hy vọng bị Nhàn vương nhìn trúng không phải là Dật, nếu như nhất

định phải hy sinh một đứa con trai mà nói, Vân Tư Vũ là lựa chọn thích hợp nhất.

Vừa vặn Vân Tư Vũ cũng sắp mười tám tuổi, thời điểm nên lập gia đình, mặc dù hắn không có như thế nào chú ý đứa trai này, nhưng là nàng cũng biết trong bốn đứa con trai thì đứa con trai này tài mạo lại không xuất chúng, mặc dù bộ dạng coi như đáng yêu, lại thiếu quyến rũ mà nam tử nên có, hơn nữa tính tình hoang dã một chút, lại là con vợ kế, gả cho Nhàn vương tính ra thật cũng không quá kém.

Vân Dật cùng Vân Thiển thân là con trai trưởng, nàng không muốn bọn họ gả cho Nhàn vương, mà nhỏ nhất là Vân Suối, mặc dù tính tình có chút ít nhu nhược, nhưng cũng có vài phần tư thái liễu yếu đào tơ, so với dã hài tử Vân Tư Vũ càng làm cho người ta thêm yêu mến, nghĩ đến sau này có thể gả cho cái người tốt hơn, hơn nữa đối với phụ thân Vân Suối - Diệp Thu, Vân Vũ Dương vẫn có vài phần tình cảm, nếu để cho Vân Suối gả cho Nhàn vương, Diệp Thu nhất định sẽ rất thương tâm.

Cho nên cuối cùng xui xẻo cũng chỉ có thể là không có phụ thân trông nom - Vân Tư Vũ. Tư Vũ - Tư Vũ, cái tên Vân Tư Vũ này là phụ thân Ninh Huyên tự mình lấy, ý tứ không cần nói cũng biết.

Lúc trước Ninh Huyên cũng là một tiểu mỹ nhân, tuy là người trong giang hồ, lại không hề lỗ mãng, tính tình ôn thuận, còn rất tài ba, rất được Vân Vũ Dương sủng ái, danh tiếng thậm chí vượt qua đang quân Liễu Sâm, chỉ là về sau Vân Vũ Dương không cẩn thận trúng độc ở trong cung, Ninh Huyên vì cứu nàng đem độc trên người nàng dẫn tới người mình.

Mặc dù cuối cùng bảo vệ một mạng nhưng dung mạo bị hủy, vì không để cho Vân Vũ Dương đau lòng, hắn không chịu nói cho Vân Vũ Dương là hắn cứu nàng, chỉ nói là chính mình uống nhầm thảo dược có độc mới có thể hủy dung mạo.

Cái nam tử quật cường kia một lòng cho rằng tình yêu chân chính chắc là sẽ không bởi vì dung mạo đẹp xấu mà thay đổi, nhưng sự thật lại vĩnh viễn là tàn khốc.

Phủ tướng quân mỹ nhân còn nhiều mà, đối với một cái nam tử dung mạo xấu xí đáng sợ như thế có nhiều sủng ái hơn nữa, cũng sẽ theo thời gian biến mất, chỉ nghe người mới cười không thấy người cũ khóc, càng về sau Ninh Huyên rất khó nhìn thấy bóng dáng Vân Vũ Dương nữa, nếu không phải vừa vặn trước kia hắn đã mang thai Vân Tư Vũ, chỉ sợ hắn đến chết cũng không có cách nào lưu lại một tia huyết mạch ở trên đời này. Hắn móc tim móc phổi yêu cô gái, lưu cho hắn bất quá là vô vàn cùng bi thương.

Hiện tại thậm chí còn nghĩ tới hy sinh con trai duy nhất của hắn, chỉ vì muốn bảo vệ đứa con trai khác của mình, tuyệt tình như thế, nếu là Ninh Huyên dưới suối vàng biết được, sẽ phải rất đau lòng đi.!

Không biết hắn sẽ hối hận hay không khi quyết định đổi người như thế này?

(demcodon: viết xong chương này mình thấy đau lòng cho phụ thân của anh Vũ quá, yêu đến mức không tiếc mạng của mình nhưng cuối cùng xấu đi thì lại bị cô phụ, có sắc đẹp nào có thể trường tồn mãi với thời gian đâu, hy vọng sau này tác giả không đối xử tệ với anh Vũ.)

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 10: Giả Trang Xấu

Trong trí nhớ Vân Tư Vũ, chưa từng có trông thấy Ninh Huyên cười qua, mỗi lần nhìn xem Ninh Huyên ánh mắt của hắn đều rất ôn nhu, lại mang theo đau lòng, lúc trước hắn không hiểu, về sau trưởng thành mới biết được. Ninh Huyên sở dĩ đau lòng là bởi vì hắn lúc trước không biết mình có thai, dẫn độc vào thân thể làm cho hắn tại giữa mang thai liền trúng độc, mặc dù thuận lợi sinh ra lại thiếu chút nữa sống không được.

Bất quá Vân Tư Vũ cũng biết Ninh Huyên cho dù biết rõ mang thai, hắn vẫn như cũ làm vậy, bởi vì trong mắt hắn có đau lòng, có bi thương, có tưởng nhớ, có ai oán, lại chưa từng có hối hận.

Vân Tư Vũ đối với Ninh Huyên tình cảm không thể nói sâu, dù sao thời điểm Ninh Huyên chết hắn mới lớn mấy tuổi, hơn nữa phân nửa thời gian Ninh Huyên đều là nhìn qua ngoài cửa sổ ngẩn người, không phải là muốn lấy nước mắt rửa mặt, đối với hắn mặc dù yêu thương nhưng chú ý lại không nhiều, phụ tử trong lúc đó tự nhiên cũng ít một phần thân cận.

"Mẫu thân..."

Vân Tư Vũ bị mang tới trong sảnh, trông thấy Vân Dật cùng Liễu Sâm cũng ở đó, hơn nữa bộ dạng còn giống như đã khóc, không khỏi nhíu mày, không phải là Vân Thiển cáo trạng đi? Hắn gần đây không có như thế nào đến làm phiền mình a?

Vân Vũ Dương nhìn Vân Tư Vũ trước mắt, không nói - không động bộ dáng ngược lại mười phần nhu thuận, nếu không phải nàng từng trông thấy hắn đem tiểu thị bên cạnh đánh cho gào khóc, có lẽ cũng sẽ cảm thấy hắn là cái hài tử thuận theo đi!

Vân Vũ Dương nghĩ đến Ninh Huyên lúc trước, lại xem Vân Tư Vũ trước mắt cũng không biết hắn lớn lên như thế nào, rõ ràng giữa lông mày có thể trông thấy bóng dáng Ninh Huyên, lại hoàn toàn không có quyến rũ động lòng người của Ninh Huyên, hơn nữa xem ra thấy thế nào cũng đều là mặt trẻ con, tốt đẹp hay tươi đẹp hoàn toàn không hợp. Một hồi lâu, Vân Vũ Dương mở miệng nói: "Ngươi cũng lớn, nên lập gia đình."

Vân Tư Vũ trong lòng lộp bộp một chút, vẫn như cũ biết vâng lời, cái miệng nhỏ nhắn mím môi nói ra: "Trưởng ấu tự động, Đại ca còn chưa xuất giá, Tư Vũ không dám vượt qua."

Liễu Sâm sớm đã hiểu ý tứ của Vân Vũ Dương, lập tức không khỏi cười nói: "Đứa nhỏ này nói càn cái gì đây? Phủ tướng quân của chúng ta cũng không có nhiều quy củ như vậy." Võ tướng cùng văn thần xác thật so ra không có nhiều quy củ như vậy, chỉ thấy công tử phủ tướng quân tập võ điểm này sẽ biết, hơn nữa Vân Thiển còn cầm lấy roi ở bên mình đi khắp nơi.

Vân Tư Vũ nhướng mày, xem ra lần này thật sự muốn đem hắn gả đi ra ngoài, bất quá cũng không nghĩ nhân duyên tốt sẽ lướt qua người Vân Dật mà rơi vào trên người hắn. Nhưng là hắn cũng biết, nếu như Vân Vũ Dương quyết định, cho dù là hắn có phản đối cũng vô dụng, cho nên liền cũng lười nói thêm cái gì.

Vân Vũ Dương nhìn hắn một cái hỏi: "Tư Vũ, ngươi cảm thấy Nhàn vương như thế nào?"

Nhàn vương? Khó trách!

Vân Tư Vũ mặt mày khẽ nhúc nhích, ánh mắt léo léo, hắn đang nghĩ ngợi như thế nào đem Hỏa Liên của nữ hoàng ban cho Nhàn vương thu vào trong tay, đây cũng là cái cơ hội tốt. Dù sao Nhàn vương cả ngày lưu luyến bụi hoa, chắc phải chướng mắt đóa hoa dại là hắn đây, lời nói gả cho nàng, hắn cũng là tương đối an toàn, chỉ cần phải lấy được Hỏa Liên giải độc, hắn chạy nửa đường thì tốt rồi.

Bởi vì mang thai giữa mang độc đến, muốn hoàn toàn loại trừ rất khó khăn, những năm gần đây độc trong cơ thể hắn loại trừ hơn phân nửa, mặc dù sẽ không lại bởi vì độc bộc phát thống khổ vạn phần nhưng cũng là thảm hại.

Vân Tư Vũ trong lòng làm quyết định, vẫn như cũ cúi đầu, làm cho người không thấy thần sắc của hắn, chỉ thấp giọng nói ra: "Nếu là vương gia, cũng không phải tệ lắm phải không?"

Lời này vừa ra, Liễu Sâm thở phào nhẹ nhõm, Vân Dật có chút phức tạp, giật giật miệng muốn nói điều gì, cuối cùng cái gì đều không nói ra miệng.

Vân Vũ Dương liếc nhanh đánh giá Vân Tư Vũ, mới lại nói: "Kia ngươi chuẩn bị tốt một chút, từ nay trở đi cung yến ngươi cũng phải đi, cố gắng biểu hiện thật tốt."

"Vâng!" Vân Tư Vũ đáp một tiếng, liền xoay người rời đi.

Liễu Sâm nhìn xem bóng lưng của hắn biến mất, có chút lo lắng nói: "Thê chủ, này có được không? Nhàn vương có thể vừa ý hắn chứ?"

Vân Vũ Dương vuốt vuốt thái dương, cau mày nói: "Hiện tại cũng chỉ có thể như vậy, còn lại liền xem tạo hóa đi! Đến lúc đó ngươi làm cho người giúp hắn thay đổi cách ăn mặc thật tốt một chút." Về phần tài nghệ, thời gian ngắn như vậy nàng thật đúng là không có biện pháp, bất quá Nhàn vương cả ngày lưu luyến tại thanh lâu, đối với mấy cái này chỉ sợ đã ngán, có lẽ đang muốn thay đổi khẩu vị đây?

Liễu Sâm trong mắt vừa động, nếu quyền quyết định sau cùng là Nhàn vương, chỉ cần Nhàn vương không chọn Dật, người nữ hoàng kia liền cũng không có gì đáng nói.

Vì chuyện này, Liễu Sâm cố ý sai người đi thanh lâu nghe ngóng Nhàn vương yêu thích gì.

Vì vậy một ngày kia, bốn vị công tử trong phủ tướng quân, Vân Tư Vũ xem như người duy nhất thanh tú, một thân bạch y đơn giản, bị ép buộc vẽ lên gương mặt có chút nhàn nhạt, vốn là khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu nhìn qua nhiều hơn một tia thanh nhã, một đầu tóc đen chỉ dùng một cây trâm bạch ngọc vén lên, có vài phần khí chất hơi thoát tục.

Bởi vì nghe nói Nhàn vương thích sạch sẽ một chút, mặc kệ tướng mạo như thế nào, diện mạo không thể trang điểm quá lố, không thể dậm quá nhiều phấn, khắp người càng không thể mùi thơm nồng nặc.

Cùng với tranh phục thanh nhã thoát tục của Vân Tư Vũ bất đồng là Vân Dật một thân quần áo đỏ thẫm đường hoàng, trên đầu đeo một đóa hồng hoa lớn, chiếu theo dung mạo Vân Dật, mặc dù mặc thành như vậy cũng sẽ không xấu nhiều, nhưng là Vân Tư Vũ vẫn cảm thấy xú nữ nhân đột nhiên xuất hiện trong sân hắn mặc đồ sắc

đỏ càng đẹp mắt, mặc dù không rõ hình dạng nàng như thế nào nhưng nhìn đi lên cũng một bộ dạng rất câu nhân a.

Vân Dật trên mặt còn mang mạng che mặt, Liễu Sâm vì bảo vệ làm cho hắn giả bộ bệnh, trên mặt hắn vẽ rất nhiều điểm đỏ, vạch trần cái khăn che mặt tuyệt đối dọa người, quan trọng nhất là trên người hắn hương thơm gay mũi kia.

Vân Tư Vũ rốt cuộc biết, thì ra là hương thơm quá nồng so với mùi thúi còn kinh khủng hơn.

Vân Thiển cùng Vân Suối hơi bình thường một chút, bất quá cũng cùng bình thường không giống nhau, tận lực hướng cách ăn mặc xấu đi.

Vân Tư Vũ nhìn xem ba người, nhếch miệng, trong lòng không khỏi dậy lên đồng tình cùng vị Nhàn vương kia, nhân phẩm này có nhiều điểm kém mới có thể làm cho những thứ nam tử này nghe tin đã sợ chạy mất mật đây?

Kỳ thật Nhàn vương nói như thế nào cũng là vương gia, hơn nữa bộ dạng cũng không kém, lại được nữ hoàng quá tin tưởng, mặc dù phong lưu một chút nhưng cũng không trở thành làm cho người tránh như rắn rết, chỉ là người làm sao khó tránh khỏi lòng tham, đều nghĩ muốn tốt hơn, nhất là những quan gia công tử sinh ra tốt, tự nhiên ánh mắt cũng cao.

Này trong Hoàng thành, làm cho phần đông nữ nhân muốn lấy về nhà nam tử có bốn đại tài tử, mà làm cho phần đông nam tử rục rịch cũng có bốn vị nữ tử.

Đương kim thánh thượng, tôn quý khí phách nữ hoàng bệ hạ Hoàng Vũ Hiên; lịch sự nho nhã Ninh vương điện hạ Hoàng Vũ Mặc; tuổi trẻ tài cao chiến Thiên tướng quân Tô Văn; văn võ song toàn - văn võ song khoa trạng nguyên, tuổi còn trẻ mà làm thừa tướng đại nhân -Vũ Văn Khinh.

Mặc dù nam tử chỉ có thể gả cho một người, nhưng cô gái có thể cưới vô số, cho nên đối với nam tử nhìn chằm chằm bốn nữ nhân xuất sắc kia mà nói, tất cả mọi người đều có hy vọng, đã có hy vọng, như thế nào lại có người cam tâm buông tha cơ hội như vậy mà gả cho Nhàn vương không đạt được gì đây?

Huống chi coi như không thể gả cho một trong số bốn người đó, cũng không thiếu lựa chọn tốt hơn so với Nhàn vương. Vân Dật ánh mắt phức tạp nhìn xem Vân Tư Vũ, thật lâu mới nhẹ giọng nói: "Thật xin lỗi..."

Vân Tư Vũ nhìn thấy trong ánh mắt đau lòng của Vân Dật, nghiêng đầu nói: "Đại ca nếu như cảm thấy làm như vậy không đúng, kia không nên như vậy thì làm không tốt rồi?"

Vân Dật trong lòng thất kinh, thì ra là hắn cũng biết! Vân Dật kinh ngạc nhìn xem ra gương mặt vô tội, cắn cắn môi, mất tự nhiên dời tầm mắt đi chỗ khác, lẩm bẩm nói: "Ta không thể gả cho Nhàn vương."

Vân Tư Vũ trong lòng cảm thấy buồn cười, nói cho cùng là mọi người ích kỷ, xin lỗi có lợi ích gì? Bất quá là làm cho mình sống khá giả một chút mà thôi. Bất quá đối với chuyện không vui, Vân Tư Vũ rất nhanh liền đã quên, bất quá dù sao cũng theo như nhu cầu, hắn cũng chưa nói tới thua thiệt, nghĩ đến muốn đi hoàng cung, hắn rất là hưng phấn.

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 11: Nhàn Vương Chọn Phu

Ngự hoa viên hoàng cung lúc này đèn đuốc sáng trưng, quần thần đều vào chỗ ngồi của mình, im lặng như tờ. Cung yến lần này chỉ là vì chọn Vương Quân cho Nhàn vương, cũng không phải là cung yếu chính thức, theo lý thuyết không khí cần nhẹ nhàng buông lỏng, nhưng nhìn sắc mặt âm trầm của nữ hoàng, ai còn có thể nhẹ nhàng được đây.

Tuy nói người hợp ý nữ hoàng Hoàng Vũ Hiên là Vân Dật, nhưng cũng làm cho các vị đại thần đem nam hài cập kê trong nhà đều dẫn theo, dù sao việc này nàng cũng chỉ muốn tôn trọng ý tứ của Nhàn vương.

Nhưng nhìn xem những người trước mắt này đã làm chút ít chuyện tốt gì? Nguyên một đám vốn là nam tử như ngọc như hoa lại mạnh mẽ giả trang xấu đi, quá đáng nhất là Vân Vũ Dương, biết rất rõ Vân Dật hợp ý nàng, thế mà lại dám làm cho Vân Dật giả bộ cải trang thành bệnh xấu xí đến như vậy, đây là tội khi quân!

Hoàng Vũ Hiên cũng không nhận ra đây chỉ là trùng hợp, một cái là trùng hợp, mà cả mãn ngự hoa viên đều nói trùng hợp đó chính là cố ý, huống chi vừa nhìn bốn người con trai của Vân Vũ Dương kia, nàng liền hiểu được nàng ấy có chủ ý gì, rõ ràng chính là nghĩ đẩy một đứa con trai không được sủng ái ra hy sinh, để bảo toàn cho Vân Dật. 'Thật là đáng chết!'

Nữ hoàng bệ hạ khí đến sắc mặt đều biến thành màu đen.

Đang lúc thời điểm mọi người cảm thấy bội phần áp lực thì một cái bóng dáng màu trắng bước đi không dấu vết chậm chạp lắc lư tiến đến, đi đến vị trí gần nữ hoàng, không khách khí ngồi xuống, rót ly rượu uống một hơi cạn sạch, sau đó mới lười biếng mở miệng nói: "Nữ hoàng bệ hạ lại đang cùng ai giận dỗi đây?"

Người này tùy ý tiến vào yến hội, bên ngoài thủ vệ không nói không rằng, hơn nữa tới tham gia cung yến so với nữ hoàng còn tới trễ, nhìn thấy nữ hoàng không chỉ không hành lễ mà còn trêu ghẹo nữ hoàng. Ngoại trừ Nhàn vương, thì sẽ không ai có lá gan lớn như vậy.

Nếu nói hoàn toàn tức giận, hai từ 'giận dỗi' này dùng trên người nữ hoàng liền không thích hợp, đúng là nữ hoàng chỉ là hừ lạnh một tiếng, chẳng những không có nổi giận mà sắc mặt còn hòa hoãn ra một chút, có thể thấy được nữ hoàng đối với vị Nhàn vương này quá nhiều tin tưởng.

Phong Lăng Hề tùy ý lướt qua thịnh cảnh ngự hoa viên này có chút đau đầu, người này uy hiếp- áp bức- lợi dụng- dụ dỗ- vội vã làm cho cô trở lại kinh thành, quả nhiên không có ý tốt, nghĩ tới không khỏi quét mắt phượng đến chỗ nữ hoàng bệ hạ ngồi.

Nữ hoàng bệ hạ nhìn trời nhìn đất, mặt mũi tràn đầy vô tội. Vốn là nơm nớp lo sợ, rất sợ Nhàn vương vừa ý nam tử nào; lúc này lại thẳng mắt nhìn chằm chằm vị Nhàn vương này, kia khuôn mặt tinh xảo, mắt phượng câu nhân, sống mũi thẳng tắp, môi đỏ mọng tà mị giơ lên, khí chất lười biếng, không chỗ nào không lộ ra hơi thở hấp dẫn, làm cho lòng người không bị khống chế nhảy lên.

Một chút cũng không thể so với bốn nữ tử mà phần đông nam tử tâm tâm niệm niệm, thậm chí có thể nói hơn chứ không kém.

Lúc này, nữ hoàng bệ hạ ngồi phía trên mở miệng nói: "Lăng này, ngươi xem thích ai, tùy tiện chọn đi!" Thái độ hào phóng kia như bộ dáng nhà giàu mới nổi vung tiền như rác, ngay cả cần phải có tài nghệ biểu diễn đều giảm đi.

Phong Lăng Hề lười biếng ngồi dựa ở trên ghế, liếc mắt nhìn người ngồi ở trên, miễn cưỡng nói: "Không cần, bản vương không có tiền, nuôi không nổi!" Xem ra nữ hoàng bệ hạ thật sự là quá nhàn rỗi, lại nhàn hạ thoải mái để ý đến chuyện của cô.

"Phốc...Khụ khụ..." Nữ hoàng bệ hạ thật bất hạnh đem rượu uống trong miệng phun ra ngoài, nhíu mày nhìn xem đã làm dơ Phượng bào, cắn răng nói: "Kể từ hôm nay, Nhàn vương được tăng bổng lộc gấp bội!"

Lời này vừa nói ra, lập tức đưa tới một hồi âm thanh thì thầm 'vị Nhàn vương này đúng là hàng thật giá thật "Nhàn rỗi" vương a! Không vào triều, không làm chuyện gì mà bổng lộc lại cao hơn bọn họ- những đại thần chịu mệt nhọc rất nhiều, hôm nay còn lại tăng gấp bội? Nữ hoàng bệ hạ! coi như Nhàn vương may mắn cứu ngươi một mạng, nhưng ngươi cũng không thể thiên vị như vậy a!'

Phong Lăng Hề nhíu mày nghĩ: tiền là cô chê ít, nhưng là nam nhân loại sinh vật này cũng không hay nuôi a!

Sau một hồi suy nghĩ tới như thế nào thu cây thuốc liên thu vào tay, sau đó Vân Tư Vũ chạy trốn như thế nào, lúc này mới rốt cuộc phục hồi tinh thần lại, vội vàng từ chỗ ngồi đứng lên, đối với nữ

hoàng chính là một quỳ, lớn tiếng nói: "Nữ hoàng bệ hạ, Tư Vũ nguyện ý gả vào phủ Nhàn vương!"

Lời nói có khí phách này làm cho chung quanh lập tức lại vang lên trận trận âm thanh nói thầm thì: nào có nam tử chẳng hiểu dè dặt như thế?

Ngay cả Vân Vũ Dương cũng không khỏi nhíu mày, mặc dù là nàng hy vọng Vân Tư Vũ tích cực một chút hấp dẫn tầm mắt Nhàn vương, nhưng là cũng không thể trực tiếp như vậy a! Thực sự là không hiểu quy củ, quá sức tưởng tượng.

Các vị đại thần đảo mắt qua, liền phát hiện vị nam tử không dè dặt này là người của phủ trấn quốc tướng quân, nhìn nhìn vài vị công tử phủ tướng quân, trong lòng mọi người liền có tính toán.

Nữ hoàng giương mắt nhìn Vân Tư Vũ biết vâng lời quỳ ở nơi đó, đột nhiên cảm thấy chuyện này rất thú vị, cũng không lại tức giận nhìn về phía Phong Lăng Hề hỏi: "Lăng này, ngươi cảm thấy như thế nào?"

Phong Lăng Hề mắt phượng như cười nhìn chăm chú vào Vân Tư Vũ, đáy mắt lộ vẻ nghiền ngẫm, lập tức gật đầu nói: "Một cách vô ích nhặt được phu lang còn nhiều thêm bổng lộc, bản vương tự nhiên cao hứng."

Cô ngược lại muốn nhìn một chút xem con mèo hoang này muốn làm gì, cô có thể đoán ra dự định của Vân Vũ Dương, bất quá cô cảm thấy con mèo hoang này sẽ ngoan ngoãn nghe lời như vậy tuyệt đối có chuyện lừa gạt.

Cô vừa nói xong, Vân Dật thở phào nhẹ nhõm, nam tử khác vẻ mặt nhưng lại không đồng nhất, có chút yên lòng, nhưng lại có chút tràn đầy tiếc nuối, xem ra tại kiến thức và dung mạo xuất sắc của Nhàn vương, có chút nam tử đã không hề so đo cô không muốn nhan sắc và tên tuổi mình vang dội.

Cũng có người so sánh với đặc tính, cảm thấy Nhàn vương mặc dù tướng mạo xuất chúng, bất quá nói cho cùng cũng chính là cái bình hoa, hay là bốn vị tình nhân trong mộng kia tương đối khá.

Nữ hoàng ngồi trên ghế Phượng khẽ nhíu mày, nàng là cố ý làm cho Phong Lăng Hề cưới Vân Dật, tại nàng nhìn lại những quan gia công tử trong này cũng chỉ có Vân Dật xứng đôi với cô, hơn nữa Vân Vũ Dương không có nữ nhi, sủng ái nhất chính là Vân Dật. Vân Vũ Dương dần dần già đi, nàng ấy sau trăm tuổi, binh quyền trong tay liền tự nhiên muốn chuyển đến tay những người khác. Nếu binh quyền này rơi vào trong tay Phong Lăng Hề thì nàng mới có thể hoàn toàn an tâm, chỉ là không nghĩ tới Phong Lăng Hề hết lần này đến lần khác lại tuyển cái người không được sủng ái.

Trong lòng thở dài, nữ hoàng bệ hạ nhìn về phía Phong Lăng Hề tầm mắt có chút ai oán, Phong Lăng Hể mỗi lần làm việc luôn là người đưa ra ý kiến, làm cho nàng trở tay không kịp, bất quá nhìn bộ dáng của cô giống như đối với Vân Tư Vũ này cảm thất rất hứng thú, làm hảo tỷ muội như vậy, nàng như thế nào cũng không thể phá hư nhân duyên của cô. Dù sao có Phong Lăng Hề giúp nàng, quốc gia này cũng loạn không được, nàng không cần thiết lo lắng quá nhiều.

"Nếu Nhàn vương đã đồng ý, kia hôn lễ liền định tại ba ngày sau đi! Vân Nhị công tử, ngươi qua ngồi bên cạnh Nhàn vương đi!" Hôn sự này cứ như vậy định ra thôi.

Chúng thần không lời: nữ hoàng bệ hạ! ngươi đâu có cấp nhiều a? Ba ngày có thể chuẩn bị tốt sao?

"Vâng." Vân Tư Vũ ngoan ngoãn đi đến bên cạnh Phong Lăng Hề, biết vâng lời ngồi xuống.

Phong Lăng Hề lười biếng nghiêng lệch ở trên ghế, ly rượu trong tay chuyển động, khiêu mi nhìn xem hắn, trong lòng cảm thấy hết sức buồn cười, tiểu mèo hoang này biến thành tiểu thỏ bạch rồi? Thân thể vừa động, áp vào trên người Vân Tư Vũ, ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ: "Vân Nhị công tử, ngươi không cần câu nệ như vậy, bản vương sẽ không 'ăn' ngươi."

Vân Tư Vũ nhướng mày, trong lòng mắng to sắc lang, nhưng lại mắt nhìn mũi- mũi nhìn tâm, không nói bất động, định lực phi phàm.

"Ha ha..." Phong Lăng Hề thấp cười ra tiếng, rốt cuộc làm cho Vân Tư Vũ nhịn không được nhìn cô một cái, cái nhìn này làm cho hắn trong nháy mắt trợn tròn vốn là hai mắt rất tròn, ngón tay chỉ về phía cô càng không ngừng run run: "Ngươi...Ngươi..."

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 12: Thành Toàn

Lúc trước hắn một mực nghĩ đến chuyện hỏa liên, căn bản cũng không đi thám thính Phong Lăng Hề, dù sao cũng không phải thật sự gả cho nàng, lúc này vừa nhìn lại muốn rên lên.

Khó trách hắn cảm thấy âm thanh của nàng có điểm quen tai, mắt phượng câu nhân kia, khóe môi tà mị giơ lên, khí chất lười biếng, nhìn thấy thế nào cũng giống như cái xú nữ nhân kia đã đắc tội hắn a!

Xong rồi, xong rồi! Lần này xong đời! Hắn vốn cho rằng Nhàn vương chính là người mang danh tiếng vương gia nhưng trên thực tế cũng không có bản lãnh gì, cho nên hắn cảm giác mình muốn trộm hỏa liên thì rất dễ dàng, nhưng là ai tới nói cho hắn biết, tại sao là nữ nhân này?

Nữ nhân này rõ ràng là một cao thủ, vì cái gì mọi người lại đồn đãi nàng vô dụng đây? Chuyện này có thể hại chết hắn! Hắn có dự cảm, rơi vào trong tay nữ nhân này nghĩ muốn chạy trốn là rất khó, làm sao bây giờ? Hắn có thể hối hận hay không?

Nhìn xem mặt mũi hắn tràn đầy bộ dáng ai oán, tâm tình Phong Lăng Hề thật tốt, liền duỗi tay ra ôm hắn vào trong ngực, mập mờ nói: "Tiểu mèo hoang, thì ra là ngươi đã sớm vừa ý ta, rõ ràng nghĩ như vậy gả cho ta."

Vân Tư Vũ tức giận lườm nàng một cái: "Thiên tài mới muốn gả cho ngươi, ta lại không biết ngươi là Nhàn vương!"

"Nói như vậy, ngươi là muốn gả cho Nhàn vương đó chứ không phải là muốn gả cho ta?"

Vân Tư Vũ không phản bác được, tựa như là có chuyện như vậy.

Nhìn xem hai người ôm ôm ấp ấp không coi ai ra gì, các vị đại thần lắc đầu cũng không nói gì, Nhàn vương có chuyện gì chưa làm qua? Bọn họ sớm đã học thông minh, sẽ không ngốc đến nỗi tìm chuyện không vui cho chính mình, bởi vì tâm nữ hoàng cho tới bây giờ đều là nghiêng về một bên.

Lúc này, chiến Thiên tướng quân Tô Văn đột nhiên đứng dậy, hướng về phía nữ hoàng quỳ xuống, mở miệng nói: "Bệ hạ, vi thần muốn kết hôn cùng Vân Đại công tử, mong bệ hạ thành toàn!"

Trước vô tình gặp gỡ, nàng xác thật đối với Vân Dật có chút động tâm, bất quá khi cân nhắc đến nữ hoàng bệ hạ, nàng không dám có ý nghĩ không an phận, mà hôm nay biết rõ nữ hoàng bệ hạ không phải là muốn cho Vân Dật tiến cung, nàng tự nhiên cũng không cần kiêng kỵ cái gì nữa.

Nghe vậy, vô số nam tử tan nát cõi lòng, nàng là tình nhân trong mộng của bọn hắn a, nhưng rõ ràng trong lòng lại đi ngưỡng mộ nam tử khác.

Vân Dật khẩn trương cầm lấy ống tay áo của mình, đáy mắt mang theo ngượng ngùng. Nhìn xem trong mắt Tô Văn là đưa tình ẩn tình, phần ngọt ngào kia, người sáng suốt xem đều phải hiểu.

Vân Vũ Dương trong lòng cũng rất là vui mừng, nàng thật thưởng thức Tô Văn, tự nhiên vui mừng khi thấy chuyện thành công, nhưng ngược lại nghĩ đến cái gì khẽ nhíu mày, nhìn về phía nữ hoàng tựa như muốn phỏng đoán tâm tư của nàng ấy.

Trên mặt nữ hoàng nhìn không ra sao tâm tình, nhàn nhạt hướng Vân Dật hỏi: "Đại ý của Vân công tử thì thế nào?"

Tô Văn là tâm phúc của nàng, nước Hoàng Vũ chia ra thành ba phần binh quyền, trong tay nàng cầm lấy một phần ba, Vân Vũ Dương cùng Tô Văn trong tay đều nắm một phần ba, cửa hôn sự này nếu là thành, Vân Vũ Dương cùng Tô Văn là người một nhà...

Quan trọng nhất là, tiên hoàng cho Vân Vũ Dương binh quyền là cho phép được thừa kế, Vân Vũ Dương không có nữ nhi, thương yêu nhất chính là con trai Vân Dật, nếu như nàng ấy muốn đem binh quyền giao cho Tô Văn, thì nàng cũng không có đạo lý gì mà ngăn cản, nói cách khác cửa hôn sự này thành, tương lai trong tay Tô Văn liền sẽ có hai phần ba binh quyền, chuyện này tự nhiên cần phải cân nhắc thật kỹ lưỡng một chút.

Mặc dù Tô Văn trung thành, nhưng là ai có thể đảm bảo con cháu nàng sẽ liên tục trung thành với hoàng thất đây? Thân là người đứng đầu một quốc gia, nàng không thể không suy nghĩ nhiều, cũng không khỏi không vì con cháu chính mình cân nhắc.

Không thể không nói, nữ hoàng bệ hạ thật là thiên vị, chẳng lẽ nàng liền có thể xác định con cháu Phong Lăng Hề sẽ liên tục trung thành với hoàng thất? Như thế nào hết lần này đến lần khác liền đối với Phong Lăng Hề yên tâm như vậy?

Nghe được câu hỏi của nữ hoàng bệ hạ, Vân Dật liền vội vàng đi theo đứng dậy tiến lên quỳ xuống, thấp giọng nói: "Thỉnh bệ hạ thành toàn."

Nữ hoàng bệ hạ trầm mặc một hồi, ánh mắt dao động về phía Vân Tư Vũ và Phong Lăng Hề đang một lòng đùa giỡn, mở miệng hỏi: "Lăng này, ngươi cảm thấy thế nào?"

Tô Văn không nhịn được nhíu mày, hôn sự của nàng tại sao cần phải hỏi cái Nhàn vương này?

Những người khác cũng là cùng một cách nghĩ: nữ hoàng bệ hạ có phải hay không quá mức coi trọng Nhàn vương rồi?

Phong Lăng Hề nhìn về phía Vân Tư Vũ hỏi: "Tư Vũ, ngươi cảm thấy thế nào?"

Bị mọi người chuyển tầm mắt vào xem, Vân Tư Vũ âm thầm trừng mắt liếc nhanh Phong Lăng Hề, sau đó thuận mi thuận mắt nói: "Vương gia cảm thấy tốt là tốt rồi."

Phong Lăng Hề nhếch môi cười, nhìn về phía nữ hoàng nói: "Bệ hạ cảm thấy tốt là tốt rồi."

Nữ hoàng bệ hạ không khỏi cắn răng: "Nhàn vương điện hạ!"

Phong Lăng Hề trong lòng thở dài, có chút bất đắc dĩ mắt nhìn hai người đang quỳ, cười nói: "Nếu người ta đã lưỡng tình tương duyệt, bệ hạ chưa phải muốn lấy gậy đánh gãy uyên ương đi!" Chuyện tốt như thế cô tự nhiên là muốn thành toàn, cũng không thể bởi vì người ta không muốn gả cho cô liền làm xấu nhân duyên nhà người ta, cô còn không đến mức nhỏ mọn như vậy.

Nữ hoàng bệ hạ nhìn thật sâu rồi liếc nhanh Phong Lăng Hề, ý kia rất rõ ràng, đây chính là ngươi đồng ý, đến lúc đó nếu là có phiền toái gì, coi như là muốn nộ khí trước hết đem phiền toái tự mình giải quyết cho ta.

Phong Lăng Hề không đếm xỉa tầm mắt quỷ dị của nữ hoàng, tiếp tục trêu chọc tiểu mèo hoang trong ngực muốn xù lông nhưng vẫn chịu đựng.

Điểm kỹ xảo này của nữ hoàng bệ hạ cô còn có thể không rõ ràng lắm sao. Tô Văn là tâm phúc của nàng, nàng không thể làm rét lạnh lòng nàng ấy, có thể thành toàn tự nhiên là tốt nhất, cho nên mục đích của nữ hoàng bệ hạ bất quá là muốn xem cô đem phiền toái gì kế tiếp thôi.

Nữ hoàng bệ hạ nhìn về phía Tô Văn cùng Vận Dật, vừa cười vừa nói: "Nếu đã như vậy, kia hôn kỳ sẽ cùng dạng định tại ba ngày sau đi!"

"Tạ bệ hạ!"

Như thế xem như tất cả đều vui vẻ. Chỉ là nữ hoàng bệ hạ cũng không thật cao hứng, uống chút rượu, từ trên cao nhìn xuống thấy vẻ mặt cao hứng của Vân Vũ Dương khi tiếp nhận chúc mừng từ các vị đại thần, trong lòng hừ lạnh, 'dám xem thường tỷ muội của trẫm, ngươi sẽ hối hận!'

Nữ hoàng bệ hạ nhìn qua tôn quý khí phách, uy nghiêm vô cùng, nhưng trên thực tế đây chính là rất bao che khuyết điểm, nhất là đối với cái tỷ muội Phong Lăng Hề này đây so với muội muội thân sinh Ninh vương Hoàng Vũ Mặc còn muốn tốt hơn.

Trên thực tế, nếu không phải nàng thật tâm đối đãi, Phong Lăng Hề như thế nào lại cùng nàng kết giao tốt đây?

Đời trước bởi vì quá cô độc, cũng vì ở trên người Diệp Lê tinh khiết lại nhìn thấy chính mình mất đi chỉ có đơn độc, cho nên nhịn không được đến gần một ít tia ấm áp, cuối cùng lại muốn mạng của cô. Tại lúc sinh mạng kết thúc một giây kia cô đã quyết định sẽ không làm tiếp chuyện ngu xuẩn như vậy.

Lúc trước tiện tay cứu chính là thái nữ Hoàng Vũ Hiên, hai người kết giao thái độ cô cũng bất quá là lợi dụng lẫn nhau, nhưng là công phu quấn người của Hoàng Vũ Hiên thật là tuyệt vời, liên tục nhắc tới phải sống mà có một tri kỷ thì chết cũng không hối tiếc, làm cho Phong Lăng Hề cũng không biết nói gì, bất quá cô lại không tin trong hoàng thất còn có người tính tình sảng khoái, huống chi cô cũng biết Hoàng Vũ Hiên là hứng thú với cái vị trí kia.

Cho đến trận chiến cuối cùng ấy, địch nhân lớn nhất của Hoàng Vũ Hiên là Thanh vương Hoàng Vũ Thanh bắt cô làm uy hiếp, Hoàng Vũ Hiên rõ ràng triệt binh, thiếu chút nữa làm cho Hoàng Vũ Thanh chuyển bại thành thắng, tức giận đến mức Phong Lăng Hề mắng to Hoàng Vũ Hiên vụng về như heo.

Hoàng Vũ Hiên ngoan ngoãn làm cho cô sau khi mắng xong mới ủy ủy khuất khuất vô cùng ai oán nói: "Ta không phải là không biết rõ võ công của ngươi cao cường sao?" Cho nên nàng cũng cùng Hoàng Vũ Thanh đồng dạng, thật sự cho rằng cô bị bao vây mệt nhọc, không cách nào thoát thân.

Một câu nói làm cho Phong Lăng Hề không phản bác được, Hoàng Vũ Hiên xác thật là không biết cô biết võ công, bởi vì cô đối với Hoàng Vũ Hiên luôn luôn có một chút phòng bị, thế lực của cô

cũng chưa hoàn toàn bại lộ trước mặt Hoàng Vũ Hiên, nếu hiểu rõ bản lãnh Phong Lăng Hề thì Hoàng Vũ Hiên cũng sẽ không ngốc mà bị Hoàng Vũ Thanh ra oai ức hiếp.

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 13: Ninh Vương Không Được Tự Nhiên

Hoàng Vũ Hiên nói nàng muốn cái vị trí kia, nhưng là nếu như ngồi trên cái vị trí kia lại liền một người thật lòng để kết giao cũng không có, kia không khỏi quá mức bi ai.

Phong Lăng Hề nói nàng dại dột không giống như người trong hoàng thất, nhưng là nàng lại cảm giác mình so với lão tổ tông đều thông minh hơn, người sống cả đời mặc kệ theo đuổi cái gì, không phải cũng là vì làm cho mình trôi qua thoải mái, trong lòng vui vẻ hay sao? Nếu như đã quên chính mình thật sự là đang cần cái gì, như vậy tất cả theo đuổi cũng sẽ lẫn lộn đầu đuôi.

Hoàng Vũ Hiên là ưa thích quyền lực, điểm này nàng cũng không che giấu, nhưng là lúc nàng nhìn lại, vì quân người cũng không nhất định sẽ phải nhận thức cao để mình không phải cô độc lạnh lùng.

Phong Lăng Hề không thể không thừa nhận, mặc dù ý tưởng của Hoàng Vũ Hiên không thích hợp làm cấp trên, nhưng lại cũng không sai, chính cô lại làm sao không hy vọng có một tri kỷ đây?

Hoàng Vũ Hiên kỳ thật không ngu, nàng có cái khác vì quân người không có quyết đoán, nàng dám tin ánh mắt của mình, mà Phong Lăng Hề lại bởi vì Diệp Lê phản bội lại đem một ít phần quyết đoán dấu đi.

Nhưng là Phong Lăng Hề rốt cuộc vẫn là Phong Lăng Hề, bất kể như thế nào bản chất cũng sẽ không thay đổi, mặc dù từng bị

thương nhưng cô cũng sẽ không thật sự thành con rùa đen rút đầu, cho nên khi Hoàng Vũ Hiên chiếm được công nhận của cô, cô cũng thừa nhận người bạn này.

***

Hôn sự của Nhàn vương đã được giải quyết, mọi người thở phào nhẹ nhõm, hơn nữa thêm hỉ sự của Tô Văn cùng Vân Dật, trường yến hội này cuối cùng trở nên hoàn toàn náo nhiệt.

Đang lúc mọi người ý vị chúc mừng Vân Vũ Dương, Ninh vương Hoàng Vũ Mặc tựa cười như không cười mắt nhìn Phong Lăng Hề, mở miệng nói: "Vân Đại công tử tài danh mọi người đều đã biết, không biết Vân Nhị công tử cũng có hay không tài nghệ xuất chúng đây?"

Ý kia là muốn Vân Tư Vũ biểu diễn một phen, vốn là không khí náo nhiệt thoáng chốc lại vắng lạnh xuống. Như loại yến hội này vốn là nên biểu diễn tài nghệ trước, chỉ là Hoàng Vũ Hiên biết rõ Phong Lăng Hề đối với mấy cái này không có hứng thú, cho nên mới trực tiếp cho cô thí sinh.

Vân Vũ Dương nhịn không được nhíu mày, trong triều cao thấp cũng biết Ninh vương cùng Nhàn vương bất hòa, hôm nay chỉ sợ cũng là nhằm vào Nhàn vương, nhưng là Vân Tư Vũ còn chưa xuất giá thì vẫn còn là người của phủ Trấn quốc tướng quân hắn, nếu là xấu mặt thì cũng là vứt đi thể diện phủ tướng quân hắn, huống chi nếu là Vân Tư Vũ xấu mặt thì khó mà bảo toàn Nhàn vương sẽ không thoái hôn, đến lúc đó phủ tướng quân thật có cái thể diện gì cũng đều vứt sạch.

Vân Tư Vũ nhíu nhíu mày, lập tức đem vị Ninh vương này ở trong lòng định là người xấu, quả nhiên tri nhân tri diện bất tri tâm*, nhìn qua một bộ dáng lịch sự nho nhã không nghĩ tới lòng dạ lại hiểm độc như vậy, rõ ràng là muốn nhìn hắn bị người chê cười mà, so với xú nữ nhân còn có thể ác hơn, thế mà có nhiều nam tử như vậy thích nàng.

(*hai câu thường đi chung với nhau là 'họa hổ họa bì nan họa cốt - tri nhân tri diện bất tri tâm' nghĩa là: vẽ hổ chỉ vẽ được bề ngoài, khó vẽ được kết cấu bên trong của nó. Biết người chỉ biết được bề ngoài của họ, khó biết tâm địa họ thế nào.)

Phong Lăng Hề thong thả ung dung để ly rượu trong tay xuống, liếc mắt nhìn mặt mũi tràn đầy mất hứng của Vân Tư Vũ, lúc này mới cười nói: "Vương Quân của bản vương có tài nghệ hay không đều không quan trọng, nữ hoàng bệ hạ mới cho bản vương thêm bổng lộc, bản vương không cần hắn đi ra ngoài làm xiếc nuôi gia đình." Tiếng nói dừng một chút lại nói: "Nghe nói Vương Quân Ninh vương đa tài đa nghệ, không chỉ có như thế, tất cả phu thị Ninh vương cũng sẽ có ít nhất một vài tài nghệ, như thế xem ra Ninh vương cho dù không làm vương gia thì cũng không cần lo lắng sẽ chết đói."

Mọi người đều biết, Ninh vương đều thích nam tử có tài, cho nên có thể đi vào phủ Ninh vương nam tử đều là đa tài đa nghệ.

Sắc mặt Hoàng Vũ Mặc có chút khó coi, nguy hiểm nhìn Phong Lăng Hề trong chốc lát, hừ lạnh một tiếng không nói gì nữa.

Bất quá lời này của Phong Lăng Hề đều đắc tội với tất cả công tử tự nhận mình đa tài đa nghệ rồi, rõ ràng là tài tình hơn công tử thế

gia, làm sao lại cùng những người kỹ tử làm xiếc kia liên hệ ở cùng một chỗ?

Mắt thấy có chút tẻ nhạt, nữ hoàng bệ hạ cười nói: "Vương Quân Nhàn vương tự nhiên không cần tài nghệ gì, nếu như bổng lộc Nhàn vương không đủ trẫm sẽ cho thêm."

Các vị đại thần phẫn nộ rồi, 'nữ hoàng bệ hạ, ngươi còn có thể lại thiên vị thêm một chút sao?'

Hoàng Vũ Mặc lòng cũng tràn đầy khó chịu, nàng cũng nữ hoàng đều là do thái hậu sinh ra, tự nhiên là người bên nữ hoàng, cùng Phong Lăng Hề không phải là địch nhân, nhưng là tỷ tỷ ruột thịt của mình đối với Phong Lăng Hề so với đối với mình còn tốt hơn, trong lòng khó tránh khỏi không thoải mái, cho nên nàng tìm được cơ hội liền gây cho Phong Lăng Hề một chút phiền toái, nói cho cùng vị Ninh vương điện hạ này chính là ghen tỵ.

Bất quá nàng loáng thoáng biết được Phong Lăng Hề không phải là một người đơn giản, nếu không căn bản cũng không có khả năng làm cho Hoàng Vũ Hiên coi trọng như vậy, cho nên nàng cũng rất có chừng mực, mỗi lần thấy chuyện tốt sẽ không làm quá, nhưng hay là mỗi lần đều bị tức giận đến hộc máu.

***

Thời gian ba ngày rất nhanh liền trôi qua, mặc dù thời gian vội vàng nhưng đều là người có quyền thế, muốn chuẩn bị một cái hôn lễ thì dễ như nói chơi.

Hai vị công tử phủ Trấn quốc tướng phủ đồng thời xuất giá, có thể nói phi thường náo nhiệt.

Tuổi trẻ tài cao Thiên tướng quân cùng người đứng đầu tứ đại tài tử - Vân Dật công tử, hai người có thể nói là một đôi trời đất tạo nên, làm cho người người không ngừng hâm mộ. Chỉ là ngoài ý định chính là cặp được chú ý nhất lại bị một đôi khác đoạt danh tiếng.

Chỉ bằng dựa vào điểm nữ hoàng bệ hạ tự mình làm chủ hôn cho Nhàn vương, liền không phải là người nào cũng có thể có tôn vinh.

Hơn nữa đón dâu phô trương kia, chỉ có thể dùng hai chữ 'dọa người' để hình dung, toàn bộ nền đất đường phố từ phủ tướng quân đến phủ Nhàn vương đều trải lên thảm đỏ mềm mại, hai bên đường phố nguyên một đám bé trai bé gái trắng nõn mềm mịn trong tay cầm giỏ hoa đi theo đội ngũ đón dâu qua, rải ra từng phiến cánh hoa làm cho đầy đường mùi hương, bị ngăn cách dọc theo đường phố dân chúng thấy nồng nhiệt, nhịn không được ngửi ngửi thật sâu hương vị dễ ngửi nọ.

Đột nhiên có người kinh hô: "A! Đó là Đạp Tuyết Vô Ngân!"

"Cái gì, Đạp Tuyết Vô Ngân?"

"Ngựa! Nhàn vương cưỡi con ngựa quý kia." Người nói chuyện mắt đầy hưng phấn, trong mắt lòe lòe tỏa sáng, vừa nhìn chính là người yêu ngựa.

"Đó là Đạp Tuyết Vô Ngân? Ngươi không nhìn lầm đi? Không phải nói Đạp Tuyết Vô Ngân tuyệt chủng sao?"

"Ta làm sao có thể nhìn lầm!" Người bị hoài nghi rõ ràng rất không cao hứng.

Theo tranh luận, mọi người cũng chú ý tới người ngồi trên ngựa thật to quý kia, khóe miệng mỉm cười, mắt phượng khẽ đảo qua, liền

làm cho lòng người nhảy mất tần suất, da thịt trắng nõn làm nổi bật một thân hỉ phục đỏ thẫm càng nhiều thêm một phần hơi thở yêu mị, nhưng lại sẽ không để cho người ta cảm thấy khí nam nhi quá mức, ngược lại có phần sức quyến rũ câu hồn đoạt phách.

"Đây là Nhàn vương?"

"Khó trách không ít người nói Nhàn vương tướng mạo xuất chúng." Bất quá bởi vì hình tượng của nàng vô dụng một chút, cho nên mọi người ngoại trừ đem tình yêu của nàng xem như nói chuyện phiếm hài hước cũng không có quá mức chú ý nàng, mà là đem tầm mắt đều đặt ở cái danh tiếng khác đang thịnh là 'tuổi trẻ tài tuấn' trên người, nhưng là hiện tại vừa nhìn, phần tao nhã này của Nhàn vương thật đúng là ít có người có thể so sánh.

"Ta từng thấu qua Tô tướng quân, hôm nay xem ra Nhàn vương này ngược lại so với nàng càng thêm xuất chúng, Vân Dật công tử lần này chỉ sợ đã chọn sai người a!" Người này có chút ít cảm khái.

"Ngươi biết cái gì? Tô tướng quân tuổi trẻ tài cao, Nhàn vương bộ dáng hơn nhưng không thể so sánh với, Vân Dật có thể gả cho Tô tướng quân, đó là phúc khí tám đời mà hắn đã tu luyện!" Kích động như thế tự nhiên là người ái mộ Tô Văn, kiên quyết không cho phép bất luận kẻ nào chửi bới người trong lòng của mình.

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 14: Đón Dâu

Khóe miệng Phong Lăng Hề mỉm cười, cũng không đem những tiếng nghị luận bên đường để vào mắt, cô kỳ thật không muốn phải làm phô trương quá lên để mọi người chú ý, mọi việc chỉ cần thư thái là tốt rồi, nhưng tiểu mèo hoang sau này sẽ là người của cô, người khi dễ hắn cô tự nhiên không thể để cho bọn họ thư thái, có phải nhường bọn họ thì trong lòng như thế nào cũng có một vướng mắc.

Không phải bởi vì con mèo hoang là chồng cô thì tự nguyện bị khi phụ, thật đúng là cô có khả năng sẽ làm cho nữ hoàng đánh gãy uyên ương của họ. Về phần Tô Văn vô tội bị dính líu đến, kia chỉ có thể trách nàng ấy xúi quẩy, huống chi Tô Văn liên tục xem cô như thế nào cũng không thuận mắt, cô mặc dù người lớn không chấp nhặt lỗi lầm của người nhỏ, nhưng có cơ hội thì cũng muốn hồi báo một hai phân.

Bên đường dân chúng mặc dù có chút kiến thức, nhưng là những thứ thấy được đến cuối vẫn có hạn, phần lớn đều chỉ có thể nhìn xem náo nhiệt, chính thức có thể biết hàng lại không nhiều.

Cho đến khi đội ngũ đón dâu đến phủ tướng quân, Vân Vũ Dương ra cửa nghênh đón nhìn thấy phô trương kia, khóe môi không khỏi co giật.

Cưỡi ngựa đón dâu là Đạp Tuyết Vô Ngân, ngày đi ngàn dặm không thở, Đạp Tuyết Vô Ngân đón gió trong tích tắc, nghe nói trên đời này đã tuyệt chủng, nhưng không biết tại sao bây giờ lại xuất hiện một Đạp Tuyết Vô Ngân; cỗ kiệu đón dâu là từ gỗ Ngọc Hương chế thành, chất như ngọc, cứng rắn như sắt, nhẹ như hồng, hương như gió, so với hoàng kim thì gỗ Ngọc Hương còn đắt hơn không biết gấp bao nhiêu lần, xa xa nhìn lại còn có thể trông thấy cánh hoa bay múa, những cánh hoa tươi mới kia, nàng không có nhìn lầm, đó là thuốc hoa bươm bướm mà chỉ có người Hoàng gia của Phượng thiên quốc mới có, hình như là bươm bướm có chứa mùi thuốc, ngửi thấy tinh thần liền sảng khoái; nhìn lại dưới đất cả một hàng thảm đỏ, làm sao càng xem càng giống da lông của huyết xích lang hung ác vậy?

Da lông xích lang mềm mại trơn thuận, luôn luôn rất được hoan nghênh, nhưng bất đắc dĩ là xích lang quá mức hung tàn, cho nên muốn lấy được da lông hé ra của xích lang thập phần không dễ, nhưng hiện tại cư nhiên lại trải trên mặt đất làm thảm a! Nhiều như thế không phải là trải từ cửa phủ tướng quân đến cửa phủ Nhàn vương đi?

Nụ cười trên mặt Vân Vũ Dương hoàn toàn không duy trì được, da mặt không ngừng run rẩy, thật lâu mới hồi phục tinh thần lại, thi lễ nói: "Nhàn vương điện hạ."

Dựa theo quy củ nước Hoàng Vũ, nàng gả con trai nên không phải tự mình ra nghênh tiếp, nhưng ai bảo chức quan của Nhàn vương so với hắn lớn hơn. Mặc dù ngoại trừ bên ngoài cứu nữ hoàng một mạng, cũng không có đại công gì, nhưng lại nói thế nào cũng là vương gia, rõ ràng áp nàng một đầu, nữ hoàng bệ hạ đối với nàng ấy coi trọng như vậy, nàng nào dám chậm trễ nàng ấy.

Khóe mắt không cẩn thận nhìn đến sợi lụa đỏ cột trên cổ con ngựa kia đều là lụa trân quý đáng giá ngàn vàng thập phần khó mua được, Vân Vũ Dương đã không còn có phản ứng gì, cùng so với Đạp Tuyết Vô Ngân thì lụa đỏ này thật sự là không coi vào đâu.

Vào lúc này, đội ngũ đón dâu của Tô Văn cũng vừa vặn tới, không so sánh liền không biết, vừa so sánh với tấm thảm đỏ phía dưới liền hoàn toàn so không bằng.

Vốn là vô vàn hâm mộ nàng cùng Vân Dật công tử, đều ngược lại bắt đầu thảo luận nâng Nhàn vương cùng Vân Nhị công tử, phô trương như vậy có thể thấy được Nhàn vương đối với Vân Nhị công tử rất sủng ái, đứng lên so sánh thì thấy tâm ý này của chiến Thiên tướng quân liền kém một chút.

Tô Văn cũng là người tập võ, những thứ âm thanh kia bên kia đường trong tai đều nghe rõ, trong lòng lập tức không khỏi tràn đầy buồn bực, nàng vốn là chuẩn bị rất sung túc, nếu không có một nháo của Phong Lăng Hề này, ai cũng sẽ không cảm thấy nàng phô trương không đủ, nhưng bây giờ cùng so sánh với Phong Lăng Hề, ngay cả chính nàng đều cảm giác bên mình không đáng nhập tâm lưu ý.

Không nói trước cái khác, chỉ là cỗ kiệu liền so với người ta nhỏ hơn một chút, hơn nữa ngay cả âm thanh khua chiêng gõ trống đều bị người ta đè ép trên đầu, trước khi đội ngũ đón dâu tới hoàn toàn không có người nào bên kia đánh cho máu gà giống như vẻ đầu hưng phấn, cùng Phong Lăng Hề bên kia so với phía bên nàng hoàn toàn mất hết cảm giác vui mừng.

Tô Văn mặc dù tướng mạo xuất chúng, nhưng trên mặt lại luôn nghiêm túc, còn dáng vẻ Phong Lăng Hề này cả ngày đều cười đến

câu nhân như vậy, huống chi dung mạo Tô Văn xác thật cũng không theo kịp Phong Lăng Hề, ngày thường còn không có cảm giác gì, hiện tại hai người đứng chung một chỗ liếc nhanh liền có thể nhìn ra ai cao ai thấp.

Đương nhiên điều này hoàn toàn cũng bởi vì mục đích của Phong Lăng Hề là muốn làm chỗ dựa cho tiểu mèo hoang nhà mình, rất nghiêm túc muốn đả kích người, nếu không mọi người có thể chứng kiến một 'Bình hoa chân chính'.

Vân Vũ Dương cảm thấy xấu hổ, vừa nhìn như vậy ngay cả nàng đều cảm thấy Nhàn vương xuất sắc hơn, vội vàng ở trong lòng nhắc nhở chính mình: Nhàn vương chỉ là cái bình hoa, nếu không phải là nữ hoàng quá tin, nàng ấy cái gì cũng không có, gần vua như gần cọp, một khi thất sủng, nàng liền cái gì đều không phải.

Vân Vũ Dương vốn là muốn cho Tô Văn đón dâu trước, nói như thế nào Vân Dật đều là đại ca, ra cửa trước là hợp tình hợp lý. Nhưng lại bị Phong Lăng Hề trực tiếp bác bỏ: "Lúc nữ hoàng bệ hạ tứ hôn cho bản vương cùng Tư Vũ trước, hiện tại tới đón dâu trước cũng là bản vương, tự nhiên nên làm cho bản vương đón dâu trước, huống chi Tô tướng quân cũng không vội, đã tới chậm, Vân tướng quân cần gì thay người cuống cuồng?"

Lời này vừa nói ra, một số người lại bắt đầu nói thầm: "Xem ra Tô tướng quân cũng không phải là thích Vân Dật công tử như vậy a!"

"Nếu như là lời của ta, ta tình nguyện chọn Nhàn vương, mặc dù Nhàn vương thật không có quyền lực, nhưng dù nói thế nào cũng là một vương gia, hơn nữa cái tâm ý này là vô cùng tốt." Đương nhiên, đây chỉ là cách nhìn của một số người.

Phong Lăng Hề mặc dù là vương gia, nhưng còn chưa có gặp nàng làm chuyện gì, nữ hoàng mặc dù lần nữa thiên vị, nhưng mỗi lần lại ban thưởng đều là chút ít về vật chất nào đó, không gặp qua giao binh quyền cho nàng.

Đây cũng là nguyên nhân lớn nhất mà phần đông đại thần không muốn đem con trai gả cho nàng, nếu như nữ hoàng thật sự coi trọng Phong Lăng Hề, như thấ nào lại một chút quyền lực cũng không cho nàng? Quá tin như vậy cũng làm cho người không thể không hoài nghi nữ hoàng có phải hay không có cái dự định khác.

Phong Lăng Hề không chịu nhượng bộ, làm cho Vân Vũ Dương rất là căm tức, nơi này dù sao cũng là phủ tướng quân của nàng, tự nhiên cần phải dựa vào quy củ của phủ tướng quân, Phong Lăng Hề cũng thật quá không nể mặt nàng.

Trong lòng nàng vốn là thiên vị Vân Dật, mà bây giờ đối với hai vị con dâu này cũng là thiên vị Tô Văn; Tô Văn tuổi trẻ tài cao, cùng nàng đều là võ tướng, nàng liên tục đối với Tô Văn thật thưởng thức, hai người vốn là có lẽ có chút chút xung đột lợi ích nhưng hiện tại thành người một nhà, tự nhiên không cần so đo nhiều như vậy, cho nên Vân Vũ Dương dù là thế nào xem Tô Văn đều cảm thấy thuận mắt. Bởi vậy cả trái tim nàng đều nghiêng về Tô Văn cùng Vân Dật.

Không có đem sắc mặt khó coi của Vân Vũ Dương để vào mắt, Phong Lăng Hề cười nói: "Vân tướng quân, không phải là bản vương muốn làm khó dễ ngươi, mà là bệ hạ vẫn còn ở Nhàn vương phủ chờ làm chủ hôn, bản vương cũng không nên làm cho bệ hạ đợi quá lâu, ngươi nói có đúng hay không?"

Cầm danh tiếng Hoàng Vũ Hiên tới dọa người, mà một chút gánh nặng trong lòng nàng cũng không có, tựa như Hoàng Vũ Hiên là nô dịch của nàng tùy thời điểm, bằng hữu chính là lấy ra dùng thì sao?

Cuối cùng tự nhiên Phong Lăng Hề thắng được, hài lòng mang theo chú rể của mình tầng tầng lớp lớp hướng Nhàn vương phủ mà đi.

Mà bên cạnh này vốn là hỉ sự, trải qua một nháo này của Phong Lăng Hề, Vân Vũ Dương cùng Tô Văn trong lòng đều nghẹn thở ra một hơi, làm sao cao hứng lên được.

Nhàn vương phủ, lụa đỏ đầy trời, một mảnh vui mừng, trên sắc mặt mọi người đều vui mừng, vương gia của bọn họ cuối cùng cũng chịu cưới phu, thật là đáng mừng a!

"Vương gia cùng Vương Quân đến..."

Mọi người kích động nhìn xem một đôi tân nhân tiến vào đại sảnh, chuẩn bị bái thiên địa, bộ dáng hưng phấn kia quả thật làm cho người ta hoài nghi có phải cửa thành thân này là của hắn hay không?

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 15: Bái Đường Thành Thân

"Ha ha…" Một hồi tiếng cười lớn truyền đến, Vân Tư Vũ cảm giác được có người nhanh chóng xông lại gần hắn, không khỏi nhích lại gần bên cạnh Phong Lăng Hề, lòng tràn đầy buồn bực, đây là người nào a? Như thế nào cười giống như người điên vậy? Hắn thầm nghĩ làm như thế nào thoát ly khỏi hang sói đây, quả thật bị tiếng cười lớn bất thình lình này dọa sợ hết hồn mà.

Đẩy lấy khăn voan đỏ lên chỉ có thể cảm giác được có người đến gần, âm thầm trừng mắt liếc nhanh người ở phía ngoài, cũng không có người phát hiện hành động mờ ám của hắn.

Phong Lăng Hề vỗ vỗ tay hắn mà an ủi, lúc này mới nhìn về phía cái người điên kia, cau mày nói: "Nữ hoàng bệ hạ, chú ý hình tượng của ngươi!"

Hoàng Vũ Hiên cười hắc hắc nói: "Ta ở phủ Nhàn vương đâu cần có hình tượng gì, nhanh lên, nhanh cho ta liếc xem chú rể đi!"

Ninh vương Hoàng Vũ Mặc đi theo một bên tựa đầu chuyển hướng nhìn mà nghĩ: hiện tại nàng không muốn thừa nhận cái người cười đến bỉ ổi kia là hoàng tỷ vĩ đại của nàng.

"Bệ hạ, chuyện này không hợp quy củ." Bên cạnh có người lên tiếng nhắc nhở, cũng không có người vì Hoàng Vũ Hiên là nữ hoàng bệ hạ mà không dám lên tiếng, tựa như theo lời nói của Hoàng Vũ Hiên, nàng ở phủ Nhàn vương hoàn toàn không có hình tượng, cho

nên người phủ Nhàn vương hiện tại cũng rất khó sợ hãi nàng, nhất là mấy nha đầu lãnh sự.

Nghe vậy, Hoàng Vũ Hiên phản bác: “Cái gì má phá quy củ? Ta xem phu quân của em gái ta một chút cũng không được sao?”

Mọi người cùng kêu lên: “Không được!” Dù sao cũng là Vương Quân đại nhân của bọn hắn, tại sao có thể làm cho nữ hoàng nhúng chàm? Bọn họ phải thật cố gắng thay Vương gia coi chừng, Vương gia thật vất vả mới cưới Vương Quân về, cũng không thể bị nữ hoàng bệ hạ dọa cho chạy mất.

Trong lòng Vân Tư Vũ vẫn lầu bầu: như thế nào lại cảm giác nữ hoàng bệ hạ ở cung yến lần trước và người bây giờ không quá giống nhau đây? Hơn nữa người của phủ Nhàn vương này như thế nào lại to gan như vậy? Nhưng theo kiến thức của hắn là đám đại thần kia đối mặt với nữ hoàng bệ hạ lúc nào cũng nơm nớp lo sợ.

Phong Lăng Hề không nhìn thẳng Hoàng Vũ Hiên mà mắt nhìn người điều khiển trương chình, ra hiệu cho nàng nên bái đường.

Đang lúc mọi người đang lớn tiếng làm ồn thì người điều khiển chương trình la lớn: “Nhất bái thiên địa---“

“Nhị bái cao đường---“

“Phu thê giao bái---“

“Đưa vào động phòng---“

Dựa vào hai chữ ‘động phòng’ vừa rơi xuống, Vân Tư Vũ không khỏi run rẩy, hắn có dự cảm rất mãnh liệt, hắn sẽ gặp xui xẻo, ô..ô… không được, hắn muốn chạy, cùng lắm thì không cần hỏa liên nữa.

Không thể không nói sao Vân Nhị công tử lại có suy nghĩ đơn giản như thế, cũng đã bái hết đường, mới nghĩ tới không cưới nữa, sớm đã đi đến chỗ nào rồi?

“Chờ một chút…” Đang chuẩn bị đưa hai người vào tân phòng thì bị nữ hoàng ngăn cản lại.

“Không phải là cần tạm biệt ta sao?” Nàng không phải là lần đầu làm chủ hôn, lần trước chủ hôn nhà người ta đúng là đã lạy nàng. Cao đường trống rỗng này đều đã bái, vì sao không bái nàng? Huống chi, dù nói thế nào nàng cũng là nữ hoàng a? Vì cái gì chỉ cho nàng ngồi bên cạnh nhìn xem? Nàng không phải là cần ngồi ở phía trên à?

Nữ hoàng bệ hạ trước nhìn xem náo nhiệt, đến bây giờ mới rốt cuộc kịp phản ứng mình bị người khinh thị.

Hai đôi tân nhân đồng thời lập gia đình, đại thần trong triều đều đưa hai phần lễ, nhưng người lại chỉ có thể đi một chỗ, vốn là phần lớn mọi người lựa chọn đi bên Tô Văn, nhưng là biết rõ nữ hoàng bệ hạ vì Nhàn vương tự mình làm chủ hôn, thế là phần lớn đều chạy tới bên này, đáng tiếc nữ hoàng bệ hạ trực tiếp vung tay lên đuổi người đi, nói ra cho oai: “Bên này có trẫm là được, Tô tướng quân thành thân trẫm không thể tự mình đến trước, thật sự là xin lỗi nàng, các ngươi liền thay trẫm tiến đến chúc mừng một phen, uống nhiều thêm vài chén.”

Vì vậy phủ Nhàn vương ngược lại thanh tịnh, chỉ có nữ hoàng bệ hạ cùng Ninh vương điện hạ, còn có người phủ Nhàn vương. Bất quá thanh tĩnh nhưng không vắng lặng, không khí dâng cao này mọi người cũng không câu nệ, nữ hoàng bệ hạ cũng không cần duy trì hình tượng của nàng, làm cho người người không khỏi hoài nghi

nàng đem tất cả những đại thần kia đều đuổi đi, chính là vì mình có thể không hề cố kỵ mà nháo điên khùng lên.

Dù sao nàng bây giờ là bất chấp hình tượng mà đứng lại tại đó, chính là không để cho hai người vào động phòng.

Nhìn nữ hoàng bệ hạ run chân đứng ngăn cản ở phía trước, vẻ mặt hất lên, thái dương Phong Lăng Hề giật lên, hiện tại không thể nhịn được nữa, đưa chân đạp một cái.

“A---“ Nữ hoàng bệ hạ kêu thảm thiết một tiếng, trực tiếp bay ra phủ Nhàn vương, trong không trung còn truyền đến tiếng rống giận dữ của nữ hoàng bệ hạ: “Phong Lăng Hề, ngươi nhất định phải chết!”

Hoàng Vũ Mặc không nói gì vỗ vỗ đầu, trừng mắt liếc nhanh Phong Lăng Hề rồi đuổi theo, mà những người khác cười đùa cũng không để ý tới nữ hoàng bệ hạ sẽ biến mất.

Đáng tiếc, thiếu nữ hoàng bệ hạ làm ầm ĩ, bọn họ cũng ít đi không ít thú vui, tỷ như một đôi tân nhân vào động phòng sẽ không trở ra, bọn họ cũng chỉ có thể tự mình nháo lên cho náo nhiệt.

“Chúng ta có hay không đi nháo động phòng a?”

“Ngươi có bản lĩnh đi? Ngay cả nữ hoàng bệ hạ đều bị đạp bay, ngươi cảm thấy kết cục mình sẽ là cái gì?”

“Vương gia cũng quá gấp gáp đi!” Người đề nghị sờ sờ vuốt vuốt mũi, thì thầm nói: Đáng tiếc nữ hoàng bệ hạ bị đạp đi, nếu như nữ hoàng bệ hạ ở đây thì động phòng này nhất định sẽ nháo lớn một phen.

Vân Tư Vũ ngồi ở trên giường không ngừng vặn ống tay áo, trong lòng thật rối bời, vốn là hắn muốn đợi thời điểm Phong Lăng Hề đi ra ngoài chào hỏi khách khứa rồi bỏ chạy, nhưng là tại sao Phong Lăng Hề còn chưa đi đây?

Phong Lăng Hề đảo tầm mắt qua, nhìn thấy nhiều nếp nhăn trên ống tay áo không khỏi bật cười, cũng không nói chuyện liền ngồi ở chỗ kia xem hắn.

Rốt cuộc Vân Tư Vũ không nhịn được mở miệng hỏi: “Ngươi không đi ra ngoài sao?”

Phong Lăng Hề nhếch môi cười nói: “Không có việc gì, đều là người mình, bọn họ đều nghe theo chủ ý của mình, tự nhiên là Vương Quân của bản vương quan trọng nhất, xuân tiêu một khắc đáng giá ngàn vàng, nên không thể lấy ra lãng phí.”

Vân Tư Vũ thoáng nghe liền ngồi thẳng tắp lên, toàn thân cứng ngắc, từ phía dưới khăn voan tay áo màu đỏ rộng thùng thình không ngừng kề cận phía mình, thân thể không khỏi di chuyển lui về phía sau, nhưng là tay áo kia vẫn như cũ càng đến càng gần, Vân Tư Vũ rất cuộc không nhịn được nữa, tháo khăn voan ra trừng mắt quát nàng: “Ta cho ngươi biết, quân tử động khẩu không động thủ!”

Phong Lăng Hề dừng động tác lại, nhìn ly rượu trong tay nháy máy nói: “Không động thủ thì uống thế nào?”

“Uống… uống gì?”

“Rượu hợp cẩn a!” Nói xong đem ly rượu trong tay nhét vào tay hắn, lại đến bàn lấy một ly khác.

“Nha--“ Vân Tư Vũ nhíu mày, cảm giác mình quá khẩn trương, bất quá điều này cũng không có thể trách hắn, ai bảo hắn đánh không lại nữ nhân này đây? Bất quá nghe nói Nhàn vương thường đến kỹ viện, chắc sẽ thấy nhiều tuyệt sắc giai nhân, vậy hẳn là chướng mắt hắn đi!

Nghĩ tới trong lòng thở phào nhẹ nhõm, rồi không biết từ đâu lại có chút phiền muộn, mắt nhìn Phong Lăng Hề thong thả ung dung rót rượu, ánh nến làm nổi bật thêm gương mặt đó, càng nhìn càng mê hoặc. Đang nhìn thì thấy gương mặt đó lại không ngừng phóng to ra.

“Đang suy nghĩ gì thế?”

“A---“ Vân Tư Vũ bị dọa sợ hết hồn, khó trách gương mặt đó không ngừng phóng to như vậy, là vì đã nhanh áp đến gần mặt hắn: “Ngươi… ngươi làm cái gì đó?”

Phong Lăng Hề lôi kéo cánh tay của hắn cùng mình móc vào nhau, cười nói: “Không phải nói uống rượu hợp cẩn sao.” Thuận tiện thưởng thức con mèo nhỏ đang xù lông.

“Nha--“ Vân Tư Vũ ngoan ngoãn bưng ly rượu uống một hơi cạn sạch.

Phong Lăng Hề đem cái ly không trong tay hắn để lên bàn hỏi: “Đói bụng chưa? Ta gọi người chuẩn bị cho ngươi chút thức ăn nha?”

Nghe vậy, hai mắt Vân Tư Vũ sáng ngời, liền vội vàng gật đầu.

Phong Lăng Hề nhìn xem bộ dáng vội vàng của hắn, đáy mắt xẹt qua một nụ cười, đứng dậy ra cửa.

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 16: Động Phòng

Vân Tư Vũ thở phào nhẹ nhõm, sau đó nhanh chóng đem hỉ phục rộng thùng thình cởi xuống, lộ ra y phục dạ hành màu đen bên trong, xem ra là hắn sớm có chuẩn bị. Vân Tư Vũ len lén ra khỏi gian phòng có một chút do dự muốn đi tìm hỏa liên.

Kỳ thật hắn rất muốn trực tiếp chạy đi, vì Phong Lăng Hề cho hắn cảm giác quá mức nguy hiểm, nàng là người đầu tiên cho hắn loại cảm giác này, trực giác mách bảo nên cách nàng càng xa càng tốt, nhưng là hắn nhất định phải tìm được hỏa liên, hắn còn thiếu một vị thuốc dẫn này.

Thai độc trên người hắn mặc dù nhìn vào như sẽ không tạo thành cái gì tổn thương hắn, nhưng đối với hắn mà nói cũng quá nguy hiểm, nhất là sau khi bị Phong Lăng Hề đùa giỡn, hắn lại càng không cam lòng, cảm giác không có sức chống trả thật sự là làm cho người ta phi thường khó chịu.

Ám vệ sớm đã được phân phó, cho nên Vân Tư Vũ đi dạo một vòng lớn cũng không có xảy ra vấn đề gì, cuối cùng trời không phụ người có lòng, hắn đã tìm được chỗ khố phòng. Nhìn bốn phía một chút phát hiện không có người, Vân Tư Vũ vội vàng chạy tới, nắm ổ khóa lớn trên cửa nhìn nhìn, trong tay xuất hiện một thanh sắt, tùy ý sờ vài cái “Răng rắc” một tiếng, khóa mở ra.

Vân Tư Vũ nhếch miệng cười một tiếng, chui vào khố phòng, không cần tìm kiếm liền nhìn thấy hai đóa hỏa liên kia, không khỏi nho nhỏ nói thầm: “Cái xú nữ nhân kia sẽ không đem hỏa liên trở thành trang sức đi?”

Cái hỏa liên kia chỉ có lớn nhỏ trong lòng bàn tay, toàn thân đặc biệt đỏ như lửa, thậm chí trong bóng đêm còn mang theo một điểm dạ quang, thập phần xinh đẹp, bất quá cho dù ai cũng không đem vật trân quý như thế lấy ra làm trang sức đi?

Nhưng nhìn xem vị trí để đặt hỏa liên kia, thấy như thế nào đều giống như địa phương đặt bình hoa vậy? Vân Tư Vũ cũng không cần biết nhiều như vậy, trực tiếp tìm một cái hộp cất hỏa liên vào rồi giả bộ đứng lên xoay người đi ra ngoài. Nhưng là sau một khắc lại đứng nguyên tại chỗ: “Ngươi…”

Vân Tư Vũ nhìn một chút Phong Lăng Hề hai tay đang ôm ngực, mỉm cười nhìn hắn, lại nhìn một chút khố phòng sau lưng, không để lại dấu vết cầm cái hộp trong tay giấu sau lưng, cười khan nói: “Ta… ta chỉ là đi ra ngắm trăng…”

“Phải không?” Phong Lăng Hề chẳng cần biết đúng sai nói: “Đi thôi, trở về phòng ăn một chút gì.”

“Ngươi…” Vân Tư Vũ nhìn nàng một cái, không hiểu nỗi nàng đang nghĩ gì, rõ ràng trông thấy hắn trộm đồ mà như thế nào cũng không tức giận?

“Ừ?”

Vân Tư Vũ mấp máy môi, cúi đầu nói: “Ta cần hỏa liên.”

“Ừ.”

“Cứ như vậy?”

“Ngươi thích liền cho ngươi.” Dù sao tạm thời cô cũng không cần nó.

Vân Tư Vũ giương mắt nhìn nàng, mặt mũi tràn đầy nghiêm túc hỏi: “Ngươi có hay không biết hỏa liên là cái gì?”

“Biết rõ.”

“Biết rõ?” Mặt mũi Vân Tư Vũ tràn đầy hoài nghi.

Phong Lăng Hề lười cùng hắn nói nhảm, trực tiếp đưa tay ôm chầm hắn đi về phía gian phòng. Vốn là cô chỉ muốn xem hắn muốn làm cái gì thôi, nếu cô đã đem người lấy về nhà thì tự nhiên sẽ nuôi nổi, cái gọi là nuôi nổi chính là đem vật hắn muốn đưa đến trước mặt hắn, đối với vật sở hữu của mình, cô luôn luôn rất là hào phóng.

Vân Tư Vũ nhìn nàng một cái, trong lòng nhận định nàng căn bản cũng không biết hỏa liên trân quý như thế nào, bất quá hắn cũng không có ý định nói cho nàng biết, vạn nhất nàng biết rồi hối hận không cho hắn nữa thì làm sao bây giờ? Mặc dù có điểm nhỏ nhỏ cần xin lỗi nhưng là giải độc tương đối quan trọng hơn, cùng lắm thì chờ hắn có tiền, đền tiền cho nàng là tốt rồi.

“Cái kia… khố phòng còn không có khóa.”

“Cái kia không cần trông nom.”

“A? Ngươi không sợ bảo bối trong khố phòng đều bị trộm sạch sao?” Trong khố phòng kia dường như có không ít bảo bối đây!

Vân Nhị công tử còn không biết, vì đem hắn nghênh đón vào cửa, Nhàn vương điện hạ đã chuẩn bị không biết bao nhiêu là bảo vật vô giá.

“Có người sẽ nhớ rõ đến khóa nó.” Bảo bối chân chính của cô cũng sẽ không đặt tại khố phòng này, mặc dù khố phòng này muốn mất trộm cũng có chút khó khăn.

Nghe vậy, Vân Tư Vũ quay đầu lại nhìn, liền thấy khố phòng kia đã khóa kỹ, không khỏi kinh ngạc mắt trừng lớn, sau đó sắc mặt thay đổi, cuối cùng rủ cái đầu xuống, mệt mỏi hỏi: “Ngươi sớm đã phát hiện ta?”

Hôm nay xem ra trong phủ này căn bản không đơn giản giống như ngoài mặt nhìn qua, đáng tiếc hắn bởi vì thai độc phát tác nên chân tay trở nên vụng về không có phát hiện, bất quá cũng nói những người này đều là cao thủ, nếu không hắn cũng không hề phát giác được gì như vậy. Trộm nhìn lén mắt Phong Lăng Hề, thì ra nàng mới là người ẩn núp sâu nhất.

Phong Lăng Hề đưa tay sờ sờ đầu của hắn, xem như là an ủi tâm tình hắn đang bị thương, cũng không hiếu kỳ Vân Tư Vũ quá nhạy cảm, chỉ bằng lần đầu tiên gặp mặt Vân Tư Vũ hạ thủ công phu dùng độc kia, cô liền biết Vân Tư Vũ không phải là người nhìn qua vô hại như vậy.

Thuận lợi chiếm được hỏa liên, Vân Tư Vũ cũng thở phào nhẹ nhõm, trở lại gian phòng cũng không còn gánh nặng trong lòng. Phong Lăng Hề ngồi ở một bên, nhìn xem hai má hắn nhét phình lên, giống như chuột đồng, không nói ra được đáng yêu như thế nào.

Chờ Vân Tư Vũ ăn xong, vừa lòng thỏa mãn vỗ bụng đang phình, Phong Lăng Hề mới mở miệng nói: “Tư Vũ, chúng ta không phải là nên động phòng đi?”

Vân Tư Vũ không khỏi sững sờ, tên của hắn bị nàng gọi thật là dễ nghe, nhất là dùng giọng nói ôn nhu như vậy. Chờ một chút, động phòng?

Vân Tư Vũ sợ hãi nắm cổ áo, mặt mũi tràn đầy đề phòng nhìn nàng: “Tại sao phải động phòng?” (demcodon: anh này hỏi câu ngớ ngẩn thật.)

Phong Lăng Hề đứng dậy đến gần hắn nói: “Bởi vì… hôm nay chúng ta thành thân.”

Vân Tư Vũ thoáng cái nhảy dựng lên, không ngừng lui về phía sau, trong miệng lắp bắp nói: “Bộ… bộ dạng của ta không xinh đẹp…” Ngươi cần phải chướng mắt ta mới đúng a!

“Không quan hệ, bộ dạng của ngươi thật đáng yêu.”

Đáng yêu? Vân Tư Vũ tiếp tục lui về phía sau, vùng vẫy giãy chết nói: “Ta một chút cũng không đáng yêu, ta… ta sẽ đánh người!”

“Đừng lo lắng, ta sẽ không để cho ngươi đến đánh.”

“Ta…” Tầm mắt Vân Tư Vũ không ngừng quét bốn phía, nghĩ tới phương pháp thoát thân, đột nhiên bật thốt lên nói ra: “Ta muốn tắm rửa!”

Trong lòng Phong Lăng Hề đã cười muốn ngất, nhìn hắn đang vân vê cổ áo, tầm mắt lại chuyển sang bộ dáng kinh hoảng của hắn,

rốt cuộc phát hiện lương tâm mà thỏa mãn yêu cầu của hắn, gật đầu nói: “Tốt.”

Thời điểm Vân Tư Vũ vừa thở phào nhẹ nhõm, cô lại nói tiếp một câu: “Ta và ngươi cùng nhau tắm.”

“Không cần!” Vân Tư Vũ không chút nghĩ ngợi mà hô lên một tiếng, nhìn Phong Lăng Hề giơ khóe miệng lên, không khỏi hận nghiến răng nghiến lợi, luôn luôn là hắn khi dễ người khác, vì cái gì hiện tại hắn bị nữ nhân này khi dễ chứ? Chẳng lẽ thật sự có báo ứng?

Nhìn bộ dáng Vân Tư Vũ nghiến răng lợi, Phong Lăng Hề rốt cuộc cũng buông tha hắn, đưa tay sờ sờ đầu rồi cười nói: “Ngươi nghỉ ngơi trước đi, ta đi thư phòng, nếu muốn tắm rửa thì cách vách có hồ tắm, còn nếu như cần cái gì cứ trực tiếp gọi người làm là được.”

Vân Tư Vũ gật đầu nhẹ, nhìn nàng rời đi mới hoàn toàn trầm tĩnh lại, giương mắt quan sát gian phòng trước mắt. Gian phòng rất lớn, bố trí thanh nhã, nhìn không ra không khí xa hoa, nhưng lại tùy tiện một kiện đồ vật nào đó đều là hù dọa người chết trong vật phẩm quý giá.

Xem trong chốc lát, Vân Tư Vũ cảm thấy có chút nhàm chán, nhụt chí bước đến ngồi trên giường một chuyến, đột nhiên cảm thấy gian phòng kia quá lớn, trống rỗng, làm cho người ta cảm thấy quá mức vắng lạnh.

Nằm trong chốc lát, lại đột nhiên ngồi dậy, từ trên thân móc ra từng bình từng bình nhỏ, dù sao hiện tại không muốn ngủ, hay là giải độc trước, miễn cho đêm dài lắm mộng.

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 17: Giải Độc

Hôn lễ bên này rất náo nhiệt, bên quý phủ chiến Thiên tướng quân kia cũng đồng dạng náo nhiệt như vậy, các vị đại thần đều ghi nhớ phân phó của nữ hoàng bệ hạ, âm thanh chúc mừng không ngừng, người mời rượu cũng không dứt, cuối cùng Tô Văn trực tiếp bị rót rượu đến ngất đi, đêm động phòng hoa chúc nhất định là không ổn.

Sáng sớm ngày thứ hai, cả phủ Nhàn vương đều có nhiều người thì thầm nói nhỏ.

"Aizz…Vương Quân thật đáng thương…"

"Đúng vậy! Đêm tân hôn đã bị Vương gia lạnh nhạt."

"Ta còn tưởng rằng Vương gia rốt cuộc nghĩ thông suốt, chịu cưới phu, kết quả…aizz…"

"Các ngươi rất nhàn rỗi?" Âm thanh lành lạnh truyền đến, ba người vây lại một chỗ trong nháy mắt văng ra, nhìn sắc mặt khó coi của một người phía sau lưng, ngây ngô cười hắc hắc nói: "Vương gia, sao người dậy sớm như vậy a?"

Phong Lăng Hề hừ lạnh một tiếng, cày mày nói: "Có rãnh nói chuyện huyên thuyên, sao không ngẫm lại làm như thế nào cho ta lời thêm một ít tiền đi, nhiệm vụ không thành các ngươi biết sao rồi."

Nói xong cũng không để ý tới ba người nữa mà bay thẳng đến tân phòng.

Ba người bị lưu lại nhìn chăm chú: “Vương gia giống như tức giận.”

“Không phải là giống như tức giận, mà thật sự là tức giận, xem ra Vương gia vẫn còn để ý Vương Quân.” Nếu như là không để ý Vương Quân, như thế nào lại tức giận? Vương gia đối các nàng luôn luôn rất là bao dung, nếu như không tính chuyện thường xuyên nô dịch các nàng.

“Vậy chúng ta làm sao bây giờ?”

“Còn có thể làm sao? Nắm chặt thời gian kiếm thêm tiền.” Không cần phải trông cậy vào tâm tình Vương gia lại tốt mà mở lòng từ bi buông tha cho các nàng.

“Vương Quân còn chưa có dậy?” Phong Lăng Hề vừa đến cửa phòng liền gặp hai tiểu thị chờ ở nơi đó.

Hai tiểu thị gật đầu nhẹ, Phong Lăng Hề khoát tay để cho bọn họ rời đi, lúc này mới đẩy cửa vào. Trên giường lớn trong phòng căn bản không nhìn thấy người, chỉ thấy một cuộn tròn, Phong Lăng Hề không khỏi nhếch môi một cái, đang muốn tới gần lại phát hiện cuộn tròn kia run run rất nhỏ, không khỏi nhíu mày, ngủ làm sao sẽ run thành cái dạng này?

Lập tức đi đến bên giường, vén một góc chăn lên liền gặp Vân Tư Vũ vẫn mặc bộ y phục dạ hành như cũ, cuộn thành một đoàn, toàn thân run rẩy, sắc mặt tái nhợt không một tia huyết sắc, đôi môi

đã bị cắn rớm máu, hai mắt nhắm chặt, lông mi không ngừng run rẩy, thái dương cũng đầy là mồ hôi lạnh.

Phong Lăng Hề đưa tay đụng mặt hắn một cái: “Tư Vũ…”

Vân Tư Vũ mở mắt ra nhìn về phía nàng muốn mở miệng nói chuyện, nhưng là há miệng liền tràn ra âm thanh rên rỉ thống khổ, lời muốn nói cũng đều nuốt trở về.

Phong Lăng Hề thấy hắn thống khổ như vậy, sắc mặt không khỏi trở nên âm trầm: “Doãn Thiếu Dời, lăn lại đây cho ta!” Một cuống họng hàm ẩn nội lực làm mọi người cả vương phủ đều nghe thấy được.

Ba người tụ lại một chỗ kia đang muốn tự rời đi, suy nghĩ cách kiếm tiền tốt một chút, lại bị một cuống họng này làm giật mình, Doãn Thiếu Dời bị gọi vào không khỏi run rẩy, sắc mặt xụ xuống, hai người khác vỗ vỗ tay nàng an ủi, đồng tâm tình nói: “Bớt đau buồn đi!”

Mặc dù biết bộ dạng trường gia hình nhưng Doãn Thiếu Dời cũng không dám trì hoãn, nhón mũi chân một chút đã nhảy tới chủ viện.

Doãn Thiếu Dời thấy bộ dáng Vân Tư Vũ không khỏi ngẩn ra, Vương gia gọi nàng đến là muốn nàng xem bệnh cho Vương Quân? Đúng vậy, nàng là người chuyên môn nghiên cứu y thuật, nhưng là dường như y thuật của Vương gia cũng không kém nàng đi? Nàng cần phải hiểu, cái triệu chứng này chỉ có thể dựa vào ý chí của chính Vương Quân mới sống sót đi, gọi nàng đến cũng vô dụng a!

“Không có biện pháp làm cho hắn sống tốt một chút sao?”

Nghe vậy, Doãn Thiếu Dời hồi phục lại tinh thần, trong lòng nghĩ tới: xem ra Vương gia xác thật là xem trọng Vương Quân, nhưng vì sao làm cho Vương Quân ở một mình trong phòng đây? Mặc dù đang suy nghĩ lung tung nhưng trong miệng cũng không chậm chạp, lập tức đáp: “Vương gia, ngươi nên biết tình huống như thế này, nếu như dùng dược vật giảm đau thật không có lợi.”

Phong Lăng Hề nhíu mày lại, khoát tay để cho nàng ấy đi, nhìn ra tâm tình nàng không tốt, Doãn Thiếu Dời thức thời không nói thêm gì mà xoay người đi ra.

Vân Tư Vũ đưa tay kéo kéo tay áo Phong Lăng Hề, mở miệng có chút khó khăn nói: “Ta...không sao…” Thân thể của hắn thế nào hắn đều hiểu rõ ràng, gần hai mươi năm trầm tích độc, hay là thai giữa mang đến, muốn giải hết tự nhiên là không dễ dàng như vậy, chỉ là hắn cũng không ngờ tới sẽ đau nhức như vậy.

Phong Lăng Hề nhìn hắn một cái, sắc mặt vẫn âm u như cũ, một con tiểu mèo hoang vui vẻ đột nhiên trở nên có vẻ bệnh, thật sự làm cho người không có thói quen, còn có chút đau lòng. Người có thể làm cho cô đau lòng cũng không nhiều lắm, Diệp Lê lúc trước tính một cái, mà Hoàng Vũ Hiên chỉ làm cô đau đầu, hiện tại con mèo hoang này lại thật sự làm cho cô đau lòng, hơn nữa cùng với đau lòng Diệp Lê là không giống nhau.

Vân Tư Vũ cẩn thận hỏi: “Ngươi…ngươi đang tức giận sao?” Người đau nhức chính là hắn, nàng vì cái gì mà tức giận? Chẳng lẽ nàng thương tiếc hỏa liên?

Phong Lăng Hề đưa tay ôm hắn vào trong ngực, thấp giọng nói: “Đừng nói chuyện.”

“Nha—“ Vân Tư Vũ ngoan ngoãn tựa vào trong ngực nàng không nói, hắn thật cũng không có khí lực nói nữa.

Phong Lăng Hề duỗi tay nắm chặt cổ tay của hắn, nội lực hùng hậu một chút thấm vào bên trong cơ thể hắn, đau đớn cũng theo chậm lại.

Vân Tư Vũ trừng to mắt nhìn nàng, ấp úng nói: “Làm như vậy rất…rất lãng phí nội lực.”

Coi như là làm như vậy cũng chỉ chậm lại thống khổ mà thôi, cũng không thể hoàn toàn tiêu trừ mọi thống khổ, nhưng là đối với nội lực lại tiêu hao thật lớn, dù sao cũng sẽ không chết người, ai sẽ vì người nam nhân như vậy làm tiêu hao nội lực của mình? Cho nên Doãn Thiếu Dời cũng không có nói ra cái phương pháp này, đương nhiên trong lòng Phong Lăng Hề cũng đã biết.

Trong lòng Vân Tư Vũ cũng là khiếp sợ, bọn họ cũng không phải đặc biệt quen thuộc, tại sao nàng vì hắn lãng phí nội lực của mình?

Nhưng là bị đau đớn giằng co một đêm, lúc nàu hắn đã thập phần mệt mỏi, đau đớn trên người giảm bớt một chút, liền nhịn không được mệt rã rời, cũng không có tâm tư đi nghĩ quá nhiều, tựa vào trong ngực nàng liền ngủ đi.

Phong Lăng Hề cúi đầu nhìn hắn, đưa tay chạm vào gương mặt tái nhợt của hắn một cái, thở dài, thật sự là bướng bỉnh mà. Rõ ràng đau nhức như vậy, lại cắn răng không lên tiếng. Gò má cọ sát sợi tóc mềm mại của hắn, Phong Lăng Hề không nhịn được lại thở dài, cô đối với yêu thích con mèo hoang này dường như so với trong suy nghĩ của mình là rất nhiều.

Vân Tư Vũ tỉnh dậy, phát hiện mình còn tựa vào trên người Phong Lăng Hề, trên người rất là đau, nhưng bất quá có thể chịu được.

Thời điểm hắn mở mắt ra, Phong Lăng Hề cũng mở mắt nhìn về phía hắn: “Tỉnh? Có muốn ăn chút gì hay không?”

Vân Tư Vũ lắc đầu: “Không có khẩu vị.” Thân thể giật giật, muốn đổi tư thế mới phát hiện tư thế bị nàng nắm vẫn như cũ, nội lực vững vàng còn đang không ngừng đưa vào trong cơ thể hắn.

Vân Tư Vũ nhìn trăng sáng ngoài cửa sổ một chút, trong nháy mắt trừng to mắt, ngày cũng đã tối, nàng sẽ không một mực cho hắn nội lực đến giờ đi? Mặc dù kinh hãi nội lực thâm hậu của Phong Lăng Hề, nhưng là cũng biết nếu tiếp tục như vậy nữa, mặc kệ nội lực dày sâu bao nhiêu đều sẽ chịu không nổi, không khỏi mở miệng nói: “Ta đã không sao, ngươi nghỉ một lát đi!”

Phong Lăng Hề thản nhiên nói: “Độc của ngươi còn chưa có giải.”

“À… đã nhanh…”

Một lát sau, thấy Phong Lăng Hề lại nhắm mắt lại, không toàn không có ý tứ thu tay lại, Vân Tư Vũ trừng mắt nhìn, buồn buồn hỏi: “Ngươi vì cái gì đối với ta tốt như vậy?” Nàng hoàn toàn có thể mặc kệ hắn.

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 18: Hôn

“Ngươi là Vương Quân của ta.”

“Nếu như ta không phải là Vương Quân của ngươi, ngươi cũng sẽ không đối xử tốt với ta sao?” Hắn chuẩn bị giải độc liền chốn chạy nói.

“Ngươi là.”

“Nếu như có một ngày nào đó không phải thì làm sao đây?”

“Không có ngày nào đó.” Đã thuộc về cô, vậy thì vĩnh viễn là của cô.

“Làm sao ngươi biết không có ngày nào đó?”

Phong Lăng Hề mở mắt nhìn về phía hắn, nhếch môi nói: “Bởi vì ngươi chạy không thoát.”

“Làm sao ngươi biết ta nghĩ…” Lời nói nói ra phân nửa vội vươn tay lên che miệng mình, như thế nào gặp được nữ nhân này hắn liền ngốc như vậy, tại sao có thể đem suy nghĩ trong lòng mà nói ra đây?

Tâm tình Phong Lăng Hề không tệ nói: “Nhìn qua ngươi chính là một bộ dạng muốn chạy.”

Vân Tư Vũ không nói gì, hắn thật sự biểu hiện rõ ràng như vậy sao?

Phong Lăng Hề kéo tay của hắn ra, nhìn đôi môi của hắn rách da khẽ nhíu mày, đưa tay đến bên gối lấy ra một hộp thuốc mỡ, làm cho Vân Tư Vũ hỗ trợ mở nắp ra, lúc này mới lấy ngón tay lấy thuốc mỡ bôi lên môi hắn.

Thuốc mỡ có chút lạnh, Vân Tư Vũ không khỏi co rúm lại một chút, Phong Lăng Hề vội vàng nói: “Đừng động.”

Vân Tư Vũ ngoan ngoãn không hề động, chỉ là ngước mắt nhìn nàng, thuốc mỡ bôi lên trên môi lành lạnh, hóa giải một ít tia đau đớn, lại nhiều hơn một phần cảm giác yếu mềm từ bên tai, nhìn xem cặp mắt câu nhân trong mắt phượng tràn đầy nghiêm túc gần ngay trước mắt, tựa như còn mang theo một chút đau lòng cùng không vui. Vân Tư Vũ trừng mắt nhìn, cảm thấy tim đập có chút nhanh, vội vàng dời mắt đi, lại vừa vặn đem tầm mắt rơi vào trên cặp môi đỏ mọng mê người kia, không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, tim đập càng thêm không bình thường.

Phong Lăng Hề đột nhiên chống lại tầm mắt của hắn, nhíu mày, trong mắt mang theo một tia trêu tức. Vân Tư Vũ phục hồi lại tinh thần, sắc mặt ửng hồng, ho nhẹ một tiếng, quay mắt đi, không có chuyện gì đành nói nhảm một câu: “Giường này to ghê gớm thật.”

Phong Lăng Hề nín cười, đem thuốc mỡ cất kỹ, gật đầu nói: “Ừ, rất là lớn.”

Vân Tư Vũ không nói gì, lườm nàng một cái, dứt khoát nhắm mắt lại làm ngơ nàng.

Phong Lăng Hề nhìn xem bộ dạng đà điểu của hắn, ý cười đầy mặt. Vân Tư Vũ có cảm giác đột nhiên mở mắt ra, cả giận nói: “Không cho phép!”

Phong Lăng Hề đi tới gần, cùng hắn mặt đối mặt, khóe môi giơ lên, mập mờ nói nhỏ: “Kỳ thật ngươi nghĩ muốn hôn ta cũng là có thể.”

Vân Tư Vũ trong nháy mắt xù lông, trừng to mắt, tức giận quát: “Ai nghĩ hôn ngươi?”

Phong Lăng Hề lại để sát vào một phần mặt hắn nói: “Ta nói thật, ta tuyệt đối sẽ không phản kháng.”

Theo hành động kề cận của nàng, hai người đều mặt dán mặt, hơi thở ấm áp phun lên trên mặt, Vân Tư Vũ có chút ngây ngốc xem trong chốc lát, đột nhiên di chuyển một chút lên phía trước, đôi môi này dán lên môi đỏ mọng kia.

Phong Lăng Hề cười cười, duỗi cái tay trống không kia chế trụ sau ót của hắn, đầu lưỡi nhẹ nhàng từ trên môi hắn liếm qua, nếm đến đều là hương vị thuốc mỡ, trong lòng nghĩ tới thuốc cao này xem như bạch hoa, đầu lưỡi không khách khí chút nào từ ngoài môi hắn chui vào, vì bận tâm tổn thương trên môi hắn, Phong Lăng Hề hôn rất là dịu dàng, cảm giác yếu mềm từ bên tai kia làm cho đầu Vân Tư Vũ đều trống rỗng.

Cho đến khi Phong Lăng Hề buông hắn ra, hắn còn chưa lấy lại tinh thần, chỉ là mềm nhũn tựa trong ngực nàng mà thở dốc, vốn là mắt to lại ngập nước càng như bình thường muốn chảy ra nước, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút tái nhợt cũng nổi lên một tia đỏ ửng.

Một hồi lâu, chờ lý trí trở lại thời điểm, Vân Tư Vũ nhịn không được mà rên rỉ một tiếng, mắc cỡ chết người, hắn thế mà bị sắc đẹp dụ dỗ.

Phong Lăng Hề buồn cười nhìn hắn không ngừng biến đổi sắc mặt, tâm tình rất là sung sướng, cô thật là xem con mèo hoang này như thế nào lại thuận mắt, thật sự là cảm giác kỳ quái.

Chờ Phong Lăng Hề lấy thuốc mỡ ra thoa cho hắn một lần nữa, Vân Tư Vũ cũng rốt cuộc bình tĩnh trở lại, nhìn nàng nói ra: “Là ngươi nói có thể, đừng nghĩ để cho ta chịu trách nhiệm!”

Hài tử đáng thương, chẳng lẽ không biết thua thiệt chính là bản thân hắn sao?

Phong Lăng Hề chỉ nhíu mày, vỗ vỗ đầu hắn, ôn nhu nói: “Lại ngủ một lát đi.”

“Nha—“ Vân Nhị công tử trong nháy mắt đã quên chuyện trước, nhắm mắt lại thở to ngủ.

Chờ khi Vân Tư Vũ tỉnh lại, trên người đã không còn đau, xem ra độc đã hoàn toàn giải, ngồi dậy tầm mắt đem gian phòng quét một lần, nhưng không có trông thấy Phong Lăng Hề, không khỏi mím môi có điểm mất hứng.

Ngoài phòng, tiểu thị hầu hạ nghe được động tĩnh, vội vàng bưng dụng cụ rửa mặt tiến vào: “Vương Quân đại nhân…”

Nhìn xem một bộ dạng yếu ớt của Vân Tư Vũ, vài tiểu thị không khỏi cười trộm, Vương gia từ sáng sớm hôm qua vào phòng đến sáng sớm hôm nay mới đi ra, nghĩ đến Vương Quân lại bị mệt đến như thế.

Mệt là thật, suy yếu cũng là thật, nhưng là không có như bọn họ nghĩ tà ác như vậy, Vân Tư Vũ một ngày chưa từng ăn cơm, chỉ có Phong Lăng Hề thừa dịp thời điểm hắn mơ mơ màng màng đút cho hắn chút nước trà, hơn nữa đau đớn hành hạ không tiều tụy mới kỳ quái, không hư nhược mới không bình thường. Đáng tiếc tiểu thị giữ cửa không biết, một lòng cho rằng hai người này ở trong phòng là bổ sung đêm động phòng hoa chúc.

Đang sửa sang lại giường chiếu, tiểu thị nhìn thấy vết máu trên giường càng thêm chắc chắn ý nghĩ trong lòng, hoàn toàn không biết đó là vì thời điểm Vân Tư Vũ đau dữ dội, đem môi mình cắn ra máu cọ xát dính vào.

Tiểu thị giữ cửa rất cao hứng, xem ra rất nhanh bọn họ sẽ có Tiểu Vương gia để chiếu cố.

Vân Tư Vũ mặc dù chú ý tới bọn họ cười có chút cổ quái nhưng cũng không hiểu, chỉ đành phải tùy ý bọn họ hầu hạ rửa mặt, sau đó lại trông thấy có tiểu thị bưng thức ăn đến. Vân Tư Vũ đang muốn hỏi Phong Lăng Hề đang ở đâu, thì tiểu thị kia đã bắt đầu luyên thuyên nói không ngừng: “Vương Quân đại nhân, đây chính là đồ ăn sáng Vương gia đặc biệt phân phó làm, bảo là muốn bồi bổ cho người thật tốt đấy. Nô tài cho tới bây giờ còn chưa gặp qua Vương gia quan tâm một người nam tử như vậy.” Lời này càng làm cho một đám tiểu thị nhận định Vân Tư Vũ thật tốt được Vương gia yêu thương, người trong cuộc lại bất đắc dĩ hoàn toàn như lọt vào trong sương mù.

Bên cạnh có người chen miệng nói: “Đó là đương nhiên, trong lòng Vương gia tự nhiên là Vương Quân quan trọng nhất, các ngươi xem ngoại trừ Vương Quân , có có người nam tử nào có thể đi vào phủ Nhàn vương ta?”

Vân Tư Vũ sửng sốt một chút mới hỏi: “Ngươi nói là, phủ Nhàn vương này chỉ có một mình ta?”

Tiểu thị kia nghe được câu hỏi của hắn, liền vội vàng gật đầu, có chút bất bình nói: “Công tử thế gia trong kinh thành này đều chướng mắt Vương gia chúng ta, chính là bọn họ hoàn toàn không có ánh mắt nhìn người, trong kinh thành này còn có ai như Vương gia chúng ta vậy, có quyền thế, có tài có mạo, hơn nữa trong phủ còn ngay cả cái Thị quân cũng không có?”

Vân Tư Vũ hoài nghi hỏi: “Thật không có? Trắc quân, Thị quân một cái cũng không có?”

Vài cái tiểu thị nhất nhất gật đầu, xem bộ dáng kia nếu là Vân Tư Vũ không tin nữa, bọn họ sẽ phải giơ tay lên trời mà thề.

Vân Tư Vũ sờ sờ mũi, thật sự là kỳ quái, nàng không phải là tốt sắc à? Vì cái gì trong vương phủ nhàn rỗi Trắc quân, Thị quân cái gì một cái cũng không có?

Dùng qua đồ ăn sáng, Vân Tư Vũ rốt cuộc vẫn nhịn không được mở miệng hỏi: “Nàng… Vương gia đi nơi nào?”

Hắn vừa nói xong, vài cái tiểu thị sắc mặt đều có chút cổ quái, ấp úng nói: “Cái này… nô tài không rõ ràng lắm, bất quá, Vương gia sẽ trở lại thật nhanh.” Nói xong, liền như ong vỡ tổ chạy đi.

Vân Tư Vũ nhíu nhíu mày, có vấn đề!

Nhưng là nghĩ một hồi, lại không nghĩ ra là thế nào, Vân Tư Vũ cũng không muốn rối ren, chuẩn bị đi thăm Nhàn vương phủ một chút.

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 19: Ghen!

Biết Phong lâu, thuốc lá lượn lờ, Phong Lăng Hề lười biếng nằm ở trên giường nệm, nhắm mắt lại giống như đang ngủ thiếp đi, một nam tử yêu mị ngồi bên cạnh thấp giọng đang nói gì đó, thấy có người tiến đến liền dừng âm thanh lại, nhíu mày nhìn xem người không nên xuất hiện tại nơi này.

Nam tử tiến vào ôn nhu nói: “Mực Ngọc ca ca có việc, nên cho nô đem đồ đưa tới.”

Nam tử yêu mị đang muốn mở miệng làm cho hắn để đồ xuống đi ra, nhưng là nam tử kia hiển nhiên quá mức tích cực, đồ vừa để xuống liền ân cần lột một viên bồ đào đưa tới miệng Phong Lăng Hề, âm thanh nhu nhược, mang theo tận lực hấp dẫn: “Vương gia —“ Thân thể cũng thuận thế muốn dựa vào trong ngực Phong Lăng Hề.

Trong thanh lâu này, bồ đào rất được hoan nghênh, bởi vì nó rất thích hợp tán tỉnh, ngón tay non mềm của nam tử dính vào chất lỏng ngọt ngào, làm cho người rất muốn liếm láp sạch sẽ một chút.

Sắc mặt nam tử yêu mị run lên, không đợi được nam tử nhu nhược kia không có xương mà dựa vào trong ngực Phong Lăng Hề, liền một cước đem hắn đạp ngã xuống đất, giọng lạnh lẽo trách mắng: “Không hiểu cái gì quy củ, còn chưa cút đi?” Tự nhiên hắn biết rõ nam tử này có chủ ý gì, không phải là nghĩ muốn leo lên

giường Nhàn vương sao? Đây là thanh lâu sở quán, người muốn chen vào phủ Nhàn vương còn nhiều hơn đi, bất quá kia đều là vọng tưởng!

Nam tử nhu nhược kia bị đạp ngã xuống đất có chút không rõ, chờ khi phục hồi lại tinh thần, nhìn thấy Phong Lăng Hề hoàn toàn không có ý tứ thay hắn nói chuyện, không khỏi oán hận trừng mắt nam tử yêu mị, có chút chật vật đi.

“Vương gia...“

Phong Lăng Hề khoát tay áo, lười biếng mở miệng nói: “Được rồi, ta đi trước.” Tiểu mèo hoàng nhà cô giờ này phải tỉnh rồi.

***

“Vương Quân đại nhân...“

Vân Tư Vũ đang quan sát phủ Nhàn vương nghe thấy có người gọi mình, không khỏi giơ mắt nhìn đi, phát hiện người này hắn biết, liền lễ phép gật gật đầu, bởi vì chỉ gặp qua một lần, hắn cũng không có lời gì có thể nói, liền không để ý tới nữa, nhưng là sau khi đi mấy bước, đột nhiên nhớ tới cái gì, đi lui trở lại hỏi: “Ngươi có biết Vương gia đi đâu không?” Cảm thấy có vấn đề lại không tìm ra vấn đề, cảm giác thật sự làm cho lòng người nhột, hắn nhất định phải moi ra điều bí mật này.

Doãn Thiếu Dời nhíu mày, mắt châu xoay động, trong lòng cười thầm hai tiếng, trên mặt làm ra vẻ kinh ngạc, kinh hô: “Vương Quân đại nhân không biết sao?”

Vân Tư Vũ nhìn vẻ mặt vô cùng khoa trương của nàng, nhíu mày nói: “Ta nên biết cái gì?”

Doãn Thiếu Dời lắc đầu nói: “Vương gia ban ngày đều ở thanh lâu, buổi tối có thời điểm sẽ trở lại, nhưng là đa số thời điểm sẽ không, ta còn tưởng rằng toàn bộ người trong kinh thành cũng biết thói quen của Vương gia đây, thì ra là Vương Quân đại nhân còn không biết a!”

Vân Tư Vũ ngơ ngác một chút, đúng nha, hắn đều đã quên thói quen của nàng là dùng thanh lâu thay nhà, đáy lòng bị xem nhẹ có một ít tia không thoải mái, đối với Doãn Thiếu Dời gật đầu nhẹ bày tỏ tự mình biết, sau đó tiếp tục đi thăm phủ Nhàn vương, bất quá lần này hắn nghiêm túc ghi nhớ đường đi trong phủ Nhàn vương, phương tiện chạy trốn.

Doãn Thiếu Dời nhìn bóng lưng Vân Tư Vũ gãi gãi đầu: “Cứ như vậy?” Biểu hiện này có phải hay không quá mức bình thản một chút? Đột nhiên cảm giác lạnh sống lưng, Doãn Thiếu Dời quay đầu lại, cứng ngắc giật giật khóe miệng, cười nói: “ Vương gia, tại sao hôm nay ngươi trở về sớm như vậy?”

“Doãn. Thiếu. Dời!” Mặt mũi Phong Lăng Hề tràn đầy cười lạnh, hù dọa Doãn Thiếu Dời xoay người liền chuồn đi.

Phong Lăng Hề cũng không cản nàng, chỉ là bỏ lại một câu: “Tối nay gặp nhau tại võ trường luyện tập.”

Kết quả hù dọa Doãn Thiếu Dời chân lảo đảo một cái, thiếu chút nữa ngã gặm bùn, ô… nàng sai rồi…

Vân Tư Vũ vừa đi thăm phủ Nhàn vương, vừa phá hư hoa hoa cỏ cỏ, tất cả nơi đi qua đều là hoa tàn bại liễu.

Ám vệ môn Nhất Tề lui về phía sau một bước, rời xa hắn một chút, vẻ mặt Vương Quân thật là khủng khiếp!

Phong Lăng Hề không tiếng động tiến đến gần, thấp giọng hỏi: "Đang làm cái gì?"

Vân Tư Vũ cắn răng nói: "Đang nhìn chạy từ đường nào thích hợp nhất!" Nữ nhân không có một ai tốt, hắn mới sẽ không ngốc giống phụ thân, vì một nữ nhân buồn bực mà chết, hắn mất hứng tự nhiên là muốn một mình tiêu dao đi.

Nói xong mới phản ứng có gì không đúng, quay người lại liền trông thấy Phong Lăng Hề ý cười đầy mặt đứng ở phía sau hắn, sắc mặt không khỏi thúi hơn, cười cái gì mà cười? Cho là mình tài giỏi hơn nhiều được không?

Phong Lăng Hề mặc dù tức giận Doãn Thiếu Dời nói hưu nói vượn, nhưng nhìn bộ dạng ăn dấm chua của Vân Tư Vũ, trong lòng vẫn rất là sung sướng.

Bất quá con mèo hoang này nhà cô ăn dấm chua đến lực phá hoại thật là lớn, vườn hoa cỏ với cây cối xem ra đều phải thay đổi lần nữa.

"Tư Vũ…" Phong Lăng Hề đang muốn đưa tay đem hắn ôm vào trong ngực, Vân Tư Vũ lại một bên thân tránh khỏi, đồng thời một chưởng đập về phía sau cô. Tư thế uy vũ sinh phong kia làm cho Phong Lăng Hề nhíu mày, con mèo hoang này nội lực ngược lại rất thâm hậu sao?

Đồng thời đang cảm thán, dưới chân không chậm một chút, một bước mở sai tránh thoát một chưởng của hắn, sau đó nhanh chóng

đưa tay nắm lấy cổ tay của hắn, đem hai tay hắn bắt chéo ra sau lưng, một tay cầm hai tay hắn, tay kia ôm bên hông hắn.

Vân Tư Vũ tức giận, vốn bởi vì trong cơ thể có độc, hằng năm hắn sẽ có một tháng mất đi nội lực, cho nên lần trước bị nàng đùa giỡn mới không có một chút nào sức lực phản kháng, nhưng là hiện tại nội lực của hắn rõ ràng đều trở về, hơn nữa nàng còn hao phí nhiều nội lực như vậy giúp hắn, như thế nào hắn đánh không lại nàng? Đây rốt cuộc là ở đâu xuất hiện biến thái a?

Vân Tư Vũ lắc lắc thân thể muốn tránh khỏi sự kiềm chế của nàng, trong miệng quát: “Thả ta ra, nếu không buông ta ra, ta độc chết ngươi.” Đừng tưởng rằng võ công so với hắn giỏi hơn, hắn liền sợ nàng.

Phong Lăng Hề tiến đến bên cổ hắn cọ sát, vừa cười vừa nói: “Vậy ngươi độc đi!”

“Ngươi…” Vân Tư Vũ tức giận tới mức cắn răng, hai mắt tròn linh hoạt trừng càng tròn hơn, một gương mặt trẻ con cũng tức giận, Phong Lăng Hề cảm thấy đáng yêu, há miệng liền cắn nhẹ trên mặt hắn một cái, cười nói: “Có phải hay không, không nỡ độc chết ta?”

“A---“ Vân Tư Vũ đột nhiên quát to một tiếng, hù dọa ám vệ Nhất Tề chỗ tối nhắm mắt, không dám lại bát quái xem kịch vui.

Phong Lăng Hề thấy hắn tức giận không nhẹ, rốt cuộc không trêu chọc thêm, cắn cắn vành tai hắn, thở dài nói: “Ngươi đừng nghe Doãn Thiếu Dời nói bậy, ta đi thanh lâu là có chính sự.” Cô không phải là dùng tốc độ nhanh nhất chạy về sao?

“Chính sự? Ngươi đi mà lừa gạt quỷ!” Nữ nhân đi thanh lâu có thể có cái chính sự gì? Bất quá lời này vừa nói ra, Vân Tư Vũ lại đột nhiên cúi đầu yên tĩnh trở lại, hắn làm sao sẽ để ý nàng đến thanh lâu như vậy, hắn tại sao có thể để ý như vậy? Hắn rõ ràng liền sớm quyết định sẽ không gả cho bất luận kẻ nào, gả cho nàng đều chỉ vì hỏa liên, hiện tại độc khó đã giải, hắn nên rời khỏi, nàng như thế nào cùng hắn không có vấn đề gì, tại sao phải để ý? Vì chuyện như vậy tức giận, như thế nào đều cảm thấy mình rất ngu.

Thấy hắn yên lặng có chút khác thường, Phong Lăng Hề nhíu nhíu mày, ánh mắt đảo qua, ám vệ bốn phía tự giác lẩn tránh. “Tư Vũ…”

“Ngươi có chính sự hay không cùng ta không quan hệ.”

Phong Lăng Hề nhíu mày: “Ta là thê chủ của ngươi.” Hiện tại muốn cùng cô phân rõ quan hệ có quá muộn hay không?

Vân Tư Vũ giương mắt nhìn về phía nàng, mặt mũi tràn đầy ôn thuận, cười đến vô cùng ôn nhu nói ra: “Đúng, ngươi là thê chủ của ta, cho nên ngươi muốn làm chuyện gì, ta đều không có tư cách hỏi đến, chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời hầu hạ ngươi tốt là được.” Lúc hắn ở phủ tướng quân có nghe được Liễu đang quân dạy bảo Vân Dật thế nào.

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 20: Lừa Gạt Đến Tay

Nếu đổi lại là những người khác, đều ôn tồn dụ dỗ như thế hắn còn không nể mặt, như thế nào cũng sẽ dưới cơn nóng giận mà phất tay áo rời đi. Nhưng Phong Lăng Hề lại là cái quái thai, đối với người ngoài cô không có bao nhiêu kiên nhẫn, nhưng là đối với người mình đã nhận định gì đó, có thể tưởng tượng cô lại có thêm bao nhiêu kiên nhẫn.

Tỷ như lúc trước cô nuôi con chó nhỏ, rất được cô yêu thích, nhưng con chó nhỏ kia có một thói quen xấu, là ưa thích lăn lộn trên mặt đất, mỗi lần vào nhà nhoáng một cái lay động, ghế salon của cô, giường, khay trà, những vật sở hữu cũng sẽ trở nên bẩn thỉu, cô lại không hề một câu oán hận bảo nó thu thập cục diện rối rắm, nhiều nhất là tượng trưng đánh cái mông của nó một cái.

Mà bây giờ Vân Tư Vũ đúng lúc cũng trở thành vật sở hữu của cô, hơn nữa trong lòng cô vị trí con chó nhỏ kia không thể so sánh với hắn, tự nhiên sự kiên nhẫn của cô có thể càng nhiều. Cho nên Phong Lăng Hề một chút cũng không tức giận, trừng mắt nhìn nói ra: “Đúng là ngươi không có hầu hạ ta tốt, chúng ta còn không có động phòng.”

Vân Tư Vũ lần nữa cắn răng: “Đúng là ta không tốt, ta đây phải đi tìm cho thê chủ vài người hiểu biết đến hầu hạ.” Nói xong liền muốn đi.

Phong Lăng Hề ôm hắn không tha: “Ta liền muốn ngươi hầu hạ.”

“Ta không có cái phúc khí kia.”

“Ngươi có.”

“Ta không có.”

“Ngươi có.”

“Phong. Lăng. Hề!”

“Tại sao?”

“Ngươi vô lại!”

Ám vệ nơi xa nghe tiếng rống giận dữ thế, Nhất Tề cảm thán: khó trách Vương gia đối với Vương Quân đại nhân vài phần kính trọng, có thể nhanh như vậy liền hiểu thấu bản chất của Vương gia, quả nhiên không đơn giản.

“Tốt lắm, đừng tức giận, nếu không ta cho ngươi đánh Doãn Thiếu Dời?”

Vân Tư Vũ đã không còn khí lực đi tức giận, chỉ hừ lạnh nói: “Nàng có làm chuyện gì sai sao?” Rõ ràng làm cho người chịu tiếng xấu thay cho mình, có chủ tử như vậy nàng thật là xúi quẩy.

“Nàng như thế nào đúng vậy? Lĩnh tiền công lại không chăm chỉ làm việc, ở sau lưng nhai cái lưỡi chủ tử, châm ngòi ly gián, quả thật tội ác tày trời.”

Nếu như Doãn Thiếu Dời ở đây, nàng nhất định tương đối sẽ tức giận nhắc nhở mổ Vương gia, tiền công của nàng đều là chính lợi

nhuận của nàng đưa đến trên tay Nhàn vương điện hạ, lại bị Nhàn vương điện hạ bóc lột qua, còn lại là nước súp dư thừa.

“Ngươi không có việc gì sẽ sợ người khác nói?”

“Ai…Ta là thê chủ của người, làm sao ngươi có thể không tin ta đây?”

“Ngươi cũng có thể làm thê chủ của rất nhiều người khác.”

“Chỉ một mình ngươi.”

Vân Tư Vũ rốt cục thu hồi tầm mắt phóng ở chân trời, nhìn về phía nàng: “Cái gì?”

“Ta nói, ta là thê chủ của một mình ngươi, nếu như có những người khác cùng ngươi đoạt, ngươi có thể đuổi hắn đi.” Nam nhân mà, nuôi một cái là đủ rồi, kiếp trước không có, kiếp này lại gặp nhiều hơn hậu viện tranh đấu, cô cũng không dự định có ba phu bốn thị, huống chi, cô như thế nào cũng không thể khiến tiểu mèo hoang nhà cô trong lòng không thoải mái , nếu không cũng quá không hợp tính cách của cô.

“Đó là hành vi ghen phu.” Bất quá hắn rất muốn làm như vậy.

“Vậy ngươi coi như là có lòng tốt bảo vệ ta, miễn cho ta bị lang ăn.”

“Rõ ràng ngươi mới là lang đi!” Giọng nói không cho là đúng nhưng khóe miệng lại cười toét ra.

Phong Lăng Hề thấy hắn nở nụ cười, cũng không khỏi nhếch môi, đưa tay xoa xoa sợi tóc mềm mại của hắn, cười nói: “Ngươi sẽ

không sợ ta lừa ngươi?” Có phải quá tốt hay không khi rẽ vào một chút?

Vân Tư Vũ bỉu môi nói: “Ta không có tài, không có sắc, không có gì có thể lừa gạt, mà ngươi muốn tài có tài, muốn sắc có sắc, cũng không cần thiết gạt ta.”

Phong Lăng Hề kỳ thật rất muốn nói hắn vẫn có một chút sắc như vậy, ít nhất cô xem vô cùng thuận mắt, bất quá ngẫm lại lời này hay là đừng nói, hãy để cho tiểu mèo hoang cảm giác mình kiếm được đồ tốt, chỉ là không quên nhắc nhở: “Có thể tin ta, nhưng là không thể nhẹ dạ tin người khác, nói không chừng gặp gỡ biến thái, vừa vặn vừa ý ngươi đấy!”

Vân Tư Vũ căm giận lườm nàng một cái, chẳng lẽ hắn liền thật kém như vậy, chỉ có biến thái mới để ý? Nghĩ tới lại không khỏi cười có chút không có ý tốt, tầm mắt nhìn từ trên xuống dưới Phong Lăng Hề, ý kia bất quá lại rõ ràng, thì ra ngươi là biến thái!

Phong Lăng Hề sờ mũi, cô thật không phải là biến thái, cô không phải cố tình thích tiểu chính thái, chỉ là vừa tốt xem hợp mắt mà thôi.

Doãn Thiếu Dời đến phòng luyện võ đợi đến trời tối, Phong Lăng Hề cũng không có xuất hiện, không khỏi thờ phào nhẹ nhõm, xem ra là Vương gia đã quên, nàng không cần bị đánh đến không xuống được giường.

Vì vậy người nào đó vô cùng cao hứng trở về phòng đi ngủ, chỉ là ngủ thẳng đến nửa đêm lại bắt đầu cảm thấy toàn thân ngứa ngáy, đứng lên lại cong lại hoàn toàn vô dụng, thử vô số phương pháp đều không thể giảm bớt, Doãn Thiếu Dời khóc không ra nước mắt, nàng là gặp thuốc biến thái gì đây?

Bên ngoài hai người chậm chạp trở về, Phong Lăng Hề mở miệng hỏi: “Ngươi không phải là không đánh nàng sao?” Còn nói cô đúng vậy đây!

Vân Tư Vũ hừ hừ nói: “Đánh người quá mệt mỏi.” Dụng độc vừa vặn nhẹ nhàng.

Vân Tư Vũ ngủ thẳng đến nửa đêm, đột nhiên nhớ tới kẻ đầu sỏ làm cho hắn ăn dấm chua mất mặt như vậy đúng là Doãn Thiếu Dời, cho nên liền lôi kéo Phong Lăng Hề đến đó giáo huấn nàng.

Cho nên nói, châm ngòi ly gián là không đúng, là sẽ gặp báo ứng!

Sáng sớm ngày thứ hai, Vân Tư Vũ còn chưa ngủ đủ liền bị Phong Lăng Hề dựng dậy, mơ hồ mà nắm quả đấm dụi dụi mắt, nói lầm bầm: “Làm cái gì?”

Bởi vì con mèo hoang hoàn toàn không phải đối thủ của Phong Lăng Hề, cho nên tối qua Phong Lăng Hề trực tiếp trở về gian phòng của mình, hai người bắt đầu cùng giường chung gối.

Phong Lăng Hề đưa tay nhéo nhéo mặt của hắn, nhắc nhở: “Ngươi đã quên hôm nay là ngày ngươi về lại mặt sao?”

“Đúng nha!” Vân Tư Vũ trong nháy mắt tỉnh táo lại, “Ta còn muốn đem Chớ Tiếng Động Lớn dẫn tới vương phủ.” Đây mới là chính sự, vốn là hắn định gả đến trộm hỏa liên liền chạy, cho nên không có mang Chớ Tiếng Động Lớn theo, nhưng là hiện tại hắn quyết định tạm thời không đi, tự nhiên muốn đem Chớ Tiếng Động Lớn mang tới vương phủ, giữ hắn một mình lại phủ tướng quân sẽ bị khi phụ.

Phong Lăng Hề ôm hắn xuống giường, cầm y phục đến cho hắn, cau mày nói: “Đáng tiếc ta không thể đi cùng với ngươi.” Tập tục

nước Hoàng Vũ, lại mặt là không thể cho thê chủ đi cùng, để cho nhà mẹ đẻ biết con trai sau khi lập gia đình có sống tốt hay không, thê chủ đi theo là bày tỏ không tín nhiệm, sợ phu lang trở về nói bậy về mình.

“Sáng mai ta đi đón ngươi, thuận tiện dẫn ngươi đi thanh lâu chơi.”

“A! Ngươi thật muốn dẫn ta đến thanh lâu?” Mặc dù đề nghị này làm cho hắn rất hưng phấn, nhưng là hắn thật đúng là không có nghe nói thê chủ có thể mang theo phu lang nhà mình đến thanh lâu.

“Ngươi không muốn đi?”

“Muốn.”

“Vậy là được rồi.”

Vân Tư Vũ hết sức cao hứng, cười đến lộ ra hai răng khểnh đáng yêu, đi tới gần liền ‘bẹp’ một cái trên mặt nàng.

Trải qua ngày hôm qua ăn dấm chua một lần, tình cảm của hai người nhanh chóng ấm lên, tính tình Vân Tư Vũ hoang dã sẽ không nhăn nhăn nhó nhó, Phong Lăng Hề đã nói hắn có thể đem toàn bộ người ngấp nghé nàng đánh bay, hắn liền thật sự dự định thực hành như vậy, đánh không lại còn có thể dùng độc, hừ hừ!

Cho nên hiện tại hắn đã đem Phong Lăng Hề quản lý vì chính là vật sở hữu của mình, tự nhiên không cần phải sợ đầu sợ đuôi, nghĩ gặm liền gặm.

Phong Lăng Hề đối với lần này ngoại trừ cảm thán bên ngoài tiểu mèo hoang quá tốt, cũng rất là hưởng thụ hắn thân cận, bất quá điều này cũng làm cho cô có chút bận tâm tiểu mèo hoang bị người khác bắt cóc.

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 21: Lại Mặt

Hai người dùng xong đồ ăn sáng, Phong Lăng Hề không yên tâm dặn dò nói: “Lễ vật ta đã cho người chuẩn bị xong, ta cho Dạ Tinh đi theo ngươi, để đừng bị khi phụ.”

“Ta mới không dễ dàng bị người khi dễ như vậy.” Phản bác xong, mới nhớ tới hỏi: “Dạ Tinh là ai?”

“Ảnh vệ của ta, bình thường không có cho gọi nàng sẽ không hiện thân, có nàng đi theo có thể đảm bảo an toàn cho ngươi.”

“A!” Xem ra rất lợi hại, hắn hoàn toàn đều không có cảm giác có người đi theo nàng.

“Có phiền toái có thể trực tiếp để cho Khởi Vân giải quyết, Khởi Vân thân phận không cao, ngươi đứng ra chống đỡ cục diện là được.”

Bên cạnh có một tiểu thị xinh đẹp đến thi lễ với Vân Tư Vũ một cái: “Khởi Vân bái kiến Vương Quân đại nhân.”

Vân Tư Vũ gật gật đầu, ra hiệu hắn không cần đa lễ, sau đó nhìn Phong Lăng Hề bỉu môi nói: “Nói cách khác ta chỉ cần hành động như bình hoa đứng ở nơi đó dùng thân phận áp người khác là được rồi đúng không?"

Phong Lăng Hề nhếch môi cười, xoa bóp cằm của hắn nói ra: “Ngươi nếu như muốn tự mình khi dễ người, cũng có thể để cho bọn họ hỗ trợ giúp việc mà nhìn gió mây.”

Trong lòng Khởi Vân là không nói gì, bất quá là Vương Quân đại nhân về nhà mẹ đẻ một ngày, liền ở một đêm, Vương gia triệu hồi hắn đến không nói, còn cho Dạ Tinh đi làm hộ vệ, chuyện bé xé ra to như vậy còn chưa tính, bây giờ còn giựt dây Vương Quân đại nhân trở về nhà mẹ khi dễ người, thật sự là…

Hiện tại trong lòng Khởi Vân vẫn lầu bầu, nhưng là thấy được người phủ Trấn quốc tướng quân đối đãi Vân Dật cùng Vân Tư Vũ khác biệt gữa hai người ra sao, hắn đã cảm thấy Vương gia nhà bọn họ đã có dự kiến trước, Vương Quân phủ Nhàn vương bọn họ làm sao có thể bị người khi dễ chứ?

Kể từ Đại công tử phủ Trấn quốc tướng quân này cùng Nhị công tử xuất giá, hai ngày nay mọi người thảo luận chuyện phiếm đều là hai đôi tân nhân này.

Bởi vì nữ hoàng bệ hạ tự mình tứ hôn, thời gian lại gấp, cho nên giai đoạn trước có một chút vấn đề về lễ nghi là có thể hiểu, bất quá mọi người chứng kiến lúc phô trương đón dâu kia, Nhàn vương rõ ràng hoàn toàn áp đảo Tô tướng quân, đây cũng là khiến người ngoài để ý.

Vốn là mọi người cho rằng Tô tướng quân này cùng Vân Đại công tử là lưỡng tình tương duyệt, lương phối tốt nhất, mà Nhàn vương lại phong lưu thành thói quen, Vân Nhị công tử này lại không có danh tiếng gì, nghĩ đến tướng mạo cũng sẽ không quá mức xuất chúng, xem như là nữ hoàng tứ hôn, chỉ sợ không vào được mắt Nhàn vương, không thể nào cưng chiều, nhưng nhìn phô trương

đến như vậy, mọi người lại cảm thấy suy đoán của bọn họ căn bản là sai rồi, Nhàn vương kia rõ ràng chính là rất hài lòng Vân Nhị công tử a!

Mọi người nghị luận rối rít, đều muốn nhìn một chút hai đôi đồng thời thành thân này, lại cùng là người mới nữ hoàng tứ hôn, cuối cùng rốt cuộc là đôi nào so ra hạnh phúc hơn, thậm chí còn có người muốn đặt cược, nói cho cùng a, mọi người đều có thiên tính bát quái.

Vì vậy ba ngày lại mặt này, liền bị mọi người trong thành chú ý đến, sáng sớm ngoài cửa lớn phủ Trấn quốc tướng quân liền đứng đầy người. Cũng không biết làm sao lại trùng hợp như vậy, hai chiếc xe ngựa vừa vặn đồng thời đi tới cửa phủ tướng quân, vừa nhìn cảnh này mọi người bắt đầu nghị luận.

Vân Đại công tử bên kia ngoại trừ chính mình cưỡi xe ngựa bên ngoài, còn có vài chiếc xe ngựa, lúc rèm xe bị gió thổi nâng lên, mọi người liếc nhanh cũng có thể thấy được bên trong chứa đều là lễ vật, mà Vân Nhị công tử bên này cũng chỉ có chính hắn cưỡi chiếc xe ngựa kia, sự so sánh này, đúng là Vân Dật công tử đoạt danh tiếng.

Nên biết cửa này mang lễ vật về nhà mẹ đẻ là đại biểu cho thê chủ cảm tạ nhà mẹ đẻ phu lang, cảm tạ nhà mẹ đẻ dưỡng dục ra một đứa con trai tốt như vậy, có thể nói lễ vật càng quý trọng, liền đại biểu cho thê chủ cưới phu lang càng hài lòng.

Một màn như vậy, vốn cho là Nhàn vương sẽ lại làm ra cái gì phô trương kinh người nên có chút nho nhỏ thất vọng, chẳng lẽ nói Nhàn vương cảm thấy người đã cưới vào cửa, liền không cần quá coi trọng?

Khi mọi người đang suy đoán bên ngoài, hai vị công tử đều xuống ngựa, vừa nhìn cảnh này mọi người cảm thấy Vân Nhị công tử này không được Nhàn vương sủng ái cũng là có thể đi, phỏng đoán Nhàn vương cũng là đồ mới mẻ nhất thời, khi đã tới tay liền ngán đi! Mặc dù bộ dạng Vân Nhị công tử trắng non mềm, cộng thêm cặp mắt tròn trịa kia, đáng yêu làm cho người nhịn không được muốn bóp hai cái, nhưng là ai không hy vọng lấy cái tiểu công tử kiều mị? Ai sẽ hy vọng lấy cái tiểu oa nhi chưa trưởng thành về?

Cho nên cùng Vân Dật mĩ lệ động người đứng chung một chỗ, giá trị con người Vân Tư Vũ dĩ nhiên là trên hết.

Lúc này cửa lễ vật vốn là lấy tới cho mọi người xem, cho nên nói như vậy cũng sẽ ở ngoài cửa dâng tặng lễ vật, đây là tập tục, bất quá bởi vì lúc Tô Văn đón dâu bị Phong Lăng Hề khiến cho buồn bực vô cùng, lần này cố ý chuẩn bị một phen vài xe ngựa lễ vật, tự nhiên không thể nào một lần mở ra xem, cho nên Vân Dật đành phải trực tiếp cho người cầm lấy danh mục quà tặng đọc ra một lần.

Vân Tư Vũ ngược lại lười phải cùng hắn tranh trước sau, chỉ là danh mục quà tặng thật dài kia đọc xuống, hắn cũng không sai biệt lắm muốn ngủ thiếp đi.

Vân Vũ Dương cùng Liễu Sâm nhưng lại nghe đến mừng rỡ không ngậm miệng được.

Đợi đến khi chung quanh an tĩnh lại, Khởi Vân đưa tay nhẹ nhàng kéo kéo áo Vân Tư Vũ, nhỏ giọng kêu: “Vương Quân đại nhân…”

Vân Tư Vũ ngẩng đầu lên, đưa tay dụi dụi mắt, có chút mơ hồ nói: “Xong chưa? Vậy chúng ta vào đi thôi!”

Khởi Vân buồn cười nhắc nhở: “Vương Quân đại nhân, người nên dâng tặng lễ vật.”

“À…” Vân Tư Vũ trừng mắt nhìn, nhìn xong hỏi hắn: “Vương gia đều chuẩn bị lễ vật gì?” Phong Lăng Hề nói chuẩn bị xong lễ vật, hắn cũng quên hỏi là cái gì.

Hắn cũng không phải quá mơ hồ, mà là hắn trải qua thời gian dài, tình cảm đối với Vân gia thật sự là có thể phai nhạt, tự nhiên không có để trong lòng, hắn lại mặt bất quá vì muốn mang Chớ Tiếng Động Lớn đi.

Hắn vừa nói, người người vừa nghe thấy lại có ý nghĩ: tuy nói lễ lại mặt là thê chủ đối với nhà mẹ đẻ bày tỏ tạ lễ, nhưng dường như đều là nam tử chính mình chuẩn bị, chỉ cần thê chủ xem qua gật đầu là được, không có mấy nhà cô gái sẽ chính mình hao tâm tổn trí đi chuẩn bị những thứ này, bây giờ nghe vị Vân Nhị công tử này nói, lễ vật này là Nhàn vương tự mình chuẩn bị, hắn ngay cả chuẩn bị cái gì cũng không biết? Nên nói Nhàn vương quá dụng tâm, hay vị Vương Quân nhàn rỗi này không quá để bụng?

“Hừ! Ngươi nói xạo quá a! Nhàn vương sẽ vì ngươi tự mình chuẩn bị lễ vật?” Nói không chừng bây giờ Nhàn vương còn núp ở thanh lâu cùng kỹ tử trên giường đây!

Người lên tiếng châm chọc đứng ở sau lưng Vân Vũ Dương cùng Liễu Sâm, chính là Vân Thiển luôn luôn cùng Vân Tư Vũ bất hòa, huynh trưởng lại mặt, nam tử chưa xuất giá cũng là có thể ra nghênh tiếp.

Vân Tư Vũ sớm đã thành thói quen không đếm xỉa Vân Thiển, chỉ là có những lúc cần thiết đánh trả, nhưng là Khởi Vân không thể để

yên khi gặp qua Vương Quân nhà mình bị khi dễ, nhàn nhạt mở miệng nói: “Lễ vật này tự nhiên là Vương gia chuẩn bị, Vương gia còn nói, nếu không phải có quy củ không để cho thê chủ đi cùng này, nàng nhất định sẽ tự mình cùng Vương Quân trở lại, miễn cho hắn bị người khi dễ.” Vương gia như vậy mà giữ quy củ, toàn bộ cũng là vì Vương Quân, những người này sẽ không hiểu.

Phong Lăng Hề sở dĩ đem Khởi Vân triệu hồi đến, cũng là bởi vì cái người há miệng lợi hại kia, văn có Khởi Văn - võ có Dạ Tinh, hơn nữa bản thân chính Vân Tư Vũ chỉ là đem trảo của tiểu mèo hoang ra, cô liền không lo lắng hắn bị người khi dễ.

Vân Thiển lập tức cả giận nói: “Ngươi tính là cái gì, bất quá là một cái tiểu thị, chủ tử đang nói chuyện, rõ ràng cũng dáng chen miệng vào!”

Giọng nói Khởi Vân vẫn như cũ nhàn nhạt nói: “Khởi Vân cho dù là một tiểu thị, cũng là tiểu thị phủ Nhàn vương.” Ngụ ý, còn chưa tới phiên công tử phủ tướng quân ngươi giáo huấn.

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 22: Lần Nữa Toàn Thắng

“Vương gia có phân phó, Khởi Vân coi như là vào nơi nước sôi lửa bỏng cũng phải hoàn thành chuyện ngài ấy phân phó, Vương gia sớm đã báo qua cho Khởi Vân, đến phủ tướng quân đây muốn giữ quy củ, nhưng là quy củ là chết- người là sống, nếu như có người dám khi dễ Vương Quân, đánh trước nói sau, mọi chuyện có ngài ấy làm chỗ dựa, nếu như hiện tại không được còn có thể thỉnh nữ hoàng làm chủ.”

Vân Thiển bị hắn chuyển qua danh tiếng Nhàn vương cùng nữ hoàng, lập tức giận không thể nói, mở miệng muốn mắng lên nhưng lại bị một ánh mắt Vân Vũ Dương trừng trở về, tiểu thị này đều đem nữ hoàng ra, Vân Thiển nếu là mất đúng mực liền đem nữ hoàng ra mắng, đây chính là đại tội bất kính. Nàng ngược lại không nghĩ tới Vân Tư Vũ lại dẫn theo cái tiểu thị lợi hại như vậy trở lại, cũng không biết đây là Nhàn vương đưa cho hắn, hay là chính bản thân hắn chọn trúng người.

Đáy mắt Vân Vũ Dương như suy nghĩ điều gì, trong miệng nói ra: “Dâng tặng lễ vật đi!” Thái độ kia so với Vân Dật rõ ràng lạnh nhạt hơn rất nhiều.

Khởi Vân không khỏi nhíu mày, không nghĩ tới Vương Quân ở phủ tướng quân rõ ràng không được hoan nghênh như vậy, khó trách bộ dáng Vương gia trông gà hóa cuốc. Trong lòng Khởi Vân

hừ lạnh một tiếng, lại không nói lời nào, trực tiếp vén mành xe ngựa lên, từ vách hốc tối trên xe lấy ra một cái hộp, sau đó mở ra.

Chỉ thấy trong hộp một khối hắc thạch đầu lớn cỡ bàn tay lẳng lặng nằm ở bên trong, nhìn không ra đặc biệt gì. Vân Thiển vừa nhìn trong lòng kìm nén ngột ngạt, không khỏi cười nói: “Hắc… Ta còn tưởng rằng là cái gì đây? Rõ ràng liền chuẩn bị một khối tảng đá.”

Khởi Vân đóng nắp lại, mở miệng nói: “Hắc tuyền thạch một quả.” Giọng nói thật bình thản.

Nhưng là hắn vừa nói xong, lại giống như một cục đá ném vào mặt hồ, tạo nên từng vòng rung động. Người ở kinh thành đến gần trung tâm quyền lực, thỉnh thoảng liền có thể nhìn thấy quan lại quyền quý, khó trách khỏi kiến thức rộng rãi một chút, có nhiều thứ cho dù chưa thấy qua, cũng nghe người thổi phòng qua.

“Hắc tuyền thạch? Ta không nghe lầm chứ?”

“Tảng đá xấu thế kia chính là hắc tuyền thạch?”

“Hắc tuyền thạch là vật gì? Rất trân quý sao?”

“Nghe nói hắc tuyền thạch chỉ có hắc tuyền sơn, hắc nước suối mới có thể nuôi ra, hắc nước suối kia đông ấm – hè mát, bên trong hàm có rất nhiều thuốc chất trân quý, đối với thân thể rất có lợi, hắc nước suối lâu dài có thể dẫn đến tác dụng kéo dài tuổi thọ, mà hắc tuyền thạch bởi vì hắc nước suối nuôi dưỡng thành, cũng có công hiệu như hắc nước suối, lâu dài đông ấm – hè mát theo, không chỉ sẽ không ngã bệnh, còn có thể kéo dài tuổi thọ.”

“Thật sự có thần kỳ như vậy không?”

“Không biết, ta cũng là nghe nói.” Bởi vì nàng là thầy thuốc, cho nên mới nghe nói qua hắc tuyền thạch này. Nhưng nhìn bộ dạng tướng quân đại nhân kích động như vậy hẳn là thật sao?

Vân Vũ Dương xác thật kích động, hắc tuyền thạch này có thể là đồ tốt a! Đối với người luyện võ cũng là rất có trợ giúp.

Cũng có người khinh thường nói: “Nếu như hắc tuyền thạch tốt như vậy, tất cả mọi người đều đi nhặt hắc tuyền thạch là tốt rồi, còn cần đại phu cái gì?”

Có người nghe được lời nàng, trực tiếp liền mở miệng phun ra: “Không có kiến thức, ngươi cho rằng hắc tuyền thạch vừa nắm một bó to a? Hắc nước suối lấm tấm màu đen kia hoàn toàn không nhìn thấy dưới không nói, nghe nói hắc tuyền thạch cũng là năm trăm năm mới ra một khỏa, tìm được hay không còn phải xem vận khí của mình, một khối này có thể lớn cỡ bàn tay a!”

Vân Tư Vũ cắn cắn môi, nhìn xem cái hộp bị đưa ra có chút đau lòng, đồ tốt như vậy còn không bằng cho hắn đây!

Thật sự là nét mặt của hắn quá mức đau lòng, Khởi Vân nhịn không được cười nói: “Vương Quân đại nhân, Vương gia có nhiều đồ tốt hơn đi, nếu như Vương Quân muốn, Vương gia sẽ không keo kiệt như vậy.”

Nghe lời nói Khởi Vân, hai mắt Vân Tư Vũ sáng ngời, trong lòng đã âm thầm chuẩn bị trở về muốn đi thu hết bảo bối của Phong Lăng Hề. Kỳ thật hắn muốn hắc tuyền thạch cũng chỉ là muốn nghiên cứu một chút, hắn đối với hắc tuyền thạch cũng biết một chút, hắc tuyền thạch này mặc dù tốt nhưng lại không phải là người nào đều có khí phúc kia, nhìn như ôn hòa, trên thực tế dược tính cực mãnh liệt, một

cái không tốt, chỉ sợ không có thể kéo dài tuổi thọ, còn sẽ cho người đoản mệnh.

Hơn nữa, Phong Lăng Hề biết rõ dâng lễ vật này rất đường hoàng, còn cứ như vậy đem hắc tuyền thạch lấy ra, phủ Trấn quốc tướng quân này chỉ sợ sẽ có được một lúc không được an bình. Nàng đây là đang trút giận cho hắn? Vân Nhị công tử không khỏi nhếch miệng nở nụ cười.

Cứ như vậy, Tô Văn cố ý phân phó chuẩn bị vài xe ngựa lễ vật, lại bị một khối hắc thạch đầu làm cho đi xuống, còn có vẻ mặt nàng vô cùng khí tục đường hoàng, người sáng suốt liếc thấy ra nàng làm như vậy là vì hoàn toàn muốn hòa nhau một thành, tìm về mặt mũi, bất đắc dĩ cuối cùng lại dùng thất bại chấm dứt, trong lòng mọi người không khỏi yên lặng đồng tình nàng một phen, sau đó liền tiếp tục hưng trí bừng bừng thảo luận khối hắc tuyền thạch kia.

Một đám người rốt cuộc bị nghênh vào cửa, Vân Dật bị Liễu Sâm lôi kéo vào lòng rời đi, Vân Tư Vũ thì trực tiếp chạy tới tử viện của mình, vừa mới tiến vào cửa liền lớn tiếng kêu kên: “Chớ Tiếng Động Lớn, công tử nhà ngươi đã trở về!”

Chớ Tiếng Động Lớn cấp chạy đến hừng hực, trên tay còn cầm lấy hai nhánh cây, trên nhánh cây kẹp lấy một con giun không ngừng ngọ nguậy, trông thấy Vân Tư Vũ phun một tiếng liền khóc lên: “Công tử, ta thật xin lỗi ngươi… ta… ta đem cá ngươi nuôi chết…”

Hắn thật sự không phải cố ý, hắn đều có cả gan đi đào con giun, ai biết thời gian mới hai ngày, hai con cá công tử nuôi sẽ chết một con.

Nghe vậy, Vân Tư Vũ vội vàng vọt tới bên cạnh hồ cá lớn của mình, nhìn xem cái bụng một con cá bên trong hồ, mặt mũi tràn đầy ưu sầu nói: “Cá lớn, ta thật xin lỗi ngươi, ta cần phải mang theo ngươi đi cùng.”

Sau đó đưa tay mò vơ vét, vơ vét ra chỉ tiểu nhân, chộp trong tay sờ sờ, may mắn nói: “Hoàn hảo, cá nhỏ không chết.”

Khởi Vân nhìn hắn chỉ cầm lấy cá, lăn qua lộn lại sờ sờ xem một chút, chính là không đem nó thả lại trong nước, không khỏi giật giật khóe miệng, nhỏ giọng hướng Chớ Tiếng Động Lớn hỏi: “Vương Quân đều là nuôi cá như vậy?”

Chớ Tiếng Động Lớn sửng sốt một chút mới phản ứng, cái gọi là Vương Quân chính là công tử nhà mình, không khỏi gật đầu nhẹ.

Khởi Vân không nói gì, con cá kia bị Vương Quân lăn qua lăn lại như vậy cũng không chết, tiểu thị này làm thế nào đem cá nuôi chết? Đang nghĩ ngợi, chỉ thấy Vân Tư Vũ đẩy miệng con cá kia ra, cầm lấy một bình sứ nhỏ uy vào trong miệng nó, Khởi Vân duỗi dài cái mũi ngửi ngửi, vị thuốc? Không muốn nói cho hắn biết, Vương Quân nuôi cá đều là dùng thuốc uy sống.

Chớ Tiếng Động Lớn một bên mặt mũi tràn đầy bừng tỉnh giác ngộ, khó trách cá lớn chết, hắn đã quên cá lớn- cá nhỏ dễ dàng ngã bệnh, phải uống thuốc mới có thể khỏe mạnh. demcodon_ddlqd

Hiển nhiên tiểu thị này đến bây giờ còn không biết, cá kia dễ dàng ngã bệnh, hoàn toàn là bị công tử nhà hắn hành hạ.

Uy hết cá, Vân Tư Vũ lại đem hoa hoa- cỏ cỏ của mình loay hoay một phen, mới nhớ tới quan tâm chính mình vậy có chút ít ngây

ngốc, cũng có tiểu thị rất trung thành. “Chớ Tiếng Động Lớn, Vân Thiển không có thừa dịp ta không ở đây liền khi dễ ngươi đi?”

Chớ Tiếng Động Lớn lắc đầu nói ra: “Tam công tử đã tới một lần, bất quá không biết làm sao lại thở phì phì đi.”

“Nha!” Vân Tư Vũ gật đầu nhẹ, hiểu rõ nói: “Kia hẳn là bị ngươi tức giận bỏ đi.”

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 23: Ai Không Vui?

Chớ Tiếng Động Lớn mặt mũi tràn đầy mờ mịt: “Công tử, ta không có làm cho hắn tức giận a? Ta chỉ nói là: công tử đã lập gia đình, mong Tam công tử về sau không cần đến nơi này tìm công tử, Tam công tử cũng trưởng thành, cần phải quan tâm chung thân đại sự của mình, nếu không đến lúc đó không ai thèm lấy sẽ không tốt, sau đó… hắn liền bỏ đi.”

“Phốc…” Khởi Vân nhịn không được bật cười, lời này còn gọi là không có làm tức giận sao? Rõ ràng châm chọc Vân Thiển không bằng Vân Tư Vũ, không ai thèm lấy mà!

Chớ Tiếng Động Lớn là thật không cảm thấy hắn làm người tức giận, bởi vì Vân Tư Vũ trước khi xuất giá, hắn đều là ghé vào lỗ tai Vân Tư Vũ nhắc tới như vậy, cũng không có gặp Vân Tư Vũ tức giận? Nhiều nhất là đập hắn hai cái.

Tiểu thị như vậy mơ hồ, cũng quên mất đi Vân Thiển bị Vân Tư Vũ quen làm cho tức giận, bại trận liền quay đầu rời đi, nếu không chỉ một cái tiểu thị, Vân Thiển muốn thu thập hắn còn không phải dễ dàng sao? Demcodon_ddlqd

Con trai lại mặt, Liễu Sâm rất là cao hứng, hầu hạ ăn uống đầy đủ, lại không ngừng hỏi Vân Dật, Tô Văn đối với hắn như thế nào, rất sợ con trai của mình bị ủy khuất. Vân Dật trở lại phủ tướng quân nơi mười tám năm đã sinh sống, nhìn thấy mẫu thân và phụ thân

dưỡng dục của mình, trong lòng cũng rất là kích động, cùng Liễu Sâm liên tục nói chuyện, thỉnh thoảng vành mắt lại đỏ.

Gả cho người mới biết được ở nhà tốt biết bao nhiêu, có mẫu thân yêu thương, có phụ thân trông nom, mà bây giờ chỉ có thể dựa vào chính mình.

Đến cuối cùng, Liễu Sâm cũng không nhịn được, hai cha con ôm nhau một chỗ khóc thành một trận lớn, trong lòng so với ngày mới gả còn muốn khóc không thôi, sau lần lại mặt này, Vân Dật không có việc gì liền sẽ không trở về rồi, con trai đã xuất giá không có đạo lý gì suốt cả ngày chạy về nhà mẹ đẻ, kia chỉ làm người nói xấu thêm.

Đến thời gian ăm cơm trưa, người một nhà đều ngồi trên bàn, Vân Dật đưa mắt nhìn, không thấy Vân Tư Vũ không khỏi hỏi: “Nhị đệ đâu?”

Liễu Sâm nhíu nhíu mày, nói ra: “Chúng ta người một nhà ăn cơm, gọi hắn làm cái gì?”

Bàn ăn này có Vân Vũ Dương, Liễu Sâm, Vân Dật cùng Vân Thiển, những người khác không có ở đây, Vân Vũ Dương cũng không nói gì thêm, toàn bộ đều do Liễu Sâm an bày.

Đây cũng là tập tục, con trai lại mặt cũng chỉ có một ngày, trên bàn là chân chính người một nhà, không có người ngoài nhúng tay vào, nhưng vấn đề là: hôm nay cũng là ngày Vân Tư Vũ lại mặt.

Vân Thiển che miệng nói: “Ca, Vân Tư Vũ hiện tại có thể khó lường, căn bản chỉ sợ cũng không muốn cùng chúng ta ăn đây!”

Vân Dật cau mày nói: “Nhị đệ hôm nay cũng là lại mặt, sau này chỉ sợ cũng khó lại trở về phủ tướng quân, hay là kêu hắn lên cùng

nhau ăn đi!”

Mặc dù bị Vân Tư Vũ đoạt danh tiếng, nhưng Vân Dật ngược lại không ghi hận, mà lại có chút đau lòng, dù sao Vân Tư Vũ là thay mặt hắn tiến gả phủ Nhàn vương, hắn biết rõ Nhàn vương rất được nữ hoàng sủng ái, ban thưởng gì đó cũng không ít, sẽ áp đảo thê chủ nhà mình không có gì, chuyện này không có thể đại biểu cái gì; đối với nam tử mà nói, quan trọng nhất là được thê chủ sủng ái, hắn nghe nói hôm qua có người trông thấy Nhàn vương đi phố hoa, đây là chuyện vừa mới thành thân có thể làm? Nghĩ lại Tô Văn hai ngày nay đều dành thời gian cùng hắn, liền cảm thấy phải thật xin lỗi Vân Tư Vũ.

Nghe hắn nói như vậy, Vân Vũ Dương liền cho người đi tìm Vân Tư Vũ đến. Vốn là lạnh nhạt với Vân Tư Vũ như vậy xác thật cũng không ổn, Vân Tư Vũ nói như thế nào hiện tại cũng là Vương Quân Nhàn vương, bất quá bởi vì trong lòng nàng còn tức giận đối với hành vi Phong Lăng Hề đón dâu ngày đó, lại sợ Vân Dật hai lần liên tiếp đều bị Vân Tư Vũ đoạt danh tiếng, nhìn thấy hắn sẽ mất hứng, cho nên cũng không có mở miệng, hiện tại nếu Vân Dật đã nói như vậy, nàng tự nhiên không thể thật sự không đếm xỉa Vân Tư Vũ.

Bên kia Vân Tư Vũ vừa vuốt bụng ăn uống no đủ xong, liền có người đến thỉnh hắn đi đại sảnh dùng cơm trưa, không khỏi thở dài, hắn không ăn được a!

Bất quá hắn rất là nể tình đi, Khởi Vân ghi nhớ phân phó của Phong Lăng Hề, sợ hắn bị người khi dễ nên cũng cùng đi theo một lúc.

Ngoài Vân Tư Vũ còn nhiều thêm một người nên không khí ngược lại lạnh xuống, Vân Tư Vũ bưng một chén cơm đâm đâm,

hắn thật sự là ăn không được, sớm biết thế vừa rồi cũng không có ăn no như vậy rồi, đều do tay nghề Khởi Vân quá tốt.

Vân Dật nhìn hắn một cái, đưa tay gắp một miếng sườn non cho hắn, nói ra: “Nhị đệ, nhanh ăn đi!”

Vân Tư Vũ nhìn hắn một cái, lại nhìn một chút sườn non trong chén, a…nhìn qua hương vị dường như rất ngon, được rồi, liền ăn một miếng này vậy!

Vân Tư Vũ cắn sườn non, nheo mắt tròn trịa lại, bộ dáng thỏa mãn kia thật giống như là con mèo.

Vân Thiển liếc hắn một cái, mở miệng nói: “Đại ca, ngươi có biết ngày hôm qua ta đã nhìn thấy ai không?”

Vân Dật không hiểu nhìn hắn một cái: “Ai?”

Trên mặt Vân Thiển lộ ra một nụ cười tươi tắn, kéo dài âm điệu nói ra: “Ta nhìn thấy Nhàn vương đi phố hoa.”

Người nào không biết một dãy phố hoa trong kinh thành kia tất cả đều là thanh lâu? Nhàn vương lúc này mới vừa thành thân liền chạy tới thanh lâu, hoàn toàn là muốn đánh vào mặt Vân Tư Vũ.

Vân Dật không nghĩ tới Vân Thiển sẽ nói chuyện này rõ ràng như vậy, lập tức không khỏi áy náy liếc nhìn Vân Tư Vũ, mặc dù thói quen của Nhàn vương mọi người cũng đã quen rồi, nhưng là vừa mới thành thân, thê chủ lại đi thanh lâu, nếu nói không giận là không thể nào.

Khởi Vân vội vàng nhìn về phía Vân Tư Vũ, nhìn thấy hắn không có phản ứng gì quá kích động, lại cũng không biết trong lòng hắn

nghĩ như thế nào, không khỏi nghĩ tới phải nhắc nhở Vương gia, chuyện này phải giải thích cho rõ ràng, cũng không thể làm cho Vương Quân hiểu lầm.

Dĩ nhiên, đây là Khởi Vân buồn lo vô cớ, động tác đó của Phong Lăng Hề cũng không phải là một loại mau, nhưng đã chuẩn bị mang người của mình đi đến đó nhìn một chút, so với lời giải thích khô cằn thì hữu dụng hơn nhiều, mặc dù Vân Tư Vũ đã tin lời của cô.

Vân Tư Vũ đem sườn non kia gặm sạch sẽ, sau đó liền buông đũa xuống, không dám ăn nữa, nghe Vân Thiển nhắc tới phố hoa hắn không khỏi nghĩ đến lời Phong Lăng Hề nói, ngày mai dẫn hắn đi thanh lâu chơi, nghĩ tới liền không khỏi ngóng trông thời gian trôi qua thật nhanh, kỳ thật hắn sớm đã muốn đi nhìn thanh lâu một chút, bất quá sư phụ không cho phép, nói thanh lâu quá nguy hiểm, hắn mặc dù không tin lời mà sư phụ nói, nhưng hắn rất hay nghe lời sưphụ nói. Bất quá bây giờ có người mang theo hắn đi cùng, sư phụ cũng không thể nói cái gì đi!

Mà từ người khác nhìn xem, là Vân Tư Vũ nghe lời Vân Thiển nói liền mất khẩu vị, hiện tại lại càng sững sờ, một bộ dáng đả kích quá độ.

Vân Dật thấy hắn như thế, không khỏi nhíu mày liếc nhìn Vân Thiển, cảm thấy hắn có chút ít quá đáng. Vân Thiển bĩu môi không nói thêm gì, nhưng trong lòng lại cười trên nỗi đau của người khác.

Vân Dật nhìn thấy một bộ dáng thất thần của Vân Tư Vũ vẫn không thay đổi, không khỏi lên tiếng an ủi: “Cô gái đều đa tình, Nhị đệ không cần phải nghĩ quá nhiều.”

“Ừ?” Vân Tư Vũ rốt cuộc hồi phục lại tinh thần, thấy bộ dáng hắn hơi thương cảm, không khỏi hỏi: “Ngươi không vui?”

Vân Thiển không chịu cô đơn, lần nữa chen miệng nói: “Ta xem là người không vui đi!”

Vân Dật lại không nói, hắn quả thật có tâm sự, chỉ là Liễu đang quân cùng Vân Thiển đều nhìn không ra, lại bị Vân Tư Vũ nói một câu toạc ra, lập tức cũng không biết nói gì.

Liễu Sâm rốt cuộc cũng nhìn ra con trai có gì đó không thích hợp, không khỏi hỏi: “Làm sao vậy Dật? Chẳng lẽ Tô tướng quân khi dễ ngươi?”

Vân Dật hoàn hồn cười nói: “Không có, thê chủ đối với con rất tốt.” Tô Văn xác thật đối tốt với hắn, bất quá nàng đối với hai Thị quân cũng là thật tốt.

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 24: Liễu Sâm Dạy Bảo

Hắn bất quá biết rõ cô gái có ba phu bốn thị là chuyện bình thường, nhưng là trong lòng vẫn như cũ không thoải mái, tâm tư hắn như thế cũng không biết nói cùng ai, coi như là cùng phụ thân nói, phụ thân cũng sẽ khuyên hắn nên hiền lành, miễn chọc cho thê chủ sinh ra chán ghét, thân là Đang quân càng phải độ lượng nhiều hơn, không thể tranh giành với tình nhân, cho tới nay Liễu Sâm đã dạy bảo hắn như thế.

Nhưng là chuyện hắn đối với Tô Văn, một khi đã hữu tình liền không có cách nào không đi để ý, huống chi là nhân vật đứng số một - số hai phần đông nam tử trong kinh thành, trong lòng hắn khó tránh khỏi mang theo vẻ kiêu ngạo, nhìn xem Tô Vân đối với mình và Thị quân cũng tốt giống như vậy, trong lòng hắn khó tránh khỏi sẽ có vướng mắc.

Hắn cũng biết dù thân phận Tô Văn không thể nào chỉ cưới Đang quân, về sau còn có thể nạp nhiều hơn Thị quân cùng Trắc quân, mà hắn không có cái quyền lợi gì đi chỉ trích, đây là bi ai nhất của nam tử, tất cả nam tử chỉ có thể nhận mệnh.

Hắn cho là hắn đã sớm chuẩn bị xong tâm lý đối diện với mấy cái chuyện này, nhưng thật sự là thời điểm nhìn qua mới biết tư vị trong lòng mình không tốt đến cỡ nào. Có lẽ thật sự là hắn không biết đủ đi, một thê chủ có nhan sắc như vậy mà đối với hắn tốt, hắn cần phải thỏa mãn thôi.

Liễu Sâm còn muốn hỏi cái gì, Vân Vũ Dương lại mở miệng nói: “Tốt lắm, trước dùng cơm, có việc gì sau đó nói sau.”

Vì vậy trên bàn yên tĩnh trở lại, tất cả mọi người yên lặng dùng bữa, chỉ còn lại Vân Tư Vũ giương mắt nhìn cả bàn thịt cá, Vân Dật bị tâm sự quyến rũ cũng không có tâm tình để ý tới hắn.

Bởi vì lo lắng cho Vân Dật nên sau khi dùng qua cơm trưa Liễu Sâm liền dẫn Vân Dật đi tâm sự, Vân Thiển cũng lo lắng cho đại ca của mình, không có lại đến tìm Vân Tư Vũ phiền toái.

Vân Tư Vũ ngược lại mừng rỡ vì được thanh tĩnh, tại trong viện của mình làm việc không có kế hoạch là chỉ huy vài tiểu thị mang đến, nói cho họ biết những hoa hoa- thảo thảo cùng tiểu động vật nào muốn mang đi.

Khởi Vân nhìn xem một viện tử hỗn loạn, có chút đau đầu, xem ra Vương gia đã quên phái vài đại hộ vệ có khí lực đến giúp khuân đồ rồi.

Vân Tư Vũ loay hoay phi thường cao hứng, bên kia Liễu Sâm lại nhíu mày dạy Vân Dật.

Liễu Sâm lần nữa truy vấn, Vân Dật rốt cuộc vẫn phải đem tâm sự nói ra, mà kết quả cùng hắn dự liệu giống nhau.

“Dật, phụ thân đã sớm dạy bảo qua ngươi, làm sao ngươi còn không nhìn ra?”

Vân Thiển một bên che miệng nói: “Phụ thân, ngươi cũng đừng nói với ca như thế, vốn là Tô tướng quân không đúng. Ca xuất sắc như vậy, tự nhiên là cần phải được hưởng độc sủng, nàng tốt hơn còn cần cái Thị quân làm gì.”

Liễu Sâm không khỏi trừng mắt liếc hắn một cái: “Nói lăng nhăng gì đấy?”

Vân Thiển không phục nói: “Ta nào có nói bậy? Ta muốn nói, ca, không bằng ngươi tùy tiện an bày cái tội danh đem hai cái Thị quân kia trục xuất ra khỏi phủ.”

“Thiển, im! Ngươi lại nói hưu nói vượn, coi chừng ta xé miệng của ngươi, tính tình này của ngươi nếu không đổi, về sau có khổ cho ngươi ăn đấy.”

Dạy dỗ Vân Thiển xong, Liễu Sâm mới lắc đầu nói: “Cô gái ba phu bốn thị từ xưa là đã như thế, không thể cải tiến liền chỉ có thể tiếp nhận, Dật, ngươi bây giờ là Đang quân, Tô tướng quân đối với ngươi lại coi như yêu thích, tương lai chỉ cần sinh nữ nhi, địa vị của ngươi liền không có người nào có thể dao động. Ngươi cũng đừng nghe Vân Thiển nói hưu nói vượn, đi làm chuyện điên rồ, đừng tưởng rằng nữ nhân đều ngu xuẩn, các nàng ngay cả trên triều đình tranh đấu cũng có thể hiểu rõ vu tâm, huống chi là hậu viện nho nhỏ, những chuyện kia trong mắt các nàng đều nhìn ra, không lên tiếng chỉ là không thèm để ý thôi, nhưng là người nào dùng thủ đoạn gì, các nàng nếu muốn biết thì làm sao có thể thoát khỏi ánh mắt của các nàng? Đối với người không có dung lượng, nam tử quá mức tàn nhẫn, các nàng cho dù ngoài miệng không nói nhưng trong lòng lại khó tránh khỏi sinh lòng chán ghét, không tránh khỏi từ từ rời xa, rất nhiều người được sủng ái liền quên hết tất cả, đến cuối cùng ngay cả thất sủng như thế nào cũng không biết, nói cho cùng là ỷ sủng mà kiêu, đây là đại kỵ!”

Liễu Sâm có thể liên tục ổn định vị trí Đang quân, không phải là không có đạo lý, cho dù danh tiếng Ninh Huyên lúc trước thắng được hắn, vị trí Đang quân của hắn lại chưa từng có dao động qua,

cái đó cùng thông minh của hắn không thoát khỏi liên quan. Mặc dù hắn cũng không ưa Vân Vũ Dương sủng ái nam tử khác, nhưng là hắn sẽ nhẫn, hắn là Đang quân phủ Trấn quốc tướng quân, đợi đến khi già nhan sắc phai tàn những nam tử xinh đẹp kia sẽ thất sủng, hắn vẫn như cũ còn có thân phận này đây.

Tiếc nuối duy nhất của hắn là không thể sinh nữ nhi, hắn thật cũng không sợ sẽ bị người đoạt vị trí Đang quân, hắn không có phạm sai lầm lớn, Vân Vũ Dương sẽ không đoạt vị trí Đang quân của hắn, bởi vì Vân Vũ Dương là người sĩ diện, lại tự xưng là trọng tình - trọng nghĩa, cho nên coi như Vân Tư Vũ không được nàng thích, nàng cũng không có bạc đãi chi phí ăn mặc của hắn.

Người như vậy, sẽ không bởi vì hắn không sinh ra nữ nhi liền thôi hắn, mặc dù đó là hợp lý, lại cũng có một chút quá mức lạnh lung vô tình, huống chi những phu thị khác của Vân Vũ Dương cũng đồng dạng không thể sinh ra nữ nhi.

Liễu Sâm thở dài, vỗ vỗ tay an ủi Vân Dật, thê chủ của họ là trọng thần trong triều, không phải là dân chúng bình thường, ngàn vạn lần đừng tưởng rằng các nàng thật đúng là bị nhan sắc làm hôn mê thần trí ngu người. “Tuy nói không nên có tâm hại người, nhưng là ý đề phòng người khác cũng không thể không có, Dật, hậu viện tranh đấu này, nhất định phải coi chừng mọi chuyện.”

“Phụ thân yên tâm, ta hiểu rõ.” Ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng nhịn không được thở dài, đây rốt cuộc là lập gia đình hay là ra chiến trường? Vừa mới nếm được một tư vị ngọt ngào, liền không thể không đối mặt với thực tế tàn khốc.

Sáng sớm ngày thứ hai tại cửa phủ Trấn quốc tướng quân, Liễu Sâm mắt đỏ không thôi cùng Vân Dật nói lời từ biệt, Vân Thiển thỉnh

thoảng lại chen miệng vào nói đôi câu.

So sánh lên liền thấy Vân Tư Vũ đáng thương, không người nào để ý đến, bất quá xem nụ cười sáng lạn kia trên mặt hắn, ngược lại không thể không biết ủy khuất, mà là cao hứng có chút hơi quá. Những người gần đây hết sức quan tâm hai vị công tử phủ Trấn quốc tướng quân kia không giải thích được.

Đột nhiên, chỉ thấy Vân Nhị công tử búng thân lên, không ngừng ngoắc ngoắc: “Này, nơi này nơi này!”

Khởi Vân không khỏi cúi đầu cười trộm, Vương Quân chẳng lẽ còn sợ Vương gia tìm không được phủ tướng quân hay sao? demcodon_ddlqd

Phong Lăng Hề xem một chút cảnh ba phụ tử nói lời từ biệt ấm áp bên kia, lại nhìn một chút tiểu mèo hoang nhà mình cô linh lại cao hứng quên hết tất cả, cảm thấy buồn cười lại có chút ít đau lòng, đưa tay vỗ vỗ đầu ngựa, Đạp Tuyết thông minh dừng bước lại.

Phong Lăng Hề xoay người xuống ngựa, Vân Tư Vũ đã không thể chờ đợi được mà nhào vào trong ngực cô: “Này…”

Vân Nhị công tử nhiệt tình như vậy, làm cho mọi người chung quanh trợn mắt há hốc mồm, con ngươi Phong Lăng Hề lóe sáng nhìn hắn, lại biết là hắn nhớ chuyện đi thanh lâu chơi, không khỏi có chút ghen.

Đang muốn nói gì, Liễu Đang quân biên kia lại mở miệng giáo dục nói: “Tư Vũ, phải gọi là thê chủ, tại sao có thể gọi thẳng kỳ danh? Còn có, ở trên đường cái tại sao có thể ôm ôm - ấp ấp, còn ra thể thống gì? Một chút quy củ cũng không hiểu!” Cũng không phải

là hắn nguyện ý đi trông nom Vân Tư Vũ, mà là hiện tại ở tình huống này, hắn chính là vứt thể diện của phủ tướng quân.

Sắc mặt Phong Lăng Hề trầm xuống, có chút không vui, miễn cưỡng vén mí mắt, mở miệng nói: “Liễu Đang quân, Tư Vũ là Vương Quân của bản vương, gọi tên của bản vương không có gì không đúng, cũng là bản vương cho hắn gọi như vậy, bản vương cưới chính là phu lang, không phải là nô tài, không có nhiều quy củ như vậy.”

Liễu Sâm bị lời của nàng làm cho nghẹn, cũng không biết rõ nói cái gì cho phải.

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 25: Đến Thanh Lâu

Phong Lăng Hề không đếm xỉa hắn đang lung túng, vỗ vỗ đầu Vân Tư Vũ hỏi: “Muốn ngồi xe ngựa hay cưỡi ngựa?”

Mắt Vân Tư Vũ nhìn toàn thân tuyết trắng của Đạp Tuyết Vô Ngân, lập tức trả lời: “Cưỡi ngựa!” Khó được trông thấy con ngựa xinh đẹp như vậy, đương nhiên muốn cưỡi một lần.

Phong Lăng Hề phiên thân lên ngựa, sau đó khom lưng vươn cánh tay đem hắn kéo lên, ngồi ở trước mặt mình.

Kết quả Đạp Tuyết không chịu, hí một tiếng muốn đem người dư thừa trên lưng quăng đi. Phong Lăng Hề nắm chặt dây cương, vòng tay đem Vân Tư Vũ ôm vào trong ngực, đưa tay vỗ đầu ngựa, giáo dục nói: “Đạp Tuyết đây cũng là chủ tử của ngươi, dám cho ta ngã, coi chừng ta lột da ngươi!”

Đạp Tuyết Vô Ngân này chính là ngựa quý khó có được, thông hiểu tiếng người, nghe lời mà Phong Lăng Hề nói, không cam lòng phun ra khí hai cái, lại đàng hoàng xuống.

Vân Tư Vũ cũng không phải cùng ngựa này mang thù, thấy nó ngoan liền muốn đưa tay sờ sờ đầu nó, lại bị nó bỏ qua, không khỏi mở miệng uy hiếp nói: “Ngươi có nghe chăng lời nói, coi chừng ta nhổ sạch lông của ngươi.”

Mọi người thập phần không nói gì, đó là Đạp Tuyết Vô Ngân a! Dường như không ai hiểu được bảo bối khó lường này làm cái gì, bọn họ bây giờ nghe được cái gì? Không lột da thì lại nhổ lông, bọn họ xem đó là ngựa bình thường sao? Nhìn xem Đạp Tuyết rõ ràng mang theo ánh mặt ai oán, bọn họ hủy bỏ cái ý nghĩ này, ngựa bình thường có linh tính như vậy sao?

Vân Tư Vũ đột nhiên nhớ tới cái gì, quay đầu nhìn về phía Phong Lăng Hề nói ra: “Hề, ta nghĩ đem hoa hoa – thảo thảo ta nuôi, còn có tiểu động vật dời đến vương phủ.”

Hắn vừa dứt lời, Khởi Vân vội vàng nói: “Vương gia, đồ gì đó của Vương Quân có chút nhiều.” Ý là bọn họ chuyển về không hết, bởi vì có Dạ Tinh theo hộ vệ như vậy, Phong Lăng Hề chỉ cho Vân Tư Vũ dẫn theo vài cái tiểu thị hầu hạ, muốn bọn họ đi dọn lũ cá nuôi kia, hay là thôi đi!

Mắt Phong Lăng Hề nhìn Vân Tư Vũ, Vân Tư Vũ lại nhìn cô cười ngây ngô, hắn nuôi hoa hoa – thảo thảo lâu như vậy cũng có cảm tình, hơn nữa còn có rất nhiều đồ tốt, khó tìm được. Phong Lăng Hề xoa bóp mặt của hắn, nói với Khởi Vân: “Các ngươi về vương phủ trước rồi gọi thêm người đến chuyển đi! Liễu Đang quân, không thành vấn đề đi?” Mặc dù cô đã quyết định, nhưng chỉ là tượng trưng hỏi ý kiến chủ nhân thôi, cô cũng là hiểu lễ phép.

Liễu Sâm dám nói không đồng ý sao? Mặc dù danh tiếng Phong Lăng Hề không tốt như thế nào, nhưng người ta nói như thế nào cũng là Vương gia a! Huống chi một ít bới lông tìm vết phong tình, thật đúng là cho tim người đập rộn lên, rất khó cự tuyệt.

Mọi chuyện đều dặn dò xong, Vân Tư Vũ liền vội vàng thúc giục Phong Lăng Hề rời đi.

Nhìn xem hai người rời đi, trong lòng mọi người nghĩ tới: Vân Nhị công tử này thật đúng là được sủng ái a! Đạp Tuyết Vô Ngân là ngựa quý như vậy đều cho hắn cưỡi, còn muốn đem hoa hoa – thảo thảo cùng tiểu động vật đều dời đến vương phủ, không nghĩ đến Nhàn vương ngược lại là người thương hương tiếc ngọc, khó trách những công tử phố hoa kia đều khen nàng không dứt miệng.

Vân Dật cùng Liễu Sâm cáo biệt xong lên xe ngựa, có vẻ có chút không yên lòng, Thu Ngâm nhìn ra hắn có vẻ mất mát, không khỏi mở miệng nói: “Công tử, tướng quân phải thượng triều mới không thể tới đón người, còn Nhàn vương kia không có việc gì mới nhàn rỗi như vậy.”

Thu Ngâm là thiếp thân tiểu thị của Vân Dật, rất là tri kỷ, khi Vân Dật xuất giá, hắn cũng vội vàng đi theo, đến bây giờ vẫn như cũ xưng hô Vân Dật là công tử.

Vân Dật gật đầu nói: “Ta biết rõ.” Chỉ là nhìn xem hai người kia thân mật như vậy hắn có điểm hâm mộ, hắn biết rõ như vậy không hợp lễ nghi, nhưng giữa phu thê tương kính như tân* khó tránh khỏi làm cho người cảm thấy xa cách một chút.

(*tương kính như tân là tôn trọng lẫn nhau, cư xử có lễ nghĩa)

Thu Ngâm an ủi: “Công tử cũng đừng suy nghĩ nhiều như vậy, tướng quân không phải là còn nói muốn dẫn người đi xem cuộc thi đấu hoa khôi tranh bá sao?”

Mỗi năm một lần cuộc thi đấu hoa khôi tranh bá là do phần đông thanh lâu phố hoa hợp tác cử hành, địa điểm vào buổi tối tại hồ Kính Nguyệt duyên dáng, đến lúc đó có không ít danh kỹ thanh lâu đều sẽ

ra mặt, tranh đoạt hoa khôi phố hoa cùng hoa khôi thanh lâu có danh tiếng nhất.

Vốn là hoạt động như vậy không nên làm chính thức quá mức, dù sao đều là chút ít công tử thanh lâu, nhưng bởi vì nữ hoàng đề sáu chữ "Hoa khôi tranh bá thi đấu", mà khiến nó trở thành hoạt động cao nhã hạng nhất, huống chi ngày này vốn chỉ là tỷ thí tài nghệ, thời điểm vừa mới bắt đầu chỉ là tỷ thí giữa các thanh lâu với nhau, càng về sau không ít công tử thế gia cũng tiến đến tham gia, bất quá bọn họ tự nhiên là khinh thường cùng những công tử thanh lâu kia tranh đoạt giải hoa khôi, thường thường chỉ là biểu hiện ra tài nghệ của mình. Danh tiếng bốn vị tài tử chính là bởi vậy mà có. Cho nên nói Vân Dật đối với cái cuộc thi hoa khôi tranh bá này vẫn có hứng thú.

Phong Lăng Hề ra cửa một chuyến, lúc này mới vội vã trở về gấp, sợ Vân Tư Vũ đợi quá lâu cho nên trực tiếp cưỡi Đạp Tuyết tới, bất quá cưỡi ngựa trên đường cái, tốc độ cũng không đi quá mau, thế cho nên đi dạo hai con đường đều nghe tất cả mọi người đang nghị luận bọn họ.

Phong Lăng Hề tự nhiên là không thèm để ý những thứ này, nếu không cũng sẽ không đem danh tiếng khiến cho nó thối như vậy, mà Vân Tư Vũ cũng là không thèm để ý người khác nói như thế nào, chỉ là ngó dáo dác chung quanh đánh giá.

"Hề, chúng ta không phải là đi lộn chỗ chứ?" Phố hoa không phải ở chỗ này đi? Khi dễ hắn không có ra khỏi cửa sao? Kỳ thật hắn thường xuyên len lén ra ngoài đấy.

Phong Lăng Hề để cằm lên trên vai hắn, miễn cưỡng nói ra: "Trước thay quần áo, ngươi chẳng lẽ nghĩ cứ như vậy đi?"

Vân Tư Vũ cảm thấy có lý, như vậy đi xác thật không ổn, hắn không thèm để ý ánh mắt của người khác, nhưng cũng không muốn bị người vây xem. Nghiêng đầu nhìn về phía nàng, Vân Tư Vũ cau mày nói: “Hề, ngươi làm sao vậy?” Như thế nào giống như bộ dạng mệt chết đi vậy?

Phong Lăng Hề nhếch môi cười nói: “Ta đây là thương tâm, ngươi rõ ràng chỉ muốn đi thanh lâu chơi, cũng không nghĩ tới ta.” Cô mặc dù nhìn qua phong trần mệt mỏi, nhưng vì nội lực thâm hậu nên cũng không mệt mỏi gì.

Vân Tư Vũ đi tới gần bên môi nàng hôn một cái, nghiêm túc nói ra: “Kỳ thật ta cũng nghĩ tới ngươi như vậy.”

“A…”

Động tác này của hắn, khiến cho một hồi tiếng kinh hô, không ít người đều bị động tác của hắn làm cho kinh thế hãi tục mà kinh sợ. Sau đó liền lắc đầu thở dài, nhìn xem ánh mắt của hắn đều mang theo trách cứ, nhất là những nam tử và cô gái lớn lên trong lễ nghĩa học vấn kia, đều không thể gặp qua hành vi phong tục đồi bại như vậy, mà những nam tử trẻ tuổi kia trông thấy một màn như vậy, đều đỏ bừng cả khuôn mặt.

Vân Tư Vũ nghe bọn họ thì thầm, nhưng không có sợ ngược lại tất cả trong mắt đều là đắc ý, hất cao cái cằm không chút nào đem những người kia để vào trong mắt, kỳ thật chuyện này đều không coi vào đâu, chỉ trích lợi hại hơn hắn đều được chứng kiến, bất quá dường như cuối cùng mỗi lần bị tức đều không phải là hắn.

Phong Lăng Hề nhìn xem bộ dạng lên mặt của hắn, nhịn không được đưa tay bóp mặt hắn, nhận lấy một hồi kháng nghị của Vân Tư

Vũ.

Vân Tư Vũ thay đổi một thân nữ trang, Phong Lăng Hề mới mang hắn đi đến phố hoa, mà Đạp Tuyết, Phong Lăng Hề trực tiếp vỗ cái mông làm cho nó tự trở về nhà.

Trang phục nữ và nam của nước Hoàng Vũ cũng không nhiều, nhưng là liếc nhanh cũng tuyệt đối có thể phân biệt, hình thức nam trang phiền phức rất nhiều, đường cong ôn nhu một chút, mà nữ trang thì ngắn gọn hào phóng một chút.

Biết Phong lâu là thanh lâu lớn nhất phố hoa, bố trí thanh nhã, cửa mặc dù có công tử chào hỏi khách khứa, cũng không như cái thanh lâu bình thường khác kiếm khách, chỉ là đứng ở nơi đó treo nụ cười ngọt ngào, đợi đến có người nguyện ý tiến vào, mới nghênh đón chào hỏi khách khứa, sẽ không chậm trễ khách nhân, cũng sẽ không quá nhiệt tình.

Nhưng là Phong Lăng Hề vừa xuất hiện, tại trạm cửa môn thần vài vị công tử lại dị thường nhiệt tình nhào tới, ngay cả khách của hắn đều không quản, tốc độ kia không phải dọa người một cách bình thường.

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 26: Hào Môn Đánh Cuộc

Vân Tư Vũ 'sợ hãi' trốn ra sau lưng Phong Lăng Hề, ánh mắt không ngừng quét nhìn mấy người kia.

Những người khác trông thấy một màn này nhưng không thể trách, người thường đến Biết Phong lâu cũng biết, mấy người này đều muốn cùng Nhàn vương thân mật, đứng ở chỗ này chính là vương gia bình thường, cho nên mặc dù mấy người này có muốn hầu hạ cũng chỉ có thể là ngẫm lại, ai dám trêu chọc Nhàn vương, không sợ nữ hoàng bệ hạ hái đầu của nàng sao?

Cho nên nói, mặc kệ trong lòng có nhìn được hay không Nhàn vương điện hạ, rốt cuộc vẫn là cấp cho vài phần mặt mũi.

"Ai nha… Vương gia như thế nào hiện tại mới đến đây?"

"Vương gia có phải hay không cưới Vương Quân liền quên chúng ta?"

Thay đổi trước bộ dáng dè dặt, vài cái công tử ăn mặc thanh lịch bỏ khăn lụa xuống, lắc lắc thân hình như thủy xà, cùng những công tử của thanh lâu khác kiếm khách giống nhau như đúc, vẻ mặt được kêu là một cái ai oán triền miên, chú ý nhìn bất quá sẽ phát hiện, nhìn bọn họ như dán lại gần nhưng chưa từng thật sự đến gần thân Phong Lăng Hề, khăn kia dường như là quét qua y phục của Phong Lăng Hề, nhưng tuyệt đối không có thật sự áp vào.

Vân Tư Vũ nhìn xem một màn này, con ngươi không khỏi đi lòng vòng, xem ra Phong Lăng Hề không có lừa gạt hắn, bất quá bị một đám nam tử vây quanh, hắn vẫn có chút khó chịu đưa tay bấm ngang hông Phong Lăng Hề một cái.

Phong Lăng Hề không khỏi cười khổ, cô làm sao biết hết lần này đến lần khác lại thích một con mèo hoang, nhất định bị thương a!

Phong Lăng Hề đưa tay lôi kéo Vân Tư Vũ đi lên trên lầu, những nam tử kia vốn cũng không có thật muốn cản nàng, lúc này lại càng nhường ra một lối đi, sau đó hô to theo sát nàng cùng đi, trong nháy mắt cửa liền trở nên trống rỗng.

Bất quá mọi người lại không bị ảnh hưởng chút nào, bởi vì bọn họ sớm đã thành thói quen, phải nói phố hoa tại đây ai được hoan nghênh nhất, kia không phải là Nhàn vương thì không còn ai, những công tử nơi này cũng sẽ không có người không thích tính tình phong lưu kia của nàng, ngược lại là người người tranh nhau cướp muốn cùng nàng một đêm phong lưu đây!

Mọi việc nàng đều xem trọng những công tử, tuyệt đối sẽ không lại đem những khách nhân khác để vào mắt, cũng không cần lại đem những khách nhân để vào mắt.

Chỉ là bất đắc dĩ mỗi lần Nhàn vương đều chỉ đi Biết Phong lâu, vốn cho rằng có cơ hội cùng Nhàn vương tiếp xúc thân mật, không ít công tử thanh lâu đều liều mạng muốn tại cuộc thi đấu hoa khôi tranh bá trổ tài năng trẻ, để sau đó Biết Phong lâu lựa chọn.

Bất quá cũng có người không biết Nhàn vương.Demcodon_ddlqd

“Đó là ai a?” Một nam tử dáng dấp diễm lệ nhìn xem một màn này, không khỏi tò mò hỏi.

“Ngươi vừa mới tới không biết, đó là Nhàn vương, loại tình cảnh này về sau ngươi gặp nhiều hơn sẽ thành thói quen.”

Nam tử gật đầu nhẹ, không khỏi liếc mắt nhìn, đáy mắt như suy nghĩ điều gì. Hắn trả lời câu hỏi của nam tử xong, thấy hắn như thế không khỏi nhắc nhở: “Ngươi tốt nhất đừng đánh chủ ý lên Nhàn vương, coi chừng Giải Ngữ biết không buông tha ngươi.” Giọng nói có điểm ghen ghét.

Người này trước kia không hiểu quy củ, muốn leo lên giường Nhàn vương, lại bị nam tử kia đạp đi, hắn cũng không coi là lão nhân của Biết Phong lâu, bất quá là so với người mới tới sớm một bước thôi. Hắn cũng coi như là biết điều, bị dạy dỗ nho nhỏ một phen, liền cũng đàng hoàng lại.

Phong Lăng Hề cùng Vân Tư Vũ bị vài công tử vây quanh vào gian phòng, sau đó liền thấy chút ít công tử biết điều không hề quấn quýt lấy Phong Lăng Hề, mà là cười kêu lên: “Chủ tử.”

Quay lại xem Vân Tư Vũ, cười đùa nói: “Người này nhất định chính là Quận chúa.”

“Di! Các ngươi như thế nào nhận ra?” Vân Tư Vũ có chút tò mò, nhìn nhìn cách ăn mặc nữ trang của mình, cần phải coi như là không thành công đi!

Rèm cửa trong phòng khẽ phiêu động bị vén lên, bên trong đi ra một nam tử tuyệt sắc, dung mạo kia rõ ràng so với Vân Dật còn đẹp hơn, Vân Dật đẹp theo kiểu công tử thế gia tôn quý, hào phóng ưu

nhã, mà nam tử trước mắt này nhưng lại yêu mị đến cực hạn, chỉ thấy mắt hắn nhìn Vân Tư Vũ cười nói: “Ở loại địa phương này ngẫn đến đã lâu, tự nhiên liếc nhanh liền có thể phân biệt ra được nam nữ, mà có thể được chủ tử đưa đến đây, nam tử tự nhiên không phải là Quận chúa thì không còn ai!”

Phong Lăng Hề lôi kéo Vân Tư Vũ ở một bên ngồi xuống, bưng một đĩa điểm tâm kín đáo đưa cho hắn tốn hơi thừa lời, xuyên qua cửa sổ rèm cửa đang lắc lư, nhìn về phía dưới lầu, mở miệng hỏi: “Giải Ngữ, cuộc thi hoa khôi tranh bá lần này không thành vấn đề đi?”

Vân Tư Vũ lúc này mới nhớ, mỗi năm một lần cuộc thi hoa khôi tranh bá diễn ra ba ngày sau, hắn rõ ràng thiếu chút nữa đã quên rồi.

Giải Ngữ đưa tay sờ một chút sợi tóc trên trán, phần phong tình kia mặc dù không bì kịp Phong Lăng Hề, nhưng cũng có chỗ không sai biệt lắm, nháy mắt nói: “Mặc dù chủ tử tạm thời đem Khởi Vân này liên tục làm lá bài chủ chốt cất giấu cho đi lựa chọn, nhưng là không có biện pháp, ta đem toàn bộ tiền trong nhà đều cược vào, không thắng cũng phải thắng!”

Hằng năm cuộc thi đấu hoa khôi tranh bá, cũng sẽ nói trước mở đánh cược, hiện tại phần lớn người đều đã bắt đầu đặt cược, có người đánh cược người nào đó thắng, cũng có người đánh cuộc lâu nào đó thắng.

Mấy vị công tử cũng rối rít phụ họa nói: “Chúng ta đều đem tiền trong nhà cược vào.” Bọn họ đều là đánh cuộc Biết Phong lâu thắng, cho nên liều mạng cũng muốn thắng.

Phong Lăng Hề gật đầu nhẹ: “Vậy là tốt rồi, ta cũng vậy cược không ít.”

Vân Tư Vũ nghe vậy, nhìn nàng hỏi: “Ngươi cược bao nhiêu?”

“Cũng không phải là quá nhiều, năm trăm vạn lượng bạc.”

Vân Tư Vũ há to miệng, cuối cùng chỉ có thể thở dài nói: “Hề, ngươi thật có nhiều tiền.” Đây quả thật là hào môn đánh cuộc a!

Phong Lăng Hề khiêu mi cười nói: “Có phải hay không đột nhiên cảm thấy mình không có gả sai người?”

Vân Tư Vũ nghiêm trang gật gật đầu: “Ít nhất không cần lo lắng phải chết đói.”

Phong Lăng Hề xoa bóp mặt của hắn, lại hướng mấy người kia hỏi: “Sự kiện kia có tiết mục gì sao?”

Giải Ngữ lắc đầu nói: “Tạm thời còn không có tin tức gì.”

Phong Lăng Hề gật đầu nhẹ, tựa như đối với ‘Sự kiện kia’ cũng không thể nào cấp, chỉ là trầm ngâm nói: “Các ngươi có thể sống bệnh.”

Đột nhiên nói một câu lại làm cho ánh mắt mấy người sáng ngời, cùng kêu lên nói: “Chủ tử anh minh.”

Nên biết năm ngoái là Biết Phong lâu bọn họ đoạt giải nhất, ngay cả hoa khôi cũng là người của Biết Phong lâu bọn họ, cho nên lần này xem trọng người của bọn họ thật sự là nhiều lắm, nếu như lúc này vài đại trụ cột đều ngã bệnh mà nói, hắc hắc..

Mấy người hưng phấn mà đi chuẩn bị, còn lại Giải Ngữ ở một bên luyện đàn, Phong Lăng Hề lười biếng ngồi nghiêng ở trên giường, trong tay cầm ly rượu, vừa nhìn mọi người dưới lầu, vừa nghe tiếng đàn, rất tiêu dao.

Vân Tư Vũ gặm hết điểm tâm, cũng đi tới cửa sổ nhìn xuống. Mặc dù Biết Phong lâu cùng thanh lâu khác so ra còn phong nhã rất nhiều, nhưng là ấp ấp- ôm ôm, sờ sờ- xoa bóp cũng số ít, bất quá cũng sẽ quần áo không chỉnh tề trước khi lên lầu.

Phong Lăng Hề kéo hắn vào trong ngực, ngón tay chà vào cạnh môi hắn, trong lòng Vân Tư Vũ giật mình, không khỏi hỏi: “Ngươi làm cái gì đó?”

“Giúp ngươi lau miệng.” Dứt lời trực tiếp đem mảnh vụn điểm tâm dính trên tay vào miệng mút một cái.

Khuôn mặt Vân Tư Vũ nhỏ đỏ lên, hắn không hiểu, như thế nào những nam tử kia sẽ không muốn gả cho nàng đây? Bộ dáng tà mị kia rõ ràng rất câu nhân, ngay cả hắn cũng nhịn không được mặt hồng tim đập.

Phong Lăng Hề lại đem hắn lôi kéo vào trong ngực, hai người dường như dán lại với nhau, thấp giọng nói: “Đang suy nghĩ gì mà mặt đỏ thành như vậy?”

Tiếng đàn bên kia đã ngừng lại, Vân Tư Vũ ngẩng đầu nhìn lên, Giải Ngữ đã không biết đi từ khi nào.

Không đợi hắn phục hồi lại tinh thần, Phong Lăng Hề đã hôn lên môi hắn.

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 27: Làm Việc Tốt Thường Gian Nan

(demcodon: cảnh động phòng đến rồi, bà con cô bác ai không sợ lên máu thì xúm vào xem nha…)

“Ô…” Vân Tư Vũ lầm bầm một tiếng, mười phần phối hợp ôm cổ của nàng, mở ra cái miệng nhỏ nhắn, muốn mời nàng nhấm nháp. Mặc dù mỗi lần đều bị hôn đến chân tay như nhũn ra, nhưng là hắn phát hiện hắn có chút nghiện, rất thích nàng hôn.

Phong Lăng hề gặm cắn đôi môi của hắn, đầu lưỡi vào trong miệng hắn càn quét một phen, quấn lấy cái lưỡi của hắn dây dưa một hồi.

Cùng so với phía ngoài náo nhiệt, trong phòng tương đối mà nói quá mức yên lặng, yêu lặng đến chỉ còn lại chút tiếng hít thở không bình thường.

Một hồi y phục vốn phẳng vang lên tiếng, hai người ngã trên giường nệm, y phục trên người Vân Tư Vũ bị lôi kéo ra, y ngước đầu thở dốc, cần cổ bởi vì Phong Lăng Hề gặm cắn truyền đến trận trận tê dại, làm cho toàn thân hắn nhũn ra, trong miệng mèo con không khỏi phát ra một loại âm thanh ‘ưm’, hai tay đem y phục trên người Phong Lăng Hề nắm chặt quá đỗi, trên mặt tất cả đều là đỏ ửng, một đôi mắt bồ câu híp lại, bên trong hiện ra ánh sáng mờ ảo, quyến rũ động lòng người.

“Cốc cốc…”

Tiếng đập cửa vang lên, trong nháy mắt làm cho hai người phục hồi lại tinh thần, Phong Lăng Hề dừng lại động tác, cái trán chống đỡ trong cổ Vân Tư Vũ mà hít sâu, trong lòng không khỏi cảm thán: cô khi nào thì cũng thay đổi đến đói khát như vậy? Nếu không phải là tiếng gõ cửa này, cô chỉ sợ thật sự sẽ đem con mèo hoang này ăn ngay tại chỗ, quả nhiên thế giới này cấu tạo thân thể nữ nhân không giống nhau, cô đời trước tuyệt đối không có ham muốn thỏa mãn dục vọng như vậy.

Không rảnh đi trông nom người gõ cửa bên ngoài chính là ai, Phong Lăng Hề đem Vân Tư Vũ vơ vét vào trong ngực, ôm lưng của hắn, hỏi: “Khó chịu sao?” Dù sao cô cũng khó chịu muốn chết, toàn thân đều muốn bốc hỏa.

Vốn là âm thanh lười biếng dễ nghe lại mang theo một chút khàn khàn, càng thêm gợi cảm, giống như lông vũ từ đáy lòng cong qua bình thường khẽ nhột, bởi vì nàng áp vào bên tai Vân Tư Vũ, lúc nói chuyện hơi thở ra nóng rực đều phun vào sau tai nhạy cảm của hắn, làm cho hắn không khỏi run lên một cái. Vân Tư Vũ lắc đầu nói: “Không có việc gì.” Lúc nói chuyện còn mang theo hơi thở khẽ, làm cho hắn không khỏi có chút ảo não.

Người ở phía ngoài thấy bên trong thật lâu không có động tĩnh, không khỏi lên tiếng kêu: “Vương gia…”

Phong Lăng Hề đem y phục trên người Vân Tư Vũ sửa sang lại cho tốt, lúc này mới ôm hắn ngồi dậy, mở miệng nói: “Tiến vào.”

Nhìn xem nam tử xa lạ đẩy cửa vào, Phong Lăng Hề không vui nói: “Ngươi là ai?” Nam tử này bộ dạng mặc dù diễm lệ, coi như tuyệt sắc, nhưng cũng không phải là người dưới tay cô, nói cách

khác hắn chỉ là công tử bình thường trong lầu, vô duyên vô cớ làm sao lại chạy đến nơi đây?

Nam tử thi lễ một cái, nhu nhược nói: “Nô gọi là Mộng Tâm, là công tử mới tới trong lầu, có người chỉ rõ muốn tìm Giải Ngữ ca ca.”

Phong Lăng Hề cau mày nói: “Giải Ngữ không có ở đây, ngươi đi ra ngoài đi!”

“Đúng là… Khách nhân làm sao bây giờ?”

Ánh mắt Phong Lăng Hề trong nháy mắt trở nên sắc bén, quét mắt nhìn hắn một cái, lạnh lùng nói: “Biết Phong lâu này to như vậy, chẳng lẽ còn không có người giải quyết chuyện này sao?”

Biết Phong lâu có việc, như thế nào cũng sẽ không đến phiên hắn - một cái người mới tới quan tâm, huống chi cô bất quá cũng là ‘Khách nhân’ của Biết Phong lâu, hướng cô hỏi thăm ‘Khách nhân làm sao bây giờ’ vấn đề như vậy, như thế nào đều không thể nào nói nổi.

Mộng Tâm bị mắt lạnh nàng đảo qua, trong lòng không khỏi hoảng hốt, vội cúi đầu lui ra ngoài.

Vân Tư Vũ ngẩng đầu nhìn Phong Lăng Hề, đột nhiên phát hiện mặt nàng lạnh xuống còn thật hù dọa người.

Giải Ngữ đi dạo trở lại, đến cửa đụng Mộng Tâm vẫn như cũ đứng không muốn cứ như vậy rời đi, không khỏi lạnh mặt xuống đi tới: “Ai bảo ngươi tới trong đây?”

“Ta…”

Không đợi Mộng Tâm giải thích, Giải Ngữ lạnh lùng nói: “Về sau cách căn phòng này xa một chút.”

Mộng Tâm ủy khuất đáp một tiếng, cẩn thận bước đi xuống lầu, Giải Ngữ nhìn bóng lưng của hắn nhíu nhíu mày, xem bộ dáng như vậy, chẳng lẽ hắn đã đi vào rồi?

Mặt mũi Giải Ngữ không khỏi tràn đầy không vui, hắn nếu là hoàn hảo biết điều, nếu là suy nghĩ chút ít không nên nghĩ, đến lúc đó ai cũng không cứu được hắn. Giải Ngữ tiến vào gian phòng, có chút áy náy nhìn Phong Lăng Hề: “Chủ tử…”

“Được rồi, thanh lâu vốn là địa phương nhiều người hỗn tạp.” Gian phòng này không có ám vệ thủ hộ cũng là ý của cô, dù sao nói như vậy, mọi người thông minh một chút có thể xem ra vấn đề, lúc trước giúp Hoàng Vũ Hiên đoạt vị, lại không thể để xảy ra chút chuyện sai lầm nào.

Về phần Dạ Tinh kia, chính là triệt triệt để để không thấy bóng dáng, trừ phi là uy hiếp được sinh mạng Phong Lăng Hề, nếu không không có mệnh lệnh của cô tuyệt đối sẽ không được hiện thân.

“Chuẩn bị thật tốt cuộc thi đấu hoa khôi tranh bá ba ngày sau, ta đi trước.”

Nhìn xem hai người rời đi, Giải Ngữ không khỏi lắc đầu, xem ra thời gian sau này chủ tử ở chỗ này sẽ càng ngày càng ít. Nghĩ tới hai lần tiên tiếp làm cho trong lòng người có quỷ nhích tới gần Phong Lăng Hề, sắc mặt Giải Ngữ không khỏi có chút âm trầm, xem ra Biết Phong là thật nên kiểm soát kỹ lại một cái.

Chỉ là có vài người thức thời, biết rõ nặng nhẹ, có vài người lại chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, không phải là chỉ dạy dỗ một điểm nhỏ sẽ khiến hết hy vọng kia.

***

Cuộc thi đấu hoa khôi tranh bá sắp tới, mọi người cũng dời đi ánh mắt từ trên người hai vị công tử phủ Trấn quốc tướng quân, một lòng chú ý hoa khôi cùng danh tiếng khôi thủ cuối cùng sẽ rơi vào nhà nào.

Đang thời điểm khi mọi người xoa tay đặt cược, đột nhiên có tin tức truyền ra, vài vị công tử được xem trọng của Biết Phong lâu lần lượt ngã bệnh, sau khi tìm đại phu xem, nghi là ngộ độc thức ăn, trong lúc nhất thời mọi người suy đoán rối rít, đều đoán rằng là trong lầu nhà ai đã hạ thủ, trong lòng cũng không khỏi đáng tiếc thay Biết Phong lâu, danh tiếng thái thịnh cuối cùng dẫn người ghen tỵ, khôi thủ lần này chỉ sợ với bọn họ là vô vọng.

Vì vậy mọi người rối rít dời mục tiêu, đưa mắt đặt ở cái lâu khác cùng trên người công tử khác.

Bởi vì biết rõ Phong Lăng Hề bỏ ra tiền đặt cược năm trăm vạn lượng bạc, Vân Tư Vũ đặc biệt quan tâm cái vấn đề tỉ lệ đặt cược này, cũng đặc biệt quan tâm công tử trong lầu biết cái tài nghệ gì, tối ai xông ra có thể nói là làm đủ công khóa, cái gì cũng giỏi.
demcodon_ddlqd

Vân Tư Vũ lúc này liền ngâm trong bồn tắm, vẫn còn bẻ ngón tay, trong miệng cũng không biết nói thầm ra những gì. Đột nhiên một hồi tiếng nước chảy vang lên, làm cho hắn phục hồi lại tinh thần, đã thấy Phong Lăng Hề xuất hiện trong bồn tắm, lập tức đang nằm bên

hồ tắm Duyên không dám động, trợn mắt hỏi: “Ngươi đến đây làm gì?” Tầm mắt vẫn không khỏi len lén ngắm trộm Phong Lăng Hề, ô…làn da thật tốt, thật là muốn sờ một chút.

Phong Lăng Hề hướng đến gần hắn, thản nhiên nói: “Đương nhiên là tắm rửa.”

“Ta còn không có tắm giặc xong đây!”

Phong Lăng Hề dán lên phía sau lưng của hắn, đưa tay đem cả người hắn ôm vào trong ngực, khẽ cắn vành tai hắn nói nhỏ: “Cùng nhau tắm.”

Cảm giác da thịt kề nhau rõ ràng như vậy, làm cho trong lòng Vân Tư Vũ cuồng loạn không ngừng, hơn nữa Phong Lăng Hề tận lực khiêu khích, làm cho hai chân hắn mềm nhũn, vội vàng bơi ra ở bên mép hồ tắm Duyên, cả giận nói: “Chân của ta mềm nhũn!”

Phong Lăng Hề thấy không khỏi cười ra tiếng, một cánh tay vòng ở hông hắn, tay kia cũng đang trên người hắn chậm rãi dao động: “Ta đỡ ngươi sẽ không té xuống.”

Không để cho hắn nhiều cơ hội nói chuyện, trực tiếp ngậm lấy cái miệng kia, hôn đến hắn thở hồng hộc, cuối cùng thừa dịp thời điểm đầu óc hắn choáng váng ôm cả người lên giường. Phong Lăng Hề nhìn xem người dưới thân kiều mị, hít một hơi thật sâu, đôi mắt vi ám như vậy của cô càng thêm làm cho người khó có thể kháng cự.

Nhìn xem đáy mắt như lửa nóng kia của nàng, Vân Tư Vũ không khỏi rụt rụt thân thể: “Hề…”

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 28: Hung Hãn

Beta: Demcodon

Phong Lăng Hề đưa tay mơn trớn mặt mày của hắn, tại chóp mũi nhẹ nhàng rơi xuống một nụ hôn, thấp giọng nói: “Tư Vũ, ta yêu ngươi…”

Đúng rồi, không chỉ là thích, cô là yêu con mèo hoang này, cho nên mới phải càng xem càng thuận mắt, thấy thế nào cũng đều đáng yêu, không nhìn thấy sẽ nhớ, nhìn thấy sẽ nghĩ muốn ôm hắn vào trong ngực không buông tay, muốn hắn vĩnh viễn thuộc về mình.

“Ô…” Vân Tư Vũ đột nhiên kéo mũi ra, nước mắt tí tách tí tách rơi, muốn ngừng cũng không ngừng được.

“Làm sao vậy?” Phong Lăng Hề sững sờ nhìn xem hắn đột nhiên liền khóc lên, cả hai đời cộng lại cô là lần đầu tiên thổ lộ, lại rõ ràng đem người ta làm cho khóc, cô có phải hay không quá thất bại rồi?

“Ta… ta cảm động…” Lớn như vậy, lần đầu tiên có người nói thương hắn.

Phong Lăng Hề không khỏi dở khóc dở cười, Vân Tư Vũ hít mũi nói ra: “Hề, nếu như có một ngày ngươi phát hiện ta bây giờ cùng ta sau này không giống nhau, còn có thể hay không yêu ta nữa?”

Phong Lăng Hề nhíu mày: “Vậy nếu như ngươi không giống nhau còn có thể hay không yêu ta?”

“Sẽ.”

Phong Lăng Hề tự tai mình nghe kỹ, hài lòng cắn cắn môi hắn, thấp giọng nói: “Ngươi vĩnh viễn là của ta, tiểu mèo hoang.”

“Cái gì…ô…” Lời nói bất mãn của Vân Tư Vũ chưa kịp nói đã bị đánh trở về.

Hai người kết hợp một khắc kia, Vân Tư Vũ lần nữa nước mắt lưng tròng: “Ô… ngươi chưa nói sẽ đau nhức như vậy…”

Phong Lăng Hề xấu hổ, mặc dù đời trước trên tay cô kinh doanh kỹ viện Ngưu Lang, đời này cũng có Biết Phong lâu, nhưng là hai đời này cô cũng không chạm qua nam nhân, chỉ có lý luận không có thực tế, hơn nữa trước kia đều là nữ nhân đau, cho nên không cẩn thận liền quên đi.

“Rất đau sao?” Cô sợ hù đến hắn, rất ôn nhu hỏi hắn có khỏe không.

Ai ngờ Vân Tư Vũ rất không khách khí gật gật đầu: “Rất đau.”

Vân Nhị công tử đáng thương, căn bản không có phụ thân dạy hắn loại chuyện như vậy, Liễu Đang quân ngược lại chỉ ném cho hắn một quyển xuân cung đồ, hắn thấy mặt hồng tim đập, nhưng là sẽ không có hai chữ ‘đau nhức’ này, cho nên hắn một chút tâm lý chuẩn bị cũng không có.

Bất quá hắn ngay cả lúc giải độc mọi đau đớn đều nhịn qua, đây không nghiêm trọng như vậy mới đúng, xem ra Vân Nhị công tử

cũng học được nũng nịu.

“Thật sự?” Phong Lăng Hề bỗng nhẹ nhàng nhúc nhích, nhìn xem trên giường xuất hiện một chút máu màu đỏ, không khỏi nhíu mày, không dám lộn xộn nữa, chỉ có thể trong lòng mặc niệm sắc tức thị không – không tức thị sắc.

Qua một hồi lâu, Vân Nhị công tử yếu ớt nói: “Hề, ta có chút khó chịu.” Kỳ thật đau nhức kia chính là chuyện trong nháy mắt, sau lại cảm thấy khó chịu.

“Ừ?”

“Nếu không ngươi động một chút?”

Phong Lăng Hề nhìn thấy sắc mặt hắn đỏ ửng, còn nhịn không được khẽ uốn éo người, lúc này mới hồi phục lại tinh thần, hít một hơi thật sâu không còn đè nén chính mình, từng điểm từng điểm đem người dưới thân ăn hết sạch sẽ.

Ngày hôm sau tỉnh lại, Vân Tư Vũ không có chút nào mệt mỏi sau khi bị hung hăng yêu thương, tinh thần vẫn sung mãn như cũ, nhìn thấy Phong Lăng Hề còn đang ngủ, không khỏi đưa tay sờ lông mi của nàng, ô…Tối qua câu nhân đúng là đôi mắt này, sau đó đi xuống chọc chọc cặp môi đỏ mọng, thời điểm cười lên giống như luôn mang một chút tà khí, cũng rất câu nhân.

Đâm trong chốc lát, lại nhìn trong chốc lát, Vân Tư Vũ nhịn không được lại nhích tới gần cắn hai cái, kết quả lại là dê vào miệng cọp, bị người đè ra hôn đủ kiểu.

Cho đến khi Vân Tư Vũ mềm nhũn nằm ở trên người cô, Phong Lăng Hề mới buông tha hắn, hỏi: “Thân thể có thoải mái hay

không?”

Vân Tư Vũ không hiểu nhìn nàng một cái, nói ra: “Thân thể ta rất tốt.” Không có kinh nghiệm, vẫn để ý luận không đủ người, không biết đã làm có chút vận động xong sẽ rất mệt mỏi cũng là bình thường.

Phong Lăng Hề nhíu mày, nhìn xem bộ dạng tinh thần hắn mười phần đều tốt, không khỏi cười nói: “Thật là tốt.” Con mèo hoang chồng cô thân thể tốt như vậy, cũng là phúc lợi của cô không phải sao? Xem ra nội lực thâm hậu vẫn có rất nhiều chỗ tốt.

Nhìn thấy Phong Lăng Hề cười đến quá mức tà mị, trực giác Vân Tư Vũ nghĩ không có chuyện tốt, không khỏi đẩy nàng: “Rời giường nhanh lên, ta còn muốn xem một chút hôm nay có bao nhiêu người đặt cược đây!”

Phong Lăng đưa tay nhéo nhéo mặt của hắn, có chút hơi bất đắc dĩ nói ra: “Không biết còn tưởng rằng sòng bạc là ngươi mở đấy!” Hắn có phải hay không quan tâm có chút hơi quá?

“Ta là sợ ngươi chung tiền cạn sạch ta sẽ đói bụng.”

Nghe vậy, Phong Lăng Hề đưa tay sờ bụng bằng phẳng của hắn, khiêu mi nói: “Tối hôm qua ta không có uy ngươi no bụng?”

Sắc mặt Vân Tư Vũ ửng hồng, đẩy một tay của nàng ra, đứng dậy đưa lưng về phía nàng mặc quần áo, lại bị tầm mắt không thể bỏ qua kia khiến cho hắn thiếu chút nữa quên cách mặc quần áo.

Phong Lăng Hề không khỏi cảm thấy buồn cười, con mèo hoang chồng cô có khi lớn mật nhất có thể, có khi lại rất dễ thẹn thùng.

Thời điểm tiểu thị phía ngoài nghe được động tĩnh liền tiến vào hầu hạ, trên mặt đều mang theo nụ cười mập mờ, lần trước Vân Tư Vũ bị nụ cười kia khiến cho không hiểu, lần này trực tiếp cầm lấy tay Phong Lăng Hề hỏi: “Bọn họ cười cái gì?”

Phong Lăng Hề nhìn hắn một cái, thản nhiên phun ra một câu: “Tối hôm qua ngươi rên quá lớn tiếng.”

Trong nháy mắt khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Tư Vũ hồng bạo, xù lông: “Phong, Lăng, Hề!”

Phong Lăng Hề tránh thoát quả đấm hắn đang quơ múa, cười nói: “Lần sau ta sẽ nhớ rõ nhắc nhở ngươi rên nhỏ thôi.”

“Phanh…” Cái bàn vô tội gặp tai họa, dưới nắm tay của Vân Tư Vũ bể thành mảnh vụn. Thấy bên cạnh vốn là cười trộm, tiểu thị canh cửa lại kinh ngạc không thôi, Vương Quân đại nhân rất hung hãn a!

Rốt cuộc, Vân Tư Vũ phải chờ đợi lại qua một ngày mới đến cuộc thi hoa khôi tranh bá.

Sáng sớm hôm sau, Vân Tư Vũ liền lôi kéo Phong Lăng Hề ra cửa, thề phải tìm vị trí tốt, kết quả đi mới phát hiện những người khác so với bọn họ không biết tới sớm bao lâu, trên hồ Kính Nguyệt đã dừng đầy thuyền hoa, bên bờ cũng là tấp nập người ta. Demcodon_ddlqd

Vân Tư Vũ trong nháy mắt suy sụp hạ mặt xuống, những người này như thế nào đến đông như vậy, buổi tối sẽ không ngủ mà tới chờ đi? Sân khấu là xây dựng trong hồ, bọn họ ở chỗ này căn bản cái gì cũng không thể nhìn thấy tới.

Phong Lăng Hề ngước mắt đảo qua, sau đó một tay ôm Vân Tư Vũ, dồn sức vào mũi chân một chút phi thân lên, lướt qua vài thuyền hoa, dừng ở một chiếc thuyền so với các thuyền hoa khác cao hơn rất nhiều, sau đó ôm Vân Tư Vũ chợt lướt thân liền đi vào.

Chung quanh phát hiện một màn này, người còn không thấy rõ đã không thấy tăm hơi bóng dáng của hai người, không khỏi rối rít suy đoán vậy là cái người gì, nhìn thuyền hoa chừng ba tầng đi? Vừa nhìn chính là quan lại quyền quý.

Vân Tư Vũ ở cửa sổ tầng ba nhìn nhìn, cao hứng nói: “Vị trí này rất thích hợp.”

Sau ngày lại mặt, Khởi Vân liền lưu lại bên cạnh Vân Tư Vũ, thật sự là Phong Lăng Hề đối với cái tiểu thị ngây ngô kia bên cạnh Vân Tư Vũ có chút không yên lòng, dứt khoát liền cho hắn một lòng chiếu cố những thứ hoa hoa – thảo thảo kia của Vân Tư Vũ, sau đó cho Khởi Vân chiếu cố thức ăn và cuộc sống hằng ngày của Vân Tư Vũ.

Chớ Tiếng Động Lớn đáng thương căn bản không biết mình bị ghét bỏ, còn cảm thấy Nhàn vương điện hạ đối với hắn quá tốt, tại sao phải sợ hắn mệt mỏi.

Khởi Vân đã sớm ở trên thuyền chờ, thấy Phong Lăng Hề cùng Vân Tư Vũ lên thuyền, vội vàng mang ra các loại thức ăn quà vặt xếp lên cả bàn. Hắn mặc dù là người của Biết Phong lâu, nhưng lại chưa bao giờ chính thức ra mặt, cho nên cũng không sợ bị người nhận ra rước lấy phiền toái.

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 29: Nghịch Lân

“Đông đông đông…”

Trên sân khấu trong hồ, đại cổ gõ vang, đại biểu cho biểu diễn tài nghệ lập tức bắt đầu, Vân Tư Vũ nghe thế lập tức ngồi nghiêm chỉnh.

Thời điểm khi mọi người đang đem tầm mắt tới trên sàn nhảy, lại có vài bóng người bay vọt lên, hướng phía chiếc thuyền hoa lớn trung gian kia mà đi.

Nữ hoàng bệ hạ vững vàng hạ xuống mũi thuyền, hai tay chắp sau lưng, trên mặt duy trì vẻ mặt nghiêm túc mở miệng nói: “Một người một trăm lượng, đưa tiền có thể đi vào, Mặc, ngươi chịu trách nhiệm thu tiền, ngay cả chính ngươi cũng cùng thu về cho tốt, trong chốc lát giao lại cho ta!” Nói xong, liền không quay đầu lại vào thuyền hoa.

Nữ hoàng bệ hạ đều đã nói như vậy, những người khác cũng chỉ có thể ngoan ngoãn giao tiền.

Phong Lăng Hề nghe lời nói thế liền đi ra bên ngoài, vừa thấy nữ hoàng bệ hạ tiến đến, liền cười lạnh hướng ra ngoài nói: “Hoàng Vũ Mặc, nhớ rõ một hồi giao tiền cho bản vương, thuyền này đúng là của bản vương, vị trí cũng là bản vương làm cho người chiếm.”

Nữ hoàng bệ hạ không khách khí ngồi xuống một bên, cầm lấy một khối quế hoa cao bắt đầu ăn, cười nói: “Lăng Hề, chúng ta ai cùng ai a, ngươi vẫn cùng ta so đo cái này?”

Phong Lăng Hề hừ lạnh một tiếng, mặc kệ nàng.

Những người khác nộp tiền đều đi đến, Hoàng Vũ Mặc không khỏi mở miệng: “Hoàng tỷ, làm sao ngươi khẳng định có thể tranh cùng người này như vậy?”

Hoàng Vũ Hiên không khách khí chút nào đem ngân phiếu trong tay muội muội nhét vào trong lòng ngực mình, lại ném một củ lạc vào trong miệng, híp mắt nói: “Này còn không đơn giản? Phàm là nhìn xem tốt nhất, phân nửa kia đều là của Lăng Hề!”

Nữ hoàng bệ hạ ngay cả ít tiền như vậy đều để ý, thật sự là làm cho người không thể không hoài nghi nước Hoàng Vũ có phải hay không nghèo đến mức không có gì ăn.

Người tiến vào cũng không phải nhiều, ngoại trừ Hoàng Vũ Hiên cùng Hoàng Vũ Mặc, Tô Văn cùng Vân Dật, còn có Thừa tướng Vũ Văn Khinh.

Ngoại trừ nam tử Vân Dật này không tính, những người khác đều là tâm phúc của nữ hoàng bệ hạ, cho nên nữ hoàng bệ hạ cũng không ngại hở chút phóng ra một chút điên có thừa của mình.

Vũ Văn Khinh cùng Hoàng Vũ Mặc là theo chân Hoàng Vũ Hiên cùng đi, mà Tô Văn cùng Vân Dật là bị nữ hoàng gặp gỡ, người ta vốn là đã chiếm vị trí tốt lắm, hết lần này tới lần khác bị Hoàng Vũ Hiên cầm lấy người ta không tha, nói muốn quần thần cùng vui mừng, mà nàng lại không chịu ủy khuất chính mình đi chiếc thuyền

hoa của Tô Văn, cho nên đành phải một đám người chạy đến nơi này đây của Phong Lăng Hề, còn bị vội vã nộp bạc.

Mấy người ngồi xuống vây quanh cái bàn, lúc này Vân Dật mới phát hiện Vân Tư Vũ đã ở đây.

Bên cửa sổ dán một tờ giấy cho giường êm, Phong Lăng Hề lúc này đang lười biếng nằm dựa ở phía trên, mà Vân Tư Vũ không khách khí chút nào ngồi trên chân nàng, cánh tay vượt qua bệ cửa sổ, cái cằm đặt trên cánh tay, mở to hai mắt tròn trịa không nháy mắt nhìn xem sấn khấu trong hồ.

Mới vừa lúc tiến vào không có chú ý nhìn, hắn còn tưởng rằng Nhàn vương tại thanh lâu cùng một công tử nào đấy thân mật, hiện tại nhìn kỹ mới phát hiện là mấy ngày không gặp Vân Tư Vũ, cũng chỉ ba ngày đi, Vân Tư Vũ nhìn qua ngược lại càng đáng yêu, một gương mặt trẻ con trắng nõn hồng hào, làm cho người thấy ngứa ngáy tay.

Hoàng Vũ Hiên không chịu cô đơn tặc tặc lưỡi nói: “Lăng Hề, ngươi có thể hay không không làm ra bộ dạng câu nhân kia, tầm mắt của chúng ta muốn từ nơi nào nhìn qua a! Nhìn thấy ngươi, còn thế nào tiếp tục xem a?”

Cũng khó trách thời điểm lần đầu tiên nàng nhìn thấy Phong Lăng Hề, trực tiếp coi nàng ấy như nam nhân, khi đó nàng chỉ thấy một cái bóng lưng, nhưng lại cảm thấy dị thường hấp dẫn người. Thật không biết nữ nhân này lớn lên thế nào, phần mị hoặc kia giống như bình thường từ trong lòng thấu ra ngoài, tuyệt đối có bản lĩnh làm cho những nam nhân kia đều mặc cảm, bất quá lại không có chút nào nhu nhược của nam tử, mạnh đến làm cho người ta không nói được lời nào.

Phong Lăng Hề liếc nàng một cái, ném ra hai chữ: “Dong dài.”

Hoàng Vũ Mặc nhìn xem bộ dạng Phong Lăng Hề không đem Hoàng Vũ Hiên để vào trong mắt, lại bắt đầu không thoải mái, trong miệng châm chọc nói: “Nhàn vương thật sự là sẽ thương hương tiếc ngọc, xem bộ dáng như vậy ngược lại là nâng trên tay sợ rớt, ngậm trong miệng sợ tan.” Nói xong tầm mắt quét qua, hoàn toàn không thấy Vân Tư Vũ bọn họ, làm cho người không khó minh bạch ý của nàng.

Phong Lăng Hề nhếch môi cười nói: “Đa tạ Ninh vương khen ngợi, bất quá Ninh vương ngược lại không hiểu được thương hương tiếc ngọc gì thế nào, phủ Ninh vương không biết bao nhiêu mỹ nhân ngóng trông có thể cùng Ninh vương đi ra chơi đùa, đáng tiếc Ninh vương rõ ràng một người cũng không đi cùng.”

Hoàng Vũ Mặc hừ lạnh một tiếng, khóe mắt đột nhiên liếc về Vân Tư Vũ thấy một vết đỏ trên cổ, không khỏi cười nói: “Nhàn vương hay là nên kiềm chế một chút tốt hơn, coi chừng miệt mài quá độ, chưa già đã yếu.”

Mấy người theo tầm mắt của nàng nhìn lại, đều thấy được trên cổ Vân Tư Vũ kia rõ ràng là vết hôn, Hoàng Vũ Hiên không khỏi cúi đầu cười trộm, vẻ mặt bỉ ổi, Văn Vũ Khinh xem như không có việc gì quay mắt đi, Tô Văn cũng cúi đầu tiếp tục uống trà, tóm lại đều rất bình tĩnh.

Duy chỉ có nam tử Vân Dật này sắc mặt đỏ bừng, cũng không biết là bởi vì lời nói của Hoàng Vũ Mặc, hay là vì dấu vết mập mờ trên cổ Vân Tư Vũ kia.Demcodon_ddlqd

Mà sắc mặt Phong Lăng Hề lại trong nháy mắt như gió mây sấm chớp kéo tới, Hoàng Vũ Mặc tìm cô gây phiền toái cũng không phải là một hai ngày, cô cũng lười để ý tới nàng, dù sao Hoàng Vũ Mặc là em gái ruột của Hoàng Vũ Hiên, hơn nữa chính cô cũng có chừng mực. Nhưng là hiện tại hành vi Hoàng Vũ Mặc đem Vân Tư Vũ kéo vào làm cho cô rất không cao hứng.

Cảm giác được Phong Lăng hề thật sự tức giận, Hoàng Vũ Hiên vội vàng mở miệng nói: “Lăng Hề, Mặc bất quá chỉ là đùa một chút thôi, ngươi cũng đừng cùng nàng so đo.” Trong lòng thở dài, xem ra nàng lần này tứ hôn thật đúng là ban thưởng rồi, bất quá làm cho Phong Lăng Hề nhiều hơn một đạo nghịch lân*, xem ra sau này nhất định không thể đắc tội Vân Tư Vũ.

(*nghịch lân: đụng chạm hoặc công kích)

Nàng rất hiểu cá tính này của Phong Lăng Hề, nàng ấy tức giận tuyệt đối không phải bởi vì Hoàng Vũ Mặc nói nàng ấy miệt mài quá độ chưa già đã yếu, mặc dù phóng những từ này lên người khác, nghe lời này đều nên tức giận.

Hoàng Vũ Mặc cũng thức thời, không có tiếp tục nhiều chuyện.

Vân Tư Vũ vẫn nhìn sân khấu phát giác được Phong Lăng Hề tức giận, không khỏi nghi ngờ quay đầu nhìn về phía nàng: “Hề?” Đây là thế nào?

Vân Nhị công tử hiển nhiên đem mấy người ngoài hoàn toàn cực kỳ không đếm xỉa tới.

Phong Lăng Hề thu hồi cái khí lạnh trên người, đưa tay sờ sờ đầu của hắn: “Không có việc gì, có đói bụng không? Có muốn ăn

chút đồ gì hay không?” Buổi sáng bởi vì vội vã đi ra ngoài, cũng không ăn bao nhiêu thứ.

Vân Tư Vũ nhìn hướng bên trên bàn kia đảo qua, nói ra: “Ngươi giúp ta tách hạt dưa đi.”

Phong Lăng Hề nhíu mày, con mèo hoang này sai sử cô đến ngược lại càng ngày càng là cây ngay không sợ chết đứng, bất quá cô thích.

Người trong nhà tự nhiên không cần khách khí, cô cũng không thích cái loại quy củ, lời nam nhân vừa nói ra hoàn toàn giống như nghe lời sủng vật, không đúng, nói là nghe lời sủng vật còn không thể náo thích đáng, phải nói là tượng gỗ, sủng vật nghe lời nói, tối thiểu còn có thể ngẫu nhiên biểu đạt một chút bất mãn của mình.

Vừa nghe xong Khởi Vân chen miệng nói: “Vương Quân đại nhân, hay là nô tài giúp ngươi…”

Phong Lăng Hề xem lời hắn: “Để ta tách đi!”

Nghe vậy, Khởi Vân đưa một đĩa hạt dưa cho nàng, lặng yên đứng ở một bên, nhưng trong lòng đang cảm thán: Vương Quân thật sự là tốt phúc khí, những vương tôn công tử thế gia xem thường kia, về sau chắc phải hối hận đến muốn chết. Như Vương gia toàn tâm toàn ý như vậy, cô gái sẽ đau người như vậy, có đốt đèn lồng cũng tìm không được a !

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 30: Tú Cầu Đả Thương Người

Mấy hạt dưa tự nhiên là không làm khó được Phong Lăng Hề, nhưng là vài tầm mắt kia quá mức nóng bỏng làm cho không người nào có thể xem nhẹ, Phong Lăng Hề giương mắt đảo qua, hừ lạnh nói: “Rất đẹp mắt?” Mấy người này rốt cuộc là tới làm cái gì, nếu đã đến xem biểu diễn thì cứ xem tốt là được, tại sao lại không thể không quấy rầy cô?

Nữ hoàng bệ hạ cười hắc hắc nói: “Xem thật là tốt, Lăng Hề a! Ngươi thật đúng là làm cái gì cũng đều ưu nhã như vậy.” Cưng chiều nam nhân đều phải cưng chiều như vậy là đương nhiên.

Hoàng Vũ Mặc không nói gì nhìn nàng một cái, trong lòng thầm nói: hoàng tỷ, nói như thế nào ngươi cũng là nữ hoàng, ai nịnh hót cũng không tới phiên ngươi tới a!

Phong Lăng Hề cảm thấy không đếm xỉa bọn họ là cách làm thông minh nhất, vì vậy ngay cả ánh mắt đều lười phải nhìn bọn họ, nghiêm túc tách hạt dưa, sau đó đút vào trong cái miệng nhỏ nhắn của Vân Tư Vũ.

Thêm một vị công tử biểu diễn xong, Vân Tư Vũ thừa dịp quay đầu về phía nàng hỏi: “Hề, ngươi không thích xem biểu diễn sao?” Hắn cảm thấy cũng không tệ lắm mà.

Bởi vì muốn ở trong vòng một ngày phải biểu diễn xong, cho nên một lâu có thể cử ra vài người cũng có hạn chế, bao nhiêu người là

do thanh lâu danh tiếng lần trước thi đấu đoạt giải quyết định, bởi vì người tham gia có hạn nên người bước lên sàn tự nhiên đều là các công tử có tài nghệ xuất sắc nhất trong lầu.

Phong Lăng Hề nhàn nhạt nói: “Không có ý nghĩa.”

Không thể không nói cái này một chút, nữ hoàng bệ hạ là áp giải Phong Lăng Hề, lúc trước muốn tứ hôn cho cô cũng trực tiếp xem qua buổi biểu diễn tài nghệ này, nếu không nàng dám khẳng định, Phong Lăng Hề tuyệt đối sẽ rời đi giữa chừng.

Phong Lăng Hề đem cháo thịt nạc mà Khởi Vân đã chuẩn bị trước nhét vào trong tay hắn, nói ra: “Ăn một chút gì trước, cảnh đẹp còn ở phía sau.”

Bây giờ là đang lúc nghỉ ngơi, Vân Tư Vũ cũng không cự tuyệt, vừa húp cháo vừa nói: “Làm sao ngươi biết?”

“Màn kịch hay đều ở phía sau, nhân vật quan trọng luôn muốn xuất hiện cuối cùng.”

Vân Tư Vũ suy nghĩ một chút, gật đầu nói: “Cũng đúng.” Mấy vị kia của Biết Phong lâu còn chưa có đi ra.

Biết Phong lâu đoạt giải nhất khôi thủ lần trước, cho nên thời điểm chạng vạng mới đến phiên Biết Phong lên sân khấu, bất quá mọi người đối với Biết Phong lâu không ôm hy vọng quá lớn, bởi vì vài người trụ cột của Biết Phong lâu trước đó bị bệnh không nhẹ, coi như là miễn cưỡng lên đài cũng nhất định không đạt tiêu chuẩn.

Nhưng là chuyện này ngoài dự đoán của mọi người, nhìn xem vốn là vài vị công tử ngã bệnh lại rối rít lên đài, hơn nữa biểu hiện hài lòng, quần chúng vây xem không khỏi sôi trào, bạc của bọn họ a!

Giải Ngữ đoạt giải nhất hoa khôi lần trước lại là người ra sân cuối cùng, mà người đếm ngược thứ hai ra sân chính là Mộng Tâm.

Vân Tư Vũ xem trong chốc lát, nhíu mày nhìn Phong Lăng Hề nói ra: “Hắn đang nhìn ngươi.”

Nghe vậy, Phong Lăng Hề hướng mắt về sân khấu, vừa vặn chống lại Mông Tâm cười như hoa có lúng đồng tiền.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Tư Vũ xụ xuống, rất không cao hứng khi có người đánh chủ ý lên Phong Lăng Hề.

Mắt Vân Dật nhìn hai người, trong lòng thở dài, trước còn cảm thấy Nhàn vương đối vối Vân Tư Vũ thật sự là nhiều sủng ái, lúc này lại không khỏi đồng tình cùng Vân Tư Vũ, dựa theo tính tình phong lưu kia của Nhàn vương, cho dù không đến mức ai đến cũng không cự tuyệt, mỹ nhân như thế cũng luôn sẽ không yêu thích ư?

Nhìn xem mặt mũi tràn đầy mất hứng của Vân Tư Vũ, trong lòng Vân Dật không khỏi đau thêm lần nữa. Quả nhiên theo như lời nói của phụ thân, cô gái sủng ái chẳng qua đều là nhất thời không phải sao? Nghĩ tới mắt không khỏi nhìn Tô Văn. Còn nàng đây, có thể hay không một ngày kia trong mắt rốt cuộc cũng không còn nhìn thấy hắn?

Mộng Tâm biểu diễn chính là múa một đoạn tú cầu, tư thái đẹp hơn, mang theo một tia dí dỏm, làm cho người ta nhìn chăm chú, không thể không nói Giải Ngữ đem hắn đặt vị trí thứ hai đếm ngược ra sân không phải là không có đạo lý.

Múa tú cầu này cũng là có chuyện xưa, thì ra ở nước Hoàng Vũ sớm có một vị hoàng tử không biết chết bao lâu, lúc trước vị hoàng

tử này kiên trì ném tú cầu để chọn rể, kết quả vừa vặn ném trúng trạng nguyên trước đó, sau đó hai người ngược lại hòa thuận tốt đẹp, thành tựu một đoạn giai thoại, thế cho nên bây giờ còn lưu truyền rộng rãi.

Phong Lăng Hề nhìn thoáng qua, đang muốn thu hồi tầm mắt đã thấy tú cầu kia đột nhiên bay về hướng này, phương hướng kia đúng lúc là đầu Vân Tư Vũ, lập tức không khỏi đưa tay bắt lấy, đem tú cầu đỏ thẫm kia nắm ở trong tay.

Trông thấy một màn như vậy, người chung quanh không khỏi nghị luận rối rít, từ người bên ngoài cửa sổ xem đến người ở bên trong chỗ Nhàn vương điện hạ ngồi, tiếng nghị luận càng thêm náo nhiệt.

Xem ra vị công tử Mộng Tâm này là vừa ý Nhàn vương, mặc dù chỉ là vũ đạo, nhưng cũng là ném tú cầu a, ý nghĩa không cần nói cũng biết. Bất quá nhắc tới cũng kỳ quái, Nhàn vương đến thanh lâu cũng không ít, nhưng lại chưa từng đem người đón về vương phủ, không biết lần này có thể phá lệ hay không?

Hoàng Vũ Mặc đang muốn lên tiếng châm chọc, Phong Lăng Hề đã lạnh lùng nói: “Thất thủ đả thương người, hủy bỏ tư cách thi đấu!”

Hủy bỏ tư cách thi đấu cũng không phải là cái chuyện nhỏ gì, chuyện này trực tiếp ảnh hưởng đến địa vị tại phố hoa của Mộng Tâm sau này, địa vị thấp sẽ không người nào đến thanh lâu tìm công tử đó, cuộc sống sẽ không khá giả.

Thuyền hoa cùng sân khấu cách nhau không xa, Phong Lăng Hề nói chuyện âm thanh cũng không phải đặc biệt quá lớn, nên những

người trên bờ kia không nghe được, những người trên thuyền hoa gần đó vẫn nghe rất rõ ràng, trong khoảng thời gian ngắn không khỏi cám thán, xem ra là hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình.

Trong lòng Mộng Tâm vốn đang chờ đợi vừa nghe lời nói này không khỏi mang theo sửng sốt, thất thủ đả thương người? Tú cầu kia mềm, coi như là nện vào ai, cũng sẽ không làm người bị thương a!

Nhưng là Phong Lăng Hề đã nói hắn đả thương người, liền không người nào dám nói hắn không có đả thương người, rất nhiều người thảo luận Phong Lăng Hề thời điểm này rất đáng khinh thường, nhưng là trên thực tế nguyên nhân lớn nhất là bởi vì ghen ghét, bởi vì nữ hoàng bệ hạ đối với Phong Lăng Hề thật sự thiên vị quá mức, nhìn qua Phong Lăng Hề là thật không có quyền thế, nhưng là muốn định xuống quyền lực của nàng đều muốn mạnh hơn nữ hoàng, các vị đại thần cũng không dám đụng vào người sắc sảo này.

Đương nhiên có rất nhiều người cảm thấy gần vua như gần cọp, cảnh tượng của Nhàn vương cũng bất quá là nhất thời, cho nên chờ đợi xem nữ hoàng bệ hạ không hề tin nàng vào lúc này làm cái gì cũng sai, Nhàn vương sẽ rơi vào kết cục gì.

Bất kể như thế nào, hiện tại một câu nói của Nhàn vương điện hạ là tuyệt đối có thể quyết định tiền đồ thậm chí là sinh tử của Mộng Tâm.

“Vương gia…”

Mộng Tâm đột nhiên hướng về phía bên này quỳ xuống, điềm đạm đáng yêu nói: “Mộng Tâm ngưỡng mộ Vương gia, không cầu

danh phận, tự nguyện làm nô tỳ hầu hạ Vương gia.”

Vào thanh lâu liền không có trong sạch gì đáng nói, nếu là khá hơn một chút còn có thể bảo trụ thân thanh bạch nhưng cũng là bị người xem thường, mà sơ xót một chút cũng có thể là ngàn người gối – vạn người cưỡi, hắn không muốn rơi vào cảnh ngộ như vậy.

Hiện tại hắn vừa mới tiến vào Biết Phong lâu, thân thể vẫn còn trong sạch, bộ dáng cũng thật tốt, cầm kỳ thư họa cũng đều biết một chút, hắn muốn dùng thủ đoạn của mình lẫn gương mặt này, mà nghe nói Nhàn vương điện hạ phong lưu thành thói quen liền là cơ hội của hắn, hắn nhất định phải bắt lấy cơ hội này, mặc dù chỉ là một Thị quân cũng so với cuộc sống trong thanh lâu này tốt hơn ngàn vạn lần.

Vân Tư Vũ không nói gì, chỉ là ánh mắt vừa chói lọi vừa tối tăm, uẩn dục một tia làm cho người xem không hiểu lắm lại có cảm giác rất nguy hiểm.

Phong Lăng Hề đem hắn ôm vào trong ngực, nhéo nhéo tay an ủi hắn, giương mắt nhìn về người ‘đáng thương’ trên sân khấu, nhếch môi cười hết sức tà mị: “Làm nô tỳ sao? Khởi Vân, mang hắn đi.”

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 31: Không Muốn Lấy Ngươi

Khởi Vân không khỏi run rẩy, hắn mặc dù không có chính thức ra mặt, nhưng là dạo chơi một thời gian ở Biết Phong lâu cũng không ngắn, đối với tính tình của Phong Lăng Hề cũng có chút hiểu rõ, cười như vậy so với mặt nàng lạnh xuống còn đáng sợ hơn.

Nói như vậy, thời điểm mặt Phong Lăng Hề lạnh xuống sẽ cho ngươi một thích thú, mà khi nàng nở nụ cười, như vậy ngươi cũng không cần lo lắng mạng nhỏ của mình, bất quá ngươi nhất định sẽ hối hận vì hành vi của mình là được. Ngươi muốn nàng hết thảy sẽ không cho ngươi, mà nàng đưa cho ngươi tất cả đều là ngươi không muốn, thậm chí là sợ hãi.

Cảm giác được không khí bây giờ quá mức nguy hiểm, thuyền hoa giữa cũng không có người nào mở miệng, ngay cả Hoàng Vũ Mặc cũng thông minh mà không có lại đi châm chọc Phong Lăng Hề.

Vân Tư Vũ thu hồi tầm mắt liếc nhanh Phong Lăng Hề, đưa tay ôm lấy eo của nàng, vây bọc lại trong ngực nàng, che lại ánh mắt lạnh như băng rồi chợt lóe biến mất. Hề là của hắn!

Chỉ chốc lát sau Mộng Tâm đã bị dẫn đến, hướng Phong Lăng Hề quỳ xuống theo quy củ, bất quá không ai để ý đến hắn, Phong Lăng Hề không gọi hắn đứng lên, hắn tự nhiên cũng không dám đứng lên. Chỉ là len lén giương mắt liếc về Phong Lăng Hề, tuy nói hắn là vì muốn thoát ly khổ ải mới nghĩ leo lên vị Nhàn vương này,

nhưng hắn lại không thể không thừa nhận, vị Nhàn vương điện hạ này rất khó làm cho người không động tâm.

Khởi Vân mang hắn đến liền mắt nhìn mũi – mũi nhìn tâm đứng ở một bên, không nói không động, thập phần đúng bổn phận.demcodon_ddlqd

Những người khác cũng không nói chuyện, tất cả có chút tò mò không biết Phong Lăng Hề sẽ làm như thế nào.

Mà Phong Lăng Hề căn bản giống như bình thường không có trông thấy nhiều người ngoài, chỉ là đưa tay đem đầu trong ngực nâng lên, cười nói: “Giải Ngữ ra sân, không phải là ngươi muốn xem sao?”

Vân Tư Vũ hừ nói: “Giải Ngữ đánh đàn, dùng tai nghe là được rồi.”

Nhìn xem bộ dạng không được tự nhiên của hắn, Phong Lăng Hề vốn là tâm tình không vui ngược lại tốt hơn nhiều, bất quá cô vẫn tương đối thích bộ dáng giương nanh múa vuốt của tiểu mèo hoang. Vì vậy đưa tay nâng cằm của hắn, từ trên mặt hắn đánh giá một phen, cười nói: “Ngươi không phải là không có lòng tin như vậy đi?”

Vân Tư Vũ trừng mắt nhìn nàng một hồi lâu, mới lên tiếng: “Hắn đánh không lại ta.” Cái nam tử yếu như vậy, hắn chỉ cần một ngón tay là có thể nghiền chết y. “Hề, không được sao?”

Những người khác nghe hai người đối thoại có chút không hiểu, Nhàn vương điện hạ không phải là muốn cho Vương Quân của mình cùng vị công tử này đánh nhau đi? Người nào thắng thì đi theo nàng?

“Có thể làm người ta mất hứng như thế.” Tiểu mèo hoang cũng rất là bực bội.

Phong Lăng Hề xoa mái tóc của hắn, hỏi: “Như vậy Vương Quân đại nhân muốn như thế nào mới có thể nguôi giận đây?”

Con ngươi Vân Tư Vũ đi lòng vòng suy nghĩ rồi mới nói ra: “Đem tiền của ngươi thắng đều cho ta.”

“Được.”

Nghe vậy, Vân Tư Vũ phút chốc từ trong ngực nàng nhảy ra ngoài, kích động mà nói: “Ta tính thắng được bao nhiêu?” Giải Ngữ vừa ra sân, thắng thua trên cơ bản cũng đã định ra rồi.

Phong Lăng Hề sững sờ nhìn hoài bão vô ích của mình, một hồi lâu mới mắng: “Vật nhỏ không có lương tâm, ta là thê chủ nhà ngươi còn so ra kém hơn số tiền này?”

Vân Tư Vũ ôm sau lưng nàng, nên để ý cũng không để ý. Khởi Vân không khỏi cúi đầu cười trộm: Vương Quân này không phải là đang trả thù đi?

Hoàng Vũ Hiên nhịn không được hỏi: “Lăng Hề, ngươi đặt cược bao nhiêu?”

“Năm trăm vạn hai.”

Hoàng Vũ Hiên giựt giựt khóe miệng, kêu thảm lên: “Vì cái gì ngươi so với ta có nhiều tiền thế? Không công bằng!”

Phong Lăng Hề quét qua nét mặt đau thương oán trách của nàng, nhàn nhạt nói: “Ngươi cũng nghe thấy, ta chính là một phân

tiền cũng không kiếm được, đừng nghĩ ở chỗ này của ta nghĩ cách.”

Hoàng Vũ Hiên càng thêm ai oán: có quỷ mới tin nàng, Biết Phong lâu đột nhiên ra chiêu thần kỳ, trong tay nàng có vài sòng bạc khẳng định lợi nhuận rất nhiều, thiệt thòi mà nàng có thể nói ra những lời này mà mặt không đổi sắc sao?

Bởi vì còn có người ngoài ở đây nên Hoàng Vũ Hiên cũng không nói gì thêm, chỉ là gào khan nói: “Không công bằng, thời điểm ta muốn tiền tìm ngươi như thế nào không thấy ngươi hào phóng như vậy?”

Phong Lăng Hề thản nhiên nói: “Tư Vũ là Vương Quân của ta, ta và hắn cũng không khác gì, về phần ngươi, ta và ngươi quen biết sao?”

Nữ hoàng bệ hạ bị đả kích, mệt mỏi nằm sấp trên bàn một mình liếm láp miệng vết thương.

Không có lương tâm, thật không có lương tâm, nếu không phải là nàng nói mấy chữ, cuộc thi đấu hoa khôi tranh bá này có thể náo nhiệt như vậy sao? Nàng cũng đã là ra lực a!

Những người khác lại như lọt vào trong sương mù, bình thường đều là nữ hoàng bệ hạ ban thưởng bảo bối cho Nhàn vương đi? Khi nào thì nữ hoàng bệ hạ lại đưa tay hướng Nhàn vương đòi tiền?

Sau khi Biết Phong lâu biểu diễn tài nghệ chấm dứt, cũng không có thiếu công tử thế gia lục đục ra sân, dựa theo lời nói của Phong Lăng Hề, nhân vật quan trọng đều là cuối cùng xuất hiện, những công tử thế gia này tự cho mình rất thanh cao, làm sao sẽ tự hạ thân phận cùng những công tử thanh lâu kia tranh đoạt?

Vân Tư Vũ vội vã lấy bạc bỏ đi, căn bản không tâm tình đi thưởng thức biểu diễn.

Mắt thấy Vân Tư Vũ lôi kéo Phong Lăng Hề đi, Mộng Tâm không thể không khỏi lên tiếng nhắc nhở bọn họ sự hiện hữu của mình: "Vương gia…"

Phong Lăng Hề dừng bước chân lại, nhìn hắn một cái, hướng Khởi Vân nói ra: "Cho hắn đi hầu hạ chuồng ngựa."

Lời này vừa nói ra, Mộng Tâm lần nữa sửng sốt, hầu hạ chuồng ngựa cần phải làm những gì, hắn là biết rõ một chút, không phải là cho ngựa ăn, tắm rửa chải lông cho ngựa sao? "Vương gia…"

Phong Lăng Hề bực mình nhìn về phía hắn, âm thanh cũng lạnh một phần: "Ngươi không phải là muốn làm nô tỳ sao, bản vương đã thành toàn cho ngươi, ngươi còn có ý kiến?"

"Ta…" Mộng Tâm cắn môi nhịn xuống, chỉ có thể an ủi mình, vào vương phủ hắn luôn có cơ hội.

Khởi Vân không thể để người khác đánh chủ ý lên Phong Lăng Hề, lập tức nói ra: "Đi thôi, ta dẫn ngươi đi ngoài thành."

"Ngoài thành?" Mộng Tâm nghi ngờ nhìn về phía hắn.

Khởi Vân 'hảo tâm' giải thích: "Vương gia nuôi nấng ngựa không ít, cho nên chuồng ngựa ở trong trang ngoài thành, ngươi cũng không cần phải lo lắng, bất quá tính xuống cũng chừng ngàn con, mặc dù chỉ có một mình ngươi, nhưng là nghĩ đến cũng không thành vấn đề." Kỳ thật ngoại trừ Đạp Tuyết bên ngoài, những ngựa khác căn bản Phong Lăng Hề cũng không cưỡi, phần lớn đều là những người khác trong vương phủ cưỡi ngựa. Rõ ràng Vương gia không

có ý định làm cho Mộng Tâm lương thiện này qua, vậy hãy để cho hắn một mình quản lý, ai bảo hắn không biết an phận như vậy.

Sắc mặt Mộng Tâm trắng nhợt, ngàn con ngựa muốn một mình hắn quản lý, hắn làm sao có thể làm được? “Vương gia… cầu xin Vương gia cho Mộng Tâm ở bên cạnh Vương gia hầu hạ.”

Hắn muốn leo lên giường Phong Lăng Hề là muốn cuộc sống khá hơn một chút, nhưng là đi hầu hạ những con ngựa kia, còn không bằng đứng ở Biết Phong lâu này.

“Bản vương không cần những người khác ở bên cạnh hầu hạ, hay là ngươi ngẫm lại như thế nào hầu hạ tốt những con ngựa kia đi, dù sao bản vương không nuôi người vô dụng.”

“Này không công bằng, Vương gia nói không nuôi người vô dụng, vậy hắn đây thì sao?” Mộng Tâm cũng không biết có phải là tức giận hay không, đưa tay chỉ vào Vân Tư Vũ đang nắm lấy tay áo của Phong Lăng Hề, nói ra: “Mộng Tâm có lòng tin, chỉ cần hắn biết làm chuyện gì, Mộng Tâm cũng sẽ làm được, chuyện hắn không biết, Mộng Tâm cũng tương tự.”

Vân Tư Vũ nhếch miệng, tựa như khinh thường cùng hắn so đo cao thấp, hắn sẽ có gì đó có thể nhiều hơn, tỷ như trong nháy mắt có thể làm cho thi thể y hóa thành nước.

Phong Lăng Hề có chút buồn cười nói: “Bản vương đã nói qua sẽ đối ngươi công bằng sao? Ngươi cho thân phận mình là gì?” Lại yêu cầu cô cho công bằng gì?

Vân Tư Vũ không ngừng trừng mắt Phong Lăng Hề, hỏi: “Ngươi cảm thấy ta vô dụng?” Lời kia chẳng khác nào thừa nhận hắn vô

dụng sao?

Phong Lăng Hề liền vội vàng lắc đầu phủ nhận nói: “Làm sao sẽ? Hơn nữa ta liền nguyện ý nuôi ngươi.” Tốt nhất là phải nuôi trắng trẻo mập mạp, ôm đến thoải mái.

Mộng Tâm cắn cắn môi, vành mắt đỏ nói ra: “Mộng Tâm mặc dù luân lạc phong trần, nhưng là thân còn thanh bạch, vốn là sinh ra cũng không kém.” Mặc dù xác thật so ra là kém thân phận công tử phủ tướng quân kia của Vân Tư Vũ.

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 32: Nếu Nói Quốc Gia Đại Sự

Khởi Vân lắc đầu, lần nữa 'hảo tâm' giải thích: "Vương gia không phải là ghét bỏ ngươi sinh ra không tốt, Vương gia chỉ muốn nói ngươi trong lòng ngài ấy cái gì cũng đều không phải."

Mắt Vân Tư Vũ nhìn Khởi Vân, đột nhiên nói ra: "Hề, ngươi có thể hay không cho Khởi Vân tiền công phình lên một chút?" Hắn phát hiện Khởi Vân thật sự là rất hợp làm tiểu thị.

Khởi Vân mím môi cười nói: "Khởi Vân tạ ơn Vương Quân."

Phong Lăng Hề nhìn xem bộ dáng cao hứng kia của Khởi Vân, không khỏi cảm thấy buồn cười, cô giống như không bạc đãi qua bọn họ đi?

Dường như bị lời nói của Khởi Vân đả kích, Mộng Tâm nhìn Phong Lăng Hề hỏi: "Là ta không đủ đẹp phải không?" Nói xong nhìn về Vân Tư Vũ, ý kia rõ ràng chính là cảm giác mình so với Vân Tư Vũ đẹp hơn nhiều.

"Ai…" Khởi Vân đồng tình nhìn hắn một cái, nói như thế nào đều chính như vậy không thông suốt đây? "Ta nói tất cả, ngươi ở trong lòng Vương gia cái gì cũng đều không phải, ngươi có đẹp hay không cùng Vương gia có quan hệ như thế nào? Mà Vương Quân là thịt trong lòng Vương gia, tự nhiên như thế nào cũng đều là tốt, huống chi chỉ bằng ngươi chết ba lần Vương gia cũng không tha, muốn bay

lên ngọn cây thay đổi thành Phượng Hoàng, điểm này cũng đã không có tư cách cùng Vương Quân so sánh."

Hoàng Vũ Hiên liếc nhanh Khởi Vân, cười nói: "Lăng Hề, tiểu thị này của ngươi há mồm thật đúng là không phải lợi hại bình thường."

Mặc dù được nữ hoàng bệ hạ khen ngợi, nhưng Khởi Vân lại tương đối ung dung, khiêm tốn nói: "Là do Vương gia có cách dạy bảo." Nhưng hắn đã được chứng kiến bản lãnh giận điên người của Phong Lăng Hề, bất quá hắn thân là tiểu thị sẽ vì chủ tử phân ưu, có hắn ở đây tự nhiên không thể để mọi chuyện đều muốn Phong Lăng Hề tự mình mở miệng.

Phong Lăng Hề nhìn nàng một cái, nhàn nhạt hỏi: "Hậu cung ngươi lại thiếu người rồi?"

Hoàng Vũ Hiên cứng lại, không khỏi cả giận nói: "Ta chỉ là đơn thuần khen ngợi một chút, ngươi có thể đừng nghĩ ta bỉ ổi như vậy hay không?"

Phong Lăng Hề lười biếng nói một câu: "Ngươi mới biết được ngươi bỉ ổi?"

Hoàng Vũ Hiên không phục nói: "Thân là nữ hoàng, tam cung lục viện là chuyện bình thường, điều này cũng gọi bỉ ổi?"

Vân Tư Vũ đột nhiên nắm lấy tay áo Phong Lăng Hề nói ra: "Hề, ngươi về sau hay là ít cùng nữ hoàng bệ hạ ở chung một chỗ, sẽ học cái xấu." Hắn cũng không muốn Phong Lăng Hề cũng có cái tam cung lục viện.

"Được."

Hoàng Vũ Hiên khóc không ra nước mắt, nàng phát hiện Phong Lăng Hề sinh ra chính là để chọc tức nàng, rõ ràng nàng ấy không bình thường, vì cái gì ngược lại thành nàng không bình thường? Đúng rồi, còn có cái Vương Quân này của nàng ấy cũng không bình thường, nam tử nhà ai sẽ lớn lên nói lung tung như vậy, chính là biểu hiện ra hành vi ghen phu. Hết lần này tới lần khác bộ dáng của Phong Lăng Hề còn vui vẻ như vậy.

Nữ hoàng bệ hạ đau thương oán trách một chút, đột nhiên mặt biến đổi, nghiêm túc nói: “Ta có việc cùng ngươi nói.”

Phong Lăng Hề nhíu nhíu mày, cho Khởi Vân mang Mộng Tâm mang đi, căn bản không để ý tới Mộng Tâm la lên.

Tô Văn cũng tự giác mở miệng nói: “Dật, ngươi cùng Thu Ngâm về phủ tướng quân trước đi, tối nay ta mới về.”

Xem vẻ mặt nghiêm túc của nữ hoàng bệ hạ chỉ sợ là muốn thương lượng quốc gia đại sự, Vân Dật gật đầu nhẹ, đứng dậy nhìn về phía Vân Tư Vũ hỏi: “Nhị đệ có muốn đi cùng không?”

Không đợi Vân Tư Vũ mở miệng, Phong Lăng Hề liền cự tuyệt nói: “Không cần, Tư Vũ ở cùng với ta.” Nói xong rồi hướng Vân Tư Vũ: “Ta cho người đi lấy ngân phiếu mang tới cho ngươi được hay không?”

Vân Tư Vũ suy nghĩ một chút, vẫn cảm thấy thê chủ so với bạc quan trọng hơn một chút, vì vậy ngoan ngoãn gật đầu.

Vân Dật thấy nữ hoàng bệ hạ cũng không phản đối đành phải mang theo Thu Ngâm đi, nhưng trong lòng rất là phức tạp. Vốn là hắn cho rằng Nhàn vương không cố kỵ gì mà biểu hiện thân mật với

Vân Tư Vũ, bất quá bởi vì nguyên nhân muốn làm người khinh rẻ, huống chi dưới ban ngày ban mặt lại có hành vi quá mức thân mật như vậy, đối với cô gái ngược lại không có gì, nhưng lại sẽ làm cho nam tử bị người chỉ chỏ, nếu quả như thật tâm sủng ái cũng sẽ không đem Vân Tư Vũ đặt vào hoàn cảnh đó, cho nên mặc dù hắn hâm mộ hành vi thân mật như vậy, nhưng lại biết căn bản cũng không phải là chuyện tốt gì.

Nhưng là từ chuyện hôm nay xem ra, Nhàn vương cũng không phải đối với người nào cũng như lần này, cái Mộng Tâm kia mặc dù xuất thân hèn mọn một chút, nhưng bộ dạng xác thật so với Vân Tư Vũ thật đẹp, phải làm cái Thị quân cũng tính không tệ, Nhàn vương rõ ràng nhìn cũng không nhìn, thậm chí hắn phát hiện ngay cả lúc Giải Ngữ tuyệt sắc kia lên đài, Nhàn vương cũng không liếc mắt một cái, một lòng đều để dụ dỗ Vân Tư Vũ. Bộ dáng vẻ kia là của người phong lưu thành thói quen? Hơn nữa, vương phủ dường như một cái Thị quân cũng không có, nếu quả thật phong lưu như vậy, hậu viện vương phủ như thế nào lại không có người?

Trước khi vừa nhắc tới Nhàn vương, liền muốn nói đến thói quen của nàng xem thanh lâu là nhà, lại chưa từng phát hiện vấn đề rõ ràng như vậy, bây giờ nhìn lại chỉ sợ là lời đồn đãi đã sai. Hơn nữa nữ hoàng bệ hạ coi trọng Nhàn vương nhìn qua cũng không giống chỉ là bởi vì ân tình, nếu như Nhàn vương thật sự không biết tiến thủ như vậy, nữ hoàng bệ hạ như thế nào lại chuyên môn lưu nàng lại thảo luận quốc gia đại sự như vậy? Chỉ sợ tất cả mọi người đã nhìn sai vị Nhàn vương này a!

Tất cả mọi người cho rằng bộ dạng nghiêm trang của nữ hoàng bệ hạ là muốn thương lượng quốc gia đại sự, nhưng kết quả lại là nữ hoàng bệ hạ lắc lắc cái đuôi không nhìn thấy, cầm lấy tay áo diêu

diêu của Phong Lăng Hề nói: “Lăng Hề, ngươi mới vừa về không bao lâu a! Ngươi nhẫn tâm bỏ ta xuống sao? Không cần đi sao…” Âm điệu kia khẽ kéo dài.

Thái dương Phong Lăng Hề nhảy lên, rốt cuộc không thể nhịn được nữa một cước đá văng nàng, cắn răng nói: “Hoàng Vũ Hiên, ngươi chớ quên ngươi là nữ hoàng, ngươi có thể chú ý hình tượng của mình một chút hay không?”

Cô thật sự là ngã tám đời nấm mốc mới có thể nhất thời luẩn quẩn trong lòng đi cứu nàng, kết bằng hữu vô ý a! demcodon_ddlqd

Vân Tư Vũ thấy buồn cười, ba vị khác tương đối lại không nói gì; Hoàng Vũ Mặc còn hơi tốt một chút bởi vì nàng cũng phải lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng này của hoàng tỷ nhà mình; Văn Vũ Khinh không nhịn được nhíu nhíu mày, nhìn về phía Phong Lăng Hề trong ánh mắt mang theo tò mò; mà Tô Văn còn lại là nghĩ không ra nữ hoàng bệ hạ vì cái gì không rời bỏ Nhàn vương như vậy, không đến mức là vì Nhàn vương điện hạ đã cứu mệnh nữ hoàng bệ hạ nên nữ hoàng bệ hạ lại cảm thấy Nhàn vương ở bên sẽ tương đối an toàn đi?

Hoàng Vũ Hiên rất ủy khuất, đáng thương nói: “Lăng Hề, ngươi đáp ứng ta, ta liền sẽ chú ý hình tượng, ngươi không thể nán lại một hồi sao?”

Phong Lăng Hề hí mắt nói: “Ngày mai ta sẽ đi.” Dứt lời, không đợi nữ hoàng bệ hạ lại đến quấn lên, liền lôi kéo Vân Tư Vũ đi, hoàn toàn bất chấp nữ hoàng bệ hạ thương tâm gần chết.

Kỳ thật cô chỉ là báo trước cho Hoàng Vũ Hiên một tiếng cô sẽ rời đi một thời gian, cũng không có tính toán đi ngay lập tức nhưng

là dựa vào tình huống hiện tại, xem ra cô nếu không phải đi, vậy trong khoảng thời gian kế tiếp này cũng đừng nghĩ sống an bình.

Nữ hoàng bệ hạ trơ mắt nhìn hai người rời đi, không khỏi thở dài, nói thầm nho nhỏ: “Thấy sắc quên bạn, thật sự là quá kỳ cục.” Vì cái gì nàng không thể đi ra ngoài chơi đây? Thật sự là đau lòng mà.

Nữ hoàng bệ hạ sau khi thương tâm xong nhìn về phía ba vị tâm phúc yên lặng không nói gì, cau mày nói: “Các ngươi như thế nào vẫn còn ở đây?”

Hoàng Vũ Mặc căm giận nói: “Chúng ta người lớn ngồi ở chỗ này như thế, hoàng tỷ đều không nhìn thấy?”

Hoàng Vũ Hiên sờ sờ mũi, nàng đang nghĩ thầm như thế nào đem Phong Lăng Hề lưu lại, liền không cẩn thận đem các nàng quên đi sao? Đáng tiếc là Phong Lăng Hề quyết tâm phải đi, ai…nàng mới nhẹ nhàng được mấy ngày thôi.

Kỳ thật nàng cũng không phải là thật sự cần Phong Lăng Hề làm cái gì, chỉ cần nàng ấy ở kinh thành, nàng có thể buông lỏng rất nhiều, nàng luôn cảm thấy cho dù có chuyện gì cũng còn có người có thể dựa vào, Phong Lăng Hề là người duy nhất có thể cho nàng loại cảm giác này, bởi vì nàng ấy là một người duy nhất có năng lực đủ mạnh, có thể làm cho nàng hoàn toàn tín nhiệm.

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 33: Phụng Chỉ Cùng Chơi

Ánh sáng dạ minh châu nhu hòa chiếu sáng cả gian phòng, hai bóng người trên giường lớn dây dưa cùng một chỗ không ngừng phập phồng, tiếng rên rĩ đứt quãng không ngừng vang lên, hiện lên một phòng mập mờ.

Sau khi hoan ái xong, Phong Lăng Hề đem Vân Tư Vũ ôm vào trong ngực, vỗ nhè nhẹ phía sau lưng của hắn, hơi híp mắt nhìn xem khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, vẫn thở dốc không thôi như cũ, khóe miệng không khỏi khẽ mỉm cười.

Vân Tư Vũ mở to mắt ngập nước thấy bộ dáng lười biếng của nàng, không khỏi nhích tới hôn nàng một cái, tay Phong Lăng Hề đang vuốt phía sau lưng hắn dời xuống, vỗ vỗ cái mông nhỏ của hắn, cười nói: “Còn muốn?”

Vân Tư Vũ liền vội vàng lắc đầu, ngón tay hất mái tóc của nàng rồi vuốt vuốt, một hồi lâu mới mở miệng hỏi: “Hề, ngươi muốn đi đâu?”

Ban ngày nàng cùng nữ hoàng nói chuyện, hắn ở giữa có thể nghe được rất rõ ràng, chỉ là chịu đựng không có hỏi, ai biết nàng rõ ràng cũng không chủ động nói, hiện tại hắn thật sự là nhịn không nổi, rốt cuộc vẫn là lên tiếng hỏi.

Phong Lăng Hề kéo tay hắn qua, đến bên miệng cắn nhẹ một cái, khiêu mi nói: “Như thế nào? Không bỏ được ta?”

Vân Tư Vũ lầm bầm một tiếng, chơi tóc của nàng không nói lời nào.

Phong Lăng Hề liếc hắn một cái, thở dài nói: “Còn tưởng rằng ngươi sẽ không bỏ được ta, cho nên dự định dẫn ngươi cùng đi, không nghĩ tới… Nếu đã như vậy, kia hay là thôi đi!”

Nghe vậy, Vân Tư Vũ lập tức ôm cổ của nàng hóa thân thành con chó nhỏ đáng yêu, con ngươi ngập nước mở to, lắc lắc nàng nói ra: “Hề, ngươi không mang ta đi, ta sẽ rất nhớ ngươi, ngươi dẫn ta đi đi! Được hay không? Được hay không?”

Một bộ dáng suy tư của Phong Lăng Hề chính là không nói tốt, Vân Tư Vũ bĩu môi nói: “Cùng lắm thì… lại cho ngươi ăn một lần nữa.” Trong lòng có chút buồn bực, hắn rõ ràng cũng chìm đắm tới nông nỗi dùng sắc dụ nàng.

Phong Lăng Hề vốn chỉ là trêu chọc hắn, không nghĩ tới sẽ có phúc lợi như vậy, lập tức không khách khí chút nào đem hắn đẩy ngã, ăn hết sạch sẽ.

***

Ngày hôm sau, sáng sớm bên ngoài vương phủ liền có người tới, chỉ là bị gác cửa cản lại bên ngoài.

Sắc mặt Hoàng Vũ Mặc đen thùi, nếu không phải cảm thấy nháo lên khó coi, nàng có thể sẽ trực tiếp cùng lính gác cửa đánh nhau, nghĩ nàng đường đường là Ninh vương điện hạ, ai dám không nể mặt nàng như vậy? Hiện tại thậm chí ngay cả một cái lính gác cửa nho nhỏ đều hoàn toàn không đem nàng để vào mắt, không mời mà tới là nàng không phải, nhưng cũng không phải là nàng không cho ả

vào trước bẩm báo hay sao? Kết quả người này lại nói quá sớm, Vương gia còn chưa thức dậy, làm hại các nàng cứ duy trì đứng bên ngoài như vậy.

Sắc mặt Tô Văn cũng khó coi, hiển nhiên vị chiến Thiên tướng quân còn trẻ đắc chí này cũng có đãi ngộ như vậy nên rất là bất mãn.

Cho phủ Nhàn vương này chỉ có nữ hoàng bệ hạ và Ninh vương điện hạ đi vào, đây cũng là nguyên nhân những người khác không có phát giác Nhàn vương không phải là vô dụng như vậy, lúc trước thả cho Ninh vương điện hạ đi vào đều vì thể diện của nữ hoàng bệ hạ, bây giờ còn có những người khác ở đây lính gác cửa tự nhiên sẽ không liền thả người đi vào, đương nhiên ả cũng không muốn sáng sớm đi quấy rầy mộng đẹp của Vương gia cùng Vương Quân, Vương gia cùng Vương Quân lúc này mới tân hôn, tự nhiên là ngọt ngào suôn sẻ, ả tại sao có thể không cảm thấy được như vậy đây?

Không thể không nói, người phủ Nhàn vương này chính là không giống với những phủ khác, lá gan lớn hơn, không hướng tất cả ‘thế lực ác’ cúi đầu, dù sao có Nhàn vương điện hạ làm chỗ dựa cũng đủ để trung thành rồi, tuyệt đối không đi quấy rầy chuyện tốt của chủ tử, bởi vì chủ tử nổi giận rất kinh khủng.

Phong Lăng Hề biết được bên ngoài có mấy vị thần giữ cửa chỉ nhíu nhíu mày, sau đó không chút hoang mang lôi kéo Vân Tư Vũ dùng xong đồ ăn sáng rốt cuộc mới ra cửa.

Không đợi Hoàng Vũ Mặc làm khó dễ, Phong Lăng Hề liền mở miệng nói trước: “Ninh vương điện hạ như thế nào rãnh rỗi như vậy? Sáng sớm liền đến cửa lớn của bản vương tản bộ?”

Hoàng Vũ Mặc muốn nổi giận, đột nhiên nghĩ đến cái gì sắc mặt hòa nhã lại, ôn nhuận cười nói: “Bản vương phụng chỉ cùng chơi.”

Phong Lăng Hề ra cửa lần này nguyên bản không có chuyện gì, chính là muốn mang Vân Tư Vũ ra ngoài chơi, dù sao cô vừa mới thành thân, cần phải đi hưởng tuần trăng mật, việc này nữ hoàng bệ hạ cũng biết rõ, cho nên mới cảm thấy cô thấy sắc quên bạn, sau đó trong lòng thấy rất là không công bằng.

Mà kết quả không công bằng trong lòng nữ hoàng bệ hạ chính là thả vài người tới quấy rầy Phong Lăng Hề cùng Vân Tư Vũ ân ái. Vốn là nữ hoàng bệ hạ chỉ cho Tô Văn cùng Vân Dật đi theo, bởi vì cũng là tân hôn của hai người này, thuận tiện nàng cho Tô Vân nghỉ phép, còn có thể làm cho người người cảm thấy nàng thương cảm thần tử, cớ sao mà không làm đây?

Nhưng là sau khi Hoàng Vũ Mặc biết rõ chuyện này cũng chết sống muốn đi theo, chuyện cùng đối nghịch với Phong Lăng Hề như vậy tại sao có thể thiếu nàng đây? Bộ dạng nghiêm trang của Tô Văn như vậy, vừa nhìn cũng biết sẽ không đi quấy rầy Phong Lăng Hề.

Vì vậy, nữ hoàng bệ hạ cũng chỉ có thể ở trong lòng nói tiếng xin lỗi Phong Lăng Hề, sau đó cười trên nỗi đau của người khác, nàng tự nhiên biết rõ tính tình Tô Văn, chắc là sẽ không đến trêu Phong Lăng Hề để tìm phiền toái, ý của nàng cũng bất quá là làm cho Tô Văn cùng Vân Dật đi theo ứng phó với Phong Lăng Hề một chút, thuận tiện làm cho Vân Đại công tử - kẻ chết sống không chịu gả cho Phong Lăng Hề xem một chút tỷ muội tốt của nàng tài giỏi bao nhiêu, bản lãnh mang thù của nữ hoàng bệ hạ cũng làm cho người người phải lau mắt mà nhìn.

Mà bị Hoàng Vũ Mặc biết chuyện này thuần túy là ngoài ý muốn, đương nhiên nữ hoàng bệ hạ cũng vui mừng khi thấy chuyện thành công, nghĩ đến dọc theo con đường này chắc phải rất náo nhiệt, nàng chỉ là hy vọng gặp gỡ Nhàn vương điện hạ một ít thời gian này, hoàng muội lúc trở lại tiêu chuẩn sẽ không thiếu cánh tay hay cái chân.

Phong Lăng Hề hơi suy nghĩ một chút, liền biết tâm tư tà ác của nữ hoàng bệ hạ kia, cũng lười đi so đo cùng người có tâm lý biến thái. Năm người này muốn đi cùng thì cứ cùng, dù sao con mèo hoang chồng cô cũng là người có thể đem người hoàn toàn bỏ qua.

Hoàng Vũ Mặc, Tô Văn, Vân Dật, hơn nữa còn thiếp thân tiểu thị của Vân Dật –Thu Ngâm, cùng một thị vệ đuổi theo xe ngựa, vừa vặn năm người.

Mà Phong Lăng Hề cũng không có ý định mang theo bao nhiêu người, không tính bóng dáng Dạ Tinh, lại chỉ dẫn theo Khởi Vân, có thể làm cho Phong Lăng Hề phái đi hầu hạ Vân Tư Vũ, Khởi Vân tự nhiên không phải là tiểu thị bình thường có thể so sánh được, tuyệt đối một người có thể làm chuyện của mười người.

Phong Lăng Hề nhìn về phía Vân Tư Vũ hỏi: “Nghĩ cưỡi ngựa hay là ngồi xe ngựa?”

“Trước cưỡi ngựa, sau lại ngồi xe ngựa.”

Phong Lăng Hề gật đầu nhẹ, đã có người đem Đạp Tuyết dắt đến, bất quá bộ dáng kia thay vì nói người dắt nên nói là ngựa khiên người thì đúng hơn, Đạp Tuyết mặc dù không có bộ dạng chạy cuồng xun xoe, người dắt đằng sau của nó cũng bị nó làm cho mệt mỏi thở hồng hộc.

Đạp Tuyết đi đến trước mặt Phong Lăng Hề, đi tới gần mà thân mật cọ xát lên người cô, nghiêng đầu liếc nhanh Vân Tư Vũ, tựa như do dự một chút sau đó cũng đi tới gần cọ xát lên người hắn, Vân Tư Vũ cười sờ sờ đầu của nó, khen ngợi nói: “Đạp Tuyết thật ngoan ngoãn.”

Phong Lăng Hề phiên thân lên ngựa, lại đem Vân Tư Vũ ôm lên, thúc vào bụng ngựa, Đạp Tuyết liền chạy, xe ngựa Khởi Vân sau lưng cũng vội vàng theo sát phía sau.

Mà vốn là Ninh vương điện hạ cảm thấy hòa nhau một lần thành bị triệt để không đếm xỉa, lần nữa tối mặt.

Tô Văn nhíu nhíu mày, cưỡi ngựa đuổi kịp, sau lưng xe ngựa Vân Dật sít sao đi theo, ai để cho bọn họ cũng là phụng chỉ cùng chơi đây?

Ninh vương điện hạ nộ khí trong chốc lát cũng đi theo, trong lòng hừ lạnh: thời gian dọc theo con đường này còn nhiều mà, ta từ từ hao tổn! Bất quá, ai hao tổn ai còn thật khó mà nói.

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 34: Lễ Hội Hoa Đào

Chạng vạng, vài người tới trấn Đào Hoa, vốn là dựa theo tốc độ bình thường phải đi hai ngày đường, kết quả Phong Lăng Hề dễ dàng chạy xong một ngày, cô ngược lại không có việc gì, Vân Tư Vũ cũng vui vẻ, ai làm cho người ta cưỡi là Đạp Tuyết Vô Ngân đây? Vừa nhanh lại vừa ổn.

Ngay cả trên xe ngựa kia của Khởi Vân cũng là kế dưới Đạp Tuyết - Tuyệt Ảnh, nghe danh tự này cũng biết tốc độ thật nhanh, xe ngựa kia đi cũng là tương đối thoải mái, thêm nữa Khởi Vân rất biết đánh xe, dọc đường đi theo Phong Lăng Hề thật sự không tính quá cố gắng hết sức.

Đáng thương chính là những người khác, mà không có cách nào khác phải chạy như thế, người cũng mệt mỏi muốn chết muốn sống. Đây không phải cùng chơi. Đây rõ ràng là liều mạng mà!

Kỳ thật Tô Văn cùng Hoàng Vũ Mặc cưỡi ngựa cũng không kém, chỉ là không phải ngựa tốt tuyệt đỉnh, dù sao không phải ai cũng giống như ‘Bùng phát phú’* như Phong Lăng Hề, ngay cả Đạp Tuyết Vô Ngân đều có trong tay.

(*giàu có một cách mạnh mẽ)

Phải biết có được một con ngựa quý tuyệt đỉnh chân chính cũng không phải dễ dàng, không phải là có tiền là có thể mua được như

Đạp Tuyết Vô Ngân, căn bản trên thế giới này cũng không biết còn có thể tìm ra con thứ hai hay không.

Trong khách sạn, Ninh vương điện hạ giống như chó chết nằm sấp ở trên bàn, mặc dù cơn tức giận trong lòng rất lớn, giọng nói oán hận về phía Phong Lăng Hề nhưng lại trở nên bất lực: “Tốc độ của Đạp Tuyết Vô Ngân quá nhanh, sao ngươi cũng không chậm lại một chút?” Đây không phải là đi ra ngoài chơi, đây rõ ràng là đua ngựa!

Ninh vương điện hạ thật là phẫn nộ và oán hận, ngươi nói Phong Lăng Hề có một Đạp Tuyết Vô Ngân cũng thì thôi, lại còn có một Tuyệt Ảnh, lại còn làm cho Tuyệt Ảnh kéo xe ngựa, thật sự là làm cho người hận nghiến răng nghiến lợi.

Hoàng tỷ nhà nàng thì có một Tuyệt Ảnh, nàng đúng là thấy thèm thật lâu, đáng tiếc hoàng tỷ không bỏ được đưa cho nàng, bây giờ nàng rõ ràng trông thấy Tuyệt Ảnh mà nàng tâm tâm niệm niệm bị ngược đãi như thế, tại sao có thể không biết là Phong Lăng Hề làm những chuyện tội ác tày trời?

Ninh vương điện hạ không biết, thật ra Tuyệt Ảnh kia là Phong Lăng Hề đưa cho Hoàng Vũ Hiên, kể cả bảo bối ‘Tiểu Ô Nha’ của Hoàng Vũ Hiên cũng là Phong Lăng Hề huấn luyện tốt tặng cho nàng.

Tất cả mọi người đếu cho rằng nữ hoàng bệ hạ quá thiên vị Nhàn vương, bảo bối gì cũng ban thưởng cho nàng, trên thực tế chiếm tiện nghi vẫn là nữ hoàng bệ hạ, phải nói bảo bối của nữ hoàng bệ hạ tuyệt đối không có nhiều bằng Nhàn vương điện hạ.

Phong Lăng Hề uống chút rượu, lười biếng trả lời: “Ninh vương điện hạ, bản vương có cho ngươi đi cùng sao?”

“Ngươi…” Buổi sáng Hoàng Vũ Mặc bị ngăn cản ở ngoài cửa phủ Nhàn vương đã kìm nén một bụng khí, hiện tại không khỏi bộc phát, “Phong Lăng Hề, ngươi cũng không thương hoa tiết ngọc một chút sao?” Nói xong nhìn thoáng qua mặt mũi tràn đầy mệt mỏi của Vân Dật, nàng ấy sẽ không quên trong đoàn người này của bọn họ còn có nam nữa sao?

Phong Lăng Hề căn bản sẽ mặc kệ nàng, cô muốn thương hoa tiếc ngọc cũng chỉ trông nom Vân Tư Vũ, những người khác không phải là trách nhiệm của cô, đem chén gắp đầy thịt cá bỏ vào trong chén Vân Tư Vũ, nói ra: “Ăn nhiều một chút.”

Vân Tư Vũ gật đầu nhẹ, mặc kệ những người khác rối ren như thế nào, ăn trước no bụng nói sau. demcodon_ddlqd

Nghe lời mà Hoàng Vũ Mặc nói, lại nhìn một màn này, hiện tại làm cho người ta không nói được lời nào, này gọi là không thương hoa tiếc ngọc?

Hoàng Vũ Mặc thiếu chút nữa hộc máu, nàng cảm thấy Phong Lăng Hề chính là từ nhỏ bị làm giận, hết lần này tới lần khác bị người làm tức chết, nàng cũng chỉ biết ứng phó lười biếng kia, bộ dạng một chút cũng không thèm để ý.

Sắc mặt Tô Văn xem ra cũng không được tốt lắm, lúc trước thời điểm đón dâu liền bị qua Phong Lăng Hề khí, nàng mặc dù không có bởi vậy mà đi tìm Phong Lăng Hề gây phiền toái, nhưng cũng tuyệt đối không có ý định cùng nàng ấy tiếp xúc nhiều, hết lần này tới lần khác nữ hoàng bệ hạ đột nhiên ra một đạo chỉ ý, cho nàng nghỉ

phép là giả, làm cho nàng mang theo Vân Dật cùng Phong Lăng Hề bọn họ cùng đi ra ngoài chơi, nói cái gì hưởng tuần trăng mật. Nàng thật lòng không muốn đi cái tuần trăng mật gì đó, nhưng cũng không thể vì chuyện như vậy mà kháng chỉ.

Cùng chơi thì theo chơi đi, đi ra thể nghiệm và quan sát một chút dân tình cũng không tồi, kết quả ngay từ lúc đầu mới đi đã bị Phong Lăng Hề chỉnh kiệt sức, nàng vẫn còn tốt dù sao cũng là người trong quân doanh, không đến mức bởi vì mệt mỏi này bị đánh đảo, nhưng là nếu như liên tục như vậy Vân Dật khẳng định không chịu nổi.

Tô tướng quân không khỏi nghĩ tới có nên viết tấu sớ gửi về cho nữ hoàng nữ hoàng bệ hạ hay không.

Vân Tư Vũ một lòng đều nhào vào bàn thức ăn lớn, chờ những người khác nghỉ đủ rồi bắt đầu dùng cơm, hắn đã để chén xuống, một bộ dáng thỏa mãn vuốt vuốt cái bụng tròn trịa.

Phong Lăng Hề kéo hắn đến ngồi trên chân mình xong giúp hắn lau miệng, lại múc chén canh đưa cho hắn: “Uống chút canh.”

Vân Tư Vũ từ từ đem chén súp nhỏ uống sạch, tựa ở trong ngực nàng, thỏa mãn thở hắt ra, cái miệng nhỏ nhắn rốt cuộc mới nhàn rỗi, mở miệng hỏi: “Hề, nơi này rất đẹp, trong chốc lát chúng ta đi chơi được hay không?”

Phong Lăng Hề vừa cười vừa nói: “Thích là được, chúng ta ngồi nghỉ một hồi, trong khoảng thời gian này hoa đào nở, cảnh sắc trên trấn rất đẹp, hơn nữa chúng ta đến đúng lúc vừa qua lễ hội hoa đào, sẽ rất náo nhiệt, buổi tối cũng có không thiếu đồ tốt chơi.”

Hoa đào tơ rực rỡ lá hoa, đây cũng là tên từ đâu tới của trấn Đào Hoa, tại trấn Đào Hoa này tùy ý cũng có thể thấy được cây đào, mà mùa này ở trấn Đào Hoa là xinh đẹp nhất, khắp nơi có thể thấy được cánh hoa bay múa, ngay cả trong gió đều là hương hoa.

Vân Tư Vũ rõ ràng bị khơi gợi lên hứng thú: “Làm sao ngươi biết?”

Phong Lăng Hề thần bí nói: “Thê chủ nhà ngươi không gì không biết.”

Cô từng ngốc qua mấy ngày ở trấn Đào Hoa, đối với nơi này coi như hiểu rõ, thời gian vừa vặn thích hợp, nói không đến chơi có chút đáng tiếc.

Ngoại trừ ngoài vẻ mặt đương nhiên của Khởi Vân, những người khác cảm thấy lời này của Phong Lăng Hề là đang khoác lác.

Mà mặt mũi Vân Tư Vũ lại tràn đầy sùng bái, hiển nhiên tin tưởng không nghi ngờ: “Vậy chúng ta dừng xuống một chỗ rồi đi nơi nào?”

Vân Nhị công tử hiển nhiên rất hưng phấn, chuyện này cũng không thể trách hắn. Trước thành thân, mặc dù hắn sẽ lén trộm chạy ra ngoài, nhưng là vì Vân Thiển sẽ không định giờ mà đi tìm hắn gây phiền phức, nên mỗi lần hắn đi ra ngoài đều vội vã trở về, tự nhiên không thể chơi thật tốt.

Phong Lăng Hề đưa tay gõ gõ trán của hắn, buồn cười nói: “Thật sự là có lòng tham, ta muốn nói cho ngươi, phỏng đoán ngươi sẽ vẫn muốn, cho nên tạm thời giữ bí mật.”

Vân Tư Vũ bất mãn há lớn quai hàm, thật sự cũng không nên miễn cưỡng, bởi vì Phong Lăng Hề nói coi như là sự thật, hay là

trước ở chỗ này tận hứng chơi rồi nói sau.

Quả nhiên theo như lời Phong Lăng Hề nói, bọn họ đến vừa qua lễ hội hoa đào, bọn họ dùng xong bữa đi ra trời đã tối một chút, nhưng trên đường vẫn náo nhiệt như cũ, khắp nơi đều treo đèn lồng, đem đường phố chiếu sáng lên, bên đường quán nhỏ cũng vẫn buôn bán như cũ.

Bị phần vui mừng lây này, tựa như mệt mỏi đều bị quét sạch, ngay cả Vân Dật đều có một chút dục vọng nhìn xem bốn phía.

Vân Tư Vũ gặp không ít cả trai lẫn gái ném đồ vào người gần chân mình, không khỏi tò mò hỏi: “Hề, bọn họ đang làm cái gì?”

Phong Lăng Hề nhìn thoáng qua, đang muốn giải thích, đột nhiên bên chân mình nhiều ra một cái túi hương, cách ba bước xa xa có một người nam tử hạ mí mắt, cả khuôn mặt đỏ bừng.

Vân Tư Vũ mặc dù không biết đây là có chuyện gì, nhưng lại nhạy cảm đối với người ngấp nghé Phong Lăng Hề, vì vậy trong nháy mắt chuông báo động vang lên nhìn tác phẩm đó, một đôi mắt tròn trịa trừng mắt cái nam tử xấu hổ kia, tựa như còn ngại không đủ, dứt khoát đưa tay ôm Phong Lăng Hề, ý kia rất rõ ràng, đây là của ta!

Phong Lăng Hề bị động tác thật thà bảo hộ của tiểu mèo hoang lấy lòng, ý cười đầy mặt, duỗi tay ôm lấy hắn, tiếp tục đi về hướng phía trước, không có để ý tới cái túi hương kia.

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 35: Bức Tranh

Nam tử kia thấy vậy, không khỏi cắn cắn môi, có chút không cam lòng bước hai bước đuổi theo, nhân tiện mở miệng nói: “Ta thích ngươi.”

Vân Tư Vũ giương mắt nhìn lên, gặp những người khác mặc dù cũng ném đồ, nhưng đều là nhặt không chiếm tùy ý, không có ai sẽ đi lên dây dưa, không khỏi rất không vui, người này như thế nào da mặt dày như vậy, trên đường này nữ nhân nhiều như vậy, tại sao muốn đoạt của hắn?

Được rồi, Vân Nhị công tử không phải là không quen gặp nam tử lớn mật như vậy, mà là không quen gặp người ta dây dưa với người của hắn.

Tất cả mọi người đều là người thông minh, vừa nhìn điệu bộ này không cần Phong Lăng Hề giải thích cũng hiểu được, lễ hội hoa đào này căn bản chính là lễ hội nhân duyên.

Hoàng Vũ Mặc không khỏi hai tay ôm ngực, rõ ràng là xem cuộc vui.

Phong Lăng Hề ngược lại rất có phong độ, đương nhiên phong độ này hoàn toàn là bởi vì tâm tình của cô tốt, bộ dạng đề phòng cao kia của Vân Tư Vũ thật sự là thật đáng yêu. “Xin lỗi, ta đã có phu lang.”

Nam tử kia liếc nhanh Vân Tư Vũ, do dự một chút nói ra: “Ta không ngại ngươi có Đang quân.” Ngụ ý chính là không ngại làm Thị.

Được chứng kiến kết cục của Mộng Tâm, thật sự là không có ai xem trọng vị này.

Phong Lăng Hề thấy Vân Tư Vũ giận tái mặt, không khỏi nhíu mày, đang muốn nói gì đột nhiên Vân Tư Vũ lại chỉ dưới chân nam tử kia, kinh hô: “Rắn ---” Sau đó một bộ dạng sợ hãi, trốn ra sau lưng Phong Lăng Hề.

Nam tử không khỏi kinh sợ kêu ra tiếng, sắc mặt trắng bệch, lảo đảo lui về phía sau, Vân Tư Vũ từ sau lưng Phong Lăng Hề thò đầu ra, tiếp tục quát: “Ai nha… đuổi tới, còn không chạy mau!”

Nghe vậy, nam tử kia thật sự liền như vậy chạy đi, người xem trợn mắt há hốc mồm.

Vân Tư Vũ từ sau lưng Phong Lăng Hề chui ra, hướng về phía nàng hất hất cái cằm, mặt mũi tràn đầy kiêu ngạo, Phong Lăng Hề buồn cười nhéo nhéo mặt của hắn, khen ngợi nói: “Hiểu được tùy cơ ứng biến, rất thông minh.”

Vân Tư Vũ ừ hừ một tiếng, trong mắt tất cả đều là đắc ý.

Lúc này một tiểu nha đầu chạy tới, nhặt con rắn kia, nhìn về phía Vân Tư Vũ nói ra: “Ca ca, đây là giả…”

Vân Tư Vũ nho nhỏ nói thầm một câu, ‘Ta đương nhiên biết là giả.’ Sau đó nhìn bạn nhỏ tốt trên mặt chồng chất vui vẻ, vỗ vỗ lên đầu tiểu nha đầu, vờ sợ hãi nói: “Làm ta sợ muốn chết, thì ra là giả !”

Tiểu nha đầu gật đầu nhẹ, kiêu ngạo mà nói ra: “Đây là mẫu thân làm cho ta, có phải rất giống rắn hay không? Còn có thể động nha!” Vừa nói vừa bắt đuôi rắn quơ quơ, thân rắn vặn vẹo một hồi.

Vân Tư Vũ phối hợp làm ra vẻ mặt sùng bài, nói ra: “Thật là lợi hại!”

Tiểu nha đầu rốt cuộc vừa lòng thỏa mãn mà dắt món đồ chơi của mình chạy đi, đang đi nửa đường quay đầu trở lại nói một câu: “Ca ca là tiểu quỷ nhát gan.”

Sắc mặt Vân Tư Vũ trong nháy mắt liền tái đi, trong lòng phẫn nộ oán hận không thôi, ‘công tử là là quỷ nhát gan? Hừ hừ! Thời điểm công tử ta đùa với rắn thật, ngươi còn không biết ở trong cái xó xỉnh nào đây!’

Phong Lăng Hề buồn cười không thôi, cuối cùng dứt khoát cười đại ra tiếng, Vân Tư Vũ căm giận nhào tới, dùng hai móng vuốt cong cào nàng, thật sự là dùng hai bàn tay cào nàng.

Bất quá tâm tình Vân Tư Vũ là tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh hơn người, khi thấy đồ chơi tốt lại hoàn toàn quên mất chuyện trước không vui. Nơi này xem một chút, chỗ đó ngó ngó, chơi đến vô cùng cao hứng.

Đáy mắt Phong Lăng Hề mang theo một tia mềm mại vui vẻ, con mèo hoang chồng cô thật sự là rất thỏa mãn, mang đi ra hóng gió một chút, dường như cái gì cũng đều cao hứng. Thông minh nhìn thấu tất cả, lại có thể đơn thuần vui vẻ, mâu thuẫn kết hợp một thể làm cho người không tự chủ được bị hấp dẫn. Đương nhiên trước mắt mới chỉ hấp dẫn người mà chỉ còn có thể là cô.

“Công tử, muốn vẽ như thế nào?”

Vân Tư Vũ nhìn xung quanh một chút, phát hiện cô gái yếu đuối ngồi quán bên cạnh cùng hắn nói chuyện, không khỏi quay đầu nhìn về phía Phong Lăng Hề.

Phong Lăng Hề lôi kéo tay của hắn, cười nói: “Nghĩ muốn vẽ gì thì liền vẽ bức tranh đó đi!”

“Vậy chúng ta cùng nhau vẽ bức đi.”

Nếu là Vân Nhị công tử yêu cầu, Nhàn vương điện hạ như thế nào cũng sẽ liều mình bồi quân tử, nhưng vị chủ sạp kia lại đột nhiên chen miệng nói: “Công tử, tại hạ chỉ vẽ được bức tranh nam tử.”

Vân Tư Vũ có chút thất vọng, không khỏi thầm nói: ‘Cổ quái.’

Chủ sạp bị hắn nhìn khiến cho có chút thẹn thùng, điều này cũng không thể trách nàng nha! Vẽ nam tử tương đối nhiều, dần dà nàng vẽ bức tranh nam tử đều thuận buồm xuôi gió, thay đổi vẽ cô gái lại cảm giác là lạ.

Vân Tư Vũ ngồi trên băng ghế chờ bức tranh, lại không thể nào thành thật thỉnh thoảng lại quay đầu cùng Phong Lăng Hề nói chuyện, làm hại chủ sạp kia muốn nói lại do dự nghẹn trở về, đoán chừng là sợ Vân Tư Vũ nói nàng chút gì đó.

Vị thị vệ đại tỷ kia cũng không có cùng đi ra, bọn họ đi chuyến này cũng là bảy người, nhưng là đứng ở quán nhỏ trước mặt nơi này, vẫn là đem cả sạp đều chặn lại. Khởi Vân và Thu Ngâm còn xem xem náo nhiệt, ba vị khác lại cảm thấy không có ý nghĩa. Tô Văn mặc dù không phải là mãng phu, nhưng là nàng cảm thấy hứng

thú chính là võ mà không phải văn; mà Ninh vương điện hạ cái danh họa gì chưa từng gặp, dĩ nhiên là chướng mắt tay nghề bên đường này.

Về phần Vân Dật, tài tử danh tiếng không phải là tự nhiên đến, bức tranh thô ráp của người này căn bản vẽ không bằng hắn, dĩ nhiên hắn cũng không hứng thú nổi.

Vị chủ sạp này đây đi ra vẽ tranh chỉ để sống tạm, tự nhiên là không thể so sánh được với công tử nhà lớn như Vân Dật đây, vẽ tranh tương đương với giết thời gian, cho nên bức tranh không có tỉ mỉ như vậy tốc độ cũng nhanh hơn.

Vân Tư Vũ cầm lấy xem bức tranh đã hoàn thành, càng xem mày càng nhíu chặt lại: “Ta có nhu nhược như vậy sao?” Vân Nhị công tử không hài lòng, người trong tranh này làm cho hắn cảm giác một trận gió cũng có thể thổi ngã.

“Hở…” Mặt mũi chủ sạp tràn đầy lúng túng không biết nên giải thích như thế nào.

Nam tử đều thích đẹp, dần dà nàng cũng thành thói quen đem mọi người vẽ đẹp như tranh, người khác cầm lấy bức tranh của nàng đều là vô cùng hài lòng, hôm nay lại gặp được cái quái thai như Vân Tư Vũ này.

Thấy chủ sạp khó xử, Vân Dật không khỏi mở miệng nói: “Tư Vũ, thôi, nếu như ngươi muốn bức tranh, trở về Đại ca sẽ vẽ cho ngươi một bức.”

Vân Tư Vũ nhếch miệng, hắn bất quá chỉ hỏi một câu mà thôi, làm sao phải làm hắn giống như người xấu? Vốn là bức tranh không

giống, cũng không phải hắn cố tình không muốn trả tiền, mặc dù hắn không có giàu có gì nhưng là cũng không cố ý đi làm khó xử một người buôn bán nhỏ đi. Hơn nữa, cho dù hắn không có tiền nhưng thê chủ nhà hắn đúng là rất giàu có.

Vân Nhị công tử hiển nhiên đã quên khoản tiền thắng kia của Phong Lăng Hề, hiện tại hắn kỳ thật cũng rất giàu có.

Vân Tư Vũ ủy khuất nhìn Phong Lăng Hề, làm hại Nhàn vương điện hạ mềm lòng đến rối tinh rối mù, đưa tay sờ sờ đầu hắn. Sau đó nhỏ giọng cùng chủ sạp kia thương lượng một chút, tiếp nhận bút trong tay nàng, lại trải một tờ giấy Tuyên Thành trên bàn, tròng mắt suy nghĩ một chút, khóe miệng quyến rũ ra một nụ cười, sau đó bắt đầu hạ bút.

Phượng Lăng Tịch thân là hoàng nữ, tất nhiên là tài năng xuất chúng, bất quá bằng phần trí nhớ kia là có thể làm thơ vẽ tranh, hiển nhiên có chút không thực tế. Nhưng là Phong Lăng Hề đời trước sinh sống trong gia tộc cổ xưa Phong gia kia, cầm kỳ thi họa đều là môn bắt buộc, thân là người thừa kế mà cha hài lòng nhất, các phương diện tự nhiên đều là cực kỳ xuất sắc.

Đây cũng là một cái nguyên nhân khác mà Phong Lăng Hề có thể rất nhanh thích ứng thế giới này, đối với cái dạng xã hội cổ xưa này cô cũng không tính xa lạ, đối với tư tưởng có chút cũ kỹ đã ăn sâu này cô cũng sẽ không cảm thấy không thích ứng.

Vân Tư Vũ nằm sấp ở trên bàn, nhìn xem bức tranh kia dần dần thành hình, đáy mắt sáng long lanh, mang theo chút hào quang.

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 36: Hoàng Tử

Phong Lăng Hề dừng bút lại, hắn liền không thể chờ đợi được cầm lên xem, trong miệng nói lầm bầm: “Ta có dữ dội như vậy sao?” Trong mắt lại tràn đầy yêu thích.

Bức tranh trên giấy là hình Vân Nhị công tử trừng mắt, một bộ dáng xù lông lại xấu hổ, nắm quả đấm giống như bị chọc giận, chuẩn bị duỗi ra móng vuốt cong của người mèo.

Phong Lăng Hề đến sát bên lỗ tai hắn nói một câu gì đó khiến sắc mặt Vân Tư Vũ trong nháy mắt đỏ hồng, siết quả đấm về phía cô quơ múa, Phong Lăng Hề không khỏi bật cười, chỉ chỉ bức tranh trong tay hắn. Thật đúng là giống nhau như đúc.

Kỳ thật Phong Lăng Hề chỉ nói một câu: “Lần sau ta sẽ nhớ rõ nhắc nhở chàng rên nhỏ thôi.” Trong nháy mắt làm cho Vân Tư Vũ nhớ tới chuyện lúc trước từng làm cho hắn mất mặt.

Chủ sạp kia nhịn không được lau mồ hôi, khó trách vị công tử này không hài lòng. Nàng rõ ràng gặp gỡ người trong nghề, nàng rất rõ ràng bức tranh của mình mặc dù ở phương diện này coi như không tệ, nhưng lại không bắt được thần vận, cho nên cũng chỉ có thể ở chỗ này bày cái quán nhỏ kiếm sống nuôi gia đình thôi.

Vân Tư Vũ rốt cuộc hài lòng, bất quá lúc Khởi Vân trả tiền chủ sạp kia lại kiên quyết không cần, hiển nhiên là bị Phong Lăng Hề làm cho kinh hãi.

Đoàn người tiếp tục đi về phía trước, Phong Lăng Hề không đếm xỉa tầm mắt tìm tòi nghiên cứu sau lưng, lôi kéo bàn tay nhỏ của Vân Tư Vũ, nhìn xem hắn ôm bức tranh hết nhìn đông tới nhìn tây.

Phong Lăng Hề câu nhân thì không cần nói, Hoàng Vũ Mặc và Tô Văn tất cả đều tuấn tú lịch sự, mặc dù trấn Đào Hoa cách kinh thành không xa, thường thường cũng có thể nhìn thấy quan lại quyền quý, nhưng là cả đoàn người đều xuất chúng này lại làm cho người người đều ghé mắt nhìn.

Thế cho nên người ném đồ về phía bọn họ thật không ít, bất quá lại không có người nào để ý, mặc dù làm tan nát không ít tim nam tử, nhưng không có ai có mật lớn hơn trên mặt đất mà đến dây dưa.

Đương nhiên nam tử đồng hành cũng bị ném không ít đồ, bởi vì nước Hoàng Vũ nam tử thành thân trước sau cũng không có gì rõ ràng để phân biệt. Nhưng ngày lễ hoa đào này đây, nam tử đã kết hôn ra đường sẽ đeo đồ tranh sức của cô gái, để cho người khác biết mình là hoa có chủ. Mà Vân Dật và Vân Tư Vũ hiển nhiên không có chuẩn bị như vậy.

Vân Dật mặc dù cùng Tô Văn đi chung một chỗ, nhưng lại là thật sự phát hồ tình chi hồ lễ*, cũng không có động tác quá mức thân mật. Vân Dật lại là mỹ nhân khó được, ai cũng muốn thử xem vận khí, thế cho nên hắn bị ném rất nhiều thứ, Khởi Vân và Thu Ngâm cũng có không thiếu.

(*phát hồ tình chi hồ lễ: Ý nói có tình cảm với người khác phái nhưng vẫn giữ đúng lễ nghĩa)

Ngược lại Vân Tư Vũ và Phong Lăng Hề tay trong tay, làm cho người vừa nhìn liền rút lui, xem như là không có lập gia đình nhưng

nam tử to gan như vậy, chỉ sợ cũng không có vài người dám muốn.

Thế giới này, mặc dù không đến mức không cho phép nam tử ra cửa, cũng không còn yêu cầu nam tử ra cửa nhất định phải mang cái khăn che mặt, nhưng lại rất khó ở trên đường cái trông thấy nam nữ có cử chỉ thân mật như vậy.

Thế cho nên Phong Lăng Hề mỗi lần nhìn xem Vân Tư Vũ không hợp tác dưới tầm mắt quan sát của những người kia đều cảm giác mình nhặt được một bảo bối, nếu như hai người yêu nhau muốn kéo kéo bàn tay nhỏ bé cũng không được, kia thật đúng là đau khổ. d.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n.demcodon

Mặc dù Vân Tư Vũ là loại quá mức khác bị người ghét bỏ, bất quá thời điểm một mình hắn chạy loạn cũng bị ném mấy món đồ, vì thế Vân Nhị công tử tương đối lên mặt, mặc dù những người kia đều bị mắt lạnh của Phong Lăng Hề đảo qua liền dọa đi, nhưng là sự thật chứng minh hắn vẫn có người vừa ý, mới không có mất giá trị thị trường như vậy.

Phong Lăng Hề dở khóc dở cười bóp mặt của hắn, tên ngu ngốc này thật đúng cho là mình không có tài, không có sắc đây? Mặc dù thế giới này phổ biến xem nam tử mềm mại, đáng yêu là đẹp, nhưng không phải ánh mắt mọi người đều hoàn toàn nhất trí, tiểu mèo hoang đáng yêu như thế vẫn có người biết xem hàng.

Vân Tư Vũ đem bức tranh ôm trong ngực một đoạn đường, rốt cuộc sau khi mua băng tang hồ lô sợ đem bức tranh làm dơ mới giao cho Khởi Vân bảo quản.

Sau đó trông thấy cách đó không xa có người đi xích sắt, Vân Tư Vũ lại hứng thú nữa, một tay cầm băng tang hồ lô, một tay lôi kéo

Phong Lăng Hề chạy qua bên kia. Chỉ thấy trên đường phố có hai cái cọc gỗ lớn cố định một dây trường xích sắt, xích sắt cũng không căng thẳng, có người mới vừa đứng lên trên không được, xích sắt lung lay một cái liền ngã xuống.

Chủ sạp cầm lấy đồng la gõ rung vang lên cả trời, trong miệng rống lớn nói: “Đi qua, đi ngang qua, ngàn vạn không cần phải bỏ lỡ, chỉ cần đi hết sợi xích sắt này, liền có thể lấy đi mười lượng bạc, đi một lần mười văn tiền.”

Mười lượng bạc đối với dân chúng bình thường mà nói cũng là hấp dẫn không nhỏ, làm ăn như vậy lợi nhuận rất tốt, nhưng nếu là gặp gỡ người có năng lực vậy cũng là thiệt thòi thảm.

Đoàn người này của Phong Lăng Hề, nếu tùy ý xách ra một người ra đi cũng có thể làm cho ông chủ muốn khóc. Bất quá hiển nhiên ngoại trừ Vân Tư Vũ hưng trí bừng bừng bên ngoài, những người khác đối với trò này cũng không có hứng thú.

Tô Văn và Hoàng Vũ Mặc hẳn là khinh thường vì mười lượng bạc mà sử dụng khinh công, mà Vân Dật là công tử gia đình lớn như vậy tuyệt đối sẽ không ở trên đường cái làm ra cái loại chuyện bất nhã này. Còn có một nguyên nhân, chính là hiện tại ba người này đều không yên lòng. Tô Văn và Hoàng Vũ Mặc vẫn nhìn chằm chằm quan sát Phong Lăng Hề, ánh mắt rõ ràng mang theo tìm tòi nghiên cứu. Ngay cả Vân Dật cũng thỉnh thoảng lại liếc nhìn nàng một cái, hắn đối với thư họa rất có nghiên cứu, tự nhiên biết rõ bức tranh của Phong Lăng Hề đã đạt tới đỉnh cao.

Chỉ dựa vào điểm này, Phong Lăng Hề hoàn toàn có thể chiếm được tài danh đủ rồi, nhưng là nàng thành trong miệng mọi người là Nhàn vương vô năng trêu hoa ghẹo liễu, tại sao vậy chứ? Lần đầu

tiên như thế không cẩn thận quan sát vị Nhàn vương điện hạ này, Vân Dật không thể không thừa nhận lúc trước Lục Nhã Âm nói đúng, bộ dạng cô gái câu nhân như vậy xác thật không nhiều lắm.

Phong Lăng Hề không có tâm tình để ý tới ý nghĩ của bọn họ, Vân Tư Vũ đã hưng phấn mà giẫm lên cọc gỗ, cô mặc dù biết Vân Tư Vũ có bản lãnh, nhưng vẫn đứng ở bên cạnh hắn.

Xích sắt cách mặt đất cũng không cao, vị trí chỉ tới đầu gối người, trên mặt đất xuất hiện một tầng đệm, mặc dù không dày nhưng là ít nhất có thể bảo đảm người sẽ không bị thương, mà có đau hay không đó chính là một chuyện khác.

Vân Tư Vũ thuần túy là vì chơi thật thú vị, cho nên cũng chưa dùng tới khinh công, mà là hoàn toàn dựa vào cân bằng thể lực, hai tay mở giống như tư thế bay lượn, thân thể tiến hành điều chỉnh theo xích sắt lay động, hai chân giống như đã hoàn toàn dính trên xích sắt, đi được rất ổn. Từng bước từng bước, không kiêu ngạo không nóng nảy.

Tất cả mọi người không tự chủ được mà nín thở nhìn hắn, muốn kêu cố gắng lên nhưng lại sợ hù đến hắn, trong lúc nhất thời, vốn là địa phương náo nhiệt nhất lại trở nên yên lặng như thế.

Đột nhiên vốn là trong hoàn cảnh yên lặng lại truyền ra một tiếng thét kinh hãi: “Vương gia---“

Vân Tư Vũ cho là có người gọi Phong Lăng Hề không khỏi quay đầu nhìn lại, kết quả thân thể mất thăng bằng liền ngã quỵ xuống mặt đất, Phong Lăng Hề liên tục ở bên cạnh hắn, lúc này vừa vặn đỡ hắn.

Vân Tư Vũ ngược lại không sợ chút nào, còn nhớ rõ che chở băng tang hồ lô trong tay, từ trên vai Phong Lăng Hề nhìn sang, mới phát hiện người nọ gọi không phải là Phong Lăng Hề mà là Ninh vương điện hạ.

Hoàng Vũ Mặc nhìn xem người đâu, không khỏi cau mày nói: “Minh Tuyên, tại sao ngươi lại ở chỗ này? Ngọc Ngạn đâu?”

Hoàng Ngọc Ngạn, cả nước Hoàng Vũ mọi người đều biết hoàng tử Ngọc Ngạn, tài danh kế dưới Vân Dật, cùng Hoàng Vũ Hiên và Hoàng Vũ Mặc là từ đương kim Thái hậu sinh ra.
d.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n.demcodon

Thái hậu luôn luôn yêu thương cái tiểu nhi tử này, trước đó không lâu bởi vì thân thể không thoải mái đi sơn trang tĩnh dưỡng, cũng mang theo Hoàng Ngọc Ngạn đi chung.

Mà Minh Tuyên còn lại là thiếp thân tiểu thị của Hoàng Ngọc Ngạn, hai người luôn luôn như hình với bóng.

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 37: Hiếu Kỳ

Minh Tuyên cuống cuồng nói: “Vương gia, nô tài là theo chân hoàng tử điện hạ ra đi chơi, kết quả vừa rồi nhiều người chạy tán loạn.”

Nghe vậy, Hoàng Vũ Mặc cũng có chút nóng nảy: “Các ngươi là ở nơi nào chạy tán loạn, bên cạnh Ngọc Ngạn còn những người khác không?”

“Còn có công tử Lăng Nguyệt.”

Lăng Nguyệt cũng là một trong bốn đại tài tử, mẫu thân là hoàng thương, mà trong khi Thái hậu là cậu ruột của hắn.

Thái hậu thân thể khó chịu, hắn vì bề ngoài hiếu tâm cũng đi theo đến sơn trang. Lăng Nguyệt là loại người hoạt bát ở sơn trang vài ngày liền không sống được muốn đi về, Thái hậu cũng biết cuộc sống dưỡng bệnh tại sơn trang có một chút nhàm chán, nghĩ tới chính mình cũng không thiếu người hầu hạ, cho nên cho Hoàng Ngọc Ngạn cùng Lăng Nguyệt hồi kinh.

Hai người nam tử lặn lội đường xa dĩ nhiên là có không ít thị vệ đi theo, chỉ là sau khi đặt chân lên trấn Đào Hoa hai người nhịn không được nghĩ muốn đi ra xem náo nhiệt, rồi lại không muốn mang theo một đoàn thị vệ của Thái hậu phái theo, liền chỉ dẫn Minh Tuyên chạy ra ngoài.

“Hồ nháo!” Hoàng Vũ Mặc không khỏi giận đến tái mặt nói tiếp: “Thậm chí ngay cả một người thị vệ cũng không mang theo, nếu là gặp gỡ người trong lòng có quỷ thì làm sao bây giờ?” Xem ra hai người này hoàn toàn không biết thế gian hiểm ác, cũng không biết dung mạo của mình dễ dàng bị người khác để mắt tới.

Minh Tuyên cúi thấp đầu không dám nói lời nào, trong lòng rất là lo lắng.

Phong Lăng Hề bởi vì tiểu thị này hại Vân Tư Vũ thiếu chút nữa té trong lòng không vui, nhưng là hai cái nam tử yếu nếu thật là gặp gỡ người trong lòng có quỷ chỉ sợ không hề có lực chống trả. Hoàng Vũ Hiên đối với người đệ đệ - Hoàng Ngọc Ngạn này vẫn có chút coi trọng, cô cũng không có đạo lý gì nhìn hắn gặp chuyện không may. Lập tức mở miệng nói: “Ninh vương điện hạ hay là trước tìm được người rồi mới nổi giận đi!”

Hoàng Vũ Mặc giận đến hồ đồ, nghe Phong Lăng Hề nhắc nhở nàng tự nhiên biết rõ nặng nhẹ, chỉ là nàng không nghĩ tới Phong Lăng Hề luôn luôn cùng nàng không hợp lại có lòng tốt như vậy.

Hiển nhiên, Ninh vương điện hạ đã quên chính nàng là người đi trêu chọc Phong Lăng Hề trước. Tranh đấu với nàng ấy thành thói quen, nay Phong Lăng Hề đột ngột có ý tốt làm cho Hoàng Vũ Mặc cảm thấy có chút không được tự nhiên, bất quá điểm khó chịu kia không ảnh hưởng toàn cục, Ninh vương điện hạ rất nhanh liền vứt qua một bên, bắt tay vào đi tìm người.

Hoàng Vũ Mặc nhìn qua lịch sự nho nhã nhưng khi làm việc lại mạnh mẽ vang dội, phân phó người khác tìm người trên đường còn nàng trực tiếp tìm quan huyện, để cho nàng ấy phát động người cùng nhau tìm.

Quan huyện đáng thương kia đang ở trên giường cùng Thị quân xinh đẹp, đột nhiên bị kéo lên mơ mơ màng màng nhìn xem kim bài kia tượng trưng cho thân phận Ninh vương điện hạ, cho là chính mình phạm vào chuyện gì, hù dọa thiếu chút nữa đã bất tỉnh. demcodon.d.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n

Sau khi nghe Ninh vương điện hạ thuật lại mọi chuyện xong, quan huyện đại nhân thanh tỉnh vội vàng cho người lần lượt ra ngoài tìm hộ.

Nhiều người lực lượng lớn, công thêm Hoàng Ngọc Ngạn và Lăng Nguyệt cũng chưa gặp chuyện gì, chỉ là bên cạnh bọn họ có nhiều cô gái du đãng một chút, rất nhanh là tìm được người rồi. Kết quả tìm được Hoàng Ngọc Ngạn và Lăng Nguyệt, lại phát hiện mất Phong Lăng Hề và Vân Tư Vũ.

Tô Văn cau mày nói: “Trở về khách sạn xem một chút, bọn họ có lẽ đã trở về rồi.” Bởi vì nàng đột nhiên nhớ tới, thời điểm bọn họ vừa mới chuẩn bị đi tìm người thì dường như Phong Lăng Hề chính là mang theo Vân Tư Vũ đi về phía khách sạn. Nàng vốn cho là bọn họ muốn đi hướng kia tìm người, bây giờ nhìn lại bọn họ không phải là đi thẳng về nghỉ đi?

Tô tướng quân thật là đã đoán đúng, Phong Lăng Hề mặc dù xem thể diện của Hoàng Vũ Hiên không đến mức thấy chết mà không cứu, nhưng là một chuyện tìm người nhỏ như vậy, ở nơi này cũng không tính là địa phương vắng vẻ, Hoàng Vũ Mặc là một vương gia còn có thể không có biện pháp tìm người sao, thế thì cô liền không thể không hoài nghi nàng ấy và Hoàng Vũ Hiên không cùng một cha sinh ra. Cho nên nói, cô ở lại cũng không có tác dụng lớn gì, còn không bằng đi về nghỉ ngơi. Nói thêm, không phải là cô đem Khởi Vân để lại sao?

***

“Ừ…”

“Thoải mái sao?”

“Hở… Nhẹ một chút…”

“Như vậy sao?”

“Ưm…”

Âm thanh mập mờ trong phòng truyền vào trong tai Ninh vương điện hạ ngoài cửa, khiến sắc mặt nàng biến thành màu đen. Vốn là nàng muốn đến cảm tạ một chút Phong Lăng Hề đã quan tâm Hoàng Ngọc Ngạn, mặc dù điểm quan tâm này thật sự là không có ý nghĩa, nhưng là phát sinh kia ở trên người Phong Lăng Hề chính là kỳ tích, cho nên nàng cũng không đi so đo hành vi trực tiếp rời đi của Phong Lăng Hề, dù sao Nhàn vương điện hạ chính là người không tim không phổi. Nhưng là bây giờ nhìn lại, một chút quan tâm kia đều là do nàng tự mình đa tình, bộ dáng người ta nơi đó có chút nào là quan tâm, rõ ràng sẽ không có để ở trong lòng.

Ninh vương điện hạ căm giận xoay người rời đi, nếu như có thời điểm nàng lại tin tưởng Phong Lăng Hề có ý tốt, nàng liền đem tên mình viết ngược lại.

Trong phòng, Phong Lăng Hề nhàn nhạt liếc mắt ra cửa phòng, tiếp tục động tác trên tay.

Vân Tư Vũ nằm lỳ ở trên giường, một bộ dáng buồn ngủ hưởng thụ, vẫn không quên phất tay chỉ huy nói: “Trên mặt một chút.”

Hai tay Phong Lăng Hề đang mát xa trên người hắn dời lên trên một chút, Vân Tư Vũ hừ một tiếng, lại muốn cầu nói: “Lại dùng lực một chút.”

Người luyện võ đối với huyệt đạo nắm chắc vô cùng chuẩn, Vân Tư Vũ thoải mái nằm thẳng hừ hừ, nhưng không có phát hiện Nhàn vương điện hạ đã tâm viên ý mã*.

(*Tâm viên ý mã = tâm con vượn, ý con ngựa: nghĩa là tâm trí con người ta thường bốc đồng, không kiên nhẫn, thiếu kiên định và mất kiểm soát.)

Hết lần này tới lần khác hắn còn cây ngay không sợ chết đứng, đem Phong Lăng Hề đẩy lên trên giường, tri ân báo đáp duỗi ra móng vuốt muốn mát xa lại cho nàng, kết quả ấn lấy thân liền bị đụng ngã.

“Hề…” Vân Tư Vũ chớp mắt to có chút không hiểu, làm cho Phong Lăng Hề cảm thán lớn chính mình vô cùng: cũng đã thành thân, như thế nào còn có thể thuần khiết như thế đây?

Vì vậy Nhàn vương điện hạ tà ác vươn tay vào giữa áo bào của Vân Nhị công tử, rất nhanh làm cho Vân Nhị công tử nghẹn đỏ cả khuôn mặt.

Vân Tư Vũ mím môi nhẫn nhịn, cuối cùng không thể nhịn được nữa chủ động yêu thương nhung nhớ, hôn lên cặp môi mềm mại đỏ mọng kia, hai cái móng vuốt cũng bắt đầu lôi kéo y phục trên người Phong Lăng Hề.

Phong Lăng Hề hài lòng cười cười, đưa tay để màn xuống, ôm phu lang dịu dàng say mê.

***

Sáng sớm ngày hôm sau, Hoàng Ngọc Ngạn liền nổi khí lên sớm một chút, hôm qua sau khi hắn và Lăng Nguyệt bị tìm được liền đem bọn họ đến khách sạn Phong Lăng Hề ở ngủ lại.
demcodon.d.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n

Ngoài ý muốn gặp phải Tam hoàng tỷ đã lâu không thấy mặt, trong lòng hắn rất là cao hứng. Tối hôm qua bởi vì trở lại quá muộn liền đi ngủ, cho nên dự định hôm nay trò chuyện thật tốt. Kết quả mới ra cửa, liền nghe được âm thanh nói chuyện với nhau càng ngày càng gần.

“Chủ tử, ngài như vậy mà sủng Quận chúa, sẽ không sợ Quận chúa bị người khác ghen tỵ sao?” Giọng nói này là của chàng trai trẻ tuổi, trong giọng nói rõ ràng mang theo vui vẻ.

Một người còn lại là giọng nói của cô gái, lời của nam tử nói xong một hồi lâu mới lười biếng vang lên: “Như thế nào? Khởi Vân nghĩ lập gia đình? Vừa ý người nào?”

Chỉ là giọng nói liền phác thảo một chút người được lòng này, làm cho người không khỏi muốn xem bộ dáng của người này ra sao.

Hoàng Ngọc Ngạn cũng không khỏi dừng bước, có chút tò mò người sủng phu lang nhiều thế nào, mới có thể sủng đến làm cho người ghen tỵ.

“Chủ tử, ngài đừng bêu xấu ta, ta đời này chỉ sợ là không ai thèm lấy.” Ra bên ngoài đến địa phương nhiều người - nhiều miệng Khởi Vân tự nhiên thay đổi cách xưng hô, nhưng là không có người ngoài hắn cũng mất quy củ nhiều như vậy, không hề tự xưng nô tài.

Giọng nói Phong Lăng Hề vẫn mang theo lười biếng như cũ: “Không cần phải tự coi nhẹ mình.” Khởi Vân mặc dù xuất thân không tốt, nhưng là so với những công tử thế gia kia tuyệt đối chỉ là hơn chứ không kém.

Khởi Vân mím môi cười nói: “Không phải là tự coi nhẹ mình, mà là ánh mắt cao, cả ngày nhìn xem ngài cùng Quận chúa ân ái, cô gái trên thế gian này đều còn có thể để vào mắt?”

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 38: Dự Định Của Nhàn Vương

Hoàng Ngọc Ngạn đứng ở chỗ cũ, bởi vì nghe Khởi Vân kia nói vô cùng khoa trương mà mất hào hứng, chỉ nghĩ là tiểu thị nhà ai lại khen tặng chủ tử thôi. Mà giọng nói dễ nghe của cái người lười biếng kia thật lâu chưa từng vang lên. Hoàng Ngọc Ngạn đang định đi, tiếng bước chân của hai người đã đến gần.

Sau đó liền gặp hai người một trước - một sau từ bên người hắn đi qua, mắt nhìn thẳng, giống như căn bản không có chú ý tới hắn.

Mà Hoàng Ngọc Ngạn lại nhìn xem nàng quá mức chói mắt mặt khẽ thất thần, nhìn xem hai người cuối cùng dừng lại trước cửa phòng kia, sau đó nàng đột nhiên xoay người nhìn về phía tiểu thị sau lưng cười có chút tà mị, gương mặt đó trong nháy mắt trở nên càng thêm mê hoặc lòng người, mà chính nàng lại tựa như hồn nhiên chưa phát giác ra, chỉ là ẩn ẩn nói: “Nếu không thì chọn Dạ Tinh đi? Nàng tuyệt đối sẽ không trêu hoa ghẹo nguyệt.”demcodon.d.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n

Từ lúc Khởi Vân nhìn thấy khóe môi quyến rũ của Phong Lăng Hề, không nhịn được liền lui về sau hai bước, trong lòng dự cảm xấu vô cùng mãnh liệt, lúc này vừa nghe lời này của nàng, lại càng lắc đầu liên tục.

Không phải là Khởi Vân ghét bỏ Dạ Tinh, thật sự là Dạ Tinh quá không bình thường. Một cô gái to lớn có vóc người quá mức đáng

yêu, hắn cũng không chê, nhưng là hết lần này đến lần khác gương mặt còn không chút thay đổi giống cá chết, rõ ràng người sống lại xuất quỷ nhập thần, bay tới bay lui giống như du hồn, người nhát gan có thể bị nàng đang tươi sống dọa chết.

Khởi Vân trong nháy mắt cảm thấy bị Phong Lăng Hề này làm cho giật mình, trong lòng hắn có bóng ma không khỏi thở dài, sớm phải biết chủ tử là không thể tùy tiện trêu ghẹo.

Thời điểm Khởi Vân đang bi thương oán than, cửa phòng từ bên trong đột nhiên mở ra, Vân Tư Vũ vừa thấy Phong Lăng Hề liền cao hứng nhảy vào trong ngực nàng: “Hề, chúng ta đi leo núi đi, nghe nói nơi đẹp nhất trấn Đào Hoa chính là núi đào.”

Phong Lăng Hề đưa tay xoa xoa đầu của hắn, cười nói: “Tốt.” Duỗi tay ôm lấy hắn vào trong phòng, trong miệng nói ra: “Trước dùng đồ ăn sáng.”

Vân Tư Vũ vừa nhìn cái gì đó trong tay Khởi Vân, không khỏi hưng phấn: “Cái kia, tối hôm qua không phải là bán hết rồi sao?”

Khởi Vân vội vàng chen miệng nói: “Đây là chủ tử buổi sáng đi ra ngoài mua.” Hắn hiện tại đúng là nghĩ thầm lấy công chuộc tội. Hắn phải làm cho Vương Quân cao hứng, nếu Vương Quân cao hứng thì Vương gia dĩ nhiên cũng cao hứng. Vương gia cao hứng dĩ nhiên là người lớn không chấp nhặt lỗi lầm của người nhỏ. Hắn cũng không muốn thật sự gả cho Dạ Tinh.

Kỳ thật làm cho Vân Tư Vũ hưng phấn cũng không phải là cái bảo bối gì đó, chính là một chút điểm tâm, bất quá bộ dáng thật đáng yêu, các loại tiểu động vật rất sống động, nhìn qua liền khiến người động tâm.

Vân Tư Vũ đưa tay cầm một con thỏ nhỏ mũm mĩm, 'tàn nhẫn' cắn cái đầu của nó, nghiêng nghiêng cọ trong ngực Phong Lăng Hề, mơ hồ không rõ nói: "Hề, ngươi tốt nhất…"

Phong Lăng Hề cười chọc chọc quai hàm đang phình ra của hắn, thở dài nói: "Ngươi cũng dễ mua chuộc quá!"

Vân Tư Vũ hừ hừ hai tiếng, rõ ràng không đồng ý lời của nàng.

Khởi Vân thấy không cần chính mình hầu hạ, liền thả ra cái gì đó trong tay đi ra ngoài, thuận tiện đóng cửa lại, đi chuẩn bị đồ cần đi du lịch, dựa theo kế hoạch của Vương gia xe ngựa chỉ có thể để lại.

Nhìn Khởi Vân đi qua bên người, Hoàng Ngọc Ngạn mới hồi phục lại tinh thần, lắc đầu làm cho mình mang theo sủng ái mềm mại trong lúc vui vẻ kia tách ra khỏi đầu, có chút không yên lòng xoay người đi tìm Hoàng Vũ Mặc.

Hoàng Vũ Mặc đang suy nghĩ có nên buông tha sống chết đi theo kế hoạch của Phong Lăng Hề hay không, cùng Hoàng Ngọc Ngạn và Lăng Nguyệt hồi kinh, kết quả Lăng Nguyệt lại không muốn trở về nhanh như vậy, muốn đi theo đám bọn họ chơi, Hoàng Ngọc Ngạn hiển nhiên cũng có chút động tâm.

Dù sao bình thường cơ hội hắn đi xa nhà không nhiều lắm, cho dù có cơ hội xuất cung cũng là qua lại trong kinh thành, cùng Thái hậu đi sơn trang tĩnh dưỡng, cũng chưa từng đi nửa đường dừng lại, hiện tại cơ hội như vậy rất khó được.

Phỏng đoán bọn họ bình thường sẽ ngoan ngoãn đi trở về, nhưng lần này Vân Dật đã ở đây, rõ ràng Hoàng Vũ Mặc và Tô Văn cũng không có chuyện gì quan trọng phải làm.

Hoàng Vũ Mặc nhíu nhíu mày, đang muốn nói thì đã thấy Phong Lăng Hề và Vân Tư Vũ đi xuống lầu, Khởi Vân đã tháo xe ngựa, chỉ có Tuyệt Ảnh cùng Đạp Tuyết chờ trước cửa khách sạn, bộ dáng như vậy rõ ràng là sắp phải ra ngoài.

Hoàng Vũ Mặc lời ra đến khóe miệng, trực tiếp nuốt trở vào, nhìn về phía Phong Lăng Hề nói: “Nhàn vương điện hạ đây là muốn chuồn êm?”

Vân Tư Vũ xem một chút phía bên ngoài giữa là ban ngày, nhìn lại một chút người sống trong khách sạn lớn, mặc dù cũng không nói gì, nhưng là bộ dáng kia rõ ràng đang nói, điều này có thể gọi là chuồm êm sao?

Hoàng Ngọc Ngạn giương mắt nhìn về phía Phong Lăng Hề, mới phát hiện là người lúc trước hắn gặp, nàng chính là Nhàn vương? Cái người làm cho Đại hoàng tỷ thiên vị đến ngay cả phụ hậu cũng hoài nghi nàng có phải bị Nhàn vương đầu độc hay không?

Phong Lăng Hề lười biếng liếc nhìn Hoàng Vũ Mặc, khiêu mi nói: “Ừ! Ninh vương điện hạ không về kinh sao?”

Hoàng Vũ Mặc cắn răng nói: “Nhàn vương điện hạ nói gì vậy, bản vương nếu là phụng chỉ cùng chơi, tự nhiên không thể nửa đường rời đi.” Vốn là Hoàng Vũ Mặc còn đang do dự lập tức liền ra quyết định.

Lăng Nguyệt trong nháy mắt cười nheo mắt.

Phong Lăng Hề thấy không sao cả nói: “Tùy ngươi, bất quá ta chỉ xem trọng thể diện của Hoàng Vũ Hiên, bản vương muốn nhắc nhở trước Ninh vương điện hạ một câu.”

Hoàng Vũ Mặc nhíu mày, Phong Lăng Hề cười đến có chút hữu nghị nói: “Bản vương không có nhàn hạ thoải mái chiếu cố người không liên quan.”

Sắc mặt Hoàng Ngọc Ngạn có chút khó coi, hiển nhiên hắn cảm thấy Phong Lăng Hề nói người không liên quan là chỉ hắn và Lăng Nguyệt. Nhưng trên thực tế Phong Lăng Hề nói người không liên quan là chỉ cả nhóm người bọn họ.

Phong Lăng Hề nói xong, liền ôm Vân Tư Vũ rời đi, cũng không nhìn tới sắc mặt của những người khác là cái gì.

Vân Tư Vũ bị ôm lên ngựa, nhịn không được quan sát Phong Lăng Hề, sau đó nhỏ giọng hỏi: “Chúng ta muốn đi thám hiểm sao?”

Phong Lăng Hề nhíu mày: “Vì cái gì hỏi như vậy?”

“Địa phương nguy hiểm thì bọn họ mới cần chiếu cố nha!”

Phong Lăng Hề không khỏi cười cười, nói ra: “Chúng ta là xuyên qua núi đào ,đi núi tuyết xem tuyết, như thế nào?”

Hai mắt Vân Tư Vũ sáng ngời, gật đầu nói: “Được!”

Mắt Phong Lăng Hề nhìn một đám người chuẩn bị theo kịp, khóe miệng quyến rũ ra một đường cong tà ác. Thế giới hai người thật tốt của cô bị người phá hư, làm sao có thể không có một oán khí chứ? Đi lên núi tuyết ngây ngốc mười ngày nửa tháng, cô ngược lại muốn xem bọn họ có còn khí lực nữa hay không? Bất quá, cắt cái đuôi sau lưng mới là mục đích, quan trọng nhất vẫn là cô cảm thấy Vân Tư Vũ sẽ thích.

Phong Lăng Hề có ý tốt nhắc nhở Vân Tư Vũ có chỗ cảnh giác, cũng không khiến cho những người khác coi trọng. Hiện tại biết rõ bọn họ là đi núi đào, Hoàng Vũ Mặc thậm chí không có chuẩn bị gì nhiều, ngay cả thị vệ cũng chỉ là ý tứ dẫn theo vài người, để tránh tình huống phát sinh ngoài ý muốn mà chiếu cố vài người nam tử.

Dĩ nhiên Ninh vương điện hạ một chút cũng không có phát giác được dự định trong lòng Phong Lăng Hề, còn tưởng rằng chỉ là đi núi đào vui đùa một chút, trước khi trời tối sẽ trở lại.demcodon.d.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n

Đến trấn Đào Hoa này không đi núi đào xem một chút, vậy thì đừng đến, nhất là mùa hoa đào này nếu như không đến nhìn, nhất định sẽ hối hận, bởi vì cảnh sắc kia thật sự rất đẹp.

Núi đào cũng không phải là một ngọn núi, mà là liên miên vài ngọn núi đều là hoa đào, cánh hoa bay múa, khắp nơi đều có thể ngửi được hương hoa đào.

Phong Lăng Hề dự định trực tiếp xuyên qua vài ngọn núi này, đi núi tuyết ngắm tuyết.

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 39: Móng Vuốt Sáng

Mặc dù người đến núi đào ngắm cảnh rất nhiều, nhưng là phần lớn đều chỉ đến một ngọn núi rồi dừng lại, trời tối sầm sẽ trở về trong trấn. Cho nên chỉ có một đỉnh núi bên cạnh trấn Đào Hoa là sửa sang đường, còn có đình nghỉ ngơi, bàn đá ghế đá, thậm chí có người lên núi bán đồ chơi lời một ít.

Mà phía sau vài đỉnh núi căn bản cũng không có đường đi, xe ngựa cùng ngựa cũng không thể dùng, hơn nữa đường kia cũng không dễ dàng đi, không nói đi núi tuyết, riêng là bò qua vài ngọn núi này cũng có thể làm cho người nếm không ít khổ sở.

Khắp núi hoa đào tung bay mênh mông, liên miên không dứt, cảnh trí như vậy rất là hấp dẫn người, nhất là vài người nam tử vô cùng thích.

Bởi vì Phong Lăng Hề và Vân Tư Vũ dừng lại, một đám người đi theo đằng sau cũng dừng lại nghỉ ngơi. Hoàng Ngọc Ngạn ở trong đình bày ra đàn, Minh Tuyên đốt hương, tiếng đàn vang lên, Lăng Nguyệt theo tiếng đàn nhảy múa nhẹ nhàng, cùng hoa đào tung bay, tựa như tiên tử hạ xuống phàm trần.

Hoàng Ngọc Ngạn không khỏi giương mắt nhìn Phong Lăng Hề, hoặc có lẽ vì lời Phong Lăng Hề nói ở khách sạn, đả kích lòng tự trọng của vị hoàng tử điện hạ này, dù sao cho tới bây giờ không có

người nào sẽ cảm thấy hắn là người phiền toái, bởi vậy hắn muốn làm chút gì đó, muốn cho nàng lau mắt mà nhìn.

Đáng tiếc Phong Lăng Hề hoàn toàn không hiểu biết tâm tư của hắn, căn bản cũng vô tình đi quản.

Vân Tư Vũ bước đến bên tai Phong Lăng Hề, nhỏ giọng nói ra: "Không có đàn thật tốt như Giải Ngữ."
d.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n.demcodon

Phong Lăng Hề không khỏi cười cười, tài danh tài tử mỹ nhân vốn cũng không công bằng, thân phận không đủ căn bản cũng không có tư cách đi xếp hàng, cho nên kỳ thật bốn đại tài tử cũng không phải thật xuất sắc nhất, không từ mà biệt. Riêng là Giải Ngữ có thể đem Vân Dật – danh tiếng đệ nhất mỹ nhân kinh thành kia chen lấn đi lên, mà tài nghệ của Giải Ngữ so sánh với bất kỳ bốn đại tài tử nào cũng sẽ không thua kém một ai.

"Chàng hiểu đàn?"

Vân Tư Vũ gật đầu nói: "Hiểu một chút đi!" Nói xong thần bí cười nói tiếp: "Nếu ta đánh đàn, nàng có dám nghe hay không?"

Nhìn xem bộ dáng nhỏ đắc ý của hắn, Phong Lăng Hề đi tới gần cạnh môi hắn hôn một chút: "Lần sau đàn cho ta nghe."

"Được! Bất quá nếu là xảy ra điều gì ngoài ý muốn cũng đừng trách ta."

Một khúc nhạc kết thúc, ánh mắt Phong Lăng Hề căn bản cũng không có dời qua phía bên kia, một mực cùng Vân Tư Vũ kề tai nói nhỏ, chơi đến vô cùng cao hứng.

Trong lòng Hoàng Ngọc Ngạn lần đầu tiên sinh sinh ra một cảm giác bị thất bại đến thế.

Lăng Nguyệt ngược lại thật cao hứng, nhảy múa xong lại chạy tới cùng Vân Dật nói chuyện, Lăng Nguyệt là một người không có tính toán, nói chuyện cũng trực tiếp, hoàn toàn không lo lắng cảm nhận của đối phương.

Vừa mở miệng liền hỏi: “Vân Dật, ta nghe nói thời điểm Nhàn vương thành thân phô trương rất lớn, đều thắng được Tô tướng quân, có phải thật vậy hay không?” Hiển nhiên tốc độ lời đồn đãi này không phải nhanh bình thường.

Mà Lăng Nguyệt đã hoàn toàn quên, Vân Dật cũng là nhân vật chính thành thân ngày đó, vẫn bị so sánh với người kia.

Cũng may Vân Dật rộng lượng không cùng hắn so đo, còn thỏa mãn lòng hiếu kỳ của hắn. Bất quá chính hắn cũng không có tận mắt thấy, đành phải đem những lời đồn đãi nghe được sau khi thành thân nói cho hắn biết.

Lăng Nguyệt nháy mắt nói: “Khoa trương như vậy?” Giương mắt nhìn về phía con ngựa trắng bước chân nhàn nhã kia, hiếu kỳ nói: “Đó chính là Đạp Tuyết Vô Ngân? Không nhìn ra có gì đặc biệt.

Vân Tư Vũ thính tai nghe được lời mà hai người nói, cũng không khỏi hiếu kỳ, thời điểm hắn thành thân thật sự có nhiều bảo bối như vậy sao?

Vân Nhị công tử bây giờ mới biết, thì ra cảnh tượng hắn gả đi là như vậy, rốt cuộc cũng nhớ lại mình quyết định muốn lừa gạt bảo

bối của Phong Lăng Hề, đáng tiếc lúc này Phong Lăng Hề cũng không thể đổi bảo bối đến cho hắn.

***

Thời điểm trời chiều ngả về phía tây, Phong Lăng Hề đột nhiên đi đến bên cạnh Đạp Tuyết, sờ sờ đầu của nó, sau đó vỗ cái mông ngựa làm cho chính nó chạy đi, ngay cả Tuyệt Ảnh cũng đi theo nó.

Hoàng Vũ Mặc trông thấy một màn này, không khỏi hỏi: “Nhàn vương điện hạ là định muốn trở về?”

Phong Lăng Hề đem Vân Tư Vũ ngồi ở dưới cây đào kéo lên, khiêu mi nói: “Ninh vương điện hạ, ai nói cho ngươi biết bản vương phải đi về?” Nói xong lại ôm lấy Vân Tư Vũ tiếp tục đi về đường phía trước, nhàn nhã nói: “Bản vương nếu đã đến leo núi, tự nhiên muốn đi từ đầu đến đuôi, sao có thể bỏ dở nữa chừng?”

Sắc mặt Hoàng Vũ Mặc không khỏi biến đổi, xem bao lớn trên người Khởi Vân liền hiểu, Phong Lăng Hề là sớm có chuẩn bị, lại cố ý không nói cho bọn họ biết.

Sắc mặt Tô Văn cũng khó coi, vốn là nàng cũng không quá nguyện ý đi cùng đường với Phong Lăng Hề, bất đắc dĩ đó là ý chỉ của nữ hoàng, nàng chỉ có thể nhẫn nại. Đúng là Phong Lăng Hề còn dọc theo đường đi đều châm chích với bọn họ, là ai cũng sẽ có lúc tức giận, cho nên chiến Thiên quân luôn luôn nghiêm túc ít lời cũng không khỏi mở miệng nói: “Nhàn vương điện hạ có phải thật quá đáng hay không?”

Khởi Vân còn chưa kịp mở miệng trả lời thay chủ tử, Vân Vư Tũ lại mở miệng nói trước một bước: “Tô tướng quân sao có thể nói lời

không có đạo lý này, chúng tôi phải đi về hay là muốn tiếp tục đi đều là tự do của chúng tôi, chẳng lẽ còn muốn chờ ngài dặn dò hay sao?” d.i.e.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n.demcodon

Lời mà Khởi Vân muốn nói đến miệng trong nháy mắt nuốt trở vào, cúi đầu cười khẽ. Quả nhiên người được chủ tử coi trọng tuyệt đối sẽ không dễ khi dễ như vậy, Vương Quân bình thường nhìn vô hại nhưng không có nghĩa thật sự là con thỏ trắng nhỏ.

Vương gia nói không sai, Vương Quân chính là mèo, bây giờ không phải là giơ móng vuốt sáng ra sao?

“Còn có Ninh vương điện hạ, nếu như thật sự xem lời nói này không vừa mắt phiền ngài thấy nàng liền đi đường vòng, cần gì chết sống quấn quýt lấy không tha?”

Sắc mặt Tô Văn và Hoàng Vũ Mặc càng thêm khó coi, hai vị này ngoại trừ cha của mình sinh ra và nuôi lớn, cho tới bây giờ không có bị nam nhân khác dạy dỗ qua.

Bất quá Hoàng Vũ Mặc luôn luôn tìm Phong Lăng Hề phiền toái mặc dù sắc mặt âm u, nhưng không có nổi giận, lần trước sau khi thiếu chút nữa chọc giận Phong Lăng Hề, Hoàng Vũ Hiên đã cảnh cáo nàng, tuyệt đối không thể động thể động chạm vào Vân Tư Vũ để xảy ra chuyện gì. Nếu không đến lúc đó hoàng tỷ chắc là sẽ không cứu được nàng, mặc dù thời điểm Hoàng Vũ Mặc nghe lời này của nữ hoàng bệ hạ, biểu hiện rất khinh thường nhưng trên thực tế lại đặt ở trong lòng. Sự thật từ nhỏ đến lớn đã chứng minh, nghe lời hoàng tỷ sẽ không sai, cho nên, nàng nhẫn!

Ngược lại Tô Văn có lẽ kìm nén quá nhiều khẩu khí, lúc này vừa ra khỏi miệng chính là lời nói nặng: “Nhàn rỗi Vương Quân thật sự là

dễ dạy nuôi.”

Vân Tư Vũ cười lạnh nói: “Tô tướng quân sẽ không quên, Đang quân của ngài cùng bản Vương Quân là cùng một nương sinh ra sao? Bản Vương Quân từ nhỏ mất phụ thân, nuôi dạy không tốt đó cũng là nương không có giáo tốt, thì ra Tô tướng quân đối với nhạc mẫu có ý kiến lớn như thế. Bản Vương Quân sẽ phản ứng giúp ngài.”

“Vân. Tư. Vũ!”

Mắt thấy Tô Văn muốn nổi giận, Vân Dật vội vươn tay ra giữ chặt ống tay áo của nàng, trong mắt mang theo cầu xin: “Thê chủ…”

Lúc đầu Vân Tư Vũ là bởi vì hắn mới bị đẩy đi ra, mặc dù bây giờ nhìn lại y trôi qua rất tốt, nhưng là đáy lòng Vân Dật cuối cùng vẫn tồn tại một tia áy náy. Hay bởi vì lời mà Vân Tư Vũ nói, làm cho hắn nghĩ tới ban đầu Vân Tư Vũ ở phủ tướng quân không người nào hỏi thăm tình cảnh, không khỏi lại càng tự trách.

Mặc dù không người nào tận lực đi nhằm vào Vân Tư Vũ, nhưng là nghĩ cũng biết chi phí ăn mặc của Vân Tư Vũ so ra vẫn kém hắn và Vân Thiển. Mà ngay cả là con chồng kế Vân Suối, chỉ sợ cũng so với hắn tốt hơn rất nhiều, dù sao Vân Suối có phụ thân trông nom.

Cái loại hoàn cảnh không có người nào quan tâm đó, ngẫm lại nếu là đổi thành hắn, có khả năng hắn làm không được đi quan tâm Vân Tư Vũ như vậy.

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 40: Con Thỏ Đáng Thương

Bởi vì phụ thân luôn luôn đối với Vân Tư Vũ đều chọn lựa thái độ coi thường, thế cho nên hắn cũng chưa bao giờ quan tâm người đệ đệ này, hắn một lòng yêu thương Vân Thiển, lại quên Vân Tư Vũ cũng là đệ đệ của hắn.

Bởi vì phần đau lòng kia, cho nên biết rất rõ cơn tức nặng hiện tại của Tô Văn, Vân Dật đưa tay giữ nàng lại. Bất quá hắn cũng biết, Tô Văn coi như là nhất thời giận hắn, cũng sẽ không bởi vì loại chuyện nhỏ nhặt này mà bất hòa với hắn. Tô Văn đối với phu thị của mình thật là tốt, mặc dù sẽ không giống Phong Lăng Hề nâng niu trong lòng bàn tay sủng ái như vậy, nhưng lại tuyệt đối sẽ không bạc đãi ai.

Tô Văn liếc nhanh Vân Dật, hừ lạnh một tiếng, ngược lại không có hành động gì tiếp theo, bất quá sắc mặt vẫn khó coi như cũ.

Hết lần này tới lần khác Phong Lăng Hề đổ dầu thêm vào lửa đang cháy một câu: “Tô tướng quân thật sự là phong độ.” Lời này rõ ràng là châm chọc Tô Văn đường đường một vị đại tướng quân lại cùng một người nam nhân nổi lên đấu võ miệng, phong độ hiện tại cũng không khá hơn chút nào.

Đương nhiên, Phong Lăng Hề hoàn toàn không có xem thường ý tứ của con mèo hoang chồng cô, mặc dù xã hội này như thế, cô cũng một lòng nghĩ sủng ái Vân Tư Vũ. Nhưng là nói cho cùng, cô

cũng chỉ biết đem hắn xếp vị trí ngang hàng cùng mình, cũng sẽ không cảm thấy hắn là nam tử liền ở thứ bậc thấp nhất, nên đối với cô nghe theo vô điều kiện.

“Tô Văn, hoàng tỷ không phải là cho ngươi đi ra gây gổ.” Lần này ngược lại Hoàng Vũ Mặc ngăn trở chiến hỏa lan tràn, nói xong liếc nhanh Phong Lăng Hề, ý kia rất rõ ràng, ngươi cũng có chừng mực một chút.

Phong Lăng Hề mặc kệ nàng, lôi kéo bàn tay nhỏ bé Vân Tư Vũ xuất phát về phía ngọn núi trước kia.
Demcodon.d.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n

Vân Tư Vũ đưa tay chọc chọc cánh tay của nàng, do dự nói: “Hề, ta vừa rồi không phải là nói quá ác rồi phải không?” Khó được Vân Nhị công tử bắt đầu tỉnh lại là chính mình.

Phong Lăng Hề cười nói: “Hung một chút mới không bị người khi dễ.”

“Đúng là ta giống như khi dễ người.” Còn khi dễ một vị đại tướng quân cộng thêm một người vương gia.

“Không có việc gì, chàng không phải là vì bảo vệ ta sao?”

Nhìn Vân Tư Vũ gật đầu, mặt mũi tràn đầy vẻ mặt ‘chính là như vậy’.Phong Lăng Hề cảm thấy hiện tại thật đáng yêu, không khỏi đi tới gần mặt hắn hôn một cái, lại nói: “Không quan hệ, tức chết rồi ta trong nom.”

Một câu nói thiếu chút nữa làm tức chết người sau lưng còn chưa nguôi giận.

Suy nghĩ đến Hoàng Ngọc Ngạn và Lăng Nguyệt, Hoàng Vũ Mặc cũng không còn muốn tranh cãi với khẩu khí kia nữa, chuẩn bị đi hồi phủ. Nếu như quả thật là như vậy, ngược lại cũng coi như là một chuyện tốt.

Hết lần này tới lần khác Hoàng Vũ Mặc không có ý định tranh khẩu khí kia, Hoàng Ngọc Ngạn lại không cam lòng, nhìn xem bóng dáng hai người kia càng lúc càng xa, lần đầu tiên không quan tâm ngó ngàng, tùy hứng muốn theo sau.

Bởi vì không có xem qua Phong Lăng Hề trước đó cùng mấy người Hoàng Vũ Mặc này chung đụng như thế nào, cho nên hắn đem Phong Lăng Hề đối với một nhóm người này là đang bực mình, đều quy kết đến hắn và Lăng Nguyệt gia nhập vào.

Bị người ghét bỏ như thế, trong lòng hoàng tử Ngọc Ngạn cũng nghẹn thở ra một hơi, như thế nào cũng để ý không thuận, hắn nhất định phải chứng minh mình có thể làm được.

Hoàng Vũ Mặc và Hoàng Vũ Hiên giống nhau, đều yêu thương người đệ đệ này, cho nên không có biện pháp giam cầm hắn, đành phải tiếp tục theo làm đuôi. Chỉ là nàng không nghĩ ra, hoàng đệ luôn luôn hiểu chuyện nghe lời như thế nào đột nhiên trở nên cố chấp như thế?

Đoàn người này của bọn họ đi tới chỗ nào cũng sẽ là tiêu điểm, không nói trước thân phận, chỉ là tướng mạo và khí chất là đủ làm người khác chú ý rồi.

Ba vị này xác thật đều là tiểu mỹ nhân: Vân Dật hào phóng ưu nhã, Hoàng Ngọc Ngạn trang nghiêm quý khí, Lăng Nguyệt xinh đẹp hoạt bát. Bọn họ đều đặc sắc, đều là mỹ nam tử khó có được, coi

như là không biết bọn họ đa tài đa nghệ, thân phận tôn quý, cũng có thể làm cho không ít người phải mê đến cuống quýt lộn xộn. Đáng tiếc, nơi ở của bọn họ hiện tại căn bản không có người, bộ dạng xinh đẹp hơn nữa cũng không có ai đến xem.

So sánh với một ngọn núi nhỏ náo nhiệt, Vân Tư Vũ ngược lại yêu thích nơi này hơn, bởi vậy Phong Lăng Hề cũng không có vội vã gấp rút lên đường, leo đến giữa sườn núi thấy sắc trời đã tối, liền dừng lại nghỉ ngơi.

Mặc dù trừ đoàn người bọn họ ra, bên ngoài ngay cả bóng dáng ma quỷ cũng không có, Vân Tư Vũ vẫn như cá gặp nước như cũ.

Điều này làm cho Phong Lăng Hề cảm thấy quyết định của mình không có sai, tiểu mèo hoang sao, cũng không nên ở nhà cả ngày.

“Hề, ta bắt được con thỏ.” Vân Tư Vũ hiến vật dường như quý trong ngực đưa ra cho Phong Lăng Hề.

Phong Lăng Hề xách hai cái lỗ tai con thỏ đem nó đánh giá một phen, cau mày nói: “Thật là ngu.”

Vân Tư Vũ một tay đoạt lấy, bĩu môi không để ý đến nàng, thật sự là quá đả kích người, chẳng lẽ nàng còn có thể trông cậy vào một con thỏ cùng một loại với ngựa có linh tính thông minh giống như Đạp Tuyết sao? Đây chính là hắn cực nhọc vất vả bắt được.

Phong Lăng Hề đưa tay ôm hắn vào trong ngực, cắn cắn lỗ tai của hắn, cười nhẹ nói: “Con thỏ có cái gì tốt mà chơi? Chờ đến núi tuyết, ta bắt con linh hồ* cho chàng chơi.”

(*linh hồ: con cáo có linh tính)

Vân Tư Vũ trong nháy mắt đã quên giận dỗi: “Thật sự? Linh hồ giống như không dễ bắt nha?”

“Chàng là không tin ta?”

Vân Tư Vũ nhếch miệng cười một tiếng: “Đây chính là nàng nói, vậy con thỏ này đem nướng đi.”

Ai… con thỏ đáng thương, vốn là Vân Nhị công tử còn muốn đem nó trở thành sủng vật nuôi, kết quả nghĩ lại một cái, con thỏ xui xẻo cũng chỉ có thể trở thành món ăn của Vân Nhị công tử.

Vân Tư Vũ rốt cuộc yên tĩnh lại, nhìn xem Phong Lăng Hề nướng thỏ. Lăng Nguyệt sau khi do dự một hồi lâu, đột nhiên chạy tới ngồi xổm bên cạnh Vân Tư Vũ, mở miệng nói: “Tư Vũ, chúng ta đi bên kia ngồi đi!”

Hắn vốn chính là người hoạt bát, liên tục không có cùng Vân Tư Vũ nói chuyện, hoàn toàn là bởi vì hắn có chút sợ hãi Phong Lăng Hề. Mặc dù Phong Lăng Hề nhìn qua giống như cũng không có nơi nào đáng sợ, nhưng hắn chính là không dám dễ dàng đi đến gần, mà ngay cả muốn cùng Vân Tư Vũ nói chuyện, đều là do dự thật lâu như vậy. Ngay cả nữ hoàng bệ hạ tôn quý và Tô tướng quân nghiêm túc cũng không có cho hắn loại cảm giác này.

Bởi vậy có thể thấy được, trực giác của Lăng Nguyệt rất chuẩn, mặc dù căn bản hắn không hiểu trực giác của mình.

Vân Tư Vũ nháy mắt mấy cái nhìn hắn, rõ ràng không thích ứng hắn tự quen thuộc như vậy. demcodon.ddlqd

Lăng Nguyệt đưa tay kéo kéo lấy ống tay áo của hắn: “Đi đi, ta có thứ đồ tốt cho ngươi xem.”

“Vật đó là gì?”

“Ngươi đi thì biết, nhiều người ở đây như vậy, ta còn có thể bán ngươi hay sao?”

Vân Tư Vũ do dự một chút, quay đầu mắt nhìn Phong Lăng Hề, Phong Lăng Hề đưa tay sờ sờ đầu của hắn nói ra: “Muốn đến thì đến đi, con thỏ nướng xong thì ta gọi chàng.”

“Ừ.” Vân Tư Vũ gật đầu nhẹ, chạy theo Lăng Nguyệt.

Đoàn xe ngựa và ngựa của mọi người đều bị bỏ quên, Lăng Nguyệt chỉ còn lại một bọc nhỏ, đó bởi vì đi ra ngoài chơi mang theo ăn vặt. Bên cạnh Lăng Nguyệt cũng không có tiểu thị của mình, thời điểm hắn và Hoàng Ngọc Ngạn rời sơn trang, tiểu thị của hắn bởi vì bị bệnh nên không có thể đi theo hắn, bất quá một mình Minh Tuyên cũng có thể chiếu cố đến hai người bọn họ.

Mà bây giờ Lăng Nguyệt không để cho Minh Tuyên thay hắn cầm bao đồ, cũng không cho thị vệ hỗ trợ, kiên trì chính mình xách theo, trên thực tế là bởi vì bên trong còn đồ ẩn dấu.

Lăng Nguyệt thần bí lấy từ bao bọc nhỏ kia xuất ra một quyển sách cho Vân Tư Vũ, có chút kiêu ngạo mà nói ra: “Đây chính là ta thật vất vả mới để cho tiểu thị mua về, phụ thân không cho phép ta xem những sách này, nói sẽ dạy hư người.”

Vân Tư Vũ có chút tò mò mở ra xem, nhưng là sự thật chứng minh, hắn không thích hợp xem loại sách này viết cho công tử khuê các xem giải trí.

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 41: Khắc Khẩu

Mới xem trong chốc lát, Vân Tư Vũ liền cau mày nói: “Nữ nhân này như thế nào lại ngốc như vậy?”

Lăng Nguyệt đi tới gần xem xem, giải thích: “Đây là có người len lén hạ độc, nàng cũng không biết sao. Cho nên mới phải bị mê ngất.”

Vân Tư Vũ chống cằm đảo mắt nhìn nhìn, ngay cả nướng thỏ Phong Lăng Hề cũng đều là bộ dáng lười biếng, bĩu môi, chuyện này cũng sẽ không, lúc trước hắn hạ độc nàng cũng không có thành không.

Vân Tư Vũ đón lấy nhìn xuống, chỉ chốc lát sau lại kinh hô lên: “Nàng như thế nào tốt mà bị lừa gạt như vậy?”

Lăng Nguyệt tiếp tục giải thích: “Nàng kia là lương thiện.”

Vân Tư Vũ giựt giựt khóe miệng, hắn thật không nhìn ra lương thiện chỗ nào, rõ ràng chính là ngốc mà! Ngay cả hắn cũng sẽ không bị khổ nhục kế* lừa gạt đến như vậy.
demcodon.dien.dan.le.quy.don

(*Khổ nhục kế có nghĩa là tự giày vò mình, tự mình làm đau chính cơ thể mình, nhằm mục đích khiến kẻ nghi kỵ mình, phải tin tưởng lại mình, nhằm đánh lừa, lợi dụng lại lòng tin ấy của kẻ địch để tiếp cận, gần gũi, và ngầm theo dõi động thái, hành động của đối thủ.)

Hoàng Ngọc Ngạn liếc nhanh hai người, có chút tò mò, cũng dịch đi qua hỏi: “Nguyệt nhi, các ngươi đang xem cái gì vậy?”

Lăng Nguyệt như trộm xem xét bốn phía, nhỏ giọng nói ra: “Biểu ca, ngươi có thể đừng nói cho người khác biết không, nhất là phụ thân ta.”

Hoàng Ngọc Ngạn thấy hắn đưa ra bộ dáng thần bí, không khỏi gật đầu nhẹ, cũng châu đầu vào xem.

Chỉ chốc lát sau, Vân Dật cũng không nhịn được hiếu kỳ bu lại. Lăng Nguyệt cứ theo lẽ thường dặn dò Vân Dật đừng nói cho người khác biết, sau đó bốn cái đầu tụ lại một chỗ, nhìn chằm chằm quyển sách trên tay Vân Tư Vũ.

Lăng Nguyệt rất là kêu ngạo, những thứ chuyện xưa này hắn đều xem rồi, Vân Dật và Hoàng Ngọc Ngạn thì xem rất nghiêm túc.

Vân Dật là con trai trưởng phủ Trấn quốc tướng quân, Liễu Đang quân dạy bảo hắn có chút nghiêm túc, nếu không hắn cũng không xuất sắc như vậy. Mà hoàng tử Hoàng Ngọc Ngạn này xuất cung liên tục cơ hội xem cũng không nhiều, cho nên bọn họ bình thường ngược lại chưa có tiếp xúc qua sách như vậy, vừa xem thấy liền bị chuyện xưa tốt đẹp trong sách hấp dẫn.

Mà duy nhất không hài hòa chính là Vân Tư Vũ. Thỉnh thoảng lại kinh hô một tiếng, sau đó đem nhân vật trong chuyện xưa ra phê phán một phen, làm cho Lăng Nguyệt không biết nói gì.

“Nữ nhân này quá ghê gớm, người ta không phải là không biết đánh đàn sao? Rõ ràng là muốn từ hôn.”

Vân Tư Vũ lần nữa kinh hô, Lăng Nguyệt rốt cuộc không thể nhịn được nữa, ra khỏi miệng đã không phải là bình tĩnh giải thích, mà là kích động tranh cãi: “Cô gái đương nhiên là thích nam tử có tài, vậy có cái gì không đúng?”

Đây là một chuyện xưa mà hắn thích nhất, cái nữ chính này cũng là người hắn thích nhất, làm sao có thể để cho Vân Tư Vũ chửi bới? Hắn rốt cuộc có phân biệt được người nào là nhân vật chính, người nào là nhân vật phụ hay không? Nữ chính tại sao có thể nam phụ? Hơn nữa vai phụ này còn hoàn toàn kém hơn nhân vật chính.

Lời mà Lăng Nguyệt nói cũng không sai, cô gái là yêu thích nam tử có tài. Nếu không bốn đại tài tử cũng sẽ không được người người sùng bái, bất quá đó không phải là cái tài trị quốc gì, mà là tài phong nhã cầm - kỳ - thi - họa.

Đương nhiên điều kiện đầu tiên quyết định, nam tử muốn như vậy phải có dung mạo mới được. Nếu không bốn đại tài tử như thế nào đều là mỹ nhân đây?

Vân Tư Vũ nhìn hắn một cái, rất là tâm bình khí hòa nói: “Ngươi kích động như vậy làm cái gì, ta chỉ là nói đúng sự thật, chẳng lẽ không biết đánh đàn liền hoàn toàn phủ nhận một người. Có thể thấy được nữ nhân này chính là người nông cạn, lúc trước là chính nàng muốn cùng người ta đính hôn, mà không phải người ta quấn lên nàng. Hiện tại lại muốn từ hôn, nếu đã không thích tại sao lúc trước phải đính hôn? Hơn nữa rõ ràng không chút nào để ý bởi vậy đối với nam tử tạo thành tổn thương. Đây rõ ràng chính là trò đùa, ngay cả hai chữ trách nhiệm cũng không hiểu, từ việc nhỏ có thể nhìn ra nhân phẩm biết không?”

“Đó là nam phụ chỉ có tiếng mà không có miếng, lúc trước nàng cho rằng nam phụ là một nam tử có tài hiền lành.”

“Chỉ dựa vào lời đồn đãi đã nhất định bộ dáng của một người ra sao, cũng chỉ có thể trách chính nàng ngu xuẩn. Không có đạo lý để cho người khác vì sự ngu xuẩn của nàng mà chịu trách nhiệm.”

Sắc mặt Vân Dật không khỏi cứng đờ, hiển nhiên là liên tưởng đến chút chuyện. Bất quá làm cho hai người không thể tách rời kia cũng không có phát giác khác thường của hắn.

“Ngươi… người ta đó là si tình, chỉ thích nam chính biết không? Nếu như cưới người vai phụ này, còn thế nào có thể thực hiện hứa hẹn một đời một kiếp một đôi?” Lăng Nguyệt đã sắp bùng nổ lên.

Vân Tư Vũ trợn mắt nói: “Nàng lúc trước nếu đã không nghĩ rõ ràng, tại sao phải đi cầu hôn nhà vai phụ, cho rằng đứa nhỏ không có phụ thân sao? Không thích người ta tại sao còn đi trêu chọc người ta, vì chứng minh sức quyến rũ của mình sao? Nàng lại không nghĩ qua người ta sau khi bị từ hôn còn có thể lập gia đình thế nào?”

“Vì vai phụ kia là người xấu!”

“Đó cũng là bị nàng bức xấu!”

Hoàng Ngọc Ngạn thấy Lăng Nguyệt mặt đều đỏ bừng, vội vàng lên tiếng trấn an, đang tốt đẹp mà xem chuyện xưa làm sao lại cãi vã rồi? Khuyên một hồi lâu, hai người cuối cùng an tĩnh lại.

Phong Lăng Hề thấy tiểu mèo hoang nhà mình không có bị khi dễ liền thu hồi tầm mắt, tiếp tục nướng thịt thỏ trong tay.

Mà bên kia, mới một lát sau, Vân Tư Vũ lại bắt đầu gào to: “Nam nhân này cũng quá ngu ngốc, người ta thích thê chủ hắn, hắn không tức giận thì thôi lại còn khuyên thê chủ hắn nạp thị, đầu hắn lớn lên như thế nào vậy?”

Lăng Nguyệt thở phì phì quát: “Ta xem đầu của ngươi mới có vấn đề đó, người ta đó là hiền lành có biết hay không? Chính là như vậy nữ chính mới có thể thích hắn, ngươi ngược lại nói một chút. Nếu như là ngươi, ngươi sẽ làm sao?”

“Đương nhiên là đánh toàn bộ đi ra!”

Nghe vậy, ba người nhất thời đều trừng mắt nhìn về phía hắn, giống như bị hắn nói lời kinh thế hãi tục* mà hù đến. Lăng Nguyệt vội vàng đi che miệng hắn, lại bị Vân Tư Vũ nhoáng một cái đầu tránh khỏi: “Ngươi muốn làm cái gì?”

(*việc đi ngược quy tắc, khiến cho cả thế gian phải kinh hãi.)

Lăng Nguyệt dậm chân một cái, trừng mắt hắn nói: “Loại lời nói này ngươi cũng dám nói ra?” demcodon.ddlqd

Thế giới này, ngay cả loại tình yêu lãng mạn này chỉ đẹp trong chuyện xưa, thu gom tư tưởng cũng là muốn nam tử hiền lành mới có thể làm cho thê chủ thích, có thể thấy được Vân Tư Vũ ở cái thế giới này tuyệt đối là cái ngoại tộc.

Vân Tư Vũ nhìn hắn một cái, cảm thấy hắn sợ lớn hãi nhỏ quá mức: “Vì cái gì không thể nói?” Hắn vốn chính là nghĩ như vậy, còn sợ nói sao?

Vân Dật cũng không khỏi cau mày nói: “Tư Vũ, loại lời nói này không có cô gái nào sẽ thích nghe.” Đây rõ ràng chính là hành vi

ghen phu. Nếu như thê chủ nghĩ, thậm chí có thể dựa vào điểm này hưu phu, cho nên nam tử mặc kệ trong lòng nghĩ như thế nào, trên mặt cũng thoải mái, dịu dàng hiền lành. Hắn ngược lại không nghĩ tới Vân Tư Vũ rõ ràng sẽ có ý nghĩ như vậy, coi như là không có phụ thân dạy bảo, hắn cũng phải biết loại ý nghĩ này là không đúng chứ!

Vân Tư Vũ nhìn vẻ mặt ba người ngưng trọng*, không hiểu bọn họ như thế nào lại nhát gan như vậy. Tại sao phải sợ nữ nhân như vậy, cho dù không có nữ nhân không phải là cũng cứ theo lẽ thường có thể sống tốt sao?

(*chuyện trầm trọng đến mức đông cứng lại)

Mặc dù Vân Nhị công tử bây giờ cùng thê chủ nhà mình ngọt ngào xuôn xẻ, nhưng là hắn vẫn kiên trì đích thực để ý tự mình một người cũng sẽ không chết đói. Hắn hiểu được thế giới này đều yêu cầu nam tử, nhưng lại không hiểu vì cái gì những người này hoàn toàn không có ý thức phản kháng. Hắn không có cách nào lý giải ý tưởng của những người này, cũng như những người này sẽ không lý giải được ý nghĩ của hắn.

“Đây là Hề nói.” Nhìn ba người kia quá mức ngưng trọng, vẻ mặt rất muốn giáo dục tốt hắn một phen. Hắn quyết định hay là đẩy tới trên người Phong Lăng Hề thì tốt hơn, dù sao chuyện này vốn chính là nàng nói.

Nghe vậy, sắc mặt ba người trở nên rất là quái dị.

Hoàng Ngọc Ngạn có hơi chút giật sững mình, yên lặng xuống. Vân Dật không khỏi giương mắt nhìn về phía Phong Lăng Hề, ánh mắt rất là phức tạp. Mà Lăng Nguyệt còn lại là mặt mũi tràn đầy kinh

ngạc, nhịn không được hỏi: “Nhàn vương điện hạ thật sự nói như vậy?”

Vân Tư Vũ gật đầu nhẹ: “Hề nói, coi như là có lòng tốt bảo vệ nàng, miễn cho nàng bị sói ăn.” Ba người này biểu hiện quá mức khác thường, Vân Nhị công tử lui về phía sau rụt rụt, rõ ràng muốn rời đi, không muốn lại cùng bọn họ chơi.

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 42: Chỉ Cưới Một Người

"Tư Vũ---"

Vừa vặn nghe được Phong Lăng Hề gọi hắn, Vân Tư Vũ ngẩng đầu nhìn lại, thấy Phong Lăng Hề hướng hắn khoát khoát tay giữa là thịt thỏ, hai mắt không khỏi sáng ngời, vội vàng cầm sách trong tay nhét vào trong ngực Lăng Nguyệt, liền chạy tới. Lưu lại sắc mặt phức tạp của ba người hai mặt nhìn nhau.

Vân Dật mặc dù mơ hồ cảm thấy ánh mắt Nhàn vương đều đặt ở trên người Vân Tư Vũ, cũng được chứng kiến nàng đối với nam tử khác không hợp tác. Lúc này nghe thấy lời như vậy, cảm giác vẫn có chút không thể tin như cũ.

Chỉ cưới một người.

Nam tử vừa mới bắt đầu lại không thể có ý nghĩ như vậy. Nếu không chính là cùng mình gậy sự, đây là phụ thân nói. Chỉ có những người nghèo khó kia nuôi không nổi phu lang, cô gái mới chỉ có thể cưới một người. Quan to quý tộc vĩnh viễn không thể nào chỉ cần một người nam nhân, mà hắn thân là công tử chính thống của phủ Trấn quốc tướng quân, không thể nào gả cho bình dân, dùng niềm kiêu ngạo của hắn cũng sẽ không vừa ý một người bình dân. Cho nên thời điểm hắn còn chưa lập gia đình, là đã chuẩn bị xong tâm lý đối mặt thê chủ tương lai sẽ có vô số thị quân. Mặc dù sự thật

chứng minh, cái hắn gọi là chuẩn bị tâm lý căn bản cũng không có tác dụng.

Kỳ thật tình huống Tô Văn chỉ có hai cái thị quân, đều đủ để cho rất nhiều người hâm mộ hắn, hơn nữa Tô Văn còn tuổi trẻ tài cao, trong kinh thành mọi người đều biết là nhân vật xuất sắc, đối với hắn cũng rất tốt, hắn cần phải thấy đủ. Cho nên hắn bắt đầu từ từ học đi tiếp thu chính mình cũng nên hài lòng, lại bị rất nhiều người hâm mộ hạnh phúc. Nhưng giờ khắc này, vốn là từ từ bình tĩnh nội tâm lần nữa tuôn ra động lòng. Hai ngày nay, hắn thử quên đi tồn tại của hai cái thị quân kia, mặc dù hắn biết rõ đây chẳng qua là trốn tránh nhất thời.

Mà giờ khắc này, Tô Văn đối xử tốt với hai cái thị quân kia tựa như cũng hiện lên ở trước mắt, làm cho hắn muốn tránh cũng không thể tránh. Hắn cuối cùng không có cách nào trở nên độ lượng lớn như vậy, không đi để ý. Kỳ thật lại có mấy người có thể làm được thật sự không thèm để ý, bất quá đều là cố làm ra vẻ hào phóng thôi, bởi bì bọn họ không thể không hiền lành.

Hắn biết rõ thái độ của Tô Văn, phu thị của nàng nàng cũng sẽ không bạc đãi, mà hắn là Đang quân, nên nàng cho hắn thêm một phần tôn trọng. Nhưng căn bản đây là không đủ, hắn muốn nàng đối xử tốt với hắn là có một không hai, nhưng là ý nghĩ như vậy, hắn chưa bao giờ dám nói ra giống như Vân Tư Vũ.

Rốt cuộc là hắn không có dũng cảm như Vân Tư Vũ, hay là Tô Văn không có cho hắn dũng khí như vậy? Nếu như tất cả mọi người đều giống nhau, có lẽ hắn cũng sẽ không khó chịu như vậy. Hắn sẽ làm cho mình thử đi tiếp thu, đi thói quen. Phụ thân nói: rất nhiều nam tử đều tới như thế này, loại người kiêu ngạo, về việc này cũng không thể không cúi đầu. Bởi vì nữ nhân là trời, bọn họ không thể

không có trời, càng không có khả năng cao ngất trời, cũng chỉ có thể tiếp nhận.

Nhưng là vì cái gì, Nhàn vương điện hạ chỉ có thể cưới một người là Vân Tư Vũ thôi? Nếu như, hắn lúc trước…..

Vân Dật vội vàng lắc lắc đầu, đem ý tưởng mình không nên nói quăng đi ra ngoài, sắc mặt có chút tái nhợt, hắn tại sao có thể nghĩ như vậy? Hắn đã lập gia đình, ý nghĩ như vậy rõ ràng chính là lẳng lơ dâm loàn, huống chi là hắn yêu thích Tô Văn.

***

Hoàng Ngọc Ngạn thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn Phong Lăng Hề, đột nhiên phát hiện lúc trước Khởi Vân nói một chút cũng không khoa trương. Dọc theo con đường này, mặc dù hành vi trên của Phong Lăng Hề tương đối khinh nhẹ, nhưng là xác thực xem Vân Tư Vũ như châu như bảo, hơn nữa có mấy cô gái có thể làm được khát nước ba ngày chỉ lấy một muôi đây?

Mặc dù bây giờ còn không thể chứng minh nàng thật ghê gớm mà làm được, nhưng là nàng ít nhất nguyện ý đối với một nam tử đã gả cho mình có thể nói ra như vậy.

Thỉnh thoảng lại bị đánh vào giới hạn, Phong Lăng Hề tự nhiên sẽ không có cảm giác, không khỏi nhìn Vân Tư Vũ hỏi: “Chàng cùng bọn họ nói cái gì vậy?”

Vân Tư Vũ cầm một chân thỏ, vừa gặm vừa hàm hàm hồ hồ nói: “Nàng nói, có thể đem người ngấp nghé nàng đánh chạy.”

Phong Lăng Hề nhíu mày, không nói cái gì nữa, bất quá cũng hiểu được tâm tư của những nam nhân kia. Giống như những phụ

nữ lúc trước của nhà họ Phong, hâm mộ những phụ nữ kia có thể độc hưởng chồng mình. Bất đồng là thế, thế giới này phần lớn đàn ông là vội vã và bất đắc dĩ. Mà những phụ nữ nhà họ Phong kia, hơn nữa là vì các loại mục đích, cam tâm tình nguyện bỏ qua quyền lực của mình, rồi lại không cam lòng, cho nên lại sử dụng ra các loại thủ đoạn đối phó với những phụ nữ khác. Mà mục đích cuối cùng không nhất định được đàn ông yêu, cũng có thể là những vật khác như: quyền lực, địa vị hoặc tiền bạc.

Đối với thế giới đàn ông này, Phong Lăng Hề cũng không có quá nhiều đồng tình, cô chỉ quan tâm con mèo hoang chồng cô có vui vẻ hay không, những người khác cô không có dư thừa tinh lực đi trông nom, cũng không muốn trông nom.

Bất kể là trọng nữ khinh nam hay là trọng nam khinh nữ, cuối cùng cũng có người bị chèn ép, cho dù không có phân chia nam nữ, cũng sẽ có tình huống lấy mạnh hiếp yếu, bây giờ đều không tồn tại chân chính ngang hành. Đối với hoàn cảnh tàn khốc của nhà họ Phong kia đã dạy cho cô chân lý, không muốn bị khi dễ, cũng chỉ có thể trở thành kẻ mạnh.

Cô biết rõ Vân Tư Vũ vẫn cảm thấy chính mình không cần dựa vào ai cũng có thể sống rất khá, cô cũng tin tưởng hắn có thể làm được, bởi vì hắn chưa bao giờ mềm yếu.

***

Mặc dù tốc độ của Phong Lăng Hề đã rất chậm, nhưng là đi đường xa như vậy hay là đường núi khó đi, vài người nam tử cũng đã sớm mệt mỏi, tùy tiện ăn vài thứ liền ngủ lại, vài người thị vệ thì thay phiên nhau gác đêm.

Bất quá điều kiện này cũng thật là có chút kém, bởi vì trước đó cũng không có chuẩn bị, ngay cả dựng cái lều cũng không làm được, đối với nam tử có chút ít nuông chiều từ bé này, thật sự là khó có thể chịu được. Nếu như không phải là quá mệt mỏi, đoán chừng là hoàn toàn không có cách nào chìm vào giấc ngủ.

Mà Phong Lăng Hề rất không đạo đức lôi kéo Vân Tư Vũ chui vào trong lều nhỏ dựng tốt của Khởi Vân. Mặc kệ những người khác chết sống nói là nhỏ, nhưng là vài người muốn ngủ cũng không có vấn đề, ít nhất không làm cho vài nam tử yếu ớt vì buổi tối dùng trời làm chăn. Nhưng vấn đề là, Phong Lăng Hề không muốn cống hiến ra, những người khác cũng không biết nên nói cái gì, ai để cho bọn họ biết rất rõ người ta không vui, còn chết sống quấn quít lấy người ta?

Trong lều, mắt Phong Lăng Hề nhìn Vân Tư Vũ núp trong góc, nhíu mày: “Đến đi.”

Vân Tư Vũ lắc lắc đầu: “Không nên, sẽ bị nghe được.”

Thấy hắn không chịu đi qua, Phong Lăng Hề dứt khoát nhào tới ôm hắn cọ xát, nhẹ nhàng gặm cắn vành tai của hắn, thấp giọng nói: “Ta nghĩ muốn chàng.”

Vân Tư Vũ run rẩy, hắn chịu không nổi Phong Lăng Hề nhất là lúc này, thật sự là làm cho người rất khó cầm giữ được: “Đừng, bên ngoài rất nhiều người…” Thân thể khẽ run lại đã sớm phản bội hắn.

Hai người thành thân không lâu, mới vừa nếm đến cái hương vị tiêu hồn thực cốt*, khó tránh khỏi quen hơi bén mùi.

(*Tiêu hồn thực cốt có thể hiểu là cảm giác sung sướng mãn nguyện khi hoan ái.)

Phong Lăng Hề vừa hôn hắn, vừa nói: “Chỉ cần nhỏ giọng một chút sẽ không có người nghe thấy.”

Lều cách đám người kia vốn là có chút xa, hơn nữa đây là lều đặc biệt, hiệu quả cách âm cũng không tệ lắm. Trên cơ bản mà nói chỉ cần không phải như tiếng động đất, thì sẽ không có người nghe thấy. Phong Lăng Hề biết đi ra hưởng tuần trăng mật làm sao sẽ không có chuẩn bị? Không riêng gì lều này, xe ngựa bị vứt bỏ kia cũng phải hài lòng với hiệu quả cách âm.

Nhưng là, những thứ này Vân Tư Vũ cũng không biết, vốn cho rằng sợ chính mình nhất thời sung sướng lại kêu lên ra tiếng, đành phải gắt gao che miệng của mình.

Phong Lăng Hề nhìn bộ dáng của hắn cảm thấy thật đáng yêu, cũng không nói cho hắn, ngược lại thay đổi biện pháp khiêu khích hắn.

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 43: Bắt Rắn

"Ưm…" Toàn thân Vân Tư Vũ run rẩy, hai mắt ngập nước, nhìn qua vừa bất lực vừa đáng thương, hết lần này tới lần khác Phong Lăng Hề ở trên người hắn ác liệt thừa số xông ra, chính là không chịu thỏa mãn hắn.

"Hề…"

"Nói chàng yêu ta."

Vân Tư Vũ run run rẩy rẩy nói: "Ta… ta yêu nàng…" Tại sao nhìn đều giống như vu oan giá họa vậy! demcodon.le.quy.don

Phong Lăng Hề vê cằm của hắn, hôn môi hắn một cái, thân thể trầm xuống. Vân Tư Vũ hừ một tiếng, hai tay ôm chặt nàng, phập phồng theo nàng, thất thần lên tiếng rên rỉ, đây còn nhớ rõ muốn rên nhỏ không?

Chờ thời điểm cuối cùng Vân Tư Vũ thở hổn hển từ trong dư âm kia phục hồi lại tinh thần, mới ý thức tới chính mình lại làm cái chuyện ngu xuẩn gì, không khỏi duỗi ra móng vuốt cong về phía tên đầu sỏ gây nên.

Phong Lăng Hề khẽ cười một tiếng, bắt lấy hai cổ tay bắt chéo ra phía sau lưng hắn, không lời từng chút từng chút hôn nhẹ ở trên vai hắn. Vân Tư Vũ uốn éo người, tức giận nói: "Không cần nữa!"

Phong Lăng Hề giương mắt nhìn về phía hắn: “Thật sự không cần nữa? Chàng không thích?”

Trên mặt Vân Tư Vũ đỏ hồng, vội vã hừ nói: “Dù sao hiện tại không cần nữa.” Nhiều người nghe như vậy, rất mất mặt có được hay không?

“Vậy quên đi.” Đưa tay qua kéo tấm chăn đắp lên trên thân thể của hai người, Phong Lăng Hề khẽ hôn một cái lên trên trán của hắn, nói ra: “Ngủ.” Mặc dù nội lực của Vân Tư Vũ thâm hậu, nhưng cô vẫn có chút lo lắng hắn mệt mỏi, nhưng hắn lại vui vẻ chạy chơi cả ngày.

Vân Tư Vũ đưa tay ôm lấy eo của nàng, cọ xát trên vai nàng, nói lầm bầm: “Hề, thật sự rất thích, rất yêu mến nàng…”

Phong Lăng Hề sửa lại mái tóc của hắn, ý cười đầy mặt, kỳ thật đến thế giới này cũng không tệ lắm.

***

Sáng sớm ngày hôm sau, Ninh vương điện hạ với vẻ mặt ngưng trọng đi tìm Phong Lăng Hề nói chuyện. Cùng nàng ngưng trọng bất đồng chính là một bộ dáng lười nhác của Nhàn vương điện, chờ nàng mở miệng.

Hoàng Vũ Mặc cau mày nói: “Cho dù xem trọng thể diện của hoàng tỷ, cho dù ngươi mặc kệ chúng ta, dù sao cũng phải trông nom mấy người nam tử chứ? Chẳng lẽ thật sự muốn làm cho mấy người này bị bệnh sao?” Lúc này mới qua buổi tối đầu tiên, phải đi vài ngọn núi đào ít nhất cũng phải hơn mười ngày.

Đừng nói ba vị công tử nuông chiều từ bé kia, chính là tiểu thị bên cạnh bọn họ cũng không còn qua khỏi loại tội này.

Phong Lăng Hề miễn cưỡng vén mí mắt, không mặn không nhạt nói ra: “Hiện tại đi trở về, trước khi trời tối liền có thể trở lại trấn Đào Hoa, chuyện này còn cần bản vương nhắc nhở ngươi sao, Ninh vương điện hạ?”

Tô Văn kia người toàn cơ bắp muốn đi theo cô, cô còn có thể lý giải, bởi vì nàng không muốn kháng chỉ, nhưng là Hoàng Vũ Mặc, rõ ràng chính là tự tìm tội.

Hoàng Vũ Mặc trừng mắt nhìn nàng nói: “Ta đương nhiên biết rõ có thể đi trở về, ngươi nghĩ rằng ta thật sự không thể không đi theo ngươi sao, chẳng qua là Ngọc Ngạn không chịu trở về, ta có thể làm sao?”

Mặc kệ nàng nhiều kích động, Phong Lăng Hề vẫn bộ dáng lười nhác như cũ, tựa như đối với tất cả mọi chuyện đều không để trong lòng.

“Cửa này có chuyện gì với bản vương? Vị hoàng tử điện hạ bốc đồng kia cùng bản vương có quan hệ gì?”

Lời nói này của Phong Lăng Hề cực kỳ không khách khí, cô nhìn lại Hoàng Ngọc Ngạn thật không chịu nổi vậy thì đừng đi cùng, nếu là đã muốn đi theo vậy thì đừng kêu mệt mỏi, người đã lớn như vậy chẳng lẽ không biết tự mình chịu trách nhiệm hay sao? Cô không có nghĩa vụ chiếu cố hắn, coi như là hoàng tử thì như thế nào? Ngoại trừ là em trai bên ngoài của Hoàng Vũ Hiên, cùng cô không có nửa xu quan hệ, dựa vào cái gì muốn cô cúi thấp làm thiếp đi hầu hạ lão

gia? Ngay cả Hoàng Vũ Hiên là nữ hoàng kia cũng không có vinh hạnh như vậy, huống chi là một hoàng tử.

Mà không khéo chính là, lời nói này của cô vốn là cách bọn họ không xa vừa vặn cho hoàng tử Ngọc Ngạn nghe được.

Sắc mặt Hoàng Ngọc Ngạn khó coi mở miệng nói: “Hoàng tỷ, ta không sao, không cần chiếu cố.” Hắn không muốn bị xem còn nhỏ.

Chỉ là muốn xem Phong Lăng Hề yêu thương sủng ái Vân Tư Vũ thế nào, lại coi thường hắn như vậy, khó tránh khỏi có chút cảm giác chua xót trong lòng, mà hắn cũng chỉ cho là loại cảm giác không thoải mái này bởi vì mình đường đường là một hoàng tử, còn không bằng con vợ kế của phủ tướng quân không được sủng ái là nguyên nhân không được người coi trọng.

Phong Lăng Hề ngoéo môi một cái, khiêu mi nhìn về phía Hoàng Vũ Mặc, ý kia rất rõ ràng: Ninh vương điện hạ ngươi chính là xen vào chuyện của người khác, mọi người đều nói không cần chiếu cố.

Hoàng Vũ Mặc tức giận lườm nàng một cái, không còn lời nào để nói, trong lòng có chút bất đắc dĩ, nàng đối với Hoàng Ngọc Ngạn đột nhiên bướng bỉnh cũng thật sự là không hiểu rõ.

Nói chuyện với nhau kết thúc, Phong Lăng Hề quay lại thì phát hiện không thấy Vân Tư Vũ, không khỏi nhíu nhíu mày bắt đầu tìm người. Không nghĩ tới trên núi này lại còn có hồ, lúc này Vân Tư Vũ cùng Khởi Vân đứng ở bên hồ.

Khởi Vân đang lôi kéo Vân Tư Vũ khuyên nhủ: “Vương Quân, ngài không thể đi xuống, rất nguy hiểm, Vương gia sẽ lo lắng.”

Vân Tư Vũ đưa tay muốn giật hắn ra, trong miệng nói ra: “Khởi Vân, ngươi đừng lo lắng mà, ta sẽ xuống nước, chỉ cần ngươi không nói cho Hề, nàng sẽ không biết.”

“Hả? Không nói cho ta?” Không may đúng lúc Phong Lăng Hề tìm thấy và nghe được.

“Hề, làm sao nàng nhanh như vậy?” Vân Tư Vũ xoay người trông thấy Phong Lăng Hề, không khỏi đứng nghiêm đứng vững, vô cùng nhu thuận. Ngẫm lại cảm thấy hắn giống như cũng không có phạm sai cái gì, chỉ là muốn xuống nước chơi mà thôi, liền lại yên tĩnh lại.

Phong Lăng Hề hừ nói: “Gan lớn, rõ ràng là giấu diếm ta làm chuyện xấu.”

Vân Tư Vũ lôi kéo tay nàng lắc lắc, nịnh nọt cười nói: “Không phải là làm chuyện xấu.” Mắt nhìn thấy rung động nhè nhẹ trên mặt hồ, sau đó tiến đến bên tai Phong Lăng Hề thần bí hì hì nhỏ giọng nói ra: “Hề, ta nhìn thấy bên trong có rắn bạc băng, ta nghĩ muốn nó.”

Rắn bạc băng, rắn độc nhất, cũng hiếm nhất, thật vất vả nhìn thấy một con, làm sao hắn có thể buông tha chứ?

Hình tượng Phong Lăng Hề trong suy nghĩ của Vân Tư Vũ là càng ngày càng cao lớn, hắn tựa như khẳng định Phong Lăng Hề nhất định biết rắn bạc băng là cái gì, cho nên cũng không giải thích nhiều.

Mà Phong Lăng Hề cũng chưa làm cho hắn thất vọng, chỉ là khiêu mi hỏi: “Chàng không nhìn lầm?” demcodon.le.quy.don

Vân Tư Vũ giơ tay lên thề: “Ta tuyệt đối không có nhìn lầm.” Mặc dù hắn chưa từng gặp qua rắn bạc băng chân chính, nhưng là vì đối với con rắn này cảm thấy hứng thú. Lúc trước hắn đã cẩn thận nghiên cứu qua, chính là tại sao thời điểm này nhìn thấy rắn bạc băng không đến mức có thể bỏ lỡ, cho nên tuyệt đối sẽ không sai, đó rõ ràng chính là rắn bạc băng.

“Vậy thì tốt!”

Nghe vậy hai mắt Vân Tư Vũ sáng ngời, đang chuẩn bị muốn xuống nước, kết quả lại trước một bước truyền đến tiếng nước chảy một tiếng ‘ầm’: “Hề?”

Phong Lăng Hề từ trong nước chỉ còn thấy một cái đầu, sợi tóc bị ướt nhẹp dính ở trên mặt, giọt nước từ trên mặt nàng chảy xuống, giống như yêu tinh nước hiện ra, cổ quái mà mê hoặc lòng người.

Tim gan nhỏ của Vân Tư Vũ hung hăng rạo rực, nghĩ đến cái hồ tắm lớn kia trong vương phủ, người nào đó đã từng là bộ dáng này, làm cho đầu hắn choáng váng, sau đó bị ăn hết sạch sẽ.

Phong Lăng Hề nhìn về phía hắn nói ra: “Chàng thành thật ngồi yên trên đó, ta bắt cho chàng.”

Vân Tư Vũ như gà con mổ thóc mà gật đầu, ngồi xổm ở bên hồ nhìn xem nàng từ từ mặt hồ biến mất. Mặt hồ lần nữa khôi phục lại yên tĩnh, chỉ còn lại từng mảnh cánh hoa đào lơ lửng ở trên mặt nước, theo gió nhẹ thổi qua, mặt hồ nổi lên một vòng lại một vòng rung động.

Bởi vì tâm tình không tốt, hoàng tử Ngọc Ngạn tản bộ đi đến nơi đây, thấy Vân Tư Vũ vẫn nhìn chằm chằm vào mặt hồ, không khỏi

có chút kỳ quái, theo tầm mắt của hắn nhìn vào, lại không có phát hiện gì cả, vì vậy liền đem tầm mắt thả lên trên người Vân Tư Vũ, trong mắt mang theo tìm tòi nghiên cứu, tựa như đối với Vân Tư Vũ rất là hiếu kỳ, muốn xem thấu hắn.

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 44: Thua Thiệt

Hiện tại Vân Tư Vũ cũng không có tâm tình để ý tới y quan sát cái gì, đợi thật lâu cũng không trông thấy mặt hồ có động tĩnh, hắn có chút nóng nảy, mặc dù biết Phong Lăng Hề có bản lãnh, nhưng là rắn bạc băng giống như cũng rất lợi hại, sẽ không bị cắn chứ?

Ngược lại Khởi Vân dùng hai mắt nhìn Hoàng Ngọc Ngạn thật lâu, đáy mắt như có điều suy nghĩ. demcodon.ddlqd

Vân Tư Vũ đang gấp đến độ xoay vòng vòng, thời điểm cân nhắc có nên xuống nước cứu người hay không, mặt hồ đột nhiên có động tĩnh.

"Ồn ào…." Bọt nước tản ra, Phong Lăng Hề trực tiếp từ trong nước nhảy lên, rơi vào bên cạnh Vân Tư Vũ, trong tay cầm lấy một vật lớn bằng ngón út, toàn thân trong suốt giống như tượng đá con rắn nhỏ.

Vân Tư Vũ vừa nhìn, mặt mày không khỏi hớn hở, là rắn bạc băng nha! Lần này cần phải cho sư phụ ghen ghét đến chết luôn, sư phụ đã rất muốn nhưng lại không tìm được, không nghĩ tới vận khí của hắn tốt như vậy.

Vân Tư Vũ đang muốn đưa tay bắt lấy con rắn nhỏ kia, lại phát giác nó giống như đang run, không khỏi nhìn về phía Phong Lăng Hề hỏi: "Nó lạnh sao?"

Phong Lăng Hề bởi vì xuống nước, quần áo bị ướt dính ở trên người, thân hình có lồi có lõm lộ ra không thể nghi ngờ. Hoàng Ngọc Ngạn và Khởi Vân đều đỏ mặt chuyển tầm mắt, chỉ có Vân Tư Vũ quá mức hưng phấn hoàn toàn không có chú ý tới.

Phong Lăng Hề cũng không chú ý đến mình, chỉ là nghe lời mà Vân Tư Vũ nói cảm thấy buồn cười: “Nó là rắn bạc băng.”

“Đúng nha.” Vân Tư Vũ cũng hồi phục lại tinh thần, rắn bạc băng thích lạnh, càng lạnh càng thích, làm sao sẽ sợ lạnh?

Cho nên Vân Nhị công tử ở nơi này coi như nơi ấm áp gặp được rắn bạc băng xác thật là có vận khí. Đưa tay đã nắm con rắn nhỏ kia, phát hiện thân thể nó rõ ràng ấm áp, quả nhiên giống như trên sách ghi lại. Rắn bạc băng vừa đến trên tay hắn, lập tức chui vào trong tay áo hắn mà quấn lên trên cổ tay, đem cổ tay của hắn mà xác định làm khu vực của mình.

Rắn bạc băng cẩn thận nhìn rồi liếc nhanh Phong Lăng Hề, thân thể lại run rẩy, đầu nịnh nọt cọ xát lên tay Vân Tư Vũ, sau đó bất động.

Vân Tư Vũ bừng tỉnh hiểu ra: “Hề, nó sợ nàng.” Rắn bạc băng là muốn hắn bảo vệ nó sao? Hề khi dễ nó?

Phong Lăng Hề đưa tay xoa bóp mặt của hắn, mới phát hiện trên tay còn nhỏ nước. Vân Tư Vũ cũng phát hiện tình huống của nàng bây giờ ướt đẫm, đang muốn nói gì, ai ngờ Hoàng Ngọc Ngạn mở miệng nói trước một bước: “Nhàn vương điện hạ hay là đi thay đổi quần áo trước, nếu để nhiễm gió lạnh sẽ không tốt.”

Lời này mà do hắn nói, rõ ràng không thích hợp, bất quá Phong Lăng Hề và Vân Tư Vũ cũng không có chú ý tới vấn đề này. Khởi Vân cũng không biết thẹn thùng là cái gì, rõ ràng cũng không mở miệng nhắc nhở, hắn liền nhịn không được mở miệng.

Giờ phút này, buồn bực trong lòng Hoàng Ngọc Ngạn sớm đã quét sạch sẽ, ngược lại có vui sướng nhè nhẹ, thì ra là nàng biết võ công, dường như ngay cả hoàng tỷ của bọn họ cũng không biết chuyện này, cho nên hắn biết một bí mật của nàng rồi, điều này làm cho hắn cảm thấy, hắn so với những người khác hiểu rõ nàng hơn. Chỉ là hắn không ngờ qua, hắn tại sao phải vì vậy mà vui mừng.

Vân Tư Vũ nhíu nhíu mày, vị hoàng tử điện hạ này như thế nào đột nhiên quan tâm tới Hề đến như vậy?

Mắt Phong Lăng Hề nhìn thân xiêm y ướt đẫm kia, trực tiếp vận chuyển nội công, trong nháy mắt liền khô ráo.

Vân Tư Vũ trực tiếp nhào vào trong ngực nàng, buồn buồn nói ra: “Ta thua thiệt.” Trước chỉ là thấy Phong Lăng Hề không có bị thương, liền đem sự chú ý đều đặt ở thân rắn bạc băng, hiện tại mới phát hiện thê chủ nhà hắn bị người khác nhìn, mặc dù còn mặc y phục, nhưng là cũng tuyệt đối sẽ làm cho người mặt hồng tim đập, ai bảo thê chủ nhà hắn từ nhỏ lại câu nhân như vậy.

Phong Lăng Hề thấy bộ dạng rầu rĩ của hắn không nhịn được cười ra tiếng. Dù sao sinh sống ở thế giới trước lâu như vậy, đến nơi này mặc dù nói nhập gia tùy tục, nhưng là mặc kệ bản thân có vấn đề gì, cô còn thật không có đặc biệt để ý. Dù sao đã từng lộ vai lộ chân đều là chuyện hết sức bình thường, hơn nữa ở một cái thế giới như vậy, cho dù bị người nhìn một chút, cô thân là cô gái cũng sẽ không chỉ thua thiệt một ít. Cho nên dưới tình huống này căn bản

một chút cũng không có lộ, cô tự nhiên không có cảm thấy có cái gì không ổn.

Vân Tư Vũ cầm lấy mái tóc của nàng kéo nhẹ một chút, hừ nói: “Còn cười? Nàng là của ta, chỉ có ta mới có thể xem!” Tiểu mèo hoang lại bắt đầu bảo hộ đồ của mình.

Nghe được lời này của y, Hoàng Ngọc Ngạn không khỏi có chút lúng túng, hắn cũng không phải cố ý xem, là Phong Lăng Hề đi lên quá đột ngột, hắn cũng không nghĩ tới sẽ trông thấy hình ảnh như vậy nha!

Khởi Vân vẫn còn suy nghĩ nhiều, hắn chỉ xem Phong Lăng Hề là chủ tử mà thôi, hơn nữa thủ hạ chính của Phong Lăng Hề là người khó tránh khỏi bị nàng mang ra một phần tùy ý, không có bị bó buộc như vậy. Mặc dù là sẽ hay thẹn thùng, nhưng là cũng sẽ không có những ý nghĩ khác, lúc này nghe được lời mà Vân Tư Vũ nói, cũng chỉ là cười trộm, ngược lại không biết lúng túng là gì.

Nụ cười trên mặt Phong Lăng Hề càng đậm vài phần, đi tới gần vành tai trắng non mềm của Vân Tư Vũ liếm cắn một cái, thấp giọng cười nói: “Tốt, chỉ cho chàng xem. Nếu không hiện tại liền tìm một chỗ cho chàng xem?”

Vân Tư Vũ duỗi ra móng vuốt cong nhéo nàng hai cái, xoay người đi về, đi được hai bước đưa tay kéo Phong Lăng Hề đi theo.

Nụ cười trên mặt Phong Lăng Hề mở rộng, trong mắt mang theo một điểm sủng ái, kéo hắn vào trong ngực, ôm lấy hắn mà chậm rãi rời đi.

Hoàng Ngọc Ngạn sớm bị hành động đùa giỡn mập mờ của nàng với Vân Tư Vũ chọc cho mặt hắn đỏ tới mang tai, lúc này lại không khỏi bị vẻ mặt dịu dàng của nàng đầu độc. demcodon.lequydon

Khởi Vân đi theo hai người vài bước, quay đầu lại nhìn Hoàng Ngọc Ngạn, vừa vặn đem vẻ mặt của hắn thu hết vào trong mắt, không khỏi khẽ nhíu mày, trong lòng thở dài. Giải Ngữ nói không sai, chủ tử quả nhiên là quá mê hoặc người. Dĩ vãng hào quang giấu kỹ, đều có không ít người không thể chờ đợi được yêu thương nhung nhớ, làm hại Giải Ngữ đề phòng những công tử thanh lâu có ý nghĩ không an phận kia giống như phòng sói, nhưng vẫn là có người chui vào chỗ trống, bởi vậy còn làm cho Giải Ngữ thành trong miệng phần đông công tử thanh lâu là người người không thể hình dung, mặc dù Nhàn vương điện hạ 'thân mật' có mấy người, cũng không thể thay đổi hình tượng hung ác của Giải Ngữ. Trời mới biết, Giải Ngữ thật sự có ý tốt nha!

Chủ tử nhà bọn họ là có thể tùy tiện trêu chọc người sao? Cũng chỉ có Vương Quân là hợp mắt chủ tử, cho nên mới sủng ái như vậy, phần sủng ái này chỉ làm cho một mình Vương Quân. Nếu như có người cho là mình tốt hơn Vương Quân, chính mình càng cần phải lấy được ưu ái của chủ tử, như vậy cũng chỉ có thể nói là tự tìm khổ ăn.

Nhìn về hai cái bóng dáng phía trước, Khởi Vân có chút ít lo lắng. Hiện tại chủ tử đã không hề tận lực bớt phóng túng, vậy sau này chỉ biết càng nhận người, nhất là chủ tử đối với Vương Quân không che dấu chút dịu dàng nào, đủ để cho tất cảm nam tử hâm mộ, muốn làm của riêng.

Như thế xem ra, tương lai chủ tử chỉ sợ sẽ bị bầy sói bao phủ nguy hiểm, cái nhiệm vụ đại chiến với bầy sói này, chẳng lẽ muốn

giao đến trên tay hắn sao? Mặc dù hắn rất nguyện ý giúp Vương Quân bảo vệ trận địa, nhưng là ngẫm lại tình huống kia. Khởi Vân còn phải rùng mình một cái, trước kia hắn không nên cười Giải Ngữ. Hắn hiện tại tỉnh lại và khắc sâu lời nói đó, có phải báo ứng sẽ không tới hay không?

***

Thời gian đã qua hơn nửa tháng, giày vò đến một đám người đi theo sau chật vật không thể chịu nổi. Cuối cùng kết thúc hành trình đi núi đào, tiến vào một cái trấn nhỏ.

Hoàng Vũ Mặc nhịn không được cảm thán: “Rốt cuộc có thể quay trở về sinh sống như người bình thường.” Bất quá Ninh vương điện hạ mặc dù vương gia được cao quý vây quanh, thật cũng không phải là một chút khổ người đều không ăn được, nàng chỉ là đau lòng cho đệ đệ nhà mình, còn có tiểu biểu đệ.

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 45: Sắc Đẹp?

Ăn không ngon, ngủ không ngon, còn muốn gấp rút lên đường, giằng co hơn nửa tháng cả người đều gầy một vòng. Hoàng Ngọc Ngạn lớn như vậy, thật đúng là lần đầu tiên ăn khổ như thế. Nếu không phải là trong lòng nghĩ muốn tranh một hơi, không muốn bị Phong Lăng Hề xem thường, cũng không muốn thua Vân Tư Vũ, phỏng đoán hắn đã sớm chống đỡ không nổi.

Mà Lăng Nguyệt đã sớm ở trong lòng âm thầm thề: sau khi ra ngoài liền chuẩn bị trở lại kinh thành, cũng không muốn cùng những người này đi chơi nữa, đây quả thật là muốn mạng người ta mà. Hắn cảm thấy, Nhàn vương điện hạ là cố ý chỉnh bọn họ, hơn nữa không có thể xong như vậy.

Trên núi đào mặc dù ngẫu nhiên sẽ phát hiện hồ nước nhỏ, nhưng là thân nam tử tự nhiên không có thể tùy ý ở ngoài trời cởi áo nới dây lưng, cho nên vài người nam tử chật vật khác thường, toàn thân vô cùng bẩn thỉu, ngay cả tiểu thị đều không chịu nổi, không nói đến ba vị công tử quý kia.

Cũng chỉ có Vân Tư Vũ lớn mật, cái gì cũng dám làm, có Phong Lăng Hề hộ giá hộ tống hắn, tìm được nước liền tự mình đi tắm rửa sạch sẽ.

Nữ nhân mặc dù không có nhiều kiêng kỵ như vậy, nhưng là vẫn rất dơ như cũ. Bởi vì mỗi lần đều là Phong Lăng Hề phát hiện có

nước trước, sau đó liền dẫn Vân Tư Vũ đi vọc nước. Nam nhân đã dùng nước để tắm qua, Hoàng Vũ Mặc và Tô Vân cũng thật thẹn thùng lại đi dùng một lần, hơn nữa cho dù bọn họ mặt dày mày dạn muốn đi tắm một cái cũng không có thể. Bởi vì tên tiểu nhân Phong Lăng Hề kia, nói cái gì không thể để cho người khác chiếm ô nước tắm mà Vương Quân nhà nàng đã dùng qua, cho nên cho rắn bạc băng vào trông hồ nhổ nước miếng.

Rắn bạc băng cũng không chỉ có một loại độc, Phong Lăng Hề tự nhiên sẽ không để cho nó ói ra nọc độc như kiến huyết phong hầu* gì, nơi này mặc dù không có gặp người nào, nhưng là không có nghĩa là thật sự sẽ không có người tới, tạo thành ngộ thương sẽ không tốt.

(*kiến huyết phong hầu = thấy máu đóng yết hầu: khi dịch lỏng độc này dính vào người sẽ dẫn tới hiện tượng nhão cơ bắp, đông máu, tim đập chậm cho tới khi ngừng hẳn đến chết.)

Cho nên cho dù hồ nước cũng sẽ không bị độc chết, nhiều nhất là tê dại một hai canh giờ. Bất quá ai nguyện ý không có việc gì bị ma nhập mà nhảy vào tắm, hơn nữa bọn họ còn muốn mau sớm đi ra núi đào này đây. Ninh vương điện hạ và Tô tướng quân cũng chỉ có thể tạm thời nhẫn nại.

Cho nên một nhóm người này đến khách sạn, chuyện thứ nhất không phải là ăn một bữa no đủ, mà là đi tắm trước một cái.

Có lẽ là cuối cùng đã tới địa phương có người sinh hoạt, tâm tình Ninh vương điện hạ rất tốt, thấy Phong Lăng Hề lười biếng không lên lầu, không khỏi hỏi: “Ngươi không đi?” Vừa nói vừa kéo kéo tà áo, mặt mũi tràn đầy bộ dáng ghét bỏ.

Nếu không phải là bởi vì không có quần áo dư thừa đổi giặt, Ninh vương điện hạ đã sớm đem tầng da trên người kia lột ra ném đi, mới sẽ không mặc nhiều ngày như vậy.

Phong Lăng Hề liếc nàng một cái, nhìn xem động tác bất nhã của nàng, khiêu mi nói: “Ninh vương điện hạ không phải là ngấp nghé sắc đẹp của bản vương chứ?” Hiển nhiên, tâm tình của Phong Lăng Hề cũng tốt như vậy, bất quá là bị một đám theo đuôi chật vật lấy lòng.

Hoàng Vũ Mặc sửng sốt một chút, sau đó phục hồi lại tinh thần, sắc mặt không khỏi tối sầm. Nàng khó được có ý tốt hỏi nàng ấy một câu, lại rõ ràng thành ngấp nghé sắc đẹp của nàng ấy rồi? Ai muốn xem nàng ấy? Trên người nàng ấy có gì đó, trên người nàng cũng không thiếu được. Không đúng, nàng vừa rồi không có ý mời nàng ấy cùng tắm, làm sao lại ngấp nghé sắc đẹp của nàng ấy chứ?

Phong Lăng Hề cũng mặc kệ sắc mặt nàng ấy biến hóa thế nào, ôm Vân Tư Vũ nói ra: “Tư Vũ, chúng ta đi tắm rửa uyên ương đi.”

Hoàng Vũ Mặc nhìn bóng lưng của nàng, hừ nói: “Quả nhiên giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, coi chừng miệt mài quá độ.”

Phong Lăng Hề quay đầu lại đánh giá nàng, cười nói: “Phủ Ninh vương điện hạ nhiều mỹ nhân như vậy cũng không thấy Ninh vương điện hạ ngươi miệt mài quá độ, bản vương chẳng lẽ còn kém hơn ngươi sao?” Ánh mắt kia có chút khinh thường. Cô chỉ có một người là con mèo hoang chồng cô, chuyện miệt mài quá độ như vậy căn bản không cần cân nhắc.

Nói xong không đợi Hoàng Vũ Mặc phản ứng, liền dẫn Vân Tư Vũ lên lầu.

***

Trong thùng tắm thật to, Phong Lăng Hề trừng mắt nhìn rắn bạc băng nằm ở bên mép thùng tắm, rắn bạc băng run rẩy ngoan ngoãn đi ra cửa chơi, thuận tiện thay chủ nhân canh chừng.

Phong Lăng Hề lúc này mới hài lòng, bình thường cho nó quấn ở trên cổ tay Tư Vũ đã không tệ, hiện tại cũng không thể làm cho con rắn ngu xuẩn chiếm tiện nghi của Tư Vũ.

Đây là tắm uyên ương sao, rửa rửa khó tránh khỏi sẽ tâm cuồng ý loạn. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Tư Vũ đỏ bừng, cũng không biết là bị nước nóng hun, hay là bị Phong Lăng Hề khiêu khích.

Phong Lăng Hề lơ đễnh cọ cọ lên người của hắn, nói ra: “Thịt thịt ôm thoải mái.”

Vân Tư Vũ duỗi chân ra đạp nàng một cái: “Sắc lang!”*

(*sắc lang = tên già dê)

Phong Lăng Hề vô tội nháy mắt mấy cái: “Ta chỉ nói là ôm thoải mái, lại không nói muốn làm cái gì, làm sao lại sắc?”

Vân Tư Vũ còn muốn nói điều gì, Phong Lăng Hề đột nhiên nghe được một chút động tĩnh, không khỏi nhíu nhíu mày. Vân Tư Vũ rõ ràng cũng đã nhận ra, cau mày nói: “Là bạc băng.” Rắn bạc băng có thể phát ra tiếng rất đặc biệt, hơn nữa tiếng có thể truyền rất xa, rất thích hợp dùng để cảnh báo, chỉ là loại này người rất khó nghe được tiếng của nó.

Phong Lăng Hề thở dài, bước ra thùng tắm, lại đem Vân Tư Vũ ôm đi ra.

Bọn họ cũng nên đi ra ngoài, trong thùng tắm thêm qua một lần nước nóng nhưng giờ đã nguội lạnh, hơn nữa cũng nên ăn một chút gì.

Phong Lăng Hề đã nghe thấy tiếng có người lên lầu, nếu rắn bạc băng đã nhắc nhở bọn họ, phỏng đoán người nọ là đến tìm bọn họ. Bất quá vẫn lười biếng như cũ, không thấy chút hoảng loạn nào.

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 46: Hoàng Tử Điện Hạ Bốc Đồng

Chờ hai người mặc quần áo tử tế, mở cửa phòng liền gặp rắn bạc băng ở cửa, nhìn về phía Ninh vương điện hạ nhe răng nhe lưỡi, ý kia rất rõ ràng: không cho phép tiến gần thêm chút nữa, nếu không rắn ta sẽ phát huy.

Thấy hai người đi ra, rắn bạc băng cao ngạo ngẩng cao đầu nhìn Hoàng Vũ Mặc can đảm, ánh mắt rất có ý tứ xem thường Ninh vương điện hạ. Sau đó 'oạch' một cái, quấn lên cổ tay Vân Tư Vũ, nịnh nọt cọ xát tay Vân Tư Vũ, lại dè dặt nhìn về phía Phong Lăng Hề, một bộ dáng muốn tranh công nhưng lại không dám.

Đối đãi khác nhau như vậy làm cho Ninh vương điện hạ vô cùng căm tức. Phong Lăng Hề là một quái thai, sau đó cưới Vương Quân cũng là quái thai, nuôi động vật bên mình toàn bộ đều là quái thai, một cái không khác gì một kẻ ăn trộm láu lỉnh.

Đạp Tuyết Vô Ngân cơ trí thì thôi, người ta nói đó là ngựa quý hiểu tiếng người, hiện tại con rắn nhỏ kỳ quái này rõ ràng cũng quỷ dị như thế, đối với thái độ của nàng còn như hảo hữu thế kia, thật sự là đáng hận! Nghĩ tới không khỏi hí mắt nhìn về con rắn nhỏ, ánh mắt lạnh như băng bén nhọn, kết quả rắn bạc băng càng dùng thêm mắt rắn âm u lạnh lẽo nhìn trở về, còn dùng lưỡi mềm khè ra khiêu khích.

Ninh vương điện hạ tức giận đến thiếu chút nữa một hơi nhịn chết mình.

“Ninh vương điện hạ có việc gì?” Phong Lăng Hề hỏi lời này, nhưng cũng không chờ nàng trả lời, trực tiếp lôi kéo Vân Tư Vũ từ bên người nàng đi qua, chuẩn bị xuống lầu ăn một chút gì.

Hoàng Vũ Mặc nhíu nhíu mày, đuổi kịp bước chân của nàng hỏi: “Kế tiếp ngươi định đi nơi nào? Trước lộ ra một chút đi!” Nàng cũng không muốn đi trải cuộc sống của người rừng một lần nữa.

Phong Lăng Hề tìm vị trí gần cửa sổ ngồi xuống, gọi vài món Vân Tư Vũ thích ăn, mới chậm chạp nói: “Ninh vương điện hạ có phải quá quan tâm bản vương rồi hay không?”

Những người khác đã ăn xong, nhưng cũng chưa lên lầu. Lúc này Tô Văn, Vân Dật, Hoàng Ngọc Ngạn và Lăng Nguyệt cũng ngồi xuống bên này. Phong Lăng Hề nhíu nhíu mày, nhưng cũng chưa nói thêm cái gì.

Chỉ là phản ứng tất cả bốn người có chút kỳ quái. Tô Văn đột nhiên nghiêng đầu nhìn về phía cửa sổ, Vân Dật hơi đỏ mặt cúi đầu xuống, ánh mắt có chút hơi phức tạp.

Lăng Nguyệt đỏ mặt cúi đầu xuống, rồi lại nhịn không được len lén liếc về phía Vân Tư Vũ. Sau đó rất nhanh chuyển mắt đi, mặc dù hắn còn chưa lập gia đình, nhưng không phải thế là không hoàn toàn biết gì. Lăng gia là gia tộc lớn, gia tộc lớn của nữ nhân tự nhiên hậu viện nhiều người, tranh thủ tình cảm gay gắt. Ngoại trừ Đang quân muốn thể hiện dáng vẻ của mình, các thị quân khác đều dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào để quyến rũ người kia, duy nhất chính là

xuân dược, cho nên không cẩn thận trông thấy một ít cũng là chuyện bình thường.

Hoàng Ngọc Ngạn kinh ngạc nhìn Vân Tư Vũ, sau đó giống như là đột nhiên phục hồi lại tinh thần cũng cúi đầu, tư vị trong lòng lại chua xót khó tả, không khỏi đưa tay vuốt ngực một cái. Trong lòng có chút mờ mịt, hiển nhiên không biết rõ tâm tình của mình từ đâu mà đến.

Bốn người họ có phản ứng kỳ quái như vậy, hoàn toàn là bởi vì dấu vết thật sự là quá rõ ràng trên cổ của Vân Tư Vũ, làm cho người muốn bỏ qua cũng không được, cũng chỉ có Ninh vương điện hạ có thể làm như không thấy, đây là chuyện tự nhiên hay là bởi vì nữ hoàng bệ hạ đã cảnh cáo.

Vân Tư Vũ tự nhiên cảm thấy tầm mắt rơi vào trên người mình, hơn nữa còn biết rõ ra vấn đề nằm ở trên cổ, không khỏi đưa tay sờ sờ cổ, đột nhiên vẻ mặt bừng tỉnh hiểu ra mọi chuyện. Sau đó khi thời điểm mấy người cho là hắn sẽ mắt cỡ đỏ bừng cả khuôn mặt thì Vân Tư Vũ đột nhiên kêu lên: “Tiểu nhị tỷ, nhanh mang thức ăn lên!”

Vốn là Ninh vương điện hạ rất bĩnh tĩnh, một lòng chỉ quan tâm kế tiếp đi đâu nhưng lại không khỏi giựt giựt khóe miệng, trong lòng không khỏi nói thầm: quả nhiên da mặt đủ dày!

Khóe miệng Phong Lăng Hề khẽ giơ lên, con mèo hoang chồng cô dĩ nhiên là không giống người thường.

Hoàng Vũ Mặc không có quên mục đích mình tìm tới Phong Lăng Hề, chưa từ bỏ ý định hỏi thăm xuống, ngay cả khi Phong Lăng Hề nói lời lạnh nhạt, châm chọc khiêu khích cũng có thể hoàn toàn

không thấy, có thể thấy được Hoàng Vũ Mặc thật sự là rất yêu thương Hoàng Ngọc Ngạn, vì người đệ đệ này ăn một ít khổ, đó là co được giãn được. Lúc này, nàng ngược lại có vài phần quyết đoán của Hoàng Vũ Hiên.

Vì vậy Phong Lăng Hề có lòng tốt báo cho nàng biết bỏ xuống một cái mục đích, mặc dù cô là có chút phiền Hoàng Vũ Mặc, nhưng là cũng không đến mức thật sự muốn chỉnh chết nàng, mà Tô Văn cũng là trợ thủ đắc lực của Hoàng Vũ Hiên. Nếu là nàng xảy ra chuyện, đối với cô có thể không có lợi. Bên cạnh Hoàng Vũ Hiên có thể có nhiều người thì cô mới nhẹ nhàng rãnh rỗi.

Cho nên khi lúc Hoàng Vũ Mặc giơ chân mà chuẩn bị rời đi, Phong Lăng Hề là rất hài lòng, rốt cuộc có thể vứt bỏ cái đuôi chán ghét.

Đáng tiếc, hoàng tử Ngọc Ngạn lần nữa phát huy tinh thần bướng bỉnh, nhất định phải đi theo Phong Lăng Hề, coi như là đi núi tuyết nguy hiểm, cũng không chút nào lùi bước. Mà Hoàng Vũ Mặc lần này cũng không thỏa hiệp một chút, núi tuyết rét lạnh khác thường, đi lại khó khăn, một nam tử yếu ớt đi chỗ đó quả thật chính là tự mình chuốc lấy cực khổ. Huống chi nếu như gặp tuyết lở thì làm sao bây giờ? Nếu Ngọc Ngạn xảy ra chuyện gì, nàng phải làm thế nào khi hoàng tỷ và phụ hậu đã dặn dò?

Nhưng là kiên trì của nàng căn bản vô dụng, Hoàng Ngọc Ngạn cũng không cùng nàng tranh, nhìn như là thỏa hiệp. Thời điểm Phong Lăng Hề và Vân Tư Vũ rời đi, len lén đi theo. Kết quả có thể nghĩ, Ninh vương điện hạ cũng chỉ có thể theo sau, cho dù có chút tức giận, cũng là không thể không trông nom sống chết của hắn.

***

Trong xe ngựa, Vân Tư Vũ cắn băng tang hồ lô, vén rèm cửa sổ lên, hưng trí bừng bừng nhìn xem khung cảnh bên ngoài. Khởi Vân ngồi bên cạnh hắn, nho nhỏ nói thầm: “Vị hoàng tử điện hạ này thật sự là không biết nặng nhẹ.”

Vốn là ngay cả Tô Văn còn đang do dự, không muốn tiếp tục đi theo Phong Lăng Hề. Dù sao nàng không chỉ một người, còn mang theo Vân Dật; nhưng là Hoàng Ngọc Ngạn này muốn đi cùng, Hoàng Vũ Mặc không yên tâm đuổi theo. Tô Văn tự nhiên cũng chỉ có thể đi theo, cho dù không có ý chỉ của Hoàng Vũ Hiên, Ninh vương điện hạ và hoàng tử Ngọc Ngạn đi chỗ nguy hiểm như vậy, nàng cũng không thể làm như không thấy.

Nếu như đến lúc đó thật sự xui xẻo gặp tuyết lở, nhiều người như vậy, cho dù Phong Lăng Hề bản lĩnh tày trời, cũng không thể có thể bảo đảm không hề thương vong. Cho nên Khởi Vân đối với vị hoàng tử điện hạ này càng thêm không có cảm tình tốt.

Cũng may Lăng Nguyệt trải qua trong khoảng thời gian hành hạ này, biết rõ chuyến đi chơi này thật sự là quá mệt mỏi, thức thời phái thị vệ bảo vệ trở lại kinh thành. d

Vân Tư Vũ nghe được lời Khởi Vân nói, thu hồi tầm mắt ở bên ngoài cửa sổ, mắt nhìn về phía Phong Lăng Hề, bĩu môi nói: “Chỉ có thể trách có vài người sức quyến rũ quá lớn.”

Nghe vậy, Khởi Vân vội vàng câm miệng, thì ra là Vương Quân đã phát hiện nha!

Hai ngày này Hoàng Ngọc Ngạn rõ ràng không yên lòng, tầm mắt thỉnh thoảng luôn rơi vào trên người Phong Lăng Hề, hồi lâu cũng không đảo mắt. Vân Tư Vũ cho dù chậm chạp cũng nên phát hiện

vấn đề, huống chi hắn đối với người ngấp nghé Phong Lăng Hề căn bản cũng không chậm chạp.

Phong Lăng Hề bỏ qua quyển sách trên tay, đặt cánh tay ngang hông đang căng thẳng của Vân Tư Vũ, kéo hắn vào trong ngực, mở miệng liền cắn xuống một miếng băng tang hồ lô.

Vân Tư Vũ mở trừng hai mắt, liền tranh thủ gặm được một miếng dư lại, ném đi cây tăm bằng trúc, mới phồng má nói: “Bất quá cũng xác thật không biết một chút nặng nhẹ.”

Vì đuổi theo nữ nhân ngay cả sống chết đều không để ý, cho dù không muốn mạng của mình, nên ngẫm lại tỷ tỷ của mình thật sự là yêu thương hắn chứ.

Đây cũng không thể trách Hoàng Ngọc Ngạn, bất kể là Hoàng Vũ Hiên hay là Hoàng Vũ Mặc, đều yêu thương hắn. Thái hậu cũng đem hắn bảo vệ rất khá, dần đà trong xương khó tránh khỏi sinh ra vài phần tùy hứng, bình thường thì tốt, hiện trong lòng hắn lại nghẹn một hơi, tự nhiên là rốt cuộc cố chấp, hơn nữa một người hoàng tử lâu dài nuôi ở trong thâm cung, cũng sẽ không biết núi tuyết mù mịt tồn tại nguy hiểm thế nào.

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 47: Người So Với Người Làm Người Ta Tức Chết

Mặc dù biết tâm tư Hoàng Ngọc Ngạn, Vân Tư Vũ thật sự cũng không sợ: 'hoàng tử thì như thế nào, Phong Lăng Hề ngay cả nữ hoàng bệ hạ đều không nể mặt, chẳng lẽ một cái hoàng tử còn có thể cưỡng bức nàng? Chẳng qua nếu như Phong Lăng Hề dám thấy sắc nảy lòng tham, hừ hừ, hắn không độc nàng gần chết không phải người!'

Phong Lăng Hề không biết tâm tư tiểu mèo hoang nhà cô có ý tạo phản, nhìn xem bộ dáng nghiến răng nghiến lợi của Vân Tư Vũ, chỉ cảm thấy đáng yêu. Về phần Hoàng Ngọc Ngạn, cô căn bản sẽ không có để ở trong lòng, cô đối với người Hoàng Vũ Hiên quan tâm chỉ nhiều thêm mấy phần thân mật, nhưng lại sẽ không đối tốt với người nào lau mắt mà nhìn.

Bởi vì Vân Tư Vũ nghĩ thầm muốn linh hồ trên núi tuyết, trên đường đi cũng không có dừng lại nhiều. Nửa tháng sau, bọn họ cuối cùng đã tới chân núi tuyết, ở trong trấn nhỏ mua chút ít vật phẩm quan trọng, sau đó liền xuất phát về phía núi tuyết.

Hoàng Vũ Mặc cũng là khôn khéo, vừa nhìn núi tuyết lớn kéo dài kia, liền quyết đoán để lại tiểu thị của Vân Dật và Hoàng Ngọc Ngạn, chỉ dẫn theo hai người thị vệ, một người tay chân giỏi, một người hiểu rõ tình hình núi tuyết.

Loại tình huống này, tiểu thị đi theo không có cống hiến cái gì, ngược lại cần người chiếu cố, chỉ đem Vân Dật và Hoàng Ngọc Ngạn, Hoàng Vũ Mặc và Tô Văn còn có thể chiếu cố qua lại, mà mang thêm hai người thị vệ, một là phòng ngừa vạn nhất, hai là vì để tránh một chút nguy hiểm không cần thiết.

Mặc dù Hoàng Vũ Mặc lần này quyết định không sai, nhưng là Phong Lăng Hề cũng không thế nào thưởng thức, cùng so với Hoàng Vũ Hiên thì Hoàng Vũ Mặc còn non nớt một chút. Nếu như là Hoàng Vũ Hiên, nàng sẽ cưỡng chế lưu Hoàng Ngọc Ngạn lại, đem nguy hiểm bóp chết từ trong trứng nước, mà không phải tùy ý hắn hồ nháo. Hoàng Vũ Hiên mặc dù yêu thương Hoàng Ngọc Ngạn, nhưng sẽ không chỉ một mặt yêu thương hắn.

Phong Lăng Hề cũng lười quản bọn họ làm khỉ gió gì, ôm Vân Tư Vũ bao thành một cục nhung trắng, đi vào núi tuyết.

Mặc dù là tháng tư thì khí trời nóng, nhưng nơi gần núi tuyết vẫn như trời đông giá rét loại rét lạnh như cũ. Mấy người đã sớm trang bị đầy đủ, ăn mặc kín không kẽ hở. Vân Tư Vũ mặc dù có nội lực, nhưng là vẫn bị Phong Lăng Hề dùng áo choàng cáo trắng bọc lên, chỉ lộ ra gương mặt tròn tròn, con ngươi đen bóng chuyển động, không nói ra được đáng yêu thế nào.

Cũng không muốn biết ở núi tuyết ngây ngốc bao lâu, cho nên Tô Văn và Hoàng Vũ Mặc cũng ăn mặc rất chắc chắn, nội lực cái gì, thời gian ngắn thì tốt. Nếu như ngây ngốc hơn mười ngày nửa tháng, cũng không thể liên tục dựa vào nội lực chống lạnh chứ?

Mà Phong Lăng Hề hiện tại không thích vướng víu, như cũ là một thân y phục đơn bạc, theo lời nói của chính cô: 'trên người cô mang theo ngọc ấm, cho nên không sợ rét lạnh.'

Ở trong kiến thức mọi người Nhàn vương điện hạ nhiều bảo bối như vậy, nên những người khác cũng thật sự liền tin thật; mà trên thực tế, trên người cô vật kia bất quá là ngọc bội bình thường, mặc dù cũng là giá trị liên thành, nhưng lại không phải là ngọc ấm có thể chống cự được gió tuyết kỳ lạ. Nếu quả thật có đồ tốt như vậy, cô thế nào còn có thể làm cho Vân Tư Vũ bọc thành bánh chưng?

Vân Tư Vũ nhìn một thân nhẹ nhàng của Phong Lăng Hề, mặt mũi tràn đầy hâm mộ ghen ghét. Phong Lăng Hề không phải là người không biết cao thấp, cái dạng nàng vừa tiến vào núi tuyết, đó chính là thật sự không sợ rét lạnh. Bởi vậy có thể thấy được, nội lực của Phong Lăng Hề so với hắn cao thâm không biết bao nhiêu, hắn muốn ở bên trong ngây ngốc chừng mười ngày cũng không là vấn đề gì, nhưng là thời gian lâu dài phỏng đoán cũng sẽ cảm lạnh, quan trọng nhất là hắn phải giữ nội lực, thời điểm gặp được nguy hiểm mới chạy tốt, nhưng là Phong Lăng Hề lại hoàn toàn không có lo lắng như vậy, giống như nội lực của nàng dùng không hết.

Còn nhớ lúc trước sau khi giúp hắn giải độc, Phong Lăng Hề một chút phản ứng xấu xa cũng không có. Vân Tư Vũ không khỏi thở dài, thật sự là người so với người làm người ta tức chết!

Vân Tư Vũ mặc dù che phủ lông mềm như nhung, ngược lại cũng không ảnh hưởng hành động, áo choàng cáo trắng kia hoàn toàn là do da lông mềm mại nhất dưới nách cáo trắng chế thành, mềm mại nhẹ và mỏng, tuyệt đối không nặng.

Lúc trước nữ hoàng bệ hạ có được món bảo bối như vậy, đôi mắt trông mong liền đưa đi phủ Nhàn vương. Mặc dù biết thứ này thả vào chỗ kia của phủ Nhàn vương lại không coi là bảo bối gì, nhưng là nữ hoàng cầm không ít bạc của Phong Lăng Hề, dù sao vẫn bày tỏ một chút.

Phong Lăng Hề vừa thu đồ liền ném, lần này ra cửa mới cố ý lật lấy ra ngoài, hiện tại cuối cùng có thể lấy ra sử dụng lâu dài.

Khởi Vân cõng lương khô đi theo phía sau hai người, Hoàng Vũ Mặc nhìn hắn không khỏi nhíu nhíu mày, ngược lại cũng không nói gì thêm. Dù sao nàng phỏng đoán Phong Lăng Hề cũng sẽ không làm ra chuyện như cũ.

Tiến vào núi tuyết, nhìn xem một khung cảnh tuyết trắng xóa kia. Trong khoảng thời gian này Hoàng Ngọc Ngạn liên tục có chút rầu rĩ không vui, trên mặt cũng khó mà lộ ra nụ cười, không khỏi nghiêng đầu nhìn về phía Phong Lăng Hề, đã thấy nàng cúi đầu cùng Vân Tư Vũ nói gì đó, đáy mắt mang theo một tia ánh sáng mềm mại, nụ cười trên khóe miệng lười biếng mà dịu dàng.

Cũng không biết nàng nói gì đó, hai mắt Vân Tư Vũ sáng lên, hiển nhiên rất là hưng phấn. Chỉ một thoáng, tâm tình tốt khó được biến mất không dấu vết. Cảnh tuyết vẫn xinh đẹp như cũ, hắn lại không có quá nhiều tâm tư đi thưởng thức. Trải qua trong khoảng thời gian này, hắn cũng suy nghĩ rõ ràng tâm ý của mình, chỉ là cảm giác không có đẩy mây đen ra gặp trăng sáng, ngược lại càng phát ra buồn bực.

Đi không bao lâu, đột nhiên tuyết rơi xuống, ở núi tuyết mà nói, đây là chuyện hết sức bình thường, bất quá cảnh tượng tuyết bay vạn dặm này, bình thường còn thật là khó khăn nhìn thấy được.

Trong lòng Vân Dật cũng nhiều thêm vài phần mừng rỡ, nhưng lại bởi vì dưới chân đi lại vất vả, mệt mỏi không thở nổi, trong miệng không ngừng phun ra sương mù màu trắng, tim mệt đến mức thấy đau. Hắn cũng là luyện qua một chút võ nghệ, hiện tại cũng khó chịu

như vậy. Hoàng Ngọc Ngạn tự nhiên càng mệt, toàn dựa vào Hoàng Vũ Mặc đỡ.

Đi như vậy trong chốc lát, hoàn toàn đã không có đi nhẹ nhàng như lúc mới đi vào.

Tô Văn và Hoàng Vũ Mặc chiếu cố hai người nam tử, bước đi thong thả, sắc mặt nhiều hơn một phần ngưng trọng. Mà không giống như bọn họ là Phong Lăng Hề đi một chuyến ba người vẫn giống như là đi chơi tiết thanh minh nhẹ nhàng bình thường như cũ.

Cái tiểu thị Khởi Vân này, Hoàng Vũ Mặc vốn cho là một người vướng víu, nhưng hắn căn bản không cần người chiếu cố, đeo túi xách y phục, mặc dù không thể nói là như giẫm trên đất bằng, nhưng là đi cũng không tính vất vả.

Mà Vân Tư Vũ lại càng quá đáng, thỉnh thoảng lại đưa chân đá đá tuyết, nhìn tất cả tròn trịa trên mặt đất đều vui vẻ, hai mắt sáng như hai giọt nước, chóp mũi hồng hồng, nhìn qua vô cùng đáng yêu, lại thấy bên cạnh có nửa người chết mệt mỏi lòng cũng tràn đầy ấm áp hơn.

Phong Lăng Hề không cần phải nói, như cũ là bày ra bộ dạng lười biếng kia. Nếu Tô Văn và Hoàng Vũ Mặc không phải liên tục chiếu cố Vân Dật và Hoàng Ngọc Ngạn, không có lòng dạ chú ý nàng. Nếu không nhất định sẽ phát hiện, nơi nàng đi qua, dấu chân rất cạn. (dem: nội công của Hề tỷ thật là thâm hậu mà.)

Trên thực tế, nếu như cô tình nguyện, hoàn toàn có thể đi như Đạp Tuyết Vô Ngân.

Đưa tay nhéo nhéo mặt Vân Tư Vũ, trong mắt Phong Lăng Hề mang theo mềm mại vui vẻ, ít đi một phần mị hoặc, nhưng là phần dịu dàng kia lại càng thêm động lòng người. “Thích?”

Vân Tư Vũ gật đầu nhẹ, đưa mắt nhìn về phía xa, sau đó thở dài: “Thật có thể tìm được linh hồ sao?” Ở đây liếc nhìn qua lại tất cả đều là một cảnh tuyết trắng, linh hồ trốn ở trong đống tuyết, căn bản là nhìn không ra.

Đây cũng là một nguyên nhân khó có được linh hồ, khó có thể phát giác, hơn nữa tốc độ của linh hồ thật nhanh, nghĩ muốn bắt được thật không phải dễ, bất quá điểm này Vân Tư Vũ cũng không phải lo lắng, hắn đối với võ công của Phong Lăng Hề rất có lòng tin.

“Chàng đã quên bạc băng rồi sao?”

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 48: Sát Ý Của Nhàn Vương

Nghe vậy, Vân Tư Vũ nhìn về cổ tay của mình, bạc băng bình thường ở trên cổ tay hắn căn bản lười nhúc nhích, hiện tại đang có tinh thần di chuyển đầu, đánh giá bốn phía.

Rắn bạc băng thích lạnh, ở trong băng tuyết ngập trời này hoạt động tự nhiên, so với lúc ở ngoài tinh thần tốt không ít, bất quá khiến nó tìm đồ gì cũng khá hơn.

Vân Tư Vũ cảm thấy hiện tại việc này giao cho bạc băng thật thích hợp, vì vậy đưa tay lấy bạc băng xuống, trực tiếp quăng trong tuyết, khiến nó tự do hoạt động.

Bạc băng ở trong đống tuyết lăn hai vòng, buồn rầu giận hờn liếc nhanh Vân Tư Vũ, cuối cùng cảm thấy không thể đắc tội chỗ dựa này, vì vậy quyết định muốn nỗ lực tìm kiếm linh hồ, lập xuống đại công.

Cũng không biết nó có phải quá mức để giải tâm ý của chủ nhân hay không, hết lần này tới lần khác bò dạo quanh một vòng đằng sau bốn người, mới 'oạch' một cái không thấy.

Mặc dù rắn bạc băng rất xinh đẹp, nhưng đó cũng là rắn nha! Hoàng Ngọc Ngạn bị dọa đến sắc mặt tái nhợt, thân thể mềm nhũn. Nếu như không phải là Hoàng Vũ Mặc đỡ, phỏng đoán có thể sẽ ngồi trên đất, bất quá ngược lại là không có luống cuống kêu la tiếng lớn, có thể thấy được nuôi dạy tốt.

Vân Dật lớn gan hơn hắn một chút, nhưng là cũng khó tránh khỏi thân thể cứng đờ, nắm chặt y phục trên người Tô Văn.

Hoàng Vũ Mặc thấy Hoàng Ngọc Ngạn hù dọa không nhẹ, sắc mặt không khỏi có chút khó coi: “Nhàn vương điện hạ ngay cả súc sinh bên cạnh mình cũng đều không thể trông nom cho tốt sao?”

Súc sinh? Lần này Vân Tư Vũ thật sự là nổi giận, mặc dù hắn đối với bạc băng không dịu dàng, nhưng hắn cũng là rất quý trọng bạc băng, đánh chó còn phải xem mặt chủ nhân chứ! Quan trọng nhất là, cái người Ninh vương này luôn tìm Phong Lăng Hề gây phiền toái, hắn đã sớm xem nàng không vừa mắt.

Những người khác hắn cũng không thích, cho nên lúc này càng biểu hiện, đó là không lưu tình một chút nào, ai cũng không lưu mặt mũi: “Ninh vương điện hạ tôn quý thế nhưng cùng súc sinh hăng hái, không biết còn tưởng là đồng loại đấy!” Hí mắt nhìn về phía Hoàng Ngọc Ngạn, Vân Tư Vũ hừ lạnh nói: “Ngay cả súc sinh đều sợ, cũng thật sự là không bằng súc sinh.”

Lời này cũng thật sự đủ độc rồi, không chút nào bởi vì đối phương là hoàng tử điện hạ liền lúc nói chuyện chừa chút tình cảm, cũng không thèm để ý lời của mình ngay cả Vân Dật cũng bị mắng vào, bởi vì Vân Dật cũng sợ.

Hoàng Ngọc Ngạn thân là hoàng tử, chưa từng có người dám mắng hắn như vậy. Lập tức giận đến sắc mặt đỏ bừng, lại không biết nên phản bác như thế nào, hốc mắt đỏ ửng, không tự chủ được nhìn về phía Phong Lăng Hề, đã thấy mặt mũi nàng tràn đầy màu sắc trang nhã nhìn Vân Tư Vũ, không khỏi cho rằng Phong Lăng Hề là bất mãn với hành vi quá đáng của Vân Tư Vũ, trong lòng âm thầm có chút mừng rỡ, ủy khuất trong lòng trong nháy mắt biến mất.

Nhưng là hắn nhất định thất vọng rồi.

Chỉ thấy Phong Lăng Hề đem Vân Tư Vũ kéo vào trong ngực, an ủi ôm vai hắn, sau đó nhìn về phía Hoàng Vũ Mặc, lạnh lùng nói: “Hoàng Vũ Mặc, không cần phải đem bản vương đối với ngươi dễ dàng tha thứ trở thành tài sản riêng để ngươi lớn lối. Nên biết, trong núi tuyết có thứ ngoài ý muốn là chuyện rất bình thường.” Hoàng Vũ Mặc tìm cô phiền toái, cô căn bản cũng không để ý, cho nên cũng lười so đo với nàng, nhưng là Vân Tư Vũ để ý, cô liền không thể không để ý.

Bị tầm mắt bén nhọn của Phong Lăng Hề quét qua, Hoàng Vũ Mặc không khỏi cứng đờ, trong nháy mắt xuất phát từ bản năng đề phòng làm cho nàng hiểu Phong Lăng Hề là thật động sát ý, trong lòng tức giận đồng thời cũng kinh hãi.

Hoàng Vũ Hiên từng không chỉ một lần nhắc nhở nàng, không cần phải đi đụng vào ranh giới cuối cùng của Phong Lăng Hề. Đây cũng là nguyên nhân cho tới nay nàng cũng chỉ là hiện lên cơn miệng lưỡi khoái trá, nhưng lại chưa bao giờ thật sự làm ra cái gì tổn hại lợi ích của Phong Lăng Hề.

Nhưng là hiện tại Phong Lăng Hề rõ ràng động sát ý, bình thường lời quá đáng thế nào nàng cũng từng nói qua, nhưng là Phong Lăng Hề luôn luôn đều không hợp tác, lúc này đây rõ ràng sẽ động sát ý. Mắt nhìn Vân Tư Vũ vẫn tức giận, nàng cuối cùng hoàn toàn ý thức được: 'người nam nhân này thật sự là nghịch lân Phong Lăng Hề, đụng vào không được.'

Hoàng Vũ Mặc mặt lạnh, không nói gì thêm nữa. Sắc mặt Hoàng Ngọc Ngạn lại tái nhợt, lòng tràn đầy ủy khuất, rõ ràng chuyện này chính là Vân Tư Vũ không đúng. Tuy thích đánh nhau nhưng Phong

Lăng Hề rõ ràng duy trì một mặt, cái tâm lý này cũng thật sự là quá đè nén một chút.

Muốn không thể nào nói vật họp theo loài sao? Phong Lăng Hề có thể cùng nữ hoàng bệ hạ ngựa tìm đến ngựa - trâu tìm đến trâu, tự nhiên là có nguyên nhân. Huống chi, chuyện này cũng không phải là Vân Tư Vũ kêu bạc băng làm. Đương nhiên, coi như là Vân Tư Vũ phân phó, cô sẽ không cảm thấy có cái gì không đúng.

Ôm Vân Tư Vũ tiếp tục đi về phía trước, Phong Lăng Hề mở miệng nói: “Về sau muốn ra tay thì ra tay, không cần sợ chọc phiền toái cho ta.” Mặc dù quen biết không bao lâu, nhưng Phong Lăng Hề đối với tính tình Vân Tư Vũ rất là hiểu rõ.

Vân Tư Vũ cũng không phải là lần đầu nổi giận, nhưng là mỗi lần đều không giải quyết được gì, nhìn như hung hãn nhưng trên thực tế bất quá là ngoài miệng châm chọc đôi câu, cũng không giống như tính tình tiểu mèo hoang. Lúc trước đối với cô cũng có thể không nói hai lời đã xuống độc, lực ở bên trong hoàn toàn biến mất, biết rõ dưới tình huống mình đã không chống cự lại cũng không sợ chút nào, cô có thể không biết là hắn sẽ bởi vì thân phận của đám người Hoàng Vũ Mặc mà sợ hãi sao.

Vân Tư Vũ quay đầu nhìn về phía nàng, trong lòng đột nhiên dâng lên một tia ấm áp mềm mại vui sướng, trên mặt lộ ra một nụ cười sáng lạn, gật đầu nói: “Ừ.”

Nhìn xem cặp con ngươi sáng ngời kia, đáy lòng Phong Lăng Hề cũng là một mảnh mềm mại, nhìn thấy hắn vui vẻ, tâm tình cô tựa như cũng thay đổi tốt hơn, loại cảm giác kỳ diệu này làm cho người mê muội.

Vân Tư Vũ đột nhiên bổ nhào về phía lưng nàng, cười càng thêm vui vẻ: “Hề, nàng cõng ta đi!”

Nụ cười trên khóe miệng Phong Lăng Hề vẫn lười biếng như cũ, lại nhiều thêm vẻ cưng chiều: “Được.”

Trên lưng thêm một người, Phong Lăng Hề vẫn đi nhẹ nhàng như cũ. Mặt Vân Tư Vũ có chút ít lạnh buốt áp vào trong cần cổ nàng, thầm nói: “Kỳ thật ta đã sớm ngứa tay, chỉ là nàng và nữ hoàng bệ hạ quan hệ tốt như vậy, không cần thiết vì những người đáng ghét này làm ảnh hưởng đến tình cảm của các nàng. Bất quá ta đột nhiên suy nghĩ rõ ràng, ta liền tính chỉnh người cũng sẽ không bị phát hiện, xem nữ hoàng bệ hạ không phải là chán ghét phân biệt người trên cao, ta sẽ bảo đảm bọn họ không chết không tàn.” Hắn dám cam đoan hắn có thể làm không lưu lại dấu vết gì.

Mặc dù lúc trước ở nơi nào đó Phong Lăng Hề nhận lấy cản trở, nhưng là Vân Nhị công tử vẫn có lòng tin với mình không giảm.

Phong Lăng Hề đột nhiên quay đầu lại, ở khóe môi hắn hôn một cái. Vân Tư Vũ bẹp bẹp miệng, thấy những người khác rơi lại phía sau căn bản không có nhìn thấy hắn làm cái gì. Vì vậy liền nhích tới gần hôn lại, sau đó cười đến mặt mũi tràn đầy đắc ý.

Bởi vì trò khôi hài lúc trước, không khí có chút lúng túng. Mấy người Hoàng Vũ Mặc đều ở xa xa phía sau, tự nhiên sẽ không nghe thấy Phong Lăng Hề và Vân Tư Vũ nói những gì. Đương nhiên, coi như là nghe thấy được, bọn họ phỏng đoán cũng sẽ không để ở trong lòng, càng sẽ không đi phòng bị một nam tử nhìn qua vô hại ‘yếu ớt’.

Tuyết càng rơi xuống càng lớn, lại ở trong tuyết đi lại rõ ràng không lý trí. Phong Lăng Hề tìm một nơi có thể tạm thời che gió tuyết, một cái sơn động không phải rất lớn, nhưng là mấy người muốn ở bên trong như vậy là cũng đủ rồi.

Mặc dù không nhiều người, nhưng trong sơn động lại yên tĩnh khác thường, có thể thấy được Phong Lăng Hề thật sự phát giận, vẫn rất có lực uy hiếp.

Trên núi tuyết, chỉ có thực vật và động vật đặc thù mới có thể sinh trưởng, cho nên muốn tìm đồ ăn có chút khó khăn. Điểm này đã sớm trong dự liệu, cho nên trên người bọn họ đều mang theo lương khô.

Lúc này trong sơn động chỉ có tiếng thở mệt mỏi của mấy người, cùng tiếng gặm lương khô suy nghĩ kỹ càng.

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 49: Tiểu Hồ Ly Đáng Thương

Nếu là ngày trước, những thứ lương khô cứng rắn này Hoàng Ngọc Ngạn và Vân Dật tất nhiên là khó có thể nuốt trôi. Bất quá sau khi trải qua những ngày ở núi đào lăn qua lăn lại kia, thật cũng không lại yếu ớt như ngày trước nữa.

Vân Tư Vũ cũng không lên tiếng, ngoan ngoãn cắn bánh với thịt heo, một khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn tinh thần tỏa sáng như cũ.

Yên tĩnh liên tục kéo dài, cho đến khi Phong Lăng Hề đột nhiên đứng lên: “Ta đi ra ngoài một chút.” Lời này tự nhiên là nói với Vân Tư Vũ, dấu vết của cô không cần thiết dặn dò những người khác.

Nghe vậy, Vân Tư Vũ nhìn về phía nàng, trong mắt tràn đầy hỏi thăm. Phong Lăng Hề lại không nói phải đi ra ngoài làm gì, chỉ là đưa tay sờ sờ đầu hắn, dịu dàng nói: “Ngoan ngoãn nghe lời, ta lập tức trở lại.”

Mắt Vân Tư Vũ nhìn ngoài hang động bão tuyết tung bay, khẽ nhíu mày. Phong Lăng Hề khom lưng hôn một cái trên trán hắn, thấp giọng nói: “Yên tâm.”

Vân Tư Vũ rốt cuộc gật đầu: “Vậy nàng cẩn thận một chút.”

“Ừ.”

Nhìn thấy Phong Lăng Hề ra khỏi hang động, Vân Tư Vũ bắt đầu chống cằm ngẩn người, chẳng lẽ là bạc băng phát hiện ra cái gì? Đúng là hắn không có phát giác được tiếng của bạc băng nha!

Bất quá nội lực của Phong Lăng Hề thâm hậu hơn hắn, cũng có thể nàng nghe thấy được mà hắn lại không nghe thấy được. Đúng là, tuyết lớn như vậy, có bị nguy hiểm gì hay không? Mặc dù rất có lòng tin với Phong Lăng Hề, nhưng là cũng khó tránh khỏi có chút bận tâm. Vân Tư Vũ giật giật, muốn di chuyển ra cửa động.

Khởi Vân vội vàng ngăn cản nói: “Vương Quân, cửa động gió lớn. Vương gia trở lại nếu trông thấy người không nghe lời, sẽ tức giận.”

Vân Tư Vũ nhìn hắn một cái, bất đắc dĩ nhếch miệng, không hề động.

Hoàng Vũ Mặc nhìn ngoài động, trong lòng không khỏi nói thầm: 'tuyết lớn như vậy còn đi ra, không chết ở bên ngoài chứ?' Ninh vương điện hạ nhíu mày, bộ dạng xem qua là hoàn toàn không có cười trên nỗi đau của người khác, ngược lại có chút bận tâm.

Mặc dù Hoàng Vũ Mặc luôn tìm Phong Lăng Hề gây phiền toái, nhưng cũng không tự chủ có chút ỷ lại Phong Lăng Hề, chỉ là chính nàng không có phát giác. Đương nhiên, cho dù phát hiện, nàng chỉ sợ cũng không thừa nhận. Đây có lẽ cũng là đã bị nữ hoàng bệ hạ ảnh hưởng, bởi vì nữ hoàng bệ hạ quá mức tín nhiệm Phong Lăng Hề. Thế cho nên, Hoàng Vũ Mặc còn không rõ ràng Phong Lăng Hề có bản lãnh thần bí khó lường gì, cũng đã cảm thấy nàng ấy là người đáng tin cậy.

Có thể khẳng định là nếu như không có Phong Lăng Hề, nàng tuyệt đối sẽ không đồng ý mang theo Hoàng Ngọc Ngạn đến núi tuyết. Đương nhiên nếu không có Phong Lăng Hề, phỏng đoán Hoàng Ngọc Ngạn cũng sẽ không kiên trì đến nơi nguy hiểm thế này.

Hoàng Ngọc Ngạn liên tục nhìn quanh ra ngoài, hiển nhiên cũng rất là lo lắng. Mặc dù hắn không biết về núi tuyết, nhưng là đi lại ở núi tuyết lâu như vậy, ít nhất biết rõ đường đi ở núi tuyết có nhiều khó khăn, bên ngoài lại rất lạnh.

Tô Văn mắt nhìn mũi - mũi nhìn tâm, tựa như chuyện gì cũng đều không liên quan đến nàng. Nàng vốn là không thể nào thích Nhàn vương Phong Lăng Hề này, sau khi gặp nhau ở sườn núi làm cho nàng lại càng xem Phong Lăng Hề không vừa mắt. Mặc dù không đến mức chủ động đi hại Phong Lăng Hề, nhưng là cũng không thể nào quan tâm sống chết của nàng ấy cho được.

Vân Dật ngược lại vừa ăn thức ăn, vừa thỉnh thoảng nhìn một cái ra cửa động, nhìn như vô hình, kì thật có lòng, trong lòng cũng là không hi vọng Phong Lăng Hề gặp chuyện không may.

Phong Lăng Hề cũng không có đi ra ngoài bao lâu, rất nhanh đã trở lại, tiện tay ném ra vật gì đó. Sau đó liền đưa vài quả trái cây đặt ở trong ngực Vân Tư Vũ.

Vân Tư Vũ đưa tay sờ sờ tay nàng, cảm giác cũng không lạnh. Sau đó mới tốt bụng giúp nàng phủi tuyết trên người, Phong Lăng Hề ngoéo môi một cái, mặc kệ động tác của hắn.

Lúc này, Vân Dật đột nhiên kinh hô: “Vật gì đó?” Hắn chỉ nhìn thấy một viên cầu có đám lông mượt mà chạy đi ra ngoài cửa động

cực nhanh. Không thấy rõ nó là vật gì, nhưng là bị kinh hãi nhảy dựng. Sau đó mới nhớ tới, vật đó giống như là sau khi Phong Lăng Hề đi vào ném gì đó xuống đất.

Phong Lăng Hề nhặt lên vài cục đá, ném về phía đám lông tròn nhỏ nhấp nhô kia.

“Xèo xèo…” Thiếu chút nữa bị nện trúng, đám lông tròn nhỏ không khỏi kêu ra tiếng, thắng gấp. Sau đó vo tròn thân thể mất thăng bằng, lui về phía sau quay cuồng hai vòng, mới đứng vững.

Mắt thấy đám lông tròn nhỏ kia lại muốn chạy thục mạng, Phong Lăng Hề lần nữa bắn ra một cục đá chặn đường đi của nó. Sau đó liền thấy đám lông tròn nhỏ nhảy đông chạy tây, cục đá kia như bóng với hình, khiến cho đám lông tròn nhỏ chật vật không chịu nổi, như thế nào cũng trốn không thoát. Cuối cùng một cục trực tiếp đập vào trên cái mông của nó, đám lông tròn nhỏ xù lông nhảy dựng lên: “Xèo xèo…. Xèo xèo…” Kêu không ngừng, hiển nhiên là vô vùng tức giận.

Phong Lăng Hề xấu xa ngoéo môi một cái, khiêu mi nói: “Lại chạy đi! Xem một chút tiếp theo ta có thể run tay lên, dùng lực quá độ trực tiếp bắn thủng đầu của ngươi hay không?”

Toàn thân đám lông tròn nhỏ run lên, trong mắt mang theo vài phần sợ hãi, một bộ dáng muốn chạy lại không dám chạy.

Mọi người lúc này mới nhìn rõ, đây là một tiểu hồ ly, bộ dạng lông mềm như nhung, tròn vo, tứ chi ngắn ngủn, đứng trên mặt đất căn bản là không nhìn thấy, cái đuôi thật to di chuyển ở phía sau người, ngoại trừ chóp mũi nho nhỏ và cặp mắt đen bóng ra, toàn thân cao thấp đều là trắng như tuyết, tìm không ra một màu sắc khác.

Đoán chừng lúc trước là vì giảm bớt sự hiện hữu của mình, cũng làm cho thay đổi mình làm mục tiêu ít một chút, cái đuôi thật to liên tục dính sát ở trên người, nhìn qua chính là một quả cầu.

Nghĩ tới trước đây tiểu hồ ly chạy trối chết hết tốc độ, nhìn lại nó một chút khó có thể phát giác chân ngắn nhỏ kia, thật sự là làm cho người khó mà tin được, chân ngắn này có thể chạy trốn nhanh như vậy.

Trở về cùng Phong Lăng Hề là bạc băng, lúc này đang ở cửa động không ngừng lăn lộn thân thể, thỉnh thoảng lại duỗi duỗi cổ, le le lưỡi. Mặc dù miệng nó không thể phun ra tiếng người, nhưng động tác kia nghi là cười đến lăn lộn, cộng thêm cặp mắt quá mức linh tính, mắt rắn rõ ràng đang cười, cũng không khó làm cho người biết rõ, nó lại cười trên nỗi đau của người khác.

Hai mắt Vân Tư Vũ tỏa sáng nhìn xem đám lông tròn nhỏ kia, trong lòng không khỏi thở dài, thật đáng thương, hắn rốt cuộc biết vì cái gì bạc băng lại sợ như vậy, rõ ràng là bị dọa nạt tàn ác.

Tiểu hồ ly giống như là không cam lòng bị bạc băng cười nhạo, nhìn qua có chút thẹn quá hóa giận, vươn cổ cao, lộ ra một cái cổ mạnh mẽ không khuất phục, móng vuốt đột nhiên đưa ra ngoài, một tảng đá trên mặt đất xẹt qua, tảng đá kiaso với thân thể của nó còn lớn hơn một chút rõ ràng trong nháy mắt bể thành hai mảnh, sau đó còn nhìn Phong Lăng Hề thử nhe răng, rất rõ ràng là đang uy hiếp.

Nhìn xem tiểu hồ ly như thế lại có vẻ mặt và động tác giống con người. Vân Dật và Hoàng Ngọc Ngạn cũng không khỏi một hồi kinh ngạc. Sau khi kinh ngạc, trong lòng không khỏi tràn đầy yêu thích. Bạc băng mặc dù cũng thông minh, bộ dạng cũng xinh đẹp, nhưng mà nó là rắn, khó tránh khỏi làm cho người e ngại, mà bây giờ tiểu

hồ ly lông xù này nhìn thế nào cũng thấy đáng yêu, cho dù nó hành động chứng minh mình hung ác, lại vẫn không thể làm cho nam nhân không hề có sức chống cự này sợ hãi nó.

Tô Văn mặc dù có chút ngạc nhiên, nhưng là cũng không có hứng thú quá lớn.

Mà Hoàng Vũ Mặc nhìn xem động tác của tiểu hồ ly kia, trong nháy mắt tối mặt. Ninh vương điện hạ coi như là người học rộng tài cao, không cần thị vệ biết rất nhiều về núi tuyết mở miệng, đã nhận ra thân phận tiểu hồ ly này.

Linh hồ, trong núi tuyết trăm năm khó gặp chính là linh hồ này.

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 50: Không Có Cốt Khí Hồ Ly

Linh hồ mặc dù khó gặp, truyền thuyết về linh hồ cũng không thiếu. Bất quá phần lớn quá mức khoa trương, chính thức hiểu rõ linh hồ cũng không có mấy người. Vừa vặn Ninh vương điện hạ đối với linh hồ này rất có hứng thú, từng nghiêm túc nghiên cứu qua, cho nên mới có thể từ một loạt trong động tác của tiểu hồ ly, biết được thân phận của nó.

Linh hồ có móng vuốt sắc bén, chém sắc như chém bùn, hàm răng mang kịch độc, máu giải bách độc, tốc độ thật nhanh, lực công kích mạnh, linh tính đỡ cho chủ. Bất quá muốn cho nó nhận chủ lại là chuyện không phải dễ dàng như vậy.

Tiểu hồ ly này cào bể hòn đá, là muốn Phong Lăng Hề biết rõ móng của nó rất sắc bén, mà động tác nó nhe răng, nếu như nó có thể nói chuyện được, phỏng đoán sẽ nói: “Cào không chết thì sẽ độc chết ngươi!”

Ninh vương điện hạ nhớ tới lời mà nữ hoàng bệ hạ đã từng nói: 'Thường là cái gì nhìn tốt nhất, vậy hơn phân nửa đều là của Lăng Hề!' Trừng mắt nhìn Phong Lăng Hề, trong mắt không khỏi tràn đầy ghen ghét. Đây là cái vận cứt chó gì? Hoặc là căn bản cũng không dừng lại là vận khí.

Hoàng Vũ Mặc không ngu ngốc, Tô Văn cũng không ngu xuẩn. Nếu như bây giờ còn không biết Phong Lăng Hề là giấu tài, vậy thì

thật sự là ngu không bằng ai. Phong Lăng Hề đối phó với linh hồ vài cục đá nhìn như đơn giản, cũng không phải người bình thường có thể làm được. Đó là linh hồ không phải con thỏ, nếu như dễ dàng như vậy có thể nhiều lần chặn đường đi của nó, linh hồ cũng sẽ không bị truyền đi là thần hồ kỳ thần. demcondon-lequydon

Huống chi dọc theo đường đi bọn họ đã sớm phát hiện một vài vấn đề, khiến cho bọn họ chật vật như vậy nhưng Phong Lăng Hề giống như người đi đường nhẹ nhàng, tuyệt đối không phải là người bình thường có thể làm được.

Bất quá, Hoàng Vũ Mặc sớm có chuẩn bị tâm lý, Tô Văn lại rõ ràng đối với Phong Lăng Hề hết thảy mọi chuyện đều lựa chọn thái độ lạnh lùng, cho nên trong lòng hai người đều biết, lại không nói gì thêm.

Ngược lại trong lòng Hoàng Ngọc Ngạn có chút mất mát, vốn cho là Phong Lăng Hề biết võ công mà những người khác không biết được bí mật này, lại không nghĩ nàng căn bản vô tình giấu giếm. Thời điểm hắn cho rằng đến gần nàng một chút, đột nhiên hiểu đây chẳng qua là ảo giác, trong lòng tự nhiên không có tư vị gì.

Vân Dật cũng sớm có suy đoán, bất quá lúc này xác định Phong Lăng Hề văn võ song toàn, trong lòng cũng rất là phức tạp. Lúc trước cũng không biết có phải là mê muội hay không, rõ ràng bởi vì những tin đồn kia, cứ như vậy chê bai nàng, cũng chỉ có thể nói có duyên không phận thôi!

Trước khi hắn gặp được Tô Văn, hết lần này tới lần khác nàng bị người truyền đi như vậy hắn không chịu nổi, hắn quá ích kỷ. Mặc dù thẹn trong lòng, lại còn là bởi hạnh phúc của mình mà hy sinh Tư Vũ, mà nàng quá tùy ý, căn bản không thèm để ý danh tiếng đệ nhất

công tử ở kinh thành này của hắn, vô tình vây đỡ, cho nên nhất định bỏ lỡ.

Hắn nhất định không chiếm được một phần tình cảm đầy đủ. Quay đầu nhìn Tô Văn, Vân Dật rũ mắt xuống, đè xuống đáy lòng bắt đầu khởi động tiếc nuối.

Trong khi thời điểm Phong Lăng Hề cùng tiểu hồ ly giằng co, Vân Tư Vũ đột nhiên vươn tay sờ da lông sau gáy tiểu hồ ly, đem nó lên.

Tiểu hồ ly một lòng đề phòng Phong Lăng Hề, mà không đề phòng người khác, vừa vặn bị hắn nhấc lên, sợ hãi không ngừng trừng mắt bắp chân, kêu xèo xèo.

Vân Tư Vũ chuyển tay một cái, đem nó chuyển hướng, lưng đưa về mặt mình, khiến nó bắt không được cắn cũng không được, mới tiến đến bên tai nó, nhỏ giọng nói gì đó.

Sau đó, Vân Dật và Hoàng Ngọc Ngạn lòng đau nhìn tiểu hồ ly bị hành hạ, thấy tiểu hồ ly giãy giụa càng ngày càng yếu, nước trong suốt đọng trên khóe miệng rơi xuống một tiếng ‘lạch cạch’.

Tiểu hồ ly lại giật người một cái tượng trưng, hít hít nước miếng. Sau đó mệt mỏi làm ra một vẻ mặt chết cha mẹ đau thương, bất lực mà treo trên tay Vân Tư Vũ bất động.

Một mắt nhìn đi, thật đúng là cho rằng nó bị Vân Tư Vũ giày vò đến không sức lực giãy giụa, đau thương chỉ có thể nhận mệnh thôi!

Phong Lăng Hề cười lạnh một tiếng, một chưởng đem nó đánh bay. Sau đó liền thấy tiểu hồ ly linh hoạt ở trên không trung lộn mấy vòng, vững vàng rơi xuống đất. Sau đó biến thành một tia sáng

trắng, bắn thẳng về phía trong ngực Vân Tư Vũ, đầu cọ cọ trên bụng hắn, trong mắt tất cả đều là nịnh nọt.

Những người khác không hiểu rõ ràng lắm chuyển biến của tiểu hồ ly, Phong Lăng Hề lại biết con này là quá không có cốt khí.

Linh hồ có một đam mệ đặc biệt, đó là độc.

Tiểu hồ ly này căn bản là coi trọng độc của Vân Tư Vũ, hiện tại đoán chừng là đuổi nó đi nó cũng sẽ không đi. Hết lần này tới lần khác còn muốn làm ra bộ dạng nó là bị buộc bất đắc dĩ, thực tế không thể trách Phong Lăng Hề muốn đập nó.

Bạc băng nhe răng nhe lưỡi, tất cả trong mắt đều là khinh bỉ. Sau đó 'oạch' một cái lẻn đi, quấn lên cổ tay Vân Tư Vũ, ngẩng cao đầu, trên cao nhìn xuống tiểu hồ ly, ý kia rất rõ ràng: nó là lão Đại!

Tiểu hồ ly làm nũng được một nửa động tác liền dừng lại, người đứng dậy, nổi giận trừng mắt bạc băng, đột nhiên một móng vuốt nó giơ lên bắt, nó nhịn con rắn ngốc này đã lâu rồi.

Phong Lăng Hề nhìn thấy động tác nguy hiểm này, trực tiếp một tay cầm một con, ném ra ngoài cửa động: “Muốn đánh đi ra ngoài đánh!” Ném hết hai con rồi cầm lấy cổ tay Vân Tư Vũ nhìn nhìn, rõ ràng là thấy lo lắng móng vuốt tiểu hồ ly sẽ làm hắn bị thương.

Vân Dật và Hoàng Ngọc Ngạn càng không ngừng nhìn về phía ngoài động, hiển nhiên là yêu thích tiểu hồ ly, nhưng nhìn bộ dạng Phong Lăng Hề, rõ ràng cho thấy vội bắt tới cho Vân Tư Vũ chơi, bọn họ tự nhiên thẹn thùng mở miệng xin, đáy lòng chỉ có thể hâm mộ.

Ngoài động một rắn một hồ ly đánh nhau vô cùng cao hứng, khó phân thắng bại. Sau đó Ninh điện hạ lần nữa tối mặt, mặc dù nàng sớm đã cảm thấy con rắn này quá thông minh, lại cũng không có quá mức để ở trong lòng, nhưng là hiện tại con rắn này rõ ràng có thể cùng linh hồ tranh cao thấp, còn không rơi vào thế chịu thua tâm phục khẩu phục, hiển nhiên cũng không phải là vật bình thường.

Nhàn vương điện hạ đi ra một chuyến này, tiện tay liền nhặt được hai bảo bối, có thể không làm cho người ta hâm mộ ghen ghét sao? Mà nàng vất vả đi cùng một chuyến với những người khác, ngoại trừ mệt mỏi thảm một chút cũng không hề thu hoạch gì, người với người thật đúng là không thể so sánh.

Giận nhất chính là Phong Lăng Hề căn bản không đem hai kẻ dở hơi kia để ở trong lòng, chỉ là cầm lấy một trái cây thuận tay hái về, lột vỏ đưa cho Vân Tư Vũ, căn bản không quan tâm hai con bên ngoài kia ai đánh chết ai.

Sau khi một rắn một hồ ly hung hăng đánh nhau một trận, đột nhiên liền hiểu nhau không cần nói, tốt giống như một người, không đúng, phải nói tốt giống như một động vật, cảm giác không đánh nhau thì không quen biết.

* * *

Sáng sớm ngày hôm sau, tuyết rốt cuộc ngừng, Phong Lăng Hề và Vân Tư Vũ tay trong tay tản bộ trong đống tuyết. Bởi vì Khởi Vân chưa cùng đi, nên những người khác cũng không sợ Phong Lăng Hề chạy, khó được chưa có lúc đi cùng hai người. Hôm qua đi lâu như vậy trong đống tuyết, bọn họ bây giờ thật không có tâm tình tản bộ trong đống tuyết nữa.

Tiểu hồ ly hiện tại rất dính Vân Tư Vũ, trực tiếp đem đầu vai Vân Tư Vũ ôm làm lĩnh vực của mình, nằm ở trên vai Vân Tư Vũ không chịu xuống.

Thân da lông tuyết trắng kia với áo choàng cáo trắng trên người Vân Tư Vũ càng thêm trắng noãn bóng loáng, giống như vầng sáng bình thường, làm cho người vừa nhìn liền không nhịn được muốn sờ một cái.

Đối với áo choàng cáo trắng trên người Vân Tư Vũ, tiểu hồ ly không có chút phản ứng xấu xa nào. Điều này cũng không kỳ lạ, linh hồ chưa từng có trực giác là thân với hồ ly, bọn họ cho rằng những hồ ly vụng về kia căn bản không cách nào giống như bọn họ, cũng tuyệt đối không thừa nhận cùng những hồ ly ngu ngốc kia là cùng chủng tộc. demcodon-lequydon

Khó được yên tĩnh làm tâm tình của Phong Lăng Hề rất tốt, đáng tiếc tâm tình tốt của cô cũng không có duy trì được bao lâu.

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 51: Ý Đồ Ám Sát

Một con chim trắng như tuyết nhỏ vỗ cánh, ở trên trời xoay một hồi, sau đó bay về phía hai người, đã rơi vào trên vai Phong Lăng Hề.

Vân Tư Vũ tò mò nhìn con chim nhỏ kia, nhìn một hồi cũng không nhận ra là chủng loại gì. Bất quá ở đây là vùng rét lạnh, con chim nhỏ này tựa như một chút cũng không bị ảnh hưởng, hơn nữa vừa rồi hạ xuống, liền có thể nhìn ra tốc độ của nó vô cùng nhanh, nhìn thấy trên chân nó cột cái gì đó, không cần nói cũng biết, con chim nhỏ này là đến đưa tin.

Có thể được Phong Lăng Hề chọn để đưa tin, vậy khẳng định là bồ câu đưa tin bình thường không thể so với nó, mặc dù hình thể con chim này có chút nhỏ.

Phong Lăng Hề gỡ tờ giấy tin trên chân chim nhỏ xuống nhìn, không khỏi nheo mắt lại, vẫn khó có thể che lại mắt phượng giữa ý lạnh như cũ. Nắm chặt giấy viết thư ở trong tay, trong nháy mắt thành tro bồng bềnh rơi lả tả trong gió.

Vân Tư Vũ nhìn nàng lộ ra vẻ mặt như vậy, cũng biết chuyện này khẳng định không đơn giản, lôi kéo tay nàng nói ra: “Hề, chúng ta trở về đi!”

Phong Lăng Hề nhìn hắn một cái, đưa tay đem hắn ôm vào trong ngực, nhẹ giọng nói: “Thật xin lỗi….” Vốn là dự định ra ngoài chơi

thật đã, kết quả bây giờ phải trở về trước khi kết thúc hành trình.

Vân Tư Vũ được vây bọc ở trong ngực nàng, cười đến lộ ra hai răng khểnh, con mắt lóe sáng: “Ta đã rất vui vẻ.” Kỳ thật chỉ cần được ở cùng nàng một chỗ, hắn đã rất vui vẻ. demcodon-lequydon

Phong Lăng Hề vuốt vuốt đầu hắn: “Đồ ngốc.”

Ôm Vân Tư Vũ về phía sơn động, Phong Lăng Hề mở miệng nói: “Có người muốn hành thích Hoàng Vũ Hiên, hiện tại còn không biết người sau lưng là ai, chỉ là đã nhận ra sát thủ Minh có hành động khác thường.”

Có người muốn hành thích nữ hoàng này không là chuyện nhỏ gì, nhưng cô cảm thấy có thể nói cho Vân Tư Vũ, bởi vì cô cảm thấy hắn có thể thừa nhận được những chuyện này.

Vân Tư Vũ nhíu mày: “Sát thủ Minh thủ đoạn tàn nhẫn, chỉ cần có đầy đủ thù lao, người nào cũng dám giết, chuyện gì cũng dám làm, một khi hung hăng xác thật rất khó đối phó.”

Vân Tư Vũ như vậy mà hiểu rõ thế lực giang hồ, Phong Lăng Hề cũng không có biểu hiện ra ngạc nhiên, chỉ là nói: “Sát thủ Minh lần này là chuẩn bị toàn bộ xuất động, bên cạnh Hoàng Vũ Hiên mặc dù có người bảo vệ, nhưng còn không rõ ràng lắm người sau lưng là ai, số lượng lớn như vậy, chỉ sợ còn có chuẩn bị khác.”

Cho nên cô phải trở về một chuyến, chuyện này nhất định phải nhanh chóng tra rõ ràng. Nếu như chỉ là sát thủ Minh cô ngược lại không lo lắng, chỉ phải nhắc nhở Hoàng Vũ Hiên cẩn thận một chút, chính là phải điều thêm vài người nữa cho nàng, dù sao Hoàng Vũ Hiên cũng không phải là ngồi không. Nhưng là ám sát nữ hoàng

phần lớn đều là mưu đồ đã lâu, sát thủ Minh chỉ sợ chỉ là bước đầu tiên.

Nhất định phải nhanh chóng thăm dò ra người chủ mưu, nếu không cũng chỉ có thể bị động. Mặc dù cô có thể ở xa sai khiến người dưới tay làm việc, nhưng kinh thành cách nơi này cũng không tính gần, thư này đưa tới đưa đi, tin tức khó tránh khỏi không chính xác. Nếu là xảy một sai lầm cũng làm cho Hoàng Vũ Hiên giao tính mệnh của mình ra, thực tế là không có lợi. Nên biết có một nữ hoàng làm chỗ dựa, cô kiếm tiền đúng là dễ dàng không ít.

Lúc trước thời điểm Hoàng Vũ Hiên hay nói là thái nữ cùng Phong Lăng Hề hợp tác. Phong Lăng Hề là muốn có được sự ủng hộ của nàng. Ở nước Hoàng Vũ kiếm tiền không thể thiếu vài phần cố kỵ, mà Hoàng Vũ Hiên là vì lấy được trợ giúp của Phong Lăng Hề, ngồi lên ngôi vị hoàng đế, khi đó tin tức trực tiếp đều là Phong Lăng Hề cho nàng.

Về sau Hoàng Vũ Hiên leo lên ngôi vị hoàng đế, hai người lại càng cấu kết với nhau làm việc xấu, nữ hoàng bệ hạ ngẫu nhiên sẽ giúp Phong Lăng Hề thuận lợi kiếm tiền. Ví dụ như vì cuộc thi đấu hoa khôi tránh bá viết chữ lưu niệm, tiện tay mà thôi lại có thể làm cho hội trường càng thêm náo nhiệt. Sau đó sòng bạc mở đánh cuộc, Phong Lăng Hề liền thuận lợi kiếm được không ít tiền. Biết Phong lâu cũng không ngoài dự đoán nổi danh tiếng sau đó, trở thành thanh lâu lớn nhất được mọi người tìm đến, tự nhiên tăng thêm không ít doanh thu.

Về phần nữ hoàng bệ hạ thấy những con dân thua thiệt vô tội đánh cuộc kia, nữ hoàng bệ hạ không chút nào chột dạ nghĩ: ai để cho bọn họ ham bài bạc chứ? Nên lấy được một chút dạy dỗ.

Nhàn vương điện hạ sau khi sai bảo nữ hoàng bệ hạ làm việc cũng sẽ hồi báo cho nàng một chút, ví dụ như đem tin tức có quan hệ đến giang sơn xã tắc của nữ hoàng bệ hạ liền trước tiên truyền cho nàng biết, mà nữ hoàng bệ hạ cũng yên tâm thoải mái từ Phong Lăng Hề đạt được các loại tin tức, không có nghĩ qua muốn hoàn thiện hệ thống tình báo của mình.

Hiện tại rốt cuộc lấy được báo ứng, bất quá lại giống như báo ứng trên người Nhàn vương điện hạ, phải vội vội vàng vàng chạy trở về cứu giá.

Trước khi rời kinh thành cô đã cho Bạch Khung ở lại, ứng phó khi sát thủ Minh ám sát là không có vấn đề. Trong lòng Phong Lăng Hề không khỏi thở dài, cô thật sự là đời trước thiếu nợ Hoàng Vũ Hiên.

Vân Tư Vũ tự nhiên cũng hiểu mức độ nghiêm trọng của sự việc, riêng một điểm có thể làm cho sát thủ Minh toàn bộ xuất động này, liền có thể chứng minh đối phương rất có tiền. Đương nhiên còn có một loại khả năng, đó chính là sát thủ Minh chính là thế lực của đối phương, bất kể là loại nào, đều không phải là chuyện tốt.

Có tiền tự nhiên có thể chiêu binh mãi mã, có thể làm cho sát thủ Minh ra tay tự nhiên cũng có thể thu mua những thế lực khác. Tuy nói có đảm lược cùng triều đình đối nghịch không nhiều người lắm, nhưng có tiền có thể sui ma khiến quỷ. Trên đời này chính thức có thể xem tiền tài là cặn bã cũng không nhiều người, mà nếu như sát thủ Minh là thế lực của đối phương, nhưng bây giờ được ăn cả - ngã về không chỉ vì ám sát nữ hoàng, như vậy khẳng định đối phương còn có những thế lực khác, cho nên mới có thể dễ dàng đem sát thủ Minh xem như là con rơi mà dùng, cùng so sánh với nhau, loại tình huống thứ hai càng nghiêm trọng hơn, dù sao thế lực của mình càng có thể tin cậy hơn.

Mặc dù Vân Tư Vũ cảm thấy nữ hoàng bệ hạ điên điên khùng khùng, thế nhưng không có thể phủ nhận, nàng là một vị minh quân, ít nhất so với Hoàng Vũ Mặc đáng tin hơn nhiều, cho nên hắn cũng không hi vọng nữ hoàng bệ hạ có việc gì. Nếu không toàn bộ nước Hoàng Vũ chỉ sợ đều sẽ rung chuyển, thân là một thành viên của nước Hoàng Vũ, là biết sẽ bị hại nặng nề. Huống chi, Phong Lăng Hề và nữ hoàng bệ hạ có cảm tình tốt như vậy, hắn cũng không hi vọng nàng đau lòng.

Nghĩ tới, Vân Tư Vũ không khỏi thầm nói: “Nữ hoàng bệ hạ đối với nàng thật tốt, còn muốn đem Vân Dật gả cho nàng nữa!" Giọng nói có chút chua chát.

Vân Nhị công tử cũng không biết có phải là quá trì độn hay không, hiện tại mới nhớ tới mà tính sổ.

Phong Lăng Hề ngoéo môi một cái: "Đó chính là một chút kế sách tác hợp uyên ương loạn của nàng ấy."

"Mới không phải, nữ hoàng bệ hạ là muốn tác hợp cho nàng người tốt nhất." Không thể không nói, Vân Nhị công tử cũng thật là hiểu rõ tâm tư của nữ hoàng bệ hạ. demcodon-lequydon

Phong Lăng Hề cúi đầu hôn một cái trên khóe môi của hắn, thấp giọng nói: "Cho nên nàng không phải là tứ hôn cho chúng ta sao?"

Vân Tư Vũ hừ hừ hai tiếng, vẫn còn có chút ghen. Phong Lăng Hề đưa tay nhéo nhéo mặt của hắn, nghiêm túc nói: "Tư Vũ, trong mắt ta chàng là tốt nhất."

Vân Tư Vũ bĩu môi, miễn cưỡng xem như là hài lòng.

Phong Lăng Hề khẽ cười một tiếng, ôm eo hắn, thuận tay đánh bay tiểu hồ ly đang mở to hai mắt nhìn xem bọn họ trên vai hắn, sau đó hôn lên môi của hắn.

Vân Tư Vũ ngược lại cũng không cùng nàng giận dỗi, cánh tay từ dưới áo choàng thò ra, ôm cổ của nàng, hé mở đôi môi, đầu lưỡi chủ động quét về phía môi của nàng. Hắn thích cùng nàng thân cận, chưa bao giờ bài xích nàng thân mật, có đôi khi lại càng hết sức chủ động.

Phần tùy ý này đúng là giống như Phong Lăng Hề.

Phong Lăng Hề ôm cánh tay của hắn chặt một chút, vốn là dịu dàng hôn môi, trong nháy mắt có thêm một phần lửa nóng, môi lưỡi quấn quýt, kích tình khác thường, đặt tay ra sau lưng Vân Tư Vũ, vuốt ve nhẹ ở trên eo lưng của hắn, mặc dù cách quần áo, động tác kia cũng không thể nói là tình dục, thế nhưng là mập mờ khác thường, làm cho người nhìn không khỏi tim đập rộn lên.

Đúng vậy, người nhìn.

Người trong sơn động nghỉ ngơi cũng đủ rồi, dọn dẹp một chút chuẩn bị tìm tới Nhàn vương điện hạ tiếp tục lên đường, thế nhưng ai biết bọn họ khó được tích cực một hồi, lại vừa ra sơn động đã nhìn thấy hai người thân mật đùa giỡn nhau như thế.

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 52: Tiết Lộ Tin Tức

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 53: Dụ Rắn Ra Khỏi Hang

Như Vân Tư Vũ suy nghĩ, Hoàng Vũ Mặc và Tô Văn xác thực lập tức liền theo sau, bất quá trong thời gian ngắn lại không đuổi kịp Phong Lăng Hề.

* * *

Trong ngự thư phòng hoàng cung, một cái mặt không hề cảm xúc của nữ nhân đứng ở phía dưới, giọng nói không hề phập phòng nói: "Nữ hoàng bệ hạ, chủ tử dặn dò, có tin tức quan hệ đến tất cả ám sát ngay lập tức sẽ truyền cho ngài."

Nữ hoàng bệ hạ phía trên mặt mũi tràn đầy nghiêm túc, lời lẽ chính nghĩa nói: "Như vậy sao được? Bạch Khung nè, trẫm làm sao có thể..."

Câu sau còn chưa nói hết, trực tiếp bị Bạch Khung cắt đứt: "Chủ tử đã trên đường về kinh."

Nghe vậy, thái độ nữ hoàng bệ hạ trong nháy mắt chuyển biến một trăm tám mươi độ, gõ gõ bàn sách, cười nói: "Nói một chút, có tin tức mới gì."

May là Bạch Khung luôn luôn mang khuôn mặt tê cứng, cũng không khỏi giật giật khóe miệng, khó trách chủ tử ngay cả tuần trăng mật đều kết thúc sớm như thế; lo lắng người có thế lực ở sau lưng quá to lớn khó đối phó là thứ nhất, thứ hai chỉ sợ là vô cùng rõ ràng,

nữ hoàng bệ hạ nhất định sẽ chơi xấu, một bộ dạng ngươi không trở lại ta liền làm tư thế cho người ta ám sát. Chủ tử thật sự là đời trước thiếu nợ nữ hoàng bệ hạ, cho nên đời này mới có thể bị đổ thừa lên hả?

Kỳ thật có bọn họ cung cấp tin tức, cộng thêm nữ hoàng bệ hạ quyết định, hoàn toàn có thể tự mình giải quyết chuyện này, thế nhưng hết lần này tới lần khác, năng lực nữ hoàng bệ hạ là có, tính tình lại không tín nhiệm.

"Tạm thời vẫn không có."

Nữ hoàng bệ hạ ngược lại cũng không vội, hỏi: "Ngươi thấy thế nào?"

Đối với mấy thuộc hạ này của Phong Lăng Hề, nữ hoàng bệ hạ có thể không có chút nào dám xem thường. Đương nhiên, người có năng lực như vậy ở đây, nàng cũng thoải mái không ít.

"Săn bắn."

Bạch Khung chỉ nói hai chữ, nữ hoàng bệ hạ liền hiểu được.

Nước Hoàng Vũ mỗi năm một lần tổ chức ngày hội săn bắn lập tức gần sắp đến, đây là truyền thống lão tổ tông để lại, chỉ có quân thần cùng vui mừng, nữ hoàng bệ hạ tự nhiên cũng sẽ tham gia.

Nếu như muốn ám sát, chọn nơi đó xác thực so với thủ vệ nghiêm ngặt hoàng cung càng thích hợp. demcodon-lequydon

Bạch Khung nhìn nữ hoàng bệ hạ liếc nhanh, lại phun ra bốn chữ: "Dụ rắn ra hang."

Thời điểm bọn hắn phát hiện không đúng, thế lực của sát thủ Minh đã phân tán, trong thời gian ngắn muốn đem những sát thủ kia từng người từng người tìm ra rất khó khăn, cũng không ai biết những sát thủ kia lúc nào sẽ xuất hiện ra cho nữ hoàng bệ hạ một đòn trí mạng, liên tục phòng bị, còn không bằng chủ động xuất kích, một lưới bắt hết.

Nữ hoàng bệ hạ liếc nhanh Bạch Khung, nhếch miệng lên một nụ cười, không hổ là người của Phong Lăng Hề, làm việc quyết đoán, không có sợ hãi gì.

Mà nữ hoàng bệ hạ cũng là người rất có quyết đoán, lập tức liền gật đầu đồng ý, đem chuyện này toàn quyền giao cho Bạch Khung đi bố trí, cũng chẳng lo gì mà đem mệnh giao cho trên tay nàng.

Lúc này cũng chỉ có Bạch Khung dám nắm mệnh nữ hoàng bệ hạ đi làm mồi, những đại thần thay đổi trong triều kia, nhất định sẽ quỳ mãi không đứng lên, thỉnh cầu nữ hoàng bệ hạ suy nghĩ lại. Cho nên nữ hoàng bệ hạ căn bản là không cùng đại thần trong triều thương nghị chuyện này, sợ bị những đại thần kia làm phiền là một nguyên nhân, còn có chính là nữ hoàng bệ hạ cảm thấy. Nếu đã diễn kịch thì phải diễn thật tốt, trước đó không biết chuyện mới có thể đem chân tình lộ ra, để tránh khỏi giữa đường đem người doạ chạy, nàng tin tưởng người của Phong Lăng Hề có thể giải quyết những sát thủ kia.

Hơn nữa không có Phong Lăng Hề đồng ý, nàng cũng sẽ không tùy ý đem người của nàng ấy lộ ra ánh sáng, tự nhiên không thể để cho người khác đi hợp tác cùng người của nàng ấy, đến lúc đó những người này đột nhiên xuất hiện, sẽ chỉ làm người khác cho là ám vệ của nữ hoàng bệ hạ.

Trong mắt Bạch Khung không khỏi xẹt qua một tia thưởng thức, không hổ là người chủ tử coi trọng, không giống người khác đang nắm quyền mà sợ chết như vậy.

* * *

Mặc dù là muốn nhanh chóng trở lại kinh thành, thế nhưng dọc theo đường đi Phong Lăng Hề vẫn là ban ngày gấp rút lên đường, buổi tối nghỉ ngơi. Dù sao hiện tại nữ hoàng bệ hạ có người bảo vệ, tạm thời sẽ không có việc gì, cô tự nhiên không muốn làm cho Vân Tư Vũ bị vất vả.

Đặc biệt là sau khi biết dự định của Bạch Khung, thì càng không cần vội vã. Nếu Bạch Khung có tính toán như vậy, dĩ nhiên là có biện pháp làm cho người của sát thủ Minh xuất hiện trong ngày hội săn bắn.

Ngày hội săn bắn còn có nửa tháng, dựa vào tốc độ của Đạp Tuyết thì không thành vấn đề.

Vì vậy, Hoàng Vũ Mặc và Tô Văn đi cả ngày lẫn đêm sau mấy ngày, cuối cùng cũng coi như là đuổi theo Phong Lăng Hề. Sau đó Hoàng Vũ Mặc bị dáng điệu từ tốn của Phong Lăng Hề làm cho tức giận gần chết, cuối cùng đi trước một bước với Tô Văn.

Ninh vương điện hạ và Tô tướng quân một lòng gấp rút lên đường, trừ ăn cơm ra lúc ngủ đều ở trên lưng ngựa chạy, mà cái gọi là ăn cơm cũng bất quá là gặm vài miếng lương khô, ngủ cũng bất quá là thực sự không chịu được nữa mới híp lại một lúc.

Nếu là gấp rút lên đường, hai người tự nhiên sẽ không lại đi bò núi sơn một lần nữa, cho nên không thể làm gì khác hơn là đi

đường vòng, tốc độ ngược lại nhanh hơn rất nhiều, cứ như vậy không ngừng không nghỉ, sau nửa tháng đến kinh thành.

Hoàng Vũ Mặc thấy Phong Lăng Hề vẫn không có theo tới, trong lòng không khỏi thầm mắng Phong Lăng Hề không lương tâm, thiệt thòi hoàng tỷ đối với nàng ấy tốt như vậy, sống chết trước mắt rõ ràng hoàn toàn không đem sống chết của hoàng tỷ để ở trong lòng.

Vừa vào cửa thành, liền phát hiện kinh thành vẫn vô cùng bình tĩnh, hiển nhiên không có xảy ra chuyện gì, thế nhưng Hoàng Vũ Mặc lại nhớ tới ngày hôm nay vừa vặn là ngày hội săn bắn. Nếu như thật sự có người có ý đồ ám sát, rất có thể sẽ trong hôm nay tìm cơ hội động thủ, nhìn mặt trời một chút, đã sắp đến buổi trưa, đã tham gia ngày hội săn bắn Ninh vương điện hạ tự nhiên biết, lúc này chính là lúc đi sâu vào trong rừng tìm kiếm con mồi, lúc này cũng chính là lúc thị vệ bên cạnh nữ hoàng bệ hạ ít nhất.

Lập tức không nghĩ ngợi gì nhiều, thúc vào bụng ngựa liền chạy về phía khu vực săn bắn của hoàng gia, Tô Văn theo sát phía sau.

* * *

Lúc này, thị vệ bên người nữ hoàng bệ hạ quả thật rất ít, bởi vì nàng vốn muốn tìm ra manh mối, cho nên nữ hoàng bệ hạ rất có quyết đoán đem vứt bỏ toàn bộ thị vệ sau lưng, một mình đi sâu vào trong rừng, nhìn như là đang đuổi theo con mồi, trên thực tế lại là tạo cơ hội cho thích khách.

Trong rừng có chút yên tĩnh khác thường, tựa như ngoại trừ tiếng vó ngựa nữ hoàng bệ hạ đuổi theo con mồi, ngay cả âm thanh khác cũng không có, mà nữ hoàng bệ hạ lại tựa như một chút đều không có nhận ra được khác thường.

Đột nhiên, một hồi tiếng xé gió truyền đến, một mũi tên nhọn nhắm thẳng vào tim nữ hoàng bệ hạ.

* * *

Ninh vương điện hạ vừa đến khu vực săn bắn liền lạnh lùng nói: "Chuẩn bị cứu giá!"

Ninh vương điện hạ là muội muội ruột của nữ hoàng bệ hạ, ngôi vị hoàng đế cũng không có làm cho quan hệ của hai tỷ muội trong lúc đó sinh ra vết rách, cho nên nàng hiện tại ra lệnh cho người cứu giá. Mặc dù sẽ tạo thành toàn bộ khu vực săn bắn trở nên hỗn loạn, trong lòng lại không chút do dự nào, coi như Phong Lăng Hề cho tin tức là giả, nàng làm ra quyết định sai lầm, cuối cùng cũng nhiều lắm là làm cho nữ hoàng bệ hạ cắt chút bổng lộc, khiển trách một chút, thế nhưng nếu như là thật sự thì sao? Nàng cũng không dám cầm tính mạng hoàng tỷ nhà nàng đi đánh cược. demcodon-lequydon

Ninh vương điện hạ và Tô tướng quân đột nhiên xuất hiện, vừa mở miệng chính là cứu giá, tự nhiên cũng có người sẽ có hoài nghi.

"Ninh vương điện hạ, có hiểu lầm gì đó hay không?" Một bà lão tóc bạc lốm đốm nhìn xem khu vực săn bắn hoàn toàn yên tĩnh, không khỏi mở miệng hỏi thăm.

Bình thường chỉ cần không gặp phải Nhàn vương điện hạ, Ninh vương điện hạ đều là một bộ dáng ôn tồn lễ độ, nói chuyện tương đối khá, thế nhưng lần này không có gặp phải Nhàn vương điện hạ, Ninh vương điện hạ cũng nổi khùng lên.

Không nói hai lời, rút một cái roi ngựa quất về phía bà lão kia, tức giận nói, "Bà lão tầm thường kia, đừng nói chuyện trong sách. Nếu

như hoàng tỷ có chuyện gì, xem ta có chém cửu tộc ngươi không!

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 54: Cứu Giá

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 55: Có Thể So Với Giặc Cướp

Cảnh Duyệt bị Bạch Khung hoài nghi việc công trả thù riêng, đang thong thả ung dung liên lạc không biết người ở chỗ nào, tuyệt đối hắn đã đến kinh thành cùng Nhàn vương điện hạ. demcodon-lequydon

Mà Phong Lăng Hề lúc này cũng đã đến sân săn bắn, sau khi xoay người xuống ngựa liền đến đỡ Vân Tư Vũ nhảy xuống, tầm mắt đảo qua nơi chân trời, cau mày nói: "Tên kia rõ ràng cũng chạy tới tham gia trò vui."

Vân Tư Vũ tò mò hỏi: "Ai vậy?"

"Cảnh Duyệt."

Vân Tư Vũ suy nghĩ một chút, bỗng nhiên tỉnh ngộ nói: "Cái nữ nhân háo sắc kia."

Nghe hắn nói như vậy, Phong Lăng Hề không khỏi nhếch miệng lên, gật đầu nói: "Chính là cái nữ nhân háo sắc kia."

Trong lúc tân hôn của Nhàn vương điện hạ, mấy vị thuộc hạ đắc lực đều thường xuyên xuất hiện ở trong vương phủ, Vân Tư Vũ cũng đã gặp qua Cảnh Duyệt.

Phải nói Phong Lăng Hề là giả phong lưu, còn Cảnh Duyệt kia chính là phong lưu thật, nhưng mà nói xấu nàng như vậy cũng

không hẳn là thế, nàng luôn luôn để tâm chuyện hai bên tình nguyện, chưa bao giờ miễn cưỡng nam nhân, cũng xem thường người lừa dối; nhưng muốn nói nàng tốt rồi, muốn nàng chịu trách nhiệm lại là chuyện không thể nào, chân chính là vô số người tình, phiến lá không dính vào thân, trước mắt chỉ có vậy, ngay cả Thị quân cũng không có.

Vân Tư Vũ vừa quan sát bên trong sân săn bắn, vừa thuận miệng hỏi: "Làm sao nàng biết là nàng ấy?"

Phong Lăng Hề thổi hơi nói: "Bởi vì nàng ấy liên lạc tín hiệu tối phong tao."

Khởi Vân đi theo phía sau hai người, buồn cười không thôi, Cảnh tiểu thư lại bị Vương gia ghét bỏ .

"Khởi Vân càng ngày càng đẹp ..." Chỉ thấy một người toàn thân đen thui đi về phía bên này, rõ ràng một thân trang phục dùng để trộm gà bắt chó, lại làm cho nàng ra vài phần tư thế phong lưu, lộ ra bên ngoài một đôi mắt đào hoa dịu dàng đa tình, bị một đôi mắt như vậy nhìn, hơn nữa còn lời ngon tiếng ngọt, chỉ sợ phần lớn nam tử đều sẽ chìm đắm.

Thế nhưng Khởi Vân vẫn tương đối bình tĩnh, ung dung nói: "Khởi Vân tạ ơn Cảnh tiểu thư khen ngợi."

Vị này chính là nữ nhân háo sắc trong miệng của Vân Tư Vũ - Cảnh Duyệt, nàng vốn là dự định ở lối ra chờ Phong Lăng Hề, không nghĩ tới người đã đến đây.

Cảnh Duyệt nhếch môi cười, một đôi mắt đào hoa càng thêm thâm tình chân thành: "Khởi Vân, bản tiểu thư nói chính là lời nói

thật..."

Thấy nàng còn có tiếp tục tư thế dong dài xuống, Phong Lăng Hề nhắm hai mắt lại, giọng điệu có chút nguy hiểm: "Cảnh Duyệt, ngươi có phải là quá nhàn rỗi hay không?"

Cảnh Duyệt lập tức bớt phóng túng, cười khan nói: "Đâu có đâu có, Vương gia, ngài không phải mang theo Vương Quân ân ái đi chơi hay sao? Làm sao lại trở về nhanh như vậy?"

Phong Lăng Hề mặc kệ nàng đã biết rõ còn cố hỏi, chỉ là cảnh cáo nói: "Thỏ không ăn cỏ gần hang." Cảnh Duyệt rõ ràng vẫn không có quyết tâm, cô dĩ nhiên sẽ không để cho nàng động vào người ở bên cạnh cô.

Cảnh Duyệt giận hờn: "Vương gia, ngài và Vương Quân không phải cũng rất ân ái sao?"

Phong Lăng Hề không đếm xỉa đến vẻ mặt giận hờn của nàng, hừ lạnh nói: "Nếu như ngươi đồng ý, có thể đem Khởi Vân lấy về nhà, đến lúc đó tùy các ngươi ân ái như thế nào." Con mèo hoang nhà cô đó là cỏ gần hang sao? Đó rõ ràng chính là cỏ trong ổ.

Khởi Vân nghe vậy, vội vàng nói: "Vương gia, Khởi Vân không gả."

Tầm mắt giận hờn của Cảnh Duyệt lập tức chuyển tới Khởi Vân, đau lòng nói: "Khởi Vân, chàng rõ ràng ghét bỏ ta?"

Khởi Vân không nhìn thẳng, kỳ thực hắn so với Cảnh Duyệt còn giận hờn hơn, hắn thật không nên nhiều chuyện, làm cho Vương gia cả ngày muốn đem hắn gả đi, phải làm sao mới ổn đây?

Phong Lăng Hề nhìn Cảnh Duyệt, cau mày nói: "Được rồi, ngươi cố ý kéo ta là có ý gì?" Cô rõ ràng là đuổi tới cứu người, Cảnh Duyệt nhưng vẫn nói chút ít có hay không đều được, rõ ràng chính là đang kéo dài thời gian, xem cô là kẻ ngu si sao?

"Thật sự là cái gì cũng đều không gạt được Vương gia." Cảnh Duyệt đem những đại thần làm chuyện xấu kia thêm mắm dặm muối nói một phen, hoàn toàn chính là một bộ dáng cáo ác kiện tiểu nhân, cuối cùng còn kêu thảm nói: "Vương gia, ngươi cần phải vì tiểu nhân nhỏ bé làm chủ nha!"

Phong Lăng Hề vẫn không có tỏ thái độ, Vân Tư Vũ liền hừ lạnh nói: "Hề, chúng ta chỉ cứu nữ hoàng bệ hạ là được rồi." Ngụ ý, dĩ nhiên chính là bỏ mặc những đại thần kia và người của sát thủ Minh đánh nhau, để cho các nàng tự sinh tự diệt.

Phong Lăng Hề đến gần trên mặt hắn ‘bẹp’ một cái, nhếch môi nói: "Là nên dạy dỗ một chút." Mặc dù Cảnh Duyệt nói quá mức khoa trương, nhưng nàng tuyệt đối sẽ không bịa đặt, ngay cả người của cô cũng dám động tay, xem ra những người kia sống dễ chịu nhiều ngày quá rồi.

Phong Lăng Hề cũng không có dự định lén lén lút lút, trực tiếp mang người liền tiến vào khu vực săn bắn, còn lối vào của thủ vệ, cũng đã đi tới bên trong bảo vệ những đại thần kia ở lại kia.

Thị vệ bên ngoài hầu như đều đi vào tìm nữ hoàng bệ hạ, còn lại một chút người thật sự không đủ dùng.

Nữ hoàng bệ hạ gặp chuyện, vài văn thần già nua ở lại chỗ này cũng đứng ngồi không yên, mặt mũi thị vệ cũng tràn đầy đề phòng

nhìn quét bốn phía, khi nhìn thấy Phong Lăng Hề và Vân Tư Vũ thì vội vã muốn ngăn cản.

Vào lúc này Phong Lăng Hề tự nhiên sẽ không cùng các nàng nói nhảm, trực tiếp ôm Vân Tư Vũ nhảy lên vài cái liền không thấy bóng dáng, sau lưng còn có hai bóng người theo sát.

Mấy vị đại thần há to miệng nhìn bốn người biến mất không biết từ nơi nào, thật lâu mới tìm ngôn ngữ trở về: "Đó là Nhàn vương điện hạ?" Những thị vệ này có thể là chưa từng thấy Nhàn vương nên không biết, nhưng mấy vị này đại thần này lại thật sự gặp qua.

"Hình như là thế."

Mọi người đối mặt nhìn nhau, gạt người hả? Nhàn vương không phải không biết gì khác sao? Hiện tại sao tay chân còn nhanh hơn giặc cướp là xảy ra chuyện gì? Ngay cả tuổi trẻ tài cao như Chiến thiên tướng quân dáng người cũng đều không phóng khoáng như thế? Huống chi, Nhàn vương điện hạ dường như còn ôm một người.

Phong Lăng Hề cũng mặc kệ các nàng suy đoán thế nào, lúc này bốn người đang ngồi xổm trên đầu cành cây xem cuộc vui. Đại thần đi vào tìm kiếm nữ hoàng bệ hạ hầu như đều là võ tướng, đúng là có chút bản lĩnh, đặc biệt là cái người Vương gia Hoàng Vũ Mặc này và Thừa tướng Vũ Văn Khinh, mà Trấn quốc tướng quân Vân Vũ Dương này cũng không kém, hơn nữa mang theo thị vệ không ít. Mặc dù những sát thủ này hung ác, nhưng cũng không có làm sao bị thương khi được thị vệ bảo vệ các vị đại thần này.

Có vài văn thần muốn biểu hiệu trung thành xông vào, lúc này đang bị vây quanh ở chính giữa, sớm đã bị dọa sợ đến sắc mặt tái nhợt, trong lòng không ngừng kêu khổ hối hận không thôi, sớm biết

thích khách nhiều như vậy, tàn nhẫn như thế, có nói cái gì các nàng cũng sẽ không đến tham gia trò vui.

Tình huống bây giờ vẫn còn không tính là xấu, bất quá chỉ là tạm thời. Những thị vệ này mặc dù đều là tinh nhuệ, nhưng cũng không phải là đối thủ với những sát thủ này. Nếu như lại mang xuống, thị vệ chỉ có thể càng ngày càng ít, đến lúc đó tình huống sẽ không thể lạc quan.

-Hoàng Vũ Mặc ra tay tàn nhẫn, mặt mũi tràn đầy sát khí, không chút nào thấy ôn tồn tao nhã như bình thường. Hiện tại hoàng tỷ nhà nàng không rõ sống chết, đám người kia lại vẫn ngăn cản bước chân của nàng, Ninh vương điện hạ đã sớm nổi khùng.

Mà Vũ Văn Khinh một khi động thủ, cũng giống như thay đổi thành người khác, bình thường nhìn qua chính là một thư sinh yếu đuối, nhưng bây giờ là một vị Sát Thần.

Phong Lăng Hề thấy Vân Tư Vũ nhìn say sưa, không khỏi mở miệng nói: "Ta muốn vào xem một chút, chàng trước tiên ở chỗ này?"

Vân Tư Vũ nhíu mày, nhìn phía dưới, lại nhìn nơi sâu trong rừng cây có chút rối ren, hiển nhiên là vừa muốn ở chỗ này xem cuộc vui, lại muốn cùng Phong Lăng Hề đi vào.

Phong Lăng Hề không khỏi cười nói: "Đến lúc đó ta kể cho chàng nghe chuyện phát sinh bên trong."

Vân Tư Vũ suy nghĩ một chút, rốt cuộc gật đầu. Sau đó đem bạc băng lấy xuống, quấn lên cổ tay cho nàng, nhỏ giọng dặn dò: "Cẩn

thận một chút." Không chút nào cân nhắc tâm tình của bạc băng là gì khi bị xem là vật chết lấy xuống lại quấn lên. demcodon-lequydon

Rắn bạc băng và linh hồ hoàn toàn chống đỡ được với hai cao thủ hàng đầu, hơn nữa còn làm cho người ta khó lòng phòng bị, tuyệt đối không dễ trêu. Mặc dù thân thủ Phong Lăng Hề tuyệt vời, nhưng nếu như thêm một tầng bảo đảm, tự nhiên càng thêm làm cho người yên lòng.

Phong Lăng Hề cũng không từ chối, hôn một cái trên trán của hắn rồi đi về phía sâu trong rừng cây, nhưng lại để bóng dáng Dạ Tinh thường theo cô lưu lại.

Khởi Vân đi theo bên cạnh Vân Tư Vũ, Cảnh Duyệt cũng rất thức thời không có đi theo vào, mà là ngồi xổm cách chỗ Vân Tư Vũ không xa. Vương gia thật vất vả vừa ý một nam nhân, nàng tự nhiên phải giúp nàng ấy bảo vệ thật tốt.

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 56: Đến Chậm Dạy Dỗ

Phong Lăng Hề vừa đến, Hoàng Vũ Hiên liền phát hiện ngay lập tức, ai kêu nữ hoàng bệ hạ được bảo vệ ở chính giữa, rãnh rỗi như vậy.

Phong Lăng Hề đem tầm mắt đảo qua, liếc nhanh liền nhìn thấy Tô Văn đã tới sắp gần vòng vây, chẳng trách ở bên ngoài không có nhìn thấy nàng, lập tức không khỏi nhếch miệng cười, đột nhiên thủ một thế đánh ra.

Bạch Khung sửng sốt một chút, động tác cũng không chậm, trong nháy mắt lách mình dời sang bên cạnh tránh thoát kiếm dài đâm tới.

Bởi vì nàng đột nhiên di chuyển vị trí, vòng vây cứ như vậy bị phá tan thành một cái lỗ hổng, mấy người còn lại vẫn không hề nhúc nhích như cũ, làm chuyện chính mình nên làm, không có đi tới thay thế vị trí của Bạch Khung, cũng không có đi theo rút lui.

Bạch Khung này nhường một lối, vốn là kiếm dài đâm về phía nàng nhưng lại vô ích, thích khách kia thấy vòng vây vẫn kiên trì rốt cuộc có đột phá thì hai mắt sáng ngời, sát khí tăng vọt, cũng mặc kệ nó có phải là cạm bẫy hay không, thân thể nhảy một cái về phía trước, kiếm dài thuận thế đâm về khoảng giữa Hoàng Vũ Hiên.

Hoàng Vũ Hiên tự nhiên nhìn thấy Phong Lăng Hề ra tay đánh một thế, bất quá không hiểu là có ý gì, thấy Bạch Khung đột nhiên tránh ra, không khỏi sửng sốt một chút, có chút không hiểu nhìn về

phía Phong Lăng Hề. Sau đó trong đầu lóe lên tia sáng, chẳng lẽ là Lăng Hề muốn khảo nghiệm võ công của nàng? Nghĩ tới, nữ hoàng bệ hạ không khỏi mài đao soàn soạt về phía thích khách.

Tô Văn vẫn chú ý Hoàng Vũ Hiên, ngay cả Phong Lăng Hề xuất hiện cũng không phát hiện. Lúc này thấy thích khách liền muốn thực hiện, trong lòng không khỏi quýnh lên, khẽ quát một tiếng, nàng xuất ra một chiêu kiếm giải quyết thích khách, sau đó bay người lên, nhảy về phía nữ hoàng bệ hạ.

Nữ hoàng bệ hạ híp mắt nhìn nhanh chóng tới gần kiếm dài, đang định ra tay thì Tô Văn lại nhanh đi trước nàng một bước, chắn trước người của nàng.

Bất quá mặc dù động tác của Tô Văn nhanh, cũng đã không kịp vươn ra tránh thanh kiếm dài kia, ở bên trong gặp nguy hiểm chỉ có thể lấy thân ra ngăn cản, chỉ là tránh ra chỗ quan trọng, kiếm dài đâm vào bả vai của nàng.

Tô Văn rên lên một tiếng đau đớn, vung ra kiếm mềm, trong nháy mắt liền thấy kết quả của tên thích khách kia, nhìn trong mắt thích khách kia không cam lòng. Mặt Tô Văn lạnh đi, mắt tràn đầy sát ý, quyết đoán đưa tay nhanh chóng rút kiếm trên bả vai ra, trong nháy mắt máu tươi chảy dài.

Lúc này Bạch Khung vừa sải một bước trở về, đem Tô Văn và Hoàng Vũ Hiên cùng chắn trong vòng vây, tiếp tục đối phó những thích khách kia, thật giống như chẳng có chuyện gì như thế đã xảy ra.

Nữ hoàng bệ hạ nhìn vết thương trên vai Tô Văn, lại nhìn Phong Lăng Hề một chút, trong lòng nhút nhát một hồi. Nàng dám khẳng

định Tô Văn đã đắc tội Phong Lăng Hề, lại nghĩ tới là chính mình ra chỉ thị để cho Tô Văn theo nàng ấy, nữ hoàng bệ hạ chỉ cảm thấy tiền đồ của mình biến thành một mảnh tăm tối.

Nhìn vai Tô Văn bị máu tươi nhiễm đỏ, trong lòng Phong Lăng Hề cười lạnh một tiếng, 'dám nói con mèo hoang nhà cô không có người dạy dỗ, cho nàng một chút máu xem như là tiện nghi cho nàng.'

Sau khi mượn đao giết người, Nhàn vương điện hạ cũng không có nhàn nhã xem cuộc vui, bọn họ chạy về một đường, mặc dù không có chật vật như Tô Văn và Hoàng Vũ Mặc, nhưng cũng không thoải mái. Cô tự nhiên hi vọng giải quyết sớm một chút trận ám sát này, mang theo con mèo hoang nhà cô về nghỉ ngơi.

Chỉ thấy vài điểm ánh bạc thoáng hiện lên, mấy cái đầu lâu đột nhiên bay xuống, mấy người không đầu còn duy trì thêm một khắc thì động tác liền cứng ngắc tại chỗ, sau đó cái cổ bị tách ra đột nhiên phun ra máu tươi, "Ầm ầm" vài tiếng, mấy cỗ thi thể không đầu ngã trên mặt đất.

Biến cố này trong nháy mắt đưa tới chú ý của những người khác, những sát thủ lần này là coi như muốn chết chung cũng phải quyết tâm giết chết nữ hoàng. Sau đó phát hiện Phong Lăng Hề uy hiếp, một nửa người bắt đầu quay sang ngăn cản nàng, một nửa người kia thì càng thêm vội vàng đánh thẳng vào Bạch Khung trong đám người vòng vây.

Chỉ là, Phong Lăng Hề như thế nào lại có thể dễ dàng cản trở như vậy? Không ra tay thì thôi, vừa ra tay dĩ nhiên là gặp thần giết thần, gặp Phật giết Phật, ánh sáng nhỏ vụn không ngừng loé lên, mỗi một lần vừa ra chiêu nhất định sẽ có năm người ngã xuống,

không hề có chút sức phản kháng mà bị cắt lấy đầu, gọn gàng nhanh chóng.

Tô Văn ôm lấy bả vai, nhìn như vào chỗ không người, từng bước một đến gần vòng vây Phong Lăng Hề, con ngươi không khỏi co rút nhanh một hồi. Lúc này khóe miệng Phong Lăng Hề vẫn mang theo một tia lười biếng vui vẻ, lại càng nhiều thêm một phần tà khí cùng ý lạnh, ánh mắt sắc bén như lưỡi đao, chỉ bị ánh mắt của nàng đảo qua, cũng không nhịn được run sợ, động tác trong tay càng là không chút lưu tình, không chút nào thấy dừng lại, ra tay cũng không thất bại.

Đây chính là thực lực của Phong Lăng Hề sao? Không khỏi quá mức dọa người rồi.

Quay đầu nhìn về phía nữ hoàng bệ hạ, đã thấy mặt mũi của nữ hoàng bệ hạ tràn đầy sùng bái mà nhìn Nhàn vương điện hạ không chút nào kinh ngạc. Tô Văn không khỏi rũ mắt xuống, không thể không thừa nhận, Phong Lăng Hề quả thật có năng lực làm cho người ta nhìn với cặp mắt khác, chỉ là, người có năng lực quá mức như thế, chẳng lẽ không nên phòng bị sao? Nữ hoàng bệ hạ có phải là quá mức tín nhiệm Phong Lăng Hề rồi hay không?

Có Phong Lăng Hề ra tay hơn nữa có mấy người Bạch Khung, hắc y nhân rất nhanh bị giải quyết tất cả. Phong Lăng Hề thủ một thế, Bạch Khung mang theo mấy hắc y nhân trong nháy mắt biến mất vào trong rừng cây.

Tô Văn không phải người ngu, trước đó Phong Lăng Hề thủ thế cho Bạch Khung mà nàng không có nhìn thấy, nhưng bây giờ thấy thật sự rõ ràng; không cần phải nói, trước đó Bạch Khung đột nhiên tránh ra như vậy, nhất định là bởi vì Phong Lăng Hề. Bất quá, nàng

không có tâm tư đi tức giận Phong Lăng Hề cố ý hại nàng, nàng chỉ là đang hoảng sợ về sự thật ám vệ bên người nữ hoàng bệ hạ rõ ràng là người của Phong Lăng Hề. Nàng không nghĩ tới nữ hoàng bệ hạ đối với Phong Lăng Hề tín nhiệm đã đến trình độ như thế. Nếu như Phong Lăng Hề muốn tạo phản, vậy chẳng phải là dễ như ăn cháo?

Nàng thực sự có chút không có thể hiểu được tâm tư của nữ hoàng bệ hạ, thậm chí có thể nữ hoàng bệ hạ đã bị Phong Lăng Hề đầu độc ảo giác.

Điều này cũng không có thể trách nàng, lúc trước ngay cả đương kim thái hậu đều từng hoài nghi nữ nhi của mình là người đầu độc đến mất đi lý trí, bất quá cuối cùng vẫn không thể lay chuyển được Hoàng Vũ Hiên, bị nàng thuyết phục.

Đột nhiên cảm giác được một tầm mắt rơi trên người mình, Tô Văn giương mắt nhìn lại, liền thấy Phong Lăng Hề đang nhìn nàng, nụ cười ở khóe môi còn chưa mất, ánh mắt lại sâu xa khác thường, làm cho người ta hoàn toàn đoán không ra nội tâm của nàng ấy đang nghĩ gì, nhưng bản năng cảm thấy nguy hiểm.

Phong Lăng Hề chỉ nhìn nàng một cái liền thu tầm mắt lại, cổ tay nhẹ nhàng run lên, băng ngọc tơ tằm dưới ánh mặt trời tỏa sáng loe lóe, không dính một giọt máu. Tô Văn lúc này mới nhìn rõ vũ khí nàng đã sử dụng, mấy dây tơ bạc, nàng rất rõ ràng đây không phải là tơ bạc bình thường vì trước đó nàng đã chứng kiến được chúng nó sắc bén thế nào.

Nữ hoàng bệ hạ cũng mặc kệ giữa hai người có sóng ngầm mãnh liệt, bay thẳng đến chỗ Phong Lăng Hề: "Lăng Hề, ngươi cuối

cùng đã trở về, ngươi không trở về liền không thấy được ta..." Tiếng khóc kéo thật dài, bắt chước một người đau thương thật tuyệt vời.

Phong Lăng Hề cũng không đếm xỉa nàng làm trò này, nhẹ nhàng mà nhấc chân, mũi chân vừa vặn chống vào ngực của nữ hoàng bệ hạ, ngăn cản nàng đi tới. Sau đó cho nàng một nụ cười ngụ ý sâu rộng, trong nháy mắt nữ hoàng bệ hạ run lên, tâm can co rút nhanh một hồi, xong rồi, lần này giống như thật sự chơi đùa.

Thấy nàng rốt cuộc thành thật xuống, Phong Lăng Hề thu chân về, khôi phục bộ dạng lười biếng như bình thường, khắp toàn thân thu lại không còn thấy một tia ác độc, làm cho người ta hầu như cho rằng kẻ giết người không chớp mắt trước đây căn bản không phải là nàng.

Phong Lăng Hề đang muốn mở miệng nói cái gì lại đột nhiên nhíu mày, nhìn về phía bên ngoài, Vân Tư Vũ đang mang theo Khởi Vân và Cảnh Duyệt chạy vào.

Trong mắt Khởi Vân còn mang theo một chút kinh ngạc, mà Cảnh Duyệt lại liếc qua Vân Tư Vũ, có ý định cách xa hắn một chút, tựa như có chút kiêng kỵ. Phong Lăng Hề không khỏi sờ sờ cằm, đây là làm sao vậy?

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 57+1: Các Vị Đại Thần Đáng Thương (1)

Không đợi cô nghĩ ra nguyên nhân, Vân Tư Vũ đã đánh tới phía cô. Đưa tay tiếp nhận yêu thương nhung nhớ của tiểu mèo hoang, thấy dáng vẻ của hắn rõ ràng có chút hưng phấn. Phong Lăng Hề không khỏi xoa bóp eo của hắn, thấp giọng hỏi: "Làm chuyện xấu gì?" Xem ra bị Cảnh Duyệt hù dọa.

Vân Tư Vũ vây bọc vây bọc trong lòng nàng, nhỏ giọng cười nói: "Lúc đó ta chỉ là có lòng tốt giải cứu các nàng mà hù dọa những vị đại thần kia sợ đến chân nhũn nằm trên mặt đất thôi."

Hù dọa đến sợ nằm trên mặt đất, không cần phải nói tự nhiên là mấy người văn thần bình thường hết sức hưởng thụ kia.

Võ tướng có thể ở trong triều đình giữ lấy một chỗ ngồi đều là trải qua chiến trường, mặc dù hiện tại nước Hoàng Vũ và nước Phượng Thiên coi như bằng hữu tốt, không có chiến tranh lớn, võ tướng cũng ít mấy phần tâm huyết, nhưng cũng là thật sự thấy qua giết chóc, một chút nguy hiểm ấy còn không nghiêm trọng đến mức trực tiếp hù dọa sợ nằm sấp trên đất như vậy.

Khóe môi Phong Lăng Hề nhếch lên một nụ cười dịu dàng, hiểu rõ hỏi: "Dùng độc?" Xem ra tiểu mèo hoang trong khoảng thời gian này nhịn gần chết, cho nên mới vừa ra tay liền hưng phấn như thế.

Mặc dù trước đây Vân Tư Vũ nói muốn cho những đại thần kia tự sinh tự diệt, nhưng nếu như thật sự bỏ mặc những đại thần kia đi

tìm chết, nước Hoàng Vũ khó tránh khỏi rung chuyển. Nước Phượng Thiên nhất định sẽ rục rịch, đối với bọn họ không có ích lợi gì, một chút thế cục này hắn vẫn là xem đã hiểu.

Mà Phong Lăng Hề mặc dù có chút chán ghét những người kia, nhưng cũng không đến nỗi thật sự muốn các nàng cùng đi chết, đó thuần túy là tìm phiền toái cho mình, còn không bằng giữ lại cho các nàng đi làm phiền Hoàng Vũ Hiên. Bất quá một chút dạy dỗ nhỏ là hoàn toàn không có vấn đề gì, dù sao những người này chọc cô. demcodon-lequydon

Cảnh Duyệt ở lại cũng vì nguyên nhân này, dạy dỗ những đại thần kia, sau đó các nàng là muốn hoàn toàn tiêu diệt những sát thủ kia. Bất quá Cảnh duyệt không nghĩ tới chính là, Vân Tư Vũ rõ ràng ra tay trước nàng một bước, hơn nữa những người của sát thủ Minh kia thậm chí ngay cả người ra tay với mình cũng đều không có nhìn rõ, liền nằm một đống chết tướng rấtthêthảm.

Đó là người của sát thủ Minh đó! Một đoàn người của sát thủ Minh đó! Rõ ràng trong chớp mắt liền im hơi lặng tiếng như bím tóc, làm cho nàng thiếu chút nữa cho rằng gặp quỷ. Bất quá dùng nhãn lực của nàng tự nhiên có thể nhìn ra, những người chết kia cùng quỷ không liên quan, mà là trúng độc, bất quá nàng cũng chỉ biết thiếu chút nữa đem tròng mắt trừng rớt ra. Sau đó thấy Vân Tư Vũ cười xuống nụ cười quái dị liền yên lặng cách hắn xa một chút, Vương Quân quá kinh khủng!

Mặc dù người trong vương phủ đều biết Vân Tư Vũ có chút bản lãnh, nhưng nàng không nghĩ tới Vân Tư Vũ rõ ràng lại có bản lãnh như thế, đó là người của sát thủ Minh, cũng không phải không hề đề phòng người bình thường. Lúc Vân Tư Vũ hạ độc dược, rõ ràng hoàn toàn không có sức lực giãy dụa, có thể thấy được Vân Tư Vũ

đối với độc dược rất tinh thông. Hơn nữa Vân Tư Vũ nắm thời cơ cũng tương đối tốt.

Đang tốt không ít thì võ thần đều bị thương, sắp kiệt sức, văn thần không được việc đều sợ đến nằm trên mặt đất, mắt thấy lại tiếp tục nữa, những người kia gần như không còn sức lực chống đỡ lại, chỉ có thể chờ lúc bị giết. Vân Tư Vũ mới đột nhiên ra tay giải quyết những sát thủ kia. Dạy dỗ cũng đủ, vừa không có cho triều đình tạo thành tổn thất quá lớn, vừa không đến nỗi ảnh hưởng triều chính.

Đây là chuyện tuyệt đối không phải trùng hợp, một công tử không được sủng ái của phủ tướng quân sẽ không có bản lãnh và nhãn lực như vậy mới đúng. Cảnh Duyệt cảm thấy trước đây Vân Tư Vũ giận hờn nói không cứu những đại thần kia mới là bình thường.

Mặc dù đáy lòng nghi hoặc, nhưng Vân Tư Vũ ở ngay trước mặt nàng ra tay, hiển nhiên là không sợ nàng biết, hơn nữa Vương gia cũng không phải sẽ dễ dàng bị người lừa gạt; cho nên Cảnh Duyệt sau một hồi vướng mắc liền đem phần vướng mắc này bỏ qua, chỉ là đáy lòng kéo vang lên một hồi cảnh báo, về sau nhất định không thể đắc tội Vương Quân.

Bất quá trong lòng Cảnh Duyệt thật sự là có mấy phần vui mừng, cũng chỉ có nam tử như vậy mới xứng đôi với Vương gia anh minh, chẳng trách trước đây Vương gia đối với nam nhân hoàn toàn không có hứng thú, thì ra là chưa có gặp gỡ Vương Quân.

Phong Lăng Hề đúng là không sợ hãi chút nào, mặc dù Vân Tư Vũ bình thường nhìn qua không có gì, nhưng cô lại biết trong lòng hắn là dạng người gì, cho nên hắn làm ra chuyện như vậy, cô không thể không biết bất ngờ.

Nói đến dùng độc, Vân Tư Vũ kiêu ngạo mà giương giương cằm lên: "Ta mới sẽ không ngốc đến lao ra, làm cho người ta lấy nhiều ít cơ hội." Dùng độc thật tốt! Còn có thể thuận tiện dạy dỗ một chút những đại thần không phân biệt được thị phi trắng đen kia.

Phong Lăng Hề cười hôn một cái lên trán của hắn, dịu dàng nói: "Đi thôi, về nhà."

Hoàng Vũ Hiên nhìn bóng dáng hai người ôm nhau, trong mắt mang theo một tia vui mừng, nàng biết lúc trước Phong Lăng Hề cũng không đem vương phủ xem như là nhà, cho nên nàng ấy có thể không chút nào lưu luyến rời đi lang thang khắp nơi. Bởi vì mặc kệ nơi nào, đối với nàng ấy mà nói cũng không có khác nhau, có lẽ Phong Lăng Hề ở kinh thành dạo chơi một thời gian tương đối dài, nhưng nàng ấy đối với nơi này cũng không có lòng trung thành, mà bây giờ lại không giống.

Nữ hoàng bệ hạ cảm giác mình quyết định tứ hôn thật sự là quá anh minh rồi.

Cảnh Duyệt đi đầu một bước mang tất cả thủ hạ rời đi, mà mấy người khác lại nhàn nhã bước chậm giống như đi ra ngoài dạo. Phong Lăng Hề không mặn không nhạt nói cho Hoàng Vũ Hiên biết thị vệ của cô chết rất nhiều. Nguyên nhân sao, tự nhiên là bởi vì những đại thần kia rõ ràng ra tay với người của cô, làm hại những người thủ hạ kia của cô buồn lòng, không nghe chỉ huy, rõ ràng giữa đường bỏ gánh rời đi, cho nên những đại thần và thị vệ kia liền gặp xui xẻo, thủ hạ của cô thật tốt còn không dám hoàn toàn cãi mệnh lệnh của cô, cho nên ở thời khắc cuối cùng giải quyết hết người của sát thủ Minh, bất quá những người kia của nữ hoàng bệ hạ vẫn là thương vong nặng nề.

Tô Văn nghe xong lời này, không khỏi nhíu mày, chuyện trước đây là nàng biết, đúng là những đại thần kia nóng lòng lập công có lỗi trước, nhưng những đại thần kia căn bản không có thương tổn được những hắc y nhân kia. Những hắc y nhân kia liền chạy trốn không còn một người, mới có thể làm hại nữ hoàng bệ hạ bên này phải đối phó nhiều sát thủ như vậy.

Nhiệm vụ của các nàng vốn là đối phó thích khách, bảo vệ nữ hoàng bệ hạ, nhưng bởi vì nhất thời giận hờn, hại nữ hoàng bệ hạ rơi vào trong nguy hiểm. Nếu như không phải Phong Lăng Hề thật sự có cách kiểm soát thủ hạ, chính là nàng ấy ỷ vào nữ hoàng bệ hạ quá tin tưởng, ỷ sủng mà kiêu, thậm chí không để ý sống chết của nữ hoàng bệ hạ.

Lúc được chứng kiến mấy người Bạch Khung nghiêm chỉnh huấn luyện, sau đó nàng càng nghiêng về người sau, sắc mặt lập tức không khỏi có chút khó coi, ánh mắt nhìn về phía Phong Lăng Hề cũng có chút không phải là bằng hữu tốt.

Đáng tiếc, Phong Lăng Hề không đến nơi đến chốn nào làm cho không nhìn thấy.

Nữ hoàng bệ hạ nghe xong lời Phong Lăng Hề nói, ngược lại không có một chút ý tứ nào tức giận nàng ấy, chỉ là nhịn không được giật giật khóe miệng, trong lòng không khỏi cảm thán: ‘lời này của nàng ấy cũng quá qua loa rồi, lời nói không có tín nhiệm như thế, làm cho nàng mạnh mẽ coi nó trở thành lời nói thật tới nghe, Lăng Hề đối với nàng thực sự quá tàn nhẫn.’

Những người kia của Phong Lăng Hề, nữ hoàng bệ hạ vẫn có chút hiểu biết, chỉ cần nàng ấy nói một câu, coi như là làm cho những người kia đi cứu mình hoặc kẻ thù giết phụ thân. Những

người kia phỏng đoán đều sẽ không có hai lời, làm sao có khả năng bởi vì một chút oan ức liền cãi mệnh lệnh của nàng ấy? Rõ ràng chính là nàng ấy dạy như vậy!

Điểm này đúng là như nữ hoàng bệ hạ suy nghĩ, những người kia tuyệt đối sẽ không cãi mệnh lệnh của Phong Lăng Hề, bất quá mệnh lệnh của Phong Lăng Hề chỉ là bảo vệ nữ hoàng bệ hạ, tiêu diệt người của sát thủ Minh, cũng không bao gồm phải bị người khi dễ, mà bình thường Phong Lăng Hề dạy dỗ cũng đúng là không ủng hộ lúc không lúc cần thiết tạm thời nhân nhượng vì lợi ích toàn cục.

Tình huống lúc đó cũng là Phong Lăng Hề không có mặt, nếu như Phong Lăng Hề ở đây, phỏng đoán tình huống sẽ càng thêm hỗn loạn, cho nên Cảnh Duyệt cũng chỉ là thuận theo tiêu chuẩn của Phong Lăng Hề làm việc mà thôi.

Cho nên nói, đây rõ ràng chính là thượng bất chính - hạ tắc loạn*, đặc biệt là Bạch Khung, Cảnh Duyệt và Duẫn Thiểu Thiên, ba người này là người Phong Lăng Hề coi trọng nhất, đồng thời cũng là bị Phong Lăng Hề mang đến người cực kỳ khác. Đương nhiên, các nàng có thể được Phong Lăng Hề coi trọng cũng nói bản thân các nàng liền khá là oai.

(*Nghĩa là bề trên như [vua, quan, nhà cầm quyền] không quang minh, chính trực, không lo cho nước, cho dân - Thì kẻ dưới như dân chúng, sẽ nổi loạn là lẽ tất nhiên.)

Cảnh Duyệt và Duẫn Thiểu Thiên liền không nói, vừa nhìn liền biết không phải là người tốt; mà Bạch Khung mặt than kia nhìn qua đúng là có mấy phần thành thật, nhưng trên thực tế lại là một bụng ý nghĩ xấu, so với Cảnh Duyệt và Duẫn Thiểu Thiên là chỉ có hơn chứ không kém.

Trong lòng nữ hoàng bệ hạ không ngừng nói thầm, mặt mũi tràn đầy buồn bực, mà khi nàng đến hiện trường chém giết kia, nhìn thấy một mảnh hỗn loạn thiếu chút nữa không có xỉu vì tức.

Mặc dù Phong Lăng Hề sớm cho nàng đánh châm dự phòng, thế nhưng nàng không nghĩ tới tổn thất thảm hại nặng nề như vậy. Nữ hoàng bệ hạ tức giận đến nghiến răng nghiến lợi trừng mắt những đại thần kia, ánh mắt thiếu chút nữa hù dọa những đại thần kia phải ngã xuống.

Không đúng, là đã ngã xuống.

"Chúng thần cứu giá chậm trễ, xin bệ hạ trách phạt."

Nhìn một đám đại thần quỳ xuống đất, Hoàng Vũ Hiên thật muốn đi tới xé các nàng ra. Nếu không là những người này không biết tốt xấu mà đánh nhau với người của Phong Lăng Hề, nàng ấy làm sao sẽ tổn thất nhiều thị vệ tinh nhuệ như vậy. Các nàng tại sao không chết đi a a a a!

Đây chính là thị vệ nàng tỉ mỉ bồi dưỡng, mặc dù không thể so sánh được với những người kia của Phong Lăng Hề, nhưng cũng không phải thị vệ bình thường có thể so được, kết quả hiện tại bởi vì những người ngu xuẩn này, hơn nửa ở nơi này đều tổn hại, thực sự là... tức chết nàng mà!

Mặt mũi nữ hoàng bệ hạ tràn đầy âm trầm, toàn thân lệ khí, cũng không thèm nhìn tới những đại thần đang quỳ ở đó, phất tay áo rời đi.

Phong Lăng Hề và Vân Tư Vũ lại càng xem như không có nhìn thấy như thế, một bước không ngừng vẫn nhàn nhã đi ra ngoài.

Thấy nữ hoàng bệ hạ cứ thế mà đi, tựa như còn rất tức giận, trong khoảng thời gian ngắn, một đám đại thần quỳ cũng không phải, đứng dậy cũng không phải.

Hoàng Vũ Mặc cũng không phải quản nhiều như vậy, trực tiếp nhảy lên liền đi đuổi theo hoàng tỷ nhà mình, mà Vũ Văn Khinh còn lại như có nhiều điều suy nghĩ nhìn bóng lưng của Phong Lăng Hề.

Vân Vũ Dương thấy Tô Văn bị thương không nhẹ, không khỏi nhíu nhíu mày, hỏi:"Chuyện gì xảy ra?" Bây giờ nhìn lại chuyện thích khách đã có một kết thúc, chỉ là, Nhàn vương lại là từ nơi nào xuất hiện?

Hơn nữa trước đây ra tay giúp bọn họ lại là người nơi nào? Bọn họ sở dĩ không có ngay lập tức đi vào nghênh đón nữ hoàng bệ hạ, cũng là bởi vì những sát thủ này đột nhiên trong chớp mắt tất cả đều chết hết, thực sự quá ly kỳ, các nàng mới có thể lưu lại trước tiên tra xét một phen.

Tô Văn bởi vì mất máu, sắc mặt có chút tái nhợt, nhìn thấy bóng dáng đi xa kia, trầm giọng nói: "Những hắc y nhân kia là người của Nhàn vương, bên trong cũng có người đang bảo vệ nữ hoàng bệ hạ."

Nghe vậy, con ngươi của Vân Vũ Dương co rút nhanh một hồi, tất cả trong lòng đều là khiếp sợ.

Những hắc y nhân kia dĩ nhiên không phải là chỉ thích khách, mà là đám hắc y nhân bị bọn họ làm tức giận bỏ đi kia, mà bên người nữ hoàng bệ hạ cũng có người bảo vệ? Rốt cuộc là vẫn như vậy, vẫn là trận ám sát này căn bản ngay từ đầu đều nằm trong dự liệu

của nữ hoàng bệ hạ và Nhàn vương, hoặc vốn là cạm bẫy nhằm vào thích khách?

Nhàn vương vốn nên ở ngàn dặm bên ngoài, lại đột nhiên xuất hiện chỗ sâu trong rừng cây này, các nàng không hề có một chút phát hiện nào, xuất quỷ nhập thần như vậy, như thế nào lại theo lời đồn đại kia chỉ biết là trêu hoa ghẹo liễu, là người vô dụng không biết tiến thủ? Nàng đến bây giờ mới phát hiện, nàng đối với con dâu này tựa như một chút cũng không biết.

Phong Lăng Hề cũng mặc kệ những người khác nghĩ như thế nào, mặc dù thích khách đã giải quyết xong, nhưng người ra tay độc phía sau màn còn chưa có tìm được, bất quá việc này tự nhiên là giao cho hai vị thuộc hạ đắc lực của cô làm, mà cô, đương nhiên là ôm tiểu mèo hoang đi nghỉ ngơi.

* * *

Sáng sớm ngày hôm sau, trời còn chưa sáng, Vân Tư Vũ tinh lực tràn đầy liền mở mắt ra, đưa tay đẩy Phong Lăng Hề: "Hề, rời giường."

Phong Lăng Hề giật giật, đem hắn ôm chặt thêm một chút, lười biếng nói lầm bầm: "Lại ngủ thêm một lát đi."

Vân Tư Vũ đẩy cánh tay trên eo ra, ngồi dậy, đưa tay muốn đem nàng cũng kéo lên: "Mau đứng lên, nên lâm triều!"

Lâm triều? Cô khi nào thì cần vào triều sớm vậy? Đưa tay đem Vân Tư Vũ kéo vào trong lòng, Nhàn vương điện hạ dứt khoát phun ra hai chữ: "Không đi."

Thế nhưng một con mèo hoang rõ ràng không đạt mục đích không bỏ qua, lần nữa từ trong lòng nàng thoát ra, hung hãn cưỡi ở trên bụng nàng, đưa tay lay bờ vai của nàng một hồi lay động: "Đứng lên, đứng lên, phải đi một lần."

Nhàn vương điện hạ rốt cục miễn cưỡng mở mắt ra, còn không đợi Vân Tư Vũ cao hứng, liền đem hắn kéo xuống, trực tiếp lấp kín cái miệng ngừng líu ríu kia.

"Ưm… ưm..."

Cũng mặc kệ tiếng Vân Tư Vũ ‘ưm ưm’ là muốn nói cái gì, Nhàn vương điện hạ chỉ cảm thấy tiểu mèo hoang của mình tinh thần tốt như vậy đều là cô sai. Vì vậy Nhàn vương điện hạ biết sai liền sửa, trực tiếp xoay người một cái, đem người nào đó không yên tĩnh đặt ở dưới thân, vừa hôn cho đầu óc của hắn choáng váng, vừa linh hoạt cắt áo ngủ rộng lùng thùng trên người hắn, ngón tay ở trên da thịt trắng mịn bốc lên từng đốm từng đốm như ngọn lửa.

Vân Tư Vũ trừng lớn hai mắt bị hơi nước làm mịt mờ, duy trì một tia lý trí cuối cùng, dùng sức đẩy người trên thân mình ra muốn nói chuyện, nhưng bởi vì thở gấp quá nhiều cộng thêm vào hoa mắt chóng mặt, trong khoảng thời gian ngắn nói không rõ, chỉ có thể đẩy Phong Lăng Hề không cho nàng tới gần, hét lớn: "Chờ một chút... trước tiên chờ một chút..."

Phong Lăng Hề ngoéo môi một cái, trực tiếp kéo hắn đến chỗ tay cô đang chống đỡ, gặm trên cổ của hắn, động tác không nhanh không chậm, không nhẹ không nặng, bàn tay xẹt qua trước ngực hắn, chậm rãi trượt xuống dưới bụng, động tác chậm rãi, từng chút từng chút tìm tòi, quả thực muốn hành hạ đến chết người.

Vân Tư Vũ đã sắp muốn quên mục đích của mình, mê man trừng mắt nhìn, muốn đưa tay ra ôm nàng, nhưng lại đột nhiên tia sáng lóe lên, nhớ tới mình không phải là vì yêu thương nhung nhớ, nhưng bị Phong Lăng Hề nắm giữ tất cả nhược điểm của hắn. Nếu như còn tiếp tục như vậy, sau một khắc nữa hắn sẽ bị ăn sạch vào bụng. demcodon-lequydon

"A---"

Trời còn chưa sáng, một tiếng thét chói taithêthảm liền phá vỡ bầu trời, đánh thức tất cả người trong vương phủ.

Cảnh Duyệt đáng thương vừa mới nằm ngủ liền bị kinh sợ nhảy lên, không khỏi tức giận xoay vòng vòng.

Thật là quá đáng! Vì sao mọi chuyện vật vả đều ném cho nàng, tên khốn Bạch Khung gian trá kia chạy tới phụ trách an toàn cho nữ hoàng bệ hạ. Vương gia tinh lực tốt như vậy lại hoàn toàn lãng phí ở trên người Vương Quân, nàng cực khổ ở bên ngoài tra xét với tra xét, người ta thì có mỹ nhân ở trong ngực, nàng lại lẻ loi lang thanh ở bên ngoài, thật vất vả nghỉ ngơi một chút, còn bị âm thanh quá hưng phấn kia đánh thức, tức chết nàng a a a a!

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 57+2: Các Vị Đại Thần Đáng Thương (2)

Vân Tư Vũ rốt cuộc dùng một tiếng thét chói tai quá ‘hưng phấn’ kia đánh bại sắc lang, cũng không tiếp tục để Phong Lăng Hề tới gần, dùng chăn đem mình bọc cực kỳ chặt chẽ, lần nữa nói: "Nhanh lên một chút lâm triều."

Nhàn vương điện hạ bất đắc dĩ co quắp ở trên giường, bình phục hô hấp ngổn ngang, có chút buồn rầu oán giận, dụ cho cô thèm nhưng không cho cô ăn, thực sự là muốn chết.

Vân Tư Vũ ôm chăn, rụt cổ lại, liếc mắt nhìn nàng, mặc dù không phải hắn cố ý biến thành như vậy, bất quá, nhìn qua bộ dáng của Hề thật đáng thương.

Nhìn một chút trang bị trên người, giống như khá là an toàn, Vân Tư Vũ do dự một chút, đem chăn trên người lại bọc chặt một chút. Sau đó trực tiếp ngã lên giường, lại lăn một vòng, lăn vào trong ngực Phong Lăng Hề, ló đầu hôn lên môi của nàng một cái, mở to một đôi mắt vô tội nhìn nàng.

Phong Lăng Hề ôm một cục tròn vo, bất đắc dĩ cười cười, vỗ vỗ đầu của hắn: "Được rồi, ta vào lâm triều, trở về sẽ mang điểm tâm ngon cho chàng."

Vân Tư Vũ gật gật đầu, cười híp mắt dùng mặt cọ tới cọ lui bên trong cổ của nàng, động tác thân mật tràn đầy không muốn xa rời,

‘Hề đối với hắn tốt nhất, mặc kệ hắn cố tình gây chuyện như thế nào, cho tới bây giờ cũng không tức giận.’

Phong Lăng Hề đưa tay nhéo nhéo mặt của hắn, cười nói: "Đừng cọ nữa, lại cọ xuống nữa ta liền thay đổi chủ ý." Mặc dù nói như vậy, nhưng hoàn toàn không có ngăn cản động tác của con mèo nhỏ.

Hai người lại mè nheo trong một lúc, Phong Lăng Hề mới lười biếng vào triều.

* * *

"Phong Lăng Hề!"

Ninh vương điện hạ trên đường đi thì gặp Nhàn vương điện hạ, lại đã quên tìm nàng gây phiền phức, chỉ là mặt mũi tràn đầy kinh ngạc hỏi: "Ngươi tiến cung làm gì?" Dường như vẫn đi cùng với nàng một con đường, đây là muốn đi... Không thể nào? Mặt trời mọc từ hướng tây sao?

Phong Lăng Hề liếc mắt nhìn Hoàng Vũ Mặc, vốn định có lòng tốt nói cho nàng biết là cô đến lâm triều. Mặc dù là lần đầu tiên, nhưng lời nói đến miệng lại nhìn thấy gương mặt đó, trong nháy mắt nuốt trở vào.

Bất quá Phong Lăng Hề định lực phi phàm, trong lòng kinh ngạc chỉ là trong nháy mắt, trên mặt không có chút nào biểu hiện ra ngoài, chỉ là hỏi: "Ninh vương điện hạ sáng nay dậy trễ?"

Hoàng Vũ Mặc nhíu nhíu mày: "Làm sao ngươi biết?"

Nhìn vẻ mặt quả nhiên của Phong Lăng Hề như vậy, Hoàng Vũ Mặc cảm thấy đáy lòng sợ hãi, có chút cảm giác xấu, rồi lại không

nghĩ ra cảm giác xấu này từ đâu mà đến.

Phong Lăng Hề cũng không tiếp tục nói nữa, chỉ là thầm nghĩ: ‘dậy trễ cho nên tới không kịp soi gương, Hoàng Vũ Mặc đáng thương.’

Chẳng trách tiểu mèo hoang nhà cô nói cái gì cũng phải làm cho cô vào lâm triều, thì ra là đến xem kịch vui.

Ninh vương điện hạ hoàn toàn không biết mình có cái gì không ổn, có lẽ là mấy ngày liên tiếp không ngừng không nghỉ gấp rút lên đường. Hôm qua lại trải qua một hồi ám sát, mặc dù không phải ám sát nàng, nhưng nàng cũng là sốt ruột nóng giận, cho nên hôm nay dậy muộn một chút, đến bây giờ còn có chút hoa mắt choáng váng đầu, cũng không còn tinh lực đi nghĩ nhiều như thế.

Ninh vương điện hạ không biết là: không chỉ ngừng lại một chuyện nàng dậy trễ, còn thêm một chuyện nàng cũng không có soi gương.

Đang lúc hai người đến gần đại điện, liền nghe một hồi tiếng kinh hô.

"Vương đại nhân, mặt của ngài..."

"Lý đại nhân, ngài là đang bị bệnh sởi hả?"

"Vu đại nhân, thân thể ngài không khỏe làm sao không xin nghỉ ngơi, như vậy có thể làm tổn hại mặt mũi của triều đình đó!"

Giọng nói giống vậy không ngừng vang lên, có quan tâm, có châm chọc, bất quá vừa nghe là biết chuyện, đại thần trong triều xảy ra vấn đề.

Ninh vương điện hạ đột nhiên nhớ tới Nhàn vương điện hạ hỏi câu kỳ quái kia, dự cảm xấu trong lòng càng thêm mãnh liệt, không khỏi tăng nhanh bước chân đi vào đại điện, vừa nhìn bên dưới, Ninh vương điện hạ không khỏi giật mình đứng tại chỗ.

Từng gương từng gương mặt kia, tất cả đều mọc đầy từng cái từng cái mụn nhọt màu hồng nhỏ, nhìn qua hơi dọa người, hơn nữa nghe những người kia quan tâm đến châm chọc, tựa như cũng chỉ nhìn thấy hình dạng người khác, hoàn toàn không biết mình cũng là một dạng như vậy.

Cũng đúng, nếu như biết mình có bộ dáng này, ai còn nghênh ngang đi ra, nhất định sẽ xin nghỉ ở nhà tĩnh dưỡng.

Ninh vương điện hạ rốt cục nhớ tới mình sáng nay bởi vì dậy quá trễ, vội vàng tiến cung, căn bản chưa kịp soi gương, chẳng lẽ... mặt nàng cũng như vậy?

Sấm sét giữa trời sáng!

Ninh vương điện hạ địa vị cao ở trong triều, nàng vừa xuất hiện tự nhiên là làm người khác chú ý, nhưng nhìn những mụn nhọt hồng nổi lên vây quanh, hoàn toàn thay đổi mặt. Nếu như không phải thân mang triều phục kia, những người khác căn bản không nhận ra đó là Ninh vương điện hạ, trong khoảng thời gian ngắn, những đại thần khác cũng đều giật mình đứng tại chỗ, chào hỏi cũng không phải mà không chào hỏi cũng không phải, trên đại điện yên lặng như tờ.

Sau đó một đám người rốt cục phản ứng lại, bệnh kỳ lạ này không phải một hai người trúng, mà là tất cả đều có phần.

Tô Văn bởi vì bị thương ở nhà tĩnh dưỡng, không biết có cũng như thế hay không. Vũ Văn Khinh còn chưa có xuất hiện, hay là phát hiện vấn đề của mình. Thừa tướng Vũ Văn Khinh chính là một người tỉ mỉ cẩn thận, ngoại trừ nàng ấy ra, còn có mấy vị đại thần cũng chưa xuất hiện, xem ra cũng không phải tất cả mọi người đều không cẩn thận như vậy.

Vân Vũ Dương ôm một mặt mụn nhọt màu hồng, ngay từ bắt đầu liền một mình đứng ở một bên, nhìn qua không tập trung, lúc này cũng như là không có phát hiện trên đại điện khác thường giống vậy, không biết đang suy nghĩ gì.

"Ha ha..." Ngay lúc một đám người hoá đá, đột nhiên một hồi tiếng cười vang lên.

Mọi người theo tiếng cười nhìn lại, không khỏi sợ hãi trợn to mắt, Nhàn vương? Nhàn vương tại sao lại ở chỗ này? Còn có gương mặt yêu nghiệt kia như thế nào lại không có chuyện gì? Đây là... đang cười nhạo các nàng?

"Nữ hoàng bệ hạ giá lâm---"

Nữ hoàng bệ hạ đến làm cho các nàng không kịp nghĩ nhiều, liền cùng nhau quỳ xuống đất: "Nữ hoàng bệ hạ vạn tuế, vạn vạn tuế."

Nữ hoàng bệ hạ uy nghiêm khắp người, sắc mặt có chút âm trầm, hiển nhiên vẫn còn tức giận vì chuyện hôm qua. Hôm nay những đại thần này tất nhiên sẽ bị mắng như cái vòi phun máu chó.

Nữ hoàng bệ hạ hừ lạnh rên một tiếng, ngồi xuống chỗ ghế phượng, rốt cục giương mắt quét về phía những đại thần đang quỳ dưới đất kia. Sau đó không cẩn thận liền nhìn thấy Phong Lăng Hề

đang buồn bực ngán ngẩm đứng ở nơi đó. Vì vậy, nữ hoàng bệ hạ rất không hình tượng nhảy lên: "Lăng Hề..."

Hiển nhiên Nhàn vương điện hạ đến trước lâm triều, dọa ngược một đám người.

Trên mặt của Phong Lăng Hề còn mang theo vui vẻ, nhìn gương mặt của những đại thần kia vô cùng thê thảm, chỉ cảm thấy tiểu mèo hoang nhà cô làm sao dễ thương như vậy chứ? Không có chút nào cân nhắc chuyện này nên kết thúc như thế nào.

Phong Lăng Hề coi như cho nữ hoàng bệ hạ mặt mũi, trước mặt nhiều người như vậy, không có không khách khí mà trợn trắng liếc nữ hoàng bệ hạ một cái, làm cho nàng chạy về ngồi lên ghế phượng, cho nàng đi lên lâm triều, mà là khách khí nói: "Nữ hoàng bệ hạ không cần để ý tới ta." Cô chính là đến xem trò vui.

Hiển nhiên, lời này làm cho những người khác nghe tới, cũng không khách khí chỗ nào.

Bất quá hiếm thấy không có ai ló đầu ra đến đòi phạt nàng, thứ nhất là: chuyện hôm qua làm cho mọi người cảm thấy Nhàn vương điện hạ thâm tàng bất lộ, các nàng đối với chuyện đó căn bản một chút cũng đều không biết, tốt nhất là không cần phải dễ dàng đi trêu chọc; hơn nữa, kinh nghiệm lúc trước cho các nàng biết, nữ hoàng bệ hạ tuyệt đối sẽ nghiêng về Nhàn vương điện hạ, các nàng cần gì không có chuyện gì mà tìm phiền toái cho mình. Thứ hai là: các nàng thực sự là không muốn ngẩng đầu lên, chỉ hi vọng nữ hoàng bệ hạ cho các nàng vẫn quỳ như vậy là tốt rồi.

Đáng tiếc, trời cao không nghe thấy các nàng cầu xin, vốn là nữ hoàng bệ hạ dự định cho các nàng quỳ lâu một chút, nhưng nữ

hoàng bệ hạ vừa thấy Nhàn vương điện hạ, tâm tình thay đổi tốt lên. Vì vậy lòng từ bi quyết định không lại làm khó các nàng quá đáng.

"Bình thân."

Nữ hoàng bệ hạ cho đứng lên, tự nhiên không thể không đứng lên, vì vậy liền thấy một đám đại thần đứng nghiêm, đầu lại chặt chẽ rũ xuống ngực, không rõ suy nghĩ của nữ hoàng bệ hạ không khỏi nhíu nhíu mày, lạnh lùng nói: "Ngẩng đầu!"

Mặc dù đối mặt với nữ hoàng bệ hạ là nên cúi đầu, thế nhưng cũng không có đạo lý thấp đến mức dùng đỉnh đầu đối mặt với nữ hoàng bệ hạ.

Đám người kia thực sự là càng ngày càng kỳ cục! Lăng Hề lần này đến lâm triều dễ dàng lắm sao? Đám người kia còn một lòng làm cho nàng mất mặt.

Một đám đại thần không cam lòng không tự nguyện từ từ ngẩng đầu, tận lực che lấp mặt của mình, nhưng tư thế đầu rủ xuống kia cũng đầy đủ làm cho nữ hoàng bệ hạ nhìn thấy rõ ràng gương mặt xấu kia của bọn họ!

"Đùng..."

Nữ hoàng bệ hạ đập một cái lên trên tay vịn của ghế dựa, âm thanh kia vang vọng khắp đại điện vang, đám đại thần sợ đến mức quỳ xuống lần nữa: "Chúng thần đáng chết, nữ hoàng bệ hạ thứ tội."

Mặt mũi nữ hoàng bệ hạ tràn đầy tức giận, đáng ghét! Bọn đại thần vô dụng này mỗi lần đều làm cho nàng mắt mặt trước mặt Lăng Hề, nàng là nữ hoàng sớm đã không nhấc nổi đầu lên.

Nhìn đám người kia, lại nhìn một chút người thủ hạ của Phong Lăng Hề, nữ hoàng bệ hạ nghĩ tâm đã muốn chết, lẽ nào nàng thật sự là không có cách kiểm soát thủ hạ?

Kỳ thực điều này cũng không có thể trách nữ hoàng bệ hạ, chuyện trong triều đình vốn cũng không giống. Nếu như đại thần trong triều thật sự đều một lòng, một lòng suy nghĩ vì triều đình, đó mới kỳ quái! Có thể làm cho thế lực trong triều nằm ở vào một loại trạng thái cân bằng, cũng đã rất giỏi.

Hơn nữa, thủ hạ của Phong Lăng Hề cũng không hoàn toàn là người tài ba, chỉ có điều được nàng ấy trọng dụng đều là người có năng lực phi phàm mà thôi.

"Ai tới nói cho trẫm biết, chuyện gì thế này? Ninh vương, ngươi nói!"

Ninh vương điện hạ vô cùng buồn rầu tức giận, khuôn mặt xinh đẹp của nàng! Thật sự bị phá huỷ sao? Chuyện này thực sự là đả kích thật lớn, thật là muốn lập tức đi soi gương.

Bất quá buồn rầu tức giận thuộc về buồn rầu tức giận, Ninh vương điện hạ vẫn không có đánh mất lý trí, đối với chuyện này cũng có suy nghĩ của mình.

"Bệ hạ, nhất định là có người hạ độc với các vị đại thần trong triều, đây rõ ràng là khiêu khích với triều đình, kính xin bệ hạ minh xét!"

Suy nghĩ của Hoàng Vũ Mặc cũng không có sai, nếu như không phải cố ý khiêu khích triều đình, ai sẽ nhàm chán như vậy đi hạ độc trọng thần trong triều? Đây không phải là muốn chết sao? Hơn nữa

hạ độc còn không chỉ một người, một mực cũng không phải là độc dược vào máu là chết, chỉ là phá huỷ mặt mũi.

Hơn nữa vừa vặn hôm qua nữ hoàng bệ hạ gặp chuyện, hôm nay các vị đại thần liền đều bị liên lụy, nàng cũng khó tránh khỏi hoài nghi chuyện này và ám sát có quan hệ, dù sao những thích khách kia chính là trúng độc mà chết.

Nàng vốn là hoài nghi đó là người phía sau màn hạ độc giết người diệt khẩu, mặc dù những thích khách kia vẫn chiếm thượng phong, nhưng mục đích của các nàng là ám sát nữ hoàng, mắt thấy Phong Lăng Hề là người khó đối phó, ám sát thất bại, cho nên quyết đoán giết diệt khẩu cũng không phải không thể.

Bất quá bây giờ thích khách khiêu khích như vậy có chỗ gì tốt? Điểm này Hoàng Vũ Mặc cũng nghĩ không thông.

Có một chút Hoàng Vũ Mặc ngược lại đã đoán đúng, chuyện này xác thực cùng ám sát có quan hệ, bất quá không phải thích khách gây nên thôi.

Nữ hoàng bệ hạ lần nữa đập lên tay vịn ghế dựa đùng đùng, sắc mặt đông lạnh, lạnh lùng nói: "Tra..."

Mới vừa ném ra một chữ như thế, nữ hoàng bệ hạ liền cảm thấy như đứng đống lửa, như ngồi đống than, một tầm mắt quá mức nóng bỏng rơi trên người mình, làm cho nàng đứng ngồi không yên.

Theo tầm mắt kia nhìn lại, quả nhiên là Phong Lăng Hề, cũng chỉ có Phong Lăng Hề mới có thể cho nữ hoàng bệ hạ áp lực như vậy.

Chỉ thấy Phong Lăng Hề giương mắt nhìn nàng, như cười mà không phải cười, vẻ mặt đó rõ ràng đang nói: ‘Ngươi dám tra thử

xem!’

Cô có thể là vì muốn tốt cho Hoàng Vũ Hiên, bởi vì tra xét sáng tỏ ra, con mèo hoang nhà cô chắc chắn sẽ không lưu lại chứng cứ, coi như là có chứng cứ, cô cũng sẽ tiêu hủy trước một bước, cho nên vẫn là không nên uổng phí sức lực tốt.

Nữ hoàng bệ hạ khẽ cau mày, sau một khắc lại giãn ra, bỗng nhiên mặt mũi tràn đầy tỉnh ngộ, thì ra là Lăng Hề làm. Lăng Hề đây là đang giúp nàng hả giận sao? Quả nhiên vẫn là Lăng Hề đối với nàng tốt nhất mà! Bọn đại thần này nên dạy dỗ thật tốt một chút.

Nữ hoàng bệ hạ tự mình đa tình, chuyện kia rõ ràng chính là Vân Nhị công tử đang giúp Nhàn vương điện hạ trút giận được hay không?

Tóm lại trong lòng nữ hoàng bệ hạ là cao hứng, cũng không tính đến so đo đại thần trong triều đẩy lấy mặt khó coi như thế là đang đánh vào mặt nàng. Bất quá biểu cảm trên mặt vẫn uy nghiêm đông lạnh, khoát tay nói: "Không cần tra xét, các ngươi vẫn là trở lại thật tốt mà tính táo lại nghĩ xem mình làm sai chuyện gì đi!"

Hở... Các đại thần rất là mê man, quả nhiên là tâm vua khó dò mà! Nữ hoàng bệ hạ làm sao trở mặt nhanh như vậy? Hơn nữa, bọn họ có làm chuyện gì sai sao? Đúng rồi, các nàng hộ giá bất lực!

Một đám đại thần liền cùng nhau quỳ xuống đất hô to: "Chúng thần biết tội."

Nữ hoàng bệ hạ nhìn từng người từng người dập đầu trên đất kia, lòng tràn đầy không thích, đám người kia cũng chỉ biết nói “Thần biết tội", "Thần đáng chết". Nếu để cho các nàng đi chết, lại lập tức

cao giọng hô to "Nữ hoàng bệ hạ thứ tội", hoàn toàn là nghĩ một đằng nói một nẻo, hiện tại cũng như thế, đám người kia căn bản không biết mình sai ở nơi nào.

Nữ hoàng bệ hạ cảm thấy không thú vị, cũng lười lại nói thêm gì nữa: "Có việc khởi tấu, không việc gì bãi triều."

Chuyện lớn nhất cũng bất quá chính là chuyện ám sát hôm qua, chỉ là thích khách đều chết hết, không thể nào tra ra, bất quá nữ hoàng bệ hạ bị ám sát, chuyện lớn như vậy cũng không thể liền bỏ qua, mặc kệ có manh mối hay không vẫn phải tra.

Đối với lần này, nữ hoàng bệ hạ cũng không phải cuống cuồng, chuyện này giao cho Phong Lăng Hề âm thầm đi thăm dò sẽ càng có hiệu suất. Nếu như Phong Lăng Hề đều tra không được, vậy cũng chỉ có thể chờ đợi hành động tiếp theo của đối phương.

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 57+3: Các Vị Đại Thần Đáng Thương (2)

Sau khi bãi triều, nữ hoàng bệ hạ vừa đi thì những đại thần khác liền giống như sau lưng có quỷ đuổi theo, bụm mặt liền chạy ra ngoài cung. Sau đó ngoài cung liền xuất hiện cảnh tượng một đám đại thần quay qua mắng quát về phía người khiêng kiệu. demcodon-lequydon

Mỗ vị đại nhân tính khí vô cùng nóng nảy, vẫn còn đứng ở cửa cung đã không nhịn được đạp hai chân của mình vào người khiêng kiệu.

Người khiêng kiệu rất là vô tội, không phải các nàng không muốn nhắc nhở! Mà là đại nhân quá mức nôn nóng, các nàng mấy lần muốn nói, đều bị tiếng thúc giục của nàng cắt đứt, cuối cùng thấy các nàng dong dài, còn hung dữ uy hiếp các nàng. Nếu làm trễ giờ lâm triều, liền muốn đầu của các nàng, nhìn tính tình đại nhân so với bình thường càng thêm nóng nảy, các nàng nào còn dám nói nhiều.

Kỳ thực tình huống của mọi người đều không khác mấy, Vân Tư Vũ hiển nhiên chính là muốn làm cho các nàng mất mặt, nhiều người dậy trễ như vậy sẽ không là trùng hợp, vội vã lâm triều tự nhiên không kịp soi gương, lại cuống cuồng nóng giận, căng đuổi chậm đuổi, chỉ có người khiêng kiệu là căn bản không có chú ý nhiều như vậy, có chút là chú ý đã tới chưa mới kiềm chế sẽ nói ra, hơn nữa những đại nhân kia nổi mụn nhọt hồng trên mặt lại không đau không nhột, không nhìn không sờ căn bản không cảm giác

được, vì vậy những người này liền đau khổ để một gương mặt mụn nhọt vào lâm triều.

Mặc dù mưu lợi, nhưng cũng có cá lọt lưới, hôm nay lâm triều đúng là có vài vị vắng mặt.

Bất quá cái kia độc...

Phong Lăng Hề không nhịn được cười, độc kia còn chưa hoàn toàn phát tác, hiện tại chỉ là mất mặt, chờ những đại thần này về phủ, phỏng đoán liền sẽ bắt đầu ngứa. Bất quá cũng không sẽ không ngứa quá lâu, nhiều nhất vào đêm thì sẽ yên tĩnh, mụn nhọt hồng cũng sẽ biến mất. Bất quá sáng mai lâm triều phỏng đoán sẽ càng có nhiều người vắng mặt, bởi vì mặt bị hư nát.

Mặc dù chưa hề đi ra làm người mất mặt, cũng khó tránh khỏi sẽ chịu một ít tội.

Phong Lăng Hề chậm rãi đi tới, đột nhiên bị Ninh vương điện hạ ngăn lại. Hoàng Vũ Mặc hạ thấp giọng, nghiến răng nghiến lợi nói: "Phong Lăng Hề, là ngươi làm ra chuyện tốt này có đúng hay không?"

Hoàng tỷ đột nhiên thay đổi chủ ý, không cho phép người đi tra xét, ngoại trừ bao che Phong Lăng Hề, nàng thực sự là không nghĩ ra lý do nào khác.

Phong Lăng Hề liếc nhìn những người đang nổi giận đùng đùng ngồi vào trong kiệu kia, nhếch môi cười nói: "Ninh vương điện hạ hay là đi quan tâm nữ hoàng bệ hạ một chút đi! Nữ hoàng bệ hạ hôm qua có thể là chịu hoảng sợ rất lớn."

Nói xong liền đẩy Hoàng Vũ Mặc ra, trực tiếp rời đi.

Hoàng Vũ Mặc nhíu mày hừ lạnh một tiếng, ngược lại thật sự là đi về, chuẩn bị đi quan tâm nữ hoàng bệ hạ một chút.

Khóe miệng Phong Lăng Hề không khỏi cười lớn một chút, cô rất dễ dàng tha thứ cho Hoàng Vũ Mặc, ngoại trừ xem trọng thể diện của Hoàng Vũ Hiên, cũng là bởi vì bản tính của Hoàng Vũ Mặc không xấu, làm việc cũng coi như có chừng mực, chỉ là miệng lưỡi nhanh thôi.

Rõ ràng đoán được chuyện này có liên quan với cô, nhưng cũng không có trắng trợn tuyên dương, làm cho cô trở thành mục tiêu công kích, nhìn nàng ấy vẫn tính là khá hiểu phần trên đầu đạo lý, cô cũng không ngại giúp nàng ấy một tay, làm cho nàng ấy chịu tội ít một chút. Dù sao, nếu như Hoàng Vũ Mặc bị hủy dung nhan, phỏng đoán nữ hoàng bệ hạ sẽ dùng ánh mắt sầu não của nàng ấy giết chết cô.

* * *

Lúc Hoàng Vũ Mặc nhìn thấy Hoàng Vũ Hiên, Hoàng Vũ Hiên đang làm cho người khác đi Thái Y Viện đem tất cả thái y đều triệu lại, nói là hôm qua bị dọa kinh sợ, thân thể ôm bệnh, muốn cho nhóm thái y thật giỏi nhìn mình một chút.

Hoàng Vũ Mặc không ngu, nhìn nữ hoàng bệ hạ vui vẻ nhảy nhót kia hoàn toàn không giống như là dáng vẻ bị kinh hãi, cẩn thận ngẫm lại liền hiểu được, hoàng tỷ vẫn chưa có nguôi giận, đây là không cho người của Thái Y Viện trị liệu cho những đại thần kia.

Cũng may nàng không đi, nếu không, nàng tin tưởng hoàng tỷ tuyệt đối sẽ không để cho thái y đến phủ Ninh vương nhìn nàng. Nàng tuyệt đối sẽ được đối xử giống như những đại thần kia, như

vậy mới có thể cho thấy nữ hoàng bệ hạ chí công vô tư. Ngược lại nghĩ đến, có vẻ như là Phong Lăng Hề làm cho nàng tới xem một chút, lẽ nào Phong Lăng Hề đã sớm đoán được hoàng tỷ sẽ làm như vậy? Thế nhưng các nàng luôn luôn bất hòa, nàng ấy tại sao phải giúp mình?

Bất kể như thế nào, Ninh vương điện hạ cuối cùng cũng coi như là miễn đi tạm thời bị vận mệnh hủy dung nhan thảm thương. Vân Tư Vũ vốn là chỉ dạy dỗ nho nhỏ cho những đại thần này một chút, hạ độc cũng không phải không có cách nào giải, bất quá bởi vì Phong Lăng Hề làm rối, nữ hoàng bệ hạ phối hợp, cũng chỉ có Ninh vương điện hạ và Thừa tướng Vũ Văn Khinh so ra may mắn.

Ninh vương điện hạ bởi vì có một cái coi như yêu thương hoàng tỷ của mình, có thái y đến xem, cho nên chỉ là ném một chút mặt mũi, không có nếm trải đến cái tư vị ngứa vào tận xương tủy kia; mà Thừa tướng Vũ Văn Khinh còn lại vừa phát hiện trúng độc liền mời thái y đến quý phủ. Thời điểm chờ nữ hoàng bệ hạ hạ chỉ truyền triệu thái y thì nàng đã có giải dược phục hồi, mà mấy vị khác kịp thời phát hiện vấn đề, tương tự đại thần không có vào triều lại không có may mắn như vậy, chậm một bước liền cùng nhóm thái y gặp thoáng qua.

Tô Văn là căn bản không có trúng độc, bởi vì lúc đó nàng vọt trước một bước vào nơi sâu trong rừng cây, không ở trong đám đại thần kia. Phong Lăng Hề tự mình cho nàng một bài học, Vân Tư Vũ cũng không có lại xen vào nàng, kỳ thực vốn là đại thần đóng giữ ở vòng ngoài bìa rừng cây không nên trúng độc, nhưng mà, miệng mấy đại thần kia hết lần này tới lần cứ xem thường. Lúc Phong Lăng Hề và Vân Tư Vũ rời đi, vừa vặn nghe thấy mấy người đang thảo luận Phong Lăng Hề, một mực không phải nói những lời tốt gì, cho

nên Vân Tư Vũ liền tức giận run ống tay áo lên, cho nên bọn họ liền cùng một cách đối xử như những địa thần không có mắt kia.

* * *

Phong Lăng Hề trở lại vương phủ, liền nghe một tiếng hét thảm.

"Công tử, cứu mạng!"

Lập tức không khỏi nhíu nhíu mày, đi về phía tiếng truyền đến, sau đó liền nhìn thấy con mèo hoang nhà cô bị người vô lễ!

Chớ Huyên gắt gao ôm Vân Tư Vũ, nhìn nữ nhân đối diện mặt tê cứng như gặp kẻ thù lớn, nước mắt ròng ròng: "Công tử, ngài nhất định phải cứu ta, ta bảo đảm nhất định sẽ không đem cá nuôi chết, nhất định sẽ không đem hoa nuôi chết, nhất định không biết..."

Chớ Huyên chân thành thú nhận tội, không chút nào chú ý tới mặt Vân Tư Vũ càng ngày càng đen.

Rốt cục Vân Tư Vũ không nhịn được, đẩy một bả vai Chớ Huyên ra, sau đó xông đến Phong Lăng Hề chuẩn bị cho hắn chuyên môn đến sân trồng hoa nuôi cá, vừa nhìn thấy bên dưới không khỏi tức giận đến thiếu chút nữa ngất đi, phát điên kêu lên oa oa: "Chớ Huyên, ngươi là tên đần độn!"

Hoa của hắn! Cỏ của hắn! Cá của hắn!

Sau đó tên tiểu thị ngu ngốc này coi như là muốn nuôi chết cũng không được rồi, bởi vì đã chết sạch, còn chết như thế nào? Hắn sớm phải biết, lúc trước ngày lại mặt sau thành thân, bất quá chỉ ba ngày Chớ Huyên đều đem cá hắn nuôi chết một con rồi; lần này đi

lâu như vậy, hoa hoa, cỏ cỏ, tiểu động vật của hắn nhất định sẽ gặp xui xẻo, chỉ là chuyện này có phải cũng quá thê thảm hay không?

Vân Tư Vũ nhìn cái sân tràn đầy hiu quạnh kia, mím mím môi, rất muốn khóc.

Phong Lăng Hề nhíu nhíu mày, đi tới đưa tay kéo hắn vào trong lồng ngực, Vân Tư Vũ vừa rơi vào cái ôm ấp quen thuộc, miệng móp méo càng nhiều thêm: "Hề..." Vẻ mặt kia vô cùng đáng thương, giọng nói run rẩy, giống như một người vô cùng oan ức.

Phong Lăng Hề liếc mắt nhìn vẻ mặt thấp thỏm, rụt cổ lại, rất muốn tìm cái động cho Chớ Huyên chui vào, hừ nói: "Bạch Khung, mang xuống." Dám để cho tiểu mèo hoang nhà cô đau lòng, toàn bộ thiếu dạy dỗ!

Bạch Khung đã sớm chuẩn bị bắt người, nghe vậy khóe miệng liền giật giật, ở chỗ Chớ Huyên nhìn ra cái nụ cười quỷ dị cứng ngắc kia quả thực chính là bùa đòi mạng, thân thể lập tức trở nên linh hoạt trước nay chưa từng có, động tác hết sức nhanh chóng nhảy ra phía sau một cái, gắt gao ôm cây đại thụ kia phía sau, oa oa kêu lên: "Công tử, Chớ Huyên biết sai rồi, công tử ngài nhất định phải cứu Chớ Huyên! Nếu không Chớ Huyên sẽ chết, nhất định sẽ chết..."

Tiếng kêu của hắn vang lên giữa không trung, Bạch Khung từng bước từng bước chậm rãi tới gần, ngay lúc chỉ còn có ba bước chân liền có thể tóm người lại, Chớ Huyên đột nhiên quát to một tiếng: "Ma nữ, ngươi chết đi!"

Sau đó đột nhiên tung người nhảy một cái, rõ ràng nhảy đến giữa thân cây, sau đó tiếp tục dùng cả tay chân, giống như con khỉ linh hoạt bò đến ngọn cây, ôm cành cây trừng mắt với Bạch Khung dưới

tàng cây như gặp kẻ thù lớn, bộ dáng kia giống như Bạch Khung chính là ác ma khủng bố.

Vân Tư Vũ đã quên đi chia buồn với hoa cỏ của mình mà há to mồm kinh ngạc nhìn Chớ Huyên trên cây, hắn làm sao lại không biết Chớ Huyên sẽ leo cây như thế?

Phong Lăng Hề nhíu mày, xem ra Bạch Khung không có lười biếng.

Chớ Huyên rất trung thành, đây là nguyên Vân Tư Vũ vẫn để hắn theo bên người, nhưng tiểu thị này lại có chút ngốc, cho nên Vân Tư Vũ rất nhiều chuyện đều chỉ có thể gạt hắn.

Người ở bên mình nhiều năm như vậy, đều có cảm tình. Phong Lăng Hề không muốn sẽ có một ngày bởi vì tiểu thị này có chuyện gì mà làm cho Vân Tư Vũ đau lòng, càng không muốn bởi vì tiểu thị ngu ngốc này làm cho Vân Tư Vũ rơi vào trong nguy hiểm.

Cho nên biện pháp tốt nhất chính là làm cho hắn thay đổi thông minh một chút, có năng lực tự vệ. Cho nên lúc trước rời đi kinh thành, Bạch Khung liền nhận một nhiệm vụ, đó chính là huấn luyện Chớ Huyên.

Bạch Khung tương đối làm hết chức trách, cho dù bây giờ còn gánh vác trách nhiệm nặng nề là bảo vệ nữ hoàng bệ hạ, demcodon-lequydon cũng không có quên dành thời gian trở lại huấn luyện thật tốt cho Chớ Huyên .

Mà trải qua trong khoảng thời gian hành hạ này, Chớ Huyên quả thật có tiến bộ, bất quá hình tượng của Bạch Khung trong lòng hắn cũng từ đầu gỗ ngơ ngác đã biến thành ma nữ khủng bố.

Hắn ngày ngày cầu nguyện ma nữ này ra cửa cũng đừng có trở về, đáng tiếc ông trời xưa nay không nghe thấy tiếng lòng của hắn. Mà mỗi lần hắn nghĩ tất cả biện pháp muốn trốn khỏi nanh vuốt, cũng giống nhau không có một lần thành công, lần này cũng không ngoại lệ.

Lúc Chớ Huyên đề phòng bên dưới, Bạch Khung trực tiếp bay người lên, sau đó dễ dàng níu lấy cổ áo của hắn, ôm người liền đi, không trung còn không ngừng truyền đến tiếng kêu to của Chớ Huyên: "Công tử cứu mạng! Nữ nhân chết bầm, nữ nhân xấu xa, khốn kiếp, a a a a..."

Vân Tư Vũ ngây ngốc trừng mắt mắt, nhìn hai người cứ như vậy biến mất ở trước mắt, còn như rơi vào trong sương mù làm cho không biết rõ. Hắn vốn là muốn tới nhìn Chớ Huyên một chút, thuận tiện nhìn hoa hoa cỏ cỏ của hắn. Hôm qua hắn bỏ ra một lượng độc dược lớn, cần bổ sung hàng, nhưng không nghĩ tới còn chưa tiến vào sân, Chớ Huyên liền nhào ra, vừa nhìn thấy hắn giống như nhìn thấy nhánh cỏ cứu mạng, gắt gao bắt lấy hắn không tha. Sau đó Bạch Khung không nhanh không chậm theo sát phía sau Chớ Huyên đi ra, còn khách khí tới hành lễ với hắn.

Thế nhưng hiện tại là xảy ra chuyện gì? Bạch Khung bắt nạt Chớ Huyên? Không giống nha! Nhưng Chớ Huyên giống như thật sự rất sợ Bạch Khung nha!

Vân Tư Vũ không nghĩ ra, liền đem tầm mắt nghi hoặc nhìn về phía Phong Lăng Hề thật giống như biết tất cả mọi chuyện.

"Chỉ là để Bạch Khung dạy dỗ hắn thật tốt một chút mà thôi."

Vân Tư Vũ ngơ ngác mà gật gật đầu, khó trách Chớ Huyên rõ ràng lại biết khinh công, mặc dù chỉ là gà mờ.

Phong Lăng Hề lôi kéo tay hắn đi ra ngoài, dịu dàng nói: "Đi thôi, trước tiên đi ăn điểm tâm, sân này một lúc nữa ta để người chuyên biệt tới thu dọn, chàng muốn hoa hoa cỏ cỏ gì cũng có thể để người ta làm ra." Quả nhiên vẫn là đánh giá quá cao tiểu thị kia.

Vì vậy Nhàn vương điện hạ quyết đoán quyết định tước đoạt quyền lực trông coi hoa hoa cỏ cỏ của Chớ Huyên, làm cho hắn càng nhiều thời gian đi chịu hành hạ.

Vân Tư Vũ quay đầu lại liếc nhìn cái sân hiu quạnh kia, lại nhìn Phong Lăng Hề một chút, híp mắt cười cười, vô cùng cao hứng ôm cánh tay của nàng, chuẩn bị đi ăn điểm tâm ngon, quyết đoán đem những hoa hoa cỏ cỏ chết liên quan đến tiểu thị đần độn kia quên sạch sành sanh.

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 58: Tâm Tư Của Vân Vũ Dương

Sân luyện võ, Chớ Huyên bị vứt trên Mai hoa thung, loạng chà loạng choạng, lúc nào cũng có thể rơi xuống, hai mắt nước lưng tròng, trong miệng còn không quên oa oa kêu to: "Khốn kiếp, ta muốn xuống..."

Bất đắc dĩ Mai hoa thung quá cao, hơn nữa trên mặt đất đao lóng lánh, hắn chỉ có thể bị dọa đến sắc mặt tái nhợt mà nỗ lực ổn định thân thể, căn bản không dám nhảy xuống.

Bạch Khung híp mắt nhìn thân thể hắn loạng chà loạng choạng, hiếm khi nói nhiều lời: "Biết tại sao Vương gia và Vương Quân ra cửa mang theo Khởi Vân nhưng không dẫn ngươi theo không? Bởi vì Khởi Vân sẽ không trở thành gánh nặng cho Vương gia và Vương Quân."

Sắc mặt Chớ Huyên càng trắng thêm mấy phần, cắn môi, một hồi lâu mới ủy ủy khuất khuất, nhỏ giọng nói: "Ta biết ta rất ngốc..." Công tử cũng luôn luôn nói hắn ngốc.

Bạch Khung mắt lạnh nhìn hắn, trong giọng nói vẫn không mang theo một tia tình cảm: "Vương gia tự cho ngươi cơ hội, ngươi cho rằng ta thật sự không có việc gì làm nhàn rỗi đến hành hạ ngươi sao? Nếu như ngươi vẫn không biết tiến thủ, vậy ta cũng không cần lãng phí thời gian." Nói xong liền muốn xoay người rời đi.

"Oa... Ô… ô..."

Tiếng khóc đột nhiên vang lên làm long trời lở đất, Chớ Huyên cẩn thận ngồi xổm trên cọc, oa oa khóc lớn, vừa gạt lệ vừa nghẹn ngào nói: "Khốn kiếp, người ta lại không nói không học..."

Bạch Khung xoay người nhìn Chớ Huyên khóc còn thê thảm hơn khi phụ mẫu qua đời, khóe miệng giật giật, sau đó lại khôi phục một gương mặt như than, lạnh lùng nói: "Tiếp tục!"

Chớ Huyên vừa gạt lệ, vừa cẩn thận đứng lên, bắt đầu cam tâm tình nguyện tiếp nhận hành hạ của ma nữ.

* * *

Mấy ngày sau, mấy người hoàng tử Ngọc Ngạn rốt cục cũng trở lại kinh thành, gương mặt của các đại thần cũng đều gần như khỏi hẳn, mà về hung thủ ám sát sau màn vẫn không có đầu mối gì như cũ.

Phủ Chiến thiên tướng quân, Vân Dật ngồi bên cạnh cửa sổ, nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, nhưng mất tập trung, có vẻ hơi cô đơn. Một hồi lâu, mới thu tầm mắt lại, nói với tiểu thị bên cạnh: "Chuẩn bị bày thiện đi!"

Thu Ngâm có chút đau lòng, nhưng cũng không có cách nào, trời đã tối mà tướng quân còn chưa có xuất hiện, hiển nhiên là không chuẩn bị đến đây dùng bữa, buổi tối khẳng định cũng sẽ không tới.

Tuy rằng hiện tại tướng quân bị thương, cũng không thể để những người khác có tiện nghi gì, thế nhưng nghĩ đến lúc sáng sớm thỉnh an, hai người Thị quân kia mặt ngoài cung kính, trên thực tế lại tràn đầy dáng vẻ khoe khoang. Thu Ngâm liền hận đến nghiến răng,

bất quá là Thị quân thôi, còn thật sự cho rằng có thể leo lên trên đầu công tử nhà hắn!

"Công tử, nếu không chúng ta đi xem vết thương của tướng quân?" Cũng không thể để hai người Thị quân kia liên tục vây quanh lấy lòng tướng quân, công tử cũng nên quan tâm tướng quân nhiều hơn chút mới đúng chứ!

Vân Dật lắc lắc đầu: "Vết thương của thê chủ cũng tốt hơn rất nhiều..." Dứt lời khoát tay áo một cái, rõ ràng là không chuẩn bị nhiều lời nữa.

Thu Ngâm mặc dù không cam lòng, cũng chỉ có thể làm theo dặn dò của hắn, chuẩn bị bày thiện, nhưng trong lòng vô cùng lo lắng cho công tử nhà hắn không tranh, không cướp, tính tình này sẽ chịu nhiều thiệt thòi.

Vân Dật thở dài trong lòng, trong khoảng thời gian kế tiếp này, thê chủ nhất định hơn phân nửa sẽ ở lại trong phòng hai người kia, dù sao hắn cũng đi theo thê chủ ra cửa đơn độc chung sống lâu như vậy rồi. Nàng luôn luôn đều rất công bằng không phải sao?

Vân Dật cười đến có chút khổ sở, không phải hắn không muốn đoạt, mà là hắn quá rõ ràng suy nghĩ của Tô Văn, tranh đoạt sẽ chỉ làm nàng không thích thôi, hắn không muốn nhanh chóng đem tình cảm Tô Văn đối với hắn làm hao mòn đi.

Hơn nữa trong lòng hắn cuối cùng vẫn là không cam lòng, tâm tình như vậy bất luận có cố gắng như thế nào vẫn không cách nào hoàn toàn làm hao mòn, cho nên hắn hi vọng Tô Văn có thể chủ động đi tới bên cạnh hắn, mà không phải hắn đi đoạt.

Hắn đều là không nhịn mà được suy nghĩ, tại sao Nhàn vương điện hạ cũng không để Tư Vũ đối mặt với tình cảnh như vậy. Tư Vũ đại khái là nam tử hạnh phúc nhất trên đời này, không cần tranh, không cần đoạt, không cần đau lòng, sẽ không cô đơn, không cần cẩn thận từng li từng tí một, không cần tương kính như tân, nàng ta vẫn ngay ở bên cạnh y, bên người nàng ta chỉ có một mình y.

Nữ tử tài hoa kinh người như vậy, ánh mắt lại vì một mình y mà dừng lại, làm sao có thể không làm cho người ta hâm mộ?

Hắn thật lo lắng tiếp tục như vậy, có một ngày hắn sẽ bắt đầu đố kị.

* * *

Người nào đó được hâm mộ lúc này chính như sâu lông bình thường vây bọc đến vây bọc đi, móng vuốt không thành thật sờ sờ xoa bóp.

Phong Lăng Hề hơi nhắm mắt, nằm dựa ở trên giường, một bộ dáng ngủ không ra ngủ, ở dưới ánh sáng của dạ minh châu, tràn ngập sức quyến rũ đầu độc lòng người.

Vân Nhị công tử ôm nàng cọ xát, hai mắt khát vọng nhìn nàng, rầm rì làm nũng nói: "Hề, cho ta đi..."

Phong Lăng Hề hơi xốc vén mí mắt, mở thân thể ra, một bộ dáng mặc cho vua ăn sạch sẽ, nhếch môi cười nói: "Đến đây đi!"

Hai mắt Vân Tư Vũ trừng một cái, tàn bạo mà tiếp tục cọ xát, trực tiếp nhào vào trên người nàng, ôm cổ của nàng bắt đầu gặm cắn.

Phong Lăng Hề xoa xoa mái tóc của hắn, mặt mũi tràn đầy vui vẻ, nhưng rõ ràng mang theo vài phần tà ác.

"Hề... cho ta đi... cho ta đi..." Vân Tư Vũ vừa gặm, vừa nói thầm, không đạt mục đích thề không bỏ qua.

Phong Lăng Hề liếc nhìn dấu vết che kín trên người hắn, cuối cùng vẫn là tốt bụng quyết định buông tha hắn, đưa tay vỗ vỗ bên trong cổ vây vọc đầu hắn lại, dịu dàng nói: "Ngủ đi."

Nước trong mắt của Vân Tư Vũ lưng tròng ngẩng đầu nhìn về phía nàng: "Ta muốn con bò cạp kia."

Phong Lăng Hề bất đắc dĩ cười nói: "Cái đó vốn là đưa cho chàng."

Nghe vậy, Vân Tư Vũ rốt cục cao hứng ánh mắt trông ngóng nàng cũng nhắm mắt lại, nhưng sau một khắc lại đột nhiên mở mắt ra, bởi vì hắn rốt cục kịp phản ứng lại là hắn bị chơi xỏ!

Hắn muốn lâu như vậy, Phong Lăng Hề không nói cho, cũng không nói không cho, làm hại hắn dùng tới mỹ nhân kế, bị chơi đùa toàn thân không còn chút sức lực, kết quả bây giờ nàng lại nói cái kia vốn là cho hắn? Vân Tư Vũ thở phì phì xoay người, quay lưng về phía người đáng ghét nào đó, không muốn để ý đến người đó.

Phong Lăng Hề cười ôm lấy hắn từ phía sau, hôn một cái trên vai hắn để lại một dấu ấn ửng đỏ, mở miệng nói: "Hôm nay người của phủ Trấn quốc tướng quân đến, nói là chàng rảnh rỗi thì trở về một chuyến."

Vân Tư Vũ nhíu nhíu mày, bĩu môi nói: "Khẳng định là không có chuyện tốt, ngày mai trở về xem xem một chút." Hắn ngược lại

muốn nhìn xem là chuyện gì, tự nhiên Vân Vũ Dương nghĩ đến hắn, sẽ không phải là lần này Hề trở về quá mức kiêu căng, làm cho Vân Vũ Dương muốn lôi kéo nàng chứ?

"Ngày mai ta đi cùng chàng."

"Ừm."

Phong Lăng Hề thành công chuyển đề tài, Vân Tư Vũ sớm đã quên mình đang tức giận, tự động tự phát xoay trở lại, chỉ chốc lát sau liền bắt đầu ngủ say như chết.

Phong Lăng Hề vuốt mái tóc của hắn, hai con mắt hơi khép, trong mắt lộ ra một chút ý lạnh. Thái độ Vân Vũ Dương đối với Vân Tư Vũ cô sớm đã thấy qua, chỉ mong lần này Vân Vũ Dương không phải lại muốn làm cho Tư Vũ hi sinh cái gì, bằng không...

* * *

Vân Vũ Dương mấy ngày nay vô cùng tiều tụy, đây là chuyện đại thần trong triều đều biết, bất quá bởi vì sự kiện mấy ngày trước đây trúng độc, mọi người cũng chỉ cho rằng vị Đại tướng quân này là không cam lòng bị người tính toán như thế, hao phí hết tâm tư tra tìm hung thủ sau màn.

Dù sao phủ Trấn quốc tướng quân mấy ngày nay đúng là có chút dị động, giống như là đang tìm người. Chỉ có người của phủ Trấn quốc tướng quân mới biết, mấy ngày nay không riêng gì Vân tướng quân tiều tụy như thế, Liễu Chính quân lại càng nằm trên giường không dậy nổi, toàn bộ phủ Trấn quốc tướng quân đều bị mây đen bao phủ, lộ ra mấy phần ngột ngạt.

Vân Vũ Dương xuống mệnh lệnh bắt buộc, có một số việc bị phong toả trong phạm vi ở chủ viện, không cho phép có người nào truyền ra ngoài, bằng không chỉ sợ sẽ mất đi mạng nhỏ.

Ngày hôm nay, Vân Đại công tử mới vừa hồi kinh không bao lâu, Chính quân Tô tướng quân, rõ ràng không ở lại phủ Chiến thiên tướng quân chăm sóc thật tốt cho thê chủ bị thương còn đang tĩnh dưỡng bên trong, nhưng rất sớm đã trở về phủ Trấn quốc tướng quân, chuyện này không hợp với hành động lẽ thường, làm cho người ta ý thức được phủ Trấn quốc tướng quân có lẽ là xảy ra chuyện gì không muốn người khác biết.

Lúc này trong thư phòng, hốc mắt Vân Dật có chút đỏ lên, hiển nhiên là mới vừa khóc không lâu.

Hai mắt của Vân Vũ Dương cũng là đỏ bừng, bất quá là bởi vì mấy ngày nay không có nghỉ ngơi tốt, nguyên nhân sốt ruột nóng giận.

"Dật nhi, vết thương của thê chủ con thế nào rồi?"

Bởi vì mới vừa khóc, cổ họng Vân Dật có chút khàn: "Tốt hơn rất nhiều, chỉ là vẫn chưa thể vận động mạnh, cần tĩnh dưỡng thật tốt."

Nghe vậy, Vân Vũ Dương thở dài: "Xem ra chuyện này Tô Văn không giúp được gì." Kỳ thực bà cũng không muốn đem Tô Văn liên lụy vào, đối với con dâu này bà luôn ưu ái nhiều hơn mấy phần.

"Vậy làm sao bây giờ? Thiển nhi hắn..." Mặt mũi Vân Dật tràn đầy lo lắng, nghĩ đến không biết đệ đệ có chịu khổ hay không, phụ thân lại bị bệnh liệt giường, hốc mắt càng ngày càng đỏ.

"Nhàn vương tựa như rất thương yêu Tư Vũ." Vân Vũ Dương đột nhiên nói ra một câu như vậy không thể giải thích được.

Trong nháy mắt Vân Dật chợt hiểu được ý đồ của bà, do dự nói: "Nhàn vương điện hạ xác thực rất thương Tư Vũ, nhưng quan hệ của Tư Vũ và Thiển nhi cũng không phải quá tốt."

Vân Vũ Dương cau mày nói: "Bất kể như thế nào, đều là thân huynh đệ, chẳng lẽ còn có thể thấy chết mà không cứu hay sao? Chuyện này giao cho những người khác ta cũng không yên lòng, hắc tuyền thạch kia vốn là đồ vật của Nhàn vương. Lúc trước nàng ta nếu đã không chút nào đau lòng mà lấy ra, liền chứng minh nàng ta căn bản không đem hắc tuyền thạch để ở trong lòng, bây giờ lại đem hắc tuyền thạch giao cho nàng ta, cũng không sợ nàng ta nuốt riêng."

Đối với hắc tuyền thạch bà là vừa yêu vừa hận, có thể có được hắc tuyền thạch quý giá dị thường đương nhiên là một chuyện tốt, nhưng cũng bởi vì hắc tuyền thạch làm hại phủ tướng quân luôn luôn không có ngày yên tĩnh, không ngừng có người mưu toan xông vào phủ tướng quân trộm bảo vật, hiện tại càng là bởi vì hắc tuyền thạch, ngay cả Vân Thiển cũng đều bị người bắt.

Không sai, Vân Vũ Dương sở dĩ tiều tụy như vậy, chính là vì Vân Thiển bị người bắt đi, trong khi nữ hoàng gặp chuyện ngày hôm đó, Vân Thiển liền mất tích.

Mà mục đích cuối cùng của đối phương không phải là Vân Thiển, mà là hắc tuyền thạch, đơn giản là vì Vân Vũ Dương đem hắc tuyền thạch giấu đi quá kỹ, cho nên đối phương chỉ có thể nghĩ ra biện pháp như thế.

Hắc tuyền thạch kia mặc dù là kẻ gây họa, nhưng muốn cho Vân Vũ Dương đem hắc tuyền thạch đưa ra ngoài, bà cũng chỉ biết giống như loại cắt thịt đau lòng, cho nên mấy ngày nay bà cho người đi điều tra tung tích của đối phương, muốn tìm được Vân Thiển, nhưng là bất đắc dĩ đối phương giấu mình quá tốt, làm cho bà căn bản không tìm được manh mối.

Rơi vào đường cùng, bà cũng đành phải dựa theo yêu cầu của đối phương, dùng hắc tuyền thạch đi đổi người.

Đây là chuyện cũng không còn cách nào, cũng không thể mặc kệ Vân Thiển chết sống, dù sao hiện tại Vân Thiển không riêng gì chính là con trai trưởng của phủ Trấn quốc tướng quân bà.

Đương nhiên Vân Vũ Dương đem người được chọn đi đổi này do Nhàn vương, cũng không chỉ là trong miệng bà nghe theo những nguyên nhân kia. Còn bởi vì chuyện này, bà không muốn để cho nữ hoàng bệ hạ biết, cho nên người của bà không có thể tùy ý rời kinh, ngay cả người của Tô Văn bà cũng không thể động, đã như thế, liền không người nào có thể dùng.

Cho nên sau khi hiểu được Phong Lăng Hề thần bí khó lường, bà mới nghĩ đến Phong Lăng Hề. Mặc dù quan hệ của Phong Lăng Hề và nữ hoàng bệ hạ quá thân mật, nhưng cũng chính bởi vì quan hệ của Phong Lăng Hề và nữ hoàng bệ hạ quá gần gũi. Nữ hoàng bệ hạ ngược lại sẽ không có quá nhiều hoài nghi, thậm chí coi như là phát hiện cái gì sẽ xem trọng thể diện của Phong Lăng Hề. Nữ hoàng bệ hạ cũng sẽ suy đoán hiểu mà giả bộ hồ đồ, dù sao nữ hoàng bệ hạ vì Nhàn vương điện hạ làm ra chuyện khiến quần thần tức giận không ít, không có cái gì không thể.

Chỉ là, bà hiển nhiên đánh giá cao tầm quan trọng của mình, cũng đánh giá thấp trình độ thân mật của Phong Lăng Hề và nữ hoàng bệ hạ. Phong Lăng Hề lại dựa vào cái gì muốn giấu giếm nữ hoàng bệ hạ đến giúp bà?

Bất quá, Vân Vũ Dương cũng đi thăm dò một lần, bà đã linh cảm Phong Lăng Hề không đơn giản, không muốn làm cho quan hệ quá căng thẳng, cho nên cũng muốn thăm dò Phong Lăng Hề một chút xem có khả năng lôi kéo hay không. Nếu như Phong Lăng Hề thật sự thấy chết mà không cứu, không để ý cảm nhận của Tư Vũ, như vậy chuyện liền có chút phiền phức.

Không thể không nói Vân Vũ Dương cũng là một lão hồ ly, không chỉ muốn lợi dụng Phong Lăng Hề cứu Vân Thiển ra, còn muốn nhân cơ hội làm hòa hoãn mối quan hệ có chút cứng ngắc, lôi kéo người tâm phúc bên cạnh nữ hoàng bệ hạ.

Đương nhiên tất cả những tình huống này đều phải được Phong Lăng Hề chịu phối hợp mới được. Bất quá Vân Vũ Dương chắc chắn, Phong Lăng Hề sẽ không không đồng ý, dù sao Phong Lăng Hề rất coi trọng Vân Tư Vũ, mà Vân Tư Vũ dù nói thế nào đi nữa cũng không thể không có chút nào nhớ tình thân, cho nên tuy nói là thăm dò, nhưng bà cũng đã dự liệu được kết quả rồi. Chỉ là gặp gỡ Phong Lăng Hề và Vân Tư Vũ, chuyện thật sự sẽ thuận lợi như vậy sao?

Vân Dật có chút do dự, chuyện này nhất định vô cùng nguy hiểm. Nếu như Nhàn vương điện hạ đi, có thể xảy ra chuyện gì hay không cũng không ai biết, nhưng Thiển nhi...

Ngẫm lại Nhàn vương điện hạ làm cho người ta có cảm giác thần bí khó lường như vậy, có lẽ đối với nàng việc này cũng không phải

nguy hiểm như vậy!

Vân Vũ Dương vẫn chưa phát hiện giãy giụa trong mắt Vân Dật, cùng lúc làm cho Vân Dật về phủ, bà đã sớm phái người tới phủ Nhàn vương, có thể thấy được trời vừa sáng bà liền quyết định chủ ý.

"Cốc cốc..."

Tiếng gõ cửa vang lên, Vân Vũ Dương cất giọng nói: "Đi vào."

"Tướng quân, Nhàn vương điện hạ và Nhàn Vương Quân đến rồi."

"Cái gì?" Vân Vũ Dương không nhịn được nhíu mày, bà vốn chỉ là muốn cho Vân Tư Vũ trở về một chuyến, trước tiên thương lượng với hắn chuyện này một chút, không nghĩ tới Nhàn vương điện hạ rõ ràng cũng tới.

Xem ra, nàng kia vẫn làm cho nhi tử bà xem không quá hợp mắt ngược lại có mấy phần bản lãnh, rõ ràng mê hoặc làm cho Nhàn vương xoay quanh, ngay cả trở về nhà nương đều không yên tâm mà đi theo tới. Bất quá Nhàn vương càng coi trọng Tư Vũ, liền cùng quan hệ với phủ Trấn quốc tướng quân càng chặt chẽ, đây là chuyện tốt.

Vân Vũ Dương và Vân Dật cùng nhau xuất hiện ở đại sảnh, thái độ không tính là quá thân thiện, nhưng so với lúc trước đến lại là tương đối khách khí.

Phong Lăng Hề không có biểu hiện gì, Vân Tư Vũ cũng một bộ dáng u mê ngu ngốc, cũng không chủ động mở miệng hỏi dò Vân Vũ Dương mục đích làm cho hắn trở về, làm hại Vân Vũ Dương

trong khoảng thời gian ngắn cũng không tìm được cơ hội tốt mở miệng.

Vân Vũ Dương thỉnh thoảng nói chuyện với Phong Lăng Hề, trong lời nói lộ ra vẻ tán thưởng. Phong Lăng Hề chỉ là nhàn nhạt cười, thỉnh thoảng trả lời một đôi lời, nhưng là khó chơi.

Vân Tư Vũ vốn cho là Vân Vũ Dương muốn lôi kéo Phong Lăng Hề, nhưng nhìn bộ dáng của Vân Dật rõ ràng là xảy ra chuyện gì. Bất quá hắn lại hoàn toàn làm như không nhìn thấy dáng vẻ đã khóc kia của Vân Dật, ngồi ở bên cạnh Phong Lăng Hề nghe nàng và Vân Vũ Dương nói chuyện, trong lòng cười thầm không thôi, mặc kệ Vân Vũ Dương có chủ ý gì, Hề không phải là người mặc kệ cho người khác bố trí mình như vậy.

Vân Vũ Dương tuy rằng sốt ruột nhưng cũng giữ được bình tĩnh, vẫn không có mở miệng ra nói mục đích của mình; ngược lại Vân Dật có chút nóng nảy, nói với Vân Tư Vũ: "Tư Vũ, chúng ta đã lâu không có tâm sự, đi ra vườn hoa một chút đi!"

Vân Tư Vũ âm thầm bĩu môi, giữa bọn họ có nói chuyện tri âm sao?

Phong Lăng Hề liếc mắt nhìn Vân Dật, đột nhiên mở miệng nói: "Bản vương còn chưa thăm một chút phủ tướng quân đây!"

Trong lòng Vân Vũ Dương vui vẻ, liền vội vàng nói: "Vậy thì hạ quan theo tiếp vương gia đi một chút."

Phong Lăng Hề khoát tay nói: "Không cần, để hạ nhân theo tiếp bản vương đi một chút là được. Tư Vũ rời khỏi phủ tướng quân

nhiều ngày như thế, chắc hẳn Vân tướng quân cũng rất là nhớ nhung, bản vương sẽ không quấy rầy các ngươi tâm sự."

Đây là rõ ràng trợn mắt nói dối, nàng cỡ nào hiểu lòng người! Sợ Vân Dật nói không rõ ràng, trả lại cơ hội cho lão hồ ly Vân Vũ Dương này tự mình lên sân khấu.

Mà lúc này Vân Vũ Dương nhìn ra chính là tín hiệu để lấy lòng Phong Lăng Hề, trong lòng bà mừng rỡ không thôi, tự nhiên cũng không kiên trì nữa, tùy ý khách khí vài câu, liền để quản gia dẫn Phong Lăng Hề đi dạo phủ tướng quân, bản thân lại mang theo Vân Dật và Vân Tư Vũ trở lại thư phòng một lần nữa.

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 59: Tư Vũ Tức Giận

Đối mặt với Vân Tư Vũ, Vân Vũ Dương có thể liền không khách khí, mặc dù Vân Tư Vũ bây giờ là Nhàn Vương Quân, thế nhưng nói cho cùng cũng là con trai của bà, nói chuyện tự nhiên không cần chú ý nhiều như vậy, trực tiếp đem mục đích của mình nói ra. Bất quá bởi vì còn cần Vân Tư Vũ, bà nói chuyện giọng điệu so với bình thường hòa hoãn rất nhiều.

Chỉ là, Vân Tư Vũ càng nghe sắc mặt càng khó chịu, cuối cùng trực tiếp cắt đứt lời nói của Vân Vũ Dương, tức giận nói: "Không thể nào! Phải cứu Vân Thiển chính các ngươi đi cứu, đừng hòng đánh chủ ý lên Hề!" Chuyện nguy hiểm gì liền đẩy lên trên đầu Hề.

Đối phương nếu dám cùng phủ Trấn quốc tướng quân đối nghịch, tất nhiên có chỗ dựa vào, trước tiên không đề cập tới chuyện cứu người đối với Phong Lăng Hề có nguy hiểm hay không, chỉ là Vân Vũ Dương có tâm tư lợi dụng Phong Lăng Hề liền chạm vào ranh giới cuối cùng của Vân Tư Vũ.

Hiển nhiên Vân Vũ Dương không nghĩ tới thái độ kiên quyết của Vân Tư Vũ như vậy, không để ý chút nào nghĩ đến tình thân, mặt mũi lập tức không khỏi tràn đầy tức giận quát lớn: "Nghịch tử, Thiển nhi cũng là huynh đệ ruột của ngươi, rõ ràng không nhận lục thân như vậy. Nếu như có một ngày vi nương gặp nguy hiểm, ngươi có phải là cũng thờ ơ lạnh nhạt như vậy không?"

Vân Tư Vũ hừ lạnh một tiếng, giận điên người không đền mạng nói: "Nếu như muốn cho Hề đối mặt với nguy hiểm, ta tình nguyện ngàii chết sớm một chút!"

Hiển nhiên, Vân Tư Vũ là thật sự nổi cơn thịnh nộ rồi, cái nhà này hắn chưa bao giờ xem là nhà. Bởi vì hắn chưa bao giờ cảm nhận được một tia tình thân trong cái nhà này, đối với ngôi nhà này hắn xưa nay đều là đối mặt lạnh lùng, cũng sẽ không bởi vì không đối xử công bằng mà tức giận. Bởi vì đó là lãng phí cảm tình, nhưng hiện tại Vân Vũ Dương đem chủ ý đánh lên trên người Phong Lăng Hề, hắn liền ngồi không yên, hắn đang suy nghĩ nếu như hắn đánh một chưởng về Vân Vũ Dương có thể bị sét đánh hay không.

Vân Vũ Dương bị lời nói của hắn nghẹn lời, tức giận đến đỏ bừng cả khuôn mặt, thiếu chút nữa một hơi thở không ra: "Ngươi... ngươi… đứa con bất hiếu này, rõ ràng nguyền rủa mẫu thân của mình, ngươi... Ta thực sự là uổng công nuôi một kẻ vong ơn bội nghĩa như ngươi!"

Vân Tư Vũ híp mắt cười lạnh: "Nuôi ta rất thua thiệt? Vậy ta đem tiền trả lại ngươi là được." Nói xong liền lấy ra một miếng kim bài nhỏ to bằng ngón cái từ trong lòng ngực lòng ném cho Vân Vũ Dương, cầm hất ngang, không chút do dự nói ra: "Ta Vân Tư Vũ từ nay về sau cùng phủ Trấn quốc tướng quân sẽ không lại có quan hệ gì, cả đời không qua lại với nhau!" Hắn ước gì cùng phủ tướng quân không liên quan, miễn cho Vân Vũ Dương luôn nghĩ tới nghiền ép hắn.

Nói cho cùng, hắn ở phủ Trấn quốc tướng quân sinh sống nhiều năm như vậy, nợ Vân Vũ Dương thật đúng là chỉ có vài đồng tiền mà thôi.

Kim bài quá nhỏ không đáng giá, nhưng trên kim bài này lại in dấu chương có giá trị trăm vạn bạc trắng, kim bài nhỏ như vậy, Vân Tư Vũ còn có mấy cái, đều là Phong Lăng Hề chuẩn bị cho hắn, chuẩn bị bất cứ tình huống nào.

Bất quá hắn coi như có nhiều hơn nữa, cũng không nỡ lấy thêm ra mấy cái, ngay cả đưa một cái này cho Vân Vũ Dương hắn đều cảm thấy thiệt thòi. Lúc trước hắn sinh sống ở phủ tướng quân cũng không chán nản, cũng không phải hoàn toàn là Vân Vũ Dương nuôi hắn. Phủ tướng quân phủ căn bản cũng không phân bao nhiêu bạc trên người hắn như vậy, bất quá nếu muốn cắt đứt quan hệ, vậy thì thẳng thắn cắt hoàn toàn, hắn cũng không muốn lại quỵt nợ phủ tướng quân dù chỉ một chút, để tránh khỏi làm cho người ta lưu lại câu chuyện lại đến uy hiếp hắn.

Kỳ thực hắn để ý nhất vẫn là Phong Lăng Hề bị hắn liên lụy, không muốn Phong Lăng Hề bởi vì hắn mà chịu thiệt, cho nên hắn mới quyết đoán như vậy.

Vân Tư Vũ nói xong cũng không quay đầu lại mà xoay người rời đi ly, Vân Vũ Dương tức giận tới mức đập vào bàn.

Chủ ý của bà thật hay, thế nhưng lại không biết chính mình vẫn đánh giá thấp thực lực của Nhàn vương điện hạ, lại càng chưa từng hiểu rõ qua chính mình vì sao vẫn không để ý đến nhi tử chút nào, cho nên nhất định phải thất bại.

Vân Tư Vũ không phải là u mê yếu đuối hèn nhát, kiêng kỵ rất nhiều người, hắn có không chỉ là một chút khôn vặt, cho nên, cái gì thăm dò, cái gì lợi dụng, cái gì cứu người, chuyện này còn chưa có bắt đầu liền chết yểu ở nơi này với Vân Tư Vũ.

Nhìn bóng lưng rời đi của Vân Tư Vũ, Vân Vũ Dương giận dữ hét: "Hắc tuyền thạch là đồ của Nhàn vương, nếu không là vì hắc tuyền thạch kia, phủ tướng quân cũng sẽ không phải là nhà không có ngày lành, Vân Thiển càng sẽ không bị người bắt đi, chuyện này nói cho cùng vẫn là do Nhàn vương gây nên, người này nàng cứu cũng phải cứu, không cứu cũng phải cứu!"

Vân Tư Vũ bước ra cửa liền dừng chân quay người lại, nhìn Vân Vũ Dương, đối mặt với người vô liêm sỉ như vậy, hắn nên tức giận đến mức run cả người mới đúng, nhưng trên thực tế hắn rất là bình tĩnh, bình tĩnh mở miệng nói: "Xem ra Vân tướng quân là rất ghét bỏ hắc tuyền thạch, đúng là bản Vương Quân không phải, lúc trước không biết Vân tướng quân căm ghét hắc tuyền thạch như vậy, rõ ràng đem nó cho ngài, đã như vậy bản Vương Quân vẫn là đem mầm gieo họa này mang đi được rồi."

Nói xong liền lay động cổ tay, bạc băng vốn ngủ say như chết ở trên cổ tay hắn bị lay động rơi trên mặt đất, Vân Tư Vũ liếc nhìn ánh mắt giận hờn của bạc băng, dặn dò nói: "Đi tìm ra hắc tuyền thạch, cho ngươi lập đại công."

Nghe vậy, trong nháy mắt tinh thần bạc băng vô cùng phấn chấn, oai phong hùng dũng khí phách hiên ngang, một bộ dáng chuẩn bị ra chiến trường, oạch một hồi liền không thấy, lập đại công nha! Vậy khẳng định có thức ăn ngon.

Sau khi mấy lần cùng tiểu hồ ly đoạt lấy độc hoàn, bạc băng cũng nghiễm nhiên thành một kẻ tham ăn, vẫn ghi nhớ những viên thuốc tròn vo bên trong bình nhỏ kia của Vân Tư Vũ.

Tiểu hồ ly chớp mắt mấy cái, nó cũng muốn đi mà! Nó cũng muốn lập công mà! Nó cũng muốn thức ăn ngon tròn vo mà!

Bất quá đại ma đầu đáng sợ kia đã nói, nó và bạc băng nhất định phải có một con ở bên cạnh chủ nhân, bởi vì an toàn của chủ nhân là quan trọng nhất; cho nên tiểu hồ ly vốn ở trong góc thấy bạc băng vừa đi, mặc dù tâm cũng theo bay đi nhưng lập tức nhảy lên bả vai của Vân Tư Vũ, lẳng lặng mà nằm sấp thật tốt, nhìn như là ngủ gà ngủ gật, trên thực tế lại là sẵn sàng trận địa đón quân địch.

Kẻ ngốc cũng có thể nhìn ra được không khí bây giờ không đúng, huống hồ nó là linh hồ thông minh như thế chứ? Hiện tại đương nhiên muốn phòng kẻ thù ám hại.

Vân Vũ Dương đã sớm bị tức giận đến mức một Phật xuất khiếu – hai Phật thăng thiên*, cũng không có đi quan tâm bạc băng và tiểu hồ ly bất phàm, càng không có nghĩ tới Vân Tư Vũ có phải là có thể tìm tới những người bắt cóc Vân Thiển kia, cũng như tìm được hắc tuyền thạch hay không, chỉ là giận dữ hét: "Nghịch tử, ngươi dám! Ngươi có thể suy nghĩ, nếu như không có nhà mẫu thân ủng hộ, ngươi một khi thất sủng liền chẳng là cái thá gì, không cần ỷ vào hiện tại Nhàn vương yêu thích ngươi, liền coi trời bằng vung!"

(*ý là tức giận đến mức bước 1 hồn lìa khỏi xác, bước 2 hồn bay lên trời.)

Cắt đứt quan hệ? Hừ! Ai từng thấy nam tử xuất giá cùng nhà mẫu thân cắt đứt quan hệ? Không có nhà mẫu thân ủng hộ, địa vị ở nhà thê chủ tất nhiên sẽ chịu ảnh hưởng, ai lại ngu xuẩn dám làm như thế, sớm muộn gì hắn cũng sẽ chuốc lấy khổ đau!

Xem ra Vân Vũ Dương đối với thủ đoạn ẩn giấu của mình vẫn rất có tự tin, cho nên vẫn không cho người đuổi theo bạc băng, căn bản có lẽ là đối với bạc băng nhìn không thuận mắt!

Vân Tư Vũ dứt khoát ngồi xuống ở một bên chờ bạc băng, nghe xong lời Vân Vũ Dương nói, cũng chỉ là véo nhẹ lấy đầu ngón tay, lạnh nhạt nói: "Nhà mẫu thân ủng hộ? Chỉ sợ là ở sau kéo chân ta đi!"

Dù sau đã không cần để ý mặt mũi, Vân Tư Vũ nói chuyện cũng không kiêng dè chút nào, lại càng bỏ qua ngụy trang đã từng ngoan ngoãn.

Hắn cũng không giống như nam tử bình thường kiêng kỵ rất nhiều như vậy, Phong Lăng Hề yêu thích hắn không phải là bởi vì thân phận của hắn, nói cách khác, Phong Lăng Hề nếu như chỉ bởi vì hắn không có thân phận công tử phủ tướng quân liền chướng mắt hắn, làm sao lại đáng giá hắn vì nàng dừng lại?

Vân Dật giống như là bị Vân Tư Vũ đột nhiên tới chuyển thành dọa đến sợ, lúc này mới phục hồi lại tinh thần, chỉ cảm thấy lúc này nhìn qua Vân Tư Vũ quá mức lạnh lùng, gần như vô tình, mà động tác nhẹ nhàng véo lấy đầu ngón tay kia, thậm chí cho hắn một loại cảm giác rất ma quái nguy hiểm.

Cảm giác như vậy chỉ là một cái thoáng qua, hắn cũng không suy nghĩ nhiều, thấy Vân Tư Vũ và Vân Vũ Dương đã ầm ĩ càng không thể ngăn cản, trong lòng hắn lại còn ghi nhớ một lòng thương yêu Vân Thiển.

Chỉ thấy Vân Dật đột nhiên đi tới bên cạnh Vân Tư Vũ, sau đó quỳ thẳng xuống về phía hắn, mang theo mắt lệ tràn đầy cầu xin: "Tư Vũ, làm Đại ca cầu xin ngươi, Thiển nhi mặc dù không hiểu chuyện cùng ngươi ồn ào, thế nhưng bản tính không xấu, ngươi không thể thấy chết mà không cứu! Hắn cũng là ngươi đệ đệ mà!"

Vân Tư Vũ giật giật khóe miệng, cười lạnh nói: "Vân Dật, không cần làm cái trò này với ta, nếu như huynh đệ tình thâm, tại sao ngươi không để cho Tô Văn đi?"

Nhìn xem vẻ mặt của Vân Tư Vũ, trong lòng Vân Dật đột nhiên phát lạnh, cảm thấy Vân Tư Vũ như vậy rất xa lạ, xa lạ đến mức làm cho lòng người hoảng sợ, cũng không phải là Nhị công tử phủ tướng quân nhìn như ngoan ngoãn kia, cũng không phải là Nhàn Vương Quân hoạt bát đáng yên bên cạnh Nhàn vương kia.

Vân Tư Vũ cũng mặc kệ hắn nghĩ như thế nào, đối với Vân Dật hắn vẫn không thế nào thích, mặc dù hắn nhìn qua ngăn nắp như vậy, cao quý tao nhã, được kính trọng và yêu mến.

Vân Tư Vũ sâu kín nói: "Cho dù Tô Văn chỉ còn lại nửa sức lực không nhúc nhích được, đường đường là Đại tướng quân, thủ hạ chẳng lẽ còn không có mấy người tài ba? Nàng thật sự bất lực sao?"

Lời này làm cho Vân Dật giật mình đứng ngay tại chỗ, trong khoảng thời gian ngắn, một câu cũng không nói nên lời.

Vân Tư Vũ lại tiếp tục nói: "Nghe nói Tô tướng quân còn có hai Thị quân, nên đều không phải kẻ tầm thường chứ! Nếu như ngươi cầu xin Tô Văn giúp ngươi, không xảy ra chuyện gì cũng còn tốt, một khi gặp phải một chút phiền toái như vậy, liên lụy đến Tô Văn, đó chính là cho hai người khác đả kích cơ hội của ngươi, nhất là hiện tại Tô Văn đang bị thương, vẫn còn làm cho nàng vì chuyện nhà mẫu thân ngươi hao tổn tâm trí, chuyện này vốn là có thể làm cho người cầm lấy nói, ngươi không muốn để cho người khác bắt lấy được nhược điểm của mình, cho nên liền để cho Hề đi chịu chết?"

Sắc mặt Vân Dật tái nhợt lắc đầu, không chịu thừa nhận tâm tư của mình dơ bẩn như vậy.

Vân Tư Vũ lại cười, không đếm xỉa Vân Vũ Dương vẫn tức giận đến trợn lên nhìn hắn, cũng không nhìn bộ dáng lung lay sắp ngã của Vân Dật, tiến đến bên lỗ tai hắn thấp giọng nói: "Vân Dật, thật sự ngươi so với bất luận người nào cũng đều dối trá hơn, rõ ràng làm chuyện xấu, lại cứ càng muốn ra vẻ người tốt, ngay cả mình đều lừa gạt, ngươi không mệt mỏi sao? Ngươi rõ ràng động lòng với Hề không phải sao? Nhưng ở trong lòng ngươi quan trọng nhất vẫn là địa vị của ngươi, tương lai tốt đẹp của ngươi, cho nên tình thân - tình yêu đối với ngươi mà nói, ngươi cũng cho rằng không quan trọng như vậy, ngươi sẽ hết sức cứu Vân Thiển, điều kiện tiên quyết là không thể uy hiếp đến địa vị của ngươi, cho nên vì bảo vệ địa vị của ngươi, ngươi có thể nhìn Vân Thiển rơi vào trong nguy hiểm, không cầu xin Tô Văn, cũng có thể dằn lòng đem Hề đẩy vào trong nguy hiểm."

Vân Dật luôn dùng ánh mắt phức tạp nhìn Phong Lăng Hề, Vân Tư Vũ làm sao có thể không có phát hiện. Bất quá Vân Dật đã gả cho Tô Văn, hơn nữa lấy tính cách của Vân Dật, hắn cho dù thật sự hoàn toàn thay lòng đổi dạ cũng không thể tái giá. Huống hồ, trong lòng Vân Dật nhất định sẽ hết sức bài xích chính mình thay lòng đổi dạ, sự thật lẳng lơ dâm loàn, cho nên hắn mới không có quá mức để ở trong lòng, tình địch lớn nhất của hắn thật sự là Hoàng Ngọc Ngạn.

Sắc mặt Vân Dật trắng bệch, không ngừng lắc đầu, lẩm bẩm nói: "Không phải, không phải như vậy..." Hắn thích chính là Tô Văn, hắn không phải lẳng lơ dâm loàn, không tuân thủ phu đạo, thấy một

người yêu một người, cũng sẽ không giống như Vân Tư Vũ nói hư hỏng như vậy, máu lạnh như vậy.

Vân Dật cố gắng muốn phủ nhận những lời Vân Tư Vũ nói, hắn không thể tiếp thu chính mình như vậy, hắn nhất định không phải như vậy: "Không, ta sẽ không để cho Thiển nhi có việc, ta cũng không muốn nàng chết."

Từ ‘nàng’ này, hiển nhiên không phải là chỉ Tô Văn.

Tiếng nói vừa dứt, Vân Dật chính là ngẩn ra, sau đó giống như là không còn sức lực mềm nhũn ngã xuống đất, sắc mặt càng trắng đến không có một chút hồng hào nào.'Thì ra hắn thật sự thích Nhàn vương điện hạ sao? Sẽ không, hắn chỉ là hâm mộ Tư Vũ, chẳng qua là cảm thấy hắn gặp Nhàn vương điện hạ thoáng qua quá tốt, chỉ là như vậy mà thôi.'

Ngước mắt nhìn Vân Tư Vũ cười lạnh, đáy lòng Vân Dật khí lạnh càng ngày càng nặng, trong đầu đột nhiên hiện ra hai chữ, ác ma!

Rõ ràng vẫn là gương mặt đó, tại sao bây giờ nhìn tới rõ ràng đáng sợ như vậy? Hắn rõ ràng cũng không có làm gì, chỉ là mấy câu nói, nhưng lại từng chút một phá hủy hắn.

Vân Vũ Dương chỉ nghe thấy nửa đoạn trước, câu nói kế tiếp của Vân Tư Vũ bởi vì nói nhỏ bên tai Vân Dật cho nên bà cũng không nghe thấy; nhưng nhìn bộ dáng giống như điên cuồng của Vân Dật, biết rõ Vân Dật khuyên bảo cũng hoàn toàn thất bại, không khỏi vỗ bàn một cái đứng lên, chỉ vào Vân Tư Vũ, tức giận nói: "Vân Tư Vũ, ngươi thực sự là càng ngày càng coi trời bằng vung, ngày hôm nay vi nương liền cẩn thận dạy dỗ dạy dỗ ngươi, miễn cho ngươi ở phủ

Nhàn vương gây chuyện thị phi, làm cho người khác cho rằng phủ tướng quân ta gia giáo không nghiêm."

Bà vừa dứt lời, một giọng nói lười biếng khác liền truyền vào trong tai của ba người: "Vương Quân bản vương làm sao đắc tội Vân tướng quân rồi, để Vân tướng quân muốn động tay dạy dỗ?"

Lời này thực sự làm cho người ta không nói được lời nào, trước đây rõ ràng còn là một bộ người một nhà, thái độ không cần khách khí, hiện trong nháy mắt liền biến thành hai nhà người. Vân Vũ Dương muốn dạy dỗ Nhàn Vương Quân của cô, đó chính là đánh vào mặt Nhàn vương cô, đó là có thể tùy tiện dạy dỗ sao?

Hơn nữa, người nhà Vân tướng quân lại nói là dạy dỗ nha!

Vân Vũ Dương muốn dùng thân phận mẫu thân để dạy dỗ Vân Tư Vũ cũng là hợp tình hợp lý. Phong Lăng Hề lại cứ đem thân phận Nhàn Vương Quân của Vân Tư Vũ nhấc lên. Vân Vũ Dương nếu như dám dạy dỗ Vương Quân của nàng, khẳng định Nhàn vương điện hạ kia là sẽ cố gắng dạy dỗ vị "hạ quan" này một chút.

Phong Lăng Hề chậm rãi đi vào thư phòng, mặt mũi Vân Vũ Dương tràn đầy lúng túng, không khỏi trừng mắt về phía quản gia sau lưng Phong Lăng Hề.

Quản gia cúi đầu, trong lòng rất là ủy khất, điều này cũng không có thể trách ả nha! Nhàn vương điện hạ nhất định phải đi bên này, ả còn có thể ngăn cản không cho nàng ta đi sao?

Vân Vũ Dương đang muốn nói chút gì đó hòa hoãn bầu không khí, sau một khắc lại giống như là bị bóp cổ, đè xuống đến mức mặt đỏ lên, lạinói không ra lời.

Nhàn vương điện hạ quăng đến quăng đi trong tay đó là cái gì? Đây không phải là hắc tuyền thạch sao?

Vân Vũ Dương máy móc giống như đem dưới tầm mắt dời di, nhìn con rắn bên chân Nhàn vương điện hạ kia, đó không phải là cái trước đó Vân Tư Vũ thả sao? Nói như vậy khối hắc tuyền thạch trong tay Nhàn vương điện hạ này chính là khối bị hắn giấu đi?

Vân Vũ Dương nóng nảy, hắc tuyền thạch này nếu như thật sự bị Nhàn vương lấy về, vậy Vân Thiển có thể làm sao bây giờ? Bà phải làm như thế nào với dặn dò của nữ hoàng bệ hạ đây?

Chỉ là còn không chờ bà mở miệng nói gì, Vân Tư Vũ liền nhảy ra phía sau, trực tiếp đoạt lấy hắc tuyền thạch trong tay Phong Lăng Hề nhét vào trong lòng ngực chiếm làm của riêng. Lúc trước lấy ra hắc tuyền thạch này, hắn đã đau lòng rất lâu, hiện tại cuối cùng cũng coi như là cầm về.

Vân Vũ Dương thiếu chút nữa bị tức đến hộc máu, mà Vân Tư Vũ ngay cả khóe mắt đều không nhìn bà một cái mà lôi kéo tay Phong Lăng Hề nói: "Hề, chúng ta trở về đi, về sau chuyện của phủ Trấn quốc tướng quân đều không liên quan với chúng ta."

Phong Lăng Hề không hỏi câu nào chỉ là gật đầu nói: "Được."

"Nhàn vương điện hạ..." Vân Vũ Dương tự nhiên không muốn cứ như vậy để cho hai người rời đi, thế nhưng Phong Lăng Hề nếu như muốn đi há có thể ngăn cản được?

"Vân tướng quân, nữ hoàng bệ hạ đích thân tới phủ Nhàn vương, bản vương cũng không thể trốn ở phủ tướng quân không tiếp khách."

Bị tầm mắt lạnh nhạt của Phong Lăng Hề quét qua, Vân Vũ Dương thiếu chút nữa nổi khùng lên, nữ hoàng bệ hạ cái rắm! Bà đứng ở phủ tướng quân, cho dù nữ hoàng bệ hạ thật sự đi tới phủ Nhàn vương, bà như thế nào lại không biết? Đây rõ ràng chính là lạm dụng danh nghĩa của nữ hoàng bệ hạ, một mực nàng ta vẫn không thể coi đây là nhược điểm mà đối phó bà. Bởi vì chuyện này một khi nháo đến trên triều đình, nữ hoàng bệ hạ tuyệt đối sẽ cho bà một câu: "A! Trẫm xác thực có đi tới phủ Nhàn vương phủ! Thay đổi thường phục đi mà, Vân tướng quân không biết cũng có thể thông cảm được."

Đây chính là thái độ của nữ hoàng bệ hạ đối với Nhàn vương điện hạ, quả thực chính là bị Nhàn vương bỏ thuốc mê, bà còn có thể làm sao?

Nhìn Phong Lăng Hề và Vân Tư Vũ nghênh ngang mang hắc tuyền thạch rời khỏi địa bàn của bà, Vân Vũ Dương thiếu chút nữa đem răng cắn nát, bà có thể thật sự là trộm gà không xong còn mất cả nắm gạo!

Vân Dật giương mắt nhìn bóng lưng hai người rời đi, ánh mắt trước nay chưa từng có phức tạp, nàng ta biết rõ Tư Vũ cũng không phải vô hại như bề ngoài vậy sao?

Vân Vũ Dương sau khi phá huỷ nửa thư phòng, cuối cùng cũng coi như là tiêu tan chút khí, hiện tại mất hắc tuyền thạch muốn đi đổi người là không thể, chỉ có thể tiếp tục tìm kiếm, chỉ là trong lòng bà lại không nhịn được lo lắng. Vân Thiển biến mất lâu như vậy rồi, nếu như có chuyện không hay xảy ra...

Vân Dật không thể ở lại phủ Trấn quốc tướng quân thêm, dù sao Tô Văn vẫn còn dưỡng thương. Hắn vẫn ở lại phủ Trấn quốc tướng

quân, khẳng định lại sẽ bị hai vị Thị quân kia bắt được cơ hội đả kích hắn.

Hậu viện mặc kệ bên ngoài như thế sao, nhưng bên trong cũng không khác mấy. Trong hậu viện của Tô Văn mặc dù chỉ có ba người, nhưng bởi vì hai vị Thị quân kia thủ đoạn tuyệt vời làm cho người ta khó lòng đề phòng; mà hậu viện của Vân Vũ Dương cũng không bình tĩnh như nơi nào, mặc dù không có nháo xảy ra chuyện gì, ngoài mặt mọi người cũng đều rất hòa thuận, nhưng bên trong còn không phải là tranh đấu gay gắt sao?

Liễu Sâm cũng không đi làm chuyện dư thừa, cũng không phải sợ sệt bị người ta bắt lấy nhược điểm, làm cho người ta có cơ hội đả kích hắn sao?

Hiện tại Vân Thiển mất tích, Liễu Sâm bị bệnh, có người đúng là ở trong lòng cười trên sự đau khổ của người khác đây!

Phong Lăng Hề nói nữ hoàng bệ hạ đích thân tới phủ Nhàn vương vốn là thuận miệng nói, nhưng không nghĩ thời điểm hai người trở lại phủ Nhàn vương, thật sự nhìn thấy nữ hoàng bệ hạ.

Bất quá lần này nữ hoàng bệ hạ không có mạnh mẽ bổ nhào vào Nhàn vương điện hạ, ngược lại có vẻ hơi nguy hiểm khó dò: "Nghe Bạch Khung nói, Vân Thiển mất tích?"

Phong Lăng Hề hồi kinh không lâu, còn đang trong lười biếng, cho nên chuyện Vân Thiển mất tích nàng không có nhận được tin tức trước tiên, ngược lại Bạch Khung nhìn thấy trước tiên, sau đó mặt than ít lời Bạch Khung liền nói một câu với nữ hoàng bệ hạ nhiều chuyện, kỳ thực cũng chính là tâm tư của nàng thôi.

Dựa vào cái gì chủ tử nhà mình có nhiều chuyện phải làm như vậy? Hết lần này đến lần khác lại còn lười hơn chủ tử nhà mình, cho nên mọi chuyện đều rơi xuống trên đầu mấy người thuộc hạ bọn họ. Các nàng bận bịu như thế lại còn phải phụ trách bảo vệ nữ hoàng bệ hạ, nữ hoàng bệ hạ kia có phải là cũng nên đền đáp một chút; tỷ như chuyện mất tích của công tử phủ tướng quân này, có thể cũng đừng mở ra trên đầu chủ nhân hay không? Nữ hoàng bệ hạ giải quyết là được rồi!

Phong Lăng Hề nhẹ nhàng nhíu mày, tầm mắt quét về phía Hoàng Vũ Hiên, nàng tự mình chạy tới phủ Nhàn vương, lại hỏi chuyện của Vân Thiển, hiển nhiên là trong chuyện này còn có chút chuyện cô không biết.

Chuyện của Vân Thiển, trên đường trở về Vân Tư Vũ đã nói cho cô biết rồi, vốn là cô cho rằng Vân Vũ Dương cố gắng hết sức phong tỏa tin tức, là vì muốn bảo vệ danh tiếng của Vân Thiển. Bây giờ nhìn vẻ mặt đó của Hoàng Vũ Hiên, chỉ sợ hoàn toàn không chỉ như thế.

Hoàng Vũ Hiên cười lạnh nói: "Vân Vũ Dương là không muốn cho ta biết chuyện này."

Dưới tầm mắt dò hỏi của Tại Phong Lăng Hề, nữ hoàng bệ hạ rất nhanh lộ ra nguyên hình, cao thâm khó dò gì đều là mây bay, chỉ thấy nữ hoàng bệ hạ đắc ý nhe răng nói: "Lão nhân kia có ý định làm cho Vân Thiển tiến cung, ta cũng ngầm đồng ý, chuyện này đối với phủ Trấn quốc tướng quân cực kì quan trọng, bà ta là sợ hãi Vân Thiển đột nhiên bị bắt làm hư chuyện này, ngược lại đem phủ Trấn quốc tướng quân đẩy vào đường cùng."

Lúc trước Hoàng Vũ Hiên vì tứ hôn cho Tô Văn và Vân Dật liền có điều do dự, nguyên nhân chính là vấn đề binh quyền.

Mà lão hồ ly Vân Vũ Dương này có thể bò tới vị trí hôm nay, sao lại không có mấy phần ánh mắt, bà ta từ lâu đoán được tâm tư của nữ hoàng bệ hạ, hơn nữa còn dự định thay thế nữ hoàng bệ hạ giải quyết mầm họa này. Cho nên bà ta ám chỉ nữ hoàng bệ hạ, bà ta đồng ý đem Vân Thiển đưa vào cung.

Kể từ đó, chờ hắn sau trăm tuổi, nữ hoàng bệ hạ nếu như muốn lấy lại binh quyền trong tay bà ta, cũng có thể danh chính ngôn thuận.

Mặc dù bà yêu thích cô con dâu Tô Văn này, nhưng trong lòng bà lại rất là rõ ràng, lấy năng lực của Tô Văn ở trong triều đã là như mặt trời buổi trưa, lại được nữ hoàng bệ hạ tín nhiệm, căn bản không cần bà đi bận tâm. Nếu như bà đơn giản chỉ cần phải chết níu lấy binh quyền trong tay, muốn sau khi trăm tuổi giao cho Tô Văn, như vậy chỉ e sợ sẽ chỉ làm nữ hoàng bệ hạ kiêng kỵ, tiến tới muốn chèn ép thậm chí là diệt trừ bà, càng có thể nào lại liên lụy Tô Văn mất đi tín nhiệm của nữ hoàng bệ hạ, cùng bị chèn ép.

Cho nên bà thông minh chuẩn bị buông tay, cứ như vậy, chí ít lúc bà còn sống có thể bảo đảm phủ Trấn quốc tướng quân bình yên; mà sau khi bà trăm tuổi, phủ Trấn quốc tướng quân không còn vinh quang, đó cũng là chuyện không thể làm gì, ai bảo bà không có nữ nhi chứ?

Mà nữ hoàng bệ hạ đối với đề nghị của Vân Vũ Dương cũng vui vẻ, dù sao nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện. Tuy nói có Phong Lăng Hề ở đây nàng rất yên tâm, nhưng nàng cũng sẽ không thật sự nhàn rỗi không có chuyện gì, đều là gây phiền phức

cho Phong Lăng Hề, hơn nữa chuyện này xử lý không tốt, nói không chừng còn sẽ liên lụy thế hệ sau.

Cho nên chuyện này, liền ở tình huống Vân Vũ Dương ám chỉ và nữ hoàng bệ hạ ngầm đồng ý thành chuyện như đinh đóng cột, thậm chí đã quyết định chờ thân thể thái hậu khỏe lại, lúc hồi cung mừng thọ thì chuẩn bị một hồi cung yến long trọng, chúc mừng ngày mừng thọ của thái hậu đồng thời cũng tuyển chọn mấy người nam tử vào cung cho là xung hỉ, đồng thời cũng coi như là theo tâm ý của thái hậu yêu thích cho nữ nhi xem xét mỹ nhân, để y vui vẻ hài lòng, trong đó một trong những người được lựa chọn trước chính là Vân Thiển.

Chỉ là không nghĩ tới bởi vì một tâm tư tà ác đưa lên hắc tuyền thạch của Phong Lăng Hề mà làm hại Vân Thiển bị trói đi.

Cũng khó trách Vân Vũ Dương sẽ gấp gáp như vậy, tính ra như vậy, Vân Thiển hiện tại có thể không chỉ riêng là con trai trưởng của phủ Trấn quốc tướng quân, theo như thân phận của Vân Thiển, sau khi tiến cung nhất định sẽ được phong làm Quý quân. Mặc dù còn chưa sắc phong, đó cũng là Quý quân tương lai, hơn nữa Vân Thiển tiến cung quan hệ với phủ Trấn quốc tướng quân phủ sẽ càng vẻ vang chói lọi, tự nhiên không thể làm hư.

Thế nhưng Vân Thiển đã bị người bắt đi lâu như vậy, coi như là chẳng có chuyện gì xảy ra, cũng bị tổn hại trong sạch, chuyện này nếu như bị nữ hoàng bệ hạ biết được, làm cho nữ hoàng bệ hạ dưới cơn nóng giận liền đem toàn bộ phủ Trấn quốc tướng quân tống giam.

Nữ hoàng bệ hạ anh minh đương nhiên sẽ không bởi vì một nam nhân bị bắt đánh mất trong sạch, liền liên lụy trọng thần vô tội trong

triều, ngu ngốc như vậy, nhưng nếu như nữ hoàng bệ hạ cảm thấy chuyện Vân Thiển tiến cung đã không thể được, tiến tới muốn mượn cơ hội này loại trừ phủ Trấn quốc tướng quân đây?

Cho nên Vân Vũ Dương làm sao có thể không lo lắng, hiện tại bà là có thể giấu một ngày thì hay một ngày.

Đáng tiếc, nữ hoàng bệ hạ trong lúc bà không hay biết đã biết hết rồi.

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 60: Dư Đảng Của Thanh Vương

Nữ hoàng bệ hạ đến kỳ thực chính là đem chuyện mà Phong Lăng Hề không biết nói cho nàng ta biết mà thôi, tâm tư Bạch Khung nàng biết rõ, nàng cũng rõ ràng hiện tại Phong Lăng Hề đem hơn phân nửa tinh lực đều đặt ở trên chuyện thích khách, nàng cũng không có ý định lại tìm việc thêm cho Phong Lăng Hề làm, cho nên nàng cũng không cho Phong Lăng Hề giúp đỡ tìm người.

Đối với chuyện Vân Thiển mất tích, nàng sớm cũng định giả ngu, dù sao Vân Vũ Dương không muốn để cho nàng biết, vậy coi như nàng không biết, tùy ý Vân Vũ Dương đi dằn vặt là được rồi.

Bất quá Vân Tư Vũ là người của phủ Trấn quốc tướng quân. Nếu Phong Lăng Hề bởi vì tầng quan hệ này muốn cứu Vân Thiển, vậy thì cứu. Nếu không muốn cứu, vậy thì không cứu, toàn bộ đều do Phong Lăng Hề quyết định.

Mà Vân Dật trở lại phủ Chiến thiên tướng quân, cũng chưa nhắc tới chuyện Vân Thiển, đây là ý của Vân Vũ Dương. Chuyện của Vân Thiển càng ít người biết thì càng tốt, hơn nữa hiện tại hắc tuyền thạch đã bị Phong Lăng Hề lấy đi, bà ngoại trừ tiếp tục tìm kiếm, tạm thời cũng không có biện pháp tốt khác, cho nên càng không muốn đem Tô Văn liên lụy vào.

Có lẽ là lời nói của Vân Tư Vũ làm cho Vân Dật đả kích quá lớn, Vân Dật sau khi trở về liền bị bệnh, cũng không còn nhiều sức lực đi

hỏi đến chuyện của Vân Thiển nữa.

Cũng chỉ có Vân Vũ Dương vẫn còn hết sức đi tìm kiếm.

Bất quá Vân Thiển mặc dù bị vô tội liên lụy, ngược lại cũng không tính quá mức xui xẻo, đối phương tựa hồ cũng không có ý định vừa đến liền đem phủ Trấn quốc tướng quân đắc tội hoàn toàn, cho nên cũng không có người đi hành hạ người này chồng chất.

Chỉ là mặc dù không có bị tra tấn, hoàn cảnh địa lao ác liệt làm cho vị tiểu công tử vẫn được nuông chiều từ bé này chịu nhiều đau khổ.

* * *

Trong địa lao: Vân Thiển cuộn thành một cục, do vừa bắt đầu tranh cãi ầm ĩ nên hiện tại nhỏ giọng nức nở nghẹn ngào, hắn đã không còn khí lực gì kêu gào, dù sao gọi cũng vô dụng; không có rửa mặt lâu như vậy, hắn chỉ cảm thấy toàn thân khó chịu, mỗi ngày cơm canh thô ráp làm cho hắn khó có thể nuốt trôi, bất quá đói bụng nhiều ngày như thế, cho dù là cơm canh thô ráp kia hắn cũng bắt đầu ăn như hùm như sói.

"Ô... ô... Các ngươi mấy tên khốn kiếp này, chờ công tử ta trở lại, nhất định để cho mẫu thân mang binh diệt các ngươi..."

Giữa lúc hắn tự nhiên nói thì thầm, một loạt tiếng bước chân vang lên, Vân Thiển không khỏi dựa vào vách tường lạnh lẽo ngồi dậy, trên mặt vô cùng bẩn thỉu mang theo một tia nghi hoặc. 'Hiện tại cũng không phải thời điểm đưa cơm, mấy ngày nay ngoại trừ có người bên ngoài đến đưa cơm thì chưa từng xuất hiện qua những người khác, hơn nữa người đưa cơm cũng chỉ là đem cơm canh

ném xuống liền đi, mặc kệ hắn nháo như thế nào, đều không có người nào để ý hắn. Vào lúc này, tại sao có thể có tiếng bước chân? Chẳng lẽ là có người tới cứu hắn sao?'

Một lát sau, tiếng bước chân càng ngày càng gần, chỉ thấy một nữ tử vóc người gầy yếu mang theo một người đội cái nón nan che khuất không thể nhìn thấy tướng mạo nữ nhân đi vào.

Vân Thiển nhíu nhíu mày, hơi co lại ra phía sau, trong mắt mang theo một tia đề phòng, bị giam vài ngày như vậy, hắn đã đối với người xa lạ tràn ngập phòng bị.

Hai người đi tới cạnh cửa nhìn nhìn Vân Thiển, sau đó liền hoàn toàn xem hắn như không tồn tại mà bắt đầu trò chuyện bình thường, bất quá nói nội dung lại làm cho Vân Thiển nghe không hiểu lắm.

Nữ tử đội nón nan truyền ra giọng nói khàn khàn trong miệng: "Bên kia còn không có động tĩnh?"

Nữ tử gầy yếu kia hừ lạnh nói: "Vẫn còn đang tìm người, bà ta ngược lại giữ được bình tĩnh." Nàng làm sao biết, Vân Vũ Dương không phải là giữ được bình tĩnh, hơn nữa thẻ đánh bạc trao đổi bị bà làm mất rồi.

(dem: thẻ đánh bạc là hắc tuyền thạch bị Vũ ca lấy đó.)

Nữ tử nón nan rõ ràng kiên trì không hề tốt đẹp gì, lạnh lùng nói: "Ta cũng không có nhiều thời gian như vậy hao tổn với bà ta, nếu bà ta không để ý tiện nhân kia chết sống, trước hết cắt hai ngón tay cho bà ta xem một chút đi!"

Vân Thiển chỉ cảm thấy một tầm mắt giống như rắn độc rơi ở trên tay mình, làm cho đáy lòng hắn phát lạnh một hồi, dù ngốc cũng biết

người này muốn cắt chính là ngón tay của hắn, lập tức sợ đến co thẳng về sau, sợ sệt quát: "Các ngươi dám! Mẫu thân ta sẽ không bỏ qua cho các ngươi..."

Đáng tiếc hai người đối với lời nói của hắn thờ ơ không động lòng, nữ tử gầy yếu đuối vung tay lên, liền có một nữ nhân tiến lên mở cửa lao ra, đi về phía Vân Thiển.

Vân Thiển đã lùi tới tận cùng bên trong, dựa vào vách tường lạnh lẽo phía sau lưng cho hắn biết, hắn đã không thể lui được nữa, trên mặt mặc dù vô cùng bẩn thỉu, cũng có thể nhìn ra sắc mặt của hắn có bao nhiêu tái nhợt: "Đừng tới đây... Ngươi cút ngay..."

Vân Thiển quơ hai tay, muốn ngăn cản người kia tới gần, lúc này công phu mèo quào kia của hắn đã bị hắn quên mất không còn một mảnh, chỉ biết là quơ múa lung tung, đáng tiếc đối với nữ nhân rõ ràng là người luyện võ kia không hề có tác dụng, người kia dễ dàng mà đưa tay nắm lấy hai cánh tay của hắn. Sau đó níu lấy cổ áo của hắn nhấc hắn đi ra ngoài, không chút nào thương hương tiếc ngọc mà đem hắn ném xuống đất.

Vân Thiển bị ngã nhe răng nhếch miệng, không đợi hắn mắng to, liền cảm giác được cánh tay bị cầm cố lại, khóe mắt liếc về là một tia sáng lạnh lẽo, chỉ một thoáng, sợ hãi đến cực hạn. Vân Thiển nhắm mắt lại nước mắt rơi lả tả, oa oa hét lớn: "Cút ngay, ta là Hoàng quý quân tương lai, các ngươi dám làm loạn, nữ hoàng bệ hạ sẽ không bỏ qua cho các ngươi..."

Hắn vừa mới nói xong những lời này, chỉ thấy nữ tử nón nan kia đột nhiên vung tay lên, ngăn cản người động tay, mà ánh mắt nữ tử gầy yếu kia cũng loé lên, trong lòng rõ ràng có chỗ tính kế.

Vân Thiển khóc kêu một lúc, sau khi xem xét mới phát hiện đau nhức trong tưởng tượng cũng không có xuất hiện, lúc này mới cẩn thận từng li từng tí một mở mắt ra, nhìn thấy ngón tay của mình còn ở trên tay rất tốt, trong lòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra những người này vẫn là kiêng kỵ thân phận Hoàng quý quân tương lai của hắn, sớm biết thế hắn liền nói ra sớm một chút, cũng không đến nỗi ăn nhiều khổ như vậy.

Chuyện tiến cung Vân Vũ Dương có đề cập với hắn, hắn tự nhiên là lòng tràn đầy đồng ý. Vân Tư Vũ gả cho Nhàn vương không phải rất đắc ý sao? Hắn một mực liền muốn được gả một chỗ thật tốt hơn y, thân phận nữ hoàng bệ hạ có thể so với Nhàn vương càng cao quý hơn nhiều!

Ngay cả những bọn người cướp này vừa nghe hắn là Hoàng quý quân tương lai, cũng không dám trêu chọc hắn nữa.

Đáng tiếc không đợi hắn suy nghĩ nhiều, đột nhiên sau gáy đau xót, trước mắt bỗng tối sầm lại, liền hôn mê bất tỉnh.

Chỉ thấy nữ tử nón nan đi tới bên cạnh Vân Thiển ngồi xổm người xuống, vươn tay ra, ngón tay trắng nõn thon dài bóp miệng hắn mở ra, nhét một viên thuốc vào trong miệng hắn. Sau đó khàn giọng cười nói: "Nếu là Hoàng quý quân tương lai, như vậy liền đem Hoàng quý quân cao quý đưa trở về đi!"

"Dạ." Nữ tử gầy yếu rõ ràng cũng rất tán thành quyết định của nữ tử nón nan, chỉ là lại vẫn hỏi một câu: "Vậy hắc tuyền thạch kia..."

"Quên đi, vốn là muốn nhân dịp mừng thọ của mẫu thân, đem hắc tuyền thạch đưa cho bà, làm cho bà cao hứng một chút, bất

quá, một Hoàng quý quân bị khống chế hiển nhiên càng có giá trị hơn hắc tuyền thạch."

Nghe vậy, nữ tử gầy yếu cũng không nói gì thêm nữa, làm cho người mang Vân Thiển đi.

Nữ tử nón nan nhìn nàng ta một cái, nói ra: "Có một số việc ta và mẫu thân đều không thích hợp ra mặt, ngược lại vất vả cho ngươi ."

Nữ tử gầy yếu cúi đầu nói: "Chỉ cần có thể báo thù, mặc kệ vất vả bao nhiêu ta đều không để ý."

"Ha ha... Ngươi đúng là si tình." Nhìn như khích lệ, rồi lại rõ ràng mang theo vài phần ý tứ châm chọc.

Nữ tử gầy yếu lại hoàn toàn không thèm để ý giọng điệu của nàng ta, trong lòng nàng ngoại trừ báo thù, bất cứ chuyện khác đều không quan trọng.

* * *

Vân Thiển mất tích lạ lùng, rồi lại xuất hiện lạ lùng, Vân Vũ Dương gấp đến độ sứt đầu mẻ trán cuối cùng cũng cũng thở phào nhẹ nhõm. Liễu Sâm ôm con trai bảo bối của mình khóc lớn một hồi, thân thể ngược lại tốt hơn rất nhiều.

Chỉ là Vân Vũ Dương muốn từ trong miệng của Vân Thiển hỏi ra manh mối quan hệ với bọn cướp. Vân Thiển nhưng mà vừa hỏi cái gì cũng không biết, mặc dù hắn nhìn thấy bộ dáng của hai người, nhưng cũng không có tác dụng gì, trời đất bao la, muốn đi nơi nào tìm hai người như thế?

Như vậy cũng chỉ có thể coi như thôi, Vân Thiển không có chuyện gì, đã nên cám ơn trời đất.

Chỉ là chuyện nữ hoàng bệ hạ đặt ở phủ Trấn quốc tướng quân gút lại phát hiện một chút không đạt được.

* * *

Ngự hoa viên, trong đình trên hồ sen tám góc, Nhàn vương điện hạ một bộ dáng buồn ngủ nghiêng lệch ở trên giường nệm nhỏ, căn bản là đem nữ hoàng bệ hạ bên cạnh xem như người tàng hình.

Sáng sớm bị người móc ra từ trong chăn, Nhàn vương điện hạ không vui lắm!

Nữ hoàng bệ hạ chân chó bưng trà đưa tới trước mặt nàng ta, thở dài nói: "Ta cũng không phải cố ý quấy rầy chuyện tốt của ngươi mà!" Lúc Nhàn vương điện hạ tiến cung thì sắc mặt kia thật u ám, vừa nhìn chính là chưa thỏa mãn dục vọng mà! Thực sự là tội lỗi tội lỗi.

Nhàn vương điện hạ rốt cuộc có lòng từ bi mở mắt ra: "Được rồi, có việc liền nói."

Nữ hoàng bệ hạ đem ly trà trong tay không ai tiếp thả lại trên bàn đá, nhếch môi cười nói: "Vốn là Vân Thiển có thể tìm về hay không ta là không có chút nào để ý, chỉ là vừa vặn lúc Vân Thiển bị người đưa trở lại, bị người của ta nhìn thấy, cũng là thuận tiện tra xét xem là ai to gan lớn mật như vậy, dám đối nghịch cùng phủ Trấn quốc tướng quân." Nên biết công khai cùng đại thần trong triều đối nghịch, đó cũng là không đem người nữ hoàng này để ở trong mắt!

Nữ hoàng bệ hạ cười lạnh một tiếng, tiếp tục nói: "Không nghĩ tới thu hoạch khá dồi dào."

Thấy Phong Lăng Hề hoàn toàn không có ý tứ tò mò hỏi thăm, nữ hoàng bệ hạ bất đắc dĩ tiếp tục nói: "Bên ngoài kinh thành có một thôn trang hẻo lánh nhỏ, nhìn như bình thường, nhưng bên trong giống như từng có người lui tới cùng người của sát thủ Minh."

Nghe vậy, Nhàn vương điện hạ cuối cùng cũng coi như là có chút phản ứng, lười biếng mở miệng nói: "Nói cách khác, độc thủ phía sau màn ám sát ngươi, rất có thể là một người nào đó hoặc là những người khác trong thôn trang nhỏ này, hoặc là người sau lưng bọn họ?"

Nữ hoàng bệ hạ thành thật gật đầu, vẻ mặt đó rõ ràng lại nói: “Những người này rất đáng ghét, ngươi cần phải vì ta lấy lại công đạo nha!”

Đáng tiếc, Phong Lăng Hề chỉ là miễn cưỡng trở mình, sau đó nhàn nhàn hỏi: "Chuyện liên quan gì đến ta?"

Nữ hoàng bệ hạ nghẹn một hơi, rõ ràng người này còn đang tức giận vì chưa thỏa mãn dục vọng, chỉ đành phải đau xót thở dài nói: "Ai, những người kia rõ ràng to gan lớn mật dám ở ngoài kinh thành ẩn núp, vừa nhìn chính là hạng người gian trá, nói không chừng toàn bộ thôn trang đều là cùng phạm tội, có lẽ còn không ngừng. Nếu muốn hoàn toàn tiêu diệt, chỉ sợ có chút mất công sức, trẫm vẫn để cho người mang năm mươi vạn binh mã tiến vào vây quét được rồi."

Phong Lăng Hề tức giận liếc một cái: "Được! Ngươi đừng làm ta khó coi." Năm mươi vạn binh mã, nàng cho là đi công thành sao?

Nữ hoàng bệ hạ lộ ra tám cái răng, vô cùng hoàn mỹ mỉm cười: "Cái kia..." Hắc hắc, nàng liền biết Lăng Hề sẽ không mặc kệ việc này, mặc dù tính tình Lăng Hề không hề tốt đẹp gì, thế nhưng nàng biết, Lăng Hề vẫn là rất quan tâm thương tiếc nàng.

Phong Lăng Hề ngồi dậy, chỉ nói một câu: "Đừng quên cho thù lao."

Nữ hoàng bệ hạ liền vội vàng gật đầu, hào phóng nói: "Ngươi muốn cái gì, tùy tiện cầm!" Thù lao tính là cái gì, dù sao đến lúc quốc khố trống vắng, Nhàn vương điện hạ cũng không thể nhìn nàng gặp cảnh khốn cùng đúng không?

Chỉ là nàng không sẽ nghĩ tới, Nhàn vương điện hạ sẽ tàn nhẫn như vậy, rõ ràng đem Tuyệt Ảnh của nàng dắt đi, hơn nữa còn đem bảo bối “Tiểu Ô nha” của nàng cũng mang đi, làm hại tâm can của nàng trực chiến, thịt thương yêu đau không dứt.

Nàng đã nói, Phong Lăng Hề làm sao sẽ dễ nói chuyện như vậy, nàng phá hư thế giới hai người của nàng ta, lại làm hại tuần trăng mật của nàng ta kết thúc trước thời gian, nàng ta trở về cũng không có tìm nàng tính sổ, thì ra là ở chỗ này chờ nàng đây!

Phải biết mang đi hai con sủng vật bảo bối này của nữ hoàng bệ hạ, đó là so với chuyển quốc khố vô ích của nàng còn làm cho nàng căm tức nhiều hơn, hiển nhiên Nhàn vương điện hạ quá mức rõ ràng uy hiếp nữ hoàng bệ hạ.

"Hoàng tử điện hạ, nữ hoàng bệ hạ giống như đang ở bên kia." Giọng nói của Minh Tuyên vang lên.

Hoàng Ngọc Ngạn giương mắt nhìn lại, đầu tiên nhìn nhìn thấy cũng không phải là nữ hoàng bệ hạ, mà là bóng dáng mấy ngày nay đều bứt rứt ở trong đầu óc hắn.

Không kịp suy nghĩ nhiều, hắn đã bước nhanh tới, chỉ là Phong Lăng Hề rõ ràng là vội vã đi làm chuyện chính, chờ hắn đi tới bên cạnh hồ sen, Phong Lăng Hề đã đi xa.

"Ngọc Ngạn, đến ngắm hoa sao?" Nữ hoàng bệ hạ ngoại trừ bên ngoài đối với Phong Lăng Hề chân chó, khó có được đối với người khác tử tế như thế, có thể thấy được nàng là thật sự rất thương hoàng đệ này.

Chỉ là nhìn thấy Hoàng Ngọc Ngạn nhìn chằm chằm một nơi thật lâu, ngay cả lời của nàng đều không nghe thấy. Nữ hoàng bệ hạ liền không khỏi nhíu nhíu mày, nhìn về phía kia, hình như là nơi Lăng Hề rời khỏi, trong lòng lập tức không khỏi hồi hộp một chút.

Nàng đúng là nghe Hoàng Vũ Mặc đã nói chuyện dọc theo đường đi, Hoàng Ngọc Ngạn cùng bọn họ gặp gỡ hoàn toàn là ngoài ý muốn. Chỉ là, cái ngoài ý muốn này sẽ không làm cho Ngọc Ngạn coi trọng Lăng Hề chứ?

Nhìn bộ dáng kia của Hoàng Ngọc Ngạn rõ ràng hồn vía lên mây, nữ hoàng bệ hạ đột nhiên cảm thấy đau đầu. Hoàng Vũ Mặc khốn kiếp dọc theo đường đi là làm sao vậy, gặp phải Ngọc Ngạn trước tiên nên cùng Lăng Hề mỗi người đi một ngả mới đúng, tại sao có thể để Ngọc Ngạn gần gũi Lăng Hề vậy? Không biết Lăng Hề yêu nghiệt kia chính là sát thủ thiếu nam, tuyệt đối không thể tiếp xúc sao? Lần này có thể làm như thế nào cho phải?

Nữ hoàng bệ hạ đau đầu vấn đề tình cảm của hoàng đệ, mà Phong Lăng Hề cũng đang vì cái mạng nhỏ của nàng bận rộn.

* * *

Màn đêm buông xuống, yên lặng như tờ, một bóng người ở trước cửa phòng chợt lóe lên, không chút nào dừng lại.

Trong phòng, Phong Lăng Hề đột nhiên mở mắt, nhẹ nhàng thả người trong ngực ra, tùy ý mặc quần áo đi về phía thư phòng.

Cô vừa rời đi, Vân Tư Vũ sau đó cũng mở mắt ra, bĩu môi, bay ra một viên thuốc, ném về phía bạc băng trong góc phòng, bạc băng nhận được thức ăn ngon tròn vo, vô cùng phấn khởi chạy ra ngoài cửa.

Tiểu hồ ly không cam lòng nằm sấp ở trên bệ cửa sổ gọi chít chit: ‘tại sao mỗi lần đều không có phần của nó? Nó cũng muốn đi lập đại công mà! Nó cũng muốn viên thuốc tròn vo mà!

Vân Tư Vũ bĩu môi nói: "Ai bảo bộ dạng của ngươi lớn như vậy?" Liếc nhanh liền bị người phát hiện, quả thực chính là công cụ hữu hiệu bại lộ thân phận.

Tiểu hồ ly đem móng vuốt nhỏ của mình đưa đến trước mắt quơ quơ, lại kêu hai tiếng chít chít, nó không lớn mà! Nó thật sự không lớn mà! Ô ô... Nó muốn giảm béo!

Xem bộ dáng nó như vậy cũng thấy thương, Vân Tư Vũ không thể làm gì khác hơn là cũng ném một viên thuốc cho nó, lúc này mới trở mình, ôm gối tiếp tục ngủ say như chết.

Trong thư phòng, Cảnh Duyệt thay đổi bộ dáng cà lơ phất phơ, mặt mũi tràn đầy nghiêm túc nói: "Vương gia, theo thuộc hạ điều tra, cái thôn trang nhỏ kia không có một người nào thật sự thôn dân, chỉ là những người kia làm việc vô cùng cẩn thận, có thể tra được dấu vết có quan hệ với sát thủ Minh đã là không dễ, những thứ khác không tra được gì." Vì không muốn đánh rắn động cỏ, các nàng cũng không dám xâm nhập điều tra quá sâu.

Phong Lăng Hề đem mặt nạ bướm bướm che ở trên mặt, lạnh nhạt nói: "Đi thôi!"

Hai người đi ra thư phòng, liền thấy bạc băng nằm ở ngoài cửa quay về phía Phong Lăng Hề thè lưỡi. Phong Lăng Hề ngoắc ngoắc môi, tâm tình không hiểu đột nhiên thay đổi tốt, thái độ đối với bạc băng đều khá hơn nhiều, cho phép nó quấn ở trên cổ tay mình.

* * *

Bên ngoài kinh thành trong một cái thôn trang nhỏ nào đó, nhìn như rất bình thường, thế nhưng tại đây lúc đêm khuya, cũng không ngừng sẽ có một hai bóng đen loé lên, đó rõ ràng cho thấy là đi tuần tra ban đêm.

Chỉ là tối nay nhất định không bình tĩnh, bóng đen lấp lóe kia đột nhiên liền dừng lại, sau đó im hơi lặng tiếng ngã xuống, hai hắc y nhân sau đó lóe lên, nhanh chóng biến mất.

Ngoài thôn, Phong Lăng Hề nhẹ nhàng vung tay lên, hơn mười hắc y nhân nhảy lên, sau đó bao phủ ở trong màn đêm, lặng yên không một tiếng động xuyên qua trong thôn trang, một nhà một hộ đều vào xem từng cái.

Chỉ là mặc dù là lặng yêu hành động không một tiếng động như vậy, vẫn là gây nên một số người chú ý cảnh giác, vốn là thôn trang yên tĩnh không có tiếng động đột nhiên ồn ào lên, tiếng kêu nương theo ánh đao Huyết Ảnh vang lên.

Hiển nhiên những người kia ở thôn trang này không ngừng ngoài mặt, một chỗ trong giếng cạn, không ngừng có người nhảy ra, cùng hắc y che mặt giao chiến chém giết không ngừng tay.

Phong Lăng Hề đứng chỗ cao, nhìn giao chiến phía dưới, đột nhiên nói với Cảnh Duyệt bên cạnh: "Đi xem xem có miệng địa đạo khác mở cửa hay không."

Có người chui ra từ trong giếng, cũng khó tránh khỏi có người từ trong địa đạo chạy trốn, cô nếu đã đến đây rồi, liền không dự định lưu lại mối họa.

Giao chiến kéo dài hồi lâu, thời điểm trời lờ mờ sáng mới rốt cục yên tĩnh lại, người trong thôn không giữ lại ai, địa đạo từng cái từng cái bị tìm tòi, không có một con cá lọt lưới, số lượng binh khí lớn cũng bị tìm được.

Một nữ tử gầy yếu cùng mấy người rõ ràng có địa vị tương đối cao bị bắt sống, mấy chục người toàn thân nhuốm máu hắc y nhân đem vây quanh ở trong đó.

Nữ tử gầy yếu bị trói lại nhìn thi thể tràn đầy trên đất cùng máu tươi, hai mắt đỏ bừng, sắc mặt nhăn nhó, bộ dáng kia rất là đáng sợ, đáng tiếc những hắc y nhân này lại thờ ơ không động lòng.

Đó là thế lực của nàng, cũng là hy vọng của nàng, hiện tại cái gì cũng đều không còn, cái gì cũng đều không còn rồi!

Đột nhiên hắc y nhân chia ra một con đường đến, nữ tử gầy yếu giương đôi mắt tràn đầy thù hận lên, chỉ thấy một thân hồng y, nữ tử mang mặt nạ bươm bướm trên mặt lười biếng đi tới, cái tư thái nhàn nhã kia, giống như không phải là đi lại ở bên trong máu tươi, mà là hoa tươi rực rỡ nằm trong tiên cảnh, mà nàng chính là chủ nhân tiên cảnh, tất cả cảnh đẹp đều chỉ là làm nền cho nàng, chỉ là gió đêm thổi lất phất kia giống như nhuốm máu góc áo, lại làm cho người ta như thấy ác ma, mùi máu tanh ở chóp mũi cũng thời khắc nhắc nhở mọi người, nàng thật sự là kẻ giết người không gớm tay khống chế trận này.

Nhìn bóng dáng này, sắc mặt nữ tử gầy yếu càng thêm vặn vẹo, đáy mắt thù hận hầu như muốn bốc cháy lên: "Là ngươi..." Tâm tình quá mức kích động, làm cho giọng nói của nàng trở nên khàn khàn, giọng nói kia tràn ngập sự thù hận, giống như là quỷ đói Địa ngục phát ra, làm cho người vô cùng khiếp sợ.

Phong Lăng Hề chỉ là hững hờ quét nhìn nàng một chút: "Hả? Ngươi biết ta?"

"Ngươi hóa thành tro ta cũng đều nhận ra ngươi!" Hung dữ nói ra câu này, nữ tử gầy yếu liều lĩnh đánh tới về phía Phong Lăng Hề.

Biết rõ căn bản không làm thương tổn được nàng, nhưng vẫn liều lĩnh như cũ, tựa hồ chỉ cần thương tổn được nàng một chút cũng tốt, chấp niệm như vậy có thể thấy được nàng đối với Phong Lăng Hề có bao nhiêu hận.

Đáng tiếc, nàng bị trói nên hành động vốn bất tiện, hơn nữa nữ tử này tựa hồ không biết võ, bên trong có nhiều cao thủ như vậy, muốn làm chủ nhân các nàng bị thương, không khác nào nói chuyện

viển vông, thân thể nàng vừa mới nhảy ra, liền bị người đá một chân trở về.

Sau đó một hắc y nhân bên cạnh nàng cầm lấy cổ áo của nàng, đem nàng xách lên, lại đè lại bả vai của nàng, dùng sức đè xuống dưới, làm cho nàng không còn sức lực phản kháng, ngã quỳ xuống đất. "Răng rắc" âm thanh vang lên ở bên tai, sắc mặt nữ tử trong nháy mắt trở nên tái nhợt, trên trán thấm ra dày đặc mồ hôi lạnh.

Hiển nhiên độ mạnh yếu của hắc y nhân làm cho xương đầu gối của nàng vỡ nát, thế nhưng nàng lại cắn răng, không có thốt ra dù chỉ một tiếng.

Không thể yếu thế ở trước mặt kẻ thù!

Phong Lăng Hề nhấc chân đi tới trước mặt nàng, đưa tay nắm lấy cằm của nàng, ở trên mặt nàng nhìn quét hai vòng. Sau đó đưa tay vào một chỗ dưới mang tai của nàng, hé một lớp mặt nạ mỏng như cánh ve có thể xé xuống, khuôn mặt dịu dàng lộ ra dưới mặt nạ.

Phong Lăng Hề nhíu mày: "Nam nhân?"

"Còn là một mỹ nhân!" Cảnh Duyệt đem cái khăn đen trên mặt kéo xuống, hiển nhiên là muốn lộ ra mức độ lớn nhất nàng này là yêu nghiệt nhà ai, khuôn mặt hoàn mỹ hoa gặp hoa nở.

Thấy gương bị kéo xuống hết, nam tử giả gái trong nháy mắt hoảng loạn, dùng sức lay động đầu, bỏ qua tay của Phong Lăng Hề, tức giận nói: "Đừng dùng cái tay dơ bẩn của ngươi mà chạm vào ta!"

"Ai nha nha..." Cảnh Duyệt chỉ sợ thiên hạ không loạn mà quát: "Chủ nhân, ngươi tồn cái tâm tư tà ác gì, làm cho tiểu mỹ nhân sợ

đến..."

Phong Lăng Hề căn bản không để ý tới nàng, chỉ là ung dung thong thả nói với nam tử kia: "Ngươi không cần lo lắng, ta cũng sợ hãi chịu thiệt." Nói xong, rõ ràng lột ra một bộ găng tay khinh bạc trong suốt trên tay trực tiếp vứt ở một bên.

Không thể không nói, Nhàn vương điện hạ thật đúng là một chút cũng không chịu thua thiệt, ngay cả chuyện này cũng đều muốn giận trở lại.

Cảnh Duyệt giật giật khóe miệng, thầm nói: “Ta còn dự định đi đến chỗ Quận chúa cáo trạng, nói ngươi trộm tiểu mỹ nhân đây! Thực sự là đáng tiếc!”

Vừa dứt lời, Phong Lăng Hề liền không thể nhịn được nữa đạp một chân bay xa.

Mà sắc mặt nam tử kia đỏ bừng lên, tất cả trong mắt đều là tức giận, ý tứ của Phong Lăng Hề là chạm vào hắn chịu thiệt vẫn là nàng? Đây rõ ràng chính là có ý sỉ nhục hắn!

Phong Lăng Hề lại không để ý đến hắn nữa, mà là nhìn về phía những binh khí kia bị tìm ra ngoài, sau khi xem, tựa hồ như sáng tỏ cái gì nói với nam tử kia: "Ngươi là người của Hoàng Vũ Thanh?"

Lúc trước vẫn là thái nữ Hoàng Vũ Hiên cùng Thanh vương Hoàng Vũ Thanh tranh đấu, cô cũng bỏ ra khá nhiều công sức, đối với Hoàng Vũ Thanh tất nhiên là khá là hiểu rõ, cho nên vừa nhìn binh khí này, liền biết những người này cùng Hoàng Vũ Thanh không thoát khỏi có liên quan, chẳng trách hận cô như thế, chẳng trách muốn ám sát Hoàng Vũ Hiên.

Hoàng Vũ Thanh chết, xác thực có thể coi là ở trên đầu các nàng, chỉ là không có ai biết người bí ẩn trợ giúp Hoàng Vũ Hiên đoạt vị lúc trước chính là Nhàn vương điện hạ.

"Đúng thì như thế nào?"

Hoàng Vũ Thanh đã chết, bây giờ mọi chuyện bại lộ, nam tử cũng không sợ thừa nhận.

Phong Lăng Hề sờ sờ cằm, đánh giá nam tử cứng cỏi trước mắt, mở miệng nói: "Ngươi là nam nhân của nàng?"

Cô là có chút thưởng thức nam nhân gan dạ này, bất quá cô cũng sẽ không hạ thủ lưu tình đối với kẻ địch.

Cảnh Duyệt đi khập khiễng, chống gậy trở về nói tiếp lời: "Nhìn dáng vẻ căn bản cũng không được Hoàng Vũ Thanh yêu thích, nếu không lúc trước cũng sẽ không trở thành cá lọt lưới. Tiểu mỹ nhân, tại sao đối với nữ nhân chết bầm không có lương tâm như vậy vẫn khăng khăng một mực chứ? Không bằng ngươi đi theo bản tiểu thư đi! Bảo đảm ngươi ăn ngon mặc đẹp."

Một đám hắc y nhân giương mắt nhìn trời, thực sự là không muốn thừa nhận người không được điều gì này là một trong đầu lĩnh của bọn họ.

Nam tử hơi thay đổi sắc mặt, có vết thương tích lũy ở trong lòng, có đau khổ, còn có sợ hãi.

Hắn chỉ là một người trong phần đông thị quân của Hoàng Vũ Thanh, chỉ được sủng ái mấy ngày Hoàng Vũ Thanh liền chán, hắn cũng dần dần bị người quên lãng; đúng là hắn lại bởi vì mấy ngày dịu dàng kia làm cho người ta sa vào, thật sự yêu nữ nhân vô tình

kia. Mặc dù có oán giận Hoàng Vũ Thanh, nhưng Hoàng Vũ Thanh chết lại làm cho trong lòng hắn đau đớn vĩnh viễn, hắn xin thề nhất định phải chính tay đâm chết kẻ thù, không tiếc giả gái, tranh ăn với hổ, nhưng là hắn vẫn thất bại, bây giờ còn rơi vào trong tay kẻ thù.

Nhìn bộ dáng "dáng vẻ lưu manh" kia của Cảnh Duyệt, trong lòng hắn có chút khủng hoảng, thật sự từ khi thân phận nam tử bị nhìn thấu, trong lòng hắn liền dâng lên từng cơn sợ hãi, nam tử bị một đám nữ nhân làm tù binh sẽ có kết cục gì, còn cần phải nói sao?

Không thể không nói, hắn thật sự nghĩ quá nhiều, những người thủ hạ này của Phong Lăng Hề không phải là du côn lưu manh, sao có thể thật sự nhìn thấy một nam nhân liền nhào tới, coi như là Cảnh Duyệt cũng bất quá là ngoài miệng nói một chút thôi, nàng còn không đến mức đói bụng ăn quàng.

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 61: Tình Địch Ơi Tình Địch

Phong Lăng Hề giống như nhìn ra chuyện hắn lo lắng, cũng không nói toạc ra, ngược lại hơn nữa lợi dụng, bắt đầu thẩm vấn.

"Tại sao đột nhiên thả Vân Thiển? Sau lưng ngươi còn có người nào?"

Nam tử nhếch môi, một tư thế chết cũng không mở miệng, vì thế Phong Lăng Hề liền đạp đạp Cảnh Duyệt, Cảnh Duyệt oán trách nhìn nàng một cái.

Tại sao lại là nàng? Nàng cũng là có tôn nghiêm được hay không? Nàng cũng có quyền lựa chọn được hay không chứ?

Trong lòng nói thầm, đồng thời đi tới bên cạnh nam tử kia, cười khẩy rồi sờ soạng một cái trên mặt nam tử, tặc lưỡi nói: "Da thịt này mền mịn đích thực là không tồi, bọn tỷ muội, chúng ta thật có phúc."

Ừ, có phúc cùng hưởng - có nạn cùng chịu, đem tất cả mọi người đều kéo xuống nước là được rồi.

Khóe miệng một đám hắc y nhân co giật, nhưng lại không thể không phối hợp phát ra một trận cười dâm đãng.

Phong Lăng Hề đưa tay vuốt ve trán, cũng còn tốt không có ai nhìn thấy. Nếu không cô tuyệt đối không thừa nhận một đám người hèn mọn như thế tất cả đều là thủ hạ của cô.

Mặc dù hành động vụng về, thế nhưng đối với nam tử vốn là lo lắng sợ hãi kia, lại dễ dàng liền lừa dối qua ải, nhìn cái sắc mặt trắng bệch kia của hắn, Cảnh Duyệt cười lạnh nói: "Tiểu mỹ nhân, ngươi là ngoan ngoãn nói ra đây, hay là để cho bọn tỷ muội trước tiên hầu hạ ngươi một phen lại nói ra?"

Nghe vậy, nam tử mang tràn đầy sự thù hận nhìn nàng một cái, trong mắt tràn đầy quyết tuyệt.

(dem: quyết liệt + tuyệt tình.)

Cảnh Duyệt thấy không xong, kịp thời đưa tay nắm cằm của hắn, tặc lưỡi nói: "Thực sự là không ngoan đây! Tiểu mỹ nhân chẳng lẽ là nghĩ sau khi chết, bị lột sạch treo ở trên tường thành để cho người ta xem xét sao?"

"Ngươi..." Nam tử tức đến sắc mặt đều tái xanh, trong lòng hắn, Phong Lăng Hề đã cùng ma quỷ vẽ lên giống nhau. Trong lòng tự nhiên cảm thấy không có chuyện gì là Phong Lăng Hề làm không được, cho nên Cảnh Duyệt uy hiếp ngược lại rất có tác dụng, lập tức liền làm cho hắn không dám lại dễ dàng tìm cái chết.

Nên biết danh tiết của nam tử đúng là so với mạng còn quan trọng hơn, nhất là trong lòng nam tử có chủ nhân; mặc kệ là người bị hủy trong sạch trước đó, hay là sau khi chết danh tiết khó giữ được, đều là chuyện so với chết còn đau khổ hơn.

Thấy uy hiếp có hiệu quả, Phong Lăng Hề lúc này mới ung dung thong thả mở miệng nói: "Nói đi, dù sao Hoàng Vũ Thanh đã chết, kế hoạch báo thù của ngươi cũng thất bại, ngươi luôn không muốn không rõ ràng đi gặp Hoàng Vũ Thanh sao?"

Sắc mặt nam tử một lúc xanh một lúc trắng, nhưng trong lòng là quyết định chủ ý, sẽ không đem chuyện của Vân Thiển nói ra, nói như vậy, có lẽ còn có cơ hội báo thù, mặc dù không phải chính bản thân hắn tự tay báo thù.

Không thể nói ra chuyện của Vân Thiển, dĩ nhiên cũng không thể đem người cùng hắn hợp tác khai ra, kẻ địch với kẻ địch chính là bằng hữu, mặc kệ mục đích cuối cùng của người kia là gì, chỉ cần có thể giết Hoàng Vũ Hiên hoặc là người áo đỏ này là tốt rồi.

Chỉ là hắn cũng không muốn bị một đám người phá huỷ trong sạch, trong khoảng thời gian ngắn, cũng không phải biết nên làm thế nào cho phải.

Cắn cắn môi, một chút đau nhói làm cho hắn thoáng trấn định lại, sau đó mới mở miệng nói: "Vốn là bắt Vân Thiển chính là vì hắc tuyền thạch, mắt thấy hắc tuyền thạch không chiếm được, ta cũng không muốn thật sự chọc giận phủ Trấn quốc tướng quân, vậy đối với ta không có gì hay."

Hắn muốn biểu đạt ý tứ nhưng thật ra là, Vân Vũ Dương giống như không có dự định muốn dùng hắc tuyền thạch để đổi người, cho nên hắn mới đem người thả trở về, điều này hiển nhiên không có sức thuyết phục. Dù sao hắn cực nhọc vất vả đem người bắt tới chính là muốn có được hắc tuyền thạch, nhưng trong tình huống này Vân Vũ Dương thật giống như không muốn cho, liền buông tha, chuyện này thực sự là quá không hợp lý.

Bất quá vận may của hắn không sai, hắn nói rất đúng không chiếm được hắc tuyền thạch, mà Vân Vũ Dương làm thế nào cũng không muốn cho, ngược lại là chó táp phải ruồi. Phong Lăng Hề cũng có thể giải thích là: bởi vì hắc tuyền thạch đã không ở chỗ của

Vân Vũ Dương, hắn không thể nào lại lấy được từ chỗ Vân Vũ Dương. Nếu như không muốn hoàn toàn cùng phủ Trấn tướng quân trở mặt, hắn thật đúng là chỉ có thể thả người.

Bất quá, Phong Lăng Hề cũng không phải dễ dàng bị lừa như vậy.

Chuyện hắc tuyền thạch bị cô lấy đi, Vân Vũ Dương sẽ không dễ dàng tuyên dương, người này nếu như biết rõ, chỉ có thể nói rõ nguồn gốc tin tức của hắn không giống bình thường, như vậy tất nhiên còn có những thế lực khác hoặc là người hợp tác. Nếu như hắn căn bản không biết chuyện hắc tuyền thạch bị cô lấy đi, như vậy lời này liền hoàn toàn không thể tin.

Trong lòng có tính toán, nhưng trên mặt không hiện ra chút nào, Phong Lăng Hề chỉ nhàn nhạt hỏi: "Như vậy, sau lưng ngươi còn có người nào?" Thay vì tin tưởng nam tử này còn có những thế lực khác, cô càng muốn cho rằng hắn còn có người khác hợp tác. Dù sao chỉ là một nam tử yếu ớt, Hoàng Vũ Thanh để lại thế lực tuyệt đối sẽ không nhiều, không thành tài được, mà hắn vốn hẳn là không bối cảnh gì. Nếu không dựa vào tình cảm hắn đối với Hoàng Vũ Thanh, cũng sẽ không cứ như vậy trơ mắt nhìn Hoàng Vũ Thanh chết, mà không giúp đỡ.

"Ta..." Nam tử chính là muốn lại thử lừa dối qua ải, đột nhiên một hồi tiếng xé gió truyền đến.

Mũi tên nhọn cắt phá trời cao, rậm rạp chằng chịt, giống như mưa tên, từ bốn phương tám hướng bắn nhanh về phía bên này, lúc này nếu như bị bắn trúng, lập tức liền sẽ biến thành tổ ong vò vẽ.

Hắc y nhân nghiêm chỉnh huấn luyện, nhanh chóng hợp lại, đem bắt vài người sống vây vào giữa, sau đó vung vũ khí, đánh rơi từng đợt rồi lại từng đợt mũi tên, ngược lại cũng không thế nào vất vả, chỉ là mưa mũi tên này giống như hoàn toàn không có dự định dừng lại.

Đột nhiên, trong hỗn loạn bay lên một luồng khói vàng, Phong Lăng Hề nhướng mày, lạnh lùng nói: "Bế khí."

Sau khói vàng, mưa tên lại kéo dài một hồi mới dừng lại, rõ ràng cho thấy vì để cho các nàng tạm thời không cách nào phân tâm đi bận tâm mấy người sống kia.

Hắc y nhân phản ứng nhanh chóng, vẫn chưa trúng độc. Phong Lăng Hề xoay người nhìn về phía mấy tên tù binh bị vây quanh, sắc mặt không khỏi trầm xuống.

Trong mắt Cảnh Duyệt cũng tràn đầy nghiêm nghị, đi tới kiểm tra một phen, thở dài nói: "Không thể cứu."

Phong Lăng Hề nhíu nhíu mày, xem ra sau này cô phải cùng học tập với con mèo hoang nhà cô mới được, bên người có mang thuốc, mặc dù độc này vào máu là chết, nhưng nếu như giải đúng lúc, cũng không phải không cứu được, đáng tiếc trên người cô căn bản không có thuốc giải.

Thời điểm mưa tên dừng lại, đã có mấy hắc y nhân ngay lập tức đuổi theo về mỗi hướng, chỉ là chỉ chốc lát liền trở về, không hề thu hoạch được gì.

Những người kia hiển nhiên là chuyên đến giết người diệt khẩu, hơn nữa sẽ không lại cho bọn họ lưu lại đầu mối mới. Thời điểm hắc y nhân đuổi theo, những người kia tương đương quyết tuyệt,

thường là có khả năng bị tóm, liền ngay lập tức cắn độc tự sát, căn bản không cho người ta cơ hội bắt làm tù binh, hơn nữa trên người cũng không có để lại chút manh mối nào.

Hành động đột nhiên tới diệt khẩu làm cho Phong Lăng Hề minh xác biết rõ, phía sau nam tử còn có người, thế nhưng manh mối lại cũng cắt đứt ở nơi đây.

Cảnh Duyệt không nhịn được thở dài, nàng đã dự liệu được phải hoàn toàn giải quyết độc thủ phía sau màn trước. Cuộc sống của nàng gặp qua nhiều đau khổ, sớm biết thế mang theo Duẫn Thiểu Thiên tới là tốt rồi, cũng không đến nỗi bị người diệt khẩu. Không được, nàng nhất định phải lập tức gọi Duẫn Thiểu Thiên hồi kinh mới được.

Phong Lăng Hề liếc nhìn tù binh chết đi, híp mắt nói: "Thu dọn sạch sẽ." Sau đó liền đi cũng không quay đầu lại.

Cô thật không có quá mức thất vọng, có thể làm cho sát thủ Minh điều động toàn thể, vốn cũng không giống như là chuyện mà một nam tử yếu ớt có thể làm được, đã sớm biết có người sau lưng nam tử, sẽ có người đến giết người diệt khẩu cũng rất bình thường.

Về phần manh mối, dù sao chỉ cần Hoàng Vũ Hiên còn sống, đối phương liền nhất định còn có thể lựa chọn hành động, không sợ không tìm được cơ hội.

* * *

Trở lại vương phủ, Phong Lăng Hề trực tiếp đi tới phòng tắm, trên người mùi máu tanh quá nồng, vẫn là không muốn đem con mèo hoang nhà cô hun cho tỉnh ngủ.

Đáng tiếc, Vân Tư Vũ vốn là đang đợi nàng trở về, nghe được một chút động tĩnh liền tỉnh lại, sau đó trực tiếp chạy về phía phòng tắm.

Thấy Vân Tư Vũ dụi mắt chạy vào, Phong Lăng Hề ngước mắt nhìn về phía hắn: "Đánh thức chàng?"

Vân Tư Vũ lắc đầu, cũng chạy vào hồ tắm, hỏi: "Thế nào?"

Phong Lăng Hề thấy hắn cứ như vậy liền xuống nước, không khỏi đưa tay nhéo nhéo mặt của hắn, đem hắn ôm vào trong lồng ngực, đem áo ngủ ướt đẫm trên người hắn cởi xuống, rồi mới lên tiếng: "Mạng nhỏ của Hoàng Vũ Hiên vẫn không có bảo đảm, manh mối cắt đứt."

Vân Tư Vũ tiến đến bên môi nàng hôn một cái, an ủi: "Không sao, gieo tai họa ngàn năm, nữ hoàng bệ hạ không dễ dàng đi đời nhà ma như vậy."

Đại nghịch bất đạo như vậy, cũng chỉ có đôi phu thê này mới nói ra tự nhiên như vậy, đương nhiên là chuyện nghe được.

Phong Lăng Hề cười liếm hôn đôi môi của hắn, hàm hồ nói lầm bầm: "Lời này có lý."

Vân Tư Vũ tùy ý để nàng hôn trong một lúc, sau đó dần dần phát hiện mùi có chút không đúng, liền vội vàng nắm lấy móng vuốt sói đang dao động trên người, cau mày nói: "Đừng nghịch, đi ngủ."

"Ta không mệt."

"Ngủ."

"Ta..."

"Ngủ."

"Hức..."

"Ngủ."

Vì vậy, Phong Lăng Hề thất bại, bị Vân Tư Vũ đẩy từ trong hồ tắm ra ngoài, cầm khăn lông lớn lau khô, trực tiếp nhét lên trên giường.

Vì để ngừa tính sói của người nào đó lại bộc phát, Vân Nhị công tử trực tiếp bỏ lại một câu: "Ta muốn ra ngoài." Liền dẫn Khởi Vân chạy trốn.

Chỉ để lại Nhàn vương điện hạ vườn không nhà trống, nhìn ngày thở dài, khí trời tốt như vậy, thật sự phải dùng để ngủ sao? Được rồi, nếu con mèo hoang nhà cô để cho cô ngủ, vậy thì đi ngủ! Ban ngày ngủ, buổi tối mới có tinh thần...

Vì vậy Nhàn vương điện hạ ôm gối ngủ say như chết, đáng tiếc, không chờ cô ngủ được bao lâu, Nữ hoàng bệ hạ bãi triều liền quang lâm lần nữa.

Lần này Nhàn vương điện hạ ngược lại không có ném cho nàng thêm sắc mặt, mặc dù bị người quấy rầy giấc ngủ.

"Thế nào?" Nữ hoàng bệ hạ không thế nào vội vàng hỏi đáp.

Phong Lăng Hề đem chuyện tối ngày hôm qua nói đơn giản một hồi, sau đó nói một câu: "Không thể để cho Vân Thiển tiến cung."

Nữ hoàng bệ hạ cũng hiểu rõ ràng ý của nàng, không khỏi cười nói: "Ta còn tưởng rằng ngươi muốn cho ta làm mồi đây?"

"Muốn dẫn hung thủ ra, đương nhiên phải để ngươi làm mồi, bất quá Vân Thiển vẫn là quên đi, không xác định nguy hiểm, vẫn là để ngừa vạn nhất cho tốt, hơn nữa, Vân Thiển cho dù vào cung, cũng bất quá là thêm phiền phức cho ngươi thôi."

Điểm này Nữ hoàng bệ hạ ngược lại tương đối tán thành, tính tình của Vân Thiển là cái gì, nàng cũng có chút hiểu rõ, người này nếu như vào cung, còn phải làm cho nàng phân tâm châm sóc. Bằng không nếu là chết không rõ ràng, Vân Vũ Dương là một cái không nghĩ ra, chế tạo cho nàng ra phiền toái gì liền không tốt.

"Bất quá, việc này cũng không thể trực tiếp từ chối, nếu để cho Vân Vũ Dương hiểu lầm ta thay đổi chủ ý, có thể hoàn toàn trừ đi tâm tư của bà liền không tốt."

Hiện tại ai muốn mạng nàng còn không rõ ràng lắm, mục đích cuối cùng là gì cũng còn không xác định, lúc này nếu là đem Vân Vũ Dương bức cho cuống lên, bà vì tự vệ, khó bảo toàn sẽ không bị người lợi dụng.

Nghe vậy, Phong Lăng Hề thở dài nói: "Nữ hoàng bệ hạ chẳng lẽ ngay cả chút chuyện nhỏ này đều xử lý không tốt?"

Nữ hoàng bệ hạ không khỏi buồn rầu: "Lăng Hề, ngươi làm sao có thể coi thường ta như thế? Chờ xem kịch vui đi!"

Nhìn đáy mắt của Nữ hoàng bệ hạ không ngừng loé lên vầng sáng tà ác. Phong Lăng Hề tin tưởng, đó tuyệt đối một hồi sẽ làm trò hay làm cho người ta buồn nôn.

Nói chuyện chính xong, Nữ hoàng bệ hạ cũng không ở lại lâu, vội vàng nói: "Còn có rất nhiều tấu chương chưa phê đây, ta liền về cung trước."

Nhìn bóng dáng vội vàng kia của Hoàng Vũ Hiên, Phong Lăng Hề nhíu mày, Nữ hoàng bệ hạ khi nào thì cần vất vả như thế? Lần nào xuất cung không phải là kéo đến kéo đi cũng không muốn trở về cung, hiện tại rõ ràng tích cực như vậy, tuyệt đối có quỷ!

Đúng như dự đoán, Nữ hoàng bệ hạ mới vừa đi một lúc, liền có người vội vàng đến báo: "Vương gia, Nữ hoàng bệ hạ đem Tuyệt Ảnh của nàng và Tiểu Ô nha trộm đi."

Xem ra đây mới là mục đích cuối cùng của Nữ hoàng bệ hạ khi đến phủ Nhàn vương.

Người kia do dự một chút, lại nói một câu: "Cái kia... Nữ hoàng bệ hạ bị Đạp Tuyết đá một chân, Vương gia ngài xem, có muốn thỉnh thái y tới xem một chút hay không?"

Người này nói xong cũng thật sự là hàm xúc, không có nói thẳng, Nữ hoàng bệ hạ trộm được Tuyệt Ảnh và Tiểu Ô nha quá mức kích động, nhất thời không đề phòng bị Đạp Tuyết đá chó gặm bùn, cùng một đống phân ngựa hai mặt nhìn nhau một lúc lâu, hiện tại đang ở giữa nôn khan.

Phong Lăng Hề vô tình nói: "Không cần, nếu để người ta biết rõ Nữ hoàng bệ hạ bị ngựa đá sẽ mất mặt." Cho nên, hãy để cho Nữ hoàng bệ hạ tự sinh tự diệt đi thôi!

Ai bảo Nữ hoàng bệ hạ lớn mật đến phủ Nhàn vương trộm đồ, đó là đáng đời.

Đương nhiên trên đời này lớn mật không chỉ có Nữ hoàng bệ hạ.

* * *

Vân Tư Vũ thân là Nhàn vương quân, lúc đi ra ngoài thì vốn nên có thị vệ bảo vệ mới đúng, đáng tiếc Vân Tư Vũ rất không thích mang một chuỗi đuôi dài, hắn đối với thân thủ của mình có lòng tin, mang theo Khởi Vân đã không tệ, hơn nữa có bạc băng và tiểu hồ ly theo hắn, Phong Lăng Hề cũng rất yên tâm.

Đúng là, sức chiến đấu này Phong Lăng Hề nhìn qua đều rất tốt, nhưng một mực có người vô cùng không có mắt cảm thấy rất dễ ức hiếp.

Vì vậy, nơi nào đó trong hẻm tối, đang tiến hành một màn tiết mục đùa giỡn.

Cầm đầu là một nữ nhân dáng vẻ lưu manh, dung mạo cũng không tồi, đáng tiếc khí chất hoàn toàn không có, toàn thân phục trang đẹp đẽ, giống như nhà giàu mới nổi.

Mà nàng cũng đúng là nhà giàu mới nổi... Nữ nhi, nhà một người mới phát tài, mới đưa đến kinh thành không lâu, tuy rằng mẫu thân nàng cường điệu nói người ở kinh thành không có thể tùy ý trêu chọc, nói không chắc lúc nào liền chọc tới quan lại quyền quý, đá vào tấm sắt, nhưng nữ tử lưu manh này, bình thường đều là làm mưa làm gió quen rồi, bây giờ bị nhốt lâu như vậy, sớm liền không nhịn được.

Vì thế, sáng sớm liền dẫn mấy tên thủ hạ đi ra đi bộ, sau đó có số may gặp gỡ hai tiểu mỹ nhân không mang thị vệ, chuyện này quả

thật chính là ông trời có mắt, cơ hội như vậy, nàng làm sao có thể buông tha?

"Mỹ nhân, cùng đi với bản tiểu thư thôi, bảo đảm chàng sau này ăn ngon mặc đẹp."

Nhìn nữ nhân trước mặt cố làm ra vẻ phóng khoáng, Khởi Vân cau mày, mặt mũi tràn đầy âm trầm, mà Vân Tư Vũ còn lại là cười đến rất vui vẻ, hai mắt phát sáng, quả nhiên, chính là muốn đi ngõ tối không có người, mới dễ dàng gặp gỡ cướp bóc, đương nhiên, cướp sắc cũng là cướp sao!

A, điểm quan trọng nhất là không thể mang theo Hề.

Vân Tư Vũ đang tổng kết làm sao mới có thể gặp được lưu manh, cười đến càng ngày càng hài lòng, còn ánh mắt nữ lưu manh kia lại bốc lên ánh sáng xanh, ‘tiểu mỹ nhân có vẻ như tâm động nha! Nàng liền biết, nàng phong lưu phóng khoáng, người gặp người thích, tiểu mỹ nhân làm sao sẽ không thích chứ?’

Đáng tiếc người này không phải là đại mỹ nhân lẳng lơ, bất quá tốt xấu cũng là tiểu mỹ nhân trắng nõn nà đáng yêu, hơn nữa cười lên thật là ngọt, tạm thời chấp nhận một chút là được rồi.

"Hí..."

Nữ lưu manh hít hít nước miếng, ánh mắt đăm đăm đi về phía Vân Tư Vũ, đưa tay liền muốn bắt bàn tay nhỏ bé trắng mịn của hắn, trong miệng nói: "Tiểu mỹ nhân, bản tiểu thư sẽ thật sự đối xử tối với ngươi..."

"A..." Đột nhiên một tiếng hét thảm truyền đến.

Nữ nhân lưu manh kia cũng không biết xảy ra chuyện gì nằm trên mặt đất, máu mũi chảy ròng, chỉ thấy nàng đưa tay che mũi, giận dữ hét: "Ai? Ai dám ám hại bản tiểu thư?" Còn làm hại nàng mất mặt trước mặt tiểu mỹ nhân, thực sự đáng chết!

Trên mặt Khởi Vân vốn là âm trầm cũng lộ ra một nụ cười, người này sao lại ngu xuẩn như thế, một mực còn đùa giỡn với người không nên đùa giỡn, đáng đời bị Vương quân trêu đùa.

Mấy tên thủ hạ của nữ lưu manh rốt cục phục hồi lại tinh thần lại, muốn tiến lên dìu nàng, thế nhưng một giây sau nhưng cứng ngắc ngay tại chỗ, trợn to mắt, há to miệng, một bộ dáng sợ hãi nhìn một màn xảy ra trước mắt.

Chỉ thấy một tay của Vân Tư Vũ lấy đôi mắt nổ đom đóm của nữ lưu manh rơi xuống xách lên, quay về đánh vài quyền mạnh mẽ vào cái bụng của nàng. Sau đó giống như lo lắng máu sẽ bắn lên trên người, lúc nữ lưu manh bị đánh đến hộc máu thì đột nhiên lùi về sau hai bước, nữ lưu manh cũng bị hắn ném một cái vứt đi, nặng nề rơi trên mặt đất, bụi bặm tung bay.

Sau đó mấy tên hạ thủ cứng ngắc kia đã quên giúp đỡ, liền nhìn thấy tiểu mỹ nhân trong mắt các nàng, đột nhiên lộ ra một nụ cười ngọt ngào má lúm đồng tiền. Sau đó lập tức chạm lên, thân thể rơi xuống, lại là một tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên, có vẻ như còn kèm theo tiếng gãy xương răng rắc.

"Hắn hắn hắn..." Rốt cục có người phản ứng lại, tiểu mỹ nhân này là người tổn thương lão đại của các nàng, hơn nữa, chỉ chạm một cái, rõ ràng hung hăng dẫm đạp lên trên lưng của lão đại các nàng, thật là có bao nhiêu đau đớn chứ?

Mấy tên thủ hạ rụt cổ một cái, có chút do dự, có nên tiến lên hay không? Lão đại là nhất định phải cứu, nhưng các nàng sợ hãi tiểu mỹ nhân khủng bố này nha! Không phải là muốn trở về tìm viện binh chứ?

Đáng tiếc không chờ các nàng nhiều rối rắm, Vân Tư Vũ thấy người dưới chân đã hôn mê, liền coi trọng những người khác.

Khởi Vân thấy hắn thật hứng thú, cũng không tiến lên tham gia trò vui. Vì vậy liền thấy Vân Tư Vũ ở bên cạnh mấy người chạy tới chạy lui, đông một quyền, tây một cước, tiếng kêu gào vang lên không ngừng.

Chờ lúc Vân Tư Vũ ngừng tay thì chỉ còn lại mặt mũi bầm dập của mấy nữ nhân, nằm trên đất gọi ai ui, ngay cả bò cũng đều bò không được.

Vân Tư Vũ vỗ vỗ tay, chuẩn bị rời đi, Khởi Vân thấp giọng hỏi một câu: "Vương quân, muốn quét dọn sạch sẽ sao?"

Bước chân Vân Tư Vũ vẫn không dừng nói: "Không cần, người không quá quan trọng."

Nghe vậy, Khởi Vân cũng không nói thêm gì nữa, hắn cũng nhìn ra được, những người này là lưu manh thật sự, cũng không phải người trải qua ngụy trang.

Hai người từ trong ngõ hẻm đi ra ngoài, mà trên đầu tường lại đột nhiên xuất hiện một người, nhìn bóng dáng hai người rời đi, thấp giọng cười nói; "Còn tưởng rằng là con tiểu bạch thỏ, không nghĩ tới là chỉ có thể cong người làm mèo, đúng là đáng yêu."

"Chít chít..."

Đột nhiên một tiếng chít chít tiếng kêu, làm cho vốn chỉ là hơi dừng lại, người đã chuẩn bị rời đi, không khỏi dừng một chút, giương mắt nhìn lại, liền thấy trên đầu vai của con mèo nhỏ biết cong người kia, không biết từ lúc nào lại có một con tiểu hồ ly xù lông ngồi xổm, mà một cái móng vuốt của tiểu hồ ly chính là chỉ thẳng về phía nàng, hiển nhiên nó phát hiện nàng.

Đã đi tới đầu hẻm Vân Tư Vũ quay đầu liếc nhìn nữ nhân trên đầu tường, chỉ thấy nữ nhân kia một thân cẩm bào*, tay cầm quạt ngọc xếp, một đầu tóc đen bóng, sợi tóc dùng bạch ngọc quan buộc lên, gương mặt góc cạnh rõ ràng, mang theo hào khí, khóe miệng mỉm cười, bên trong tuấn mỹ mang theo một tia dịu dàng, hơi lười biếng ngồi ở đầu tường.

(*cẩm bào: áo dài bằng vải gấm, ống tay rộng dành cho quan mặc.)

Mà nàng nhìn trong mắt Vân Tư Vũ mang theo hứng thú, rõ ràng cảm thấy hứng thú với hắn không giống tất cả mọi người.

Nữ tử như vậy vừa nhìn liền biết thân phận cao quý, hơn nữa dung mạo xuất sắc, khí chất xuất chúng, nam nhi hoài xuân vừa thấy khó tránh khỏi có ý rung động trong lòng, thậm chí trong tâm có ý xấu muốn hứa hẹn.

Đáng tiếc Vân Tư Vũ chỉ là liếc mắt nhìn, ước định một chút người này có uy hiếp đối với hắn hay không. Sau đó lôi kéo Khởi Vân còn đang nhìn người kia, thầm nói: "Khởi Vân, đừng xem, cũng không có đẹp mắt như Hề."

Khởi Vân giật giật khóe miệng, Vương quân cho rằng hắn là đang lộ vẻ háo sắc sao? Hắn chẳng qua là cảm thấy người này có

chút quen mặt, thế nhưng trong khoảng thời gian ngắn lại nhớ không ra đã gặp nhau ở nơi nào, cho nên mới phải nhìn thêm vài lần mà thôi.

Mà nữ tử trên đầu tường vốn là đang chú ý trên người Vân Tư Vũ, tự nhiên nghe thấy hắn nói thầm, lập tức không khỏi nhíu nhíu mày, đối với cái người trong miệng hắn kia so với nàng còn đẹp mắt hơn làm cho hắn có chút khó chịu.

"Ngươi..."

Nữ tử muốn nói điều gì, đáng tiếc, Vân Tư Vũ đã kéo Khởi Vân xoay người rời đi.

Lưu lại nữ tử cười một cái chế giễu, vẫn là lần đầu tiên có nam tử không nể mặt nàng như vậy.

Mà đi qua một con đường sau đó, Khởi Vân đột nhiên kinh hô một tiếng: "A... Ta nhớ rồi, đó là Võ vương thế nữ, ta đã từng xa xa gặp một lần, nhất định là ngày mừng thọ của Thái hậu sắp đến, cho nên nàng ta mới có thể đến kinh thành, Vương quân..."

Khởi Vân quay đầu nhìn về phía người ở bên cạnh, mới phát hiện vậy căn bản không phải Vân Tư Vũ, sau đó Khởi Vân đau khổ phát hiện, trong lúc hắn thất thần đã đem vứt bỏ Vương quân rồi.

* * *

Mà Vân Tư Vũ bị làm mất đang từ cửa sau Tri Phong lâu mò đi vào, sau đó chạy đi tìm Giải Ngữ.

Nhìn thấy Vân Tư Vũ, Giải Ngữ theo bản năng nhìn về phía sau hắn, không có phát hiện Phong Lăng Hề, không khỏi nhíu nhíu mày:

"Quận chúa, một mình ngươi đến?" Chủ nhân làm sao để Quận chúa một mình đi ra tản bộ, còn chạy vào Tri Phong lâu.

Vân Tư Vũ tự nhiên tìm cái ghế ngồi xuống, thuận tiện cầm ấm trà, rót một ly trà uống, mới mở miệng nói: "Ta có mang Khởi Vân, bất quá đem vứt bỏ Khởi Vân rồi, phỏng đoán Khởi Vân bây giờ còn đang suy nghĩ tới nữ nhân gặp phải trên đường kia."

Trên đường gặp phải nữ nhân? Khởi Vân còn muốn? Giải Ngữ có chút theo không kịp dòng suy nghĩ của Vân Tư Vũ, chỉ là còn không chờ hắn hỏi nhiều, Vân Tư Vũ liền giương mắt nhìn hắn, nói ra: "Giải Ngữ, ta muốn nghe ngươi đánh đàn."

Giải Ngữ rốt cuộc nhịn không được liếc một cái, ‘quả nhiên không phải người một nhà không vào chung một cửa nhà, đều coi hắn là nhạc công, chủ nhân mỗi lần tới cũng kêu hắn đánh đàn, nhưng mỗi lần đều là bộ dáng buồn ngủ, nào có chăm chú nghe? Căn bản chính là một cách vô ích nô dịch hắn.

Giải Ngữ bình thường thông minh xinh đẹp, lại nghiêm ngặt giữ thân phận, đều làm cho người ta cảm thấy có chút xa cách, lúc này không nhịn được mắt trợn trắng, thật ra làm cho Vân Tư Vũ cảm thấy lập tức rút ngắn khoảng cách, cùng so với những công tử thế gia kia, hắn vẫn là càng yêu thích những nam tử thủ hạ này của Phong Lăng Hề, đều là người có bản lãnh, có thể tay làm hàm nhai, tính tình kiên cường, không cần dựa vào nữ nhân cũng có thể sinh tồn.

Giải Ngữ trong lòng mặc dù oán giận, nhưng ở dưới con mắt lóe sáng kia của Vân Tư Vũ, hắn thật đúng là không đành lòng từ chối.

Bất quá làm chuyện cho hắn vui mừng, Quận chúa quả nhiên so với chủ nhân lương thiện hơn nhiều, nhìn Quận chúa nghe đều rất nghiêm túc!

Chỉ là còn không chờ hắn đàn xong một khúc, cũng không kịp cảm thán thật nhiều, vẫn chăm chú nghe người đàn lại đột nhiên đứng lên, bỏ lại một câu: "Ta đi về đây." Sau đó trong nháy mắt chạy trốn không thấy bóng dáng.

Còn lại Giải Ngữ cứng ngắc bắt tay dừng lại, không nói gì ngưng nghẹn, Quận chúa đến cùng là tới làm gì?

Kỳ thực, Vân Tư Vũ chính là vừa vặn đi ngang qua thôi, Giải Ngữ cũng còn tốt không biết chuyện này làm cho lòng người hiện ra chân tướng.

Bất quá muốn nghe Giải Ngữ lại đàn ra một lần, cũng không phải Vân Tư Vũ tạm thời nảy lòng tham, tiếng đàn của Giải Ngữ rất nhu hòa, thế nhưng bên trong nhu hòa lại mang theo sắc bén khó có thể phát hiện, điều này làm cho Vân Tư Vũ có một chút tỉnh ngộ, cho nên hắn vẫn muốn nghe một lần nữa, tìm xem linh cảm.

Đi ra từ Tri Phong lâu, Vân Tư Vũ hài lòng trở lại phủ Nhàn vương, đứng trước cửa nhìn thấy mặt mũi tràn đầy oán trách của Khởi Vân, không khỏi đưa tay vỗ vỗ lên bả vai của hắn, an ủi: "Không có chuyện gì, nếu như ngươi thật sự yêu thích, ta để Hề đi thăm dò người đó là ai." Sau đó cũng không quay đầu lại mà xông vào bên trong.

Khởi Vân sau lưng hắn dậm chân, tức giận nói: "Ai thích? Vương quân, ngài không cần phải làm loạn!"

Hắn còn nhớ chuyện Vương gia muốn đem hắn đi gả ra ngoài, cũng không thể tự chui đầu vào lưới, nghĩ liền vội vàng đuổi theo.

"A..."

Một tiếng kêu sợ hãi, Vân Tư Vũ thiếu chút nữa xông tới cùng người va vào mặt, cũng may tay chân hắn linh hoạt mới tránh ra. Sau đó phát hiện người thiếu chút nữa đụng vào không phải là người của phủ Nhàn vương, bất quá lại là người quen, tiểu thị bên cạnh Hoàng Ngọc Ngạn, Minh Tuyên.

Vân Tư Vũ không khỏi nhíu nhíu mày, tiểu thị bên cạnh Hoàng Ngọc Ngạn chạy tới phủ Nhàn vương làm gì?

Minh Tuyên vốn là phụng mệnh đến mời Phong Lăng Hề tiến cung, ai biết lại bị từ chối, tâm tình đang không tốt, hiện tại lại suýt chút nữa bị đụng vào, hơn nữa đối tượng vẫn là tình địch với hoàng tử điện hạ nhà hắn, lập tức sắc mặt liền trầm xuống. Bất quá hắn cũng coi như biết rõ nặng nhẹ, ở phủ Nhàn vương hắn cũng không dám đối với Vân Tư Vũ như thế nào, hơn nữa cho dù hắn là tiểu thị bên cạnh hoàng tử Ngọc Ngạn, vậy cũng chỉ là tiểu thị, đối với Nhàn vương quân quá phận, đó chính là dĩ hạ phạm thượng. Hiện tại vừa không có người cho hắn chỗ dựa, hắn mới sẽ không ngốc đến mức đưa tới cửa cho người ta thu thập.

Cho nên, hắn chỉ là hừ lạnh một tiếng, trầm mặt đi.

Khởi Vân đi theo sau lưng Vân Tư Vũ thấy được thái độ của Minh Tuyên, trong lòng không khỏi cười lạnh, không cho Vương quân sắc mặt tốt, hắn dựa vào cái gì? Hoàng tử Ngọc Ngạn tính là gì, coi như là đưa tới cửa, Vương gia cũng sẽ không cần, đây không phải buồn thảm đi sao? Hừ!

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 62: Thái Hậu Hoa Tuyệt Thế

Khởi Vân đang tức giận bất bình, Vân Tư Vũ lại chỉ là bĩu môi, không có cùng Minh Tuyên chấp nhặt, bất quá lúc nhìn thấy Phong Lăng Hề sau đó câu nói đầu tiên chính là: "Sớm biết có người hẹn nàng, ta liền không trở về sớm như thế."

Phong Lăng Hề ngồi ở phía sau bàn viết, cũng không biết là đang suy nghĩ chuyện gì, hay là đang ngủ gà ngủ gật, nghiêng người tựa lưng vào ghế ngồi, trên mặt còn lấy một quyển sách che kín.

Nghe nói như thế, Phong Lăng Hề lấy sách vở che ở trên mặt xuống, nhếch khóe môi lên, rõ ràng là bị giọng nói chua chát kia lấy lòng, đưa tay kéo hắn vào trong lồng ngực, cười nói: "Ta đây không phải đem người đuổi đi rồi sao?"

Vân Tư Vũ cầm lấy tay của nàng nhéo hai cái, tức giận nói: "Người ta lại có chỗ dựa, Thái hậu lập tức liền quay về đây, đến lúc đó nàng có thể chạy không thoát!"

Phong Lăng Hề vuốt ve ngón tay của hắn, vẫn cười đến hững hờ: "Chàng không phải cũng có chỗ dựa sao?"

Vân Tư Vũ nhíu mày: "Ta nào có?"

Trong tay Phong Lăng Hề còn nắm hắn tay, nhưng duỗi ra một ngón tay, chỉ chỉ vào mũi của mình, nói ra: "Chỗ dựa lớn nhất ở chỗ này đây!"

Nghĩ đến thái độ của Nữ hoàng bệ hạ đối với Phong Lăng Hề, Vân Tư Vũ không khỏi nở nụ cười, đây đúng là cái núi dựa lớn: "Vậy ta có phải là nên lấy lòng chỗ dựa một hồi hay không?" Nói xong liền bẹp một cái ở trên mặt nàng.

Phong Lăng Hề vuốt vuốt sợi tóc của hắn, cười nói: "Không cần lo lắng, Hoàng Vũ Hiên là người biết chuyện."

Nghe vậy, Vân Tư Vũ ngược lại thật sự là không lại tính toán chuyện này, kỳ thực thái độ của Hoàng gia, hắn cũng không phải lo lắng như vậy, hắn lưu ý chỉ là thái độ của Phong Lăng Hề thôi.

* * *

Mấy ngày sau, thân thể của Thái hậu rốt cuộc đã tốt có thể hồi kinh, trong cung cũng náo nhiệt lên, bắt đầu chuẩn bị vì sau ba ngày là ngày mừng thọ của Thái hậu.

Đồ tốt có chút yêu cầu liền chuẩn bị trước, là đã sớm chuẩn bị kỹ càng, thêm nữa trong cung sức người đông, cho nên ba ngày cũng đủ sắp xếp thỏa đáng.

Nữ hoàng bệ hạ cũng là người hiếu thuận, cho nên ngày mừng thọ của Thái hậu được làm rất là long trọng, tất cả đều chỉ vì muốn Thái hậu vui vẻ.

Sáng sớm ngày hôm đó, trong phủ các vị đại thần liền náo nhiệt lên. Bởi vì trong phủ các vị Chính quân trời vừa sáng liền muốn mang theo con trai trưởng, con thứ trong phủ tiến cung yết kiến Thái hậu, đều đang bận rộn chọn trang phục và trang điểm.

Cùng so với những phủ đệ này, phủ Nhàn vương có thể nói là tương đối thanh tĩnh. Vân Tư Vũ ngoại trừ ăn mặc trang trọng một

chút ở ngoài, cùng bình thường không hề có sự khác biệt, chỉ là hắn mới chỉ chớp mắt liền không thấy Phong Lăng Hề.

Xoay chuyển một vòng lớn, cuối cùng mới tìm được người ở trong thư phòng.

Bất quá Nhàn vương điện hạ lúc này đến thư phòng tuyệt đối không phải là vì chăm chỉ xử lý chuyện chính, chỉ thấy Nhàn vương điện hạ đến phía đông một hồi, đến phía tây một hồi, nơi này lật một cái, chỗ đó đá một cước.

Vân Tư Vũ nghi ngờ hỏi: "Hề, nàng đang tìm cái gì?"

Phong Lăng Hề nhíu mày suy tư, trong miệng thuận miệng trả lời: "Kim bài."

Kim bài? Kim bài là cái gì? Vân Tư Vũ đang muốn hỏi lại, Phong Lăng Hề đột nhiên lóe lên tia sáng: "Nghĩ ra rồi."

Sau đó liền thấy Nhàn vương điện hạ đột nhiên vọt tới bên cạnh giá sách, lại đột nhiên xông lại, la to ra ngoài: "Khởi Vân, tìm một cành cây cho bản vương."

Khởi Vân rất nhanh liền tìm một cành cây đến, Phong Lăng Hề nắm nhánh cây, ngồi xổm bên cạnh giá sách, đem cành cây luồn vào trong khe hở giữa giá sách và vách tường chọc vài cái.

Một miếng kim bài sáng long lanh, bẩn thỉu bị lôi kéo ra ngoài.

Phong Lăng Hề dùng cành cây chọc chọc vào kim bài, nói với Khởi Vân: "Cầm rửa sạch sẽ."

Chờ Khởi Vân đem kim bài làm sạch sẽ cho Phong Lăng Hề, Phong Lăng Hề trực tiếp liền nhét vào trong ngực Vân Tư Vũ, nhếch môi cười nói: "Đây chính là núi dựa lớn, đừng làm mất."

Vân Tư Vũ mặc dù vẫn luôn rất tin tưởng lời Phong Lăng Hề, thế nhưng vẫn là không nhịn được nhìn góc giá sách kia một chút, đối với miếng kim bài này bày tỏ hoài nghi.

Bởi vì trong thư phòng của Phong Lăng Hề thường tùy ý thả gì đó, cho nên bình thường thư phòng sẽ không tùy ý cho người tiến vào thu dọn, thế cho nên miếng kim bài sáng long lanh này ở trong góc sững sờ lâu như vậy. Nếu không phải Phong Lăng Hề đột nhiên nghĩ đến tác dụng của miếng kim bài này, phỏng đoán nó còn có thể vẫn ngủ say ở nơi đó.

Tìm được đồ muốn tìm, Nhàn vương điện hạ liền trực tiếp lôi kéo Vân Tư Vũ tiến cung. Ngày mừng thọ của Thái hậu phải nên nể mặt một chút.

* * *

Tân Nghi cung, Thái hậu sớm đã mặt mày hồng hào ngồi ở chủ vị, bởi vì vị trí Phượng hậu vẫn còn trống, liền do hai vị Hoàng Quý quân dẫn mấy mỹ nhân cùng nói đùa với Thái hậu.

Thái hậu hôm nay được bốn mươi, nhìn qua nhiều nhất cũng chỉ ba mươi tuổi, thướt tha thùy mị, tôn quý ưu nhã, thống lĩnh hậu cung nhiều năm, trên người tự nhiên mang theo uy nghiêm.

Bất quá thân thể của Thái hậu lại cũng không là quá tốt, bởi vì trước kia từng cản tên cho Tiên hoàng, trên người mang theo vết thương cũ, cũng bởi vậy Tiên hoàng nhớ một phần công lao của y,

có thể nói, Hoàng Vũ Hiên có thể thuận lợi được sắc phong làm Thái nữ, cùng Thái hậu không thể thoát khỏi liên quan.

Mà Hoàng Vũ Hiên cũng bởi vì thân thể của Thái hậu không tốt, nên rất là quan tâm y.

Thái hậu nói chuyện trong chốc lát, liền lộ ra một chút vẻ mỏi mệt, hai vị Hoàng Quý quân vội vàng tìm nệm êm lót cho y, để y dựa vào nghỉ ngơi một lúc, trong lúc nhất thời cũng không có người nào dám nói nữa, rất sợ quấy rối đến Thái hậu.

Rất nhanh liền có nam quyến trong phủ đại thần đến đây, lúc này mới làm cho Tân Nghi cung lại náo nhiệt lên. Thái hậu cũng lần nữa mặt mũi tràn đầy hồng hào, nào còn bộ dáng có chút mệt mỏi kia? Tinh thần sáng láng cùng các vị Chính quân trong phủ đại thần nói chuyện, đề tài vẫn không rời mỗi nam tử trẻ tuổi trong phủ.

Hai vị Hoàng Quý quân cùng mấy mỹ nhân sao lại không hiểu tâm tư của Thái hậu, lập tức trong lòng thầm hận: ‘lão già này, bọn họ cực nhọc vất vả hầu hạ, nhưng không chút nào niệm tình bọn họ tốt, chỉ chớp mắt liền bắt đầu thay Bệ hạ xem xét mỹ nhân. Bọn họ tự nhiên là không muốn càng có nhiều người tiến cung đến tranh thủ tình cảm, thế nhưng cũng không dám cắt đứt hứng thú của Thái hậu, ai bảo Bệ hạ là nữ nhi hiếu thảo.’

Cho nên, lúc Vân Tư Vũ vừa xuất hiện, trong nháy mắt liền trở thành bánh bao, hai vị Hoàng Quý quân đối với hắn có thể nói tương đối nhiệt tình. Nguyên nhân sao, tự nhiên là bởi vì trên người vị Nhàn vương quân này có nhiều đề tài mới mẻ nhất, tin tưởng có thể làm cho Thái hậu hứng thú, để y tạm thời quên chuyện thay Nữ hoàng bệ hạ xem xét mỹ nhân.

Bởi vì Tân Nghi cung đều là nam quyến, Phong Lăng Hề cũng không có cùng Vân Tư Vũ đến đây, chỉ có Khởi Vân theo. Trường hợp này Khởi Vân không thể nói nhiều, bất quá Vân Tư Vũ cũng không phải là nam tử bình thường, gặp gỡ tình huống như thế, có thể một chút cũng không có được yêu thích mà hoảng sợ.

Vân Tư Vũ không cho là sức quyến rũ của mình lớn đến mức dẫn tới hai vị Hoàng Quý quân coi trọng hắn như vậy. Nam nhân hậu cung này cần phải càng thêm kiêu căng mới đúng, hơn nữa hai người này nhìn qua cũng xác thực không phải người hiền lành, làm sao có thể đối với hắn như bằng hữu tốt như thế?

Chuyện khác thường này dĩ nhiên có quỷ!

Đúng như dự đoán, chỉ hai câu, hai vị Hoàng Quý quân liền làm cho hắn trở thành tiêu điểm.

"Nhàn vương quân thực sự là có phúc lớn đây! Đến bây giờ hôn lễ của Nhàn vương điện hạ và Nhàn vương quân vẫn là chuyện làm cho người nói chuyện say sưa."

"Đúng đấy! Hiện các nam nhi trong khuê các đều hâm mộ Nhàn vương quân. Nhàn vương bây giờ yêu thương duy nhất một mình Nhàn vương quân đấy!"

Từ tin đồn ở trong triều truyền ra Nhàn vương điện hạ có võ nghệ tuyệt vời, cũng bắt đầu có không ít người chú ý đến nàng, không ít công tử thế gia cũng bắt đầu muốn làm phu quân của nàng, nhất là những công tử quan gia từng gặp qua nàng ở trên cung yến.

Mặc dù Nhàn vương điện hạ đã có Chính quân, thế nhưng nghĩ đến phong độ tao nhã của Nhàn vương điện hạ, vẫn là có không ít

người rục rịch.

Người có tâm tư chính là kỳ lạ như vậy, lúc trước Phong Lăng Hề có thể là bị người bỡn cợt không đáng giá một đồng, cảnh chê cười giống như cung yến chính là châm chọc lớn nhất với Nhàn vương điện hạ. Nhưng mà bây giờ, Phong Lăng Hề cũng không phải là người vô dụng như nghe một tin đồn truyền ra, hình tượng người không đáng giá một đồng này ở trong mắt mọi người đột nhiên liền cao lên.

Không ít nam tử chưa kết hôn chân thành ngưỡng mộ, vì vậy, hôn lễ lúc trước của Nhàn vương điện hạ, thái độ của Nhàn vương điện hạ đối với Nhàn vương quân tốt một chút, đều thành tiêu điểm được rất nhiều người chú ý.

Lúc này vừa nghe hai vị Hoàng Quý quân nói, liền có không ít tầm mắt ngầm có ý hâm mộ đố kị đâm thẳng lên trên người Vân Tư Vũ.

Vị Nhàn vương quân này cũng chỉ có như thế, đó làm sao đáng giá để cho Nhàn vương điện hạ đối xử chân thành?

Mí mắt của Vân Tư Vũ giật giật lên, cũng không nói lời nào, chỉ là cười đến vẻ mặt có chút trong sạch, lương thiện, u mê.

Hai vị Hoàng Quý quân là muốn dời đi sự chú ý của Thái hậu, mà bọn họ cũng thành công, còn đem Vân Tư Vũ đặt lên ở trên lửa nóng.

Thái hậu liếc nhìn Vân Tư Vũ, cau mày nói: "Ngươi chính là Vương quân của yêu nữ kia?"

Thái hậu tuy rằng bị Nữ hoàng bệ hạ thuyết phục, không lại lo lắng Phong Lăng Hề sẽ gây bất lợi đến mạng nhỏ nữ nhi bảo bối của y, thế nhưng đối với Phong Lăng Hề vẫn còn có chút vướng mắc, đều cũng không nghĩ ra, nữ nhi của mình cực nhọc vất vả nuôi lớn, anh minh thần võ như vậy, tốt như thế nào liền bị người ta bắt cóc rồi? Đối với yêu nữ kia so với phụ hậu này là y còn tốt, thực sự là khó chịu mà!

Bởi vậy có thể thấy được, Ninh vương điện hạ tuyệt đối là ruột thịt của Thái hậu, nguyên nhân đem Phong Lăng Hề coi là cái đinh trong mắt đều giống nhau, là ghen giống nhau.

Nữ hoàng bệ hạ đúng là cái bánh bao mà!

Cho nên nói, kỳ thật hai vị Hoàng Quý quân không cần phí hết tâm tư nói những chuyện khác, chỉ là thân phận Nhàn vương quân của Vân Tư Vũ liền làm cho Thái hậu không khỏi nhìn thêm hắn vài lần.

Bất quá Thái hậu cũng là người hiểu lý lẽ, mặc dù không thích Phong Lăng Hề, ngược lại cũng không đến giận lây sang Vân Tư Vũ, thái độ đối với hắn ngược lại cũng không tính ác liệt, nhìn ánh mắt của hắn chỉ là đơn thuần đánh giá.

Đương nhiên, Thái hậu còn không biết nhi tử bảo bối của mình coi trọng Nhàn vương điện hạ.

Bởi vì Phong Lăng Hề đã có Chính quân, Hoàng Ngọc Ngạn mặc dù một lòng trói buộc ở trên người nàng, lại lo lắng Thái hậu không đồng ý, cho nên hắn vẫn chưa nói việc này với Thái hậu.

Chỉ là Thái hậu trở về mấy ngày nay, Hoàng Ngọc Ngạn đều mất tập trung, người rõ ràng đều gầy đi trông thấy, cho nên mặc dù là ngày hôm nay quan trọng như vậy. Thái hậu vẫn là lệnh cưỡng chế hắn ở lại trong điện của mình nghỉ ngơi, không cần đến cùng y sớm như thế.

Thái hậu vừa nói xong, chính là hoàn toàn yên tĩnh, lời này của Thái hậu cũng quá trực tiếp, hoàn toàn không nể mặt Nhàn vương điện hạ, không chút nào che giấu mình không thích Nhàn vương điện hạ.

Mấy công tử trong lòng ngưỡng mộ Nhàn vương điện hạ mặc dù trong lòng không quá cao hứng, thế nhưng cũng không dám chống đối Thái hậu.

Vân Tư Vũ nhíu nhíu mày, sau đó mặt mũi tràn đầy không hiểu hỏi: "Yêu nữ chính là nữ tử chuyên đi mê hoặc người?"

Thái hậu gật đầu nói: "Đúng, chính là nữ nhân đáng ghét chuyên đi mê hoặc người." Nói lời này ra có chút nghiến răng nghiến lợi, hiển nhiên Thái hậu là lại nghĩ tới nữ nhi bảo bối của mình bị mê hoặc.

Vân Tư Vũ càng thêm không rõ: "Nhưng mà thê chủ không mê hoặc người, thật sự, phủ Nhàn vương rất ít người, còn không có nhiều như trong cung."

Thái hậu lập tức trợn mắt nói: "Ngươi đây là nói Nữ hoàng bệ hạ mới là yêu nữ?"

Vân Tư Vũ lập tức lo sợ mặt mày tái xanh nói: "Nữ hoàng bệ hạ anh minh thần võ, trầm ổn cơ trí, vì dân vì nước, không chối từ vất

vả, là một đời minh quân, làm sao sẽ là yêu nữ?"

Vân Tư Vũ thấy bộ dáng thư thái của Thái hậu, không khỏi rũ mắt xuống, che lại vui vẻ trong mắt.

Trước khi hắn đến Tân Nghi cung, Phong Lăng Hề cố ý nói cho hắn: “Thái hậu kỳ thật không có gì đáng sợ, uy nghiêm đều là giả vờ. Trên thực tế đều giống như Nữ hoàng bệ hạ không được điều gì, Thái hậu kỳ thật chính là một nữ nhi đau khổ. Thái hậu nếu như tức giận, chỉ cần bắt lấy Nữ hoàng bệ hạ dùng sức hết sức khen, bảo đảm bất kể y tức giận cái gì cũng đều tiêu tan.”

Vì vậy, Thái hậu thư thái, thái độ cũng càng thêm tử tế, vẫy tay để cho Vân Tư Vũ ngồi vào bên cạnh y, lôi kéo tay hắn thở dài nói: "Ngươi là đứa trẻ ngoan."

Nghe vậy, Vân Tư Vũ thiếu chút nữa không nhịn được bật cười, cũng bởi vì hắn tùy tiện khen Nữ hoàng bệ hạ vài câu liền thành đứa trẻ ngoan rồi?

"Đứa trẻ ngoan như vậy, tại sao lại bị yêu nữ kia chà đạp cơ chứ?"

Thái hậu liên tục thở dài, ánh mắt nhìn Vân Tư Vũ được gọi là một cái thương tiếc, sau đó đột nhiên hung hãn nói: "Nếu không ngươi tái giá đi! Ai gia làm chủ, tìm cho ngươi một mối hôn sự tốt."

Người ở chỗ này nghe nói như thế, tập thể thiếu chút nữa đều ngã xuống.

Tái giá?

Nam tử cho dù là thê chủ qua đời, tái giá cũng là bị người xem thường, hiện tại Nhàn vương điện hạ còn sống rất tốt, Thái hậu lại muốn cho Vân Tư Vũ tái giá?

Thái hậu này cũng thật là hoa tuyệt thế!

(dem: hoa tuyệt thế có nghĩa là loài hoa xinh đẹp hơn tất cả mọi thứ trên đời. Tác giả muốn nói Thái hậu có suy nghĩ không giống người bình thường)

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 63: Nghĩa Phụ Vs Nghĩa Nữ

(dem: VS có nguồn gốc từ từ tiếng La tinh, là viết tắt của từ VERSUS, nghĩa tiếng Anh là against; có nghĩa tiếng Việt là: so tài với, đối đầu với [được sử dụng nhiều trong thể thao]. Câu này có nghĩa là: cha nuôi đối đầu với con gái nuôi.)

- - -- - -

"Nghĩa phụ đây là đang đào góc tường nhà ta sao?"

Lúc này một giọng nói lười biếng dễ nghe vang lên, lập tức đôi mắt mọi người chính là sáng mắt lên.

Chỉ thấy Phong Lăng Hề một thân áo bào màu bạc, cao quý phi phàm, khóe miệng mỉm cười, mắt phượng híp lại, lộ ra mấy phần nguy hiểm, rồi lại có vẻ hững hờ, cái tư thái mang theo lười biếng xấu xa kia, làm cho mấy vị công tử vốn là có tâm tư với nàng, trái tim nhỏ nhảy lên thình thịch, gò má ửng đỏ, cúi đầu nhưng không ngừng giương mắt liếc trộm, một bộ dáng thẹn thùng vô hạn.

Vân Tư Vũ bĩu môi, trừng mắt người yêu nghiệt nào đó, không phải nói hôm nay quá náo nhiệt, muốn đi bố trí ám vệ một chút cho Nữ hoàng bệ hạ thật tốt sao? Làm sao đi nhanh như vậy?

Hắn là thật không nghĩ tới Phong Lăng Hề lại đột nhiên xuất hiện ở đây, rõ ràng trước đây còn là một bộ dáng tránh hiềm nghi. Bất quá bây giờ nghĩ lại cũng có thể là hắn hiểu lầm, nàng căn bản chỉ là

trước tiên đi xem phòng vệ bên cạnh Nữ hoàng bệ hạ thôi, không phải kiêng kỵ nam nữ khác biệt? Phong Lăng Hề há lại là người kiêng kỵ nhiều như vậy? Nghĩ tới, Vân Tư Vũ lại bĩu môi.

"Gặp qua Nhàn vương điện hạ."

Trong lúc mọi người đang hành lễ, đã thấy Thái hậu giống như một cơn gió phóng tới Nhàn vương điện hạ, cầm lấy tay của nàng, mặt mũi tràn đầy nhiệt tình kêu lên: "Ôi, nghĩa nữ này! Con cuối cùng cũng coi như là cam lòng đến xem nghĩa phụ, nghĩa phụ cứ tưởng con đã chết rồi!"

Một đám người còn chưa kịp đứng dậy thiếu chút nữa lảo đảo ngã xuống đất một cái, Thái hậu không phải không chào đón Nhàn vương điện hạ sao? Đây chính là thái độ Thái hậu không thích Nhàn vương điện hạ?

Nghĩa nữ? Khi nào thì Nhàn vương điện hạ còn nhiều thêm một thân phận như thế?

Ngay cả Vân Tư Vũ cũng hơi kinh ngạc, hắn cũng không biết Phong Lăng Hề khi nào thì thành nghĩa nữ của Thái hậu, rõ ràng bộ dáng Phong Lăng Hề nhắc đến Thái hậu rất xem thường, bất quá bây giờ suy nghĩ lại, Phong Lăng Hề nhắc tới Thái hậu thì dáng dấp căn bản là cùng nhắc tới Nữ hoàng bệ hạ thì gần giống nhau!

Khó trách trước đó vẫn cùng hắn nói: "hôm nay vào mừng thọ Thái hậu cho y một chút mặt mũi, không nên chấp nhặt với y", đã nói nàng làm sao sẽ cho Thái hậu mặt mũi như vậy, nên biết trong triều không ít người ngầm đều biết Thái hậu rất bất mãn với nàng đây, thì ra lại là, cái gọi là bất mãn chính là như vậy!

Thái hậu thân thiết lôi kéo Nhàn vương điện hạ đi tới ghế trên ngồi xuống, Phong Lăng Hề và Vân Tư Vũ chiếm vị trí hai bên trái phải bên cạnh Thái hậu. Gương mặt Thái hậu càng thêm hồng hào, một bộ dáng cao hứng.

Phong Lăng Hề lúc này mới nhàn nhạt phun ra hai chữ: "Miễn lễ."

Đoàn người đứng dậy liền thấy Nhàn vương điện hạ vừa nhấc cổ tay lên, bàn tay duỗi ra một cái hộp gỗ nhỏ như ngọc xuất hiện ở trước mắt mọi người, chỉ một thoáng tựa hồ có ngửi thấy làn gió thơm nhàn nhạt bồng bềnh bay ra, cái hương thơm thanh nhã kia, không chút nào đậm đặc chán ngán, mang theo hơi thở tự nhiên, làm cho người ta vừa ngửi thấy liền cảm giác tinh thần thoải mái.

Nơi này đều có chút ít quý nhân, tuy là nam tử, thế nhưng đối với hàng xa xỉ lại cũng hiểu rõ rất nhiều, không thiếu người có kiến thức có thể nhận ra cái hộp kia là vật liệu trăm nghe khó gặp gỗ Ngọc Hương, không nói trong hộp chứa vật gì, riêng chiếc hộp này cũng là giá trị phi phàm.

Bất quá nghĩ đến Nhàn vương điện hạ thành thân thì cái kiệu hoa kia chính là làm bằng gỗ Ngọc Hương, cũng liền chẳng phải ngạc nhiên như vậy.

Nhàn vương điện hạ vẫn là bộ dáng mang theo lười biếng lại cao quý, mở miệng nói: "Chúc nghĩa phụ phúc như Đông Hải, thọ tỷ Nam Sơn."*

(*Phúc như Đông Hải tức là phúc lộc luôn dồi dào như nước ngoài biển đông. Thọ tỷ Nam Sơn gắn liền với điển tích xưa của Trung Quốc. Nam Sơn là nơi mọc rất nhiều trúc, nhiều không thể

đếm nổi, bởi vậy, nói thọ tỷ Nam Sơn là sống được nhiều tuổi như là Nam Sơn có nhiều trúc vậy.)

Thái hậu nhưng không có ngay lập tức tiếp nhận lễ vật trong tay nàng, mà là nhíu mày nói: "Cứ như vậy?"

Vì vậy, mọi người lại cảm thấy Thái hậu là thật sự không thích Nhàn vương điện hạ, đây rõ ràng chính là đang bới móc, người ta là Nhàn vương điện hạ lời này cũng không có cái gì không đúng.

Nhưng mà Phong Lăng Hề lại chỉ là cười, rồi nói: "Chúc nghĩa phụ mãi mãi thanh xuân, xinh đẹp thường tại. Nữ hoàng bệ hạ anh minh thần võ, cơ trí siêu quần."

Thái hậu xì nói: "Không thành ý." Rõ ràng đang nói chuyện với y, tầm mắt lại vô tình hay cố ý xẹt qua Chính quân kia của nàng, rõ ràng cũng không phải là tập trung đến tặng lễ cho y, bất quá y đại nhân có đại lượng, không bất hòa chấp nhặt cùng tiểu bối.

Sau đó hai mắt của Thái hậu liền sáng lên nhận cái hộp trên tay của Nhàn vương điện hạ, nghĩa nữ của y vừa ra tay, đưa ra tuyệt đối không phải là đồ vật bình thường, nhưng khi cõi lòng Thái hậu tràn đầy chờ mong mở hộp ra thì không nhịn được nhíu nhíu mày.

"Nhàn vương điện hạ đưa miếng ngọc bội như thế đã nghĩ muốn đuổi ai gia đi sao? Xem ra quả nhiên là ai gia già rồi, không còn dùng được, đều không được người để ở trong mắt." Nha đầu này lần nào đưa cho Hiên nhi không phải thứ tốt, không nghĩ tới đến phiên y, liền qua loa với y như vậy.

Bả vai Vân Tư Vũ run lên, Phong Lăng Hề liếc nhìn hắn một cái liền biết vì sao hắn lại nhịn cười, lập tức cũng không khỏi ngoắc

ngoắc môi. Quan hệ của cô và Thái hậu có chút phức tạp, nói không rõ lắm, cho nên trước đó cô vẫn chưa nói cho Vân Tư Vũ biết tầng quan hệ này của cô và Thái hậu. Bất quá cô yên tâm để Vân Tư Vũ đi một mình tới gặp Thái hậu, liền cũng là khẳng định Thái hậu sẽ không làm khó hắn.

Phong Lăng Hề buồn cười nói: "Nghĩa phụ cần gì tự coi nhẹ mình? Ngọc bội kia nhưng là ngọc lạnh hiếm thấy, ngày mùa hè trời nóng, đeo ở trên người lâu cảm thấy mát mẻ, vừa vặn giải nóng, ta chính là ngay cả Tư Vũ nhà ta cũng đều không cam lòng cho đây!"

Thái hậu nghe vậy, trong nháy mắt liền yêu thích hiếm có, liền vội vàng đem lấy ngọc bội trong hộp ra thả ở lòng bàn tay, chỉ một thoáng một luồng cảm giác mát mẻ truyền khắp toàn thân, ngọc bội không phải đặc biệt lạnh lẽo, nhưng lại làm cho toàn thân người ta thoải mái, liền phiền muộn ở đáy lòng đều vơi đi mấy phần, vừa sờ liền biết là thứ tốt, vì vậy Thái hậu rốt cuộc hài lòng nở nụ cười: "Coi như con có lòng hiếu thảo."

Mà Vân Tư Vũ lại là sờ sờ miếng ngọc bội ung dung nằm trong ngực mình, trừng mắt nhìn, im lặng.

Trong khi đang nói chuyện, lại có cung nhân dẫn người thân của đại thần đến đây chào hỏi, thừa dịp sự chú ý của Thái hậu đặt ở trên người người khác, Phong Lăng Hề đứng dậy đi tới ngồi xuống bên cạnh Vân Tư Vũ, cứ như vậy, trong lúc đó Vân Tư Vũ liền bị kẹp ở giữa nàng và Thái hậu.

Mọi người đều biết, càng tới gần vị trí Thái hậu thì càng là cao quý, rõ ràng ngồi như vậy cho thấy không hợp quy củ, nào có đạo lý nam tử ngồi vào ghế trên thê chủ chứ?

Mà Nhàn vương điện hạ lại giống như một chút cũng không có cảm thấy không ổn. Vân Tư Vũ cũng không có chút nào cảm thấy bất an, thấy nàng ngồi vào bên cạnh, liền thuận thế nhích lại gần nàng, nhẹ giọng nói: "Thái hậu rất thích dáng vẻ của nàng nha!" Thái hậu nếu là biết rõ nhi tử bảo bối của y coi trọng nghĩa nữ của y, còn không vui mừng khi thấy chuyện thành công sao.

Phong Lăng Hề ngoắc ngoắc môi, đưa tay lén lấy điểm tâm trên bàn nhỏ bên cạnh Thái hậu qua đây, thả tới trong tay Vân Tư Vũ, rồi mới lên tiếng: "Cũng không phải, không thấy ta đang chờ Thái hậu gây phiền phức sao?"

Người phía dưới không biết bọn họ đang nói cái gì, chỉ thấy hai người dựa vào rất gần, nhỏ giọng nói nhỏ. Nhàn vương điện hạ còn cười dịu dàng với Nhàn vương quân đến như vậy, lại ngay cả đồ ăn của Thái hậu cũng lén lấy cho hắn, hiển nhiên là cực kỳ cưng chiều Nhàn vương quân. Trong khoảng thời gian ngắn, các loại tầm mắt hâm mộ ghen tỵ đều rơi ở trên người Vân Tư Vũ, thế nhưng Vân Tư Vũ lại hoàn toàn đem bỏ qua.

Nghe Phong Lăng Hề như vậy nói, có chút không hiểu trừng mắt nhìn, đang muốn hỏi lại, bên kia Thái hậu đã tùy ý hỏi người cho ngồi xuống, lại đem sự chú ý quay lại trên người Phong Lăng Hề, mở miệng nói: "Nghĩa nữ làm sao lại đến chỗ này của ta thế? Nơi này của ta có thể tất cả đều là nam quyến, chẳng lẽ là muốn nạp thị, tự mình tới chọn người?" Xem ra Thái hậu là một lòng muốn phá hoại cuộc sống hạnh phúc của nghĩa nữ.

Nghe vậy, vài tầm mắt kích động bắn về phía Phong Lăng Hề, ngoài ra còn nhiều thêm hai tầm mắt, một cái là Ninh vương quân Lục Nhã Âm, một cái là Vân Dật, trước đó được cung nhân dẫn tiến vào chính là hai người.

Tầm mắt Lục Nhã Âm nhìn Phong Lăng Hề mang theo tìm tòi nghiên cứu, nghe xong những tin đồn gần nhất kia, hắn không khỏi cảm thán chính mình rõ ràng nhìn lầm, hắn sớm nên nghĩ đến có thể làm cho Vương gia nhà mình hiểu ra liền không cách nào duy trì phong độ, làm sao sẽ thật sự cái gì cũng không sai.

Mà tầm mắt Vân Dật nhìn Phong Lăng Hề liền phức tạp hơn, trước đây bị Vân Tư Vũ hù dọa, Vân Dật hồi phủ liền bị bệnh một hồi. Bây giờ nhìn đi lên mặc dù khí sắc cũng không tệ lắm, người lại rõ ràng gầy gò không ít, làm tầm mắt của hắn tiếp xúc đến Vân Tư Vũ, khó tránh khỏi có chút né tránh, vẻ mặt cũng không được tự nhiên, hiển nhiên lòng sợ hãi với Vân Tư Vũ vẫn còn.

Phong Lăng Hề biết Thái hậu đây là muốn bắt đầu tìm cô gây phiền phức, lập tức đưa tay đem Vân Tư Vũ ôm vào trong lồng ngực, cười nhạo nói: "Nếu ta không đến thì Thái hậu sẽ để Tư Vũ nhà ta tái giá, vậy ta còn không phải đau lòng chết hay sao?"

Vân Tư Vũ ngoan ngoãn tùy ý nàng ôm mà nhìn Thái hậu, lại nhìn nàng một chút, tựa hồ có hơi rõ ràng quan hệ phức tạp ở giữa nàng và Thái hậu, lập tức cũng không chen miệng vào, mím môi cười một cái, một bộ dáng chuẩn bị xem cuộc vui.

Phong Lăng Hề đặt tay ở bên hông hắn, ở trên eo của hắn không nhẹ không nặng ngắt một cái, thấp giọng thầm nói: "Không có lương tâm, không thấy thê chủ nhà chàng bị người ta bắt nạt sao?" Lại còn một bộ dáng xem kịch vui.

Vân Tư Vũ cười ha ha nói: "Dù sao Thái hậu chính là muốn tìm nàng xả giận mà, cũng sẽ không thật đem nàng làm ra thế nào?"

Vân Tư Vũ ngược lại liếc nhanh nhìn thấu bản chất, tình cảm của Thái hậu đối với Phong Lăng Hề thật sự chính là khó có thể diễn tả bằng lời được, đó là vừa yêu vừa hận, hơn nữa hai loại tình cảm này đều rất kịch liệt. Vì vậy liền xuất hiện, có lúc đối với Phong Lăng Hề rất tốt, có khi lại hận không thể đánh nàng một trận, quả nhiên thật là yêu hận chồng chất.

Trước đây Thái hậu nhìn thấy Phong Lăng Hề thì mang theo dáng vẻ cao hứng không phải giả bộ, thế nhưng hiển nhiên tâm tình của Thái hậu chuyển biến quá nhanh, lúc này mới cao hứng một chút, lập tức liền chuyển thành yêu là hận.

Thấy rõ những thứ này, Vân Tư Vũ cũng không tức giận Thái hậu. Phong Lăng Hề nếu đã có thể nhận thức nghĩa phụ này, còn đồng ý so chiêu với y, tự nhiên là có tình cảm rất tốt với Thái hậu. Thái hậu tuyệt đối sẽ không phải là người làm việc không có chừng mực.

Giống như hắn suy nghĩ, Thái hậu này là người lớn nhất trong gia đình. Phong Lăng Hề trước hết kết bạn chính là Hoàng Vũ Hiên, xem như là sinh tử chi giao; mà Thái hậu, mặc dù mới đầu có chút không vui, thế nhưng cô xác nhận thật thưởng thức nam tử này, một nhà bốn miệng này, Hoàng Vũ Hiên và Thái hậu đều rất hợp với khẩu vị của cô; mà Hoàng Vũ Mặc, cô mặc dù không thể nói là thưởng thức, nhưng cũng không đến nỗi vừa thấy liền sinh chán ghét. Cho nên đều nể tình Hoàng Vũ Hiên và Thái hậu, cô có thể khoan dung nhường nhịn nàng động kinh không đúng giờ, ngược lại vị Hoàng tử điện hạ kia, làm cho Phong Lăng Hề không quá yêu thích, cảm thấy khung cảnh bất hòa.

Thấy Phong Lăng Hề còn có tâm tư liếc mắt đưa tình với Vân Tư Vũ, Thái hậu trừng mắt, rất có uy nghiêm hừ lạnh nói: "Ai gia chỉ là

không nhìn nổi đứa trẻ tốt như vậy bị con đem phá huỷ."

Mắt thấy Thái hậu và Nhàn vương điện hạ giao chiến, những người khác cũng không dám thở mạnh, mặc dù có người không đồng ý lời nói của Thái hậu, cũng không dám biểu hiện ra; mà Lục Nhã Âm và Vân Dật lại là khiếp sợ với lời đồn đại quan hệ không hợp của Phong Lăng Hề và Thái hậu.

Đứa trẻ tốt như vậy? Tầm mắt của Phong Lăng Hề quét qua Vân Tư Vũ, trong lòng vạn phần khẳng định, tiểu mèo hoang nhà mình nhất định là nịnh hót, hơn nữa còn làm cho Thái hậu rất vui vẻ.

Vân Tư Vũ nhìn nàng nhe răng cười một cái, có chút đắc ý, trên mặt sáng loáng viết: 'cưới ta là nàng kiếm lời.'

Sau đó mọi người chỉ thấy Nhàn vương điện hạ nhìn Nhàn vương quân, trong mắt mang theo đau thương cùng oan ức, hỏi: "Tư Vũ, ta thật sự có kém như vậy sao?"

Vân Tư Vũ run lên, âm thầm liếc mắt một cái, rõ ràng đem hắn kéo xuống nước?

Mấy công tử âm thầm yêu mến Nhàn vương điện hạ đã gấp đến độ không được, bọn họ rất muốn nói Nhàn vương điện hạ không có kém chút nào, đáng tiếc cũng không dám mở miệng.

Thái hậu nhìn bộ dạng Nhàn vương điện hạ vô cùng đáng thương, không chút nào đồng tình, không chút lưu tình cười khinh bỉ nói: "Ngay cả tiểu tử Vân Dật cũng không chịu gả cho con, con nói con không kém, người quý ở chỗ tự mình biết!"

Không nghĩ tới Thái hậu lại đột nhiên lấy tên mình ra nói chuyện, sắc mặt Vân Dật đột nhiên tái đi. Mặc dù Thái hậu giống như là đang

chê bai Nhàn vương điện hạ, nhưng hắn lại cảm giác dù sao Thái hậu cũng luôn bất mãn với hắn, câu 'người quý ở chỗ tự mình biết' kia cũng như là nói với hắn, làm cho hắn có ảo giác Thái hậu kỳ thật là muốn nói hắn căn bản không xứng với Nhàn vương điện hạ.

Vân Tư Vũ liếc mắt nhìn Vân Dật, thật sự là không nhịn được đồng tình với y, Vân Dật bởi vì chuyện từ chối hôn sự, làm Nữ hoàng bệ hạ bất mãn với hắn không nói. Hiện tại ngay cả Thái hậu đều bất mãn, quả nhiên gặp được có chỗ dựa hơn nữa chỗ dựa đó còn bao che khuyết điểm siêu cấp, cái gì đệ nhất công tử, đó chính là bi kịch.

Bất quá hắn cũng thật là khâm phục Thái hậu, ở giữa yêu hận này cũng đã có thể tự do chuyển đổi, cùng lúc tìm Phong Lăng Hề gây phiền phức, còn có thể thuận tiện xả giận cho nàng.

Mặc dù lúc trước Nữ hoàng bệ hạ không có nói thẳng muốn đem Vân Dật gả cho Phong Lăng Hề, nhưng bởi vì Vân Tư Vũ bị đẩy ra, người có đầu óc tự nhiên có thể đoán được cảnh cung yến kia lúc trước. Mục tiêu ban đầu của Nữ hoàng bệ hạ là ai, mặc dù Vân Dật không có công khai từ chối hôn sự, nhưng sự thực là xảy ra chuyện gì, rõ ràng người nào cũng đều biết.

Cho nên hiện tại mọi người nhìn thấy sắc mặt của Vân Dật khó coi có chút ít người cười trên sự đau khổ của người khác. Mặc dù hắn gả đến chỗ cũng không tồi, nhưng Tô tướng quân rõ ràng không có thương người như Nhàn vương điện hạ, trong phủ còn có Thị quân, mà bọn họ lại nghe nói phủ Nhàn vương nhưng là chỉ có một cái Chính quân, ai tốt ai xấu, còn cần phải nói sao? Đây quả nhiên thật là làm mất đi dưa hấu lấy hạt vừng.

Hơn nữa người thông minh tự nhiên cũng có thể cảm giác được tâm tư của Thái hậu, Vân Dật làm cho Thái hậu bất mãn, đắc tội với nhân vật lớn như thế, đúng là chuyện xấu nhất trên đời.

Bây giờ bọn họ là vạn phần khẳng định, Thái hậu là thật sự che chở Nhàn vương điện hạ, mặc kệ tra xét ở bên ngoài như thế nào.

Thái hậu ở giữa ba tử nữ, cực kỳ giống y chính là Hoàng Vũ Hiên, cho nên Thái hậu sẽ làm ra chuyện giống như Hoàng Vũ Hiên, không có chút nào kỳ quái, nghĩa nữ coi như bị bắt nạt, cũng chỉ có thể bị y bắt nạt, sao có thể để cho người khác giẫm lên trên đầu!

Vân Dật hiện tại là lúng túng lại thấp thỏm, Phong Lăng Hề cũng không có mở miệng thay hắn giải vây, nàng đương nhiên sẽ không bởi vì tại sao là quân tử phong độ mà lại vi phạm ý tốt của Thái hậu.

Đúng vào lúc này, Liễu Chính quân mang theo Vân Thiển và Vân Khê đến, giảm bớt không khí ngột ngạt, chỉ là Vân Thiển quay về Thái hậu nghiêm túc hành lễ, sau đó rõ ràng chỉ là làm bộ làm tịch phúc thân với hai vị Hoàng Quý quân, dáng dấp kia so với hai vị Hoàng Quý quân còn kiêu căng hơn, hơn nữa hoàn toàn không thấy Phong Lăng Hề, sau đó còn khiêu khích mà nhìn Vân Tư Vũ.

Hiển nhiên vị Tam công tử này bị trói một lần, không chút nào học được ngoan ngoãn, kiêu ngạo ngược lại càng ngày càng mạnh mẽ, hiển nhiên đã đem mình thành Hoàng Quý quân.

Nếu lúc trước, Hoàng Quý quân thấy Nhàn vương vô dụng Phong Lăng Hề này, thật đúng là sẽ không để ở trong lòng, nhiều nhất trên mặt không có trở ngại cũng không sao, nhưng hiện tại là, hai vị Hoàng Quý quân trước đó cũng nghiêm túc hành lễ với nàng. Mặc dù là nam nhân của Nữ hoàng bệ hạ, thế nhưng bọn họ dù sao

cũng chỉ là Hoàng Quý quân, không phải là Phượng hậu, nam tử địa vị thấp, nói đến người Vương gia Phong Lăng Hề này, thân phận vẫn là ở phía trên bọn họ.

Thế nhưng hiện tại một cái bát tự còn không cong lên mà Hoàng Quý quân tương lai rõ ràng liền như vậy không đếm xỉa Nhàn vương điện hạ. Mặc dù là Nhàn vương điện hạ không tức giận, Thái hậu cũng sẽ sinh lòng bất mãn, người không hiểu chuyện như vậy, y sẽ không đồng ý để cho hắn tiến vào cung.

Huống hồ hiện tại mọi người đều biết Phong Lăng Hề là nghĩa nữ của Thái hậu, Vân Thiển không nể mặt Phong Lăng Hề như vậy, quả thực chính là đang đánh vào mặt Thái hậu.

Hơn nữa, Vân Thiển này còn chưa tiến vào hậu cung, liền đắc tội với hai vị Hoàng Quý quân rồi. Nếu như hắn thật sự tiến cung, chỉ sợ sẽ ăn được ngay cả xương cũng không chừa sót lại một chút cặn bã.

Vân Tư Vũ rũ mắt xuống, không đành lòng tận mắt chứng kiến, tại sao có thể có người ngu xuẩn như vậy chứ?

Thái hậu nhìn Vân Thiển, tử tế cười nói: "Vân tướng quân nuôi nhi tử thật tốt nha!"

Có lẽ là vẻ mặt của Thái hậu quá mức tử tế, Vân Thiển căn bản không có nhìn ra Thái hậu bất mãn, còn lòng tràn đầy vui mừng. Nếu như có thể đến tâm của Thái hậu, sau khi hắn tiến cung, tự nhiên có thể đi nghênh ngang, nói không chừng rất nhanh cũng sẽ được sắc phong làm Phượng hậu.

Hắn bên này vui mừng, đầu Liễu Sâm cũng đã đầy mồ hôi lạnh. Y ở nhà đã vô số lần dặn dò qua Vân Thiển phải chú ý quy củ, không nghĩ tới hắn vừa đến đã chọc vào cái sọt lớn như vậy.

Sắc mặt của Liễu Sâm trắng bệch, vội vã dập đầu: "Thái hậu thứ tội, là thần phu không biết cách dạy dỗ..."

Giọng nói của Liễu Sâm đều đang phát run, hiển nhiên hù dọa không phải nhẹ. Vân Thiển lại nhíu nhíu mày, không hiểu y nhận tội gì.

Mà Vân Dật, Thái hậu đã bất mãn với hắn, lúc này hắn cũng không dám lại cầu xin, lo lắng chữa lợn lành thành lợn què.

Trong lúc Liễu Sâm đang hoảng loạn, đột nhiên có cung nhân đi vào bẩm báo: "Khởi bẩm Thái hậu, Bệ hạ triệu kiến Vân Tam công tử."

Nghe vậy, cái cằm ngang của Vân Thiển hất càng cao hơn, trong mắt lộ vẻ đắc ý, lại lần nữa khiêu khích nhìn về phía Vân Tư Vũ.

Vân Tư Vũ trợn mắt một cái, căn bản mặc kệ hắn, nụ cười của Phong Lăng Hề ở khóe môi lại mang theo vài phần mỏng manh.

Thái hậu nhíu nhíu mày, có chút không vui, nhưng vẫn là xua tay làm cho người đem Vân Thiển mang đi, cũng không lại tìm Liễu Sâm gây phiền phức. Liễu Sâm thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới phát hiện toàn thân mồ hôi lạnh, hai chân như nhũn ra, lúc đứng lên thiếu chút nữa không cẩn thận ngã xuống.

Phong Lăng Hề tặc lưỡi nói: "Nữ hoàng bệ hạ xem ra là mới vừa bãi triều, bất quá ngày hôm nay quan trọng như vậy. Nữ hoàng bệ hạ rõ ràng không đi tới xem nghĩa phụ ngài trước, nhưng lại triệu

kiến mỹ nhân trước tiên, xem ra ở trong lòng Nữ hoàng bệ hạ, nghĩa phụ ngài có thể cũng không quan trọng như thế!"

Phong Lăng Hề cũng không phải kẻ tầm thường, Thái hậu thỉnh thoảng tìm cô gây phiền phức, cô mặc dù kính trọng y là trưởng bối, chỉ khi nào tìm được cơ hội, vẫn là sẽ vô tình đánh trả; cũng bởi như thế, Thái hậu mới thích cùng đấu với cô, ai bảo Đại nữ nhi của y bận rộn chuyện nước nhà, Nhị nữ nhi không dám xông tới y, Tiểu nhi tử lại cần giữ quy củ, chỉ có nghĩa nữ này có thể cho y chơi, hơn nữa còn chơi đến mức rất tận hứng, mặc dù có lúc sẽ bị chọc tức giận gần chết.

Tỷ như hiện tại, Thái hậu vốn là tại vì chuyện này mất hứng, Phong Lăng Hề lại tưới dầu lên lửa, lập tức Thái hậu tức giận đến vung tay lên, cả giận nói: "Bắt tên nha đầu chết tiệt không coi bề trên ra gì cho ai gia!"

Y vừa nói dứt lời, Phong Lăng Hề đã ôm Vân Tư Vũ nhanh chóng phóng tới cửa phòng, dưới con mắt mọi người, trong chớp mắt đã đến ngoài điện, cùng thị vệ ngoài điện vọt tới đụng vào nhau.

Nhưng là còn không chờ thị vệ động tay, Phong Lăng Hề đột nhiên nhón mũi chân một chút, nhảy một cái liền bỏ ngói lưu ly ở phía sau. Sau đó nhảy lên trên nóc nhà mấy cái không thấy bóng dáng, lưu lại một đám thị vệ hai mặt nhìn nhau.

Thái hậu tức giận tới mức giậm chân: "Nha đầu xấu xa, đừng làm cho ta bắt được ngươi!" Thật sự là tức chết y!

Bên cạnh cung nhân hầu hạ y là người lớn tuổi nhất bên cạnh y, là một trong số ít vài người biết rõ quan hệ của Thái hậu và Nhàn vương. Lúc này không nhịn được cúi đầu che lấp nụ cười trên mặt,

cũng chỉ có Nhàn vương điện hạ mới có thể làm cho Thái hậu tức giận đến mức giơ chân, bất quá Thái hậu ngược lại làm không biết mệt.

Vân Tư Vũ bị Phong Lăng Hề ôm, không nhịn được hỏi: "Chúng ta chạy ra đây làm cái gì?"

Phong Lăng Hề cười đến bí hiểm: "Đương nhiên là đi xem trò vui." Nữ hoàng bệ hạ vẫn là diễn viên chính.

Phong Lăng Hề rõ ràng sớm biết Hoàng Vũ Hiên dự định làm cái gì, nhưng một mực còn nhờ vào chuyện này làm cho Thái hậu tức giận, còn đem Thái hậu chọc giận gần chết. Bởi vậy có thể thấy được, vẫn là tài năng của Nhàn vương điện hạ cao một bậc.

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 64: Trò Hay Của Nữ Hoàng Bệ Hạ

Bên trong ngự hoa viên, trong đình tám góc, trên bàn đá xếp đầy trái cây thật cao và một chút nước trà. Nữ hoàng bệ hạ một thân Phượng bào, dáng người phóng khoáng, khí chất tôn quý, uy nghiêm khí phách, hai cung thị đứng lẳng lặng ở phía sau.

Vân Thiển bị mang tới ngoài đình, một chút liền nhìn thấy Nữ hoàng bệ hạ ngồi chờ ở nơi đó, không khỏi cười ửng đỏ cả khuôn mặt. Trước kia hắn chưa động lòng xuân, cho nên mặc dù là thân phận tôn quý, được nam tử trong kinh coi là tình nhân trong mộng, được nhận tôn sùng từ mấy nữ tử xuất sắc, hắn cũng chưa từng quan tâm quá mức đến; ấn tượng với Nữ hoàng bệ hạ cũng bất quá dừng lại ở lúc mỗi lần cung yến, nữ tử ngồi ở trên ghế Phượng uy nghiêm trên người kia, cao cao tại thượng* như vậy, hắn chưa bao giờ nghĩ sẽ chạm đến, tuy không muốn nhưng hiện tại hắn liền muốn trở thành Hoàng Quý quân của nàng.

(*cao cao tại thượng: ý chỉ địa vị tôn quý.)

Vân Thiển thẹn thùng e lệ đi vào trong đình, đang muốn quỳ xuống hành lễ, lại bị Nữ hoàng bệ hạ ngăn cản trước một bước, chỉ thấy Nữ hoàng bệ hạ giả vờ đỡ một cái, dịu dàng cười nói: "Không cần đa lễ, ngồi xuống nói chuyện đi!"

Vân Thiển có chút thụ sủng nhược kinh*, không nghĩ tới Nữ hoàng bệ hạ sẽ dịu dàng như thế, nhìn thấy nàng trong khoảng cách

gần như vậy, mới phát hiện dung mạo của nàng thật sự là xinh đẹp, sắc mặt lập tức càng đỏ hơn, con mắt sáng long lanh như nước mùa thu hơi khẽ run, dáng vẻ thẹn thùng này nhưng lại, ngược lại thật sự là có mấy phần quyến rũ người.

(*thụ sủng nhược kinh: được yêu thương mà hoảng sợ.)

Cách đó phía sau núi giả không xa, Vân Tư Vũ ôm cánh tay, run rẩy một hồi, phía sau lập tức duỗi ra đôi cánh tay, đem hắn giam vào trong ngực, bên tai cũng truyền đến giọng nói lười biếng đầu độc nói nhỏ: "Lạnh?"

Vân Tư Vũ liếc một cái: "Khí trời bây giờ sẽ lạnh sao? Ta rõ ràng là bị buồn nôn đến, chậc chậc... Không nghĩ tới ta còn sống lại có thể nhìn thấy Vân Thiển làm ra thái độ thẹn thùng như vậy, thực sự là không uổng công đời này."

Nói xong lại cau mày nói: "Bất quá xem biểu hiện của Nữ hoàng bệ hạ, sẽ không phải là thật sự coi trọng Vân Thiển chứ?"

Dứt lời, không có được câu trả lời, chỉ là sau tai đột nhiên nóng lên, sau đó truyền đến khẽ đâu nhói. Vân Tư Vũ lấy cùi chỏ thúc thúc vào người phía sau, bất mãn nói: "Làm cái gì thế? Ngày hôm nay rất nhiều người." Hắn cũng không muốn trở thành tiêu điểm, càng không muốn trở thành mục tiêu công kích.

Nên biết hiện tại người ngấp nghé Nhàn vương điện hạ còn thật là không ít, chỉ là ở chỗ Thái hậu ngây ngốc trong chốc lát, liền có không ít tầm mắt hừng hực đến thăm hắn, càng đừng nói trong chốc lát trên cung yến sẽ có bao nhiêu sài lang hổ báo.

Bất quá hắn hiển nhiên đã quên, dùng thân phận Nhàn vương quân của hắn, mặc kệ hắn an phận như thế nào, cũng là chạy không thoát.

Phong Lăng Hề lại đang liếm liếm ở phía sau tai của hắn, lúc này mới để cằm đặt lên trên vai hắn, nhìn dấu bôi đỏ kia, cười nói: "Cũng là bởi vì nhiều người mới phải lưu lại cái ký hiệu này, miễn cho bị người khác bắt cóc."

Cô chỉ là thuận miệng nói, tuyệt đối không nghĩ tới thật sự sẽ có người muốn bắt người của cô.

Nhàn vương điện hạ lại đem người ôm chặt một chút, tay đã đặt ở dưới bụng của hắn bơi qua bơi lại, hiển nhiên một bộ dáng rất muốn làm chuyện xấu, thật không biết có phải là bị hai người ở trong đình nói chuyện yêu đương cho nên kích thích hay không.

Vân Tư Vũ rất thích nàng gần gũi, thế nhưng lúc này lại đưa tay ra đẩy móng vuốt sói của nàng, nguyên nhân sao, là bị nàng mò xuống, hắn sẽ không nhịn được muốn đẩy ngã nàng, trò vui này còn chưa xem xong đấy!

Phong Lăng Hề cũng không miễn cưỡng, vẫn ôm hắn như cũ, nhưng đã không còn động tác khác. Lúc này hai người nấp ở sau ao núi giả giả sơn, từ hai bên nhìn không thấy bóng người, chỉ có thể đi tới phía trước mới có thể phát hiện, cho nên rất an toàn, nhô ra về phía đình bên kia liền bị Phong Lăng Hề lấy nội lực chui ra như một cái ngón út to nhỏ chuyển động, không cần thò đầu ra liền có thể rõ ràng rành mạch nhìn thấy tất cả trong đình. Bởi vì cách đó không xa, tiếng nói chuyện trong đình cũng miễn cưỡng có thể nghe rõ ràng, thực sự là địa điểm tốt nhất xem cuộc vui.

Bên kia vẻ mặt của Nữ hoàng bệ hạ và ánh mắt càng ngày càng dịu dàng thâm tình.

Nhìn dáng vẻ động lòng xuân kia của Vân Thiển, Vân Tư Vũ không nhịn được lại hỏi vấn đề trước đây không được trả lời: "Nữ hoàng bệ hạ thật sự là không muốn để Vân Thiển tiến cung sao?"

Phong Lăng Hề trầm ngâm nói: "Nâng càng cao rơi xuống càng đau đớn, ký ức mới có thể khắc sâu. Hoàng Vũ Hiên rất có năng khiếu diễn kịch, bất quá, lại diễn chỉ có thể vượt qua." Nếu như Vân Thiển thật sự bị Nữ hoàng bệ hạ làm cho động lòng, liều lĩnh, không phải là nàng thì không gả, vậy coi như đúng là nâng cục đá đập vào chân mình.

Dường như là nghe được tiếng lòng của Phong Lăng Hề, ở bên kia cung thị hầu hạ bên cạnh Nữ hoàng bệ hạ tiến lên một bước, xách theo nước trà để châm thêm trà cho Nữ hoàng bệ hạ, nhưng mà Nữ hoàng bệ hạ chỉ lo nói chuyện với Vân Thiển, căn bản không có chú ý tới động tác này của cung thị, cho nên khi lúc nàng giơ tay chuẩn bị nâng chung trà lên thì không cẩn thận liền đụng vào tay cung thị kia, cung thị mất thăng bằng, ấm trà rơi trên mặt đất "đùng" một tiếng, nước trà bắn lên, làm ướt Phượng bào của Nữ hoàng bệ hạ.

Chỉ thấy mặt mũi của Nữ hoàng bệ hạ vốn tràn đầy dịu dàng đột nhiên dữ tợn lên, sắc mặt của cung thị kia trắng nhợt, quỳ xuống một tiếng "phịch", không ngừng dập đầu: "Nữ hoàng bệ hạ tha mạng..."

Vân Thiển nhìn thấy toàn thân hắn run rẩy, sắc mặt tái nhợt dáng vẻ e ngại, nhíu nhíu mày. Sau đó trong lúc cung thị kia cẩn thận từng li từng tí một nhìn lén vẻ mặt của Nữ hoàng bệ hạ, thì hắn lại rõ ràng

nhìn thấy cung thị này nước mắt giàn giụa và sợ hãi trong mắt, vẻ mặt như vậy, dường như sau một khắc liền có thể chết không toàn thây, lập tức lông mày không khỏi nhíu càng chặt hơn.

Chỉ là không cẩn thận làm bẩn Phượng bào của Nữ hoàng bệ hạ mà thôi, nhiều nhất là tiểu trừng đại giới*. Cung thị này làm sao lại sợ sệt như vậy, chẳng lẽ Nữ hoàng bệ hạ rất là nghiêm khắc, vừa làm sai liền muốn mạng người?

(*Tiểu trừng đại giới = Trừng: nghiêm phạt; Giới: cảnh cáo, khuyến cáo. Ý nghĩa: có khuyết điểm nhỏ lập tức khiển trách lớn, vì được dạy dỗ mà không gây nên sai lầm nghiêm trọng.)

Mặc dù nghĩ như vậy, Vân Thiển cũng không có cảm giác quá lớn, dù sao Nữ hoàng bệ hạ muốn một mạng của nô tài cũng không phải chuyện lớn gì, chỉ là khi lúc hắn ngước mắt nhìn về phía Nữ hoàng bệ hạ thì lại bị sợ hết hồn. Sắc mặt dữ tợn kia của Nữ hoàng bệ hạ và tàn ác khát máu trong mắt có chút dọa người, cùng bộ dáng dịu dàng vừa nãy quả thật là khác biệt một trời một vực, trong khoảng thời gian ngắn, tim hắn nhảy lên thình thịch, đương nhiên không phải động lòng, hoàn toàn là bị sợ.

Còn không chờ hắn hoàn hồn, liền nghe Nữ hoàng bệ hạ lạnh lùng nói: "Ngay cả ấm trà đều không cầm được, cái tay này không muốn cũng được, người đâu, chém cái tay kia của hắn cho ta!"

"Không muốn... Nữ hoàng bệ hạ buông tha nô tài đi..."

Tiếng cầu xin thê thảm vang lên bên tai, Nữ hoàng bệ hạ lại thờ ơ không động lòng, cung thị kia đột nhiên bò về phía Vân Thiển, níu lấy vạt áo của hắn, hoảng sợ cầu xin nói: "Vân Tam công tử, van cầu ngài, cứu... cứu nô tài!"

Nữ hoàng bệ hạ nhìn về phía Vân Thiển, không nhịn được nhíu mày, chỉ thấy sắc mặt của Vân Thiển so với cung thị kia còn muốn trắng hơn, toàn thân đều đang run rẩy, thấy nàng nhìn lại, không khỏi càng run đến mạnh mẽ hơn, thiếu một chút nữa ngồi không yên, ngã xuống mặt đất.

Đáy lòng Nữ hoàng bệ hạ hơi kinh ngạc, dựa vào phán đoán của nàng, vị Vân Tam công tử này không nên nhát gan như vậy mới đúng, nàng chuẩn bị hình cụ cũng còn không có phát huy được tác dụng nữa! Hơn nữa chỉ là xử lý một tên cung thị, hoàn toàn không dính đến hắn, hắn làm sao liền sợ đến nghiêm trọng như thế?

Kỳ thực đây hoàn toàn chính là chó táp phải ruồi, Vân Thiển trước đây bị trói, thiếu chút nữa liền bị chặt ngón tay. Hiện tại còn thường xuyên gặp ác mộng, bất quá bởi vì những người kia cuối cùng vì thân phận của hắn mới buông tha hắn, cho nên hắn cảm giác thân phận Hoàng Quý quân tương lai của mình có thể che chở cho hắn. Lúc này mới thoáng an tâm, cũng bởi vậy đáy lòng của hắn có thêm một phần sùng bái với Nữ hoàng bệ hạ.

Chỉ là không muốn một khắc trước Nữ hoàng bệ hạ còn vô cùng dịu dàng, sau một khắc liền trở nên khủng bố như vậy, quan trọng nhất chính là, nàng muốn chém cái tay của cung thị kia, thế cho nên khơi gợi lên nỗi sợ hãi lớn nhất của hắn.

Đối với người khác, hắn còn có thể an ủi mình, hắn là Hoàng Quý quân tương lai, không ai dám động hắn, thế nhưng hiện tại người ngồi trước mặt không phải người khác, đó là Nữ hoàng bệ hạ, bất cứ lúc nào cũng có thể bóp chết hắn.

Bị Nữ hoàng bệ hạ nhìn, Vân Thiển sợ hãi càng sâu hơn, tay của hắn giống như bị thần kinh run rẩy, giống như Nữ hoàng bệ hạ

không phải muốn chém tay của cung thị kia, mà là muốn chém tay hắn.

Rốt cục hắn không nhịn được quát to một tiếng, bất chấp có Nữ hoàng hay không có Nữ hoàng, trực tiếp liền lao ra đình tám góc, hoảng hốt chạy bừa về phía trước, giống như sau lưng có quỷ đang đuổi theo.

Kịch vui này hạ màn, làm cho Nữ hoàng bệ hạ có chút chưa hoàn hồn lại, liền chạy như vậy? Cuộc vui này rốt cuộc đến có đủ hay không? Có nên lại dọa thêm một chút nữa hay không?

Cung thị quỳ trên đất thấy Vân Thiển chạy xa, liền lau lệ một cái đứng lên, thế nào còn có một chút dáng vẻ kinh hãi chứ?

Bị giật mình giống vậy còn có Vân Tư Vũ, hắn như thế nào lại không biết lá gan của Vân Thiển nhỏ như thế? Mà Phong Lăng Hề lại là đăm chiêu nhìn bóng lưng Vân Thiển chạy trối chết, sau đó lôi kéo Vân Tư Vũ đi ra.

Nữ hoàng bệ hạ nhìn thấy nàng liền oán trách nói: "Vân Tam công tử này cũng chạy trốn quá nhanh, ta đều còn chưa kịp nhắc nhở hắn làm thế nào có thể để tránh cho tiến cung đây! Hắn có thể làm được không?"

Nếu như ở tiệc rượu trước đây, Vân Thiển không thể làm ra chuyện gì, chuyện để hắn tiến cung này trở nên không thể nào, đến lúc đó có thể liền có chút phiền phức; mà nếu như Vân Thiển vì không vào cung, làm ra chuyện gì quá đáng, đến lúc đó thì sẽ càng thêm phiền phức. Nàng hiện tại còn không muốn cùng Vân Vũ Dương trở mặt, nếu không cũng không cần cực nhọc vất vả diễn kịch như thế.

Phong Lăng Hề mở miệng nói với cung thị lúc trước khóc đến nước mắt, nước mũi đều chảy: "Mặc Ngọc, ngươi cùng đi xem một chút, thích hợp thì nhắc nhở một tí."

"Dạ, chủ nhân." Dứt lời, chỉ thấy bóng người lóe lên, liền biến mất bóng dáng.

* * *

Vân Dật bởi vì thái độ của Thái hậu ở Tân Nghi cung đứng ngồi không yên, từ khắp nơi bay tới đủ các loại tầm mắt càng làm cho hắn như đứng đống lửa, như ngồi đống than, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là tìm cơ hội lui ra ngoài.

Lục Nhã Âm và hắn có quan hệ tốt, thấy hắn rời đi có chút lo lắng, thế nhưng thân là Ninh vương quân, hắn tự nhiên không thể bỏ Thái hậu mà rời đi, mặc dù người ở đây rất nhiều, hoàn toàn không cần phải lo lắng Thái hậu bị lạnh nhạt.

Cho nên cuối cùng Vân Dật chỉ là mang theo Thu Ngâm đi ra hít thở không khí.

Khi hắn đi tới ngự hoa viên, tâm tình cuối cùng cũng coi như là bình phục một chút.

Thái hậu thân là người đứng đầu hậu cung, thống lĩnh hậu cung nhiều năm, mặc dù là bình thường thái độ của y tử tế, cũng khó có thể làm cho người khác bỏ qua mỗi một cử chỉ hành động của y, một cái cử động bất mãn của y, liền nhất định sẽ bị y cô lập. Gia quyến của những đại thần này không có ai sẽ liều lĩnh đắc tội với Thái hậu nguy hiểm mà cùng y có quan hệ tốt, hơn nữa sẽ lấy lòng Thái hậu, để cho y giẫm lên hai chân.

Vân Dật thầm cười khổ, một bước sai từng bước sai, có lẽ là hắn lúc trước ích kỷ đẩy Tư Vũ ra, cho nên mới phải có báo ứng như bây giờ.

Thu Ngâm thấy bộ dáng của hắn sầu khổ, muốn mở miệng an ủi, lời nói đến bên miệng, nhưng lại đột nhiên nuốt trở về, kinh ngạc nhìn về phía trước dường như có bóng dáng đang chạy trối chết về phía bên này, vội vàng nói với Vân Dật: "Công tử, là Tam công tử."

Nghe vậy, Vân Dật giương mắt liền nhìn thấy Vân Thiển liền lăn một vòng chạy tới, không khỏi nhíu nhíu mày, xảy ra chuyện gì? Không phải Nữ hoàng bệ hạ triệu kiến sao? Như thế nào Thiển nhi lại chật vật như vậy?

Lúc này, Vân Thiển cũng nhìn thấy Vân Dật, dường như nhìn thấy nhánh cỏ cứu mạng, Vân Thiển thẳng tắp nhào tới về phía hắn, nắm lấy ống tay áo của hắn, kêu lên: "Đại ca, huynh phải cứu đệ, đệ không muốn gả cho Nữ hoàng bệ hạ... Thật là đáng sợ... Đệ không nên vào cung....."

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 65: Vân Thiển Nhanh Trí

Vân Dật vội vàng an ủi: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Trước tiên nói cho Đại ca."

Đầu Vân Thiển đầy mồ hôi, cũng không biết là vừa nãy chạy quá nhanh, hay là bị dọa ra mồ hôi lạnh. Lúc này hắn coi Vân Dật trở thành nhánh cỏ cứu mạng, Vân Dật vừa hỏi, hắn tự nhiên đàng hoàng trả lời: "Nữ hoàng bệ hạ muốn chặt tay của cung thị."

Nghe vậy, Vân Dật nhíu lông mày khẽ buông ra, vỗ vỗ cánh tay của hắn an ủi: "Không có chuyện gì, Nữ hoàng bệ hạ chỉ là xử phạt một tên nô tài thôi, nàng sẽ không làm ngươi bị thương."

Ai ngờ Vân Thiển vừa nghe lời nói của y lại kích động, không ngừng lắc đầu, nắm lấy cánh tay của y không tự giác dùng sức. Vân Dật đau đến nhíu mày, hắn lại không có chút nào phát hiện, gương mặt trắng bệch, kiên trì nói: "Đệ có chết cũng không muốn vào cung."

Hắn hiện tại chỉ cảm thấy trước mắt có ánh đao lao thẳng tới không thể tránh, giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ có một thanh đao lớn sắc bén chặt lên tay của hắn, sức mạnh trên tay không tự chủ lần nữa tăng thêm.

Trước đây Vân Thiển bị đuổi về, sau đó ôm Liễu Sâm khóc lớn một hồi, cũng không có gì khác thường, cho nên Vân Vũ Dương và Liễu Sâm đều không có coi trọng hắn vừa bị trói qua sẽ ảnh hưởng

gì đến hắn, hoàn toàn không biết trong lòng hắn đã có bóng ma, chỉ là tạm thời bị hào quang của Nữ hoàng bệ hạ, thân phận Hoàng Quý quân tương lai đặt ở đáy lòng thôi.

Thế nhưng hiện tại Nữ hoàng bệ hạ mặc kệ có chết hay không lựa chọn cách dọa hắn, lại vừa vặn là muốn chặt tay, để hắn có cảm giác nguy cơ mãnh liệt, bóng ma trong lòng trong nháy mắt bùng phát, tự nhiên liền tan vỡ.

Thu Ngâm thấy mặt mũi Vân Dật tràn đầy đau xót, vội vã đưa tay đi kéo Vân Thiển: "Tam công tử, ngài trước tiên buông tay, ngài nắm đau công tử..."

Kỳ thật phần lớn người tiến cung đều không mang theo tiểu thị, dù sao hoàng cung không phải nơi tầm thường, một khi mang tiểu thị đến gây ra chuyện gì là sẽ liên lụy đến trên người chủ nhân; hơn nữa tiến cung không mang theo người hầu hạ cũng coi như là một loại tôn kính đối với bề trên. Bất quá nam quyến phủ Chiến thiên tướng quân là Vân Dật, một người có tư cách tới tham gia cung yến, cho nên hắn mang Thu Ngâm để chiếu cố lẫn nhau một chút, cũng là lúc trước đã nói được.

Vân Thiển bị Thu Ngâm lôi kéo, ngược lại thật sự buông tay, chỉ là hắn lại đột nhiên quỳ xuống về phía Vân Dật quỳ xuống, trong ánh mắt nhìn Vân Dật mang theo ánh sáng hy vọng: "Đại ca, huynh giúp đệ một chút, đệ không muốn gả cho Nữ hoàng."

Vân Dật bị ánh mắt của hắn thấy sững sờ, sau đó kinh ngạc nói: "Nhưng mà, đây không phải là đệ nói không gả liền có thể không gả, đó là Nữ hoàng bệ hạ... Hơn nữa, mẫu thân cũng sẽ không đồng ý..."

Hắn mơ hồ biết rõ mục đích Vân Vũ Dương để cho Vân Thiển tiến cung, cho nên cảm thấy khả năng Vân Thiển không gả thực sự quá thấp, hơn nữa hắn cũng thật sự không nghĩ ra, Vân Thiển làm sao bởi vì Nữ hoàng bệ hạ muốn chặt tay một cung thị, liền sợ đến chết cũng không chịu gả cho nàng.

Vân Thiển đưa tay bắt lấy vạt áo của hắn, vội vàng nói: "Có thể, chỉ cần Tô tướng quân chịu cưới đệ, đệ liền không cần phải gả nữa. Nữ hoàng bệ hạ coi trọng Tô tướng quân như vậy, chỉ cần nàng mở miệng, Nữ hoàng bệ hạ nói không chừng sẽ không buộc đệ gả nữa..."

Hắn đây cũng là cái khó ló cái khôn, hiện tại ở trong đầu của hắn nghĩ đến cách duy nhất có thể dùng để Nữ hoàng bệ hạ thay đổi chủ ý, lại có thể đồng ý giúp hắn chính là Tô Văn, dù sao hắn vẫn nghe nói Tô Văn đối với Vân Dật rất tốt, chỉ cần Vân Dật mở miệng, chắc hẳn Tô Văn sẽ đồng ý.

Dưới ánh mắt chờ mong của hắn, sắc mặt Vân Dật trở nên rất là khó coi.

Thu Ngâm đã tức đến đỏ mặt, chỉ cảm thấy Tam công tử thật sự là quá đáng, công tử vẫn thương hắn như vậy, hiện tại hắn rõ ràng đến cướp nữ nhân với công tử!

Vân Thiển vừa nhìn thấy sắc mặt của Vân Dật, biết rõ trong lòng hắn không muốn, lập tức cắn răng một cái, quay về phía hắn dập đầu “Đùng đùng”, vừa khóc vừa cầu xin nói: "Đại ca, huynh cứu... cứu đệ đi, nếu như đệ vào vào cung sẽ chết, huynh nhẫn tâm nhìn đệ chết ở trong cung sao?"

Vân Thiển hiện tại đã chui vào ngõ cụt, chỉ biết là bất kể như thế nào, nhất định không thể vào cung, vì để cho Vân Dật đáp ứng thỉnh cầu của hắn, hắn dập đầu đó là dập đầu hàng thật giá thật, chỉ chốc lát sau, cái trán liền rách da, chảy ra từng giọt máu.

Thu Ngâm nhìn sắc mặt tái nhợt của Vân Dật, bộ dáng sững sờ, không thể nhịn được nữa, đang muốn nói chuyện đã thấy Vân Dật đem Vân Thiển đỡ lên, chỉ là nhìn dáng vẻ của hắn lại thật giống như hồn vía lên mây.

Vân Dật nhìn vội vàng trên mặt Vân Thiển cùng hy vọng trong mắt, lòng tràn đầy đau khổ, trong lòng hắn kỳ thật vô cùng chống cự đề nghị của Vân Thiển, thế nhưng lời từ chối mới vừa muốn mở miệng lại đột nhiên nhớ tới lời nói của Vân Tư Vũ, trong lòng không khỏi có chút mờ mịt, chẳng lẽ hắn thật sự là người ích kỷ như vậy sao?

Đây là đệ đệ ruột hắn luôn luôn thương yêu, hiện tại quỳ trước mặt hắn cầu xin hắn, cầu hắn cứu y, hắn làm sao có thể thờ ơ không động lòng? Làm sao có thể tâm địa sắt đá, thấy chết mà không cứu? Chẳng lẽ hắn thương yêu y đều là giả sao?

Không, hắn là thật sự thương yêu Thiển nhi, bất kể như thế nào, hắn sẽ không để cho y có chuyện gì, sẽ không để cho y chịu khổ. Nếu Nữ hoàng bệ hạ làm cho y sợ hãi như vậy, nếu như thật sự để y tiến cung, y nhất định sẽ chịu nhiều đau khổ.

Vân Dật cắn răng, mở miệng nói: "Chuyện này chỉ có ta đồng ý cũng vô dụng, nhất định phải có thê chủ đồng ý mới được." Lời nói của hắn mang theo tiếng rung không dễ phát hiện.

Hắn không muốn Tô Văn có những nam nhân khác, chỉ là hai người kia trong phủ Tướng quân liền làm cho trong lòng hắn không dễ chịu. Nhưng bây giờ còn phải thêm một người, hơn nữa người này lại là cùng phụ cùng mẫu với hắn, đệ đệ ruột một lòng thương yêu. Hắn không biết về sau nên làm như thế nào ở chung với Vân Thiển. Lúc này hắn cũng không kịp suy nghĩ nhiều như thế, chỉ có thể tự nói với mình: ‘không thể ích kỷ, không thể không chú ý sống chết của Vân Thiển’, đè xuống đáy lòng không ngừng dâng lên chống cự, nói với Thu Ngâm: "Thê chủ đã bãi triều, ngươi đi tìm nàng, dẫn nàng đến trước tòa cung điện kia không người khi đi nhìn thấy."

"Công tử..." Mặt mũi Thu Ngâm tràn đầy sốt ruột, công tử làm sao có thể đáp ứng yêu cầu hoang đường như thế? Bây giờ còn muốn tìm Tướng quân đến, là muốn đích thân mở miệng cầu xin Tướng quân thu Tam công tử sao? Hắn hiện tại chỉ cảm thấy Tam công tử thật sự là quá mức tàn nhẫn, uổng phí công tử vẫn thương hắn như vậy.

Vân Dật mang theo một ánh mắt uy nghiêm quét qua hắn, trầm giọng nói: "Nhanh đi." Không chút nào cho hắn cơ hội khuyên bảo.

Thu Ngâm tức giận đến dậm chân, cuối cùng vẫn là nghe theo lời Vân Dật dặn dò đi tìm Tô Văn tới.

Mà Vân Dật còn lại là mang theo Vân Thiển đi tới tòa cung điện không có người nào lúc trước hắn nhìn thấy. Trong cung này cung điện rất nhiều, tự nhiên có thật nhiều cung điện không có chủ. Bất quá hoàn toàn không nhìn thấy một người nhưng là hiếm thấy, hôm nay tinh thần hắn liên tục không tập trung, tự nhiên cũng không có suy nghĩ nhiều như thế.

Tòa cung điện kia nhìn như tầm thường, cùng những cung điện khác không có quá to lớn, tựa hồ cũng chỉ là một tòa phần đông trong cung điện thôi, bất quá là tạm thời vô ích. Vân Dật lựa chọn nơi này, là bởi vì chuyện bọn họ thương nghị không có thể để cho người khác biết, cung điện này yên tĩnh dị thường là thích hợp nhất.

Mà hắn không biết chuyện, tòa cung điện này là của một nhân vật đặc biệt, bình thường ngoại trừ người quét dọn cũng không cho phép những người khác tới gần, chung quanh nhìn như không có thủ vệ, trên thực tế lại không hẳn vậy. Bởi vì đã từng có người hiếu kỳ muốn vào xem một chút, lại không biết món đồ gì đem ném ra, nghe nói là người, thế nhưng người bị ném ra nhưng ngay cả bóng dáng quỷ cũng không có nhìn thấy.

Hơn nữa còn có người nói từng nhìn thấy bên trong có rất nhiều bóng người không tiếng động lay động, cũng có người nói từng nhìn thấy bên trong có người mặc y phục màu đỏ đang bay phất phới. Bởi vì những thuyết pháp này, hơn nữa không cách nào tới gần nơi quỷ dị này, tất cả mọi người đều nói tòa cung điện này kỳ thực là chuyện ma quái, cho nên mới phải để qua một bên không cần.

Nhưng là một mực lại có người đúng giờ quét dọn, nhìn qua một chút cũng không giống như cung điện bị bỏ qua một bên, hơn nữa mỗi lần người đi vào quét dọn lại chẳng có chuyện gì, thực sự là một chuyện kỳ lạ.

Mặc Ngọc nhìn hai người đi về phía tòa cung điện kia, không khỏi có chút khó xử, để bọn họ tiến vào hay là không cho bọn họ tiến vào?

Hiện tại Vân Thiển đang nghĩ biện pháp không vào cung, vậy liền tính là dựa vào nơi Nữ hoàng bệ hạ và chủ nhân kỳ vọng phát triển

chứ? Dù sao Vân Thiển đều không gả cho Nữ hoàng bệ hạ, vậy nhi tử của Vân gia là gả một người cho Tô Văn, hay là gả hai người, kỳ thực cũng không có khác nhau là bao. Hiện tại quấy rầy kế hoạch của bọn họ, thật giống như không tốt lắm.

Nhưng mà cung điện này là địa bàn của chủ nhân nha!

Tòa cung điện này là Nữ hoàng bệ hạ lưu lại cho Phong Lăng Hề, mặc dù nàng căn bản không ở được mấy lần. Lúc trước cũng là bởi vì tòa cung điện này, mới để cho Thái hậu cảm thấy Nữ hoàng bệ hạ là bị Phong Lăng Hề đầu độc. Nước Hoàng Vũ từ xưa tới nay, tiền lệ trước đây còn chưa bao giờ lưu lại một cái cung điện ở trong cung cho thần tử.

Bất quá Nữ hoàng bệ hạ cảm thấy nơi như vậy sẽ tiện một chút, tỷ như hiện tại, bọn người Bạch Khung ở trong cung bảo vệ nàng, đến phiên người nghỉ ngơi có thể trực tiếp ở tại bên trong toà cung điện này, sẽ không bị người phát hiện trong cung đột nhiên nhiều thêm một số người, gây nên sự chú ý của người khác, vạn nhất có chuyện gì còn có thể đúng lúc tiến vào cứu viện. Bất quá hôm nay bởi vì có cung yến, Phong Lăng Hề lo lắng có người nhân cơ hội ra tay, cho nên vốn thay phiên nghỉ liền hủy bỏ, tất cả mọi người đều ẩn ở trong bóng tối bảo vệ Nữ hoàng bệ hạ.

Mặc Ngọc yên lặng xoay quanh tại chỗ, mà ảnh vệ ngoài cung điện thấy hắn vẫn không có chỉ thị cũng là tương đối khó xử. Bọn họ là ngăn cản hay không ngăn cản đây?

Ngay lúc ảnh vệ đầu lĩnh không nhịn được muốn đi qua để hỏi rõ ràng, Mặc Ngọc rốt cục quyết định, dừng bước chân lại, quay về ảnh vệ làm một cái thế chớ ra tay, sau đó đem chuyện giám thị Vân Thiển giao cho ảnh vệ, chính mình lại đi về phía ngự hoa viên.

* * *

Lúc này ở ngự hoa viên, mặt mũi Nữ hoàng bệ hạ đang tràn đầy sững sờ nhìn hai sinh vật trên bàn.

Hai sinh vật này, vốn chính là bạc băng quấn trên cổ tay của Vân Tư Vũ, và tiểu hồ ly lén lút đi theo Vân Tư Vũ. Phong Lăng Hề sợ Thái hậu coi trọng con hồ ly này, cho nên liền không cho phép tiểu hồ ly quang minh chính đại xuất hiện.

Thân thể linh hồ nhỏ, thêm tốc độ nhanh, nó nếu là có ý ẩn nấp, mặc dù không phải ở đất tuyết, cũng rất khó có người phát hiện được.

Hai con tham ăn tinh quái này, đang xác định Nữ hoàng bệ hạ không phải người ngoài, sau khi không có được uy hiếp, liền bò lên trên bàn, bắt đầu ăn uống thỏa thích.

Vân Tư Vũ nghiêng đầu không nhìn tới hai kẻ tham ăn mất mặt này, vốn chỉ là tiểu hồ ly là độc, sau đó bạc băng cũng bị mang đến thích ăn viên thuốc độc, lại sau đó, tiểu hồ ly đang ăn trộm đùi gà, đột nhiên yêu thức ăn ngon của loài người, mà bạc băng thấy nó ăn được đồ ngon, tự nhiên cũng phải thử một chút, vì vậy, hai kẻ tham ăn liền ra đời như thế.

Bạc băng mở miệng nuốt vào điểm tâm còn lớn hơn đầu của nó, thỏa mãn ở trên bàn lăn một vòng. Sau đó không ngừng cố gắng, xuất phát về phía trái cây.

Mà tiểu hồ ly đang ôm ly trà, lè lưỡi liếm liếm, cảm thấy hương vị dường như cũng không tệ lắm, liền giơ hai móng vuốt nhỏ ôm ly trà, sùng sục sùng sục uống sạch sành sanh.

Sau đó nhìn về phía Nữ hoàng bệ hạ ngồi, duỗi ra một móng vuốt nhỏ, làm ra một động tác uống.

Nữ hoàng bệ hạ sững sờ hỏi: "Còn muốn uống trà?"

Nữ hoàng bệ hạ cho là mình giải thích khẳng định đúng vậy, ai biết tiểu hồ ly lại đem đầu lắc lắc giống như trống bỏi. Nữ hoàng bệ hạ chau mày, không uống trà còn có thể uống gì? Rượu?

Nghĩ ra, Nữ hoàng bệ hạ thăm dò hỏi: "Ngươi muốn uống rượu?"

Chỉ thấy trong nháy mắt hai mắt của tiểu hồ ly sáng lấp lánh, đầu thẳng điểm, sau đó hai móng vuốt tạo thành chữ thập, một bộ dáng kính nhờ kính nhờ. Nữ hoàng bệ hạ nhìn ra cười ha ha, làm cho người đi chuẩn bị rượu ngon cho nó.

Bạc băng ở một bên nhìn, khinh thường thè ra lưỡi, mỹ nhân kế đều dùng qua, thật mất mặt!

Cũng may Nữ hoàng bệ hạ không biết ý nghĩ trong đầu của con rắn kia, nếu không cần phải ói, đây rõ ràng chính là làm nũng đáng yêu, làm sao có thể là mỹ nhân kế đây? Ngươi gặp qua một con hồ ly dùng mỹ nhân kế với người sao? Nàng sở hữu tam cung lục viện, sẽ coi trọng một con hồ ly sao? Trừ phi hồ ly này thành tinh!

Giữa lúc tiểu hồ ly ôm rượu ngon, mặt mũi tràn đầy hạnh phúc, lúc này bạc băng từ một bên bay lên chuẩn bị cướp thì Mặc Ngọc trở về, đem chuyện Vân Thiển tìm tới Vân Dật, còn có dự định của Vân Thiển nói một chút. Đương nhiên, chuyện Vân Dật và Vân Thiển tiến vào cung điện tự nhiên cũng nói ra.

Sau đó chỉ thấy Phong Lăng Hề hững hờ bắt lấy bạc băng quấn một cái lên trên cổ tay của Vân Tư Vũ, nói với Nữ hoàng bệ hạ: "Ta

đi xem trò vui, ngươi hay là đi xem nghĩa phụ một chút đi! Phỏng đoán bây giờ còn đang sinh hờn dỗi đây!"

Nói xong, trực tiếp mang theo Vân Tư Vũ rời đi, còn lại Nữ hoàng bệ hạ đau đầu nói: "Tại sao mỗi lần đều là ta xui xẻo?" Mỗi lần Phong Lăng Hề đem Thái hậu chọc giận, đều muốn nàng đi trấn an, hơn nữa bình thường đối tượng làm cho Thái hậu tức giận còn có thể bao gồm kẻ vô tội là nàng. Vì vậy nàng nhất định phải nghe Thái hậu mắng xong yêu nữ, lại mắng nàng, còn phải ở một bên được lòng cùng theo mắng, giúp đỡ Thái hậu mắng yêu nữ mới coi như xong, nàng còn phải chửi mình, thực sự là cực kỳ đau khổ.

Nữ hoàng bệ hạ một bộ dáng khóc không ra nước mắt, đi về phía Tân Nghi cung. Cung thị hầu hạ ở phía xa chờ đợi, để tránh khỏi quấy rầy Nữ hoàng bệ hạ và Nhàn vương nói chuyện. Lúc này thấy Nữ hoàng bệ hạ vừa đi, tự nhiên đều cúi đầu đi theo.

Vì vậy không có ai phát hiện, trên bàn còn có một con hồ ly không đủ tự giác, không có kịp thời đuổi theo chủ nhân, uống đến say khướt, bị người quên lãng ở tại chỗ đó.

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 66: Bại Hoại Còn Có Thể Nhã Nhặn?

Phong Lăng Hề và Vân Tư Vũ cộng thêm Mặc Ngọc thoải mái ngồi ở trên nóc nhà, rút một tấm ngói ra nhìn xuống phía dưới, bạc băng quấn ở trên cổ tay Vân Tư Vũ rầu rĩ không vui, nó vẫn còn chưa có uống được rượu ngon đấy, đều tiện nghi con hồ ly kia.

Ở dưới Vân Dật và Vân Thiển ngồi ở trước bàn đều không nói gì, Vân Dật dường như đang ngẩn người, ánh mắt Vân Thiển lại lóe lên.

Hai người mặc dù đều có tập võ, thế nhưng cũng không tính là tinh thông, chí ít ba người trên nóc nhà đều không cần đặc biệt cẩn thận.

Vân Tư Vũ vừa nhìn dáng vẻ của Vân Thiển, liền không khỏi bĩu môi nói: “Vừa nhìn liền không hề có ý đồ tốt.”

Phong Lăng Hề nhếch môi nói: “Xem ra bị Hoàng Vũ Hiên hù dọa không nhẹ, phỏng đoán là đang suy nghĩ muốn cho Tô Văn không đồng ý cũng phải đồng ý.”

Mặc Ngọc tặc lưỡi nói: “Không đồng ý cũng phải đồng ý? Chủ nhân, hắn không phải là muốn gạo nấu thành cơm chứ? Vậy cũng quá lớn mật, nơi này là hoàng cung, làm sao có thể xằng bậy như vậy?” Nếu là bị người bắt được vậy còn đạt được sao?

Bất quá Nữ hoàng bệ hạ bây giờ vẫn là rất nể trọng Tô Văn, cũng không muốn trở mặt với Vân Vũ Dương, hẳn là sẽ không bởi vậy muốn mạng của bọn họ, nhiều nhất là tiểu trừng đại giới, cuối cùng vẫn là sẽ tác thành cho bọn họ. Bất quá vị Vân Tam công tử này cũng không giống như là sẽ nghĩ đến người sâu như vậy, phỏng đoán là nghĩ đến quá mức đơn giản, cho nên mới lớn mật như thế.

Mặc Ngọc không khỏi thở dài nói: “Vân Dật chỉ sợ còn không biết ý nghĩ của hắn đây.” Vị Vân Đại công tử này cũng không biết đang suy nghĩ chuyện gì, rõ ràng một bộ dáng không tình nguyện, rồi lại một mực đáp ứng yêu cầu vô lý như vậy.

Hắn thật sự liền yêu thương Vân Thiển như vậy?

Nghe nói lúc trước Quận chúa ở phủ Trấn quốc tướng quân không được tốt, nhưng hắn vẫn chẳng quan tâm, chẳng lẽ cũng bởi vì không cùng một phụ thân sinh ra, liền lạnh lùng như vậy? Nói như thế nào cũng là một mẫu thân sinh ra mà!

Mắt nhìn người tựa ở trong ngực Phong Lăng Hề, rướn cổ lên đi xuống nhìn qua Vân Tư Vũ. Mặc Ngọc mím mím môi, mọi người ở phủ Trấn quốc tướng quân đều đối với Quận chúa không tốt, đều không phải là người tốt, không đáng đồng tình, nghĩ tới, Mặc Ngọc cũng không lại vì Vân Dật cảm thán, mà là tràn đầy phấn khởi xem chuyện vui. Trong lòng còn vì Vân Thiển hò hét cố lên, làm được lướt qua chuyện này càng tốt nha, tức chết một người tính một người!

Vân Tư Vũ vuốt cằm như có điều suy nghĩ, lấy tính cách của Vân Thiển, nếu là lúc trước hắn nhất định xem thường ai đi quyến rũ, giống như mỗi lần bắt nạt hắn nhưng sau đó lại bị hắn bắt nạt, giống như xem thường cáo trạng, thế nhưng hiện tại, nhìn dáng vẻ của

hắn đúng là sắp sợ mất mật, muốn gạo nấu thành cơm dường như cũng không phải không thể.

Xem ra Vân Thiển cũng thật là sói liếc mắt một cái, Vân Dật mặc dù đối với hắn và Vân Khê không chút nào hỏi đến, thế nhưng đối với Vân Thiển cũng khá, không nghĩ tới quay đầu lại, lại bị Vân Thiển tính toán như thế, nghĩ không khỏi thở dài.

Phong Lăng Hề nắm tay của hắn, cằm đặt ở trên vai hắn, rũ mắt nhìn hai người phía dưới, mở miệng nói: “Chàng nếu như muốn ngăn cản...”

Phong Lăng Hề nói còn chưa hết, Vân Tư Vũ liền lắc lắc đầu: “Không cần, mặc dù là ta lớn lên ở phủ Tướng quân, thế nhưng đối với người ở phủ Tướng quân cũng không có tình cảm gì, hơn nữa ta đã cùng phủ Tướng quân đã cắt đứt quan hệ, ta cũng không nợ phủ Tướng quân cái gì.” Thậm chí còn thiệt thòi rất nhiều, mỗi khi hắn nhớ tới miếng kim bài nhỏ kia, hắn còn không nhịn được đau lòng, trên người hắn căn bản cũng không có xài bao nhiêu tiền của Vân Vũ Dương.

Trong lúc đó hắn chưa từng có đi ra tham gia qua hoạt động với những công tử thế gia kia, tự nhiên không cần giống như bọn Vân Dật, bị nhiều quần áo đồ trang sức vây quanh như vậy, mỗi khi có kiểu dáng mới ra liền muốn chi tiêu một số lớn, ngoại trừ món tiền chi tiêu lớn như vậy, hắn còn có thể sử dụng bao nhiêu tiền? Hơn nữa hắn bình thường lén lút ra cửa, chi tiền đều là sư phụ cho, tính đi tính lại, đều là Vân Vũ Dương kiếm lời.

Phong Lăng Hề hôn một cái trên gò má của hắn, dịu dàng nói: “Vậy thì xem cuộc vui đi.”

Vân Tư Vũ giải thích lần này vốn là vì làm cho Phong Lăng Hề yên tâm, cho nên Phong Lăng Hề cũng biểu hiện rất bình tĩnh. Ngược lại là Mặc Ngọc có chút tức giận, nghe khẩu khí lạnh lùng của Vân Tư Vũ, hắn cũng không nhịn được đau lòng. Quận chúa là từ nhỏ lớn lên ở phủ Tướng quân, đứa trẻ nhỏ đều khát vọng được yêu, thường là người ở phủ Tướng quân đều đối với hắn có một chút thiện ý, hắn cũng chắc chắn sẽ không đối với phủ Tướng quân lạnh lùng như vậy.

Trong lúc này, Vân Thiển phía dưới rốt cuộc mở miệng: “Đại ca, hầu bao của đệ thật giống như rớt ở Ngự hoa viên.”

Nghe vậy, Vân Dật không khỏi nhíu nhíu mày: “Làm sao không cẩn thận như vậy?”

Vân Thiển ấp úng nói: “Đệ không phải là bị hù dọa sao? Đại ca, huynh giúp đệ đi ra tìm một chút có được hay không? Trong túi còn có viên mã não mẫu thân tặng đệ lúc sinh ra giờ thìn, không thể vứt, đệ... đệ sợ Nữ hoàng bệ hạ còn ở Ngự hoa viên...”

Nhắc tới Nữ hoàng bệ hạ, Vân Thiển run lập cập, giống như là thật sự sợ sệt.

Vân Dật do dự một chút, dặn dò nói: “Vậy đệ ở chỗ này chờ, đừng đi loạn.”

Vân Thiển gật gật đầu, nhìn Vân Dật đi ra ngoài, mới thấp giọng lẩm bẩm nói: “Đại ca, xin lỗi...”

Hắn nhất định phải để Tô Văn đồng ý giúp hắn, nếu không trong chốc lát trên cung yến, hắn tất nhiên trốn không thoát, hắn đã không thể suy nghĩ ra biện pháp khác, nghĩ đến gương mặt dữ tợn kia của

Nữ hoàng bệ hạ, Vân Thiển cắn cắn môi, sắc mặt tái nhợt thêm một phần, hắn có chết cũng không muốn tiến cung.

Nhìn thấy Vân Thiển bắt đầu cởi quần áo, Vân Tư Vũ lập tức đưa tay che mắt của Phong Lăng Hề, trong miệng nói lẩm bẩm: “Phi lễ chớ nhìn... Sẽ bị đau mắt hột...”

Chính mình nhưng lại trợn to hai mắt nhìn Vân Thiển cởi gần như hết quần áo, sau đó đem bộ vốn là tầng lụa mỏng ở bên ngoài khoác lên người, một chút nhìn lại thật là như ẩn như hiện, muốn cự tuyệt còn hoan nghênh.

Khóe môi Phong Lăng Hề giương lên, tùy ý hắn che hai mắt, cằm cọ nhẹ ở trên vai hắn, mang theo một tia khiêu khích.

Mặc Ngọc nuốt nước miếng một cái, do dự hỏi: “Hắn thật sự là công tử phủ Tướng quân, không phải công tử thanh lâu nhà ai đi ra sao?” Câu dẫn đem người đùa giỡn này có phải là cũng quá thông thạo không?

Vân Tư Vũ cũng không phải giật mình, cá tính Vân Thiển như vậy, khẳng định không nhịn được trong lòng hiếu kỳ, lén lút đi vào thanh lâu.

Hắn lúc trước cũng rất tò mò với thanh lâu, nếu không phải sư phụ không cho hắn đi, hắn cũng sớm đi vào thanh lâu tiếp thu kiến thức.

Lúc này, Thu Ngâm đã mang theo Tô Văn từ đằng xa đi tới, trên mặt Thu Ngâm mang theo vẻ lo lắng, nhiều lần muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn là không nói gì. Nếu như hắn nói, công tử nhất định

sẽ tức giận, vẫn là xem tình huống một lúc, tiếp tục khuyên công tử vậy!

Tô Văn vừa nhìn tòa cung điện này liền không nhịn được nhíu nhíu mày, hiển nhiên cũng là nghe qua một ít truyền thuyết. Bất quá nàng ngược lại là không tin lời giải thích gì về chuyện ma quái, chẳng qua là cảm thấy tòa cung điện này khẳng định có bí mật gì, cho nên có cao thủ thủ vệ.

“Dật nhi ở bên trong?”

Thu Ngâm gật gật đầu, Tô Văn lại như có điều suy nghĩ, ánh mắt đảo qua bốn phía, cũng không có phát hiện chỗ tối có người. Ba người Phong Lăng Hề ở phía sau nóc nhà của cung điện, ở chính giữa nóc nhà vốn là tương đối cao, thân thể ba người trùn xuống, liền tránh thoát tầm mắt của Tô Văn.

Tô Văn không phát hiện có người, trong lòng ngược lại căng thẳng. Hắn không cho là vẫn không người có thể vào cung điện, đột nhiên liền không có ai thủ vệ. Nàng không có phát hiện có người, chỉ có thể nói rõ, thủ vệ ở đây đều là cao thủ, hơn nữa giỏi về ẩn giấu.

Chỉ là bọn họ tại sao lại thả cho Vân Dật và Vân Thiển đi vào?

Trong lòng Tô Văn có chút bất an, mở miệng nói: “Ngươi ở chỗ này chờ, nếu như ta và Chính quân sau nửa canh giờ sau còn chưa đi ra, liền đi thỉnh Nữ hoàng bệ hạ.”

Mặc kệ tòa cung điện này quỷ dị như thế nào, đối với Nữ hoàng bệ hạ đứng đầu hoàng cung mà nói, cũng không có uy hiếp, chỉ cần Nữ hoàng bệ hạ không thay đổi đi diệt trừ tâm tư của nàng, nàng liền không cần phải lo lắng có tiến vào không ra.

Thấy sắc mặt Tô Văn nghiêm túc, Thu Ngâm liền vội vàng gật đầu, cũng không dám còn muốn theo vào đi khuyên bảo Vân Dật, chẳng qua là nhịn không được đánh giá chung quanh, chẳng lẽ nơi này có nguy hiểm?

Không chờ hắn nghĩ cẩn thận, Tô Văn đã đi vào cung điện, nghe thấy tiếng bước chân, Vân Thiển khẩn trương nhéo nhéo tay, có chút muốn chưa ra trận liền lùi bước, thế nhưng gương mặt khủng bố kia của Nữ hoàng bệ hạ sáng ngời ở trong đầu hắn, làm cho hắn không chút nào dám lùi về sau, bất quá hắn vẫn là rất hồi hộp.

Liếc nhìn giường lớn trước mặt, Vân Thiển trực tiếp bò lên, tung mở chăn ra đắp lên chính mình. Bất quá lại chỉ đắp đến thắt lưng, mặt nằm hướng vào bên trong, từ cửa đi vào có thể nhìn thấy cảnh tốt đẹp chính là đường cong phần lưng.

Trước đây tránh né tầm mắt của Tô Văn, Vân Tư Vũ đã bất tri bất giác buông tay che hai mắt của Phong Lăng Hề. Lúc này cũng đã quên tiếp tục che, nhìn động tác của Vân Thiển, hắn không nhịn được nhíu mày.

Phong Lăng Hề nhìn vẻ mặt của hắn không vui, tiến đến bên tai hắn thấp giọng nói: “Đây không phải là giường của ta.”

Vân Tư Vũ buông lỏng lông mày, nghiêm trang gật đầu: “Ta nhìn cũng không giống.”

Mặc Ngọc che miệng cười khẽ, Quận chúa rõ ràng mặt mũi tràn đầy khó chịu, lừa qua ai vậy?

Vân Dật và Vân Thiển cũng không có đi vào chủ điện, nơi này tự nhiên không phải là gian phòng của Phong Lăng Hề, cho nên Tô

Văn đi trực tiếp về nơi này, là bởi vì Vân Thiển quá khẩn trương, hô hấp quá nặng.

Thấy Tô Văn liền muốn bước vào cửa phòng, Vân Thiển ở trên giường căng thẳng đến thân thể cứng ngắc. Mặc Ngọc nhỏ giọng nói: “Như vậy không được, Tô Văn không phải là người không có tự chủ. Hiện tại còn ở trong hoàng cung, hơn nữa thân phận của Vân Thiển, Tô Văn không thể nào chạm vào hắn.”

Tri Phong lâu là một nguồn gốc những tin tức lớn của Phong Lăng Hề, Mặc Ngọc đang ở Tri Phong lâu, vì điểm này nên sức phán đoán vẫn phải có, mà hắn lúc này nói ra rõ ràng là đang đặt mưu đồ.

Quả nhiên, chỉ thấy trên gương mặt thanh tú của hắn lộ ra một nụ cười, mang theo gian trá hỏi: “Chủ nhân, chúng ta có nên thêm chút lửa hay không?”

Tri Phong lâu mặc dù không giống người thường, nhưng rốt cuộc vẫn là thanh lâu. Mặc dù Mặc Ngọc trà trộn vào thanh lâu chỉ là thay Phong Lăng Hề làm việc, cho nên xuân dược trên người hắn là không thiếu.

Vân Tư Vũ do dự hỏi: “Đây đối với Vân Dật mà nói, có phải là quá tàn nhẫn hay không?” Vân Dật không bao lâu nữa sẽ trở về, đến lúc đó trông thấy...

Mặc dù hỏi như vậy, thế nhưng trong mắt hắn rõ ràng không có một chút thương hại, khóe miệng còn mang theo một nụ cười, ở trong lòng hắn, Vân Dật có lẽ còn không bằng Mặc Ngọc vừa mới quen này. Hắn rõ ràng cảm giác được Mặc Ngọc đối với hắn duy trì bảo hộ, cho dù là bởi vì quan hệ với Phong Lăng Hề, nhưng đó cũng

là không lẫn lộn thiện ý, cùng Vân Dật kia vì để cho trong lòng mình khá hơn một chút thiện ý có thể không giống nhau.

Phong Lăng Hề nhếch môi cười nói: “Cho dù không có Vân Thiển, hôm nay Tô Văn cũng sẽ ôm được mỹ nhân về. Nữ hoàng bệ hạ luôn luôn sẽ không bạc đãi thần tử, nàng muốn chọn mỹ nhân vào cung, tự nhiên cũng sẽ có không ít hậu viện đại thần sẽ thêm người. Tô Văn cứu giá có công, Nữ hoàng bệ hạ làm sao sẽ quên nàng? Nói không chừng còn có thể ban thưởng cho nàng thêm nhiều thứ. Hiện tại làm cho nàng thua ở trong tay Vân Thiển, Nữ hoàng bệ hạ đương nhiên sẽ không lại mặt khác ban thưởng người, đây đối với Vân Dật cũng không phải chuyện xấu gì.”

Nạp thị và cưới phu là không giống nhau, không có chính thức như vậy. Dựa vào thân phận của Tô Văn bây giờ, cùng lúc nạp mấy người con thứ của quan gia sẽ không để cho người cảm thấy thất lễ, ngược lại sẽ vì leo lên Chiến thiên tướng quân mà đắc chí, địa vị con thứ có thể đi thật xa xa cũng đuổi không kịp con trai trưởng.

Nói đến nếu như không phải lúc trước danh tiếng của Nhàn vương điện hạ không tốt lắm, Vân Tư Vũ cũng không thể thuận lợi gả cho nàng như vậy. Cũng chính là bởi vì Vân Tư Vũ chỉ là con thứ, cho nên hiện tại mới nhiều nhân tài đánh chủ ý lên Phong Lăng Hề như vậy. Bởi vì thân phận cao hơn Vân Tư Vũ, có lẽ có thể trở thành bình phu, hơn thế nữa, có thể đạp Vân Tư Vũ một chân sau đó lên làm chính thất.

Phong Lăng Hề mặc dù nói đây đối với Vân Dật không phải chuyện xấu gì, cũng quả thật có thể để cho Vân Dật bớt đi mấy đối thủ tranh thủ tình cảm. Thế nhưng tận mắt nhìn thấy thê chủ của mình cùng đệ đệ lăn lộn trên giường, vậy còn so với thê chủ nhiều thêm mấy người kích thích hơn nhiều.

Trong mắt tròn trịa của Vân Tư Vũ đều là vui vẻ: “Nếu đã như vậy, vậy chúng ta hay là thuận tiện thay Nữ hoàng bệ hạ giải quyết phiền phức này một chút đi!”

Hắn vừa dứt lời, Mặc Ngọc đã rắc xuống phía dưới một chút bột phấn màu trắng, bột phấn vừa rơi xuống, liền khuếch tán ở không trung, làm cho người ta khó có thể phát hiện.

Tô Văn vào cửa, nhìn thấy người nằm trên giường, rõ ràng nhíu nhíu mày, thế nhưng sau một khắc, ánh mắt của nàng lại bắt đầu mê ly, từng bước từng bước đi về phía giường.

Vân Thiển đã cứng ngắc giống như tảng đá, trong lúc đó có một cánh tay để lên trên vai hắn, hắn nhịn không được run rẩy một chút. Sau đó bị cánh tay kia lật người lại, bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt của Vân Thiển né tránh, mở miệng muốn nói điều gì lại đột nhiên miệng bị ngăn chặn.

Vân Thiển mờ mịt nhìn gương mặt phía trước, hắn vốn cho là phải tốn nhiều sức lực, không nghĩ tới rõ ràng thuận lợi như vậy, còn chưa kịp nghĩ quá nhiều, thân thể đã dần dần nóng lên. Hắn mặc dù trốn ở trên giường, thế nhưng ít nhiều gì vẫn là hít thuốc bột vào.

Một tiếng hét thảm vang lên, Vân Tư Vũ run cầm cập một hồi, nhìn bạo hành phía dưới, thẳng lắc đầu: “Tô Văn quá không hiểu được thương hương tiếc ngọc, thô lỗ như thế, cũng may Vân Thiển cũng trúng xuân dược. Nếu không có thể phải nếm mùi đau khổ, Mặc Ngọc, ngươi bỏ xuống thuốc gì lợi hại như vậy? Lại có thể làm cho người ta trở nên cầm thú như thế.” Mặc dù là trúng xuân dược, Vân Thiển vẫn thỉnh thoảng đau đớn kêu thành tiếng, cau chặt lông mày, sắc mặt cũng có chút tái nhợt, có thể thấy được không dễ chịu.

Mặc Ngọc há to miệng, hiển nhiên cũng rất giật mình, không hiểu nói: “Ta không nhớ rõ thuốc của ta có thể lợi hại như thế!” Nhiều nhất làm cho người ta vội vàng một chút, tâm tư hỗn loạn một chút, thế nhưng cũng không đến nỗi thô lỗ như thế à!

Nghe âm thanh kẽo kẹt kẽo kẹt kia, hắn hoài nghi cái giường kia chịu đựng được hay không?

Phong Lăng Hề sâu kín nói một câu: “Tô Văn là quân nhân.”

Vân Tư Vũ phản ứng lại, tặc lưỡi nói: “Bại hoại còn có thể nhã nhặn, thật là đáng sợ!” Nói xong chui thẳng vào trong ngực của Phong Lăng Hề, tìm kiếm an ủi.

Rõ ràng Tô Văn bình thường nhìn qua chỉ là nghiêm túc một chút, không nghĩ tới về phương diện này rõ ràng lại thô bạo như thế, tùy tiện sờ hai cái hôn hai cái, liền đi thẳng vào vấn đề, cũng không hề chú ý đến cảm nhận của đối phương, chỉ lo thoải mái của chính mình.

Phong Lăng Hề nhân cơ hội dạy dỗ nói: “Vẫn là thê chủ nhà ngươi dịu dàng phải không? Nói cho ngươi biết, về phương diện này không có nhiều người có thiên phú hơn đâu.”

Nói xong thuận thế đem đầu Vân Tư Vũ ấn vào trong ngực, trong lòng rốt cục thoải mái. Nếu không phải là bọn họ ở góc độ này chỉ có thể nhìn thấy nửa người trên. Tô Văn lại quá háo sắc, quần áo còn mặc trên người, nàng sớm liền không nhịn được.

Kỳ thật không phải là Tô Văn thật sự thô bạo như vậy, chỉ là nàng mặc dù trúng xuân dược, rồi lại có một tia sáng tỏ, bản thân biết

không nên, rồi lại không khống chế được chính mình, cho nên mới phải táo bạo.

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 67: Tô Tướng Quân Rất Thất Vọng

"Hề, có muốn làm cho Nữ hoàng bệ hạ cũng tới bắt kẻ thông dâm hay không?" Tin tưởng Nữ hoàng bệ hạ cũng rất hưng phấn.

Phong Lăng Hề lắc đầu: "Không cần." Hoàng Vũ Hiên mặc dù nhìn qua chỉ sợ thiên hạ không loạn, nhưng cũng hiểu được đúng mực, nàng sẽ không chạy tới bắt kẻ thông dâm, làm cho Tô Văn vô cùng xấu hổ.

Hơn nữa nếu Vân Thiển đã là người của Tô Văn, cho dù không có ai bắt kẻ thông dâm, Tô Văn cũng tất nhiên sẽ chủ động gánh chịu, chắc chắn sẽ không lại làm cho Vân Thiển tiến cung.

Vân Tư Vũ có chút tiếc nuối gật đầu, lỗ tai giật giật, nghe thấy tiếng bước chân, không khỏi rướn cổ lên mở to mắt nhìn phía dưới, rất sợ bỏ qua một tình huống đặc sắc nào.

Phong Lăng Hề duỗi tay ra ôm lấy eo của hắn, rất sợ hắn duỗi cổ ra quá dài, mất thăng bằng ngã chổng đầu.

Vân Dật bởi vì nhớ chuyện của Vân Thiển, cũng không có bao nhiêu kiên nhẫn, ở Ngự hoa viên tìm một lúc vẫn không có tìm được hầu bao của Vân Thiển, liền về trước để xem một chút, ở cửa cung điện liền gặp được Thu Ngâm.

"Công tử..."

Vân Dật nhìn vào trong cung điện liếc mắt một cái, hỏi: "Thê chủ đến rồi?"

Thu Ngâm gật đầu: "Tướng quân để ta canh ở bên ngoài, nói là nếu như nửa canh giờ không có đi ra, liền để cho ta đi thỉnh Nữ hoàng bệ hạ, xem dáng vẻ của Tướng quân, dường như là cảm thấy cung điện này không quá an toàn, đúng rồi, công tử ngài làm sao lại từ bên ngoài trở lại?"

Nghe xong lời Thu Ngâm nói, Vân Dật sửng sốt một chút, sau đó cũng phản ứng lại, trong cung có một tòa cung điện như vậy xác thật kỳ quái, ngay cả một bóng người cũng không có, nhưng trong cung điện lại không nhiễm một hạt bụi, lập tức nhíu nhíu mày nói: "Ngươi ở bên ngoài bảo vệ, ta vào trước xem xem một chút."

Thu Ngâm bất đắc dĩ gật đầu, còn chưa kịp mở miệng khuyên hắn thay đổi chủ ý, Vân Dật đã tiến vào cung điện.

Trong lòng Vân Dật cũng sinh ra một chút bất an, ở trong cung đi loạn như vậy, nếu thật sự là xông vào nơi nào bảo mật, không phải là bọn họ có thể chịu đựng nổi.

Vân Dật không yên lòng, thế cho nên đi tới cửa gian phòng Tô Văn và Vân Thiển, đột nhiên gia tăng tiếng rên rỉ mập mờ mới để cho hắn phục hồi lại tinh thần, chỉ là hắn vừa mới phục hồi lại tinh thần liền lại ngây ngẩn cả người, đợi đến khi đầu trống rỗng rốt cuộc khôi phục lại ý thức lần nữa, hiểu được chuyện gì xảy ra thì trên mặt không còn chút màu máu, thân thể lung lay sắp đổ, vẫn nghiêng người quay về phía cửa như cũ, không dám quay đầu đi xem.

Vân Tư Vũ hầu như kề sát toàn bộ người ở trên nóc nhà, mới có thể nhìn thấy Vân Dật đứng ở cửa không vững giống như lùi về sau

hai bước, thế nhưng lại không thấy rõ vẻ mặt của hắn, lập tức gấp đến độ cào thẳng vào cánh tay của Phong Lăng Hề.

Phong Lăng Hề dứt khoát lại xốc một miếng ngói lên cho hắn xem, để tầm mắt của hắn trống trải một chút, dù sao Tô Văn hiện tại cũng không có thời gian đến phát hiện bọn họ.

Sau đó Vân Tư Vũ rốt cuộc hài lòng nhìn thấy Vân Dật, chỉ thấy Vân Dật thật giống như người mất hồn, một hồi lâu sau đó mới có cử động. Bất quá hắn không có khóc lóc chạy đi, nhưng gương mặt lại tái nhợt, sững sờ đi vào trong phòng, sau đó đem tất cả trên giường đều thu hết mắt, một tay còn vịn vào khung cửa, dường như làm như vậy mới có thể chống đỡ thân thể muốn ngã, dùng hết sức lực, làm cho đầu ngón tay trắng bệch, móng tay hầu như đâm vào bên trong khung cửa.

Hắn là đáp ứng muốn cho Tô Văn thu Vân Thiển, thế nhưng lại không muốn chỉ chớp mắt, đệ đệ hắn liền cùng thê chủ hắn lăn lên giường, loại cảm giác bị lừa dối bị phản bội kia, làm cho tính lương thiện của hắn như bị một cánh tay dùng sức siết chặt, cảm giác đau đớn hít thở không thông thiếu chút nữa làm cho trước mặt hắn bỗng tối sầm lại ngất đi.

Nhưng là hai người trên giường lại vô tri vô giác, dường như căn bản không có phát hiện hắn đến, vẫn đang dây dưa như cũ.

Vân Tư Vũ nhìn một chút, không nhịn được lắc đầu. Vân Dật người này sống quá đè nén, hắn dám khẳng định mặc dù là như vậy, y cũng sẽ không nháo với Tô Văn. Dù sao y hiện tại thích nhất cũng chưa chắc là Tô Văn, nghĩ tới đây, trong mắt Vân Tư Vũ ánh sáng lạnh lẽo chợt lóe lên, trong nháy mắt liền lại ẩn nấp.

Phong Lăng Hề mắt lạnh nhìn Vân Dật, ngoắc ngoắc môi, cười đến có chút lạnh. Vân Dật không phải là người đại gian đại ác, nhưng cũng không phải người tốt lành gì. Bất quá chỉ khi cần thiết thì hắn mới đổi bại, mà cái cần thiết này là tiêu chuẩn quyết định. Bởi vì hắn quan tâm gì đó khác nhau, cho nên không giống đa số người.

Đương nhiên người khác tốt hay xấu không có quan hệ gì với cô, người khác rõ ràng không coi là người tốt nhưng càng muốn làm người tốt cũng không có quan hệ gì với cô. Cô không có rãnh rỗi thoải mái đi trừng gian trừ ác, thế nhưng Vân Dật một mực xui xẻo lần đầu tiên không để ý người khác làm ra hành vi ích kỷ là đối với con mèo hoang nhà cô.

Vân Dật lúc trước nghĩ tới mình gả cho một kẻ lưu luyến bụi hoa có nhà mà không về, nếu người gặp qua thì cuộc sống đau khổ như thế nào. Cho nên bất luận làm sao cũng không muốn gả, nhưng cũng không có một chút nào phá huỷ trầm trọng một đời của Vân Tư Vũ, chẳng qua là cảm thấy bất chấp ý nguyện của Vân Tư Vũ, để y gả cho người mà Vân Dật chướng mắt thật có chút xin lỗi với y, y vốn là có thể tìm được một người càng tốt hơn, không hơn.

Hắn có thể như vậy là bởi vì nội tâm trốn tránh, vì để cho trong lòng mình không nặng nề như vậy, có chút hổ thẹn, nhưng càng nhiều hơn là ở trong tiềm thức của hắn lại cảm thấy Vân Tư Vũ thấp hơn hắn một bậc. Cho nên hắn cảm thấy cuộc sống như vậy đối với hắn mà nói không khác nào là địa ngục. Hắn cần phải lựa chọn thiên đường, thế nhưng đối với Vân Tư Vũ cuộc sống như vậy cũng không phải là khó có thể chịu đựng. Bởi vì Vân Tư Vũ vốn cũng không cao quý bằng hắn.

Đoạn thời gian rời khỏi kinh thành kia, Phong Lăng Hề từ lời nói và việc làm của Vân Dật mà rút ra kết luận. Điều này làm cho trong lòng Phong Lăng Hề rất là tức giận, cho nên mặc dù bởi vậy cô dễ dàng ôm được mỹ nhân về, đối với Vân Dật cô cũng là căm ghét, dưới cái nhìn của cô, Vân Dật ngay cả một đầu ngón tay của tiểu mèo hoang nhà cô cũng không sánh nổi, dựa vào cái gì tự cao mình cao quý?

Kỳ thật, trước lúc xuất giá, Vân Dật xác thật là cao quý hơn Vân Tư Vũ, tùy tiện tìm người hỏi một chút, người ta đều sẽ đưa ra đáp án như vậy. Một người là con trai trưởng, một người là con thứ, một người nhận hết sủng ái, một người bị người quên lãng, một người tiếng tốt truyền xa, một người không có tiếng tăm gì. Vì thế bất luận người nào xem ra Vân Tư Vũ cũng đều là không bằng Vân Dật.

Vân Dật sẽ có ý thức và ý nghĩ như vậy thật sự đều là rất bình thường.

Thế nhưng Nhàn vương điện hạ cũng đã mù quáng mà cho rằng, tiểu mèo hoang nhà cô chính là tốt nhất, ai dám chê bai tiểu mèo hoang nhà cô thì cô trừ bỏ người đó, cho nên cũng thật sự là đáng đời Vân Dật xui xẻo.

Cho dù không có chuyện này, đến lúc đó miệng Nhàn vương điện hạ nói nhiều thêm một câu. Tô Văn nhận mười tám người mỹ nhân về thật sự là chuyện quá đơn giản, hơn nữa nói không chừng mỗi người đều là thủ đoạn tàn nhẫn, làm người ác độc, thân phận nam tử cũng không phải quá thấp.

Cảm giác được tâm tình Phong Lăng Hề không tốt, Vân Tư Vũ cũng không bất chấp xem cuộc vui, quay đầu nhìn về phía nàng, thấy đáy mắt nàng ánh sáng u ám lưu động, sâu thẳm đáng sợ, thật

giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ nuốt chửng người. Vân Tư Vũ lại không chút nào giác sợ hãi, chỉ là có chút nghi ngờ đưa tay cầm lấy vạt áo của nàng kéo kéo, hỏi: "Làm sao?" Ai chọc tới nàng? Làm sao sát khí lớn như vậy?

Cũng may sức khống chế của Phong Lăng Hề phi phàm, không có để khí lạnh bay ra tụ tập bên người, bằng không sẽ làm cho Tô Văn đông lạnh đến tỉnh.

Mặc Ngọc lắc đầu, Quận chúa rõ ràng nhìn rất thông minh, làm sao có lúc liền không hiểu phong tình như thế chứ? Chủ nhân hiển nhiên là vì Vân Dật mà tức giận, thế nhưng Vân Dật vốn chưa từng gặp qua chủ nhân, coi như là bị từ chối gả. Vân Dật cũng tuyệt đối không cân nặng kia làm cho chủ nhân tức giận, nguyên nhân tất cả những chuyện này chỉ có thể là bởi vì Quận chúa.

Phong Lăng Hề phục hồi lại tinh thần, cầm lấy móng vuốt của Vân Tư Vũ gặm một cái, lắc đầu nói: "Không có chuyện gì."

Vân Tư Vũ gật đầu, cũng như vậy cầm lấy tay của nàng gặm một cái, nắm tay làm an ủi.

Phong Lăng Hề không khỏi lộ ra một nụ cười, tiểu mèo hoang nhà cô mặc kệ là khôn khéo hay là mơ hồ đều đáng yêu như vậy.

Tiếng cọt kẹt của giường lớn phía dưới rốt cuộc cũng ngừng lại, lại một lát sau vang lên tiếng mặc quần áo sột soạt.

Vân Thiển bọc chăn co lại thành một cục, cẩn thận từng li từng tí một liếc nhìn sắc mặt khó coi của Vân Dật, lại nhìn một chút sắc mặt khó coi giống như vậy của Tô Văn, ấp úng muốn nói cái gì, nhưng cái gì cũng không dám nói.

Tô Văn mặc quần áo tử tế đi ra cửa, không có nhìn Vân Dật một chút, chỉ là trầm giọng nói: "Ta đối với ngươi rất thất vọng, chuyện này ta sẽ xin tạ tội với Nữ hoàng bệ hạ."

Nói liền cũng không quay đầu lại mà đi, từ đầu đến cuối cũng không có nhìn Vân Dật một chút, cũng không có nhìn lại Vân Thiển một chút.

Tô Văn là thật sự rất thất vọng, trong lòng nàng bị tính kế, cảm giác bị phản bội còn mãnh liệt hơn Vân Dật. Nàng biết rõ mình là bị hạ độc, nàng là bị Thu Ngâm mang tới đây, giờ khắc này Vân Dật cũng xuất hiện ở nơi này, nàng rất khó không cho rằng đây là Vân Dật tính kế.

Lúc Thu Ngâm tìm đến nàng mặc dù không có nhiều lời, dọc theo đường đi lại tiết lộ chuyện Vân Thiển bị Nữ hoàng bệ hạ hù dọa. Vân Dật thương người đệ đệ này nàng biết, cho nên nếu như Vân Thiển không muốn vào cung. Vân Dật dùng biện pháp này đem y tiến vào phủ Tướng quân cũng không phải chuyện kỳ quái gì, chỉ là thủ đoạn này cũng thật sự là không đủ tư cách một chút, hơn nữa bởi vì đệ đệ mà tính kế thê chủ này là nàng. Nàng vẫn cảm thấy Vân Dật thông tuệ biết cơ bản, không nghĩ tới hắn lại bức nàng đến mức độ này.

Vân Vũ Dương có thể nghĩ đến chuyện này, Tô Văn sao lại không nghĩ tới, lúc trước nàng thỉnh Nữ hoàng bệ hạ tứ hôn cho mình và Vân Dật. Trên thực tế cũng là mạo hiểm, bất quá nàng là thật sự coi trọng Vân Dật. Nàng cảm thấy Chính quân nên là nam tử như vậy, hơn nữa Nữ hoàng bệ hạ tín nhiệm nàng, nàng mới dám làm như thế. Nhưng không nghĩ nàng đã nhìn lầm người, Vân Dật hôm nay lại dám làm ra chuyện tình hoang đường như vậy.

Một vị con trai trưởng Vân gia thành Chính quân của nàng còn chưa đủ, hiện tại còn muốn nàng đem một vị con trai trưởng khác cùng lúc nạp vào, đây là muốn cho Nữ hoàng bệ hạ nghĩ nàng như thế nào? Nếu như là nàng, nàng cũng sẽ không nhịn được hoài nghi, đây là cố ý làm đi!

Nghe được lời Tô Văn nói, sắc mặt Vân Dật càng trắng bệch như quỷ. Hắn biết rõ tính tình của Tô Văn, nàng nói đúng hắn thất vọng, đó chính là thật sự thất vọng. Hắn không biết Tô Văn và Vân Thiển trong lúc đó xảy ra chuyện gì, cũng liền không biết Tô Văn vì sao nói như vậy, thế nhưng chỉ là câu nói này, liền đủ để đem hắn đánh vào địa ngục.

"Thê chủ..."

Vân Dật đưa tay muốn kéo bóng dáng đang rời xa kia ở lại, cánh tay Tô Văn lại chấn động, vung tay của hắn ra, bước chân không chút nào thấy dừng lại. Nàng muốn lập tức đi xin tạ tội với Nữ hoàng bệ hạ, bằng không đợi Nữ hoàng bệ hạ ở trên yến hội biểu lộ ra ý đồ muốn cho Vân Thiển tiến cung, lại phát hiện Vân Thiển thất thân với nàng, đó mặc dù là Nữ hoàng bệ hạ vô ý giáng tội cho nàng, việc này cũng không cách nào dễ dàng.

Nhìn bóng lưng Tô Văn lạnh lùng biến mất ở trước mắt, Vân Dật rốt cuộc nhịn đau không được khóc thất thanh, vì sao lại như vậy? Hắn rốt cuộc đã làm sai điều gì?

Vân Thiển mặc quần áo tử tế, thấy y khóc đến đau lòng, có chút tay chân luống cuống, thế nhưng rốt cuộc trong lòng vẫn là vội vàng chiến thắng tất cả, còn chưa kịp nhận sai lầm, cũng còn chưa kịp quan tâm Vân Dật, chỉ là cầm lấy tay áo của Vân Dật vội vàng hỏi:

"Đại ca, Tô tướng quân là có ý gì? Xin tạ tội với Nữ hoàng bệ hạ là có ý gì? Nàng rốt cuộc có giúp đệ hay không?"

Vân Dật cũng không biết Vân Thiển ngoại trừ lo lắng Tô Văn không muốn giúp hắn, còn sợ Tô Văn dưới cơn nóng giận nói với Nữ hoàng bệ hạ là hắn quyến rũ nàng, dù sao Tô Văn trước khi rời đi sắc mặt thật sự quá khó coi. Nếu như đúng là như vậy, Nữ hoàng bệ hạ tức giận muốn chém hắn thì làm sao bây giờ? Bây giờ đối với Vân Thiển mà nói, nữ hoàng bệ hạ chính là hồng thủy mãnh thú.*

(*Hồng thủy mãnh thú: con thú dữ và dòng nước lũ, tức là ví như những tai họa ghê gớm, đáng sợ.)

Bị Vân Thiển dao động phải phục hồi lại tinh thần, Vân Dật xoa xoa nước mắt, sắc mặt vẫn trắng đến khó coi, lẩm bẩm nói: "Đệ như bây giờ là không thể nào tiến cung, thê chủ nếu đã đến xin tạ tội với Nữ hoàng bệ hạ, tự nhiên là muốn đón đệ vào phủ."

Hắn nỗ lực đè nén không đi hận người đệ đệ này, thế nhưng là vẫn không cách nào như lúc trước bình thường chờ hắn, giọng nói tuy nhỏ, thế nhưng cũng không khó nghe ra lạnh nhạt trong đó.

Bất quá Vân Thiển không có chút nào chú ý tới những thứ này, chỉ là như trút được gánh nặng thở phào nhẹ nhõm.

Thấy tuồng vui này nhìn ra gần đủ rồi, Phong Lăng Hề lôi kéo Vân Tư Vũ rời đi, Mặc Ngọc cũng không có lại theo. Khởi Vân trước đây bị Phong Lăng Hề và Vân Tư Vũ bỏ rơi ở Tân Nghi cung, lúc này còn không biết ở nơi nào.

Vì vậy liền chỉ còn lại hai người dắt tay bước chậm ở Ngự hoa viên.

"Hề, nàng có phải là đã sớm nghĩ đến chuyện như vậy không?" Hắn tập trung xem cuộc vui nhìn ra được, vẫn chưa nghĩ tới Tô Văn sẽ vì chuyện đó mà bất mãn với Vân Dật. Bất quá nghĩ đến cũng đúng, tất cả những thứ này nhìn qua giống như là âm mưu của Vân Dật.

"Cảm thấy ta thật là quá đáng ?"

Vân Tư Vũ lắc đầu: "Nàng là người xấu ta cũng thích."

Nhàn vương điện hạ nhìn con mắt trong trẻo của hắn, giật giật khóe miệng, 'ta có thể không ngay thẳng như vậy nhưng làm sao lại nói ra hai chữ "người xấu" chứ?'

Đột nhiên Phong Lăng Hề dừng bước chân lại, nói với Vân Tư Vũ: "Ở chỗ này chờ ta, ta rất nhanh sẽ trở lại." Nói xong liền nhảy một cái mất đi bóng dáng.

Vân Tư Vũ đàng hoàng chờ ở tại chỗ, có chút nhàm chán, thấy nơi này không ai, liền muốn để tiểu hồ ly đi ra chơi, kết quả, chủ nhân mơ hồ này rốt cục phát hiện được sủng vật của mình bị mất.

Trong khi Vân Tư Vũ buồn rầu nghĩ làm sao tìm tiểu hồ ly trở lại, phía trước đột nhiên truyền ra tiếng kêu chít chít, tiếng kêu thê thảm rất giống tiếng giết heo, thế nhưng Vân Tư Vũ vẫn nghe ra đó là tiếng của tiểu hồ ly.

Đây là có người đang khi dễ sủng vật của hắn? Trong nháy mắt Vân Tư Vũ nổi giận, đánh chó còn phải xem mặt chủ nhân chứ? Huống hồ là tiểu hồ ly thông minh nhà hắn!

Vân Tư Vũ vẫn chưa suy nghĩ nhiều liền chạy tới, hắn cũng không sợ Phong Lăng Hề trở lại không tìm được hắn. Hôm nay thủ

vệ hoàng cung chưa từng có nghiêm ngặt như trước nay, chỗ tối hiện đầy người. Mặc kệ là người của Phong Lăng Hề hay là người của Nữ hoàng bệ hạ, chỉ cần Phong Lăng Hề muốn tìm hắn, tùy tiện hỏi liền sẽ biết hướng đi của hắn.

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 68: Tình Địch Gặp Mặt

Phong Lăng Hề nhìn người trước mắt, không quá nhiệt tình hỏi: "Có việc gì?"

Duẫn Thiểu Thiên được mời trở về đảm nhiệm chức vụ ám vệ thở dài nói: "Vương gia ngài rốt cuộc làm sao đắc tội Thái hậu vậy? Ám vệ bên cạnh y của chúng ta đều bị đuổi đi." Nàng như thế nào lại đau khổ như vậy chứ? Cực nhọc vất vả bảo hộ người ta, còn bị ghét bỏ.

Phong Lăng Hề nhíu mày, khoát tay nói: "Được rồi, các ngươi đi qua Hoàng Vũ Hiên bên kia đi!" Thái hậu không phải là người không có đúng mực, sẽ không vì một chút trò đùa trẻ con liền cầm tính mạng của mình ra đùa giỡn, rõ ràng là cảm thấy Hoàng Vũ Hiên càng thêm nguy hiểm, cho nên không muốn làm cho nàng lãng phí sức lực ở trên người y.

Duẫn Thiểu Thiên đúng là không đáng kể, ngược lại bảo vệ ai cũng giống nhau, nàng đã lâu không thấy cái mặt than Bạch Khung kia, vừa vặn đi ôn chuyện.

Phong Lăng Hề nhìn nàng rời đi, suy nghĩ một chút, mở miệng nói: "Dạ Tinh, ngươi đi bảo vệ bên cạnh Thái hậu." Ám vệ hoàng thất mặc dù cũng không kém, thế nhưng bên cạnh Thái hậu chỉ có mấy ám vệ, cô vẫn là không quá yên tâm. Dù sao Hoàng Vũ Hiên

tôn trọng Thái hậu cũng là chuyện mọi người đều biết, ai biết đối phương có thể ra tay với Thái hậu hay không?

* * *

Bên kia, Vân Tư Vũ chạy về phía tiểu hồ ly đang kêu thảm thiết, nhìn thấy hình ảnh nhưng có một chút chuyện nằm ngoài dự liệu của hắn như vậy.

Sau khi run lên sửng sốt trong chốc lát, Vân Tư Vũ quuyết đoán che mặt, quay đầu, nhấc chân, chuồn êm.

Ai ngờ không chạy được vài bước, phía trước lại nhiều ra một người chặn đường, cũng may Vân Tư Vũ thắng lại đúng lúc mới không có đụng vào.

Khóe miệng Hoàng Ngọc Quỳnh mỉm cười, nhìn người chuẩn bị chạy trốn trước mắt, thấp giọng cười nói: "Thế nào? Sủng vật gây họa, chủ nhân rõ ràng không có ý định chịu trách nhiệm sao?"

Có thể nhìn ra được tâm tình của nàng tâm không tệ, người ta là ôm cây đợi thỏ, nàng là ôm hồ ly đợi người.

Trước khi phát hiện con hồ ly kia, nàng ngược lại không nghĩ tới sẽ gặp phải con mèo nhỏ này ở trong cung.

Vân Tư Vũ nhìn nàng một cái, nhíu nhíu mày, quuyết đoán phán định người này không phải người tốt. Sau đó dấu tay ở phía sau giật giật, bạc băng oạch một cái tiến vào trong bụi hoa dưới chân hắn, đến gần về phía trước.

Động tác của rắn bạc băng nhanh chóng nhẹ nhàng, bình thường cao thủ căn bản không phát hiện được động tác của nó, mà vị Võ

vương thế nữ này vốn là nên phát giác ra, thế nhưng sự chú ý hiện tại của nàng rõ ràng ở trên người Vân Tư Vũ, hiếu kỳ hắn sẽ làm như thế nào, nhưng tuyệt đối không ngờ rằng trên người hắn sẽ có vật còn sống.

Rắn bạc băng đến gần chỗ tiểu hồ ly, nhìn tình hình trước mắt, không khỏi có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, thật sự là quá mất mặt, đường đường là linh hồ, rõ ràng bị một bọn nam nhân đuổi cho chật vật như vậy, thật sự xin lỗi viên thuốc độc của chủ nhân mà!

Tiểu hồ ly hiện tại xác thật rất chật vật, vốn là bộ lông chỉnh tề trắng như tuyết đã trở thành một mảnh ngổn ngang, dính chút bùn đất, còn có mấy cánh hoa bám lên. Bởi vì rượu còn chưa có tỉnh, chạy đi cũng là ngã trái - ngã phải, thỉnh thoảng lại còn có thể té một cái, xác thật rất mất mặt, thế nhưng điều kiện tiên quyết là đám nam nhân xem nhẹ kia còn chật vật hơn nó.

Những nam tử này là từ Tân Nghi cung đi ra, vốn là chỉ là đến Ngự hoa viên đi dạo một chút, không nghĩ tới sẽ vừa vặn gặp phải tiểu hồ ly say khướt. Tiểu hồ ly nào đáng yêu như thế mà nam tử lại không thích? Hơn nữa còn là một bộ dáng say rượu choáng váng, dáng vẻ ngốc nghếch đáng yêu kia trong nháy mắt làm cho tâm của những nam tử này hóa thành nước, liền có người không nhịn được muốn đi tới ôm một cái.

Ai biết tiểu hồ ly quá trơn trượt, người ra tay đầu tiên ngay cả sợi lông hồ cũng không có đụng tới, tiểu hồ ly thuận tiện lăn xuống bàn đá, chuẩn bị chạy trốn.

Một đám nam tử phản ứng cũng nhanh, bởi vì vốn là vẫn chú ý nó, vừa thấy nó muốn chạy, liền theo bản năng vây nó lại. Sau đó

liền xuất hiện tiết mục một bọn nam nhân vây bắt hồ ly.

Lúc Hoàng Ngọc Quỳnh tới đây, vừa vặn nhìn thấy một màn này, bất quá thấy tiểu hồ ly gian xảo như vậy, nàng cũng không chút nào dự định ra tay giúp đỡ, ngược lại nhìn say sưa.

Mà lúc này, khuôn mặt một đám nam nhân vốn là yêu thích tiểu hồ ly đã thành dữ tợn, chỉ muốn đem nó bắt đến lột da rút gân, để trút mối hận trong lòng.

Nguyên nhân sao, nhìn bọn họ một số ít thân chật vật kia liền biết là xảy ra chuyện gì. Tiểu hồ ly mặc dù được Vân Tư Vũ nuôi, nhưng đến cùng vẫn là mang theo vài phần dã tính. Đám người kia mặc dù vốn không có cái gì ác ý, thế nhưng vẫn muốn bắt nó; mà tiểu hồ ly tự nhiên là không muốn bị bắt lại, một mực nó hiện tại choáng váng, ngay cả phương hướng đều không phân rõ, rất lâu căn bản chính là đưa mình tới cửa, đi đụng vào bên chân người khác. Trong lòng không khỏi nói có bao nhiêu buồn rầu, nó lấy tốc độ nhanh nổi tiếng, nhưng hiện tại chạy không ra khỏi đám người vây vòng kia, bị người bắt nạt như vậy, nó tự nhiên cũng có mấy phần tức giận.

Mặc dù Vân Tư Vũ không cho phép nó tùy tiện hại người, thế nhưng hiện tại nó cũng không cần biết nhiều như vậy, thường là muốn tới bắt nó, nó trực tiếp dùng móng vuốt hầu hạ. Cho nên hiện tại một đám nam tử, đa số người trên mu bàn tay đều bị cào mấy đường vết thương, máu tươi chảy ròng, không ít người y phục trên người bị cào đến rách nát, thậm chí còn có người tóc tai bù xù, đồ trang sức quý giá rơi đầy đất, có thể tưởng tượng được, bọn họ vô cùng quan tâm hình tượng, nam tử ăn mặc tỉ mỉ tiến cung liền tức giận đến cỡ nào.

Bất quá tiểu hồ ly mặc dù bởi vì quá choáng, trong khoảng thời gian ngắn chạy không ra được, thế nhưng cũng không có bị bắt đến nguy hiểm. Cho nên nó vẫn không có hoàn toàn tức giận, chỉ đưa móng vuốt ra cào, cũng bởi vậy, ngay cả Hoàng Ngọc Quỳnh cũng không có phát hiện nó có chỗ nào đặc biệt.

Bất quá hiện tại tình huống như vậy, Vân Tư Vũ nếu như lao ra giải cứu tiểu hồ ly, tuyệt đối sẽ trở thành mục tiêu công kích, cho nên hắn mới có thể không nói hai lời, chuẩn bị đi trước tiên.

Hơn nữa, mọi chuyện phát triển trở thành bộ dạng này, hắn cũng thật sự không tiện nói sủng vật của mình bị bắt nạt. Bởi vì tiểu hồ ly ngoại trừ trên người bẩn một chút bên ngoài, thật sự không hề có một chút tổn thương, mà nó bẩn như vậy cũng tất cả đều là bởi vì tự mình té. Trái lại đám nam tử kia, nhưng là mỗi người đều bị tiểu hồ ly cào qua, trên người lưu lại chứng cứ nhất định.

"Chít chít..." Trong khi chạy trốn tiểu hồ ly mất thăng bằng té lăn trên đất, cũng bởi vì quán tính nên trượt thật xa trên đất, vì vậy lại là một hồi tiếng kêu thảm thiết như giết heo.

Bất quá nó vừa trượt đi, ngược lại vừa vặn lướt qua bên chân của một người, xông vào bụi hoa.

"Nhanh, bắt lấy nó!"

"Đáng ghét, đừng làm cho nó chạy!"

"Ngày hôm nay bản công tử không cố gắng dạy dỗ súc sinh này là không được!"

...

Bạc băng nhân cơ hội này, nhanh chóng tới gần tiểu hồ ly, chụp đuôi cuốn một cái, trực tiếp quấn lấy một cái móng vuốt của tiểu hồ ly, sau đó... kéo đi.

Tiểu hồ ly vốn là còn muốn giãy giụa, nhưng thấy rõ là một cái... hai cái... ba cái... Sau khi thấy bạc băng liền thanh tĩnh lại, nằm sấp giúp như thi thể, tùy ý để bạc băng kéo đi, uể oải kêu chít chít hai tiếng, giống như là tố cáo đau khổ của mình. Bạc băng lại khè lưỡi ra, trong mắt rắn rõ ràng mang theo thần sắc cười trên sự đau khổ của người khác, ai bảo con hồ ly này một mình hưởng dụng rượu ngon, đáng đời!

Một đám nam tử mất đi mục tiêu tìm một hồi lâu vẫn không có tìm được, rồi mới từ trong tức giận phục hồi lại tinh thần, ý thức được bộ dáng của mình chật vật rất là không thích hợp, vội vã để cho cung thị mang đi đổi một bộ quần áo, một lần nữa trang điểm thay trang phục.

Từ khi bạc băng rời đi, Vân Tư Vũ liền đứng ở nơi đó không nói một lời, dường như không ý tứ quay đầu lại giải cứu tiểu hồ, cũng không có dự định muốn thoát khỏi người trước mắt.

Hoàng Ngọc Quỳnh cũng mỉm cười đứng ở nơi đó không nhúc nhích, nhưng rõ ràng không dự định thả hắn rời đi. Trong lòng suy đoán khả năng thân phận của hắn, nghĩ tới có lẽ có thể làm cho Nữ hoàng bệ hạ ban hắn cho nàng.

Kỳ thật Vân Tư Vũ cũng không phải sợ nàng, chỉ là không muốn động tay ở trong cung thôi, cho nên mới không thèm để ý nàng.

Lại một lát sau, trong khi Hoàng Ngọc Quỳnh dưới tầm mắt kinh ngạc, tiểu hồ ly bị bạc băng kéo dài tới bên chân Vân Tư Vũ. Vân Tư

Vũ ngồi xổm người xuống, ghét bỏ vươn ngón tay đâm đâm vào cái trán của tiểu hồ ly: "Bẩn chết." Trong tay một viên giải rượu bắn vào trong miệng tiểu hồ ly.

Tiểu hồ ly cuối cùng cũng coi như là tỉnh táo hai phần, tìm đúng chỗ Vân Tư Vũ ngồi, hai cái móng vuốt ôm tay của hắn, mặt hồ ly cọ sát ở trên tay của hắn, mắt hồ ly rưng rưng, mặt mũi tràn đầy oan ức, một bộ dáng tìm kiếm an ủi.

Hoàng Ngọc Quỳnh nhìn thấy hai con sủng vật này, con mắt sắc dần dần sâu, hai con sủng vật này có phải là cũng có một chút linh tính hay không? Lúc trước ở trong ngõ tối con hồ ly này phát hiện nàng, nàng cũng chỉ cho rằng là bởi vì nó có trực giác của dã thú. Thế nhưng hiện tại cái vẻ mặt nhân tính hóa kia hiển nhiên không phải dã thú bình thường sẽ có, hơn nữa rắn bạc băng như vậy nàng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy, một con rắn nhỏ như thế có thể kéo một con hồ ly lớn hơn nó thật nhiều lần mà chạy xa như vậy, dường như còn một chút cảm giác cố hết sức cũng không có.

Chỉ là không đợi nàng suy nghĩ nhiều, khi nàng tìm tòi nghiên cứu thì tầm mắt rơi vào trên người Vân Tư Vũ, bởi vì Vân Tư Vũ ngồi xổm, thế cho nên nàng liếc nhanh liền nhìn thấy dấu vết sau tai của hắn, lập tức, Hoàng Ngọc Quỳnh nguy hiểm nhắm mắt lại, đưa tay liền chụp vào cánh tay của Vân Tư Vũ, tầm mắt vẫn để ở sau tai của hắn, lạnh lùng nói: "Đây là cái gì?"

Vân Tư Vũ nhanh chóng lùi về phía sau một bước, tránh thoát tay của nàng, nghe giọng điệu kia của nàng tràn ngập chất vấn, nhìn nàng một vẻ mặt bị phản bội bắt gian tại trận, Vân Tư Vũ không vui cau mày, hừ lạnh nói: "Bệnh thần kinh."

Sau đó đem bạc băng quấn một cái lên trên cổ tay, một tay ôm lấy tiểu hồ ly, liền dự định lướt qua nàng rời đi.

Bạc băng khóc không ra nước mắt, vì cái gì chủ nhân và đại ma đầu đều thích coi nó như thành dây lưng dằn vặt như vậy chứ? Nó là vật sống chứ không phải là vật chết có được hay không? Còn tiểu hồ ly lại mặt mũi tràn đầy hạnh phúc vùi ở trong ngực Vân Tư Vũ, nó cuối cùng cũng coi như là thoát ly khổ hải, trở lại cái ôm ấp của chủ nhân, quả nhiên vẫn là chủ nhân tốt nhất.

Vân Tư Vũ muốn đi, Hoàng Ngọc Quỳnh lại không có ý định thả hắn đi, kéo dài qua một bước, lần nữa chặn ở trước mặt hắn, sắc mặt lạnh trầm: "Giải thích rõ ràng cho ta."

Giọng điệu mang theo mệnh lệnh kia làm cho Vân Tư Vũ rất là khó chịu, dưới cái nhìn của hắn, Hoàng Ngọc Quỳnh bất quá liền là người xa lạ gặp qua một lần, hơn nữa cho hắn ấn tượng cũng không phải tốt đẹp như vậy, hiện tại dựa vào cái gì mà ngăn cản hắn?

Hoàng Ngọc Quỳnh thân là Võ vương thế nữ, có thể nói là sinh ra ngậm chìa khóa vàng, ít có người dám làm trái lời nàng, thêm nữa nữ tử vi tôn, bá đạo hầu như là tính trời cho của nàng, nhất là đối với nam tử chỉ có thể dựa vào nữ tử mà sống, thế nhưng lần này nàng hiển nhiên chọn sai đối tượng.

Vân Tư Vũ cũng không biết thân phận của Hoàng Ngọc Quỳnh, đương nhiên, coi như là biết rõ thì hắn cũng không quan tâm, dù sao hắn ngay cả Nữ hoàng bệ hạ cũng không sợ, còn sợ một cái Võ vương thế nữ sao?

Vân Tư Vũ cũng nghiêm mặt xuống, núp ở trong tay áo có chút rục rịch, có cái gì trong lúc không tiếng động lại sinh trưởng, mang theo hơi thở âm u tràn ngập nguy hiểm cực hạn, ngay cả bạc băng trên cổ tay của hắn cũng bất an xao động lên.

"Võ vương thế nữ ở đây ngăn cản Vương quân của bản vương là muốn làm gì?" Giọng nói lười biếng thậm chí mang theo một nụ cười, lại làm cho người cảm thấy phía sau lưng lạnh buốt.

Hoàng Ngọc Quỳnh quay đầu lại nhìn về phía Phong Lăng Hề, con ngươi co rụt lại, nhếch môi cười nói: "Thì ra là Nhàn vương điện hạ, ngưỡng mộ đại danh đã lâu."

Ở nước Hoàng Vũ, có thể tự xưng bản vương, ngoại trừ mẫu thân của nàng, liền chỉ có Hoàng Vũ Mặc và Phong Lăng Hề. Hoàng Vũ Mặc nàng tự nhiên biết, còn lại liền chỉ có Nhàn vương điện hạ.

Hoàng Ngọc Quỳnh vẫn ở đất phong của mẫu thân, cũng chưa gặp qua Phong Lăng Hề. Thế nhưng nàng vẫn không cho rằng Phong Lăng Hề là người vô dụng, thậm chí còn vẫn cảm thấy nàng ta mới là nhân vật nguy hiểm nhất. Hoàng Vũ Hiên là hạng người gì, nàng hiểu rõ, ngươi có thể làm cho nàng ta coi trọng như vậy, tuyệt đối sẽ không bình thường.

Nghe được giọng nói của Phong Lăng Hề, Vân Tư Vũ trong nháy mắt đè xuống xúc động muốn đánh người, nhào tới về phía nàng, thoải mái cáo trạng trước mặt: "Hề, người này có bệnh, ngăn cản không cho ta đi."

Phong Lăng Hề nhìn Hoàng Ngọc Quỳnh trong mắt chợt lóe lên lửa giận, duỗi tay ôm lấy bả vai của hắn, dịu dàng nói: "Vậy trong

chốc lát làm cho Nữ hoàng bệ hạ ban thưởng cho nàng ta nhiều mỹ nhân, làm cho hậu viện của nàng ta cháy, có được hay không?"

Ánh mắt của Vân Tư Vũ lóe sáng, nhe răng cười nói: "Được, tốt nhất là ngay cả tiền viện cũng đốt luôn."

Phong Lăng Hề nhìn thấy vẻ mặt cứng ngắc của Hoàng Ngọc Quỳnh, trong lòng cười lạnh, 'dám đánh chủ ý lên tiểu mèo hoang nhà cô, cô nên khen ánh mắt của nàng ta tốt, hay là khâm phục nàng ta không sợ chết?'

Nhàn vương quân không rõ phong tình không chút nào nhìn ra Phong Lăng Hề bị tình địch đả kích tâm tư, cũng không biết mình đã thành đồng lõa. Hào quang trong mắt không giảm, trong lòng suy nghĩ so với mấy công tử thế gia kia còn hung hãn hơn. Bất đắc dĩ hắn đối với mấy công tử thế gia kia thật sự không hiểu rõ lắm, vì vậy nhiệm vụ này vẫn là giao cho thê chủ mình không gì không làm được đi!

"Chuyện của bản thế nữ liền không nhọc đến Nhàn vương điện hạ phí tâm." Biểu cảm trên mặt Hoàng Ngọc Quỳnh đã lạnh một chút, giọng điệu cũng mang tới một tia ý lạnh.

Phong Lăng Hề lại thật giống như không hề phát hiện, chỉ là nói với Vân Tư Vũ: "Yến hội sắp bắt đầu rồi, chúng ta đi thôi!"

Vân Tư Vũ gật đầu, hoàn toàn đem Võ vương thế nữ quên ở một bên, một tay ôm cánh tay Phong Lăng Hề, một tay ôm tiểu hồ ly, oán trách nói với Phong Lăng Hề: "Tiểu hồ ly sẽ chọc ra họa, lần sau không cho phép nó uống rượu..."

Nhìn hai người cứ rời đi như vậy, hoàn toàn không có đem nàng để vào mắt. Sắc mặt Hoàng Ngọc Quỳnh có chút khó coi, không nghĩ tới hắn rõ ràng đã lập gia đình, hơn nữa còn là người của Phong Lăng Hề.

Nam tử nước Hoàng Vũ đã kết hôn và nam tử chưa kết hôn trên trang phục cũng không có cái gì đặc biệt chú ý. Bộ dáng hoạt bát kia Vân Tư Vũ cũng thật sự không giống như người đã lập gia đình, thế cho nên Hoàng Ngọc Quỳnh căn bản cũng không có nghĩ tới khả năng hắn đã lập gia đình.

* * *

Yến hội thiết lập ở điện Tường Vân, đã có không ít người vào chỗ. Lúc Hoàng Ngọc Quỳnh đi tới điện Tường Vân, lại phát hiện hai người rời đi trước hắn một bước căn bản là còn chưa tới, lập tức sắc mặt không khỏi càng thêm khó coi.

Lúc này, Phong Lăng Hề và Vân Tư Vũ còn ở tòa cung điện không người này, bất quá nhưng là ở chính điện. Vân Tư Vũ đem tiểu hồ ly ném vào trong thùng gỗ chứa đầy nước, sau đó bắt lấy nó chà đạp một hồi.

Phong Lăng Hề ngồi ở một bên cười, nhìn hắn không chút nào dịu dàng tắm rửa cho tiểu hồ ly, mở miệng hỏi: "Chàng lúc nào thì gặp phải Hoàng Ngọc Quỳnh?"

Vân Tư Vũ sửng sốt một chút, kịp phản ứng nàng nói đến chính là nữ nhân đáng ghét kia, lập tức nhíu nhíu mày: "Lần trước đánh người bị nàng ta nhìn thấy."

Phong Lăng Hề thay đổi tư thế, hững hờ lại hỏi một câu: "Chàng cảm thấy nàng ta như thế nào?"

Vân Tư Vũ suy nghĩ một chút, đến ra một kết luận: "Không giống người tốt."

Khóe miệng Phong Lăng Hề cười sâu sắc thêm một chút: "Ừ, nàng ta xác thật không phải là người tốt, sau này cách xa nàng ta một chút."

Vân Tư Vũ thành thật gật đầu, hắn thật sự không thích nữ nhân kia, ghét nhất người nào cản đường hắn, cũng ghét nhất người nào ra lệnh cho hắn.

Chờ lúc Phong Lăng Hề và Vân Tư Vũ phiền nhiễu xong đi vào điện Tường Vân, ngay cả Nữ hoàng bệ hạ và Thái hậu cũng đã đến.

Bị tầm mắt bất mãn của Thái hậu quét qua, Phong Lăng Hề cảm thấy có chút vô tội, lần này cô thật không phải cố ý đến trễ, chỉ là thấy tiểu mèo hoang nhà cô và tiểu hồ ly một người bắt một người chạy, chơi đến vui vẻ cho nên cô không có thúc giục thôi.

Chỗ ngồi yến tiệc lần này là phải tách ra, văn võ bá quan ngồi ở phía trước, phía sau mới là chỗ ngồi của nam quyến. Nhưng mà Nhàn vương điện hạ lại trực tiếp lôi kéo Nhàn vương quân ngồi xuống phía trước vị trí của mình, mà thái độ của mọi người đối với chuyện này...

Nữ hoàng bệ hạ, mở một mắt nhắm một mắt, không muốn vì loại chuyện nhỏ nhặt này làm cho Phong Lăng Hề mất hứng, đó là tổn thất của quốc khố.

Thái hậu thọ tinh, mở một mắt nhắm một mắt, không muốn ở trước mặt nhiều đại thần như vậy cùng Phong Lăng Hề ầm ĩ lên, làm mất thân phận.

Ninh vương điện hạ, mở một mắt nhắm một mắt, không muốn làm hư yến tiệc mừng thọ của Phụ hậu, để Phụ hậu không vui.

Võ vương thế nữ, mở một mắt nhắm một mắt, thái độ của Nữ hoàng bệ hạ rõ ràng như vậy, nàng làm sao lại tự chuốc nhục nhã.

Các vị đại thần, mở một mắt nhắm một mắt, không muốn cùng Nhàn vương điện hạ cứng chọi cứng, bọn họ sẽ bị đụng nát.

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 69: Thật Nhiều Sói Đói

Chờ Phong Lăng Hề và Vân Tư Vũ vào chỗ, yến hội cũng liền bắt đầu. Mặc dù Nữ hoàng bệ hạ ngồi ở trên ghế Phượng, thế nhưng nhân vật chính ngày hôm nay chính là Thái hậu. Nữ hoàng bệ hạ cũng hy vọng y vui vẻ, cho nên trên căn bản Thái hậu nói cái gì chính là cái đó. Nữ hoàng bệ hạ lấy hành động bày tỏ chính mình không quan trọng.

Vì ngày đặc biệt hôm nay, cho nên các đại thần đối với lần này cũng không nói thêm cái gì, đương nhiên, Thái hậu cũng là người rất có chừng mực, đối với chuyện trên triều đình y không chút nào hỏi đến, y nóng lòng bất quá là cho nữ nhi tìm mỹ nhân.

Vì vậy, công tử thế gia thay nhau lên sân khấu, lấy ra bản lãnh am hiểu nhất của từng người đến, hy vọng có thể được Thái hậu thưởng thức, ban thưởng một đoạn nhân duyên tốt. Tự nhiên cũng có không ít người là hy vọng phong thái của mình có thể đả động nữ tử hâm mộ trong lòng.

Trên căn bản Thái hậu mở miệng khoa trương hai câu, Hoàng Vũ Hiên liền không nói hai lời, thu vào hậu cung, thật sự không có phúc hưởng thụ, liền rất có nhiều tỷ muội thích kín đáo đưa cho Ninh vương điện hạ. Về phần Phong Lăng Hề, nàng cũng không dám kéo nàng ta xuống nước.

Thái hậu bày tỏ rất hài lòng, nụ cười trên mặt còn chưa từng có đứt đoạn.

Đương nhiên, y cũng sẽ không đem những công tử quan gia này toàn bộ nhét cho nữ nhi của mình, thỉnh thoảng cũng sẽ nối dây tơ hồng cho những người khác. Thái hậu mặc dù không hỏi qua chuyện trong triều đình, nhưng đối với thế cục trong triều lại rõ ràng rành mạch, cho nên lúc y cao hứng thì ban thưởng mấy cọc hôn nhân cũng chắc chắn sẽ không làm cho Hoàng Vũ Hiên khó xử.

Có thể ở trong hậu cung nơi ăn tươi nuốt sống che chở ba hài tử của mình cho tới bây giờ, Thái hậu cũng không phải là nhân vật đơn giản như vậy.

Hiện tại lên đài chính là con trai trưởng của Hộ bộ thượng thư, một thân y phục màu trắng nhẹ nhàng mĩ lệ, trên mặt xinh đẹp tràn đầy lạnh nhạt, đôi mắt sáng mùa thu giống như hơi khép, hắn lẳng lặng ngồi ở nơi đó, liền làm cho tiếng ồn ào trong cung điện đều nhỏ không ít.

Hiện tại tứ đại tài tử đã gả cho hai người, xem tình cảnh hiện tại, trải qua ngày cung yến này, vị công tử nhà Hộ bộ thượng thư này chỉ sợ cũng phải từ từ bị vây đỡ lên.

Bên cạnh Vân Tư Vũ có hai kẻ tham ăn, cố gắng chăm sóc bụng của mình, còn phải thỉnh thoảng nhét một chút cho bạc băng trên cổ tay, vứt thêm một chút cho tiểu hồ ly nấp dưới bàn, hắn thật lòng bề bộn nhiều việc.

Bất quá đột nhiên yên tĩnh vẫn gây sự chú ý của hắn, không khỏi giương mắt nhìn lên trên đài, gật đầu nói với Phong Lăng Hề: "Cái này không sai."

Công tử xinh đẹp chuẩn bị đánh đàn, lúc hắn ngồi xuống bên cạnh cầm án* thì hắn khẽ nhấc mắt lên, rất nhanh liền lại rũ mi mắt xuống, xanh miết giống như ngón tay chạm dây đàn, tiếng đàn ung dung dễ nghe tung bay ở trong cung điện, mọi người không tự chủ được yên tĩnh lại, tinh tế lắng nghe.

(*cầm án: cái bài để đặt cây đàn.)

Thái độ của Vân Tư Vũ đột nhiên chuyển biến lớn một trăm tám mươi độ, một khắc trước đó còn đang khích lệ, sau một khắc liền bĩu môi, thầm nói: "Khó nghe muốn chết."

Sẽ có chuyển biến như vậy, hoàn toàn là bởi vì vị công tử kia giương mắt nhìn trong nháy mắt rõ ràng là nhìn về phía Phong Lăng Hề, ánh mắt ẩn tình kia mặc dù chỉ là một cái chớp mắt, lại không có thể tránh được con mắt của Vân Tư Vũ.

Hơn nữa sau khi nghe qua tiếng đàn của Giải Ngữ, hắn cũng thật lòng cảm thấy người này đàn ra thật bình thường.

Căn cứ vào trong đại điện lúc này rất yên tĩnh, cho nên Vân Tư Vũ mặc dù nói tới nhỏ giọng, nhưng cũng có không ít người nghe thấy; mà sự chú ý của mỹ nhân trên đài vẫn ở trên người Nhàn vương điện hạ bên này. Tự nhiên cũng nghe thấy lời Vân Tư Vũ nói, lập tức tiếng đàn không khỏi dừng lại. Bất quá cũng chỉ là trong nháy mắt, hầu như làm cho không người nào có thể phát hiện.

Ở đây không ít người cảm thấy tiếng đàn này rất lọt vào tai, vì vậy nghe thấy lời Vân Tư Vũ nói, không ít người không nhịn được nhíu mày. Thế nhưng căn cứ vào uy hiếp của Nhàn vương điện hạ, cũng không dám nói thêm cái gì, chỉ là trong lòng cảm thấy lòng

ghen tỵ của vị Nhàn vương quân này không khỏi quá mạnh mẽ, không chịu nổi người khác tốt hơn.

Đương nhiên những người này nghĩ như thế nào, Vân Tư Vũ là hoàn toàn không quan tâm.

Nhàn vương điện hạ nghe lời của hắn xong, để ly rượu trong tay xuống, hai tay rơi ghé vào lỗ tai hắn, sau đó rất nhanh lại thả xuống, những người khác đều không biết nàng làm cái gì.

Mà Vân Tư Vũ còn lại là hai mắt lóe sáng, đưa tay sờ sờ lỗ tai, hỏi: “Vật gì đó? Thật sự không nghe được.”

Được rồi, bởi vì hắn thật sự không nghe được, cho nên hắn cũng không biết giọng nói của mình lớn bao nhiêu.

Tiếng đàn lần nữa dừng lại, mỹ nhân trên đài đã có chút không kềm chế được, buồn rầu giận hờn liếc nhanh Nhàn vương điện hạ, chỉ thấy khóe môi Nhàn vương điện hạ mỉm cười, mắt phượng mê người, hắn nhìn thấy mà mặt đỏ tim đập.

Hắn sở dĩ hâm mộ Nhàn vương điện hạ, không hoàn toàn là bởi vì thân phân địa vị và khí chất dung mạo của nàng, cũng bởi vì phần nàng sủng ái Vương quân kia.

Trên cõi đời này người như vậy không ít, bởi vì một phần hâm mộ tình cảm thuần túy, từ đó mưu toan đi phá hoại cái phần tình cảm làm cho mình động lòng kia, chỉ hy vọng cái phần tình cảm thuần túy kia sẽ ngược lại rơi vào trên người mình. Nhưng lại chưa từng nghĩ qua, tình cảm có thể thay lòng đổi dạ hay không còn như từng cho rằng tốt đẹp như vậy.

Vị công tử này đã quen được Hộ bộ thượng thư nuông chiều, đáy lòng cũng có mấy phần cao ngạo, tự nhiên cảm thấy người tốt nhất mới xứng đôi với mình, đáng tiếc người bị hắn cho rằng xứng đôi với mình nhưng không thấy tình nguyện đi xứng với hắn.

Tầm mắt Nhàn vương điện hạ căn bản cũng không có rơi vào trên người hắn, mà là nhìn Vương quân của mình, cười đưa tay lấy xuống một cái gì đó trong lỗ tai của hắn, mới lên tiếng: "Đây là máy trợ thính, không muốn nghe liền lấp kín lỗ tai."

Vân Tư Vũ đoạt lấy trong tay nàng thoạt nhìn giống như đầu gỗ, rồi lại so với đầu gỗ có một chút gì đó mềm hơn, hoài nghi hỏi: "Hề, nàng có phải là thường xuyên làm như thế không?"

Phong Lăng Hề đút một quả trái cây vào trong miệng hắn, đối với vấn đề của hắn chẳng nói đúng sai. Vân Tư Vũ lại thật giống như biết rõ bí mật nhỏ của nàng, nhai trái cây, cười đến được kêu là một cái phong phú có ý sâu xa, bí hiểm. Có thể đoán được, về sau Phong Lăng Hề có thể sẽ thỉnh thoảng đối mặt với nguy hiểm bị kiểm tra lỗ tai.

Kết quả là, mỹ nhân trên đài không cẩn thận bị phần lớn mọi người cho quên lãng, tất cả mọi người đều không còn gì để nói mà nhìn đôi phu thê này không coi ai ra gì.

Kỳ thật vị mỹ nhân trên đài này không phải là người đầu tiên ngấp nghé Phong Lăng Hề, cũng chắc chắn sẽ không là người cuối cùng. Thế nhưng hắn một mực xui xẻo gây sự chú ý với Vân Tư Vũ, Vân Tư Vũ tự nhiên khó chịu; mà tiểu mèo hoang nhà mình mất hứng thì Nhàn vương điện hạ tự nhiên phải nghĩ biện pháp làm cho hắn cao hứng, những thứ khác hoặc ai đó, có liên quan gì với cô sao? Có sao?

Mỹ nhân không được để ý tới sắc mặt liền khó coi, kiên trì đàn xong một thủ khúc, Thái hậu lại đối với kỹ thuật đàn hắn vẫn lấy làm kiêu ngạo không có bất kỳ đánh giá nào, hắn chỉ có thể lòng tràn đầy oan ức, yên lặng lui ra.

Vốn là Thái hậu kỳ thật rất hợp ý người này, muốn cho tiến vào hậu cung của nữ nhi, nhưng người ta rõ ràng vừa ý chính là Nhàn vương điện hạ. Cho nên không thể oan ức nữ nhi của mình, càng không thể bởi vì một nam nhân làm cho nữ nhi ruột và nghĩa nữ nảy sinh ra hiềm khích. Mặc dù chuyện đó rất không có khả năng, thế nhưng vẫn là muốn đem hạt giống bóp chết ở trong bùn đất.

Hơn phân nửa công tử đã lên đài, rất nhiều người cũng đều đạt được mục đích của mình, chỉ có người ngấp nghé Nhàn vương điện hạ được gọi là một cái buồn rầu. Vì cái gì tầm mắt hấp dẫn Nhàn vương điện hạ lại khó như vậy chứ?

Người ngấp nghé Nữ hoàng bệ hạ và Ninh vương điện hạ đều rất hài lòng, người ngấp nghé Nhàn vương điện hạ đều rất ai oán, ai oán giống vậy còn có người ngấp nghé Tô tướng quân.

Hôm nay Tô tướng quân cũng không biết là xảy ra chuyện gì, toàn thân sát khí, từ đầu tới đuôi dường như cũng không có xem qua các công tử trên đài, chỉ là một mình buồn bực uống rượu, không làm vừa ý nàng các công tử rất là u buồn, cơ hội tốt như vậy làm sao một mực gặp tâm tình Tô tướng quân không tốt chứ?

Nhưng mà vốn là đối xử như nhau, đối với tất cả công tử cũng không có nhìn Tô tướng quân, lại đột nhiên có cử động bất ngờ.

Vị mỹ nhân y phục màu trắng nhẹ nhàng kia sau khi xuống đài, lên đài tiếp theo chính là Vân Thiển. Vân Thiển biểu diễn chính là

một đoạn Kiếm Vũ. Mặc dù võ công của hắn luyện được không có gì đặc sắc, thế nhưng muốn biểu diễn một đoạn Kiếm Vũ cho mọi người xem như vậy tính ra vẫn là không thành vấn đề. Biểu diễn xong, Vân Thiển hơi thấp thỏm đứng ở trên đài, không dám giương mắt nhìn Nữ hoàng bệ hạ, lo lắng đón lấy vận mệnh của mình.

Bất quá hắn cũng không lo lắng bao lâu, Tô Văn liền chủ động đi ra, quỳ xuống về phía Nữ hoàng bệ hạ, bày tỏ mình thật lòng yêu thích Vân Tam công tử, thỉnh cầu Nữ hoàng bệ hạ tác thành. Bất quá vẻ mặt kia của nàng thật khó coi, thật đúng là làm cho người ta khó có thể nhìn ra nàng thật lòng yêu thích Vân Tam công tử.

Trong khoảng thời gian ngắn, tất cả xôn xao.

Tô tướng quân đây là muốn nháo loại nào? Đã cưới Vân Đại công tử còn không vừa lòng, bây giờ còn muốn thu Vân Tam công tử? Hai huynh đệ thu hết trong túi, không thể nói là không tham lam ư!

Hơn nữa nhìn ý của nàng là muốn nạp thị, Vân Thiển nói thế nào cũng là con trai trưởng phủ Trấn quốc tướng quân, ngươi muốn nạp, cũng phải xem Vân tướng quân người ta có đồng ý hay không!

Coi như là Tô Văn công cứu giá, Nữ hoàng bệ hạ cũng không thể bởi vì nàng mà hoàn toàn không để ý đến thái độ của Vân Vũ Dương!

Mà làm cho người ta giật mình chính là, Nữ hoàng bệ hạ rõ ràng rất bình tĩnh đúng chuẩn. Sắc mặt Vân Vũ Dương mặc dù khó coi, nhưng cũng hoàn toàn không có ý phản đối. Tất cả mọi người cũng nhìn ra vấn đề, hiển nhiên Nữ hoàng bệ hạ và Vân tướng quân đều đã sớm cảm kích, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

Sắc mặt khó coi nhất thuộc về Vân Dật, mặc dù hắn cũng là người đã sớm biết.

Rất nhiều người cũng không nhịn được đồng tình với Vân Dật, sớm biết thế lúc trước đã gả cho Nhàn vương thật tốt, một mực lúc đó muốn giả trang mình xấu đến như vậy, còn đem thứ đệ đẩy ra. Kết quả bây giờ Nhàn vương quân người ta hạnh phúc phải ghen tỵ; mà vốn cho là đệ nhất công tử gả đến nơi tốt nhưng lưu lạc tới mức muốn cùng đệ đệ ruột chung một thê.

Đương nhiên cũng có người nhìn Vân Dật không vừa mắt, không nhịn được cười trên sự đau khổ của người khác, nói vài câu châm chọc. Vân Dật lấy danh tiếng đệ nhất công tử, tự nhiên có không ít người không phục, lúc này thấy hắn xui xẻo, còn không nhanh bỏ đá xuống giếng?

Vân Dật mặc dù sắc mặt không tốt, nhưng cũng không có luống cuống, chỉ là mím môi, không nói một lời.

Vân Thiển rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm, vô cùng cao hứng đi xuống đài, mà người kế tiếp lên đài lại ngoài dự liệu ngoài ý của mọi người, lại là Hoàng tử Ngọc Ngạn.

Mặc dù Hoàng tử Ngọc Ngạn cũng có tài danh ở bên ngoài, thế nhưng mọi người đều biết, các loại yến hội này Hoàng tử Ngọc Ngạn rất ít khi lên đài biểu diễn, hơn nữa những công tử khác có thể không chú ý như vậy, tùy ý lên đài. Thế nhưng hắn thân là Hoàng tử, cho dù muốn biểu diễn cũng có thể là then chốt, không nghĩ tới rõ ràng thiếu kiên nhẫn như thế.

Hoàng Ngọc Ngạn đã sớm ngồi không yên, quá nhiều người đánh chủ ý lên Phong Lăng Hề, hơn nữa trước đây vị công tử nhà

Hộ bộ thượng thư kia còn làm cho hắn cảm nhận được uy hiếp, cho nên hắn cũng không muốn đợi đến cuối cùng.

Nhìn Hoàng Ngọc Ngạn lên đài, Thái hậu hơi kinh ngạc, không hiểu nổi Hoàng Ngọc Ngạn làm sao lại đột nhiên lên đài, còn tưởng rằng là cho y một hắn kinh hỷ gì đây!

Mà Hoàng Vũ Hiên lại nhịn không được nhíu nhíu mày, liếc nhìn Phong Lăng Hề, trong mắt như có điều suy nghĩ, biểu cảm trên mặt nhìn qua có chút bận tâm.

Có thể được xưng là một trong tứ đại tài tử, Hoàng Ngọc Ngạn tự nhiên có bản lĩnh kia, vừa tung ra kỹ thuật nhảy liền hấp dẫn tầm mắt toàn hội trường. Hoàng tử Ngọc Ngạn bình thường nhìn qua luôn mang theo một phần trang nghiêm, cái phần khí độ Hoàng gia kia làm cho người ta cảm thấy có chút xa không thể chạm tới. Lúc này nhảy một điệu múa, kỹ thuật nhảy dịu dàng kia, eo thon mềm mại, dường như xinh đẹp lung linh, không giống với quý khí bình thường, lại giống như hấp dẫn người.

Vân Tư Vũ nghiêm mặt lại, đưa tay che con mắt của Phong Lăng Hề, hất cằm bĩu môi, dùng một tay còn lại tiếp tục bắt đầu ăn, xem ngươi làm sao quyến rũ người!

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 70: Nhàn Vương Quân Hung Hãn

Hoàng tử Ngọc Ngạn nhìn thấy một màn này, mím mím môi, vẫn như cũ tự nhiên hoàn thành bài biểu diễn của mình.

Mặc dù Phong Lăng Hề không thể thưởng thức được, thế nhưng những người khác lại may mắn thưởng thức được. Tuy nhiên cũng thật lòng cảm thấy tốt, kết thúc một điệu múa, tiếng vỗ tay như sấm vang lên.

Đương nhiên điều này cũng không thiếu ý lấy lòng Nữ hoàng bệ hạ và Thái hậu.

Ở trong tiếng vỗ tay, Hoàng tử Ngọc Ngạn đột nhiên quỳ xuống về phía Nữ hoàng bệ hạ nói ra một câu, làm cho mọi người có chút chưa thẫn thờ, tiếng vỗ tay cũng chầm chậm ngừng lại.

Bọn họ nghe thấy cái gì? Nhất định là nghe lầm rồi? Hoàng tử Ngọc Ngạn rõ ràng thỉnh cầu Nữ hoàng bệ hạ tứ hôn cho hắn và Nhàn vương điện hạ?

Hôm nay ngay cả Hoàng tử Ngọc Ngạn cũng đều bị Nhàn vương điện hạ đầu độc sao? Đúng là, Nhàn vương điện hạ đã có Chính quân, lấy thân phận Hoàng tử Ngọc Ngạn há cần gì phải oan ức chính mình như thế?

Lập tức không ít tầm mắt của mọi người đều rơi trên người Vân Tư Vũ, dựa vào Hoàng tử Ngọc Ngạn được sủng ái đến mức độ

như vậy. Nữ hoàng bệ hạ rất có thể sẽ trực tiếp làm cho Nhàn vương điện hạ hưu phu tái giá đây!

Mà Nhàn vương điện hạ sẽ từ chối sao?

Đây căn bản đều không cần lựa chọn, một người là Hoàng tử điện cao quý nhất, một người là con thứ không được sủng ái của phủ Tướng quân, bên nào nặng bên nào nhẹ, chỉ cần đầu còn có một chút tỉnh táo đều có thể suy nghĩ rõ ràng.

Trong nháy mắt đại điện yên tĩnh có chút quỷ dị, Vân Tư Vũ phồng má, cắn răng hỏi Phong Lăng Hề: "Ta có thể tức giận không?"

Phong Lăng Hề vẫn là một thân lười biếng như cũ, thậm chí không có nhìn Hoàng Ngọc Ngạn một cái, khóe miệng mỉm cười gật đầu: "Có việc gì ta sẽ chống cho chàng."

Nghe vậy, Vân Tư Vũ dùng hết sức "Đùng", tức giận vỗ bàn một cái, đứng lên chỉ vào Hoàng tử Ngọc Ngạn đang quỳ trên đại điện nói: "Rõ ràng công khai ngấp nghé người của ta, ngươi xem bản Vương quân là người chết sao?" Vân Tư Vũ tức giận, có chết cũng không thể không lên. Bây giờ còn muốn lấy quyền ép người, đây chính là Hoàng tử điện hạ cao quý, hắn cũng thật là có kiến thức!

Ngồi trên ghế Phượng, Nữ hoàng bệ hạ rốt cuộc phục hồi lại tinh thần, khóe miệng co giật: "Nhàn vương quân đại nhân, ngươi xem trẫm là người chết sao? Ngươi chẳng lẽ không biết người quỳ ở nơi đó chính là đệ đệ ruột của ta sao?"

Nhìn mặt mũi Hoàng Ngọc Ngạn tràn đầy cứng cỏi, Nữ hoàng bệ hạ cũng rất đau đầu. Nàng như thế nào cũng không nghĩ tới Ngọc

Ngạn sẽ cho nàng một chiêu này, xem ra người đệ đệ này chấp nhất với Lăng Hề vượt quá tưởng tượng của nàng rồi, ai... đau đầu!

Nữ hoàng bệ hạ tự nhiên sẽ không đi khiển trách Vân Tư Vũ, chuyện này cũng là nàng sai, nàng đã phát hiện tâm tư của Hoàng Ngọc Ngạn, nhưng không có đúng lúc cắt đứt ý nghĩ của hắn, thế cho nên chuyện mới phát triển đến mức độ như thế này.

Huống chi nàng cũng không dám đi khiển trách bảo bối của Phong Lăng Hề, nàng rất rõ ràng, Vân Tư Vũ dám giận dữ quát mắng người đánh chủ ý vào Phong Lăng Hề như vậy, đó chính là quyền lực Phong Lăng Hề cho hắn.

Hoàng Ngọc Ngạn không nói, chỉ là nhìn Nữ hoàng bệ hạ, mà những người khác lại bắt đầu líu ríu.

"Nhàn vương quân làm sao có thể có lòng dạ nhỏ mọn như vậy?" Không cần phải nói, đây tự nhiên không phải là một vị công tử ngấp nghé Nhàn vương điện hạ.

"Rõ ràng lại kêu to gọi lớn với Hoàng tử điện hạ, đây là dĩ hạ phạm thượng."

"Thân là nam tử nhưng một chút cũng không có rộng lượng và hiền lành mà nam tử nên có, điểm này so ra mà hơn Hoàng tử điện hạ sao?"

"Ỷ vào Nhàn vương điện hạ sủng ái liền thị sủng mà kiêu..."

Phần đông trong tất cả giọng nói đều là trách cứ lời Vân Tư Vũ vừa nói, Vân Tư Vũ hiện tại vốn là đối tượng rất nhiều người đố kị, hơn nữa thân phận Hoàng Ngọc Ngạn làm cho rất nhiều người

muốn nịnh bợ, cũng tạo thành loại cục diện này như hiện tại. Vân Tư Vũ hầu như trong nháy mắt liền trở thành mục tiêu công kích.

Vân Tư Vũ từ khi gả vào phủ Nhàn vương, Phong Lăng Hề liền một lòng che chở hắn, còn không chịu qua ủy khuất như thế.

Đối mặt mọi người thảo phạt, Vân Tư Vũ cười lạnh một tiếng, từng bước từng bước đi tới trước mặt Hoàng tử Ngọc Ngạn. Có lẽ là khí thế của hắn quá mức đáng sợ, cho nên những tiếng líu ríu kia cũng không khỏi dần dần ngừng lại. Đáy lòng giận dỗi Phong Lăng Hề cũng tạm thời đè xuống lửa giận trong lòng.

Cô tùy ý để hắn đi tới, về phần cuối cùng có thể nháo đến không cách nào kết thúc hay không, vậy cũng tuyệt đối là chuyện người khác nên lo lắng, cô có thể bảo đảm tiểu mèo hoang nhà mình sẽ không sao vậy thì được rồi.

Giương mắt nhìn lướt qua Nữ hoàng bệ hạ, Phong Lăng Hề không chút nào cảm giác áy náy, ai bảo nàng không đúng lúc ngăn cản khúc hỗn loạn này, bằng không tiểu mèo hoang nhà cô cũng sẽ không tức giận như vậy.

Chuyện đó Nữ hoàng bệ hạ thật vô tội, nàng không phải đang suy nghĩ giải quyết như thế nào sao? Không nghĩ tới mọi chuyện trong nháy mắt liền đã biến thành như vậy, đều do bọn người phía dưới này thật nhiều chuyện, được rồi, Nữ hoàng bệ hạ lại bắt đầu giận chó đánh méo.

Vân Tư Vũ nhìn từ trên cao xuống nhìn Hoàng Ngọc Ngạn, ngoắc ngoắc môi, sâu kín nói: "Hoàng tử điện hạ, ngươi coi trọng Hề, nhưng không chút nào đem bản Vương quân để vào trong mắt, thật đúng là tâm rộng lớn thật. Trước mặt nhiều người như vậy buộc Nữ

hoàng bệ hạ lưu thể diện cho ngươi, đây thật không phải là dĩ hạ phạm thượng sao? Thân là nam tử, xem trọng một nữ nhân liền trắng trợn cướp đoạt, đúng là rất hiền lành, ỷ vào Nữ hoàng bệ hạ và Thái hậu sủng ái, coi trời bằng vung, ngay cả ý nguyện của Nhàn vương điện hạ cũng đều không để ý, ngươi thật không có thị sủng mà kiêu!"

Trong giọng nói của Vân Tư Vũ mang theo quá mức hết sức chân thành, làm cho người vừa nghe là biết đạo đây là nói mát. Nụ cười khóe miệng cũng là tràn đầy châm chọc, đáy mắt mang theo một tia xem thường, thoáng qua liền đem toàn bộ những lời nói trách cứ kia của hắn dùng ở trên người Hoàng Ngọc Ngạn. Nghe xong những lời nói đó trong nháy mắt sắc mặt của Hoàng Ngọc Ngạn liền thay đổi, mà vốn là người nói ra những câu nói này cũng thay đổi sắc mặt, ngậm chặt miệng, cũng không dám nói nhiều nữa.

Hoàng Ngọc Ngạn làm mặt lạnh xuống: "Bản Hoàng tử nếu như thật sự bá đạo như vậy, liền sẽ không ở trước mặt mọi người thỉnh cầu Hoàng tỷ tứ hôn."

Vân Tư Vũ gật đầu, cười nói: "Cũng đúng, trước mặt mọi người lấy quyền ép người và sau lưng lấy quyền ép người cũng thật là không giống nhau lắm, ít nhất đủ quang minh chính đại."

Sắc mặt Hoàng Ngọc Ngạn càng lạnh hơn một phần: "Vân Tư Vũ! Ngươi không nên quá phận, ngươi tự hỏi mình có điểm nào xứng với Nhàn vương điện hạ?" Hoàng Ngọc Ngạn hiển nhiên cũng nổi giận. Phong Lăng Hề liền hơn một ánh mắt dư thừa cũng không chịu cho hắn, lại đối với Vân Tư Vũ ngàn tốt vạn tốt, hắn cũng sẽ đố kị.

"Đùng..." Một tiếng, Thái hậu vỗ bàn một cái đứng lên: "Được rồi! Người đến, mang Hoàng tử điện hạ xuống dưới nghỉ ngơi."

"Phụ hậu..." Hoàng Ngọc Ngạn đã sớm đoán được Thái hậu có thể sẽ phản đối, cho nên mới cái gì cũng không dám nói với y. Thế nhưng không nghĩ tới y sẽ ở trước mặt mọi người không nể mặt hắn, kiên quyết như vậy.

"Dẫn đi!" Thái hậu trầm mặt xuống, hoàn toàn không có cho thương lượng, bất quá y có lý do để phản đối cùng suy nghĩ trong lòng của Hoàng Ngọc Ngạn cũng không giống nhau.

Nếu là đổi một người khác, chỉ cần Hoàng Ngọc Ngạn thích, coi như là có Chính quân, y cũng sẽ không kiên quyết phản đối như thế, y tự có biện pháp không cho Hoàng Ngọc Ngạn thua thiệt.

Chỉ là, người Hoàng Ngọc Ngạn coi trọng một mực lại là Phong Lăng Hề.

Tính tình của Phong Lăng Hề Nữ hoàng bệ hạ đều rõ ràng, Thái hậu cũng rõ ràng, không nên nhìn nàng bình thường biếng nhác. Trên thực tế nàng rất vô tình, người từng chính thức được chứng kiến đều sẽ sợ hãi.

Từ đầu tới cuối, nàng căn bản liền một ánh mắt cũng không có cho Hoàng Ngọc Ngạn, không đếm xỉa như vậy, đã cho thấy thái độ của nàng. Thái hậu kiên quyết như vậy, cũng là vì tốt cho Hoàng Ngọc Ngạn. Nếu như lại làm cho hắn tiếp tục dây dưa, Phong Lăng Hề một khi nổi giận, sẽ có hậu quả gì thì khó có thể dự liệu.

Đương nhiên, Thái hậu cũng không phải là bởi vì sợ Phong Lăng Hề liền không quản nhi tử của mình, cũng không phải thiên vị Phong

Lăng Hề. Trên thực tế, Hoàng Ngọc Ngạn mới là y sinh ra, y mặc dù cũng rất thương Phong Lăng Hề. Thế nhưng cũng không đến nỗi thương đến mức không trông coi con mình sinh ra. Y chỉ là nhìn thấy quá rõ, theo tính tình của Phong Lăng Hề, nếu như thật sự muốn cưỡng ép nàng lấy Hoàng Ngọc Ngạn, cuối cùng Hoàng Ngọc Ngạn tuyệt đối sẽ không có một chút hạnh phúc nào, hắn chờ đợi có lẽ là làm cho hắn đau đến không muốn sống trong vận mệnh thê thảm.

Phong Lăng Hề một khi trả thù, sẽ rất có công kích, ngươi muốn nàng chắc chắn sẽ không để ngươi được, ngươi sợ sệt tuyệt đối sẽ lúc nào cũng đi theo ngươi, một số thời khắc trong mắt những người khác xem ra, căn bản không tính là hành vi trả thù, kỳ thật người trong cuộc đã bị hành hạ đến đau khổ vạn phần.

Thái hậu không hoài nghi chút nào, nếu là ép Phong Lăng Hề cuống lên, nàng sẽ làm Hoàng Ngọc Ngạn nhận thức một người có thể chạm tới, cảm giác lại cầu xin mà không được. Bởi vì thấy được hy vọng mà không cách nào hết hy vọng, hay bởi vì không chiếm được mà tiếp tục đau khổ, vô tận hành hạ. Y không muốn Hoàng Ngọc Ngạn đi nhận thức, cho nên y không thể để cho Hoàng Ngọc Ngạn tiếp tục sờ vảy ngược của Phong Lăng Hề.

Huống hồ, Vân Tư Vũ rõ ràng cũng không phải kẻ tầm thường.

Kỳ thật Thái hậu có chút dọa chính mình, Phong Lăng Hề cũng không phải không có nhân tính như vậy, xem trọng thể diện của y và Hoàng Vũ Hiên, nàng vẫn là sẽ thoáng hạ thủ lưu tình, đương nhiên cũng chỉ là thoáng mà thôi.

Đáng tiếc Hoàng Ngọc Ngạn cũng không biết Thái hậu khổ tâm, không muốn hết hy vọng, thật vất vả lấy dũng khí đi ra một bước

này. Hắn không muốn cứ như vậy liền từ bỏ, quay đầu nhìn về phía Nữ hoàng bệ hạ, trong mắt rưng rưng: "Hoàng tỷ..."

Nữ hoàng bệ hạ còn chưa kịp nói cái gì, Hoàng Vũ Mặc đột nhiên quỳ xuống nói: "Hoàng tỷ, Ngọc Ngạn chưa từng có yêu cầu gì quá với tỷ, tỷ tác thành cho hắn đi!"

Ninh vương điện hạ mới từ trong đả kích Hoàng Ngọc Ngạn rõ ràng yêu thích Phong Lăng Hề phục hồi lại tinh thần. Mặc dù nàng không quá đồng ý để Hoàng Ngọc Ngạn gả cho Phong Lăng Hề, nhưng nhìn bộ dáng đáng thương của Hoàng Ngọc Ngạn, nàng lại không đành lòng.

Thấy Ninh vương điện hạ nói như vậy, có mấy vị đại thần cũng quỳ theo xuống: "Nhàn vương quân dĩ hạ phạm thượng, bất chấp vương pháp, thỉnh Nữ hoàng bệ hạ giáng tội."

Đây là dự định thay Hoàng tử Ngọc Ngạn trực tiếp tiêu diệt chướng ngại.

Hoàng Ngọc Quỳnh chuyển ly rượu, khóe miệng mỉm cười, Hoàng Ngọc Ngạn muốn gả cho Phong Lăng Hề, nàng đúng là vui mừng thấy chuyện thành công.

Phong Lăng Hề cười lạnh một tiếng, rốt cuộc trừng mắt lên, nhìn về phía Vân Tư Vũ nói ra: "Có tức giận gì thì cứ nói ra, tức giận đến hỏng rồi ta sẽ đau lòng."

Loại lời nói này giống như tán tỉnh, ở trong không khí sốt sắng như vậy nói ra chỉ làm cho người ta cảm thấy quỷ dị. Mí mắt Nữ hoàng bệ hạ giật giật, còn chưa kịp đến ngăn cản, liền nhìn thấy Vân

Tư Vũ xách đại thần thỉnh cầu giáng tội kia cho hắn một trận đánh no đòn.

Trong lòng Nữ hoàng bệ hạ cùng lúc mừng thầm, cũng rất đau đầu, ở trước mặt văn võ bá quan, đánh mệnh quan triều đình, Nhàn vương quân ngươi đây là muốn nháo như thế nào? Ngươi muốn trẫm bao che ngươi như thế nào chứ?

Nữ hoàng bệ hạ mặc dù cao cao tại thượng, thế nhưng bình thường cũng không ít bị những nam nhi này tức giận, vẫn không thể tùy tùy tiện tiện xử phạt. Bây giờ nhìn có người bị đánh, trong lòng nàng không khỏi thật thoải mái. Thế nhưng nàng cũng không thể lấy Nhàn vương quân thay trẫm xả giận, có công không qua như vậy làm sao lấy cớ bao che cho Vân Tư Vũ chứ?

Nhìn xem vốn là ra dáng người trong nháy mắt bị đánh thành đầu heo, ngay cả Thái hậu cũng không nhịn được giật giật khóe miệng. Y nên nói quả nhiên là người Phong Lăng Hề coi trọng sao? Bất chấp vương pháp như thế.

Người trong đại điện đều bị động tác hung hãn của Vân Tư Vũ hù dọa đến sững sờ cả người. Vân Vũ Dương lại càng không nhịn được run sợ, cũng may Vân Tư Vũ đã cùng phủ Tướng quân cắt đứt quan hệ.

Vân Vũ Dương hầu như không do dự, liền quỳ xuống nói: "Nữ hoàng bệ hạ, tiểu nhi vô lễ, thỉnh Bệ hạ giáng tội."

Vân Tư Vũ bỏ lại đại thần trong tay hít vào thì nhiều mà thở ra không bao nhiêu, cười lạnh nói: "Vân tướng quân thật sự là quý nhân hay quên chuyện, bản Vương quân nhớ không lầm, hiện tại

bản Vương quân và phủ Trấn quốc tướng quân đã không có bất cứ quan hệ gì."

Vân Vũ Dương không nói gì, chỉ là cúi đầu, trên mặt mang theo biểu cảm nghi là đau buồn.

Vân Tư Vũ trong nháy mắt phản ứng lại, bà già này rõ ràng chính là cố ý muốn cho hắn ở trước mặt văn võ bá quan nói ra chuyện hắn và phủ Trấn quốc tướng quân đã cắt đứt quan hệ, không để cho bà bị liên lụy, vẫn sẽ không làm cho người cảm thấy bà vô tình, chỉ sẽ cảm thấy là hắn bất hiếu, thật sự là tính toán khá lắm!

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 71: Mẫu Thân Ác Độc

Editor: demcodon

Ninh vương điện hạ cũng nổi giận, Phong Lăng Hề không đem Hoàng tỷ vĩ đại của nàng để vào trong mắt còn chưa tính. Hiện tại một nam nhân rõ ràng cũng dám ỷ vào Phong Lăng Hề sủng ái ngay trước mặt Hoàng tỷ nhà nàng động tay đánh đại thần, thật sự là quá coi trời bằng vung!

"Bắt lại cho bản vương!"

Ninh vương điện hạ vẫn có uy tín nhất định, nàng nói một câu, thị vệ vốn là đi mời Hoàng tử Ngọc Ngạn đi xuống nghỉ ngơi, xoay người liền muốn đi bắt Vân Tư Vũ.

Bất đắc dĩ Vân Tư Vũ so với cá chạch còn trơn trượt hơn, lắc mình vài cái tránh thoát tập kích của thị vệ, thuận tiện chạy tới bên cạnh Vân Vũ Dương. Bà không phải muốn cho người khác cảm thấy hắn bất hiếu sao? Hắn liền để cho bà nhìn xem cái gì gọi là bất hiếu!

Đáng tiếc không chờ hắn ra tay, bên hông căng thẳng, trong nháy mắt ngăn cản hắn ra tay. Vân Tư Vũ quay đầu nhìn về phía người ôm lấy hắn, oan ức mím mím môi: "Hề..."

Vân Tư Vũ không quan tâm những người khác nói hắn như thế nào, thế nhưng không có nghĩa là Phong Lăng Hề không ngại nghe

được người đời trách cứ hắn, cho nên cô ngăn cản Vân Tư Vũ, sau đó quyết đoán ra chân.

"Ầm..."

Trên mặt Vân Tư Vũ còn duy trì biểu cảm oan ức, cứng ngắc quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Vân Vũ Dương bị đập xuống đất tàn nhẫn, hộc máu tại chỗ, một lúc cũng không bò dậy nổi.

Có thể thấy được một cước này của Phong Lăng Hề nặng bao nhiêu.

Nữ hoàng bệ hạ rất muốn che mặt, đây là muốn kết thúc như thế nào vậy?

Một cước này của Phong Lăng Hề làm cho đại điện trong nháy mắt yên tĩnh ngay cả một cây châm rơi trên mặt đất cũng có thể nghe được rõ ràng tường tận. Ngay cả Ninh vương điện hạ đều bị một cước này chấn động một hồi.

Những người khác cũng nơm nớp lo sợ không dám lại nói thêm gì nữa. Nếu như nói Vân Tư Vũ hung hãn chỉ là làm cho mọi người tức giận, như vậy Phong Lăng Hề vừa ra tay liền làm cho người sợ hãi.

Đúng vậy, là sợ hãi!

Mặc dù hình tượng của Phong Lăng Hề lúc trước không tốt lắm, nhưng không có mấy đại thần không bị thua thiệt ở trên tay nàng, cho nên trong lòng khó tránh khỏi có mấy phần kiêng kỵ nàng.

Lúc trước Phong Lăng Hề "vô dụng" như vậy, đều không người nào dám tùy ý trêu chọc, không nói đến hiện tại. Huống chi, Vân Vũ

Dương là ai? Đó là Trấn quốc tướng quân đại danh đỉnh đỉnh, rõ ràng bị một cước đạp đến bò không dậy nổi, có thể thấy được giá trị võ lực của Nhàn vương điện hạ có bao nhiêu đáng sợ, bọn họ cũng không muốn bước theo gót chân của Vân Vũ Dương.

"Khụ…. khụ..." Vân Vũ Dương ho khan một hồi, mặt mũi tràn đầy âm trầm nhìn Phong Lăng Hề nói ra: "Nhàn vương điện hạ có phải là quá coi trời bằng vung, quá không đem Nữ hoàng bệ hạ để vào trong mắt sao? Ngay trước mặt Nữ hoàng bệ hạ cũng dám làm ra chuyện đánh mệnh quan triều đình, sau lưng còn có thể làm ra những chuyện gì?"

Mặt Nữ hoàng bệ hạ trong nháy mắt liền đen, khóe mắt Vân Vũ Dương liếc về sắc mặt Nữ hoàng bệ hạ. Trong lòng rất là thoả mãn, bà không dễ chịu, Phong Lăng Hề cũng đừng nghĩ dễ chịu. Dù sao bà và Phong Lăng Hề, Vân Tư Vũ đã trở mặt, không thể nào lại ở chung hòa thuận. Nếu như lại mặc kệ lớn mạnh, cuối cùng chịu thiệt nhất định là bà, như thế, còn không bằng trời vừa sáng liền diệt trừ bọn họ.

Hiện tại cơ hội tốt như vậy, bà làm sao sẽ buông tha? Vốn là bà chỉ muốn chọc cho Vân Tư Vũ tức giận, không nghĩ tới Phong Lăng Hề rõ ràng cũng dễ kích động như thế, thật sự là ông trời cũng đang giúp bà.

Gần vua như gần cọp, quân vương đều là đa nghi, nếu không bà cũng không cần cẩn thận như vậy, cẩn thận phỏng đoán tâm tư Nữ hoàng bệ hạ, muốn đưa nhi tử vào trong cung.

Một khi Nữ hoàng bệ hạ tùy tiện có bất mãn với Phong Lăng Hề, như vậy kế tiếp, Nhàn vương điện hạ còn có thể tùy tiện sao? Nàng ngoại trừ Nữ hoàng bệ hạ quá tin tưởng, còn lại cái gì?

Võ công cao hơn nữa thì như thế nào? Thật sự cho rằng có võ công là có thể coi trời bằng vung sao? Nếu thật là như vậy, ngồi trên phượng vị vì sao không phải là cao thủ võ lâm? Không có quyền lực, thậm chí ở trong triều ngay cả câu nói đều không thể nói được, như vậy Nhàn vương điện hạ phải đấu với bà như thế nào?

Vân Vũ Dương xác thật thông minh, thế nhưng bà cũng không nên đem tình huống bình thường chụp vào trên người Phong Lăng Hề và Nữ hoàng bệ hạ. Nữ hoàng bệ hạ nếu như sẽ đối với Phong Lăng Hề ngông cuồng bất mãn, như vậy nàng sớm nên bất mãn, cần gì chờ đến bây giờ?

Bà vẫn là quá ngây thơ rồi!

Nữ hoàng bệ hạ sẽ nói cho bà biết, nhìn mệnh quan triều đình bị đánh, nàng kỳ thật rất thoải mái sao? Không biết.

Phong Lăng Hề sẽ nói cho bà biết, nàng dám đánh bà, liền nhất định nghĩ kỹ đường lui sao? Cũng không biết.

Vân Vũ Dương sẽ không biết sắc mặt Nữ hoàng bệ hạ khó coi, là bởi vì bà châm ngòi ly gián, lại muốn coi bà là vũ khí, nàng còn ngại Phong Lăng Hề ra tay quá nhẹ.

Cho nên Vân tướng quân nhất định phải nhận bi kịch, Nữ hoàng bệ hạ sống quá thanh tỉnh, sẽ không đi hoài nghi dụng tâm của Phong Lăng Hề. Phong Lăng Hề rõ ràng rất thiếu kiên nhẫn những ánh mắt kia như hổ như sói, nhưng không có lập tức rời đi, tại sao? Còn không phải là lo lắng vấn đề an toàn của nàng, mặc dù Phong Lăng Hề bình thường đều là rất ghét bỏ nàng, thế nhưng đến lúc mấu chốt, lần nào không phải là hao tâm tổn trí phí sức giúp nàng?

Những đại thần này đều chỉ nhìn thấy nàng thiên vị Phong Lăng Hề, thế nhưng trong lòng nàng lại rõ ràng, Phong Lăng Hề hoàn toàn rất tốt với nàng.

Các nàng nói thế nào cũng là cùng nhau đánh qua quan hệ lưu manh, há có thể bởi vì một đôi lời liền nảy sinh ra hiềm khích? Nếu thật sự là như vậy, chuyện này quả là thật xin lỗi lưu manh Hoàng Vũ Thanh, tốt xấu gì người ta có dâng hiến tinh thần chết đến vừa chết, làm cho nàng và Phong Lăng Hề kết làm tình bằng hữu thâm sâu.

Phong Lăng Hề trấn an vỗ vỗ lên lưng Vân Tư Vũ, lôi kéo hắn trở lại chỗ ngồi, lúc này mới lên tiếng nói: "Bản vương chỉ là thay Tư Vũ dạy dỗ thật tốt ngài một chút mà thôi. Mẫu từ tử hiếu*, thế nhưng đối với mẫu thân ác độc như ngài vậy, bản vương thật sự là nhìn không được. Nếu ngài đã muốn cắt đứt quan hệ với Tư Vũ, vậy thì thật là tốt, bản vương cũng không phải không nuôi nổi hắn."

(*Mẫu từ tử hiếu = mẹ hiền con hiếu thảo.)

Phong Lăng Hề nhẹ nhàng đưa một tay ra, Khởi Vân tiến lên một bước, từ trong tay áo lấy ra một quyển sách đóng từ tờ giấy Tuyên Thành, ném xuống đất.

Mọi người không rõ chuyện gì, Vân Vũ Dương ho khan hai tiếng nhìn Phong Lăng Hề, đáy lòng có chút bất an. Dáng vẻ chắc chắn thắng kia của Phong Lăng Hề làm cho bà hoài nghi, nàng có phải là bắt được nhược điểm gì của bà hay không. Thế nhưng suy nghĩ một chút, bà luôn luôn rất cẩn thận, cũng không làm chuyện gì trong mắt Bệ hạ không tha cho. Phong Lăng Hề có thể bắt được nhược điểm gì của bà?

Được rồi! Vân tướng quân lại bỏ quên một chuyện, Phong Lăng Hề nếu đã nhắc tới Vân Tư Vũ, mẫu thân ác độc chờ hiền, hiển nhiên việc này có quan hệ với Vân Tư Vũ, sẽ ở trên quan hệ mẫu tử làm thành văn. Thế nhưng bà một lòng chỉ nghĩ tới chuyện Nữ hoàng bệ hạ để ý, cho nên ngay cả lời nói rõ ràng như thế cũng không có phân tích thông suốt.

Chỉ có thể làm cho người cảm thán một câu, Vân tướng quân rốt cuộc vẫn là võ tướng mà!

Trong cung điện còn vài vị đại thần đang quỳ, lúc này không nhịn được hiếu kỳ, đi một bước đến gần, đưa tay nhặt lên quyển sách kia lật ra xem. Sau khi xem xong, nhìn về phía Vân Vũ Dương ánh mắt rõ ràng có chút thay đổi.

Trong lòng Vân Vũ Dương hơi hồi hộp một chút, cảm giác bất an càng thêm rõ ràng, không khỏi giãy giụa đứng lên, đi tới muốn nhìn một chút trên sách có những thứ gì.

Đáng tiếc hiện tại bà hành động bất tiện, còn không đợi bà bước tới, sách liền bị truyền tới trong tay một vị đại thần khác. Vị đại thần kia nhìn lại tiếp tục đi truyền xuống, những đại thần này nhìn thấy nhanh, cũng truyền đi rất nhanh, cảm giác lục phủ ngũ tạng* đều sai vị trí giống như rất khó chịu, Vân Vũ Dương di chuyển tốc độ vẫn không có truyền được tốc độ đọc nhanh như vậy.

(*Ngũ tạng là năm bộ phận quan trọng trong vùng ngực và bụng của con người. Ngũ tạng gồm: tâm, can, tỳ, phế, thận. [Tâm là tim, can là gan, tỳ là lá lách, phế là phổi, thận là hai quả cật.]

Lục phủ là sáu bộ phận quan trọng trong vùng bụng của cơ thể con người. Lục phủ gồm: Vị, đảm, tam tiêu, bàng quang, tiểu

trường, đại trường. [Vị là bao tử, Đảm là mật, Bàng quang là bọng đái, Tiểu trường là ruột non, Đại trường là ruột già, Tam tiêu là ba tiêu: thượng tiêu là miệng trên của bao tử, trung tiêu là khoảng giữa bao tử, hạ tiêu là miệng trên của bàng quang.] trích từ @thuocquyvietnam.)

Cho nên đợi lúc bà bắt được quyển sách kia, hầu như tất cả đại thần đều truyền khắp nơi, thậm chí còn có mấy nam tử cũng xem qua. Sau đó líu ríu kể rõ với nam quyến hiếu kỳ khác nhưng không có thể nhìn thấy.

Vân Vũ Dương không chút nào dịu dàng lật sách trong tay, nhìn xem trên mặt ghi chép mọi chuyện, sắc mặt càng ngày càng khó coi, cuối cùng tức giận nói: "Đây là ngậm máu phun người!"

Lúc này Nhàn vương điện hạ còn chưa mở miệng, không biết ai liền cẩn thận lẩm bẩm một câu: "Phía trên kia có thể có nhân chứng viết lại."

Ngụ ý, những thứ này rõ ràng đều là sự thật.

Vân Tư Vũ hết sức tò mò phía trên là cái gì, không ngừng cầm lấy cánh tay Phong Lăng Hề vò tới vò lui, ánh mắt thật chặt nhìn chằm chằm váo quyển sách kia, làm cho người cảm thấy hắn sau một khắc sẽ lao ra cướp tới xem một chút.

Phong Lăng Hề giải cứu cánh tay của mình ra, ôm eo hắn, nhếch môi nói: "Đừng nóng vội."

Nữ hoàng bệ hạ cũng vội vàng muốn biết phía trên kia có cái gì làm cho Vân Vũ Dương kích động như thế, vung tay lên, liền có cung thị đi xuống, cầm quyển sách từ trong tay Vân Vũ Dương tới.

Vân Vũ Dương vô cùng không tình nguyện, thế nhưng bà không thể làm trái ý của Nữ hoàng bệ hạ!

Nữ hoàng bệ hạ sau khi xem xong, rất thức thời đưa cho Thái hậu. Thái hậu xem xong, không nhịn được thở dài, nhìn về phía Vân Tư Vũ ánh mắt có thêm mấy phần thương tiếc.

Vân Tư Vũ cảm thấy toàn thân sợ hãi, Thái hậu ngài không cần dùng loại ánh mắt này nhìn ta mà! Thấy ta đều thẹn thùng đánh cái tên Hoàng tử điện hạ muốn cướp thê chủ nhà ta.

Quyển sách kia kỳ thật cũng không có gì, không có tội chứng tư thông với địch bán nước, cũng không phải là sổ sách thu nhận hối lộ. Bất quá là một phần kết quả điều tra, từ phụ thân Vân Tư Vũ - Ninh Huyên tiến vào phủ Trấn quốc tướng quân, đến Vân Tư Vũ gả vào phủ Nhàn vương trong thời gian này, có quan hệ tất cả với hai phụ tử bọn họ.

Ninh Huyên tiến vào phủ Trấn quốc tướng quân sau đó được sủng ái, Ninh Huyên hy sinh chính mình cứu Vân Vũ Dương, Ninh Huyên sợ Vân Vũ Dương áy náy mà giấu giếm sự thật, Ninh Huyên dần dần thất sủng, Ninh Huyên buồn tủi mà chết.

Sau đó chính là chuyện của Vân Tư Vũ, tiểu bằng hữu Vân Tư Vũ mất phụ thân, một mình sinh tồn, thiếu chút nữa bị chết đói, cũng may mạng lớn sống lại. Từ đó về sau tính tình thay đổi lớn, giống như đánh không chết Tiểu Cường, kiên cường sinh tồn.

Có người không cẩn thận đụng hắn rơi vào hồ sen bắt đầu kết băng, sau đó vội vàng rời đi, hắn đông đến cả người tái xanh, lại kiên cường mà bò lên trên. Sau đó ngày nào đó ở trong sân làm cái cạm bẫy, người kia té ngã gãy sống mũi.

Có người rắp tâm cho hắn đồ ăn thiu, hắn liền làm cho người kia không cẩn thận đem đồ ăn thiu đưa đến trên bàn Liễu Chính quân, làm hại người kia bị đánh cho một trận roi đòn.

Có người cắt xén phần bạc của hắn, hắn nửa đêm giả quỷ làm cho người kia kêu phụ gọi mẫu đem tất cả để dành của mình đều hiếu kính hắn.

...

Loại chuyện này nhiều không kể xiết, nếu không cũng sẽ không viết một quyển dày như vậy, tóm lại đến cuối cùng, bọn hạ nhân cũng đều ý thức được vị công tử không được sủng ái này không dễ chọc, liền cũng không có ai dám lại đi chọc giận hắn. Thế nhưng cũng không có ai sẽ lấy lòng hắn, mọi người tốt giống như chuyện được thương lượng từ trước rồi, tập thể không đếm xỉa hắn.

Chỉ có tiểu thị kia đi theo bên cạnh hắn ngược lại vẫn trung thành không thay đổi.

Mà trong những chuyện bắt nạt người này còn có bóng dáng mấy vị công tử phủ Tướng quân.

Quá đáng nhất thuộc về Tam công tử, ba ngày hai bữa mang theo một đám người đi bắt nạt Vân Tư Vũ. Mặc dù sau mỗi lần cũng không có thành công, bất quá lần đó khi còn bé kết thù kết oán cũng bị đào lên.

Nguyên nhân gây ra là Vân Thiển muốn Vân Tư Vũ giả chó chọc y vui vẻ, cầm lấy sợi dây thừng liền muốn vòng lên trên cổ của hắn, ai biết Vân Tư Vũ lên cơn ác độc, đánh tới về phía y. Sau đó hai tiểu

hài tử đánh nhau thành một cục, cuối cùng Vân Thiển bị Vân Tư Vũ đạp rơi vào hồ sen.

Sau đó Liễu Chính quân thậm chí không có hỏi nguyên nhân, trực tiếp đánh đòn Vân Tư Vũ. Vân Thiển bởi vì chịu lạnh sốt một đêm, Vân Tư Vũ lại bởi vì bị đánh sốt cao ba ngày. Trong lúc đó không có bất kỳ đại phu đến xem qua, Vân Tư Vũ còn có thể sống sót, đúng là ông trời không bắt hắn!

Còn có, Đại công tử Vân Dật ở hoa viên bắt bướm, không cẩn thận đụng vào Vân Tư Vũ, đem quần áo mới của y làm bẩn, Vân Dật khóc một hồi. Vân Vũ Dương hạ lệnh về sau không cho phép Vân Tư Vũ lại đi ra khỏi viện nhỏ của hắn, lại không quản Vân Tư Vũ bởi vì trầy da, máu tươi chảy ròng ở đầu gối.

Tiểu thị Vân Khê bởi vì bắt nạt tiểu thị Vân Tư Vũ, cuối cùng hai người nhào vào đánh nhau, tiểu thị kia "không cẩn thận" quơ làm tổn thương mặt Vân Tư Vũ. Cuối cùng Vân Khê hốc mắt ửng đỏ, tiểu thị kia không có chịu xử phạt một chút nào, ngược lại là tiểu thị Vân Tư Vũ bị đánh cho một trận. Bởi vì gây chuyện cộng thêm không có chăm sóc tốt chủ tử.

Những thứ này đều là chuyện khi còn bé, Vân Tư Vũ không có một chút sức phản kháng nào, coi như là làm người thông tuệ, sau đó có thể nghĩ biện pháp báo thù. Thế nhưng đối xử không công bằng như vậy, đặt ở trên thân ai đều sẽ cảm thấy oan ức.

Mà sau đó, hy sinh Vân Tư Vũ đổi lấy hạnh phúc của Vân Dật, đó là chuyện mọi người đều biết. Mặc dù kết quả ngoài dự đoán của mọi người.

Vân Tư Vũ từ trong những người líu ríu thảo luận kia, cũng rõ ràng là xảy ra chuyện gì, chui chui vào trong ngực Phong Lăng Hề, buồn buồn nói ra: "Kỳ thật ta không có thảm như vậy." Nhiều nhất là lúc nhỏ không có sức lực phản kháng, làm cho hắn rất bất lực. Sau đó dần dần lớn lên, hắn không có lại bị thua thiệt, hơn nữa thường là người từng bắt nạt hắn, hắn đều trả thù trở lại.

Phong Lăng Hề đưa tay sờ sờ mặt của hắn, giọng nói trầm thấp mang theo một tia ý lạnh: "Thế nhưng là phủ Trấn quốc tướng quân xác thật đối xử với chàng quá đáng như vậy không phải sao?"

Cô tra xét nhiều chuyện như vậy, tự nhiên tra được Vân Tư Vũ có một vị sư phụ thần bí, cũng chính bởi vì vị sư phụ thần bí kia, mới để hắn có năng lực dưới tình huống không người trông nom mà sống sót ở phủ Tướng quân. Nếu không, hiện tại còn có thể có một người Vân Tư Vũ này sao?

Cuối cùng trong sách, còn có những năm tiêu xài đối lập của ba vị công tử khác và Vân Tư Vũ ở phủ Trấn quốc tướng quân, không thể so không biết, sự so sánh này, phủ Trấn quốc tướng quân đối với Vân Tư Vũ chuyện này quả là lại như là đuổi đến đường cùng. Vân Tư Vũ ngoại trừ mỗi tháng phát chút bạc này ở ngoài, liền không có tiêu xài gì khác, cộng lại còn chưa đủ một số không đầu của công tử khác.

Nghe những người khác đàm luận, cảm nhận được những tầm mắt khác thường kia rơi vào trên người, sắc mặt Liễu Sâm không khỏi tái nhợt, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Liễu Sâm thông minh ở chỗ là hắn không chủ động gây chuyện, thế nhưng hắn đang quản gia, người phía dưới vì nịnh nọt hắn, sẽ

làm ra những chuyện gì, liền không phải hắn có thể dự liệu không phải sao?

Vân Vũ Dương cũng sẽ không bởi vì chút chuyện này mà làm khó dễ hắn. Mà một khi tìm được cơ hội, hắn lại càng sẽ xuống tay độc ác, bởi vì vậy cũng có thể thông cảm được. Nhưng là hiện tại, mọi chuyện sự đều rõ ràng rành mạch mà tung ra, coi như là hắn thật không có ý đồ xấu, vậy cũng có tội trị gia không nghiêm.

Kỳ thật những việc này nhà ai không có? Thậm chí làm quá mức hơn hắn rất nhiều, thế nhưng người ta cho dù đem người hại chết thì đã sao, không có ai vạch trần liền chẳng có chuyện gì.

Săc mặt Vân Vũ Dương cũng đen có thể so với đáy nồi, bà luôn luôn tự xưng là trọng tình trọng nghĩa, nhưng không nghĩ hiện tại làm cho tất cả mọi người đều cảm thấy bà vong ân phụ nghĩa.

Bà có thể nói bà không biết Ninh Huyên hy sinh, cho nên bà rất vô tội sao? Cho dù lạnh nhạt với Ninh Huyên mọi người có thể hiểu được, dù sao nữ nhân nào không thích mỹ nhân, ai sẽ ở bên cạnh một nam nhân xấu xí, dung mạo bị hủy chứ? Thế nhưng Vân Tư Vũ lại là nhi tử của bà, Vân Tư Vũ ở trong phủ đã bị khắt khe, vô số lần suýt nữa chết, bà lại hoàn toàn không quan tâm, đây cũng là lỗi của bà!

Một nam tử cứu tính mạng bà vì bà sinh ra nhi tử, lại nhận hết khắt khe, cho dù ai xem ra cũng đều nghĩ là người vong ân phụ nghĩa.

Phong Lăng Hề nói bà là một mẫu thân độc ác, thật sự không có chút nào quá đáng.

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 72: Kim Bài Miễn Tử

Editor: demcodon

Vân Dật không khỏi nhìn về phía Vân Tư Vũ, hắn vẫn cảm thấy Vân Tư Vũ mặc dù bị lạnh nhạt, thế nhưng cũng không phải thê thảm như vậy, chí ít không có bị hạ nhân bắt nạt, cũng có thể ăn no mặc ấm, cùng với những người khác trong phủ ngay cả những hạ nhân kia cũng không bằng công tử thất sủng, tốt hơn nhiều. Nhưng thì ra là ở chỗ hắn không nhìn thấy, Vân Tư Vũ chịu đựng khổ không phải hắn có khả năng tưởng tượng.

Vân Dật mím mím môi, nếu như Vân Tư Vũ trước đây chịu đựng khổ, đều chỉ vì hạnh phúc bây giờ, hắn lại cảm thấy y là người may mắn nhất.

Vân Thiển có lẽ là thật sự bị Nữ hoàng bệ hạ dọa cho sợ, vốn là tính tình điêu ngoa như vậy, hiện tại rõ ràng không nói tiếng nào. Vân Khê luôn luôn là thể hiện mềm yếu, hiện tại con ngươi cũng không phải là nhắm thẳng vào hắn. Cho nên hắn cũng giống vậy không nói tiếng nào, chỉ hy vọng tất cả mọi người đều quên lãng hắn mới tốt.

Trong bầu không khí quỷ dị này, Phong Lăng Hề lười biếng cười nói: "Vân tướng quân dường như là đã nhận lấy trăm vạn bạc trắng của Tư Vũ, tin tưởng lòng hiếu thảo của Tư Vũ đã một lần trả hết. Hiện tại vừa vặn Vân tướng quân muốn phân rõ giới hạn với Tư Vũ,

liền để cho Nữ hoàng bệ hạ làm chứng, miễn cho về sau một ít người không liên quan lại tới quấy rầy Tư Vũ, bản vương sẽ rất không cao hứng."

Trăm vạn bạc trắng? Vân Vũ Dương lại còn nhận trăm vạn bạc trắng của Vân Tư Vũ sao?

Bất quá nghĩ đến lúc Vân Tư Vũ chỉ là lại mặt, đều có thể lấy ra vật như hắc tuyền thạch vậy, hắn có thể lấy ra trăm vạn bạc trắng cho Vân Vũ Dương tựa hồ cũng không phải là chuyện gì tốt mà kinh ngạc.

Bất quá dựa vào trên quyển sách liệt kê kia, những năm này Vân Tư Vũ ở đâu có thể tiêu hao nhiều tiền như vậy?

Cho nên tất cả mọi người đều rất tán thành lời Nhàn vương điện hạ nói, Vân Tư Vũ đúng là đã hết lòng.

Vân Vũ Dương hung dữ trừng mắt về phía Phong Lăng Hề, bộ dáng kia thật giống như hận không thể nhào tới xé nàng ra. Phong Lăng Hề đối với thái độ hung ác kia của bà không chút nào cảm bất ngờ. Vân Vũ Dương quan tâm danh tiếng, làm cho bà cõng trên lưng cái tên vong ân phụ nghĩa, nhận hết ánh mắt khinh thường của người đời, không thể so cướp đoạt thân phân địa vị của bà tốt hơn chỗ nào, bà sẽ hận kẻ cầm đầu Phong Lăng Hề này như vậy là chuyện đương nhiên.

Nữ hoàng bệ hạ làm bộ làm tịch thở dài, tựa hồ cũng hơi đồng tình với Vân Tư Vũ, mở ra miệng vàng: "Đã như vậy, trẫm liền làm chứng việc này, Nhàn vương quân và phủ Trấn quốc tướng quân về sau lại không có quan hệ gì."

Kỳ thật Nữ hoàng bệ hạ cảm thấy vui mừng khi chuyện lần này thành công, Vân Tư Vũ và phủ Trấn quốc tướng quân không có quan hệ mới tốt. Vân Vũ Dương người này rất khéo đưa đẩy, thích phỏng đoán tâm tư bề trên, cho nên bà ở trong quan trường đi được thuận buồm xuôi gió.

Cũng chính là bởi vì như thế, Vân Vũ Dương đối với nàng cũng là không yên lòng, rất sợ bà lúc nào sẽ cầm phủ Trấn quốc tướng quân ra khai đao. Vốn là Vân Thiển nếu như tiến cung, có lẽ có thể thích hợp trấn an bất an trong lòng của bà. Thế nhưng một mực xuất hiện chuyện Vân Thiển bị bắt cóc, không để cho bà dám mạo hiểm đem bỏ Vân Thiển vào hậu cung.

Bởi như vậy, Vân Vũ Dương chỉ có thể vẫn nơm nớp lo sợ, mặc dù là nàng hết sức trấn an cũng không nhất định có tác dụng, hơn nữa nếu là có người nắm lấy cơ hội tiến hành lợi dụng, phủ Trấn quốc tướng quân kia đối với nàng chính là quả bom không hẹn giờ.

Nàng cũng không muốn đến lúc đó phủ Trấn quốc tướng quân vạn nhất có chuyện gì, liên lụy đến trên người Vân Tư Vũ. Nếu không nàng còn phải cào nát đầu nghĩ biện pháp đem Vân Tư Vũ sắp xếp đi, nói như vậy, chẳng bằng sớm một chút cắt đứt sạch sẽ.

Cho nên hiện tại ở trước mặt văn võ bá quan, Vân Tư Vũ và phủ Trấn quốc tướng quân thoát ly quan hệ, đó chính là ý nguyện ở giữa của Nữ hoàng bệ hạ.

Tâm tư Nữ hoàng bệ hạ chuyển đổi rất nhiều, lại mở miệng nói: "Vân tướng quân đối với triều đình tận tâm tận lực, đối với việc nhà ít quản lý cũng có thể thông cảm được, thế nhưng, không thể trị gia thì sao trị quốc? Cho nên cắt một năm bổng lộc của Vân tướng quân lấy đó trừng phạt, các vị ái khanh dựa theo đây mà làm."

Trừng phạt như vậy căn bản không tính là trừng phạt cái gì, mà Nữ hoàng bệ hạ trừng phạt xong, lại lập tức làm cho người dìu Vân Vũ Dương đi Thái Y Viện trị liệu.

Các vị đại thần tâm sáng như gương, xem ra Nữ hoàng bệ hạ vẫn coi trọng Vân tướng quân, sẽ không bởi vì chút chuyện nhỏ này liền giận bà.

Phong Lăng Hề ngược lại cũng không thèm để ý vấn đề thái độ của Nữ hoàng bệ hạ. Nữ hoàng bệ hạ hiện tại nếu không phải trấn an Vân Vũ Dương, đùa giỡn trước đây rất có thể liền diễn trắng ra.

Làm xong tất cả những chuyện này, Nữ hoàng bệ hạ có chút rối ren nhìn về phía Vân Tư Vũ, rốt cuộc vẫn phải mở miệng nói: "Nhàn vương quân, ngươi trước mặt mọi người đánh mệnh quan triều đình có biết tội chưa?"

Mặc dù Nữ hoàng bệ hạ mở miệng hỏi tội, thế nhưng những người khác cũng không dám phụ họa. Bởi vì ai cũng đoán không ra tâm tư chân chính của Nữ hoàng bệ hạ.

Hơn nữa trước đây những người này dám to gan chỉ trích Vân Tư Vũ như vậy, cũng là bởi vì Nhàn vương điện hạ không có tỏ thái độ. Bây giờ Nhàn vương điện hạ rõ ràng vẫn là sủng ái Vân Tư Vũ, những người khác cũng không dám lại tùy ý gây chuyện với hắn; hơn nữa trải qua nháo một trận này, không ít thì nhiều người hơi đồng tình với Vân Tư Vũ.

Những nam tử kia cũng không có tiếp tục nhiều chuyện nữa, bọn họ hiện tại đang bề bộn chán ghét Vân Vũ Dương đây. Những nam tử này đối với hành động đó của Vân Vũ Dương là ghét cay ghét

đắng, so với phản ứng của những đại thần kia càng thêm mãnh liệt, mặc dù bọn họ không có nói ra.

Bọn họ rất đồng tình với Ninh Huyên, Ninh Huyên dùng hết tất cả để yêu, cuối cùng đổi được lại là hoàn toàn tuyệt tình. Điều này làm cho bọn họ ít nhiều gì nghĩ đến cảnh ngộ của bản thân, nữ tử ba phu bốn thị, nam tử lại chỉ có thể theo một người từ đầu đến kết thúc. Chỉ nghe người mới cười - không thấy người cũ khóc, cũng không ai biết có thể sau một khắc liền mất đi sủng ái hay không, đã từng ở trong khuê các ảo tưởng những thứ tốt đẹp kia. Cuối cùng đều ở trong tranh đấu gay gắt bị tiêu diệt, trong lòng sao có thể không buồn bã?

Mọi người nhìn Nhàn vương điện hạ và Nhàn vương quân, thời khắc này cỡ nào hy vọng bọn họ thật sự có thể thật dài thật lâu như vậy, như vậy bọn họ ít nhất còn có thể làm cho mình tin tưởng đã từng ở trong ảo tưởng ra tình cảm tốt đẹp.

Bất quá ý nghĩ như thế cũng chỉ là một cái thoáng qua, sau đó ngấp nghé Nhàn vương điện hạ tiếp tục ngấp nghé, việc không liên quan tới mình tiếp tục trèo lên thật cao, chán ghét Vân Vũ Dương ngược lại khắc vào đáy lòng.

Vân Tư Vũ vẫn không lên tiếng, Nữ hoàng bệ hạ không khỏi đổ mồ hôi lạnh, ‘Nhàn vương quân đại nhân, ngươi nên nói một câu đi! Đây buồn bực không lên tiếng là muốn nháo kiểu nào đây?’

Nữ hoàng bệ hạ vì chuyện kia buồn đau tức giận, Phong Lăng Hề đánh Vân Vũ Dương. Mặc dù nhìn như có lý do đầy đủ, thế nhưng kỳ thật đó cũng là không sáng tỏ. Nàng đã không nhìn thẳng một mực không đề cập tới, nếu như hiện tại nàng lại không chút nào hỏi

đến chuyện Vân Tư Vũ đánh mệnh quan triều đình, hiển nhiên không tốt lắm, khó tránh khỏi sẽ làm đại thần trong triều thất vọng.

Thế nhưng nàng hỏi đến, lại cũng không dám thật sự đem Vân Tư Vũ lôi ra đánh một trận. Nàng chỉ là muốn Nhàn vương quân biết ăn nói, chỉ cần hắn tùy tiện tìm cái cớ hợp lý, làm cho nàng có lý do buông tha cho hắn là tốt rồi. Thế nhưng không nghĩ tới Vân Tư Vũ rõ ràng một câu cũng không nói, trực tiếp làm hại Nữ hoàng bệ hạ tự làm cho mất mặt.

Vân Tư Vũ chỉ là cầm lấy tay Phong Lăng Hề làm món đồ chơi chơi, dường như không có nghe thấy câu hỏi như thế của Nữ hoàng bệ hạ. Dù sao Phong Lăng Hề nói sẽ cho hắn chỗ dựa, hắn cũng là không chút nào chuẩn bị để ý tới chuyện kế tiếp.

Cũng may Phong Lăng Hề coi như có lương tâm, không có thật sự đặt Nữ hoàng bệ hạ ở trên lò lửa đốt cháy, chậm rì rì móc ra một miếng kim bài sáng long lanh từ trong ngực Vân Tư Vũ, thiếu chút nữa sáng chói làm mù mắt chó một đám người.

Hai mắt Nữ hoàng bệ hạ sáng ngời, thở phào nhẹ nhõm, cũng may nàng có dự kiến trước cho Phong Lăng Hề không ít thứ tốt.

Thái hậu khẽ nhíu mày, không nhịn được liếc mắt về Nữ hoàng bệ hạ đang ngồi trên ghế Phượng: "Kim bài miễn tử?"

Kim bài miễn tử? Nghe thấy lời Thái hậu nói, những người khác sôi trào, kim bài miễn tử của nước Hoàng Vũ chỉ có một miếng. Lúc trước Nữ hoàng bệ hạ vẫn là Thái nữ, Tiên hoàng đối với nàng có chút ưu ái, cho nên ban cho nàng một miếng kim bài miễn tử, không nghĩ tới hiện tại rõ ràng đến trong tay Nhàn vương điện hạ. Điều này

làm cho các vị đại thần lần nữa thấy được Nữ hoàng bệ hạ quá tin tưởng Nhàn vương điện hạ không có điểm dừng!

Kỳ thật với Nữ hoàng bệ hạ bất quá là phế vật lợi dụng thôi, nàng sau khi lên ngôi, miếng kim bài kia đối với nàng tự nhiên không có tác dụng gì; mà Nữ hoàng bệ hạ dự liệu được tính tình kia Phong Lăng Hề sớm muộn gì cũng gây phiền toái cho nàng ta, đến lúc đó nàng ta thật sự không được, miếng kim bài này liền không phải có tác dụng sao? Cũng miễn cho nàng buồn lo trắng tóc, nghĩ biện pháp bảo vệ nàng ta.

Vân Tư Vũ chọc chọc vào miếng kim vài sáng long lanh kia, có chút thẹn thùng, vật này là kim bài miễn tử Tiên hoàng ban cho? Cái này... hình như là từ trong góc vô cùng bẩn thỉu tìm ra.

Trong lúc Nữ hoàng bệ hạ chuẩn bị nhân nhượng cho yên chuyện thì Hoàng Ngọc Ngạn yên tĩnh hồi lâu đột nhiên mở miệng nói: "Kim bài miễn tử là Mẫu hoàng chuẩn bị cho Hoàng tỷ, tự nhiên chỉ có tác dụng với Hoàng tỷ. Bằng không nếu như không cẩn thận bị người không liên quan nhặt được liền có thể miễn tử, người kia chẳng phải là ngay cả tạo phản đều không ai dám động nàng?"

Hoàng tử Ngọc Ngạn đột nhiên nói ra như vậy, không ít người cũng không nhịn được cau mày. Người sáng suốt cũng biết ý đồ của Nữ hoàng bệ hạ, Hoàng tử Ngọc Ngạn đây rõ ràng là đang đối nghịch với Nữ hoàng bệ hạ mà!

Ngay cả Ninh vương điện hạ cũng không nhịn được cau mày, mặc dù nàng rất thương Hoàng Ngọc Ngạn, thế nhưng nàng càng thêm sùng bái Hoàng tỷ nhà nàng. Cho nên Hoàng Ngọc Ngạn đối nghịch với Hoàng Vũ Hiên, làm cho trong lòng nàng cảm thấy Hoàng Ngọc Ngạn có chút không biết nặng nhẹ.

Hoàng tử Ngọc Ngạn tại sao lại nhằm vào Nhàn vương quân, tất cả mọi người đều rõ ràng trong lòng. Bất quá ngay trước mặt Nhàn vương điện hạ, liền đối phó với bảo bối của nàng. Hoàng tử điện hạ này xem ra cũng xác thật không biết nặng nhẹ, mặc kệ hắn là bởi vì ghen ghét Vân Tư Vũ, hay là trả thù lúc trước hắn không nể mặt. Hắn nếu yêu thích Nhàn vương điện hạ, tại sao có thể không coi trọng thái độ của Nhàn vương điện hạ chứ?

Cho dù lời của hắn nói lại có lý, đối phó với người Nhàn vương điện hạ muốn bảo vệ như vậy, cũng là đang đánh vào mặt Nhàn vương điện hạ, không có nữ nhân sẽ thích nam tử ngang ngược như vậy, xem ra vị Hoàng tử điện hạ này, mặc dù tên mới truyền xa, nhưng rốt cuộc là bị làm hỏng, tính tình khó tránh khỏi kiêu căng một chút.

Thái hậu cũng trong nháy mắt trầm mặt, hoàng cung luôn luôn không sạch sẽ, thế nhưng y lại hết khả năng bảo vệ nhi tử của mình. Ngoại trừ Hoàng Vũ Hiên tất nhiên phải đi trên con đường Nữ hoàng này, y không thể không nhẫn tâm làm cho nàng nhìn hết lòng người dễ thay đổi, hiểu rõ các loại âm mưu tối tăm bên ngoài. Hoàng Vũ Mặc và Hoàng Ngọc Ngạn đều bị nàng bảo vệ rất khá, đặc biệt là Hoàng Ngọc Ngạn.

Hắn là nam tử, cũng là Hoàng tử, có Thái hậu lót đường cho hắn, có Nữ hoàng bệ hạ trấn giữ cho hắn, còn có một Vương gia cho hắn chỗ dựa, tất nhiên có thể vì hắn tìm một người một lòng đối xử tốt với hắn, không cho hắn một nữ tử để chịu oan ức, bảo đảm hắn một đời an ổn.

Cho nên, Thái hậu đối với hắn cũng không có yêu cầu gì, chỉ là một lòng sủng ái, không cho hắn đối mặt với những chuyện dơ bẩn kia, để hắn đơn thuần sống sót, chỉ đi cảm nhận vẻ đẹp trên đời này.

Thế nhưng hiện tại, hắn rõ ràng bởi vì tranh giành tình nhân, nhẹ nhàng liền muốn đưa đối phương vào chỗ chết!

Đánh mệnh quan triều đình, tương đương đối nghịch với toàn bộ triều đình, là tội lớn, cho dù Nữ hoàng bệ hạ có tâm bao che, từ xử lý nhẹ, một nam tử yếu ớt, cho dù chỉ là đánh mấy chục cây, thân thể khỏe mạnh cũng chỉ sợ cũng còn lại một hơi. Thân thể yếu đuối, chỉ sợ trực tiếp liền qua đời, khi nào thì y sủng ái che chở nhi tử có tâm tư đen tối như thế?

Có lẽ là y sai rồi, từ nhỏ đến lớn, Hoàng Ngọc Ngạn muốn thứ gì, y đều hết khả năng cho hắn, cho nên hắn muốn cái gì cũng có thể không cần tốn sức lấy được, thân phận cao quý cũng làm cho hắn cảm giác mình muốn cái gì thì sẽ có người đưa đến trong tay.

Thế cho nên hiện tại hắn không thể chịu được mình muốn một người mà không chiếm được, càng không thể chịu được mình thua bởi một người không bằng người của mình. Hắn mong muốn Phong Lăng Hề đã thành một loại chấp niệm.

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 73: Võ Vương Thế Nữ Đau Buồn

Editor: demcodon

Thái hậu có thể vững vàng đứng đầu hậu cung, tự nhiên cũng là nhân vật hung ác, thế nhưng y cũng không giết bừa, cũng không hy vọng nhi tử của mình biến thành người giết bừa.

Nữ hoàng bệ hạ không khỏi cười khổ, Ngọc Ngạn là ỷ vào bọn họ sủng ái, cho nên mới không sợ trời không sợ đất, rõ ràng công khai nhấc lên với Phong Lăng Hề. Hắn không biết, Nữ hoàng này của hắn cũng không phải vạn năng. Phong Lăng Hề thật muốn nổi điên lên, toàn bộ nước Hoàng Vũ đều muốn rung chuyển theo.

Nữ hoàng bệ hạ nhìn Hoàng Ngọc Ngạn, nàng cảm thấy người đệ đệ này mặc dù được sủng chút ít, thế nhưng cũng không đến nỗi đem mạng người làm trò đùa.

Ánh mặt Nữ hoàng bệ hạ chợt lóe, đột nhiên mở miệng nói: "Ngọc Ngạn nói rất có lý, người đâu! Kéo xuống, đánh chết!"

Ai cũng không nghĩ tới, Nữ hoàng bệ hạ sẽ bởi vì một câu nói của Hoàng tử Ngọc Ngạn mà hoàn toàn thay đổi thái độ. Thái hậu cũng hơi kinh ngạc nhìn nàng một cái, nhưng không nói gì, hiển nhiên y rất là tín nhiệm Hoàng Vũ Hiên.

Mà Hoàng Ngọc Ngạn vừa nghe đánh chết, sắc mặt không khỏi cứng một hồi, hiển nhiên hắn cũng không nghĩ tới hậu quả sẽ

nghiêm trọng như thế.

Thấy hắn như thế, Nữ hoàng bệ hạ thở phào nhẹ nhõm, xem ra xác thật như nàng suy nghĩ. Ngọc Ngạn bất quá là khí không thuận, cho nên muốn xả giận, cũng không nghiêm túc nghĩ tới kết quả.

Chỉ là thấy sắc mặt của hắn mặc dù khó coi, nhưng cũng chưa mở miệng khuyên can. Nữ hoàng bệ hạ lại không nhịn được nhíu nhíu mày, khóe mắt quét đến khóe môi Phong Lăng Hề tựa như cười mà không có độ cong, trong lòng không khỏi chợt lạnh, kích động đến lập tức đứng lên, quát: "Tất cả lui ra!"

Hở... Mọi người không lời, Nữ hoàng bệ hạ ngài rốt cuộc muốn như thế nào? Một lúc để cho bắt người, một lúc lại để cho lui ra, thị vệ thật lòng vất vả mà!

Cũng may thị vệ rất nghe lời, cho lui ra liền lui ra, không có gây thành thảm kịch.

Phong Lăng Hề yên lặng thu hồi băng ngọc tơ tằm, khóe môi vẫn mang nụ cười như cũ. Thế nhưng hơi thở lạnh buốt kia lại làm cho mọi người liền không dám thở mạnh, hiển nhiên tâm tình Nhàn vương điện hạ gay go tới cực điểm.

Nữ hoàng bệ hạ thở phào nhẹ nhõm, nàng chỉ lo thăm dò đệ đệ của mình, rõ ràng đã quên vảy ngược của Phong Lăng Hề không thể chạm vào. Nhưng nhìn Phong Lăng Hề cười đến rất lạnh, rõ ràng là bộ dáng tức giận, Nữ hoàng bệ hạ đột nhiên cảm thấy mình thật là bức khổ, nàng phải làm như thế nào cứu vãn sai lầm của mình đây?

Vì vậy lo lắng làm tâm tình của Nữ hoàng bệ hạ cũng không tốt, cho nên mọi người phía dưới càng là một câu cũng không dám nói, hô hấp đều duy trì ở trạng thái nhẹ nhàng nhất, trong đại điện yên tĩnh tương đối quỷ dị.

Một lát sau, Nữ hoàng bệ hạ rốt cuộc mở miệng nói: "Mang Hoàng tử điện hạ xuống dưới nghỉ ngơi."

Hoàng Ngọc Ngạn còn muốn nói điều gì, Thái hậu đột nhiên nhìn hắn mở miệng nói: "Ngọc Ngạn, thân thể Phụ hậu không tốt, không biết còn có thể qua mấy lần sinh thần nữa, vì vậy để cho ta thanh tĩnh đến ngày đó được không?"

Hoàng Ngọc Ngạn không khỏi run lên, viền mắt ửng đỏ, đáy lòng không cam tâm nữa, cũng chỉ có thể đi lui xuống trước.

Hắn kỳ thật có chút sợ Thái hậu, mặc dù Thái hậu rất thương hắn, bình thường nhìn qua luôn cười tủm tỉm, thế nhưng một khi y trầm mặt xuống, hắn cũng không dám có chút làm trái. Cũng bởi vậy, hắn sẽ không làm nũng với Thái hậu, cũng sẽ không nhau chơi đùa nháo với y. Phụ tử trong lúc đó mặc dù tình cảm rất tốt, nhưng trước sau ít đi một phần thân mật.

Thế nhưng điều này cũng không có thể thay đổi sự thật Hoàng Ngọc Ngạn kính trọng Thái hậu. Cho nên giờ khắc này nghe Thái hậu nói như vậy, hắn là có chút áy náy. Hắn chỉ muốn lợi dụng cơ hội lần này, muốn cho Hoàng tỷ nể tình mặt mũi của hắn, không thể không đáp ứng thỉnh cầu của hắn, để cho Phong Lăng Hề không thể không cưới hắn. Thế nhưng lại phá huỷ tiệc sinh thần của Thái hậu, mặc dù trận tiệc sinh thần này vốn là loạn, nhưng hắn không nên đi thêm vào một khoản nữa, đây là ích kỷ, càng là bất hiếu.

Nhưng cùng lúc áy náy, trong lòng hắn lại có chút trách Thái hậu, vì cái gì y lại kiên quyết phản đối như vậy? Hắn đã lấy hành động cho thấy quyết tâm của mình, vì cái gì y liền không thể hiểu được hắn? Phong Lăng Hề là hắn muốn được hạnh phúc, vì cái gì Hoàng tỷ và Phụ hậu cũng không muốn để cho hắn có hạnh phúc?

Sau khi Hoàng Ngọc Ngạn lui ra, chuyện Vân Tư Vũ đánh mệnh quan triều đình cũng không giải quyết được gì, đại điện vẫn một mảnh vắng lặng như cũ.

Liên tiếp vài vị công tử lên đài biểu diễn, cũng không có người thưởng thức, tất cả mọi người đều cẩn thận chú ý sắc mặt Nữ hoàng bệ hạ.

Vốn chỉ là một cái tiệc sinh thần, hẳn là yến tiệc vô cùng nhẹ nhàng, lại không nghĩ biến thành bộ dáng như hiện tại này.

Cho đến khi Lăng Nguyệt biểu diễn xong, Thái hậu mới đột nhiên mở miệng, rõ ràng là vì tứ hôn cho Lăng Nguyệt và Vũ Văn Khinh.

Thái hậu đúng là vẫn chưa quên người ngoại sanh này, rõ ràng chỉ cho hắn một mối hôn sự tốt như thế. Vị Thừa tướng tuổi trẻ Vũ Văn Khỉ này chính là sinh ra từ gia đình nghèo khó, có thể nói nàng có được tất cả mọi thứ ở hiện tại đều toàn dựa vào lỗ lực của bản thân. Mặc dù không có gia tộc chống đỡ, thế nhưng lại văn võ song toàn, có dũng có mưu, là thê chủ hiếm thấy.

Thái hậu đối với Vũ Văn Khỉ rất hài lòng, y vốn là muốn Hoàng Ngọc Ngạn chỉ cho Vũ Văn Khỉ. Thế nhưng Hoàng Ngọc Ngạn vừa ra náo loạn như thế, trước tiên không nói Vũ Văn Khỉ vui hay không vui, riêng là Hoàng Ngọc Ngạn cũng sẽ không đồng ý gả cho nàng. Y không hy vọng đem hai người cứng rắn gom lại một chỗ, tạo nên

một đôi không hợp nhau; mà Vũ Văn Khỉ đến bây giờ cũng không có Chính quân đã là kỳ tích, ai biết nàng lúc nào thì đột nhiên nghĩ muốn thành thân? Thay vì đến lúc đó bị người khác bắt cóc, còn không bằng cho ngoại tôn của mình đây! Chỗ béo bở sao có thể cho người ngoài chứ!

Mặc dù có vẻ như ngoại tôn nhà y còn chưa thông suốt, bất quá cũng không phải tứ hôn cho liền nhất định phải lập tức thành thân, trước tiên cũng là có thể bồi dưỡng một chút tình cảm.

Có tứ hôn này ra, bầu không khí mới hơi hơi thân thiện một chút.

Sau đó biểu diễn tài nghệ tiếp tục, lại sau đó, Nhàn vương điện hạ đột nhiên mở miệng: "Võ vương thế nữ ngàn dặm xa xôi đến kinh thành chúc thọ cho Thái hậu, tâm có thể tỏ rõ. Nữ hoàng bệ hạ giúp đỡ ban thưởng, bản vương xem vị công tử này xinh đẹp như hoa, cùng Võ vương thế nữ quả thật là một đôi trời sinh, Nữ hoàng bệ hạ tại sao không thành toàn cho một đôi đẹp này?"

Nàng vừa dứt lời, Nữ hoàng bệ hạ liền vội vàng gật đầu nói: "Nhàn vương nói rất đúng." Sau đó trực tiếp mở miệng vàng, đem công tử không biết là nhà ai này ban cho Võ vương thế nữ, còn là Chính quân!

Mọi người không lời, vị công tử này ở đâu xinh đẹp như hoa, nhiều nhất không quá dọa người mà thôi, hơn nữa tướng mạo nhìn vậy có chút cay nghiệt, ánh mắt ngông cuồng tự đại, vừa nhìn liền biết không phải người an phận, hơn nữa dường như còn có thể có một chút công phu quyền cước. Nếu muốn thả vào hậu viện, tuyệt đối là một sát khí lớn, hơn nữa vị công tử này nếu như thật đứng chung một chỗ với Võ vương thế nữ, đó chính là một đóa hoa nhài cắm bãi cứt trâu, đóa hoa tươi kia tự nhiên là Võ vương thế nữ.

Hoàng Ngọc Quỳnh sau khi tạ ơn, sắc mặt một mảnh âm trầm, đang suy nghĩ có muốn làm cho vị công tử xinh đẹp như hoa này chết oan ức hay không.

Mà Nữ hoàng bệ hạ còn lại là lén lút thở phào một cái, Lăng Hề còn có thể làm cho nàng hỗ trợ bẫy người, xem ra không có ý tứ muốn tuyệt giao với nàng, ô ô... Quả nhiên Lăng Hề tốt nhất, đối với nàng thật là rộng lượng!

Cũng may không ai biết trong lòng Nữ hoàng bệ hạ đang suy nghĩ gì, bằng không nhất định sẽ không nhịn được châm chọc, lại nói, Nữ hoàng bệ hạ yêu cầu của ngài là có bao nhiêu thấp?

Nữ hoàng bệ hạ yêu cầu thấp như thế tự nhiên là có lý do, Phong Lăng Hề ở vài phương diện khác là hoàn toàn không tha cho một hạt cát.

Ngày hôm nay nếu như Nữ hoàng bệ hạ không phải là Hoàng Vũ Hiên, Hoàng Ngọc Ngạn tuyệt đối sẽ không có chuyện gì, kể cả muốn đánh Vân Tư Vũ Nữ hoàng bệ hạ có thể đều sẽ bị nàng hung ác ngược một trận.

Thế nhưng Phong Lăng Hề lại chỉ là cười lạnh, động tác thực tế gì cũng không có. Nữ hoàng bệ hạ biết Phong Lăng Hề hoàn toàn là nể mặt của nàng mới có thể tha thứ mạo phạm lần này, không có làm khó Hoàng Ngọc Ngạn. Nhưng nàng lại bởi vì Hoàng Ngọc Ngạn, muốn động tay với Vân Tư Vũ, mặc dù nàng không nghĩ động tay thật, nhưng đó cũng là cách không đúng.

Nữ hoàng bệ hạ tự giác biết lỗi nên một lòng muốn bổ sung cứu vãn, cho nên hiện tại Phong Lăng Hề mặc kệ nói cái gì, nàng đều tuyệt đối không nói hai lời gật đầu.

Vì vậy, Võ vương thế nữ đau buồn.

"Mỹ nhân" này ban cho một người tự nhiên sẽ có thứ hai, bất quá "Mỹ nhân" này thật lòng không dám khen tặng, có hung hãn táo bạo, cũng có bệnh đến chết nhanh, có mặt giống như heo, cũng có gầy gò đến giống như cây gậy trúc, nói chung không có một người nào là bình thường; hơn nữa Phong Lăng Hề nhìn người rất chuẩn, những nam tử này mặc dù là có chút thủ đoạn, nhưng phần lớn vẫn là không hiểu được che giấu mình. Nàng chọn người, nếu không phải là tàn nhẫn, nếu không phải là có tâm kế, nếu không phải là không biết nặng nhẹ, có thể quấy được thiên hạ đại loạn.

Các vị đại thần dùng đầu gối nghĩ cũng biết Nhàn vương điện hạ đây là đang cố ý chỉnh Võ vương thế nữ, bất quá biện pháp này cũng thật là thiếu đạo đức.

Nếu như chỉ là một người, Hoàng Ngọc Quỳnh còn có thể làm cho chết oan ức, hoặc là xảy ra chuyện gì, nói chung làm cho người gả không thành tựu là được. Thế nhưng hiện tại một đám, nàng nếu có cái gì mờ ám, đều sẽ biến thành động tác lớn.

Có thể tưởng tượng được, sắc mặt Hoàng Ngọc Quỳnh có bao nhiêu khó coi, nàng vốn cho là Phong Lăng Hề trước đây chỉ là tùy tiện nói một chút, không nghĩ tới nàng ta rõ ràng thật sự làm như thế; hơn nữa Nữ hoàng bệ hạ còn làm ra một tư thái phối hợp một trăm hai mươi phần trăm, đây là thật sự muốn làm cho hậu viện của nàng cháy à!

Vân Tư Vũ hiện tại rất yên tĩnh, một lòng cho cái bụng mình ăn, hoàn toàn biến thành một người ngoan ngoãn, một chút nào cũng không nhìn ra bóng dáng hung hãn, chỉ là mỗi lần Phong Lăng Hề khen một công tử trên đài, thì hắn sẽ ngẩng đầu nhìn một chút. Sau

đó cười híp mắt tiếp tục ăn, trong lòng âm thầm thay Phong Lăng Hề cố gắng lên.

Đừng tưởng rằng hắn không biết, trước đây Võ vương thế nữ thế vui mừng ở đây xem cuộc vui! Cho nên bây giờ nhìn thấy Phong Lăng Hề thu thập Võ vương thế nữ không phải người tốt, nhìn sắc mặt Võ vương thế nữ tái xanh. Vân Tư Vũ cảm thấy trong nháy mắt khẩu vị mở rộng ra, càng ăn được thêm say sưa ngon lành.

Mà đối với Hoàng Ngọc Ngạn không có chịu trừng phạt về việc này, hắn cũng không bất mãn. Hắn không muốn Phong Lăng Hề khó xử, hắn cũng rõ ràng nếu như Hoàng Ngọc Ngạn thật sự làm quá mức, Phong Lăng Hề là chắc chắn sẽ không để hắn chịu oan ức. Mặc kệ đối phương là ai, cho nên hắn không có gì bất mãn. Lần đầu tiên mà, cho người ta một cơ hội sửa đổi làm lại cuộc đời là được rồi, hắn cũng là rất độ lượng!

Rốt cuộc, nam tử chưa thành thân đều biểu diễn xong, Phong Lăng Hề lúc này mới bỏ qua, Vân Tư Vũ cũng rốt cuộc ăn no, hai con sủng vật liên quan đều bị cho ăn no.

Nam tử đã thành thân tự nhiên cũng có thể lên đài biểu diễn, bất quá muốn biểu hiện cũng không có nhiều người. Chính quân đều chú ý chững chạc, ngoại trừ tuổi tương đối thấp, đặc biệt yêu thích biểu hiện, phần lớn đều sẽ không lên đài đi khoe khoang, mà luôn luôn thích khoe khoang chính là Thị quân. Ngoại trừ đặc biệt được sủng ái, mê chủ nhân một gia đình đầu óc choáng váng, trường hợp Thị quân như vậy là không thể xuất hiện.

Phong Lăng Hề luôn luôn không thích những biểu diễn tài nghệ tẻ nhạt này, cho nên sau khi đạt được mục đích của mình, tầm mắt liền không liếc về sân khấu một lần nữa, chỉ là nói gì đó với Vân Tư Vũ.

Bất quá không người phát hiện tầm mắt của cô vô tình hay cố ý dừng lại chớp mặt một cái ở vài góc hẻo lánh, sau đó thấp giọng nói với Vân Tư Vũ: "Một lúc nữa nếu là xảy ra chuyện gì, nhớ rõ bảo vệ tốt chính mình là được rồi."

Vân Tư Vũ khẽ cau mày, gật đầu: "Nàng cũng phải cẩn thận." Nói xong đạp đạp tiểu hồ ly, trực tiếp đạp tiểu hồ ly dưới bàn lăn vài vòng, đâm vào trên mắt cá chân của Phong Lăng Hề.

Tiểu hồ ly ai oán ô ô hai tiếng, mới vừa ăn no liền vận động thân thể không tốt, hơn nữa đại ma đầu này nào cần nó bảo vệ?

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 74: Thích Khách

Yến hội sở dĩ sắp đặt ở buổi trưa, là bởi vì thân thể Thái hậu không tốt lắm, buổi tối luôn luôn phải nghỉ ngơi sớm. Bất quá cũng bởi vậy làm cho một ít hạng người giá áo túi cơm không có đêm tối che chở, càng thêm dễ dàng bại lộ.

Mắt thấy yến hội sắp sửa kết thúc, có người đã không kiềm chế nổi.

Một cung thị trong tay cầm bầu rượu, đến gần Nữ hoàng bệ hạ, chuẩn bị rót rượu cho nàng.

Vào lúc này, trên đài biểu diễn rất đặc sắc, thậm chí vượt qua tất cả bài biểu diễn trước đó, cho nên đều gây sự chú ý của mọi người đều ở trên sân khấu, ai cũng không có chú ý tới người cung thị này thì ra đã không phải là một cung thị vốn hầu hạ kia.

Ngay khi lúc cung thị tới gần Nữ hoàng bệ hạ, đột nhiên xảy ra dị biến, chỉ thấy cổ tay cung thị di chuyển một cái, một cây ngân châm ở giữa đâm thẳng về phía cổ của Nữ hoàng bệ hạ, nhanh, hung ác, chuẩn, không chút lưu tình.

Trên ngân châm bôi lên vật chất màu đen, sẽ không có chút ánh bạc lấp loé, chỉ có một chút mũi nhọn xanh thăm thẳm, vừa nhìn chính là vật kịch độc.

Cái này đột nhiên tới làm khó dễ thật sự là làm cho người khó lòng phòng bị.

Nhưng là, chuyện luôn ngoài ý muốn, Phong Lăng Hề hao tâm tổn trí an bài phòng vệ sao lại dễ dàng đột phá như vậy? Coi như là văn võ bá quan, thị vệ tinh anh đều bị vị trên đài kia dùng mị thuật mê hoặc, nhưng còn có người vẫn duy trì cảnh giác.

Những thích khách này cũng thật sự là quá mức tự cho là thông minh, nếu như không sử dụng mị thuật, có lẽ cơ hội bọn họ thành công còn có thể nhiều hơn mấy phần, một mực bọn họ quá có lòng tin với mị thuật của vị trên đài kia.

Mị thuật này xác thực mê hoặc không ít người, thế nhưng bọn họ không biết thủ hạ của Phong Lăng Hề chính là ám vệ tinh anh đều trải qua huấn luyện đặc thù. Các nàng sẽ không bị mị thuật mê hoặc, chỉ có thể vừa thấy mị thuật liền đáy lòng nhút nhát. Bởi vì mị thuật vừa ra, các nàng lập tức liền sẽ nghĩ tới thời gian huấn luyện lúc trước, không cẩn thận bị mê hoặc sau đó bị trừng phạt khủng bố, vì vậy mị thuật này ngược lại bại lộ hành động của thích khách.

Động tác của vị giả cung thị kia mặc dù nhanh, nhưng không thể nhanh hơn kiếm của Bạch Khung, trong nháy mắt máu rơi vãi tại chỗ.

Mắt thấy cung thị giả ám sát thất bại, bóng dáng một đám người đột nhiên bay người ra, lao thẳng về phía trên đài cao, ý đồ vây giết Nữ hoàng bệ hạ, vị biểu diễn trên đài kia xông lên trước.

Văn võ bá quan lúc này mới phản ứng được, còn không chờ bọn họ hành động, lại là một nhóm người lướt ra, trực tiếp giết về những thích khách kia, ngăn cản bước chân của bọn họ. Trong nháy mắt

liền đánh cho khó bỏ khó phân, mùi máu tanh tràn ngập ra, một ít nam tử nhát gan đã bắt đầu sợ hãi gào khóc, các đại thần kinh hô cứu giá, trong khoảng thời gian ngắn, hỗn loạn không chịu nổi.

Phong Lăng Hề đột nhiên mở miệng: “Khởi Vân...”

Khởi Vân vững vàng đứng bên cạnh Vân Tư Vũ, trịnh trọng nói: “Vương gia yên tâm, Khởi Vân coi như là liều mạng, cũng sẽ không để cho Vương quân bị thương.”

Hắn vừa dứt lời, Phong Lăng Hề đã bay người lên, không có để ý những người kia đang giao thủ cùng thích khách, thậm chí mắt thấy những thích khách kia tạo cơ hội cho nam tử dùng mị thuật, để cho hắn đến gần Nữ hoàng bệ hạ, mà nam tử kia lại đang giả bộ công kích Nữ hoàng bệ hạ, sau đó chuyển thân hình một cái chụp vào Thái hậu, Phong Lăng Hề cũng vẫn thờ ơ không động lòng.

“Nhàn vương điện hạ...”

Mắt thấy Phong Lăng Hề bay người đến, những nam tử kia cũng không biết là hù dọa đến quá mức, coi nàng như nhánh cỏ cứu mạng, hay là bởi vì đối với người anh hùng từ trên trời giáng xuống này quá mức sùng bái, rõ ràng nhiều người cùng lúc lao về phía nàng.

Phong Lăng Hề sầm mặt lại, trực tiếp vung tay lên, mấy nam tử bị chưởng gió đẩy ra, ngã xuống đất. Sau đó chỉ nghe một tiếng xé gió, không trung chấm chấm ánh sao mang theo khí bén nhọn nhanh chóng xẹt qua, nhắm thẳng vào một người nam tử dung mạo xấu xí.

Nam tử kia thấy thân phận bị nhìn thấu, không hoảng hốt cũng không loạn, mắt thấy băng ngọc tơ tằm đánh tới, hắn đưa tay liền

bắt người bên cạnh để ngăn cản, mà vừa vặn không cẩn thận bị hắn bắt lấy chính là Lăng Nguyệt.

"A---" Tiếng kêu sợ hãi vang lên, những nam tử yếu đuối này ai cũng không nghĩ tới, lại có thích khách xen lẫn trong giữa bọn họ, thấy có người bị bắt, lập tức sợ đến liên tục lăn lộn rời xa tên thích khách kia.

Phong Lăng Hề sầm mặt lại, ngón tay khẽ nhúc nhích, thu băng ngọc tơ tằm về: "Duẫn Thiểu Thiên!"

Phong Lăng Hề vừa lên tiếng, lập tức "loạch xoạch" vài tiếng, mấy cây ngân châm đâm về phía nam tử, góc độ xảo quyệt, tốc độ quỷ dị, làm cho nam tử không thể không hết sức né tránh, thậm chí không thể không thả Lăng Nguyệt ra.

Lăng Nguyệt cũng thông minh, mặc dù sợ đến sắc mặt trắng bệch, nhưng khi thích khách thả hắn ra trước tiên liền nhấc chân lên chạy.

Duẫn Thiểu Thiên vẫn ẩn ở trong bóng tối lúc này mới hiện thân, trong tay còn đang cầm mấy cây ngân châm, cười đến bình thản thân thiện. Thế nhưng ai cũng sẽ không hoài nghi, chỉ cần nàng nghĩ, mấy cây ngân châm lóe sáng kia lập tức là có thể nhuốm máu.

Nghĩ đến mấy cây ngân châm quỷ dị trước đây, trong lòng nam tử liền nhút nhát, đây mới là tổ tông chơi ngân châm mà!

Sắc mặt nam tử nghiêm túc, mặc dù trong đại điện này có không ít nam nhân không biết võ, đối với hắn rất có ích lợi. Thế nhưng nếu như là Phong Lăng Hề và Duẫn Thiểu Thiên tới gần đánh phía dưới,

hắn tin tưởng hắn căn bản không có cơ hội lại đi bắt người làm con tin.

Nam tử lập tức không khỏi cười một tiếng, dịu dàng nói: “Không hổ là Nhàn vương điện hạ, ta giấu mình tốt như vậy, rõ ràng đều bị ngươi phát hiện.”

Duẫn Thiểu Thiên vuốt nhẹ ngân châm bảo bối của mình, cười híp mắt nói: “Ngươi cảm thấy ngươi giấu mình thật tốt? Ra dấu tay rõ ràng như vậy, đứa ngốc cũng đều nhìn ra.”

Sắc mặt nam tử không khỏi cứng đờ, mặt mũi tràn đầy tức hận.

Nói thật, hắn giấu mình xác thực tốt, nếu không phải là Phong Lăng Hề nhúng tay, chỉ sợ cũng xem như ám sát thất bại, hắn cũng sẽ không bại lộ.

Duẫn Thiểu Thiên là người chỉ sợ thiên hạ không loạn, cho nên mặc dù biết rõ nam tử là đang kéo dài thời gian. Nàng cũng không vội vã, chỉ là cười đùa kích thích hắn.

Thế nhưng Nhàn vương điện hạ cũng không có kiên nhẫn tốt như vậy, không ở bên cạnh tiểu mèo hoang nhà cô, cô trước sau không quá yên tâm, cho nên tự nhiên là tốc chiến tốc thắng.

Không nói hai lời, năm cây băng ngọc tơ tằm đều xuất hiện phá hỏng tất cả đường lui của nam tử. Duẫn Thiểu Thiên tự giác đi vòng qua phía sau nam tử, mấy cây ngân châm vừa ra tay, nam tử bị Phong Lăng Hề chặn đến căn bản không thể động đậy, trực tiếp bị dừng lại ở đó.

Vì vậy, cứ giải quyết như vậy?

Đúng vậy, chính là đơn giản như vậy, mặc dù nam tử này là lần này ám sát người cầm đầu, nhưng lại không đủ để tạo thành uy hiếp với Phong Lăng Hề. Mặc dù là trong tay hắn có con tin, Phong Lăng Hề cũng có thể đối phó hắn.

Cho nên Nhàn vương điện hạ rốt cuộc là tại sao gọi Duẫn Thiểu Thiên ra đây? Đáp viết: Tiết kiệm thời gian.

Nam tử dùng mị thuật kia, vốn là cảm thấy Bạch Khung khó đối phó, muốn giết Nữ hoàng bệ hạ quá khó. Vì vậy hắn liền muốn xuống tay với Thái hậu, ai bảo Nữ hoàng bệ hạ để ý Thái hậu như vậy, mà phòng vệ bên cạnh Thái hậu lại tương đối kém chứ?

Công kích của hắn quá mức đột nhiên, tất cả mọi người đều cho rằng hắn là muốn ra tay với Nữ hoàng bệ hạ, ai biết hắn lại đột nhiên thay đổi mục tiêu? Ám vệ bên cạnh Thái hậu kinh ngạc vội vã ra tay ngăn cản, ám vệ hoàng thất cũng không phải ngồi không. Mấy người ám vệ nếu như ngay cả một tên thích khách đều không ngăn được, các nàng cũng có thể bị cắt chức sớm.

Nhưng là ngăn cản người này, nhưng không nghĩ tới nam tử này chuẩn bị đầy đủ như thế. Trên người cũng không biết mặc qua cái gì lại đao thương bất nhập, chỉ là giơ cánh tay lên chặn lại, liền trực tiếp chặn lại kiếm cổ đâm về phía hắn, mà trường kiếm đâm ở nhiều chỗ trên ngực bụng hắn như vậy, rõ ràng một giọt máu cũng không chảy.

Hiển nhiên nam tử này là chủ lực ám sát lần này, cho nên mới phải bảo vệ tốt như vậy.

Mà khi ám vệ cùng lúc ngăn cản hắn, chỉ thấy áo bào rộng lớn của hắn vung lên, ám khí che ngợp bầu trời bay về phía Thái hậu.

Ám vệ vội vã lui về, vung đánh ám khí, nhưng bởi vì ám khí quá nhiều, khó tránh khỏi có cá lọt lưới.

Mắt thấy ám khí bay tới, Thái hậu biết mình tránh không khỏi, thế nhưng sắc mặt của y cũng rất là bình tĩnh. Ngược lại khóe miệng của nam tử kia giương lên, chỉ cần Thái hậu vừa chết, Nữ hoàng bệ hạ nhất định đau khổ không thể kiềm chế, bọn họ ám sát Nữ hoàng bệ hạ tự nhiên liền có thêm một phần cơ hội.

Chỉ là rất nhanh, nụ cười trên mặt hắn liền cứng lại, chỉ thấy ám khí vốn là đánh úp về phía Thái hậu, đột nhiên tự mình ngừng lại?

Ám khí đương nhiên sẽ không tự mình dừng lại, chỉ có thể là bởi vì đã bị ngoại lực ngăn cản, chỉ là ngay cả tới gần ám vệ cũng không có phát hiện, rốt cuộc là ngoại lực ngăn cản ám khí đi tới là nơi nào đến, nam tử dĩ nhiên là càng không hiểu.

Sau đó sau một khắc, ám khí kia ở dưới con mắt mọi người bị quái lực nghiền thành bột phấn.

Nhìn thấy một màn này cằm của mọi người rơi đầy đất, đây rốt cuộc là người làm ra, hay là quỷ làm ra? Không có thể trách bọn họ ngạc nhiên như thế, mặc dù cao thủ khủng bố không phải là không có, cho dù chưa từng thấy qua cũng đã từng nghe nói. Thế nhưng bọn họ đã đem nhận biết thả tới lớn nhất, vẫn không có cảm giác được trừ bọn họ ra ở ngoài còn có những người khác tồn tại, người này rốt cuộc ở nơi nào, lại cách nơi này bao xa, những điều này các nàng hoàn toàn không biết.

Cao thủ cố ý ẩn giấu, các nàng không thể phát hiện cũng không kỳ quái, nhưng là người này đã ra tay rồi, các nàng lại vẫn không thể phát hiện cũng có chút quỷ dị, dù sao các nàng cũng là cao thủ đấy!

Trong lúc tất cả mọi người đang khiếp sợ, một cái... người? Không biết lúc nào đứng ở chỗ đó.

Người này trường ra một gương mặt trẻ con, nhìn qua giống như là tiểu cô nương không có lớn lên, tướng mạo đáng yêu, nhưng mặt không hề cảm xúc, giống như tượng gỗ không có sự sống. Mặc dù là nàng đứng ở nơi đó, cũng làm cho người không cảm giác được bất kỳ hơi thở nào, làm cho lòng người từng cơn phát lạnh.

Vân Tư Vũ đứng ở trong góc nhỏ, nhìn thấy đột nhiên xuất hiện sinh vật hồn ma hư hư thực thực, híp mắt nói: “Đó là Dạ Tinh?”

Khởi Vân gật đầu, gương mặt đều thành nhăn nhó, mặc kệ xem bao nhiêu lần, hắn vẫn cảm thấy Dạ Tinh làm cho người cực kỳ hoảng sợ.

Ánh mặt Vân Tư Vũ lại là lóe sáng nhìn chằm chằm Dạ Tinh nói: “Thật là lợi hại.”

Khởi Vân nhìn ánh mắt sùng bái của hắn, bật cười: “Vương gia sẽ lăng trì Dạ Tinh!”

Vân Tư Vũ rụt cổ một cái, không nhịn được tò mò hỏi: “Hề và Dạ Tinh người nào lợi hại hơn?”

Khởi Vân cau mày nói: “Chuyện này rất khó nói, không có so qua, mặc dù mỗi lần nhìn thấy Dạ Tinh ra tay đều sẽ cảm thấy chấn động. Thế nhưng chúng ta đều nhất trí cảm thấy mỗi lần Vương gia ra tay thì căn bản cũng không có toàn lực ứng phó. Vương gia kỳ thật có chút lạ, chỉ cần chuyện còn chưa thoát ly khống chế, rất nhiều lúc, ngài không ngại đem chuyện đơn giản phức tạp hóa.”

Xem ra Phong Lăng Hề đối với thuộc hạ xác thực khoan dung, bằng không Khởi Vân nào dám ngay trước mặt Vân Tư Vũ như thế không khách khí đánh giá nàng?

Vân Tư Vũ bĩu môi nói: “Nàng là cảm thấy khiêu chiến không đủ, đang tìm thú vui cho mình chăng!”

“Hở... Giống như chính là như vậy.”

Bên này ung dung nói chuyện phiếm, bên kia nhưng lại căng thẳng dị thường, nhìn thấy Dạ Tinh, đáy lòng nam tử không nhịn được phát run, lập tức liền muốn lùi về phía sau, nhưng là hắn mới vừa muốn động, Dạ Tinh đã bay tới trước mặt hắn.

Thật sự là nhanh nhẹn!

Một giây sau, hai mắt nam tử trừng lớn, trong mắt có sợ hãi, cũng có một tia mờ mịt, còn có không thể tin, cứ như vậy ầm ầm ngã xuống đất.

Đến chết hắn cũng không hiểu mình tại sao lại chết, không thể tin được trên đời này lại có người khủng bố như thế.

“Ùng ục...” Nhìn một màn này ám vệ cùng nhau nuốt từng ngụm từng ngụm nước bọt, các nàng chỉ nhìn thấy kẻ đáng sợ này đưa tay khẽ vuốt ở trong ngực nam tử một cái. Mặc dù phối hợp với gương mặt cương thi kia không có một chút cảm giác nào ám muội tục tĩu, nhưng cũng tuyệt đối không có sát khí, đúng là cứ nhẹ nhàng vỗ một cái như vậy, người cứ như vậy liền chết?

Giải quyết xong thích khách, Dạ Tinh lần nữa từ trước mắt mọi người biến mất, tốc độ nhanh ngay cả bóng dáng cũng không lưu lại. Vì vậy cũng không ai biết rõ nàng biến mất ở nơi nào.

Một ám vệ không nhịn được tiến lên kiểm tra thi thể nam tử một chút, trầm mặt nói: “Tâm mạch toàn bộ đều vỡ.”

Chính là nhẹ nhàng vỗ một cái như vậy, liền làm vỡ nát toàn bộ tâm mạch, hơn nữa còn là ở dưới tình huống bao vây người này là đao thương bất nhập. Đây còn không phải kinh khủng nhất, kinh khủng nhất chính là, mặc dù là giết người, trên thân người kia cũng không có một chút nào sát khí, thậm chí có thể nói hơi thở gì cũng không có, hoàn toàn không giống như một người sống.

Cũng còn tốt người này không phải kẻ địch, nếu không... ám vệ cùng nhau rùng mình một cái, lại lập tức thu hồi tinh thần lại, cố gắng hết chức trách bảo vệ Thái hậu.

Thái hậu vẫn luôn không có chuyển động, y từng thấy qua cảnh tượng hoành tráng, biết rõ lúc này sợ đến chạy loạn như thế kia hoàn toàn là đang tìm cái chết. Y vẫn ở đây, mặc dù sẽ trở thành mục tiêu của thích khách, nhưng cũng có lợi cho ám vệ bảo vệ hắn, hơn nữa có một người khủng bố ở trong bóng tối bảo vệ như vậy, y hiện tại quả thật là quá an tâm.

Không cần phải nói, y cũng biết đó là người của Phong Lăng Hề, trước đây y đuổi người Phong Lăng Hề phái tới, đúng là không nghĩ tới nàng rõ ràng phái người khủng bố như thế đến, người tài ba như vậy cần phải đặt ở bên cạnh Hiên nhi mới đúng chứ!

Ai... Nghiêm phụ tốt bảo vệ nữ nhi, đó là cái gì tốt cũng muốn hướng về cửa ải thân nữ nhi mà!

Phong Lăng Hề để cho Duẫn Thiểu Thiên mang người sống đi, để tránh khỏi bị người giết diệt khẩu, làm cho nàng làm không công. Sau đó liền muốn đi tìm Vân Tư Vũ, thế nhưng ngay khi cô xoay

người trong nháy mắt, lại một nhóm người đi ra khỏi mọi người, vây giết đối tượng, chỉ cần không phải người mù đều biết là Nhàn vương điện hạ.

Chẳng ai nghĩ tới những thích khách ám sát Nữ hoàng bệ hạ này lại còn sẽ ám sát Nhàn vương điện hạ.

Không nghĩ tới trong mắt những thích khách này xem ra, địa vị của Nhàn vương điện hạ ở trong lòng Nữ hoàng bệ hạ đã cùng Thái hậu không kém bao nhiêu, thậm chí vượt qua Ninh vương điện hạ, xem ra Nữ hoàng bệ hạ quá tin tưởng Nhàn vương điện hạ thật đúng là mọi người đều biết rồi!

Được rồi, các nàng đều cho rằng mục đích thích khách ám sát Nhàn vương điện hạ và ám sát Thái hậu đều giống nhau. Thế nhưng trên thực tế, thích khách buông tha cho Ninh vương điện hạ này đối lập so với sánh cây hồng mềm không bóp, lại muốn giết Nhàn vương điện hạ, không phải bởi vì địa vị Nhàn vương điện hạ ở trong lòng Nữ hoàng bệ hạ cao, mà là có Nhàn vương điện hạ ở đây, Nữ hoàng bệ hạ, nước Hoàng Vũ, đều có thể vô tư.

Nhàn vương điện hạ chính là thần hộ mệnh của nước Hoàng Vũ, mặc dù rất ít người ý thức được điểm này.

Vũ Văn Khỉ là người thông minh hiển nhiên ý thức được tầm quan trọng của Nhàn vương điện hạ đối với nước Hoàng Vũ, cho nên thấy Nữ hoàng bệ hạ nơi này đã bị vây thành gió thổi không lọt khe hở, thêm một mình nàng không nhiều lắm, thiếu một mình nàng không ít đi, liền chuẩn bị đi cứu viện.

Chỉ là không nghĩ tới, Ninh vương điện hạ luôn luôn không hợp với Phong Lăng Hề, rõ ràng cũng gào thét chạy đi hỗ trợ.

Nhận ra được tầm mắt Vũ Văn Khỉ kinh ngạc, Hoàng Vũ Mặc hơi đỏ mặt, thẹn quá hóa giận quát: “Người Hoàng tỷ nhà ta coi trọng sao có thể bị một đám khốn kiếp không rõ lai lịch khi dễ, như vậy cũng quá thật mất mặt Hoàng tỷ!”

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 75: Chấn Động Giết Trong Nháy Mắt

Editor: demcodon

Vân Tư Vũ rất không cao hứng, những thích khách này lại dám ám sát Hề, quả thật quá không đem hắn để vào mắt!

Ngay lúc Nhàn vương quân đại nhân chuẩn bị tức giận, trong hỗn loạn, một cái tay duỗi về phía hắn, trực tiếp chụp vào cổ tay của hắn: "Đi theo ta!"

Vân Tư Vũ theo bản năng né tránh, sau đó mới phát hiện, Hoàng Ngọc Quỳnh không biết từ lúc nào đã đến trước mặt hắn. Khởi Vân phản ứng lại, vội vàng lướt người đi che ở trước mặt Vân Tư Vũ, nhưng là một mực vừa vặn có thích khách bị ám vệ đả thương, lùi đến nơi này, thích khách kia không chút nghĩ ngợi liền muốn chụp tới Vân Tư Vũ. Khởi Vân không thể làm gì khác hơn là quay người lại, trước tiên đối đầu với thích khách hung ác.

Nhân cơ hội này, Hoàng Ngọc Quỳnh vươn tay ra lần nữa: "Đi theo ta, đừng làm cho ta lại nói lần thứ hai!"

Sắc mặt Vân Tư Vũ trầm xuống, vốn là tâm tình khó chịu trở nên càng thêm gay go: "Bệnh thần kinh, lại làm phiền ta đừng trách ta không khách khí!"

Dường như là cảm ứng được tâm tình của chủ nhân, bạc băng cũng không lại ngủ gà ngủ gật, chuẩn bị bất cứ lúc nào công kích.

Hoàng Ngọc Quỳnh hiển nhiên tâm tình cũng không tốt, thấy Vân Tư Vũ bài xích nàng như thế, làm cho nàng tức hận Phong Lăng Hề trong nháy mắt bay lên tới cực điểm.

Vân Tư Vũ thấy sắc mặt của nàng không tốt, không khỏi âm thầm đề phòng, thế nhưng không hề nghĩ rằng Hoàng Ngọc Quỳnh lại động tay, nhưng không có động tay với hắn, mà là đột nhiên giương một cánh tay lên, ám tiễn bay ra, mục tiêu là Phong Lăng Hề!

Vân Tư Vũ trong nháy mắt giận dữ: "Hề, cẩn thận!" Cùng lúc gọi to lên liền vung ra một chưởng, trong mắt tất cả đều là sát ý âm lãnh.

Hoàng Ngọc Quỳnh đối đầu với ánh mắt của hắn, đáy lòng trong nháy mắt bay lên một luồng cảm giác mát mẻ, lập tức không khỏi ngẩn ra, hơn nữa nàng không ngờ rằng nội lực của Vân Tư Vũ thâm hậu như vậy còn ra tay tàn nhẫn. Cho nên, mặc dù nàng theo bản năng né tránh, lại không thể hoàn toàn né tránh, bị Vân Tư Vũ một chưởng vỗ vào đầu vai, trong nháy mắt liền phun ra máu.

Võ vương thế nữ chưa bao giờ nếm qua thiệt thòi lớn như vậy, sắc mặt càng thêm âm trầm thêm. Mặc dù nàng đối với Vân Tư Vũ lại có thêm thiện cảm, cũng sẽ không cho phép một nam nhân cưỡi lên trên đầu mình.

Nhưng là, Vân Tư Vũ căn bản không cho nàng thời gian phản ứng, lại là quét tới một cước, tiếng xé gió kia người nghe được liền sợ hãi một hồi, có thể thấy được Vân Tư Vũ là thật sự tức giận.

Hắn biết rõ hiện tại muốn đi giúp Phong Lăng Hề khẳng định không kịp, hơn nữa dựa vào võ công của Phong Lăng Hề, thêm vào lời nhắc nhở của hắn, tuyệt đối có thể tránh thoát. Cho nên hắn hiện

tại phải cố gắng dạy dỗ tên trộm khốn kiếp dám bắn tên sau lưng này một hồi, làm cho nàng biết hoa nhỏ tại sao lại hồng như thế!

Hoàng Ngọc Quỳnh vội vàng giơ cánh tay lên ngăn cản, miễn cưỡng ngăn cản một cước hung ác kia, lại bị chấn động đến mức liên tiếp lui về phía sau, liên lụy đến nội thương, lại phun ra một ngụm máu.

Hoa nhỏ này thì ra chính là trở nên hồng như thế này à!

Vân Dật vừa vặn trong lúc hỗn loạn nhìn thấy hai người đánh nhau, không khỏi khiếp sợ nhìn Vân Tư Vũ. Hắn xưa nay không biết rõ Vân Tư Vũ lại có võ công tốt như vậy, hắn vẫn cho là Vân Tư Vũ chưa từng học qua võ, coi như là sẽ chút công phu, đó cũng là đánh nhau bình thường với bên ngoài. Dù sao Vân Tư Vũ cho tới bây giờ cũng không phải là người ngoan ngoãn, bằng không Vân Vũ Dương cũng sẽ không thích hắn như vậy.

Thế nhưng hiện tại người này dám động tay với Võ vương thế nữ, còn đánh cho Võ vương thế nữ hộc máu người này thật sự là Vân Tư Vũ sao? Tất cả mọi người biết Vân Dật công tử hắn văn võ song toàn, thế nhưng bây giờ nhìn lại, chút công thu này của hắn ở trong mắt Vân Tư Vũ chỉ sợ ngay cả mèo quào cũng không tính!

Hoàng Ngọc Quỳnh bắn lén tên, Phong Lăng Hề tự nhiên tránh thoát, còn bởi vậy phát hiện Hoàng Ngọc Quỳnh và Vân Tư Vũ đánh nhau.

Lại muốn thừa dịp loạn bắt cóc tiểu mèo hoang nhà cô?

Vì vậy, Nhàn vương điện hạ thật sự nổi giận, sau đó liền thấy thích vây quanh cô đột nhiên bị một luồng khí ném đi, "Ầm ầm ầm"

đập trên mặt đất, cũng không nhúc nhích, tất cả đều không còn hô hấp.

Người trong đại điện đều may mắn nhìn thấy một màn chấn động lòng người này. Sau đó bên tai liền chỉ còn lại tiếng tim mình đập, trái tim khó chịu dường như muốn từ cổ họng nhảy ra ngoài, toàn thân cứng ngắc căn bản không thể nhúc nhích, quá... thật đáng sợ!

Phong Lăng Hề thậm chí ngay cả ngón tay cũng không có nhúc nhích một chút, vây quanh cô hơn mười vị sát thủ, liền ngã xuống đất không dậy nổi, chỉ còn lại thi thể đầy đất, còn có thể thẳng tắp đứng ở trong đống thi thể. Vũ Văn Thừa tướng và Ninh vương điện hạ vốn định hỗ trợ, hiện tại cũng đã cứng ngắc hoá đá.

Đương nhiên còn có một con núp ở bên cạnh một bộ thi thể, vốn là tiểu hồ ly chuẩn bị hỗ trợ, hoàn toàn bị người làm ngơ không đếm xỉa.

Một màn này làm cho tất cả mọi người đều kinh ngạc sợ hãi quá độ, ngay cả Nữ hoàng bệ hạ cũng không nhịn được giật giật mí mắt. Nàng mặc dù biết Phong Lăng Hề lợi hại, thế nhưng là chưa bao giờ biết rõ nàng ta một khi nổi giận sẽ khủng bố như vậy.

Một màn này làm cho người hoàn toàn hiểu rõ tám chữ: Nhàn vương giận dữ, phơi thây ngàn dặm.

Thật sự không có chút nào khoa trương, bọn họ tin tưởng Nhàn vương điện hạ tuyệt đối làm được.

Người sau lưng có lẽ là biết rõ bên cạnh Nữ hoàng bệ hạ khẳng định có rất nhiều người bảo vệ, cho nên ám sát Nữ hoàng bệ hạ chọn dùng chính là phương pháp mưu lợi, mà phần lớn lực lượng

đều dùng để ám sát Phong Lăng Hề. Nhưng không nghĩ đến tổn thất thảm bại nặng nề như vậy, ngay cả một sợi tóc của Phong Lăng Hề cũng không thương tổn được. Những cao thủ này nhưng trong nháy mắt liền toàn bộ chơi xong, hơn nữa không thấy một giọt máu.

Đây mới thật sự là giết người không thấy máu nha!

Hoàng Ngọc Quỳnh nhìn thấy một màn này, con ngươi không khỏi co rút nhanh một hồi. Mặc dù nàng vẫn cảm thấy Phong Lăng Hề mới là người khó đối phó nhất, thế nhưng là không nghĩ nàng ta lại kinh khủng như thế, làm cho người sợ hãi như vậy.

Rốt cuộc Nhàn vương điện hạ di chuyển, nhấc chân về phía đã quên tiếp tục công kích, đi đến chỗ Vân Tư Vũ mở mắt to vụt sáng ngập nước long lanh nhìn cô.

Nàng vừa động, mọi người mới rốt cuộc phục hồi lại tinh thần, lúc này mới phát hiện mình rõ ràng đã quên hô hấp, chẳng trách tim đau nhức đến mức như vậy.

Chỉ là hiện tại là thật không có người dám đắc tội Nhàn vương điện hạ, bọn họ không chút nghi ngờ nào. Nhàn vương điện hạ muốn mạng bọn họ, đó là thật sự liên thủ cũng không cần vung một chút.

Phong Lăng Hề một bước tới gần, Vân Tư Vũ liền kích động nhào vào trong lòng nàng, mặt mũi tràn đầy sùng bái, mắt to tròn trịa đều thành mắt lấp lánh: "Hề... nàng thật là lợi hại!"

Mọi người cùng nhau giật giật khóe miệng, lại nói, Nhàn vương quân đại nhân, chẳng lẽ nào ngài không cảm thấy Nhàn vương điện

hạ rất khủng bố sao? Ngài đây là phản ứng của người bình thường nên có sao?

Phong Lăng Hề đưa tay ôm hắn, khóe miệng khẽ giơ lên, đưa tay nhéo nhéo mặt của hắn.

Nụ cười sủng ái, động tác thân mật kia, trong nháy mắt liền làm cho sát nhân cuồng ma biến thành dịu dàng như nước thật là yêu nghiệt. Thế nhưng một màn giết vô số cao thủ trong chớp mắt kia, tin tưởng không ai có thể quên.

Khóe mắt liếc về Hoàng Ngọc Quỳnh yên lặng chạy đi, Phong Lăng Hề cũng không có ngăn cản. Hoàng Ngọc Quỳnh nếu là chết ở đây, đến lúc đó Võ vương sẽ không chịu để yên, lúc như thế này vẫn là đừng tìm việc làm cho Hoàng Vũ Hiên.

Dù sao tiểu mèo hoang nhà cô cũng làm cho nàng phun ra vài ngụm máu, hơn nữa nhìn sắc mặt nàng chuyển từ trắng đến xanh kia, rõ ràng là trúng độc rồi!

Thích khách đã giải quyết đến gần như xong, trận ám sát này xem như là có kinh ngạc nhưng không nguy hiểm, đương nhiên Nhàn vương điện hạ là tuyệt đối không có kinh ngạc.

Phong Lăng Hề trực tiếp đem cục diện rối rắm còn lại giao cho Nữ hoàng bệ hạ giải quyết, liền ôm tiểu mèo hoang nhà mình kích động quá độ rời đi. Khởi Vân đã giải quyết thích khách bị thương kia, theo sát phía sau.

Vân Tư Vũ ôm cánh tay của nàng, theo sát bước chân của nàng, căn bản không quan tâm nàng muốn đi nơi nào, một đôi mắt tròn trịa đều cười thành híp híp mắt: "Hề, nàng so với Dạ Tinh còn lợi hại

hơn nhiều." Dù sao Dạ Tinh chỉ giết một người, Hề nhà hắn lại là giết một đám.

Phong Lăng Hề ngoắc ngoắc môi, mang theo vài phần hấp dẫn đến gần hắn, thấp giọng nói: "Vậy chàng có muốn biểu đạt thật tốt một chút tình cảm sùng bái của chàng hay không?"

Vân Tư Vũ trừng mắt nhìn, nhìn đôi môi đỏ mọng mê người gần trong gang tấc, đầu liền cúi về phía trước, sau đó "Bẹp" một tiếng, gặm một cái.... ở trên mặt nàng.

Phong Lăng Hề nhìn thấy mặt mũi tràn đầy thực hiện tốt kia, cười đến như con mèo hoang đầu trộm đuôi cướp, nhíu mày, lá gan không nhỏ, lại dám đùa giỡn cô.

Không đợi Vân Tư Vũ tiếp tục đắc ý, Phong Lăng Hề trực tiếp đem hắn vơ vét vào trong ngực, cúi đầu liền hôn lên môi hắn.

Vân Tư Vũ lầm bầm một tiếng, cầm lấy vạt áo của nàng, tùy ý để nàng hôn, tầm mắt lại nghiêng nhìn bên trái, nghiêng nhìn bên phải, phát hiện không ai, lúc này mới phối hợp nhắm mắt lại.

Khởi Vân từ lâu tự giác lui về phía sau năm mươi bước, lợi dụng núi giả ngăn cản bóng người của mình, không nói gì nhìn trời.

Không biết có phải là bị Võ vương thế nữ kích thích không, Phong Lăng Hề hôn có thêm một phần vội vàng, mang theo báo đạo không cho phép chống cự. Trên mặt Vân Tư Vũ mang theo đỏ ửng, tay cầm lấy vạt áo của nàng đã dời về sau lưng nàng, hai tay ôm nàng, chìm đắm vào môi lưỡi truy đuổi trong trò chơi.

Hôn hôn, vốn là coi như hôn thuần khiết có chút thay đổi mùi vị, mắt thấy Vân Tư Vũ sắp thở không nổi. Phong Lăng Hề rốt cuộc hơi

thả hắn ra, mổ hai cái lên khóe môi của hắn. Sau đó liền xuống dưới cằm, hôn đến cần cổ.

Vân Tư Vũ hơi ngửa đầu, bởi vì thiếu dưỡng khí mà thở dốc kịch liệt, hai mắt sương mù. Mặc dù xuyên thấu qua một tầng hơi nước nhìn thấy trời xanh mây trắng, thế nhưng đầu hỗn độn lại chưa kịp phản ứng có cái gì không đúng.

Phong Lăng Hề tựa hồ cũng đã quên còn đang ở hoàng cung, hơn nữa còn là ở trên đường lớn, ngón tay linh hoạt tìm tòi đến khe hở vạt áo của hắn, sau đó chui vào toàn bộ bàn tay.

Vân Tư Vũ thở dốc càng thêm lợi hại, thân thể khẽ run, vô lực dựa vào trên người nàng, mơ mơ màng màng tới gần, gặm cắn cổ của nàng, hai tay cũng bắt đầu tìm kiếm có thể thăm dò vào địa phương, lại có vẻ rất là ngốc.

Phong Lăng Hề cười nhẹ một tiếng, biểu thị rất hài lòng với lúc hắn đang mơ hồ còn biết lấy gậy ông đập lưng ông, rất là hào phóng dẫn theo tay hắn thăm dò vào trong vạt áo của mình.

Sau đó, ngay khi hai người động tình không ngừng, Phong Lăng Hề đột nhiên dừng lại, nhấn đầu Vân Tư Vũ một cái vào trong ngực, cánh tay đặt ở trên vai hắn, ống tay áo rộng lớn che lấp hắn lại. Lúc này mới giương mắt nhìn đi, đã thấy Hoàng Ngọc Ngạn sắc mặt tái nhợt đứng ở đằng xa, thẳng tắp nhìn chằm chằm về phía này.

Phong Lăng Hề có chút ảo não nhíu nhíu mày, cô lại không cẩn thận mất khống chế, một mực còn bị người quấy rầy chuyện tốt.

Có thể tưởng tượng được, tâm tình Nhàn vương điện hạ bây giờ rất không tốt đẹp.

Vân Tư Vũ cảm thấy khó chịu, ở trong lòng nàng giãy giụa vây qua vây lại. Phong Lăng Hề khẽ vỗ vai hắn một cái, cúi đầu hôn một chút lên đỉnh đầu của hắn, giọng nói mang theo trấn an: "Đừng nóng vội."

Vân Tư Vũ ôm nàng, chớp chớp mắt ngập nước long lanh, trên mặt giấu ở trong lòng nàng tất cả đều là ai oán, ô... Hắn rất khó chịu mà! Quả nhiên thân thiết gì nhất định phải tìm địa điểm tốt.

Phong Lăng Hề tự nhiên không nỡ làm cho tiểu mèo hoang nhà mình khó chịu, ôm hắn quẹo một cái, liền muốn đi cung điện của mình, bây giờ trở về nhà? Hay là thôi đi!

Đáng tiếc, Hoàng tử Ngọc Ngạn thật sự là không đủ tự giác, một mực lúc này đuổi theo: "Chờ một chút!"

Phong Lăng Hề nhíu mày, nhìn người chạy đến trước mặt mình chặn đường, không nhịn được nói: "Hoàng tử điện hạ rốt cuộc có chuyện gì?"

Thái độ thiếu kiên nhẫn của nàng làm cho Hoàng Ngọc Ngạn tổn thương rất nặng. Hoàng tử Ngọc Ngạn đương nhiên sẽ không biết, đối với nữ nhân chưa thỏa mãn dục vọng mà nói, ngươi muốn nàng có kiên trì từ từ tâm sự với ngươi, đó chẳng khác nào nói chuyện viển vông.

Gương mặt của Hoàng Ngọc Ngạn trắng như tờ giấy, ấp úng nói: "Nàng rất chán ghét ta sao? Ta chỉ là theo đuổi hạnh phúc của mình mà thôi, tại sao nàng không chịu lấy ta?"

Nhàn vương điện hạ chưa thỏa mãn dục vọng đương nhiên sẽ không có phong độ gì, nói chuyện cũng mặc kệ có đả thương người

hay không: "Hoàng tử điện hạ, người thương ngươi là rất nhiều, thế nhưng đừng tưởng rằng người của toàn thế giới đều phải vô điều kiện sủng ái ngươi. Ta không có nghĩa vụ đến nhường nhịn ngươi, ngươi theo đuổi hạnh phúc của mình là không sai, thế nhưng không nên ích kỷ đến phá hoại hạnh phúc của ta!"

Hốc mắt của Hoàng Ngọc Ngạn đã đỏ lên, giọng nói khàn khan: "Nhưng là ta yêu nàng..."

"Đó là chuyện của ngươi, nếu như ngươi cảm thấy thua thiệt, ngươi cũng có thể thu hồi tình yêu của ngươi."

Hiển nhiên Hoàng Ngọc Ngạn bị câu lạnh lùng này kích thích không nhẹ, duỗi tay chỉ vào Vân Tư Vũ được nàng che cực kỳ chặt chẽ trong lòng, có chút điên cuồng quát lên: "Ta có nào điểm không sánh được với hắn?" Hắn có thân phận cao quý, có dung mạo xuất sắc, có nhiều tài nghệ trong người, chẳng lẽ còn không sánh bằng một đứa con thứ không được sủng ái của phủ Tướng quân? Tại sao trong mắt nàng cũng chỉ có Vân Tư Vũ?

Đến bây giờ, hắn vẫn nhớ tới nàng mang theo sủng ái cười mềm mại kia, làm cho người ngay cả trái tim đều có thể ấm áp lên. Nhưng là nàng lại chưa bao giờ sẽ cười với hắn như vậy, cho nên trong lòng hắn không thoải mái, trước đây hắn không hiểu, sau khi hồi cung, hắn mới hiểu được, hắn thích nàng. Nhưng là nàng lại cười với những nam tử khác dịu dàng đến như vậy, đối với hắn hờ hững, cho nên hắn ghen ghét.

Phong Lăng Hề cười lạnh nói: "Điểm nào không sánh được với hắn? Hoàng tử điện hạ, nếu như ngươi không phải có một Hoàng tỷ tốt, có một Phụ hậu tốt, ngươi lại tính là gì? Ngươi dựa vào cái gì so với Tư Vũ?"

Hoàng Ngọc Ngạn không nhịn được lùi về sau một bước, nước mắt cũng lại không khống chế được từ trong hốc mắt chảy xuống, thì ra ở trong mắt nàng, hắn thế nhưng lại tệ như vậy sao? Thậm chí ngay cả tư cách so sánh với Vân Tư Vũ cũng không có.

Phong Lăng Hề cũng mặc kệ tâm tình của hắn như thế nào, tiếp tục nói: "Ta cũng đã quên, Hoàng tử điện hạ dùng quyền ép người, đưa người vào chỗ chết, điểm này ngược lại làm được rất nhuần nhuyễn."

Hoàng Ngọc Ngạn mặc dù bởi vì rơi lệ, tầm mắt mơ hồ, cũng có thể cảm giác được tầm mắt lạnh lẽo của nàng, một câu lại một câu lạnh lùng tiến vào trong tai: "Nể tình thể diện của Thái hậu và Nữ hoàng bệ hạ, lần này ta không động ngươi, thế nhưng nếu như lại có thêm lần nữa, ta sẽ làm cho Hoàng tử điện hạ cao quý đầy đủ biết được, ngươi chẳng là cái thá gì!"

Nói xong những này, Phong Lăng Hề cũng không lưu lại nữa, trực tiếp ôm Vân Tư Vũ vận khinh công bay đi, Hoàng Ngọc Ngạn coi như muốn đuổi theo cũng không thể đuổi đến được.

Vân Tư Vũ từ trong lòng nàng nhô đầu ra, nhìn Hoàng Ngọc Ngạn đứng tại chỗ không nhúc nhích, do dự nói: "Hề, có thể quá ác độc hay không, vạn nhất đả kích quá lớn tự sát làm sao bây giờ?" Hắn có thể không muốn bởi vì Hoàng Ngọc Ngạn làm hại nàng buồn rầu.

"Hoàng Vũ Hiên sẽ coi chừng hắn."

Hiển nhiên lúc này, Vân Tư Vũ đầu đã khôi phục tỉnh táo, đem cằm tựa lên trên vai của nàng, thở dài nói: "Ta thế nào cảm giác, hắn sẽ không dễ dàng hết hy vọng như vậy đây?"

Phong Lăng Hề sờ sờ đầu của hắn, nói: "Ta đều đã nói những lời tàn nhẫn đến mức như thế, hắn muốn còn không hết hy vọng ta cũng hết cách rồi, ngược lại ta nên làm đều làm, xem như là hết lòng quan tâm giúp đỡ."

Lời này Vân Tư Vũ đúng là rất đồng ý, Phong Lăng Hề xác thực đã hết lòng tận tâm, nói lời mặc dù tàn nhẫn một chút, thế nhưng Hoàng Ngọc Ngạn nếu như cẩn thận ngẫm lại liền có thể rõ ràng rất nhiều đạo lý. Thế nhưng chỉ sợ vị Hoàng tử điện hạ này chỉ biết lòng tràn đầy tức hận, căn bản sẽ không đi suy nghĩ.

Nói thật, Phong Lăng Hề thật đúng là không muốn bởi vì một Hoàng Ngọc Ngạn, cùng Hoàng Vũ Hiên và Thái hậu ầm ĩ không vui. Cô cảm thấy quá không đáng, cho nên mới phải phí lời với Hoàng Ngọc Ngạn lâu như vậy.

Phong Lăng Hề người này rất cực đoan, đối với với người mình công nhận cô có thể ngàn tốt vạn tốt, thế nhưng đối với những người khác cô lại có thể lạnh lùng đến làm cho người giận sôi. Cô coi trọng bằng hữu Hoàng Vũ Hiên này, cũng kính trọng nghĩa phụ Thái hậu này, cho nên có thể bởi vậy chịu đựng được Hoàng Vũ Mặc không đúng giờ động kinh, cũng có thể cho Hoàng Ngọc Ngạn một cơ hội.

Thế nhưng nếu như Hoàng Ngọc Ngạn thật sự đối với Vân Tư Vũ cô quan tâm nhất tạo thành uy hiếp, cô cũng tuyệt đối sẽ không hạ thủ lưu tình.

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 76: Hoàng Vũ Mặc Muốn Hộc Máu

Editor: demcodon

Phong Lăng Hề trực tiếp ôm Vân Tư Vũ tiến vào cung điện của mình, tiếp tục sự nghiệp vĩ đại chưa xong. Lần đầu tiên cảm thấy tòa cung điện này đúng như theo lời Hoàng Vũ Hiên nói, có thể mang đến cho cô thuận tiện rất lớn.

Mà Hoàng tử Ngọc Ngạn thê thảm bị vứt ở nơi đó, vừa lúc bị chuẩn bị trở về vương phủ gặp phải Ninh vương điện hạ, lập tức vị tỷ tỷ tốt này vô cùng đau lòng: "Ngọc Ngạn, đệ tại sao lại khóc? Ai bắt nạt đệ?"

Tâm tư Lục Nhã Âm luôn luôn lung lay, thấy Hoàng Ngọc Ngạn cái gì cũng không nói, còn Hoàng Vũ Mặc vội vàng lúng túng, không khỏi mở miệng nói: "Thê chủ, Hoàng tử điện hạ như vậy chắc là gặp qua Nhàn vương điện hạ."

"Phong Lăng Hề?" Hoàng Vũ Mặc nghe thế liền lên cơn giận dữ: "Ngọc Ngạn, đệ nói cho Hoàng tỷ biết, tên khốn kia bắt nạt đệ như thế nào?" Nói xong cao thấp đánh giá Hoàng Ngọc Ngạn, rất sợ hắn bị thua thiệt.

Lục Nhã Âm không nhịn được giật giật khóe miệng, hắn có thể xem như không biết nàng sao? Trải qua trò nháo trên yến hội kia, tùy tiện ngẫm lại, cũng có thể đoán ra là xảy ra chuyện gì chứ?

Hoàng tử Ngọc Ngạn chung tình với Nhàn vương điện hạ, nhưng trong mắt Nhàn vương điện hạ cũng chỉ có Nhàn vương quân. Nếu là Nhàn vương điện hạ thật sự chịu Hoàng Ngọc Ngạn bắt nạt một hồi, y cũng sẽ không đứng khóc ở chỗ này.

Bất quá hắn cũng biết thê chủ của mình mặc dù bình thường nhìn qua ôn tồn tao nhã, cũng tài cao học rộng, tất cả mọi chuyện xác thực xuất chúng, thế nhưng là luôn luôn không có tâm tư nhẫn nhụi gì.

Nhìn xem một người sốt ruột hỏi, một người lại chỉ lo khóc, Ninh vương quân đại nhân đành phải mở miệng lần nữa. Bất quá hắn lại không thể nói quá rõ, để Hoàng tử điện hạ bị mất mặt, chỉ có thể nhắc nhở: "Thê chủ nếu thật sự đau lòng vì Hoàng tử điện hạ, không bằng để Nữ hoàng bệ hạ tác thành một mảnh tâm tư của Hoàng tử điện hạ."

Cũng may Ninh vương điện hạ mặc dù sốt ruột, thế nhưng chỉ số thông minh cũng không có giảm xuống, một chút lập tức thông, lập tức để Lục Nhã Âm đưa Hoàng Ngọc Ngạn về cung điện của hắn nghỉ ngơi, chính mình lại xoay người đi tìm Hoàng Vũ Hiên.

Nữ hoàng bệ hạ mới vừa đuổi một đám đại thần nơm nớp lo sợ biểu lộ quan tâm phượng thể của nàng, Ninh vương điện hạ liền vội vàng vọt vào Ngự thư phòng.

Hoàng Vũ Hiên đau đầu, rốt cuộc là ai nói Hoàng muội nhà nàng ôn tồn tao nhã? Đây quả thật chính là tính tình nóng nảy mà!

Ninh vương điện hạ không biết suy nghĩ trong lòng Nữ hoàng bệ hạ, chỉ lo đùng đùng nói: "Hoàng tỷ, tỷ tứ hôn cho Ngọc Ngạn và Phong Lăng Hề đi!"

Không nghĩ tới Hoàng Vũ Mặc đi rồi quay lại là vì chuyện này, Nữ hoàng bệ hạ không khỏi hơi nhướng mày, chém đinh chặt sắt nói: "Việc này không thể, muội cũng đừng theo dính vào!"

Hoàng Vũ Mặc sốt ruột nói: "Tại sao? Mặc dù muội cũng cảm thấy dưa hái xanh không ngọt, thế nhưng Ngọc Ngạn một mực liền thích Phong Lăng Hề, vậy cũng hết cách rồi. Tỷ không biết vừa nãy Ngọc Ngạn khóc đến đáng thương biết bao, nếu hắn đã thích như thế thì tác thành cho hắn là được rồi, tỷ cũng không đành lòng nhìn Ngọc Ngạn đau lòng như vậy chứ?"

Nữ hoàng bệ hạ thở dài: "Không phải tỷ nhẫn tâm, Lăng Hề là hạng người gì tỷ quá rõ ràng. Tỷ cũng hiểu được đạo lý chỗ béo bở không để cho người ngoài. Nếu như Lăng Hề thật sự thích Ngọc Ngạn, tỷ cũng sẽ không lấy một đống nam nhân cho nàng ta chọn."

Nàng tự nhiên cũng muốn tác hợp Phong Lăng Hề và Hoàng Ngọc Ngạn, chỉ là nàng đã sớm liền đề cập qua việc này, kết quả lại bị Phong Lăng Hề cho từ chối. Cho nên nàng mới ngược lại nhìn chằm chằm danh tiếng càng tăng lên hơn hẳn Hoàng Ngọc Ngạn là Vân Dật, ai biết Vân Dật cũng là người không có phúc.

Cho nên nói, chuyện nhân duyên này thật đúng là phải dựa vào duyên phận, nàng có lòng tác hợp cuối cùng đều không thành. Phong Lăng Hề một mực cũng không biết dây thần kinh nào bị chập liền đồng ý rước Vân Tư Vũ vào cửa. Nàng nhìn ra được khi đó Phong Lăng Hề cũng không có tình cảm gì với Vân Tư Vũ, nhiều nhất là có chút cảm thấy hứng thú.

Kết quả sự thật lần nữa chứng minh ánh mắt của Phong Lăng Hề thật độc đáo, liếc một cái liền chọn được người sẽ làm cho mình động lòng.

Ninh vương điện hạ không quá cao hứng: "Ngọc Ngạn có cái gì không tốt? Tên khốn kia rõ ràng lặp đi lặp lại nhiều lần từ chối, thật sự là thiếu dạy dỗ!"

Nữ hoàng bệ hạ cảm thấy có chút buồn cười, trải qua chuyện trên yến hội, phỏng đoán cũng chỉ có Hoàng muội này của nàng không tim không phổi còn dám lớn tiếng như vậy nói Phong Lăng Hề thiếu dạy dỗ.

Chỉ là nghĩ đến Hoàng Ngọc Ngạn, tâm tình tốt của Nữ hoàng bệ hạ lại trong nháy mắt biến mất, thở dài nói: "Trước đây tỷ cũng không hiểu, hiện tại ư, đúng là có chút hiểu rõ, Lăng Hề muốn chính là một người có thể điên khùng với nàng, lại có thể làm nam tử cho nàng thương, không cần tuyệt sắc khuynh thành, cũng không cần tài nghệ hơn người, chỉ cần có thể làm bằng hữu với nàng là được, nghe qua dường như rất đơn giản. Thế nhưng tên Phong Lăng Hề kia tâm tư lạnh lẽo, muốn che chắn hâm nóng nó, nhưng là so với thống trị thiên hạ còn khó hơn." Nàng lúc trước có thể nói là dùng ngôi vị hoàng đế cùng mạng của mình mới đổi lấy công nhận của nàng ta.

Có lúc nàng còn thật sự muốn biết Phong Lăng Hề rốt cuộc trải qua chuyện gì, làm cho nàng ta so với nàng từ trong bóng tối hoàng cung đi ra tâm càng thêm lạnh lẽo như thế.

Cho nên nàng cũng không nhịn được có chút khâm phục Vân Tư Vũ, rốt cuộc là làm sao cạy ra lớp vỏ ngoài chắc chắn kia của Phong Lăng Hề?

Nhìn dáng vẻ của Hoàng Vũ Mặc vẫn không quá cam tâm như cũ, Nữ hoàng bệ hạ lại nói: "Muội cảm thấy Ngọc Ngạn và nàng ở chung một chỗ thật sự sẽ hạnh phúc sao? Ngày hôm nay Lăng Hề

tức giận nếu không là giết người không thấy máu, thì là làm ra thiếu chân cụt tay đầy đất, lại vừa vặn bị Ngọc Ngạn nhìn thấy, muội suy nghĩ một chút Ngọc Ngạn có thể bị dọa đến phát điên hay không?"

Hơn nữa, thật sự cho rằng nàng tứ hôn, Phong Lăng Hề sẽ tiếp nhận sao? Thật sự là quá ngây thơ rồi.

Ninh vương điện hạ ngây thơ tưởng tượng một chút cảnh tượng Nữ hoàng bệ hạ miêu tả, không khỏi rùng mình một cái, quyết đoán cảm thấy Phong Lăng Hề quá nguy hiểm, hoàn toàn không thích hợp với đệ đệ bảo bối của mình, cần phải cách thật xa.

"Vậy Ngọc Ngạn phải làm sao bây giờ? Hắn giống như đã nhận định Phong Lăng Hề."

Nữ hoàng bệ hạ cũng không khỏi thở dài, đều nói không chiếm được mới là tốt nhất, hơn nữa Phong Lăng Hề cũng xác thật là tốt nhất, Ngọc Ngạn không bỏ xuống được cũng rất bình thường.

"Để Ngọc Ngạn đi biệt trang giải sầu đi!"

Ninh vương điện hạ cũng cảm thấy tình huống bây giờ, đây là biện pháp tốt nhất, rời khỏi kinh thành không nhìn thấy Phong Lăng Hề, không nghe thấy đề tài có liên quan đến Phong Lăng Hề, có lẽ thời gian lâu dài cũng sẽ làm quên đi mọi chuyện.

Nữ hoàng bệ hạ và Ninh vương điện hạ ở đây than thở, trong toà cung điện thần bí kia lại là nóng hừng hực, thở dốc liên tục.

Thế cho nên sau đó trong hoàng cung lại thêm một tin đồn liên quan với tòa cung điện này, hơn nữa còn thêu dệt ra một chuyện xưa hoàn chỉnh.

Nghe nói chủ nhân tòa cung điện này vốn là đại mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành, rất được một vị Nữ hoàng sủng ái, còn một vị Nữ hoàng là vị Nữ hoàng nào liền không rõ ràng. Dù sao cũng không phải là Nữ hoàng đương nhiệm, nhưng vị mỹ nhân kia lại bởi vì không chịu cô đơn câu kết với thị vệ, cuối cùng bị vị Nữ hoàng bệ hạ kia cho xử tử bí mật.

Mà nơi vị đại mỹ nhân kia và thị vệ vụng trộm địa chính là cung điện của mình, cho nên hiện tại trời tối thì trong cung điện loáng thoáng truyền ra tiếng rên rỉ mê người lại làm người khiếp sợ.

Đương nhiên tiếng rên rỉ kia vang lên một buổi chiều này là sự thật, có lẽ là bị người quên lãng, cũng có lẽ là bởi vì ban ngày ồn ào cho nên không ai nghe được. Về phần tiếng tên rỉ kia vì sao sau đó đến buổi tối cũng không tiếp tục nghe thấy, tất cả mọi người dường như cũng không quan tâm.

Những người này đem tòa cung điện này lưu truyền đến mức càng ngày càng quỷ dị, cùng lúc còn quên một sự thật, đó chính là trước khi Nữ hoàng bệ hạ đăng cơ, tòa cung điện này mặc dù cũng không có chủ nhân, thế nhưng là tuyệt đối không có thần bí như hiện tại.

Ngày hôm sau, Nhàn vương điện hạ mới dẫn Nhàn vương quân nghênh ngang rời khỏi hoàng cung. Nhàn vương quân đại nhân vẫn vui vẻ như cũ, hoàn toàn không biết mình thành quỷ xinh đẹp.

* * *

Thanh tịnh hai ngày, Nữ hoàng bệ hạ cũng rốt cuộc nói ra chuyện để cho Hoàng tử Ngọc Ngạn đi biệt trang giải sầu. Thái hậu cũng rất

tán thành, phần lớn thời gian Thái hậu và Nữ hoàng bệ hạ chắc là sẽ không sinh ra khác nhau.

Ban đầu đối xử với Phong Lăng Hề trong chuyện này, xem như là giữa hai người khác nhau rất lớn. Bất quá sau đó trải qua nỗ lực của Nữ hoàng bệ hạ, cũng đạt thành ý kiến nhất trí.

Mà lúc này, Ninh vương điện hạ đang chắp tay ra sau lưng đi ở trên đường cái, nhìn qua cao quý phóng khoáng, dịu dàng tao nhã, làm hai mắt nam tử trên đường say mê tỏa sáng. Nhưng là Ninh vương điện hạ lại hoàn toàn không có chú ý tới những tầm mắt hừng hực kia, giữa lông mày mang theo buồn khẽ, một bộ dáng không yên lòng mất.

Để cho Hoàng Ngọc Ngạn đi biệt trang giải sầu nàng cũng là tán thành, nhưng là, Hoàng Ngọc Ngạn lại không muốn đi, khóc lóc muốn nàng đi tìm Phong Lăng Hề, nói là có chuyện nhất định phải nói với Phong Lăng Hề.

Về phần tại sao để cho Ninh vương điện hạ tới tìm Nhàn vương điện hạ, đó là bởi vì hoàng tử Ngọc Ngạn bị cấm túc. Thái hậu và Nữ hoàng bệ hạ cũng không dám lại để cho hắn vuốt râu hùm.

Ninh vương điện hạ không tự chủ thở dài, trải qua Nữ hoàng bệ hạ giảng dạy lần đó. Nàng hiện tại một lòng muốn cho Hoàng Ngọc Ngạn cách Phong Lăng Hề một nhân vật nguy hiểm này xa một chút. Nhưng là nàng lại không chịu nổi nước mắt của Hoàng Ngọc Ngạn, cho nên liền có một màn hiện tại này.

Ninh vương điện hạ như du hồn đi ở trên đường than thở, giãy giụa không thôi giữa đi tìm Phong Lăng Hề và không đi tìm Phong Lăng Hề.

Thị vệ phía sau thấy nàng tâm tình không tốt, cũng không dám mở miệng nhắc nhở nàng đi lầm đường.

Vân Tư Vũ sáng sớm chạy ra phủ Nhàn vương, lần nữa chui vào ngõ tối, muốn cho kẻ cướp tìm tới hắn, ai biết lần này đến không phải kẻ cướp bình thường, không phải là cướp tiền mà là cướp người.

"Nhàn vương quân, xin theo chúng ta đi một chuyến."

Vân Tư Vũ yên lặng mà nhìn hơn mười hắc y nhân trước mặt, ước định thực lực của đối phương, cũng không biết tác phẩm của ai lớn như vậy, rõ ràng lập tức phái ra hơn mười cao thủ hàng đầu tới bắt “nam tử yếu” như hắn, xem ra hắn ở trong hoàng cung tức giận, làm cho người tăng cao tính cảnh giác với hắn.

"Vương gia..." Trải qua thị vệ phía sau lên tiếng nhắc nhở, Ninh vương điện hạ giật mình tỉnh lại, giương mắt nhìn lại liền thấy hơn mười hắc y nhân che mặt vây quanh hai nam tử yếu đuối là Vân Tư Vũ và Khởi Vân, vừa nhìn chính là không có ý tốt.

Lông mày Ninh vương điện hạ cong một cái, trong lòng giận dữ, đám người kia lại dám nhiễu loạn trị an kinh thành, không đếm xỉa uy nghiêm của Hoàng tỷ nhà nàng, coi trời bằng vung như vậy quả thực đáng chết!

Vì vậy Ninh vương điện hạ vung tay lên, vài thị vệ phía sau tiến lên.

Sau đó Ninh vương điện hạ đau buồn phát hiện thị vệ không phải là đối thủ với những hắc y nhân kia, rất nhanh đã bị đánh gục.

Rối ren mà liếc nhìn Vân Tư Vũ và Khởi Vân, Ninh vương điện hạ quyết đoán mình lên, nàng cũng không thể trông cậy hai nam tử yếu này giết hết ra khỏi vòng vây!

Vì vậy, Ninh vương điện hạ hoàn toàn đau buồn.

Phải nói công phu của Hoàng Vũ Mặc xác thực không kém, so với những hắc y nhân này cũng không hề yếu, thế nhưng, đánh không lại nhiều người như thế!

Cũng may những hắc y nhân kia dường như không muốn mạng Hoàng Vũ Mặc, cho nên Ninh vương điện hạ tuy rằng đổ máu, nhưng không có bị uy hiếp đến tính mạng.

Vân Tư Vũ đứng ở một bên như có điều suy nghĩ, hắn đang suy nghĩ những người này có quan hệ gì với thích khách hay không. Mặc dù các nàng không có thương tổn tới tính mạng của Hoàng Vũ Mặc, thế nhưng cũng không thể chứng minh các nàng không có quan hệ với thích khách, dù sao hiện tại không thể so với lúc trên cung yến. Ninh vương điện hạ cho dù đã xảy ra chuyện gì, Nữ hoàng bệ hạ cũng đau buồn không thôi. Nhưng cũng không thể bởi vậy tạo ra cơ hội cho các nàng, ngược lại sẽ làm cho Nữ hoàng bệ hạ dưới cơn nóng giận, chọn lựa hành động càng thêm kịch liệt, đối với các nàng mà nói có hại vô ích.

Bất quá nếu là những người này không có quan hệ với thích khách, hạ thủ lưu tình với Ninh vương điện hạ cũng không kỳ quái, ai cũng không muốn dễ dàng đắc tội với Nữ hoàng bệ hạ.

Nhưng là những người này tại sao lại muốn bắt hắn chứ? Hắn hiện tại đã thành thật hơn nhiều, cũng không làm gì đắc tội với người.

Vân Tư Vũ không có phản ứng gì, Khởi Vân vì vậy cũng không có ra tay, hắn đối với Ninh vương điện hạ này luôn tìm Vương gia của mình gây phiền phức đúng là rất có ý kiến. Bất quá nể tình nhìn thấy nàng không có "thấy chết mà không cứu", ngay lúc nàng sắp đi đời nhà ma, hắn nhất định sẽ ra tay giúp đỡ.

Nhưng là hắn muốn xem kịch vui, hắc y nhân lại không cho hắn thanh tĩnh, có lẽ là sợ đưa tới càng nhiều người, hắc y nhân không do dự nữa, ba hắc y nhân vây quanh Hoàng Vũ Mặc, những người khác lại động thủ tới bắt Vân Tư Vũ.

Ninh vương điện hạ nhìn thấy Nhàn vương quân vẫn đứng ngẩn ra ở nơi đó, thiếu chút nữa tức giận đến hộc máu: "Vân Tư Vũ, ngươi còn muốn ngu xuẩn một chút hay không? Ngươi không biết chạy sao?" Hắn nếu là bị bắt đi, máu của nàng chẳng phải là chảy không rồi? Đến lúc đó Phong Lăng Hề nói không chừng không chỉ có sẽ không cảm tạ nàng, còn muốn trách nàng không có bản lãnh!

Vân Tư Vũ liếc một cái, không chút hoang mang nói: "Ngươi không ngu! Ngươi cảm thấy ta chạy các nàng sẽ không đuổi theo sao?"

Ninh vương điện hạ trong nháy mắt bị đâm vào một thân tổn thương, sau một khắc, Ninh vương điện hạ lại toàn thân là máu hoá đá.

Chỉ thấy Vân Tư Vũ đột nhiên ra quyền, trực tiếp đánh bay ra ngoài một hắc y nhân tới gần hắn. Khởi Vân cũng rút ra kiếm mềm, tranh đấu cùng một hắc y nhân, rõ ràng cũng không rơi vào thế hạ phong.

Bất quá cũng không phải là Khởi Vân lợi hại hơn Ninh vương điện hạ bao nhiêu, mà là Khởi Vân không có bị hắc y nhân tấn công hắc bốn phía. Bởi vì hắc y nhân đã bị một bóng trắng thoắt đến thoắt đi trong chớp mắt làm cho choáng váng, thỉnh thoảng bị móng vuốt không biết tên cào một hồi, hại cho bọn họ lòng tràn đầy buồn bực. Sau đó không đề phòng, lại bị con rắn nhỏ bên chân mở miệng một cái, lần lượt cắn qua từng người, sau đó liền lần lượt từng người ngã trên mặt đất.

Vì vậy, cứ giải quyết như vậy?

Duy nhất còn lại người cuối cùng còn hô hấp cũng bị Vân Tư Vũ đánh đến ngay cả phụ mẫu cũng không nhận ra. Vân Tư Vũ trực tiếp bóp cằm của người kia ra, lấy độc dược được cất giấu trong răng của nàng ta ra. Trên người không cho lưu vật phẩm nguy hiểm dù một món cũng không cho để lại, sau đó điểm huyệt đạo của nàng, giao cho Khởi Vân.

Người sống sao! Đương nhiên phải mang về để cho Hề thẩm vấn thật tốt!

Ninh vương điện hạ từ trong hoá đá phục hồi lại tinh thần, thật sự thật muốn hộc máu, nàng rốt cuộc vì cái gì lao ra để cho người ta chém chứ!

Nhìn Vân Tư Vũ hung hãn, Ninh vương điện hạ thiếu chút nữa lệ rơi đầy mặt, quả nhiên đôi phu thê này đáng ghét nhất!

Ninh vương điện hạ bị đả kích đến quá mức nghiêm trọng, tức giận mang theo một đám tàn binh bại tướng đi về vương phủ của mình, cứ như vậy không cẩn thận đem chuyện của Hoàng Ngọc

Ngạn quên không còn một mống; đợi nàng ngày hôm sau thức dậy nhớ lại thì Hoàng Ngọc Ngạn đã bị đưa ra kinh thành.

Mà Phong Lăng Hề từ trong miệng nhân chứng sống kia hỏi ra chủ nhân sau màn, lại trải qua chứng thật sau đó, tâm tình cũng rất là không tốt đẹp.

"Khá lắm Hoàng Ngọc Quỳnh!" Lại còn chưa từ bỏ ý định, còn muốn dùng sức mạnh!

Bất quá vị Võ vương thế nữ này chạy trốn đúng là nhanh, hành động vừa thất bại liền rời khỏi kinh thành, hiển nhiên cũng là sợ Phong Lăng Hề vĩnh viễn lưu nàng ở lại trong kinh thành.

Vân Tư Vũ có chút khó hiểu, trên yến hội hắn hạ độc Hoàng Ngọc Quỳnh, theo lý thuyết Hoàng Ngọc Quỳnh hiện tại hẳn là không tâm tư tới bắt hắn mới đúng, chẳng lẽ Hoàng Ngọc Quỳnh đã giải độc nhanh như vậy?

Nghĩ tới đây, Vân Tư Vũ không nhịn được nhíu mày, chẳng lẽ trong kinh thành này còn có người có thể không đem độc của hắn để vào trong mắt?

Vân Tư Vũ bởi vì trước đây liền hoài nghi những hắc y nhân muốn bắt hắn kia có quan hệ với thích khách. Lúc này biết những hắc y nhân kia là Hoàng Ngọc Quỳnh phái tới, không khỏi thuận miệng hỏi: "Hề, nàng nói những thích khách kia có thể có quan hệ với Võ vương thế nữ hay không? Võ vương không phải muốn tạo phản chứ?" Kỳ thật Vân Tư Vũ sẽ nói như vậy, hơn nữa là bởi vì hắn chán ghét Hoàng Ngọc Quỳnh.

Thế nhưng người nói vô tâm, người nghe có ý, hai mắt Phong Lăng Hề nhắm lại, đáy mắt mang theo trầm tư. Cô vẫn căn cứ theo thích khách tìm kiếm manh mối, kết quả lại không có gì tiến triển, từ trên yến hội mang về người sống, cũng hỏi không ra vật gì có giá trị, chỉ mơ hồ cảm giác được có thế lực giang hồ dính dáng trong đó.

Cũng chính bởi vì những thế lực giang hồ này thiếu chút nữa cuốn cô đi xa.

Kỳ thật nếu như đổi một phương hướng khác để suy nghĩ, ám sát Nữ hoàng bệ hạ không nằm ngoài hai nguyên nhân: báo thù hoặc là soán vị.

Lúc trên yến hội, thích khách rõ ràng là muốn cùng lúc giết luôn cả cô, phải nói người đều hận thấu xương cô và Hoàng Vũ Hiên không ngoài ai khác đó chính là người của Hoàng Vũ Thanh. Thế nhưng đã tiêu diệt một thôn trang nhỏ, cô tin tưởng người của Hoàng Vũ Thanh cho dù còn có cá lọt lưới, cũng không thể lại bày ra ám sát trên yến hội. Nếu thật sự có nhiều người tài ba có thể dùng như vậy, lúc trước Hoàng Vũ Thanh cũng không thể nhanh như vậy thua ở trên tay Hoàng Vũ Hiên.

Như vậy mục đích của người sau lưng, lớn nhất có thể là muốn soán vị, đã như thế liền đơn giản hơn nhiều.

Vân Vũ Dương mặc dù tay cầm binh quyền, thế nhưng lại không có quyết đoán lớn như vậy, cho dù thật sự làm ra chuyện gì ngu xuẩn, cũng tất nhiên là bị người hướng dẫn; mà Tô Văn mặc dù và cô nhìn nhau không thuận mắt, thế nhưng đối với Nữ hoàng bệ hạ nhưng lại rất trung thành, điểm ấy không cần hoài nghi.

Ngoại trừ hai người tay cầm binh quyền này, Hoàng Vũ Mặc đối với Hoàng Vũ Hiên đó là sùng bái mù quáng, tuyệt đối sẽ không muốn soán vị. Những người khác không có điều kiện như vậy, mà Võ vương nhiều năm qua vẫn ở tại đất phong của mình hiếm thấy hồi kinh, cũng chưa từng có hành vi gì vượt qua, làm cho người ta rất là yên tâm, cũng làm cho người rất dễ dàng thả xuống cảnh giác.

Như vậy vừa nhìn, ngược lại thật sự là Võ vương có khả năng lớn nhất, dù sao nàng ở đất phong làm chút gì đó, cũng rất dễ dàng tránh đi tai mắt của Nữ hoàng bệ hạ.

Nếu như đúng là như vậy, trên yến hội Hoàng Ngọc Quỳnh trộm bắn tên đến cô, chỉ sợ cũng không phải đơn giản là tranh giành tình nhân như vậy.

Thu hồi suy nghĩ, thấy Vân Tư Vũ mở to một đôi mắt tròn trịa không hề chớp mắt theo dõi cô, Phong Lăng Hề không khỏi nhếch môi cười, ôm chầm hắn hôn môi một phen. Lúc này mới cho người đi cẩn thận điều tra hai mẫu nữ Võ vương và Hoàng Ngọc Quỳnh này, đồng thời cũng gõ một cái cảnh báo cho Nữ hoàng bệ hạ, làm cho nàng chuẩn bị tâm lý.

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 77: Du Lịch, Tạo Phản

Editor: demcodon

Phong Lăng Hề chỉ dùng người mình biết, mọi chuyện đều giao cho thuộc hạ đi làm. Khi tra được tính thật chất gì đó trước, cô tự nhiên là mừng rỡ thanh nhàn, đối với lần này, vài người bị cô nô dịch cũng chỉ có thể ở trong lòng yên lặng rơi lệ.

Vân Tư Vũ ngược lại cao hứng, Phong Lăng Hề nếu là không thời gian ở bên hắn, hắn khó tránh khỏi nhàm chán, tránh không được lại muốn đi chui ngõ hẻm. Thế nhưng sau khi chui qua hai lần đó, hắn cũng cảm thấy không có ý nghĩa.

Chớ Huyên trong khoảng thời gian này vẫn đang tiếp thu huấn luyện, bất quá Bạch Khung cũng không phải lúc nào cũng rảnh, cho nên đa số thời gian vẫn là dựa vào hắn tự giác. Bởi vì trước đây chịu qua Bạch Khung giáo dục, Chớ Huyên ngược lại rất tích cực, được bố trí nhiệm vụ nhất định sẽ hoàn thành đảm bảo chất lượng. Bất quá chỉ cần vừa hoàn thành huấn luyện, hắn sẽ không nhịn được chạy đi trước mặt Vân Tư Vũ cáo trạng, trình bày Bạch Khung ngược đãi hắn như thế nào.

Sau đó Vân Tư Vũ sẽ tức giận phê bình Bạch Khung vài câu, thêm sau đó Chớ Huyên sẽ mắt nước mắt lưng tròng, đủ loại cảm động, cảm thấy công tử đối với hắn tốt nhất.

Chớ Huyên nhìn bị lừa dối đến sững sờ, Khởi Vân không nói gì nhìn trời, trong lòng yên lặng tự nói với mình: ‘Vương quân tuyệt đối không có nói với Bạch Khung có thể tăng mạnh cường độ huấn luyện, tuyệt đối không có, đó đều là ảo giác của hắn.’

Kết quả Chớ Huyên bị Vân Tư Vũ lừa dối đến đầu óc choáng váng, các loại tiềm lực bùng phát, thề muốn làm đến tốt nhất mới không làm công tử thất vọng.

Sắc trời tờ mờ sáng, Nhàn vương quân đại nhân tinh lực dồi dào liền bò dậy, quay về phía Phong Lăng Hề lôi kéo các loại: "Hề, trời đã sáng."

Phong Lăng Hề mở mắt vừa nhìn, quyết định xoay người đem người nào đó không thành thật đặt ở dưới thân, nói lầm bầm: "Ngủ tiếp."

Theo thống kê, từ khi sau khi thành thân, số lần Nhàn vương điện hạ dậy sớm quả đoán đột phá kỷ lục. Bởi vì mỗi lần Nhàn vương quân đại nhân tâm huyết dâng trào, Nhàn vương điện hạ liền không thể không chiến thắng dây gân lười của mình.

Vân Tư Vũ lắc lắc thân thể muốn tránh thoát sự kiềm chế của nàng, trong miệng vẫn không quên nói: "Tối hôm qua rõ ràng ngủ rất sớm, không muốn ngủ tiếp nữa, nhanh lên một chút đi."

"A... tối hôm qua ngủ rất sớm..." Dường như thật sự là như vậy, cho nên hiện tại là không phải có thể bổ sung một số chuyện?

Vân Tư Vũ đang suy nghĩ có muốn dùng nội lực đánh thức một con heo lười này hay không, lại đột nhiên kêu lên một tiếng sợ hãi, trong đó tựa hồ còn mang theo một loại thở dốc ám muội nào đó.

"Không muốn... luyện chữ... nàng đã đồng ý với ta... ư..."

Lời nói đứt quãng đối với Phong Lăng Hề là quá mức trực tiếp công kích đến mức quân lính đều tan rã, hoàn toàn chuyển hóa thành than nhẹ uyển chuyển. Vân Tư Vũ nhẹ nhàng run rẩy, mở to mắt ngập nước tức giận nhìn người phía trên, đối với thân thể của mình đó là chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, cho dù muốn bại cũng không cần bị bại dễ dàng như thế chứ? Không đúng, không nên bại!

Ngón tay thon dài của Phong Lăng Hề vẽ vòng tròn ở trên bụng hắn, như có như không nhẹ nhàng đụng vào, cười đến có chút ác liệt: "Có muốn hay không?"

Vân Tư Vũ rất không cốt khí kéo mũi ra, gật đầu: "Muốn..."

Sau đó không đợi Phong Lăng Hề tiến thêm một bước hành động, đột nhiên bùng phát một cái lớn, trực tiếp xốc mở nàng trên thân mình ra.

Nhàn vương điện hạ hiếm thấy mờ mịt trong nháy mắt, sau đó sau một khắc, Vân Tư Vũ xoay người nằm ở trên người nàng, mặt mũi tràn đầy hung ác quát: "Bản Vương quân muốn tạo phản!"

Cổ cảm nhận được răng nanh nhỏ kia gặm cắn, Phong Lăng Hề mới cười khẽ một tiếng, ngón tay trìu mến xuyên qua mái tóc của hắn, hơi nhắm mắt, hưởng thụ tiểu mèo hoang nhà mình tạo phản.

Lúc Nhàn vương quân đại nhân tạo phản ngược lại rất dũng mãnh, rất nhiệt tình, rất có khí thế, đáng tiếc mọi chuyện làm sau đó, đột nhiên liền ỉu xìu, nằm lỳ ở trên giường, đầu như đà điểu vùi mặt vào trong gối mềm không chịu đi ra.

Phong Lăng Hề cảm thấy buồn cười, tiểu mèo hoang nhà cô thẹn thùng luôn làm cho người cảm thấy thần kỳ là chuyện đương nhiên.

Ngón tay nhẹ nhàng khẽ vuốt ở trên lưng hắn, Nhàn vương điện hạ nhíu mày nói: "Ăn hết sạch sẽ rồi liền không có ý định phụ trách sao?"

Vân Tư Vũ nghiêng nghiêng đầu, lộ ra một đôi mắt tròn trịa, nhìn thấy rõ những dấu vết hắn làm chuyện xấu lưu lại chứng cứ trên người Phong Lăng Hề, không khỏi mím mím môi, sớm biết thế liền không nên cắn.

Làn da của Phong Lăng Hề hơi trắng, cho nên có một chút dấu vết đều thấy rất rõ ràng, hiện ở trên người nàng đông một vết - tây một vết đỏ, ngoài ra mấy cái dấu răng còn chưa không đánh tan, thật là có chút... vô cùng thê thảm.

Thấy dáng vẻ Vân Tư Vũ như vậy có chút hối hận, Phong Lăng Hề càng thêm để xát vào mấy phần, để hắn thấy rõ những chứng cớ phạm tội kia, sau đó rất là hào phóng hỏi: "Còn muốn hay không? Hả?"

Giọng nói kia rất có ý tứ hàm xúc mạnh mẽ "ngươi muốn liền đến", bất quá âm cuối giương lên lại mang theo mấy phần hương vị đầu độc như vậy.

Vân Tư Vũ kinh ngạc nhìn một lúc, sau đó cũng không biết cái gân nào đột nhiên cũng không giật, cũng sẽ không thẹn thùng, trực tiếp xoay người nhào vào trong lòng nàng cọ cọ, oan ức nói lầm bầm: "Eo của người ta đều đau."

Phong Lăng Hề đặt tay lên eo của hắn, nhẹ nhàng vuốt ve, buồn cười nói: "Ai bảo chàng dùng sức như vậy?"

Cũng không biết là không phải là bởi vì nông nô* nổi dậy ca hát hay không, làm cho người quá mức kích động. Vân Tư Vũ thật sự là tận tâm lại tận lực, làm hại Phong Lăng Hề hưởng thụ cùng lúc lại không khỏi lo lắng hắn có thể quá cực khổ hay không. Bất quá bây giờ xem ra vẫn tinh lực mười phần như cũ, eo sao, cần xoa xoa là tốt rồi.

(*Nông nô: người đày tớ làm ruộng.)

Khuôn mặt nhỏ của Vân Tư Vũ đỏ lên, rầm rì hai tiếng, không lên tiếng.

Bất quá Vân Tư Vũ cũng không hổ là Tiểu Cường* chỉ đánh không chết, Phong Lăng Hề kìm huyệt vị ở bên hông hắn một phen, hắn liền lại không có chuyện gì.

(*Là một tên gọi khác của loài gián - loài côn trùng có nhiều chân, màu nâu, có cánh, 2 râu dài trên đầu, thường sống ở nơi tối tăm, ẩm thấp như góc tủ, cống rãnh... Gọi là Tiểu Cường vì chúng thân hình bé nhỏ mà sống dai, giẫm đạp lên cũng chưa chết. tiểu = bé, cường = mạnh mẽ, dai dẳng.)

Lúc này mới nhớ tới mục đích trước của mình, rốt cuộc lôi kéo Phong Lăng Hề rời giường.

Vân Tư Vũ kích động cho người đem án thư* bày ở dưới tàng cây trong sân. Sau đó trải tờ giấy ra, giương mắt nhìn Phong Lăng Hề.

(*Chiếc bàn cao để sách, để đọc sách.)

Phong Lăng Hề dứt khoát ngồi xuống ghế dựa, Vân Tư Vũ cũng không khách khí, trực tiếp ngồi trên đùi nàng, rất là nghiêm túc nhìn chằm chằm giấy bút trên bàn, một bộ dáng học sinh ngoan ngoãn.

Phong Lăng Hề lấy bút chấm mực, đem bút thả trong tay hắn, bắt đầu cầm tay dạy hắn viết chữ.

Không cần hoài nghi, Vân Tư Vũ không phải là mù chữ. Mặc dù Liễu Chính quân không có mời tiên sinh dạy bảo cho hắn, thế nhưng sư phụ của hắn lại không cái gì không làm được, cho nên nên học hay không nên học, Vân Tư Vũ đều học.

Kỳ thật hắn viết chữ rất đẹp, bất quá sau khi nhìn thấy chữ của Phong Lăng Hề, hắn quyết định ghét bỏ chữ viết của mình. Bởi vì... không có khí thế!

Chữ của Phong Lăng Hề như rồng bay phượng múa, mang theo khí phách của kẻ bề trên, rồi lại mang theo một tia tùy ý, đầu bút lông bén nhọn bởi vì một tia tùy ý kia thoáng biến thành mềm mại, rồi lại không che giấu được vẻ sắc sảo này, làm cho người ta cảm giác một loại thủ thế chờ đợi.

Làm cho Vân Tư Vũ rất là ước ao, vì vậy liền có một màn như thế.

Ở trong mắt đa số mọi người, hành động của Vân Tư Vũ như vậy hẳn là tùy hứng không hiền lành. Bất quá Phong Lăng Hề lại rất có kiên trì, huống chi, đây là tình thú nha!

Hai người một người dạy - một người học, chơi đến vô cùng cao hứng. Bất quá phủ Nhàn vương lại nghênh đón một vị khách quý, Ninh vương quân - Lục Nhã Âm.

Vừa vặn Khởi Vân từ bên ngoài trở về gặp phải Ninh vương quân đến cửa viếng thăm, suy nghĩ một chút liền trực tiếp dẫn người đi vào. Vương quân ở trong vương phủ kìm nén mấy ngày chắc có chút nhàm chán.

Bởi vì năng lực của Phong Lăng Hề đều tiết lộ, phủ Nhàn vương thần bí này tự nhiên cũng không cần lại tận lực ẩn giấu, cho nên cũng không ngăn cản khách đến trước cửa viếng thăm nữa.

Lục Nhã Âm đi theo Khởi Vân một đường đến chủ viện, xa xa liền nhìn thấy hai người ngồi dưới tàng cây mà ôm nhau. Vân Tư Vũ trừng một đôi mắt to, rất tập trung mà nhìn tờ giấy, mặt mũi tràn đầy nghiêm túc, nhìn qua rất chăm chỉ.

Phong Lăng Hề đem cả người hắn cuộn vào trong ngực, nắm tay hắn viết chữ. Thế nhưng tinh thần hiển nhiên không phải tập trung như vậy, chỉ thấy cằm của nàng đặt ở trên vai Vân Tư Vũ, hơi nghiêng đầu nhìn hắn, khóe môi mang theo nụ cười sung sướng, giống như bộ dáng nghiêm túc kia của Vân Tư Vũ lấy lòng nàng.

Tầm mắt của nàng rõ ràng dao động một lúc ở trên mặt Vân Tư Vũ, cuối cùng dừng lại ở trên khóe môi hắn khẽ mím.

Cuối cùng bị Vân Tư Vũ phát hiện nàng thất thần liền trừng một cái, Nhàn vương điện hạ liền thẳng thắn trộm hương, lúc này mới lần nữa nhìn về phía tờ giấy, chuẩn bị viết chữ cái kế tiếp.

Bởi vì trước đây không lâu mới trải qua một hồi hoan ái, lúc này hai người mặc dù áo mũ chỉnh tề, cũng dường như mang theo hơi thở mập mờ, cộng thêm động tác quá thân mật, thật sự là làm cho người không nhịn được muốn mặt đỏ.

Lục Nhã Âm thở dài trong lòng, trong lúc vô tình bắt gặp được một màn này làm cho hắn cảm thấy sâu sắc, Vân Tư Vũ xác thật nên bị người ghen tỵ.

Ở trước mặt người ngoài biểu hiện ra sủng ái, cũng không thể làm cho hắn hâm mộ, mặc kệ lưu truyền lời êm tai đến mức nào. Bởi vì hắn biết, rất nhiều nam tử ở trong mắt người ngoài được sủng ái, kỳ thật nội tâm đau đớn càng sâu, chỉ là không có người hiểu rõ thôi. Nhưng là bây giờ nhìn thấy hai người này một chỗ ấm áp, hắn lại không thể không thừa nhận, Nhàn vương điện hạ là thật sự thương Vân Tư Vũ.

Bất quá, hắn chân chính là người thông minh, không chiếm được hắn căn bản cũng sẽ không đi hy vọng xa vời, ngay cả nghĩ cũng sẽ không nghĩ tới. Thế nhưng có thể có được, hắn lại sẽ dùng hết toàn lực, sít sao nắm trong tay.

Khởi Vân mang theo Lục Nhã Âm đi tới ngồi xuống bên cạnh bàn đá trong sân, cho người mang trà đến, nhưng không có ý đi bẩm báo cho Phong Lăng Hề biết.

Bất quá sau khi Phong Lăng Hề viết xong vài chữ, trực tiếp ôm Vân Tư Vũ đi tới, hiển nhiên, khi hắn đến Nhàn vương điện hạ đã biết rõ để trong lòng rồi.

"Không biết Ninh vương quân đến đây có chuyện gì hay không?"

Lục Nhã Âm cũng không để ý thái độ không đủ thân thiện kia của Phong Lăng Hề, nhìn về phía Vân Tư Vũ cười nói: "Nghe nói vách núi Đoạn tình phong cảnh tươi đẹp, rất đáng giá để thưởng thức, không biết Nhàn vương quân có hứng thú hay không?"

Hoàng Vũ Mặc tổn thương vốn là bị thương ngoài da, lại được Nữ hoàng bệ hạ ban cho thuốc tốt bôi lên đã tốt lên bảy tám phần, cho nên Lục Nhã Âm mới có tâm tình ra đi du ngoạn.

Phong Lăng Hề khẽ nhíu mày, hiện tại tình huống như thế, cô có chút không yên lòng để cho Vân Tư Vũ một mình ra cửa. Bất quá nhìn dáng vẻ hai con mắt rõ ràng sáng ngời kia của Vân Tư Vũ, cô lại không muốn làm hắn mất hứng.

Vân Tư Vũ quả thật có chút nhịn gần chết, sau khi thành thân hắn quá an phận. Mặc dù Phong Lăng Hề có dẫn hắn ra ngoài chơi, thế nhưng dọc theo đường đi cũng quá bình tĩnh, nói trắng ra, hắn chính là quá lâu không có làm ác, trong lòng không thoải mái, cho nên luôn muốn đi ra ngoài tìm chút chuyện, cưỡi gió lướt mây một phen.

Nhưng là hắn cũng rõ Phong Lăng Hề sẽ lo lắng, mặc dù hắn luôn luôn rất tin tưởng bản thân mình, nhưng cũng không thể bởi vì vậy làm cho Phong Lăng Hề yên tâm, giống như hắn cũng sẽ lo lắng cho Phong Lăng Hề như thế.

Vì vậy Vân Tư Vũ chỉ có thể ôm hận quyết định, không đi.

Nhưng là không chờ hắn từ chối, Phong Lăng Hề lại thay hắn đồng ý.

Ước hẹn cẩn thận ngày hôm sau gặp nhau ở cửa thành, Lục Nhã Âm liền rời đi. Vân Tư Vũ nhìn về phía Phong Lăng Hề nói ra: "Ta có thể không đi." Kỳ thật hắn như thế nào cũng không thích lui tới với những nam tử này, chỉ là muốn ra cửa mà thôi.

Phong Lăng Hề nhéo nhéo mặt của hắn, cười nói: "Đi chơi đi! Vừa vặn kế tiếp ta có việc, có thể không có thời gian ở bên chàng,

chàng ở vương phủ nhất định sẽ nhàm chán." Nhàn vương điện hạ vẫn còn có chút tiếc nuối, nếu không phải là không đi được, cô cũng sẽ đi chung.

Cũng may vách núi Đoạn tình mặc dù không ở trong kinh thành, nhưng cũng không xa, nhiều nhất ba bốn ngày liền có thể trở về.

Lời này trực tiếp đem lời Vân Tư Vũ còn muốn từ chối chặn lại trở lại, hắn không muốn đi là bởi vì không muốn tách ra với Phong Lăng Hề, so với cưỡi gió lướt mây, hắn vẫn là thích sống chung một chỗ với Phong Lăng Hề. Bất quá nếu như Phong Lăng Hề không thời gian ở bên hắn, giống như ra cửa chơi một chút cũng không liên quan. Hắn biết rõ có thể là Võ vương nơi nào tra được chuyện gì, nói như vậy, Phong Lăng Hề còn thật không có thời gian ở bên hắn.

Hơn nữa, hắn dường như cũng quá lâu không có tin tức truyền ra ngoài, chơi mất tích như vật thật không tốt lắm.

Hai người không có hỏi Lục Nhã Âm đến tột cùng hẹn những người nào, đều cho rằng phải có rất nhiều nam tử cùng nhau du lịch. Nếu không Lục Nhã Âm cũng sẽ không tìm tới Vân Tư Vũ, nhưng là ai biết chờ Vân Tư Vũ đến cửa thành mới phát hiện, Lục Nhã Âm chỉ hẹn hắn và Vân Dật. Vân Tư Vũ không khỏi có chút mờ mịt, nói như vậy Lục Nhã Âm coi như là đặc biệt hắn, tại sao?

Vân Dật cũng không nghĩ tới Lục Nhã Âm lại còn hẹn Vân Tư Vũ.

Lục Nhã Âm cũng không biết giữa Vân Dật và Vân Tư Vũ có quan hệ xơ cứng tới trình độ nào, chỉ biết là Vân Dật hiện tại ở phủ Chiến thiên tướng quân không tốt lắm, cho nên muốn giúp hắn một chút.

Tô Văn có lẽ vẫn còn đang trách Vân Dật tính kế nàng chiếm thân thể Vân Thiển, rõ ràng hàng đêm đều nghỉ ở chỗ Vân Thiển.

Trong phủ gia đình giàu có đều có thật nhiều sân, dùng để chứa đựng đủ loại nam tử, mà nữ chủ nhân cũng có chỗ ở của mình, muốn sủng hạnh ai liền đến sân của người đó. Nếu là không có hứng thú cũng có thể ngủ lại chỗ ở của mình, ngay cả Chính quân cũng là một sân lẻ loi, hoàn toàn khác với phủ Nhàn vương.

Bất đầu từ lúc Vân Tư Vũ vào cửa, Phong Lăng Hề cũng không có cho hắn cái sân. Sau đó liền trực tiếp ở chung một chỗ với nàng, dựa theo Nhàn vương điện hạ, giữa phu thê vốn là nên như vậy. Vân Tư Vũ cũng hoàn toàn không có cảm thấy thụ sủng nhược kinh.

Thế nhưng nếu để cho người ngoài biết, phỏng đoán lại có thể nói chuyện say sưa một phen.

Mặc kệ tâm tư Tô Văn là gì, nàng ngày ngày đến sân Vân Thiển liền đại biểu cho Vân Thiển được sủng ái. Tính tình Vân Thiển luôn luôn điêu ngoa, lần này được sủng ái, kiêu căng càng cao, phách lối chèn ép hai vị Thị quân kia, tư thái kia đúng là so với Chính quân Vân Dật này còn làm tốt hơn.

Bởi vì hắn là con trai trưởng phủ Trấn quốc tướng quân, thân phận cao quý, cho nên hắn tiến vào phủ Chiến thiên tướng quân cũng đạt được danh phận Trắc quân.

Thật muốn tính ra, ngoại trừ Chính quân, những thứ khác mặc kệ là Trắc quân hay là Thị quân kỳ thật đều không khác nhau mấy, đều là chiếm nhỏ không thể lên mặt bàn. Nhưng là Trắc quân này so với Thị quân, địa vị vẫn là cao hơn một chút.

Hai vị Thị quân kia bị Vân Thiển chọc tức là ở chỗ đó, cũng không dám giao đấu chính diện với hắn. Dĩ nhiên là tìm đến người ca ca Vân Dật này gây phiền phức, thỉnh thoảng liền muốn đâm chọc vài câu, ai bảo Vân Dật nhìn qua dễ ức hiếp hơn Vân Thiển chứ?

Thậm chí tiểu thị của hồi môn bên cạnh Vân Dật là Thu Ngâm cũng chết không rõ ràng rồi. Hiện tại cũng không biết rõ rốt cuộc có phải là ngoài ý muốn không.

Mặc dù Lục Nhã Âm biết Vân Dật nhìn thấy Vân Tư Vũ trong lòng khó tránh khỏi sẽ có chút vướng mắc. Dù sao nhân duyên tốt này vốn nên là của hắn, nhưng không suy nghĩ cẩn thận liền vụt mất.

Bất quá nếu như có thể quan hệ thân mật với Vân Tư Vũ một chút, Tô Văn cũng sẽ thêm mấy phần coi trọng hắn.

Người dù sao vẫn phải nhìn về phía trước, chuyện có muốn vẫn không thể cứu vãn, hối hận đau lòng thì có ích lợi gì.

Tô Văn và Phong Lăng Hề mặc dù nhìn như không có ý quan hệ tốt, thế nhưng thế lực của Nhàn vương điện hạ không giống với trước kia, tin tưởng Tô Văn cũng phải cho mấy phần thể diện. Nhàn vương điện hạ sủng ái Nhàn vương quân mọi người đều biết, Vân Dật và Vân Tư Vũ vốn là thân huynh đệ. Nếu là quan hệ lại thân mật một chút, Tô Văn coi như là xem trọng thể diện của Phong Lăng Hề, cũng sẽ không quá mức lạnh nhạt với Vân dật.

Đừng xem ý tưởng này có chút rối, nhưng thật sự nhìn thấy rõ đều phải thông, quan lại trong triều này nhiều người như vậy, trong lòng ai không có vài đường cong? Ngay cả thê chủ nhà hắn vậy mà có lúc sơ ý bất cẩn, cũng là rất có ý tưởng. Nếu không cho dù Nữ

hoàng bệ hạ sủng ái rất nhiều quan lại, nàng cũng chỉ có thể hữu danh vô thực, giống như Nhàn vương điện hạ lúc trước.

Ninh vương quân nghĩ đến rất tốt đẹp, đáng tiếc tất cả những thứ này đều phải ở Tô tướng quân và Nhàn vương điện hạ chưa từng có chút điều kiện tiên quyết, mới có thể thành lập.

Hắn mặc dù là một tấm lòng tốt, thế nhưng lại không biết rõ tình huống, cho nên hiện tại bầu không khí có chút lúng túng, cuối cùng cũng không thể đạt đến kỳ vọng của hắn.

Ba nam tử xuất hành, hộ vệ đều là mười mấy người, đương nhiên đều là người của Vân Dật và Lục Nhã Âm, Vân Tư Vũ mang người đơn giản hơn nhiều.

Phong Lăng Hề vốn là muốn cho Dạ Tinh đi theo hắn, bất đắc dĩ Vân Tư Vũ chết sống không chịu. Cuối cùng Phong Lăng Hề không thể làm gì khác hơn là lùi lại mà cầu việc khác, đem duy nhất Duẫn Thiểu Thiên rút được thời gian ném tới đi làm hộ vệ. Duẫn Thiểu Thiên đi theo cũng không có thiếu chỗ tốt, lúc cần thiết Duẫn Thiểu Thiên là có quyền hạn có thể triệu tập toàn bộ người ám vệ, hơn nữa y thuật của nàng tốt, vạn nhất có người đau đầu nhức óc cũng không cần phải lo lắng.

Hơn nữa bạc băng và tiểu hồ ly, so sánh với nhau, Lục Nhã Âm và Vân Dật mang mười mấy người hộ vệ căn bản không đáng chú ý.

Đương nhiên cũng không thiếu được Khởi Vân người tiểu thị toàn năng này, có hắn ở đây, có thể bảo đảm Vân Tư Vũ dọc theo đường đi trải qua thoải mái. Phong Lăng Hề vốn còn muốn để Chớ Huyên đi theo rèn luyện một chút, bất quá sau đó ngẫm lại, Chớ Huyên còn không có xuất sư. Nếu như thật sự gặp phải bất ngờ có

chuyện không hay xảy ra, tiểu mèo hoang nhà cô nhất định sẽ đau lòng, cuối cùng đành phải thôi.

Ba người sau khi tập hợp lại, liền tập trung vào cùng một chiếc xe ngựa, dọc theo đường đi cũng có thể nói một chút, sẽ không nhàm chán như vậy, chen vào một xe ngựa tự nhiên là chọn chiếc thoải mái, bị lưu lại tự nhiên là xe ngựa của Vân Tư Vũ. Phong Lăng Hề vốn là người hiểu được hưởng thụ, đối với Vân Tư Vũ càng là sẽ không bạc đãi dù chỉ một phần, thợ trang bị trong xe thật hoàn mỹ, công cụ xuất hành tự nhiên cũng sẽ không kém.

Lục Nhã Âm lên xe ngựa, liếc nhanh liền nhìn thấy tiểu hồ ly đáng yêu.

Tiểu hồ ly đang ngủ gà ngủ gật bên chân Vân Tư Vũ, bởi vì trước khi ra cửa Phong Lăng Hề ân cần dạy bảo, nó không dám quá mức thả lỏng, lúc này ngồi thẳng tắp, đầu lại từng chút từng chút, thật sự là làm cho người ta yêu thương.

Lục Nhã Âm mừng rỡ liền đưa tay muốn sờ sờ.

Vân Tư Vũ từ cửa sổ nhìn thấy Duẫn Thiểu Thiên cưỡi ngựa đi theo bên cạnh xe ngựa, lại nhìn một chút một đoàn thị vệ đằng sau bĩu môi. Lúc này mới thu tầm mắt lại, sau đó liền nhìn thấy một màn này, nhưng là hắn đã không kịp mở miệng ngăn cản.

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 78: Vân Dật Mang Thai

Kết quả tiểu hồ ly đột nhiên ngẩng đầu nhe răng, trong mắt ánh sáng dữ tợn thật lớn, cũng may nó còn có chừng mực, không có trực tiếp cắn tới. Bất quá cũng hù dọa làm cho Lục Nhã Âm vội vã rút tay về, thiếu chút nữa kêu ra.

Hắn thật sự là không nghĩ tới một tiểu hồ ly đáng yêu như thế sẽ hung ác như vậy.

Hắn nên vui mừng hiện tại tiểu hồ ly đã là vật nuôi trong nhà, hơn nữa bị chủ nhân và đại ma đầu dạy đến ngoan ngoãn, sẽ không tùy tiện cắn người mang phiền phức đến cho chủ nhân, bằng không nếu là dựa vào tính nó vốn dữ tợn, Lục Nhã Âm tuyệt đối không thể nào vẫn còn đang thở dốc.

Linh hồ nhìn đáng yêu vô hại, kì thật lại một chút cũng không thua với dã thú hung mãnh nhất.

Vân Tư Vũ đưa tay chọc chọc vào đầu tiểu hồ ly, nhưng không có mở miệng dạy dỗ nó. Bởi vì hắn cảm thấy tiểu hồ ly không có phạm sai lầm.

Lục Nhã Âm không có trải qua người chủ nhân này là hắn đồng ý, liền tùy ý sờ sủng vật của hắn. Tự nhiên là y không đúng, đối với chuyện này biểu hiện của tiểu hồ ly rất tốt, chưa từng có lộn xộn, cũng không có thua thiệt.

Cho nên Vân Tư Vũ vỗ vỗ đầu của nó, lòng từ bi nói: “Mày ngủ đi, ta sẽ không vạch trần mày.”

Nghe vậy, hai mắt tiểu hồ ly sáng ngời, cọ sát ở trong lòng bàn tay hắn, lại lăn hai vòng bên chân hắn lộ ra cái bụng mềm mại. Sau khi biểu đạt mình quá cao hứng, mới nằm xuống bên chân hắn, giật giật cái mũi, nhìn một cái hốc tối nào đó, nuốt một ngụm nước miếng.

Vân Tư Vũ nhìn dáng vẻ nó chảy nước miếng, buồn cười hỏi: “Muốn uống?” Hắn nhớ không lầm bên trong cái hốc tối kia cất một vò rượu trái cây.

Tiểu hồ ly không muốn thu hồi tầm mắt khát vọng, kiên định lắc đầu, không thể uống, uống say cũng chỉ có thể bị người bắt nạt, nó còn phải bảo vệ chủ nhân!

Bạc băng ở trong ống tay áo của Vân Tư Vũ khè lưỡi ra, hồ ly tính ngốc này thức thời, nếu không nó trở lại tuyệt đối muốn cáo trạng!

Tiểu hồ ly nhẫn tâm nhắm mắt lại, cố gắng hết sức không nghe thấy hương vị rượu ngon, mà dáng vẻ nó linh tính mười phần, nhìn ra lòng Lục Nhã Âm lại càng ngứa ngáy. Thế nhưng sau khi được chứng kiến tiểu hồ ly hung ác, hắn cũng không dám sờ nữa.

Vân Dật là biết rõ hồ ly này từ đâu tới, cũng sớm đã từng gặp qua tiểu hồ ly linh tính, ngược lại không có phản ứng quá lớn.

Chủ nhân Vân Tư Vũ này mặc dù có lúc hung hãn một chút, thế nhưng đối với sủng vật rốt cuộc vẫn là tốt, thấy dáng vẻ tiểu hồ ly thật sự quá đáng thương, không khỏi để cho Khởi Vân lấy đồ ăn ra.

Trong khi Lục Nhã Âm và Vân Dật cho rằng Vân Tư Vũ vốn định muốn chiêu đãi bọn họ thì tiểu hồ ly phủi đất một cái bay lên bàn gỗ nhỏ, bạc băng cũng oạch một cái lẻn đi lên, hai con tham ăn bắt đầu đại chiến giành ăn.

Lục Nhã Âm mặc dù thật sự là nam tử yếu, thế nhưng lá gan của hắn lại khá lớn. Mặc dù hắn cũng có chút sợ hãi con rắn, thế nhưng bộ dáng của bạc băng quá mức xinh đẹp, giống như thủy tinh khắc thành vậy. Người xem lòng vui vẻ, cho nên hắn một chút cũng không ghét bỏ thân phận rắn kia của bạc băng, nhìn một hồ một rắn nhe răng đưa đầu giơ móng vuốt, uy hiếp thêm bạo lực để giành ăn, không nhịn được cười nói: “Sủng vật của Nhàn vương quân thật là có linh tính.” Giống như hoàn toàn có thể nghe rõ tiếng người.

Hắn vừa dứt lời, tiểu hồ ly và bạc băng liền cùng nhau nhìn về phía hắn, tiểu hồ ly ngẩng đầu lên một bộ dáng kiêu ngạo lại xem thường, bạc băng cũng khè lưỡi ra một bộ dáng đương nhiên.

Một mực bộ dáng con mắt mọc ở trên đỉnh đầu kia do hai con vật nhỏ làm ra, không một chút nào sẽ làm cho người ta chán ghét, ngược lại cảm thấy rất đáng yêu. Đặc biệt là trong móng vuốt tiểu hồ ly còn đang cầm một quả nho, đuôi rắn bạc băng còn cuốn lấy một miếng bánh đậu xanh đang gặm một nửa.

Những cử động này của bọn nó, cũng tiến tới xác nhận lời nói của Lục Nhã Âm, hai kẻ tham ăn này là tuyệt đối có thể nghe hiểu tiếng người.

Có tiểu hồ ly và bạc băng bảo vật khác biệt, mặc dù là không có lời nào để nói, nhưng bầu không khí cũng không lúng túng như vậy.

* * *

Mà Vân Tư Vũ vừa rời đi, Phong Lăng Hề liền vào cung.

Sắc mặt của Nữ hoàng bệ hạ rất khó nhìn, bây giờ xác thật phát hiện Võ vương có chút dị động, thế nhưng vẫn chưa thể chứng minh bà tạo phản, còn cần tiến thêm một bước điều tra.

Thế nhưng Nữ hoàng bệ hạ đã làm tốt dự tính xấu nhất, tâm tình thật sự tươi đẹp không nổi. Võ vương ở đất phong của mình nhiều năm như vậy, nếu như ngay từ đầu thì có cái tâm tư kia, như vậy nhiều năm chiêu binh mãi mã như vậy kết quả khó có thể phỏng đoán, một khi khai chiến, vậy thì là nước Hoàng Vũ gặp tai nạn, bên trong cùng nhau nội loạn nước Phượng Thiên nhất định rục rịch, thừa dịp cháy nhà hôi của.

Cho nên nhất định phải đem tất cả đều bóp chết từ trong trứng nước trước khi Võ vương chính thức hành động.

Phong Lăng Hề lười biếng nghiêng người qua ngồi trên ghế Phượng của Nữ hoàng bệ hạ, nhìn người trước mặt đi tới đi lui, mặt mũi Nữ hoàng bệ hạ tràn đầy nôn nóng, đột nhiên mở miệng nói: “Gấp cái gì? Cùng lắm thì cho người trực tiếp ám sát Võ vương.”

Võ vương nghĩ tới giết Hoàng Vũ Hiên, thừa dịp loạn tìm cơ hội, bọn họ cũng có thể lấy gậy ông đập lưng ông không phải sao? Nếu là Võ vương và Võ vương thế nữ chơi xong rồi, còn lại còn không phải là chia rẽ?

Nghe vậy, Nữ hoàng bệ hạ đột nhiên dừng bước lại, hai mắt phát sáng mà nhìn nàng, Phong Lăng Hề không nói gì: “Lại là ta?”

“Hắc hắc...” Nữ hoàng bệ hạ cười đến mặt mũi tràn đầy nịnh nọt, lôi tay áo của cô lắc qua lắc lại: “Lăng Hề, võ công của ngươi thật

cao nha! Ta đem ám vệ hoàng thất đều cho ngươi mượn dùng như thế nào?”

Phong Lăng Hề quyết đoán rút ống tay áo của mình về, xì nói: “Ai hiếm lạ?”

Đột nhiên, cửa Ngự thư phòng bị đá văng một tiếng “ầm“. Thái hậu đi vào, sau đó quyết đoán đóng cửa nhìn Phong Lăng Hề đang ngồi ở trên ghế Phượng, nữ nhi nhà y lại giống như bộ dáng một chó con vẫy đuôi mừng chủ, dù là Thái hậu bình tĩnh cũng không khỏi co giật khóe mắt.

Sau đó quyết định lấy ra ba thước* lụa trắng, ngẩng đầu nhìn về phía xà nhà, đau thương thở dài nói: “Phong nha đầu, con nếu như thấy chết mà không cứu, ai gia cũng chỉ đành phải sống chết cùng nước Hoàng Vũ!”

(*3 thước = 3m.)

Nói xong liền cầm lụa trắng vung một cái lại một cái, làm dáng tìm chết.

Phong Lăng Hề đau đầu xoa xoa Thái Dương, nhét Thái hậu tựa vào trong ghế Phượng, mặt mũi tràn đầy vạch đen: “Nghĩa phụ, ta sợ ngài rồi còn không được sao? Ta lại không nói mặc kệ!”

Coi như diễn trò cũng thoáng nghiêm túc một chút có được hay không, xà ngang Ngự thư phòng cao như thế, ngài vung lụa trắng như thế đến được sao? Cho dù vắt lên được đi, có cái ghế cao như vậy đưa ngươi đứng lên treo cổ à?

Nữ hoàng bệ hạ đứng sau lưng Phong Lăng Hề, quay về Thái hậu duỗi ra ngón tay cái. Thái hậu lên mặt trừng mắt nhìn nàng,

Phong Lăng Hề không khỏi càng thêm không nói gì, cho rằng ta ngốc đến mức không nhìn ra các ngươi cấu kết với nhau làm việc xấu ư?

Lúc này, Bạch Khung đột nhiên hiện thân: “Vương gia, Cảnh Duyệt truyền tin tức đến, ở ngoài kinh thành phát hiện tung tích của Hoàng Ngọc Quỳnh.”

Phong Lăng Hề híp híp mắt, khóe miệng nhếch lên quét qua một tiếng cười lạnh vèo vèo, xem ra Hoàng Ngọc Quỳnh mặc dù ra khỏi kinh thành rất sớm, nhưng không có vội vã rời đi.

Nhìn nụ cười lạnh trên mặt nàng, Nữ hoàng bệ hạ không khỏi lùi về sau một bước. Thái hậu cũng lùi ra sau dựa vào, Nữ hoàng bệ hạ nhịn không được mở miệng hỏi: “Hoàng Ngọc Quỳnh đắc tội với ngươi?”

Phong Lăng Hề hừ lạnh nói: “Ta chỉ muốn đem nàng lột da róc thịt.” Dám ngấp nghé tiểu mèo hoang nhà cô, hừ!

Nữ hoàng bệ hạ thở dài: “Nếu đã như vậy, vậy trước tiên đem Hoàng Ngọc Quỳnh bí mật bắt giữ, xem có thể hỏi ra gì đó hay không. Sau đó sẽ quyết định đối phó với Võ vương như thế nào đi!” Dù sao vẫn không có chứng cứ xác thật chứng minh Võ vương tạo phản, vạn nhất bị người sai khiến giết nhầm người, làm cho người ngồi như ngư ông thủ lợi chẳng phải là quá ngốc rồi sao?

Nữ hoàng bệ hạ quả đoán làm ra quyết định như vậy, sau đó lại lấy lòng bổ sung một câu: “Cho ngươi tự mình thẩm vấn.”

Thái hậu xoay đầu qua một bên, nữ nhi nhà y thật hết thuốc chữa, y chưa từng thấy qua Nữ hoàng nịnh nọt như thế.

Phong Lăng Hề gật đầu đồng ý, sau đó nói: “Ám vệ hoàng thất ta liền không động rồi, Bạch Khung cũng lưu lại, để ngừa có người giết Hồi mã thương*, ta đi cùng Cảnh Duyệt đến hội hợp là được.”

(*Hồi mã thương = hồi mã thế: là một kỹ thuật chiến đấu tay đôi trong các cuộc chiến đấu bằng thương thời cổ. Đây được coi là một tuyệt chiêu võ thuật của người Trung Hoa. Kỹ thuật cốt yếu của Hồi mã thương nguyên thủy phải gồm 3 yếu tố đó là vũ khí (thương), phương tiện (ngựa) và chiến thuật (đột ngột tập kích trở lại). Mặc dù đây là một thế võ nhưng với sự lợi hại bởi yếu tố bất ngờ và hiệu quả, dụng rộng rãi trong võ thuật Trung Hoa. Đặc biệt, thuật ngữ “Hồi mã thương” không chỉ đơn thuần đề cập về một thế võ, đòn đánh mà nó đã được nâng lên thành một thuật ngữ để chỉ sự phản kích, phản công của một đối thủ với đối thủ còn lại trong các cuộc thi đấu cũng như chỉ một chiến thuật thi đấu, kinh doanh.)

Phong Lăng Hề và Cảnh Duyệt sau khi hội hợp, lại phát hiện Hoàng Ngọc Quỳnh chạy trối chết về phía lại là vách núi Đoạn tình, không khỏi có chút bận tâm Vân Tư Vũ.

Cô trước đây mặc dù chỉ là cẩn thận tìm tòi cả kinh thành, thế nhưng rời kinh thành không xa Hoàng Ngọc Quỳnh có thể một chút dấu vết cũng không lộ, cũng tất nhiên ẩn giấu rất khá. Hiện tại đột nhiên phát hiện tung tích của nàng, rốt cuộc là nàng thiếu kiên nhẫn, muốn phải trở về nhanh một chút, hay là có tin tức đến chỗ Vân Tư Vũ du ngoạn, tà tâm không chết, thật đúng là khó nói.

Bởi vì lo lắng như vậy, Nhàn vương điện hạ thay đổi thái độ có chút lười nhác, đối với Hoàng Ngọc Quỳnh theo sát không nghỉ.

* * *

Mà đám người Vân Tư Vũ cuối cùng cũng đến vách núi Đoạn tình. Vách núi Đoạn tình phải nói là nửa ngọn núi, một mặt là núi, một mặt là vách núi, như là một ngọn núi bị chặt đứt vuông góc. Bất quá nhưng không thấy một nửa núi kia, vách núi Đoạn tình nổi danh nhờ phong cảnh tươi đẹp, một năm bốn mùa đều thưởng cho không khí vui vẻ thưởng. Vách núi kia cũng là bị người nói chuyện say sưa một quang cảnh lớn, từ trên vách núi nhìn xuống, mây mù quấn quanh, giống như tiên cảnh. Bất quá bởi vì quá mức nguy hiểm, rất nhiều người đều sẽ không đến quá gần, hơn nữa chính là thưởng thức cảnh đẹp đường núi phía trên.

Bất quá Vân Tư Vũ nếu đã đến rồi, tự nhiên là phải đi đến cùng, có thể là bởi vì Lục Nhã Âm và Vân Dật thể lực kém hơn hắn, cho nên dọc theo đường đi thường ngừng lại nghỉ ngơi một chút, bò hơn nửa ngày mới cuối cùng cũng coi như là đến đỉnh ngọn núi.

Sau đó còn không chờ Vân Tư Vũ thưởng thức vách núi trong truyền thuyết, Vân Dật lại đột nhiên bắt đầu nôn khan, làm hại một đám người luống cuống tay chân.

Duẫn Thiểu Thiên đứng bên cạnh vách núi, nhìn một đám thị vệ không biết làm sao, nhìn Lục Nhã Âm lo lắng sốt ruột, không một chút ý nào muốn nhìn giúp đỡ, muốn mời nàng - Ma Y Duẫn Thiểu Thiên xem bệnh, Vân Dật còn chưa đủ tư cách.

Đương nhiên, đám người sốt ruột kia hoàn toàn không biết nơi này lại có Ma Y đứng trong truyền thuyết. Đối với tên gọi Ma Y này Duẫn Thiểu Thiên là rất bất mãn, nàng không phải là cứu người ra điều kiện hà khắc một chút ư? Rõ ràng liền coi nàng như ma, nghĩ nàng phóng khoáng như gió, y thuật siêu quần. Mặc dù thần bí một chút, nhưng có phải là nên thần bí sinh ra đẹp hay không? Chỗ nào của nàng giống ma? Nàng rõ ràng là thần y có được hay không?

Về phần thầy thuốc không nên thấy chết mà không cứu? Thật sự là đứng nói chuyện không đau thắt lưng, làm Ma Y đại nhân y thuật siêu quần, mỗi ngày người muốn tìm nàng chữa bệnh có thể từ kinh thành xếp dài tới vách núi Đoạn tình, mỗi người nàng đều cứu chỉ có thể mệt chết mình.

Hơn nữa từ trên sắc mặt của Vân Dật, nàng liếc nhanh một cái liền có thể nhìn ra. Vân Dật nhiều nhất là trong lòng tích tụ, mặc dù kéo dài như thế có thể sẽ sinh bệnh, thế nhưng hiện tại còn không phải là bệnh nặng, về phần hắn tại sao lại ói...

Thấy Vân Dật thoải mái một chút, Lục Nhã Âm cuối cùng cũng coi như là yên lòng, đầu óc cũng linh hoạt lại, đột nhiên trợn to mắt nói: “Vân Dật, ngươi không phải là mang thai chứ?”

Vân Dật sững sờ, nghĩ đến khoảng thời gian này khác thường, giống như thật sự là triệu chứng mang thai, lập tức trong mắt không khỏi thoáng hiện lên một tia vui vẻ, đưa tay vuốt ve bụng.

Lục Nhã Âm nhìn dáng vẻ của hắn, liền biết hắn cũng không rõ lắm. Bất quá nhìn ra, hẳn là tám chín phần mười, lập tức Lục Nhã Âm liền đỡ hắn qua một bên ngồi xuống trên tảng đá lớn, thở dài nói: “Sớm biết thế liền không hẹn ngươi đi ra, nếu như va chạm đến thì làm sao bây giờ? Ngươi trước tiên nghỉ ngơi một chút, sau đó chúng ta liền xuống núi thôi!”

Trong lòng hắn cũng mừng thay cho Vân Dật, có hài tử, địa vị của hắn tự nhiên có thể càng ổn định một chút.

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 79: Lòng Tốt Không Được Báo Đáp Tốt

Vân Tư Vũ mặc dù đứng có chút xa, thế nhưng vẫn nghe thấy lời Lục Nhã Âm nói.

Mang thai? Ánh mặt Vân Tư Vũ chợt lóe lên, yên lặng mà nhìn bụng của mình một chút, bánh bao nhỏ vẫn phải chơi rất vui vẻ!

Vì vậy, trong đầu Nhàn vương quân đại nhân trong nháy mắt chứa đầy hình ảnh bánh bao nhỏ trắng nõn nà, các loại câu nhân, các loại yêu nghiệt...

Khụ khụ... Bởi vì tất cả đều là phiên bản nhỏ của Phong Lăng Hề, sau đó Nhàn vương quân đại nhân yên lặng mà di chuyển đến bên cạnh Duẫn Thiểu Thiên. Sau đó lại yên lặng mà duỗi ra móng vuốt, tràn đầy chờ đợi nói: “Ngươi đến bắt mạch cho ta.”

Duẫn Thiểu Thiên thu hồi tầm mắt rơi vào dưới vách núi lại chỉ có thể nhìn thấy mây mù, nhìn về phía Vân Tư Vũ, có chút lo âu cau mày nói: “Vương quân, ngài không thoải mái?”

Cùng lúc nói chuyện, ngón tay đã cách một tầng y phục để lên trên mạch đập của Vân Tư Vũ, Vương quân đại nhân không thoải mái chính là chuyện lớn. Nếu như Vương quân đại nhân vạn nhất có việc gì, Vương gia sẽ róc thịt sống nàng!

Sau đó Duẫn Thiểu Thiên ngẩn cả người, chớp chớp mắt, sững sờ yết ớt phun ra hai chữ: “Hỉ mạch?”

Sau đó Ma Y đại nhân lại đột nhiên liền không bình tĩnh, bắt đầu nôn nóng đi tới đi lui, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Nha... đúng rồi, an thai, ừ, nàng muốn phương thuốc vô địch tốt, bảo đảm tiểu thế nữ sinh ra trắng trẻo mập mạp.

Mặc dù hai chữ nghi ngờ kia của Duẫn Thiểu Thiên là lầm bầm lầu bầu, nói rất nhỏ giọng, thế nhưng Vân Tư Vũ vẫn là nghe thấy, không khỏi cười biểu diễn răng khểnh nhỏ đáng yêu của mình. Thì ra là trong bụng hắn thật sự có bánh bao nhỏ, không biết có phải là thật giống bộ dạng của Hề hay không đây?

Ma Y đại nhân tuyệt thế còn chưa nghĩ ra được phương thuốc tốt, đột nhiên phát hiện Vân Tư Vũ đứng ở bên cạnh, lập tức càng không bình tĩnh. Vương quân hiện tại làm sao có thể đứng ở chỗ nguy hiểm như vậy chứ?

Duẫn Thiểu Thiên rốt cuộc phản ứng lại, hiện tại chuyện cần làm trước hết hẳn là xuống núi nè! Sau đó về vương phủ nè! Sau đó mới là dưỡng thai nè!

Bất quá đường núi này không bình thường, cần phải cẩn thận nhiều hơn nữa.

Duẫn Thiểu Thiên đang định để cho Khởi Vân lại đây đỡ Vương quân đại nhân chậm rãi đi xuống núi, nhưng là đã thấy một đám người dưới chân níu không tiếng động, tốc độ cực nhanh đang vọt lên, căn bản không che giấu hành tung của mình.

Lúc nhìn thấy đoàn người bọn họ, ánh mắt kia dường như sói đói, không cần hỏi cũng biết không có ý tốt.

Thị vệ còn chưa phản ứng lại, liền bị chém ngã vài người, trong khoảng thời gian ngắn tiếng kêu bảo vệ Vương quân, bảo vệ Chính quân vang lên, bọn thị vệ rốt cuộc tụ tập lại, bảo vệ Vân Dật và Lục Nhã Âm ở phía sau.

Mà Vân Tư Vũ bởi vì tới gần vách núi, còn chưa bị đánh đến gần. Bất quá Khởi Vân và Duẫn Thiểu Thiên đã sắc mặt nghiêm túc bảo hộ ở trước người hắn, bạc băng và tiểu hồ ly cũng rục rịch.

Vân Dật bởi vì vừa mới biết mình có thể mang thai, lại càng là cẩn thận từng li từng tí một, hầu như lùi tới một bên vách núi, rất sợ không cẩn thận va chạm đến.

Những người kia cũng không biết vì sao hung ác khác thường, một bộ tư thế bất cứ giá nào, không ngừng đánh thẳng vào vòng vây thị vệ, rốt cuộc bị bọn họ lao ra một con đường máu. Sau đó liền thấy một người phía trước thẳng tắp vọt tới phía Vân Tư Vũ, đưa tay tới muốn bắt hắn.

Được rồi, người này cũng thật sự quá kích động, làm sao có thể không đếm xỉa người phía trước Vân Tư Vũ chứ?

Duẫn Thiểu Thiên bất động như núi đứng phía trước Vân Tư Vũ, chỉ giật giật ngón tay, người kia liền toàn thân cứng ngắc ngã xuống.

Duẫn Thiểu Thiên rốt cuộc xác định những người này là đi về phía Vân Tư Vũ, lập tức không dám khinh thường, đạn tín hiệu trong tay bắn ra, trong miệng nói: “Khởi Vân, bảo vệ Vương quân cho tốt!”

Dứt lời, đã chủ động nhảy vào trong đám người không biết thân phận kia, xuống đao giết người. Những người này mục đích không rõ bọn họ cũng không thể quá bị động, tiên hạ thủ vi cường*; mới

vừa biết Vương quân mang thai, lúc này tuyệt đối không thể để cho những người này tới gần một bước.

(*Binh pháp Tôn tử có câu 'Tiên hạ thủ vi cường, hậu thủ vi tai ương': có nghĩa là nếu có thể ra tay trước thì sẽ chiếm thế mạnh, nếu ra tay sau đối thủ thì sẽ gặp tai họa.)

Vân Dật vốn đứng cách rất gần chỗ Vân Tư Vũ đứng, có lẽ là có ý nghĩ tìm kiếm bảo vệ. Dù sao võ công của Vân Tư Vũ không thấp, hơn nữa Phong Lăng Hề nhất định sẽ bảo vệ cho hắn tốt nhất. Thế nhưng hiện tại thấy những người này tiến đến về phía Vân Tư Vũ, sắc mặt hắn lại trắng bệt sờ sờ bụng, vội vàng đi sang một bên, muốn cách Vân Tư Vũ xa một chút.

Nhưng là còn không chờ hắn rời đi, liền có mấy cái người vọt tới. Duẫn Thiểu Thiên không nhịn được khẽ nguyền rủa một tiếng, những thị vệ này võ công quá thấp, căn bản không ngăn được những người này, mà số người của đám người kia lại đông đảo, hơn nữa rõ ràng đều là chút ít cao thủ. Nàng một mình đối phó tuy không đến nỗi dễ dàng chiến bại, nhưng không thể ngăn cản tất cả mọi người không tới gần Vân Tư Vũ.

Bất quá nàng ngược lại cũng không lo lắng, võ công của Khởi Vân cũng không yếu, hơn nữa còn có linh hồ và rắn bạc băng, hai con này tùy tiện một con nói ra, cũng không kém hơn nàng bao nhiêu!

Được rồi, cùng hai con sủng vật không phân cao thấp thật lòng không phải là chuyện gì vinh quang. Bất quá lúc này, nàng lại thật lòng cảm tạ hai con sủng vật không bình thường này.

Trên thực tế xác thật như suy nghĩ của Duẫn Thiểu Thiên, có Khởi Vân ở đây, còn có tiểu hồ ly và bạc băng thỉnh thoảng đánh lén, tạm thời vẫn chưa có người nào có thể gặp được Vân Tư Vũ. Có thể là bọn họ một lòng bảo vệ Vân Tư Vũ, lại không có ý thức bảo vệ người khác. Cho nên Vân Dật còn chưa kịp rời xa Vân Tư Vũ, bất hạnh bị đánh đến gần, bị một thích khách va vào một phát, dưới chân vừa trượt đi, trực tiếp trượt xuống vách núi.

“A---” Một tiếng hét thảm vang lên, Lục Nhã Âm mím môi đứng ở phía sau thị vệ vòng bảo hộ quay đầu lại nhìn thấy một màn này, không khỏi thất thanh kêu lên: “Vân Dật---”

Vân Tư Vũ cũng sửng sốt một chút, quay đầu nhìn về phía dưới vách núi, lúc ẩn lúc hiện có thể nhìn thấy mấy mét bên dưới có một bóng người treo ở nơi đó.

Vân Dật học qua một chút võ, bình thường mặc dù không thường động đao động thương, nhưng lúc này vẫn còn có chút tác dụng, chí ít hắn phản ứng khá là nhanh, lúc thấy một tảng đá nhô ra thì đưa tay đến khu vực đó.

Chỉ là, hắn chỉ sợ kiên trì không được một lúc.

Vân Tư Vũ nhìn một chút vẫn đánh cho một đám người khó bỏ khó phân, Duẫn Thiểu Thiên và Khởi Vân hiển nhiên không rảnh quan tâm chuyện khác, không khỏi nhíu nhíu mày do dự một chút, cuối cùng móc ra một cây chủy thủ từ trên người nắm trong tay. Sau đó lại liếc nhìn bên dưới vách núi, xác định không có vấn đề quá lớn, trực tiếp nhảy xuống.

Nói cho cùng Vân Dật sẽ bị đụng hay là chịu hắn liên lụy, hơn nữa trong bụng y còn có bánh bao nhỏ, vừa mới biết rõ trong bụng

mình cũng có bánh bao nhỏ Nhàn vương quân đại nhân chính là tình thương của phụ thân tràn lan, không đành lòng nhìn bánh bao nhỏ rơi máu thịt be bét, cho nên lòng tốt hiếm thấy một lần, chuẩn bị đi tới cứu Vân Dật.

Đương nhiên, tình thương của phụ thân lại tràn lan, cũng khẳng định là càng yêu đứa bé kia trong bụng của mình. Cho nên hắn là xác định không có nguy hiểm gì mới xuống, hắn cũng không muốn ngốc hề hề chạy tới chôn cùng với Vân Dật, chuyện không biết tự lượng sức mình hắn luôn luôn không làm.

Nhưng là hắn không biết, hắn quên một cái nguy hiểm to lớn, đó chính là Vân Dật đang vô lực giãy giụa, chờ cứu viện.

Vân Dật không phải kẻ ác, thế nhưng hắn ích kỷ.

Vân Tư Vũ dán vào vách đá rơi xuống, lúc sắp tới gần Vân Dật thì, tay phải chủy thủ đâm về phía vách đá, tay trái bắt lấy cánh tay Vân Dật buông xuống bên người. Dựa vào nội lực của hắn mà nói, chỉ có độ cao mấy mét, hắn muốn mượn lực mang Vân Dật đi lên là tuyệt đối không có vấn đề, đây là hắn cẩn thận phỏng đoán muốn cùng lúc che chở bánh bao nhỏ trong bụng.

Nhưng là, Vân Dật không biết y hung hãn như vậy. Mặc dù trải qua sau cung yến, hắn biết Vân Tư Vũ rất lợi hại, nhưng lại không biết y lợi hại đến mức độ nào; hơn nữa nhìn thấy Vân Tư Vũ rơi xuống, hắn chỉ cho là Vân Tư Vũ cũng bị người đẩy xuống, căn bản không nghĩ tới Vân Tư Vũ là tới cứu hắn.

Cho nên hắn cũng không có chú ý tới Vân Tư Vũ chuẩn bị đem chủy thủ đâm vào vách đá, hắn chỉ nhìn thấy Vân Tư Vũ muốn đưa tay tới bắt hắn. Hắn chỉ biết là hắn đã không có khí lực gì, nếu như

bị Vân Tư Vũ bắt được, trọng lượng của hai người hắn căn bản không chịu nổi, nhất định sẽ rơi xuống. Hắn sẽ chết, bảo bảo trong bụng hắn cũng không sống được.

Cho nên hắn căn bản không còn kịp suy tư nữa, liền duỗi ra cánh tay để trống kia đi đánh tay Vân Tư Vũ tới bắt hắn. Lúc này Vân Dật bởi vì sợ, là không có lý trí có thể nói, chỉ biết là dụng hết toàn lực không ngừng vung cánh tay về phía Vân Tư Vũ, chỉ biết là hắn không thể bị y bắt được.

Vân Tư Vũ còn đang suy nghĩ thật tốt khi mang theo chủy thủ rắn chắc lại sắc bén như thế ở trên người, căn bản không nghĩ tới Vân Dật lại đột nhiên phát điên ra tay với hắn.

Vân Dật lần đầu tiên vừa vặn đánh vào trên tay Vân Tư Vũ duỗi ra, mu bàn tay lập tức đỏ một mảng lớn, rõ ràng trong nháy mắt sưng lên, có thể thấy được Vân Dật nam tử yếu này tập qua võ một khi bùng phát, sức mạnh vẫn còn có chút kinh khủng.

Đương nhiên tay đỏ không đỏ, sưng không sưng, ai cũng không có tâm tư kia đến xem. Lúc Vân Tư Vũ chỉ là bị đánh tới theo bản năng rút tay về, trong lòng kinh ngạc, chủy thủ vẫn như cũ đâm về phía vách đá.

Nhưng là chủy thủ vừa mới đâm vào một cái mũi nhọn, Vân Dật lại đến công kích lần thứ hai, so với lần đầu tiên sức mạnh càng sâu, trực tiếp đánh vào trên vai hắn, làm cho thân thể của Vân Tư Vũ có cử động sai lầm một cái liền rơi xuống, chủy thủ còn nắm ở trong tay. Thế nhưng bởi vì còn chưa hoàn toàn đâm vào vách đá, căn bản không chịu nổi trọng lượng sau cử động sai lầm của Vân Tư Vũ. Sau khi cạy ra một tảng đá, quả đoán tách ra khỏi vách đá.

Cho đến khi thân thể rơi xuống, Vân Tư Vũ mới phản ứng được, sắc mặt cực kỳ âm trầm. Hắn chỉ muốn chỉ lên trời mắng to, hắn hiếm thấy làm chuyện tốt cứu người một lần, còn là một người không như thế nào nhìn ra thuận mắt, có nên tính là rộng lượng lương thiện không? Thế nhưng, hắn lương thiện hiếm thấy đổi lấy chính là bị người đánh rớt xuống vách núi? Ông trời ơi chuyện này quả thật chính là đang đùa hắn!

Vân Dật nhìn Vân Tư Vũ từ trước mắt rơi xuống, lúc này mới phục hồi lại tinh thần, sắc mặt trắng bệch, môi bị hắn cắn ra máu, cánh tay run rẩy. Sau một khắc lại vững vàng ở hòn đá gần đó, trong miệng có chút tố chất thần kinh lẩm bẩm nói: “Ta không phải cố ý... ta không cứu được ngươi... trong bụng ta có bảo bảo... bảo bảo không thể có chuyện...”

Cũng may Vân Tư Vũ không nghe hắn nói những câu này, nếu không chỉ có thể càng thêm buồn rầu, cứu cái rắm! Hắn về sau cũng không cứu người nữa!

Duẫn Thiểu Thiên và Khởi Vân một lòng ngăn cản thích khách, mà tiểu hồ ly và bạc băng lại là vừa đánh lén, vừa chú ý Vân Tư Vũ, tự nhiên là nhìn thấy Vân Tư Vũ nhảy xuống. Bất quá chúng nó không có phản ứng gì, trực giác của dã thú làm cho bọn nó biết rõ Vân Tư Vũ là rất lợi hại, nếu không chúng nó làm sao có thể dễ dàng thừa nhận người chủ nhân là hắn này?

Thế nhưng khi nhìn thấy Vân Tư Vũ bị Vân Dật đánh rơi xuống vách núi, chúng nó sẽ không ngốc đến còn tưởng rằng Vân Tư Vũ sau một khắc sẽ bay lên.

Tiểu hồ ly kêu một tiếng “chít chít...”, trong thanh âm mang theo nổi giận cùng sợ hãi, nghe vào có chút thê thảm. Sau đó rõ ràng liều

mạng theo sát nhảy xuống, bạc băng cũng theo sát phía sau, hai con vật nhỏ chỉ muốn cứu chủ nhân, nhưng không suy nghĩ quá nhiều. Chúng nó coi như là đuổi theo, cũng không thể mang theo Vân Tư Vũ bay lên.

Duẫn Thiểu Thiên nghe thấy tiểu hồ ly kêu thảm thiết, quay đầu nhìn lại, vừa vặn nhìn thấy một màn hai con sủng vật nhảy núi, mặt mũi không khỏi tràn đầy kinh hãi: “Khởi Vân, Vương quân đâu?”

Từ đầu lúc Khởi Vân đang đánh nhau với người khác đã nghe thấy tiểu hồ ly kêu thảm thiết, lúc này cũng là mặt mũi tràn đầy tái nhợt cứng ngắc ngay tại chỗ. Vương quân... ngã xuống? Làm sao có thể?

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 80: Nhàn Vương Quân Khủng Bố

Cũng may vừa vặn lúc này người ám bộ chạy tới, bằng không hai người thất thần này, cần phải bị chém chết không thể ngờ.

Duẫn Thiểu Thiên vọt tới bên cạnh vách núi nhìn xuống, ngoại trừ Vân Dật bị treo ngược ở nơi đó người nào cũng không có, lập tức sắc mặt hết sức khó coi, lập tức để người ám bộ đi tìm đường tắt có thể xuống tới bên dưới vách núi.

Người ám bộ vừa mới phân tán, lại có một nhóm người ám bộ đến, Duẫn Thiểu Thiên mặc dù lòng tràn đầy nôn nóng, lúc này cũng không khỏi bởi vì cảm thấy kỳ quái, mở miệng hỏi một câu: “Các ngươi tới làm cái gì?”

Thành viên ám bộ mới đến không khỏi đối mặt nhìn nhau, một người trong đó nghi ngờ nói: “Không phải Đường chủ ngài dùng đạn tín hiệu cho chúng ta biết tới cứu viện sao?”

Nghe vậy, Duẫn Thiểu Thiên không khỏi nhìn về phía đám tới trước kia, lúc này đã chỉ còn mấy người ở lại tại chỗ: “Vậy còn các ngươi?”

Mấy người đều chỉ về những thi thể trên đất: “Chúng ta đuổi theo các nàng đến.”

Người ám bộ cũng thông minh, trước đây là còn chưa kịp nói gì, hiện tại Duẫn Thiểu Thiên nếu hỏi, các nàng tự nhiên là biết gì nói

nấy: “Những người này là người của Võ vương thế nữ, chúng ta theo Cung chủ và Cảnh đường chủ lùng bắt Võ vương thế nữ. Bởi vì người của Võ vương thế nữ đột nhiên chia làm hai đường, chúng ta mới phân tán truy kích. Cung chủ có lệnh, ngoại trừ Võ vương thế nữ phải bắt sống, những người khác giết không tha.”

Cho nên mấy người bọn họ không có đi tìm đường, mà là ở thanh lý thi thể, các nàng nhất định phải bảo đảm không có ai thừa dịp loạn thoát đi.

Bởi vì ám bộ đến, những người kia của Võ vương thế nữ toàn bộ bị chém chết, mà bọn thị vệ Vân Dật và Lục Nhã Âm mang đến đã chỉ còn lại chừng mười người. Những thị vệ này đối phó với sơn tặc cướp giật bình thường vẫn còn được, nhưng gặp gỡ cao thủ chân chính lại căn bản không phải là đối thủ. Nếu không phải mục đích của đối phương là Vân Tư Vũ, những thị vệ này sợ là sớm đã chơi xong rồi.

Lúc này, thị vệ còn sống sót dưới dặn dò của Lục Nhã Âm tìm đến cây mây, mấy người hợp lực muôn vàn cực khổ cứu Vân Dật lên.

Sắc mặt Khởi Vân trắng bệch tiến lên, nhìn chằm chằm Vân Dật hỏi: “Vương quân đâu?”

Toàn thân Vân Dật run rẩy, sắc mặt trắng như quỷ, thậm chí mang theo một tia bầm đen, hai mắt không chớp, ôm cánh tay của mình không nói một lời.

Khởi Vân lại hỏi một câu: “Vương quân đâu?” Trong giọng nói đã mang theo một tia sát ý.

Vương quân sẽ không vô duyên vô cớ ngã xuống, hắn rất khẳng định không có thích khách tiếp xúc đến Vương quân; hơn nữa nếu như là bất ngờ rơi xuống vách núi không thể âm thầm như thế, như vậy chỉ có thể là Vương quân tự mình đi xuống. Vương quân đột nhiên đi xuống, ngoại trừ cứu Vân Dật, hắn thật nghĩ không ra còn có nguyên nhân gì. Thế nhưng hiện tại Vân Dật không có chuyện gì, Vương quân cũng không biết tung tích, Vân Dật không thể nào không biết.

Thấy Vân Dật một bộ dáng kinh hãi quá độ, thái độ của Khởi Vân lại ác liệt. Lục Nhã Âm không khỏi cau mày nói: “Nhàn vương quân ở nơi nào, Vân Dật làm sao lại biết rõ? Vân Dật đã sớm rớt xuống vách núi, chẳng lẽ còn có thể đẩy Nhàn vương quân xuống được hả?”

Lục Nhã Âm nhìn thấy Vân Dật ngã xuống, mặc dù sốt ruột, thế nhưng cũng không thể liên tục nhìn chằm chằm vào vách núi. Dù sao còn có một đám và người hung dữ cực ác đang xuống đao giết người, cho nên hắn vẫn chưa nhìn thấy Vân Tư Vũ tự mình nhảy xuống, chỉ cho rằng là đám người Khởi Vân không có bảo vệ tốt Vân Tư Vũ, hiện tại lại đến thẩm vấn Vân Dật.

Nghe thấy lời của hắn, thân thể Vân Dật lại đột nhiên cứng đờ, lẩm bẩm nói: “Bảo bảo... bảo bảo...”

Bởi vì y đột nhiên kêu bảo bảo, cho nên Lục Nhã Âm mặc dù cảm nhận được thân thể y đột nhiên cứng ngắc. Nhưng cũng chỉ cho rằng y là lo lắng cho hài tử, không khỏi an ủi: “Không có chuyện gì, bảo bảo không có chuyện gì...” Hắn không biết, Vân Dật chính là để bảo vệ bảo bảo trên danh nghĩa mà đẩy Vân Tư Vũ xuống vách núi.

Khởi Vân nhìn Vân Dật, cười lạnh nói: “Chỉ mong việc này không có quan hệ gì với ngươi, bằng không lửa giận của Vương gia không phải ngươi có thể chịu đựng được!”

Lúc này có người ám bộ trở về, đã tìm được con đường xuống vách núi. Khởi Vân cũng sốt ruột đi theo, không có phát hiện Vân Dật bởi vì lời nói của hắn càng thêm run rẩy.

Nghĩ đến hậu quả dưới cơn nóng giận của Phong Lăng Hề trên yến hội, Vân Dật không khỏi đưa tay bảo vệ bụng, mắt tràn đầy sợ hãi.

* * *

Vân Tư Vũ sau khi ngã xuống kỳ thật rất bình tĩnh, chỉ là sắc mặt lại càng ngày càng nghiêm nghị, không nghĩ tới phía dưới vách núi lại có cái ao. Hắn muốn lợi dụng chủy thủ để giảm bớt tốc độ rơi xuống cũng không được, bởi vì cánh tay của hắn không có dài như vậy!

Mắt thấy không có cách nào tự cứu, lại sợ hãi lúc rơi xuống không cẩn thận sẽ làm thương tổn đến bảo bảo. Hắn dứt khoát dùng hết toàn bộ nội lực che chở bụng, phần nhỏ dùng để che chở chỗ quan trọng của mình. Đầu của hắn vẫn chưa có choáng váng, rất rõ ràng nếu như hắn chết đi bảo bảo cũng không sống được; về phần bị thương, bây giờ nhìn lại là không thể tránh né.

Lúc này dưới vách núi lại là máu chảy thành sông, Cảnh Duyệt đưa tay lau máu trên mặt, mở miệng nói: “Vương gia, không có cá lọt lưới.”

Phong Lăng Hề gật đầu, liếc nhìn Hoàng Ngọc Quỳnh bị trói thành bánh chưng, trong miệng còn nhét tất thối, trong mắt chứa đầy tức hận, gật đầu nói: “Đi thôi!”

Nếu là bí mật bắt giữ, tự nhiên không thể để cho người chạy về báo tin cho Võ vương. Nếu không Võ vương mặc kệ có chuẩn bị kỹ càng hay không, khẳng định cũng sẽ lập tức khai chiến. Cho nên một đường truy kích này các nàng đều vô cùng cẩn thận, không muốn thả một người chạy.

Cũng may Võ vương để tỏ lòng của mình vô hại gần kinh thành cũng không có thế lực, tin tức Hoàng Ngọc Quỳnh bị bắt không đến nỗi bị lan truyền ra ngoài.

Mà đổi thành ngoài một nửa người kia, tin tưởng ở trong tối bộ phận truy kích phía dưới, cũng có thể giải quyết toàn bộ.

Phong Lăng Hề cũng không biết, một nửa người kia của Hoàng Ngọc Quỳnh là đi đường vòng bắt Vân Tư Vũ. Nếu không cô nhất định sẽ đuổi bắt một nửa người kia.

Bất quá cũng may là cô không biết, thật may là cô không có đi.

Phong Lăng Hề đi hai bước, đột nhiên dừng bước chân lại, ngửa đầu nhìn lên phía trên, một hồi lâu mới nhìn rõ trong mây mù một vật thể mờ mờ ảo ảo như thân thể con người đang rơi tự do, không khỏi nhíu nhíu mày, chờ người kia lại rơi xuống một chút, xuyên thấu qua sương mù bị xông ra, Phong Lăng Hề kinh ngạc phát hiện đó là tiểu mèo hoang nhà cô!

Phong Lăng Hề cũng bất chấp không suy nghĩ Vân Tư Vũ làm sao lại rơi xuống từ trên vách núi, nhón mũi chân một chút, bay

người lên, tiếp được Vân Tư Vũ đang rơi xuống, sau đó...

Sau đó liền thấy hai người cùng nhau hung hăng nện xuống, "ầm" một tiếng vang thật lớn. Sau lưng Phong Lăng Hề chặt chẽ vững vàng va trên mặt đất, năng lượng khổng lổ của Vân Tư Vũ va chạm xuống, cộng thêm nội lực ngoài ý muốn bắn ngược ra làm cho cô trực tiếp phun ra một ngụm máu, dứt khoát hôn mê bất tỉnh.

Cảnh Duyệt và người ám bộ nhìn thấy trợn mắt há hốc miệng, nên biết Phong Lăng Hề ở trong lòng các nàng quả thật chính là thần không thất bại. Nhưng là bây giờ Vương quân đại nhân đột nhiên từ trên trời giáng xuống, trực tiếp nện vị thần trong lòng các nàng đến hộc máu té xỉu, chuyện này... không phải đùa giỡn chứ?

Lúc này, trong mây mù lại có hai sinh vật nhỏ rơi xuống, Cảnh Duyệt hoàn hồn phát hiện đó hình như là sủng vật của Vương quân đại nhân. Vì vậy liền vội vàng một tay tiếp một con, sau đó, nàng đau đớn.

Nàng thành công tiếp được tiểu hồ ly và bạc băng, sau đó "răng rắc" hai tiếng, hai cánh tay lại đồng thời trật khớp. Cảnh Duyệt nhe răng nhếch miệng một hồi, bất đắc dĩ thầm nghĩ, xem ra vách núi này thật sự rất cao đây!

Cảnh Duyệt lúc này còn có tâm tình đánh giá vách núi này, là bởi vì cảm thấy Phong Lăng Hề sẽ không sao.

Chuyện cười! Vương gia nhà nàng nội lực thâm hậu, sao có thể thật sự bị người nện chết? Coi như thật sự bị nện đến hộc máu té xỉu, cũng tuyệt đối sẽ không có chuyện gì.

Nhưng là Vân Tư Vũ lại không lạc quan giống như nàng, bởi vì được Phong Lăng Hề che chở, hắn ngoại trừ rơi có chút choáng váng, thân thể lông tóc lại không tổn hại gì. Sau khi hồi phục lại tinh thần, liền nhìn thấy Phong Lăng Hề bị hắn nện lên hộc máu té xỉu, Nhàn vương quân đại nhân dứt khoát biến thành ma.

Nói như vậy, người nội lực không thấp, không cẩn thận rơi xuống vách núi hẳn là sẽ giữ lại nội lực, trong quá trình rơi xuống sẽ tìm cơ hội tự cứu, hoặc là đợi đến lúc sắp tiếp cận mặt đất thì lợi dụng nội lực đánh mặt đất, làm bước đệm giải trừ nguy hiểm, mà không phải bị động dùng nội lực bảo vệ chính mình, tùy ý nện mình xuống.

Thế nhưng Vân Tư Vũ lo lắng trong quá trình rơi xuống sẽ không cẩn thận áp bức đến bụng, hại bánh bao nhỏ vạn nhất có việc gì. Bởi vậy không thể không đem phần lớn nội lực dùng để bảo vệ bụng, cho nên chỉ có thể lợi dụng nội lực còn lại thật là ít ỏi tận lực bảo vệ chỗ quan trọng của mình bị động rơi xuống.

Cho nên Phong Lăng Hề đối với nội lực đột nhiên xuất hiện bị bắn ngược ra, căn bản không hề chuẩn bị tâm lý.

Nội lực của Vân Tư Vũ mặc dù không theo kịp Phong Lăng Hề, nhưng cũng không thể khinh thường. Nếu như không phải Phong Lăng Hề đột nhiên tiếp được hắn, hắn trực tiếp rơi xuống phỏng đoán mặt đất đều sẽ nện ra một cái hố to lớn, mà Phong Lăng Hề tiếp được hắn, lót ở dưới cho hắn kết quả là: toàn bộ nội lực bắn ngược lên trên người nàng.

Kết quả là bánh bao nhỏ không sao rồi, thế nhưng mẫu thân của bánh bao nhỏ có việc.

Vân Tư Vũ chính là biết rõ Phong Lăng Hề không phải là bị đập tổn thương, mà là bị nội lực gây thương tích. Cho nên hắn không có cách nào bình tĩnh, ở trong mắt hắn, Phong Lăng Hề là người rất rất lợi hại. Nhưng là hiện tại nàng lại nằm không hề động đậy, vừa rồi còn phun ra máu, nhìn vệt máu kia trong lòng hắn liền không nhịn được dâng lên nồng đậm sợ hãi, sợ hãi nàng sẽ vẫn nằm ngủ, cũng không tiếp tục động, lại cũng không nói chuyện với hắn, cũng sẽ không bao giờ trêu chọc hắn.

Hắn biết rõ Phong Lăng Hề hoàn toàn không hề đề phòng hắn, cho nên mới phải dễ dàng bị thương. Hắn không biết Phong Lăng Hề không đề phòng sẽ bị hắn tổn thương tới mức độ nào, hắn sợ hãi, sợ hãi Phong Lăng Hề bị hắn hại chết.

Cái loại sợ hãi đó hoàn toàn không có cách nào dùng lý trí khống chế, chỉ có thể mặc cho từng chút từng chút ăn mòn tâm của hắn, lấy hết trong đầu óc của hắn, làm cho hắn cũng không còn cách nào đi suy nghĩ.

Cảnh Duyệt để cho người ta làm trật khớp cánh tay của nàng theo trở lại, liếc nhìn Phong Lăng Hề và Vân Tư Vũ, chuẩn bị đi xem một chút Phong Lăng Hề bị thương ở chỗ nào rồi, kết quả vừa nhìn nhưng là hoàn toàn biến sắc, kêu lên sợ hãi: “Vương quân, ngài đang làm gì đó? Ngài bình tĩnh lại một chút...”

Chỉ thấy Vân Tư Vũ quỳ chân ở bên cạnh Phong Lăng Hề, ôm nàng vào trong lòng, thành thật nhìn gương mặt tái nhợt hơn bình thường của nàng, đưa tay từng lượt từng lượt lau vết máu ở khóe miệng của nàng, con ngươi không nhúc nhích, nhưng dường như có vô tận khói đen tràn ngập trong đó. Tùy thời nuốt chửng tất cả những thứ nó muốn nuốt chửng, kinh khủng nhất chính là hoa hoa

cỏ cỏ bên cạnh Vân Tư Vũ nhanh chóng khô héo biến thành đen, sau đó tan theo gió, rõ ràng không còn sót lại bất cứ thứ gì.

Mắt thấy phạm vi tiêu diệt tất cả kia không ngừng mở rộng, Cảnh Duyệt cũng không muốn thử mũi nhọn, chỉ cảm thấy trong lòng run sợ một hồi, vội vã cho người lùi về sau, trong miệng còn không khỏi gọi: “Vương quân, ngài đừng kích động, Vương gia chỉ là bị nện hôn mê mà thôi, không có việc gì...” Hiển nhiên người nào đó vẫn không có làm rõ tình hình.

Vân Tư Vũ đột nhiên ngẩng đầu nhìn nàng một cái, Cảnh Duyệt sợ hãi lùi về sau hai bước, trái tim không bình thường nhảy lên, bị ánh mắt của Vân Tư Vũ quét đến trong nháy mắt đó làm cho nàng không cách nào xem nhẹ, trong lòng hồi hộp, ánh mắt đó giống như muốn nuốt chửng tất cả vật còn sống, thật sự là quá dọa người rồi, đây vẫn là Vương quân có một chút dung mãnh, có một chút đáng yêu nhỏ của nhà các nàng ư? Sao lại khủng bố như vậy

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 81: Không Có Mang Thai?

Tiểu hồ ly và bạc băng đang ở bên cạnh Vân Tư Vũ, cũng không có tiêu tan theo gió như những hoa cỏ kia, thế nhưng chúng nó lại không có thích ý giống như bình thường, mà nhìn qua có chút nôn nóng.

Vân Tư Vũ chỉ là nhìn Cảnh Duyệt một cái, lần nữa nhìn về phía Phong Lăng Hề, nói nhỏ ra: “Ừm, không có việc gì, Hề, không được ngủ, nàng nếu không tỉnh lại ta liền tức giận...”

Vân Tư Vũ nhỏ giọng nói chuyện với Phong Lăng Hề, tựa hồ cũng không có quá khác nhau so với bình thường, thế nhưng hoa cỏ cây cối không ngừng tiên tan theo gió kia lại làm cho người nhìn thấy phải giật mình.

Cảnh Duyệt đè ép trái tim trong lòng nhảy lên khác thường, đột nhiên kinh ngạc kêu lên: “Nguy rồi, Vương quân tiếp tục như vậy sẽ tẩu hỏa nhập ma!”

Mặc dù không biết tại sao Vân Tư Vũ tẩu hỏa nhập ma không phải là cát bay đá chạy, mà là trong bình tĩnh hủy diệt tất cả. Thế nhưng dấu hiệu kia rõ ràng là tẩu hỏa nhập ma, nhất định phải lập tức ngăn cản hắn.

Người ám bộ cũng căng thẳng thân thể, mặt mũi tràn đầy nghiêm nghị, nhưng là bây giờ bọn họ căn bản không dám tới gần, bằng

không các nàng chỉ có thể có một cái kết cục giống như những hoa hoa cỏ cỏ kia.

Cảnh Duyệt gấp đến độ xoay quanh, chỉ có thể nhìn về phía tiểu hồ ly và bạc băng không bị ảnh hưởng mà quát: “Nhanh lên một chút nghĩ biện pháp làm cho Vương quân tỉnh táo lại!”

Bạc băng và tiểu hồ ly rất thông minh, chúng nó đã sớm nhận ra được Vân Tư Vũ không thích hợp, hơi thở trên người hắn xao động làm cho chúng nó cảm thấy bất an, thế nhưng chúng nó lại không biết nên làm như thế nào. Lúc này có người nghĩ kế, tự nhiên là tích cực hành động, nhưng là không quan tâm chúng nó làm cái gì Vân Tư Vũ cũng giống như hoàn toàn không có cảm giác gì, chỉ là ôm Phong Lăng Hề nói chuyện: “Hề, nàng nếu như không tỉnh lại, ta liền không ăn không uống cho mình chết đói, không ngủ không nghỉ ngơi cho mình mệt chết, ta còn muốn mang theo bánh bao nhỏ đi tái giá...”

Duẫn Thiểu Thiên mang theo Khởi Vân và người ám bộ khó khăn đi đường tắc nhanh chóng xuống đáy vực, liền nhìn thấy Phong Lăng Hề không hề động đậy được Vân Tư Vũ ôm vào trong ngực, mà tiểu hồ ly và bạc băng vây quanh Vân Tư Vũ lại gọi lại nhảy. Bạc băng dùng đuôi cuốn lấy ngón tay Vân Tư Vũ lôi kéo, tiểu hồ ly thậm chí gấp đến độ dùng một móng vuốt cào hắn, hắn lại không có phản ứng gì.

Sắc mặt Duẫn Thiểu Thiên khó coi hỏi: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Những hoa cỏ kia không ngừng tiêu tan rõ ràng là bị kịch độc ăn mòn tạo thành.

Cảnh Duyệt gấp đến độ lời nói đều nói không rõ, đứt quãng, từ không diễn ý đem mọi chuyện nói ra một phen. Cũng may lực lý giải

của Duẫn Thiểu Thiên đủ mạnh, nghe xong lời Cảnh Duyệt nói sắc mặt tái xanh, trong lòng rất là tự trách. Nếu như không phải là bởi vì nàng không có bảo vệ tốt Vương quân, cũng không đến nỗi xảy ra những việc này.

Vương gia cũng không biết thế nào, nhìn dáng vẻ của Vương quân, chỉ sợ không phải là bị nện tổn thương đơn giản như vậy; còn có Vương quân, nếu như thật sự tẩu hỏa nhập ma thì phải làm sao bây giờ?

Duẫn Thiểu Thiên không dám tới gần, trực tiếp lớn tiếng nói: “Vương quân, để cho ta xem vết thương của Vương gia một chút có được hay không?” Dù là Ma Y đại nhân y thuật tuyệt vời, lúc này cũng không dám tranh cao thấp với kịch độc khủng bố không biết tên kia một hồi, chỉ có thể hy vọng Vân Tư Vũ nhanh tỉnh táo lại một chút.

Đáng tiếc Vân Tư Vũ vẫn mắt điếc tai ngơ với nàng, vẫn tự nhiên nói chuyện với Phong Lăng Hề tiến hành các loại uy hiếp.

Trong khi một đám người không biết làm sao, Phong Lăng Hề bị Vân Tư Vũ ôm rốt cuộc ho hai tiếng, mở mắt ra, hơi thở có chút yếu ớt nói: “Chàng là muốn chọc ta tức chết à?” Lại dám nói ra câu cùng Hoàng Ngọc Quỳnh bỏ trốn như thế này, là muốn cô tức giận đến mức lại ói ra một ngụm máu nữa sao?

Vân Tư Vũ ngẩn người ra nhìn nàng một lúc, sau đó đột nhiên “oa” khóc lớn một tiếng lên, tiếng khóc thê thảm thật sự là nghe đau lòng, người nghe rơi lệ: “Ô ô... làm ta sợ muốt chết...” Vân Tư Vũ chôn ở trên vả vai của nàng, không khách khí đem nước mắt cọ ở trên vai nàng.

Phong Lăng Hề nhấc tay vuốt mái tóc của hắn, an ủi: “Ta không có chuyện gì...” Tuy rằng ói ra một ngụm máu lớn, thế nhưng cô thật không có nghiêm trọng đến mức độ muốn đi đời nhà ma. Bất quá tiểu mèo hoang nhà cô giống như bị sợ hãi một chút.

Duẫn Thiểu Thiên và Cảnh Duyệt cuối cùng cũng coi như là có thể đạp lên mảnh đất hoang mới mới triển tới gần. Sau đó Duẫn Thiểu Thiên lại không phải trước tiên bắt mạch cho Phong Lăng Hề, mà là trực tiếp nói với Vân Tư Vũ: “Vương quân, ngươi đừng vội khóc, trước hết để cho ta bắt mạch.”

Mọi người cũng không biết Duẫn Thiểu Thiên phát điên vì cái gì, rõ ràng Phong Lăng Hề bị thương nghiêm trọng như vậy làm như không thấy, lai bắt mạch cho Vân Tư Vũ nhìn qua chẳng có chuyện gì, thật sự làm cho người khó hiểu, ngay cả Khởi Vân cũng không hiểu tại sao.

Nhưng mà Duẫn Thiểu Thiên nghĩ tới là: Vương gia công lực thâm hậu, coi như là sắp chết cũng có thể chống đỡ thêm trong thời gian ngắn. Thế nhưng tiểu thế nữ nếu là có mệnh hệ gì, Vương gia còn không muốn mạng nàng ư?

Vân Tư Vũ ngược lại hiểu ý nghĩ của nàng, lau nước mắt, ngưng khóc thút thít nghẹn ngào nói: “Xem cho Hề trước đi, bánh bao nhỏ không có chuyện gì...”

Bánh bao nhỏ? Nhàn vương điện hạ trì độn trừng mắt nhìn, nhìn về phía Duẫn Thiểu Thiên, cầu giải thích.

Duẫn Thiểu Thiên không thể không nói gì: “Vương quân mang thai.” Không nghĩ tới là không nghĩ tới, Vương gia anh minh cũng có lúc trì độn, sẽ không là bị nện đến đầu óc chứ?

Không thể trách Phong Lăng Hề trì độn, thật sự là quá mức đột nhiên, trước đây rõ ràng một chút dấu hiệu cũng không có.

Chờ khi cô phản ứng lại tình huống của Vân Tư Vũ là như thế nào, lại nghĩ tới hắn trực tiếp rơi xuống từ trên vách núi, một thân không khỏi hoảng sợ ra mồ hôi lạnh, vì vậy Duẫn Thiểu Thiên phải đau khổ rồi.

Vân Tư Vũ nói mình không có chuyện gì, muốn cho nàng xem cho Phong Lăng Hề trước tiên. Phong Lăng Hề cũng nói mình không có chuyện gì, muốn cho nàng xem cho Vân Tư Vũ trước tiên, Phong Lăng Hề tuy rằng y thuật cũng không tồi. Nhưng dù sao không phải nhân sĩ chuyên nghiệp, sẽ không cố ý đi nghiên cứu một chút chứng bệnh khó gặp, thời khắc mấu chốt, nàng vẫn tương đối tín nhiệm Duẫn Thiểu Thiên.

Cuối cùng Duẫn Thiểu Thiên dứt khoát nổi giận, hai cái móng vuốt đều bắt một cánh tay, trong lòng hừ lạnh, xem thường nàng không phải là Ma Y ư? Chuyện đơn giản như vậy, cần phải giằng co à?

Một lúc sau, Duẫn Thiểu Thiên thu tay về, cau mày nói: “Vương quân nội lực không yên, yêu cầu điều tức. Vương gia tâm mạch bị chấn thương, yêu cầu điều dưỡng thật tốt, bằng không chỉ sợ nội lực sẽ bị hao tổn.”

Vân Tư Vũ mắt nước mắt lưng tròng nhìn Phong Lăng Hề, quả nhiên hắn làm nàng bị thương rất nghiêm trọng mà!

Phong Lăng Hề an ủi ôm ôm hắn, không có tác dụng, không thể làm gì khác hơn là uy hiếp nói: “Nếu như chàng không vui, bánh bao nhỏ sinh ra sẽ rất xấu.”

Nghe vậy, Vân Tư Vũ dứt khoát thu hai hàng nước mắt về, ngoan ngoãn đi điều tức vậy.

Phong Lăng Hề không biết là nên cao hứng hay là nên mất mát, sao cô lại cảm giác địa vị của cô sẽ chịu ảnh hưởng đây?

Chờ Vân Tư Vũ điều tức xong, đoàn người mới lên đường về kinh, ám bộ phân tán rời đi, chỉ có Cảnh Duyệt, Duẫn Thiểu Thiên và Khởi Vân theo Phong Lăng Hề và Vân Tư Vũ. Khởi Vân bây giờ là các loại cẩn thận, các loại căng thẳng, lại các loại chờ đợi, quả thực so với Vân Tư Vũ người mang thai này còn như người mang thai.

Phong Lăng Hề mặc dù nội thương có chút nghiêm trọng, thế nhưng cũng chỉ là tạm thời không thích hợp vận dụng nội lực thôi, còn không đến mức thân thể tàn phế khoa trương như vậy. Nhưng là, Vân Tư Vũ bởi vì các loại tự trách, các loại áy náy, các loại đau lòng, ương ngạnh để cho Cảnh Duyệt lấy chiếc xe ngựa đến, không cho Phong Lăng Hề bước đi.

Phong Lăng Hề nằm dựa vào giường mềm ở trong xe ngựa, kéo tay Vân Tư Vũ qua, nhìn xem tay hắn vốn trắng mịn mà trên mu bàn tay một mảnh sưng đỏ, còn bị tiểu hồ ly cào vài vết máu, sắc mặt không khỏi chìm xuống, mím môi môi bôi thuốc cho hắn, lại không nói chuyện gì.

Tiểu hồ ly yên lặng dùng móng vuốt che hai mắt, vểnh lên cái mông không ngừng di chuyển vào trong góc, bạc băng “Tê tê...” khè lưỡi ra, cũng không biết là hiện tại bày tỏ đồng tình hay là đang cười trên sự đau khổ của người khác.

Vân Tư Vũ rụt cổ một cái, nhỏ giọng nói: “Ta biết sai rồi, nàng không cần hung dữ như thế, bánh bao nhỏ sẽ bị dọa đến.”

Trong lòng Phong Lăng Hề vừa bực mình vừa buồn cười, hiện tại là cầm lấy bánh bao nhỏ làm kim bài miễn tử đúng không?

Phong Lăng Hề tiếp tục không nói lời nào, đưa tay cởi y phục của hắn. Vân Tư Vũ vội vã duỗi tay ra che ngực, mở to mắt đề phòng nhìn nàng: “Nàng muốn làm gì? Bánh bao nhỏ...”

Phong Lăng Hề hừ nói: “Chàng còn dám cầm bánh bao nhỏ ra nói chuyện, có tin nó vừa sinh ra ta liền quất nó hay không?”

Vân Tư Vũ mím môi nói: “Hề, đó là bảo bảo của nàng!”

Phong Lăng Hề đưa tay kéo tay của hắn ra, cau mày nói: “Cho ta xem vết thương trên bả vai một chút.”

À, thì ra là xem vết thương à! Nhàn vương quân sau khi hiểu lầm liền dứt khoát cởi y phục, lộ ra bả vai sưng đỏ. Bởi vì lần này Vân Dật đánh khá là nặng, cho nên vai rõ ràng còn sưng nhiều hơn so với mu bàn tay. Sắc mặt Phong Lăng Hề không khỏi càng thêm khó coi, dứt khoát quyết định về sau không thể thả cho tiểu mèo hoang một mình ra cửa, lần này vừa ra khỏi cửa liền làm cho đầy người vết thương không phải sao?

Bôi thuốc xong, Phong Lăng Hề kéo hắn nằm bên cạnh, hừ lạnh nói: “Biết sai chỗ nào rồi chưa?”

Vân Tư Vũ không dám giấu giếm, ngoan ngoãn mà tất cả theo dặn dò. Sau đó các loại nhận sai, cuối cùng còn không quên biện giải cho mình một chút: “Ta không biết Vân Dật lại đột nhiên nổi điên, vốn là sẽ không có nguy hiểm gì.”

Đáy mắt Phong Lăng Hề xẹt qua một tia u ám, “Ừ” một tiếng không nói gì, ôm hắn vỗ vỗ, dịu dàng nói: “Nghỉ ngơi một chút.”

Vân Tư Vũ gật đầu, ngoan ngoãn tựa vào trong lòng nàng nhắm mắt lại.

Lần này rơi vách núi cuối cùng sợ hãi nhưng không nguy hiểm, có thương tích nhưng không chết, lại làm cho Vân Tư Vũ hoàn toàn căm ghét Vân Dật, ngay cả một chút đồng tình không muốn lại bố thí cho y, vách núi Đoạn tình, cuối cùng cắt đứt chính là tình huynh đệ.

Hoàng Ngọc Quỳnh bị trói ở dưới gầm xe ngựa, hưởng thụ đối đãi tro bụi đập vào mặt, thỉnh thoảng còn có thể bị các loại cục đá bắn lên đánh, toàn thân không khỏi tối tăm, giống như thật chất, lại đối đầu với bản cách rất nghiêm khắc. Bên trong xe ngựa hai người ôm nhau không chút nào ảnh hưởng, cuối cùng cũng chỉ là để cho mình càng thêm buồn rầu thôi.

Nàng vốn là dự định về đất phong, nhưng là không nghĩ tới Phong Lăng Hề lại cảnh giác như vậy. Nàng vừa có động tác, liền bị nàng ta phát hiện. Cuối cùng nàng chỉ có thể mang theo tất cả thủ hạ cùng cứng chọi cứng với Phong Lăng Hề, triển khai ngàn dặm chạy trốn lớn.

Thế nhưng tốc độ truy kính của Phong Lăng Hề lần nữa nằm ngoài dự liệu của nàng, hơn nữa tóm lại một người giết một người, không chút lưu tình. Ngay cả nàng thả ra bồ câu đưa thư đều không thể chạy trốn thoát khỏi thủ đoạn độc ác, cho nên nàng mới không thể không phân tán thủ ha, một nửa theo nàng chạy trốn, một nửa đi bắt Vân Tư Vũ nàng vốn đã từ bỏ.

Nàng sớm đã chiếm được tin tức Vân Tư Vũ đi du ngoạn, bất quá nàng sợ hãi đêm dài lắm mộng, không tâm tư đi bắt lấy hắn, chỉ muốn sớm một chút trở lại đất phong. Nhưng là bởi vì Phong Lăng

Hề đuổi đến quá ác, nàng không thể không thay đổi chủ ý trên đường.

Nàng muốn bắt Vân Tư Vũ, đã không phải là bởi vì cảm thấy hứng thú với hắn, mà bởi vì hắn là uy hiếp của Phong Lăng Hề, đã thấy qua Phong Lăng Hề lợi hại, nàng đã đầy đủ ý thức được, không thể cùng nàng tiếp tục cứng chọi cứng.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao những người kia liều lĩnh muốn phải bắt được Vân Tư Vũ, bởi vì Vân Tư Vũ chính là đường sống của các nàng.

Nhưng là không nghĩ tới, cuối cùng không chỉ nàng bị bắt, Vân Tư Vũ cũng không có thể trở thành là con tin của nàng, một nửa người kia phỏng đoán cũng là không giữ lại ai.

Nghĩ tới đây, toàn thân Hoàng Ngọc Quỳnh liền tràn đầy sát khí, khắp nơi hung tàn, thậm chí suy nghĩ ác độc. Sao Vân Tư Vũ không ngã chết, nàng ngược lại vui lòng nhìn thấy dáng vẻ Phong Lăng Hề đau đến không muốn sống, hoặc là Phong Lăng Hề làm sao không dứt khoát bị Vân Tư Vũ đập chết, như vậy mới hả hê lòng người.

Đáng tiếc mặc kệ nàng ảo tưởng như thế nào, kết quả cuối cùng vẫn là nàng bị bắt được, bí mật giao cho Nữ hoàng bệ hạ, còn để cho Phong Lăng Hề tự mình thẩm vấn? Vân Tư Vũ tự nhiên không chịu để cho Phong Lăng Hề bị thương lao tâm lao lực, chỉ là tốt bụng cung cấp cho Nữ hoàng bệ hạ mười mấy loại độc không chết người. Nhưng có thể làm cho người ta đau đến không muốn sống, hắn thật là chưa từng quên hắn rớt xuống vách núi không khỏi thoát liên hệ với Hoàng Ngọc Quỳnh. Hoàng Ngọc Quỳnh cũng là kẻ làm hại một trong kẻ cầm đầu của Phong Lăng Hề bị thương.

Vì vậy, nghe nói tòa cung điện thần bí trong cung này, liên tục mấy buổi tối truyền ra tiếng kêu thảm thiết, tiếng kêu sự thê thảm, làm cho người vừa nghe liền nổi da gà, toàn thân sợ hãi, sợ mất mật, hai chân mềm nhũn, cũng không dám nghe tiếng thứ hai nữa.

Có người đối với chuyện này có hoài nghi, muốn phái người điều tra, nhưng cũng bởi vì tòa cung điện kia thủ vệ quá mức nghiêm ngặt, căn bản ngay cả con ruồi cũng là không đi vào nên coi như thôi.

Cuối cùng, Vân Tư Vũ cho thuốc còn chưa dùng hết, Nữ hoàng bệ hạ liền từ trong miệng Hoàng Ngọc Quỳnh biết được, Võ vương quả thật có ý đồ mưu phản soán vị.

Sau đó thuốc còn lại liền bị Nữ hoàng bệ hạ nuốt riêng, bảo bối tự cất giấu, chuẩn bị về sau có cơ hội lại dùng. Bất quá theo như lời thiếp thân cung thị của Nữ hoàng bệ hạ nói, ánh mắt Nữ hoàng bệ hạ nhìn những thuốc kia vừa hưng phấn, vừa sợ sợ, vừa vui mừng, vừa sợ hãi, sau đó một cái vướng mắt tuyệt vời!

* * *

Mà ở trên vách núi Đoạn tình sau khi người ám bộ rời đi không lâu Lục Nhã Âm và Vân Dật cũng được thị vệ còn lại bảo vệ xuống núi. Lục Nhã Âm sau khi xuống núi, chuyện đầu tiên chính là mang Vân Dật đến xem đại phu, rất sợ Vân Dật vì là rơi vách núi mà hoảng sợ động thai khí.

Nhưng là sau khi đại phu bắt mạch cho Vân Dật xong, lại cau mày nói: “Vị phu lang này căn bản không có mang thai, tại sao lại có chuyện động thai khí?”

Lục Nhã Âm kinh ngạc nói to: “Không có mang thai?”

Đại phu khẳng định nói: “Không có.”

Vân Dật cũng ngẩn người ra, mặt trắng bệch nói: “Nhưng là ta gần đây đều không có khẩu vị gì, còn thường xuyên buồn nôn.”

Đại phu lạnh nhạt nói: “Chỉ là dạ dày có chút bị hao tổn, không phải vấn đề lớn lao gì, điều dưỡng một chút là tốt rồi.”

Được rồi, đang bình thường trong mắt đại phu cũng không tính là bệnh tật xấu gì, theo Duẫn Thiểu Thiên thì càng không tính là gì. Lúc đó nghe thấy Lục Nhã Âm ầm ĩ gào to, nàng căn bản chẳng muốn nhiều chuyện, nhưng là lại không muốn bởi vì điều đó có lẽ có hài tử, làm hại Vân Tư Vũ rơi vách núi một lần.

Thật sự là mỉa mai! Vân Tư Vũ mang bảo bảo còn đi xuống vách núi cứu Vân Dật, nhưng hắn lại vì bảo bảo đánh Vân Tư Vũ rơi xuống vách núi. Hiện tại đại phu lại nói cho hắn biết, hắn một lòng che chở bảo bảo căn bản là không tồn tại.

Sắc mặt Vân Dật trắng bệch, lung lay sắp ngã, hắn quả thật như lời Vân Tư Vũ nói, dối trá lại ích kỷ ư?

Lục Nhã Âm cho rằng hắn là quá mức thất vọng, vội vã an ủi: “Vân Dật, ngươi đừng có gấp, hài tử đều sẽ có.”

Hắn không nhịn được có chút tự trách, mắt thấy tạo mối quan hệ với Vân Tư Vũ là không thể nào. Hiện tại hài tử cũng chỉ là một hồi hư ảo, làm hại Vân Dật cao hứng hụt một hồi, sớm biết hắn liền không nên hẹn y ra ngoài, thật sự là khéo quá hóa vụng.

Mà hắn không biết, lần du lịch lưu lại này di chứng về sau không chỉ đơn giản như vậy.

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 82: Vân Thiển Đắc Thế, Vân Dật Bị Bệnh

Chờ Vân Dật tiều tụy mất mát trở lại phủ Chiến thiên tướng quân, phát hiện hắn mới rời khỏi mấy ngày, tình huống trong phủ đã có biến hóa rất lớn.

Tổng quát mà nói, thế lực hậu viện dường như vẫn là như vậy, hắn vẫn là Chính quân, Vân Thiển vẫn là Trắc quân lớn lối, hai vị Thị quân vẫn kết minh, một bên bị Vân Thiển ức hiếp, một bên nghĩ đến ức hiếp hắn chiếm vị trí Chính quân này, lại thất sủng như quả hồng mềm.

Thế nhưng Vân Dật nhạy bén cảm giác được, thái độ của Tô Văn đối với Vân Thiển thay đổi. Trước đây mặc dù cũng hàng đêm nghỉ ở chỗ Vân Thiển, nhưng nhìn tới giống như là đang giận, nhìn ra được nàng cũng không phải yêu thích Vân Thiển như thế. Thế nhưng hiện tại ánh mắt Tô Văn nhìn Vân Thiển rõ ràng hiền lành rất nhiều, không có lạnh lùng như lúc trước, nàng đây là trong lòng thừa nhận thân phận Vân Thiển ư.

Trong lòng Vân Dật có chút ngạc nhiên, đối với Vân Thiển hắn vẫn là hiểu rất rõ, người đệ đệ này mặc dù có chút điêu ngoa tùy hứng, thế nhưng lại không có tâm kế quá sâu, muốn nói là hắn giở trò gì làm cho Tô Văn trong mấy ngày liền thay đổi cái nhìn với hắn, đó là không thể.

Đó tất nhiên là trùng hợp xảy ra chuyện gì, để cho Tô Văn sinh ra thiện cảm với y.

Mặc dù Vân Dật nhìn như không tranh, thế nhưng hắn là Chính quân. Mặc dù bây giờ nhìn lại Tô Văn có chút lạnh nhạt với hắn, nhưng trước sau vẫn là hắn đang quản nhà, thủ hạ tự nhiên vẫn có không ít người có thể dùng. Cho nên, mặc dù hắn rời đi mấy ngày, muốn biết chuyện phủ Tướng quân xảy ra chuyện gì cũng không phải việc gì khó.

Đúng như hắn suy nghĩ, sau khi hắn đi Vân Thiển bất quá là vẫn như ta ngày xưa, cũng chưa làm ra chuyện gì ngoài dự đoán của mọi người. Nhưng là, hôm qua Nữ hoàng bệ hạ lại đột nhiên triệu Tô Văn tiến cung. Thái độ Tô Văn sau khi trở về đối với Vân Thiển dường như có chút không giống, cũng không ai biết tại sao.

Bất quá Vân Dật biết rõ, địa vị của Nữ hoàng bệ hạ ở trong lòng Tô Văn cao hơn tất cả, thật sự có một chút cảm giác như quân muốn thần chết - thần liền không thể không chết. Hiện tại Tô Văn sau khi đi gặp qua Nữ hoàng bệ xong liền thay đổi thái độ với Vân Thiển, chẳng lẽ là Nữ hoàng bệ hạ coi trọng Vân Thiển?

Thế nhưng suy đoán như vậy thật sự là không hề có đạo lý, dù sao Vân Thiển vốn phải là Hoàng quý quân của Nữ hoàng bệ hạ, lại bởi vì ở trong cung thất thân cho Tô Văn mới tiến tới thành Trắc quân của Tô Văn. Nữ hoàng bệ hạ không trách tội đã là rộng lượng hiếm thấy, làm sao có khả năng còn coi trọng Vân Thiển chứ?

Chuyện này rốt cuộc là như thế nào, Vân Dật thật sự là không nghĩ ra.

Đương nhiên, Vân Dật cho dù có thông minh cũng không thể đoán được việc này và chuyến du lịch lần này có quan hệ.

Hắn mặc dù biết Nữ hoàng bệ hạ và Phong Lăng Hề có quan hệ không bình thường, thế nhưng là người bình thường đều sẽ không cảm thấy Nữ hoàng bệ hạ sẽ bởi vì một thần tử vui giận mà can thiệp việc nhà một thần tử khác ư? Hắn còn chưa ý thức được, bất kỳ chuyện không bình thường nào xảy ra ở trên người Nữ hoàng bệ hạ và Phong Lăng Hề đều là bình thường.

Phong Lăng Hề hiện tại bị thương, bị cưỡng chế nằm trên giường cái gì cũng không thể làm. Thế nhưng nàng không thể động tay không thể động chân, nhưng còn có thể động miệng. Vì vậy liền làm cho người mịt mờ truyền đạt một chút ý của mình cho Nữ hoàng bệ hạ. Sau đó Nữ hoàng bệ hạ rất là tích cực lập tức triệu Tô Văn tiến cung, mịt mờ biểu đạt mình rất thưởng thức Vân Thiển. Vân Thiển điêu ngoa tùy hứng, hung hăng không biết thu lại đều bị Nữ hoàng bệ hạ khen thành đơn thuần không có tâm cơ, cuối cùng còn than thở biểu đạt ra một chút mình tiếc nuối khi không thể thu một nam tử tốt như vậy vào hậu cung.

Vì vậy, Tô tướng quân các loại áy náy, các loại tự trách, các loại nhận sai, sau đó quyết định muốn đối xử tử tế với Vân Thiển. Đây chính là nam nhân mà Nữ hoàng bệ hạ xem trọng, coi như là vì để cho Nữ hoàng bệ hạ an tâm, nàng cũng phải đối xử với hắn thật tốt thôi!

Vì vậy, Vân Dật về kinh chậm hơn đám người Phong Lăng Hề một ngày liền nhìn thấy thái độ của Tô Văn với Vân Thiển thay đổi.

Đại thần dao động trung thành và tận tâm tuyệt đối với mình, Nữ hoàng bệ hạ không hề cảm thấy gánh nặng trong lòng. Phong Lăng

Hề chỉ là không muốn để cho Vân Dật dễ chịu, vừa không có ý muốn chỉnh chết Tô Văn. Nàng không có gì hay rối ren; về phần hậu viện cháy, sẽ tạo thành tổn thương trong lòng Tô Văn như thế nào, Nữ hoàng bệ hạ chuyện đương nhiên nghĩ tới, đắc tội người của Phong Lăng Hề kết quả thật lòng như thế đã rất tốt đẹp, không cụt tay cũng không thiếu chân, có cái gì không tốt mà lo lắng?

Tất cả những chuyện này Vân Dật tự nhiên không biết, chỉ là nghe nói Vân Tư Vũ rõ ràng không có chuyện gì, còn trở lại phủ Nhàn vương trước hắn một bước. Trong lòng khó tránh khỏi bất an, hắn mặc dù có chút tâm tư với Phong Lăng Hề, thế nhưng chuyện này cũng không cản trở hắn sợ nàng. Bởi vì phần bất an này, bên cạnh Vân Thiển đột nhiên có thêm một tiểu thị xa lạ không quan trọng gì, loại chuyện nhỏ hắn này tự nhiên cũng không có để ở trong lòng.

Bất quá sau một khoảng thời gian Vân Dật thấp thỏm, phát hiện phủ Nhàn vương rõ ràng vẫn không có động tĩnh gì; không riêng gì Nhàn vương điện hạ vẫn không hề lộ diện, ngay cả Vân Tư Vũ đều cũng ở trong phủ Nhàn vương phủ chưa từng ra khỏi cửa. Điều này làm cho Vân Dật có chút yên lòng, thế nhưng là lại không thể không nghĩ đến, có phải là Vân Tư Vũ bị thương nặng, cho nên Phong Lăng Hề mới vẫn chăm sóc hắn. Nếu như vậy, Nhàn vương điện hạ không phải là không muốn gây sự với hắn, mà là không có thời gian gây sự với hắn.

Một khi Vân Tư Vũ đi đời nhà ma, hoặc là chờ vết thương của y tốt lên, Nhàn vương điện hạ chỉ sợ chuyện đầu tiên làm chính là tìm hắn tính sổ.

Vì vậy, tâm Vân Dật lại dâng lên, cứ như vậy cả ngày tâm thần hoảng hốt, tâm thần bất an đứng ở phủ Tướng quân cũng không ra

khỏi cửa.

Nhoáng một cái ba tháng trôi qua, hắn lúc này mới phục hồi lại tinh thần, thế nhưng là phát hiện trong lúc hắn không ý thức, Tô Văn và Vân Thiển rõ ràng đã như keo như sơn. Điều này làm cho hắn không trở tay kịp, căn bản không biết chuyện này xảy ra từ lúc nào.

Nhìn Tô Văn che chở Vân Thiển trăm bề, Vân Dật mặc dù không muốn thừa nhận. Thế nhưng trong lòng hắn vẫn là không nhịn được đố kị, mặc dù người kia là đệ đệ ruột của hắn.

Phải biết cho dù là lúc đó hắn và Tô Văn mới vừa thành thân, Tô Văn cũng chưa từng dịu dàng như nước trôi như thế. Tô Văn vốn là người khá là nghiêm túc, giữa bọn họ vẫn luôn là tương kính như tân. Tô Văn đối xử tốt với hắn, nhưng tuyệt đối sẽ không ở trước mặt mọi người có động tác quá mức thân mật với hắn.

Thế nhưng ai tới nói cho hắn biết, hiện tại công khai ở trong vườn hoa, hai người ôm nhau một chỗ không đếm xỉa hạ nhân đi ngang qua lại là xảy ra chuyện gì?

Vân Dật thất thần nhìn hai người phía xa, môi bị cắn đến trắng bệch. Lúc này mới chợt nhớ tới, dường như từ sau khi Vân Thiển vào phủ, Tô Văn liền chưa bao giờ qua tới trong phòng hắn.

Vân Dật hoảng hốt nhìn hai người rời đi nhưng không có nhìn thấy, cách hai người một khoảng cách tiểu thị quay đầu lại liếc mắt nhìn hắn, trong mắt mang theo khinh thường.

Tiểu thị nào đó nội tâm đang gầm thét: ‘Cũng dám làm thương tổn đến Vương quân, có hài tử ghê gớm lắm đúng không? Cho ngươi mãi mãi cũng không mang thai được hài tử! Cho ngươi cả đời

làm quả phụ! Vương gia hiện tại không rảnh, cũng không thể để cho một ít người quá mức thoải mái phải không? Phải biết, Vương gia đã bị Vương quân buộc nằm ở trên giường ròng rã ba tháng, thật sự là tương đối oán niệm, những điều này đều là do công lao của vị nào đó giả mang thai.'

Tiểu thị nào đó vừa đi, vừa nhớ lại những kiến thức học được ở Tri Phong lâu, như thế nào để bắt lấy lòng của nữ nhân.

Vì vậy, Vân Thiển có thể như keo như sơn với Tô Văn, ngoại trừ Nữ hoàng bệ hạ một phen cảm thán, dứt khoát là công lao của vị giả tiểu thị này rồi! Bằng không dựa vào tính tình lớn lới của Vân Thiển, Nữ hoàng bệ hạ cũng có thể nói ba hoa chích chòe, Tô Văn cũng đối xử tử tế với hắn không được bao lâu.

Tựa hồ còn ngại lần này kích thích không đủ, Vân Dật rất hoảng hốt trở về phòng, nhưng đúng lúc nghe thấy hai tiểu thị hầu hạ bên cạnh mình ở trong sân viện nói chuyện phiếm.

Một người trong đó lo lắng nói: "Nghe nói Tướng quân có ý định muốn tăng địa vị của Vân Trắc quân lên, đây là chuyện có thể tương đối bất lợi với Chính quân."

Tên còn lại hoài nghi nói: "Ngươi nghe ai nói? Chuyện này không thể nào, cũng đã là Trắc quân, tăng lên chẳng phải là thành Chính quân rồi?"

"Ngươi đừng không tin, ta nghe nói Tướng quân đúng là có ý định nâng Vân Trắc quân lên vị trí Bình phu, chỉ là tạm thời không có lý do hợp lý. Bất quá Vân Trắc quân hiện tại được sủng ái như vậy, nói không chừng chẳng rất nhanh sẽ truyền ra tin vui. Nếu là sinh tiểu thư, vậy coi như là trưởng nữ của Tướng quân, đến lúc đó cho

dù Tướng quân nâng địa vị cho Vân Trắc quân lên cũng hợp tình hợp lý."

Mấy câu nói của Nữ hoàng bệ hạ làm cho Tô Văn cảm thấy bạc đãi Vân Thiển, thật xin lỗi Nữ hoàng bệ hạ vì đã thưởng thức Vân Thiển, cộng thêm gần đây Vân Thiển rất làm cho Tô Văn thoả mãn, dĩ nhiên là có suy nghĩ làm cho hắn và Vân Dật đứng ngang hàng.

"Chuyện này cũng đúng, dù sao Chính quân đến bây giờ còn chưa có gì, hiện tại Tướng quân lại căn bản không đến sân chúng ta..."

Vân Dật lung lay sắp ngã, hai tiểu thị còn nói thêm những gì hắn căn bản không có nghe lọt, một mình trở về phòng, rốt cuộc không nhịn được đau lòng rơi lệ.

Kỳ thật Chính quân không được sủng ái rất thông thường, nhưng Tô Văn vốn là có tình cảm với Vân Dật. Mặc dù không có đến triền triền miên miên, đến mức độ khó phân khó rời, thế nhưng chưa bao giờ bạc đãi hắn. Trên thực tế, Tô Văn mặc dù đối xử với phu thị của mình cũng không tệ, thế nhưng đối xử với Vân Dật Chính quân này kỳ thật vẫn còn có chút thiên vị. Cho nên vẫn luôn chú ý cho hắn duy trì uy nghiêm của Chính quân, cũng là bởi vì thái độ của nàng, mới để hai vị Thị quân lớn lối như hiện tại vậy. Cho nên hiện tại lạnh nhạt như vậy, làm cho Vân Dật rất là không chịu nổi.

Ông trời đây là đang trừng phạt hắn ư? Trừng phạt hắn không biết thỏa mãn, trong lúc Tô Văn đối xử tốt với hắn, hắn không cam lòng nàng có hai Thị quân, thậm chí động tâm tư với Phong Lăng Hề, hối hận lựa chọn lúc trước. Cho nên hiện tại ông trời mới thu hồi đối xử tốt của Tô Văn dành cho hắn, tất cả đều cho Vân Thiển.

Vân Dật đau lòng, khổ sở, đố kị, bất quá hắn cũng không có làm gì. Về phần là không muốn làm, hay là chưa kịp làm cũng không rõ ràng, bởi vì hắn bị bệnh.

Vân Dật bị bệnh, Tô Văn cũng không có tuyệt tình như vậy. Trong lúc hắn ở trong phòng ngây người mấy ngày, dù sao vẫn là Chính quân của nàng không phải sao? Bất quá Vân Dật rõ ràng cảm giác được thái độ của Tô Văn đối xử với hắn lạnh lùng rất nhiều.

Nhìn Vân Dật, Tô Văn liền không khỏi nhớ tới lời Nữ hoàng bệ hạ nói, nam tử vẫn là đơn thuần một chút mới tốt. Nếu không ở trong triều vì chuyện nước dốc hết lòng, về nhà còn phải lo lắng cho phu thị mình tính kế mình, đó không phải là thêm mệt mỏi ư?

Kỳ thật Nữ hoàng bệ hạ nói lời này, chỉ là vì biểu đạt vẻ đẹp "đơn thuần". Thế nhưng lại vừa vặn đâm trúng chỗ đau của Tô Văn, chuyện lúc trước mình bị bỏ thuốc chiếm đoạt Vân Thiển, nàng trước giờ vẫn là canh cánh trong lòng. Nàng là thật lòng yêu thương Vân dật, cảm thấy hắn hiền lành hiểu chuyện, cho nên nàng hoàn toàn không thể tha thứ Vân Dật ở sau lưng đâm nàng một đao, mặc kệ hắn có nỗi khổ tâm gì.

Mà Vân Dật cũng bị chuyện này đả kích, hơn nữa hắn cũng vẫn cho là: toàn bộ mọi chuyện chính là Vân Thiển tính kế hắn và Tô Văn. Cho nên không muốn nói ra chân tướng, ích kỷ phá huỷ đệ đệ của mình. Bởi vậy vẫn chưa từng tìm Tô Văn giải thích, thế cho nên Tô Văn xem yên lặng của hắn là chột dạ đuối lý. Cho nên mặc dù chuyện kia làm nàng cảm thấy có chút đáng ngờ, cũng không có tâm tình đi thăm dò. Cho nên chính thức trợ giúp độc thủ sau màn liền nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật.

Vân Dật cảm giác rất bất lực, hắn không biết nên làm như thế nào để cứu vãn; mà Tô Văn cho dù là bởi vì hắn ngã bệnh ở bên cạnh hắn, trên đường cũng đi qua chỗ Vân Thiển, nhìn qua, ngược lại thật sự là say mê quyến luyến Vân Thiển.

Vân Dật trôi qua thật không tốt, có người cũng giống như hắn trôi qua không tốt.

* * *

Võ vương Hoàng Kỳ Anh là tỷ muội duy nhất trên đời của Tiên hoàng, lúc trước quan hệ với Tiên hoàng không tệ, thêm nữa bà ngay từ đầu cũng chưa từng ngấp nghé Phượng vị. Cho nên an ổn sống ở đất phong của mình cho đến bây giờ, chỉ là lại không nghĩ bà chỉ cần nửa bước liền bước vào quan tài lại đột nhiên bắt đầu tham vọng mở rộng thế lực.

Giờ khắc này Hoàng Kỳ Anh nhìn người bịt mặt đột nhiên nhảy từ cửa sổ vào, nôn nóng quát: “Sao bây giờ ngươi mới xuất hiện? Nữ nhi của ta đã mất tích suốt ba tháng!”

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 83: Trong Lúc Dưỡng Thai

Người đến nhìn thân hình là nữ tử, không có chút nào bởi vì đến chậm mà áy náy bất an, chỉ là lạnh lùng nói: “Gọi ta đến cũng là bởi vì việc này?”

Giọng nói kia, giống như Hoàng Ngọc Quỳnh mất tích chính là chuyện nhỏ bé không đáng kể, làm cho người cảm thấy Hoàng Kỳ Anh nếu như thật sự chỉ là bởi vì chuyện này gọi ả đến, đó thuần túy chính là đang làm trễ nãi thời gian của ả.

Hoàng Kỳ Anh trong nháy mắt lửa giận toát ra, từ khi Hoàng Ngọc Quỳnh mất tích bà liền lo lắng không thôi, cho người tìm kiếm lại không có một chút manh mối nào, liên lạc người này vô số lần, người này lại không có phản ứng chút nào, đến bây giờ mới xuất hiện lại còn có thái độ như thế.

Võ vương không phải là người nóng tính, hiện tại bà coi trọng nhất là chuyện nữ nhi vô cớ mất tích, chuyện mình cần làm cũng không biết có bại lộ hay không. Vốn là vô cùng nôn nóng, lại bị người này kích thích một cái, muốn không bùng phát cũng không được!

Bất quá, ả vẫn chưa động thủ, bà vẫn không có mất đi lý trí, biết mình căn bản cũng không phải là đối thủ của người này, chỉ là cười mỉa mai nói: “Nữ nhi của ta nếu như là đã xảy ra chuyện gì, ngươi cho rằng ngươi có thể không đếm xỉa đến ư?”

Đối mặt với uy hiếp của bà, trong mắt người kia mang theo một tia khinh thường, không chút nào hoảng loạn: “Hừ! Bản thân nàng tự chủ trương, động người không nên động, chọc giận Phong Lăng Hề, giờ trách được ai?”

Nghe vậy, Hoàng Kỳ Anh có chút hoảng rồi: “Ngươi là nói Ngọc Quỳnh là bị Phong Lăng Hề bắt được?” Bị Phong Lăng Hề bắt được, đó chẳng khác nào bị Nữ hoàng bệ hạ bắt được? Nữ hoàng bệ hạ tùy ý để Phong Lăng Hề làm như vậy, có phải là đã biết cái gì rồi không? Hoặc là căn bản chính nàng để cho Phong Lăng Hề ra tay, Hoàng Kỳ Anh càng nghĩ càng bất an.

Mà so với bà kinh hoảng, thì người bịt mặt kia có vẻ bình tĩnh đến mức dị thường. Ả căn bản không quan tâm đến chuyện sống chết của Hoàng Ngọc Quỳnh, cũng không quan tâm đến chuyện sống chết của Hoàng Kỳ Anh. Cho dù chuyện Hoàng Kỳ Anh tạo phản bại lộ thì như thế nào, ả căn bản không cần phải lo lắng sẽ bị liên lụy.

Chỉ là Hoàng Kỳ Anh còn có chút tác dụng, ả mới sẽ đến gặp mặt bà, lão bà tầm thường này lại còn vọng tưởng uy hiếp ả, thật sự là ngây thơ!

Ả nếu như muốn mạng bà, bất quá là chuyện trong chớp mắt, bảo đảm bà ngay cả thi thể cũng sẽ không lưu lại.

Hiển nhiên Hoàng Kỳ Anh mặc dù có ý đồ tạo phản, thế nhưng không đủ dứt khoát, vừa nghĩ đến Nữ hoàng bệ hạ có thể đã biết âm mưu của mình sắc mặt liền trắng bệch.

Hoàng Kỳ Anh ngay cả lúc còn trẻ cũng không có dũng khí tranh vị, toàn dựa cả vào quan hệ tốt với Tiên đế, mới được Tiên đế che chở. Hiện tại lớn tuổi, tự nhiên càng thêm không có phần dứt khoát

kia. Bà bất quá là bị người trước mắt khơi gợi lên dục vọng bị đè nén hơn nửa đời người, cộng thêm Hoàng Ngọc Quỳnh có tham vọng khuyên bảo, bà mới có thể nhất thời hồ đồ lên thuyền giặc.

Phải nói Hoàng Kỳ Anh xác thực nắm giữ cơ hội và điều kiện rất tốt, nhưng là năng lực lại quá yếu một chút; mà Hoàng Ngọc Quỳnh lại không khéo bị Phong Lăng Hề nhìn chằm chằm, nhất định con đường tạo phản này tràn ngập nhấp nhô.

Hoàng Kỳ Anh hiện tại đâm lao phải theo lao, nữ nhi bị bắt, ngay cả người nghĩ kế cũng không có. Bà chỉ có thể hy vọng người trước mặt vẫn rất thần bí này.

“Là ngươi thuyết phục ta tạo phản, ngươi cũng không thể thấy chết mà không cứu.”

Người kia khẽ cười một tiếng, tiếng cười rất mỉa mai: “Yên tâm, ta đương nhiên sẽ không bỏ dở nửa chừng, Phong Lăng Hề còn chưa có chết đâu...” Câu cuối cùng giọng điệu rõ ràng thả ra nhẹ, lại làm cho người nghe cảm giác sợ nổi da gà.

Hiển nhiên, người bịt mặt này không phải nhằm vào Nữ hoàng bệ hạ, không phải coi trọng Phượng vị mới lợi dụng Hoàng Kỳ Anh; mà là nhằm vào Phong Lăng Hề, nhìn bộ dáng như vậy, người này đúng là hận không thể đi giết chết Phong Lăng Hề.

Phong Lăng Hề không chút nào biết có người hận cô như vậy, cũng không biết Nữ hoàng bệ hạ trải qua một loạt ám sát, Võ vương soán vị cướp ngôi đều là bởi vì cô.

Xem ra người thần bí bịt mặt này vô cùng rõ ràng quan hệ của Nữ hoàng bệ hạ và Phong Lăng Hề trong đó, biết Nữ hoàng bệ hạ

sẽ không mặc kệ Phong Lăng Hề chết sống. Cho nên muốn đối phó Phong Lăng Hề, thì phải cùng lúc đối phó với Nữ hoàng bệ hạ. Bằng không có Phong Lăng Hề làm chỗ dựa thì tương đương với nắm giữ toàn bộ nước Hoàng Vũ, cộng thêm bản lãnh của bản thân Phong Lăng Hề, muốn đối phó nàng quả thực còn khó hơn lên trời.

Hơn nữa, đem con mắt nhắm ngay Nữ hoàng bệ hạ cũng có thể nhiễu loạn tầm mắt, làm cho Phong Lăng Hề bận bịu việc bảo vệ Nữ hoàng bệ hạ mà sơ suất đề phòng, làm cho ả tìm được càng nhiều cơ hội.

Cho nên ả mới sẽ tìm tới Hoàng Kỳ Anh.

* * *

Nằm trên giường suốt ba tháng, Nhàn vương điện hạ cuối cùng cũng coi như là được phép xuống giường. Cô đều sắp mốc meo, bất quá cô nằm cũng có một chỗ tốt, Vân Tư Vũ sẽ ở bên cạnh cô, sẽ không nhảy tới nhảy lui, làm người ta kinh ngạc run rẩy.

Bụng của Vân Tư Vũ đã nhô ra, bất quá lại không có chút nào triệu chứng không tốt khi mang thai, vẫn nhảy nhót tưng bừng, chỉ là bị tẩm bổ đến mập lên một chút, mặt tròn hơn một chút, trắng trẻo mềm mại như cái bánh bao, Phong Lăng Hề không có việc gì liền bóp hai cái.

Mà Vân Tư Vũ khoảng thời gian này, ngoại trừ giám sát Phong Lăng Hề dưỡng thương, còn từng giờ từng khắc nghĩ tới làm sao dạy dỗ bánh bao nhỏ trong bụng. Bởi vì lý tưởng vĩ đại của hắn là muốn bồi dưỡng cho bánh bao nhỏ thành văn võ song toàn, y - độc song tuyệt*, cầm kỳ thư họa, Kỳ môn độn giáp**, không gì không

biết, không chỗ nào không thông, tài hoa hơn người, tiểu yêu nghiệt có một không hai trên đời!

(*Y – độc song tuyệt: hai việc chữa bệnh và hạ độc đều xuất chúng.

**Kỳ môn độn giáp là: thuật tiên đoán cổ đại của Trung Quốc gồm có 3 hình thức là “Kỳ môn”, “Thái ất” và “Lục nhâm”. “Kỳ môn” được gọi đủ là “Kỳ môn độn giáp”. Đây chính là loại hình quan trọng nhất và có ảnh hưởng lớn nhất trong ba bộ môn chiêm bốc trên. Người ta tiến hành nghiên cứu Kỳ môn độn giáp bởi đây chính là di sản văn hoá của người Trung Hoa, là phương pháp nhận thức vũ trụ quan uyên thâm của tổ tiên người Trung Quốc về thế giới. Kỳ môn độn giáp chính là sự kết hợp hài hoà giữa thời gian, không gian và các con số. Nó thể hiện một cách tổng thể, một cách đa tư duy các hình thức tồn tại của vạn vật cũng như bất kì một đặc điểm hay mối quan hệ giữa các sự vật ấy. Kỳ môn độn giáp có giá trị lớn và có ý nghĩa tích cực về mặt tư duy đa chiều đối với sự phát triển của Triết học và khoa học phương Đông. Đây chính là những kiến thức để hiểu biết về thế giới tự nhiên khác xa với những kiến thức khoa học của các nền văn hoá phương Tây. Kỳ môn độn giáp có tầm quan trọng theo nghĩa hẹp giúp cho quan lại trong chế độ phong kiến có được phương hướng chiến lược trong lĩnh vực quân sự.)

Vì vậy, tiểu mèo hoang có ý tưởng vĩ đại rất chú trọng bảo vệ trong tương lai liền nổi lên vấn đề dưỡng thai, lại tìm kiếm vài sư phụ cho bánh bao nhỏ.

Y: tự nhiên là Duẫn Thiểu Thiên; độc: hắn liền tự mình lên; cầm: tự nhiên là Giải Ngữ; những thứ khác Vân Tư Vũ quyết định bây giờ còn không có tìm được ứng cử viên làm cho hắn hài lòng chọn

trước, tất cả đều giao cho Phong Lăng Hề. Bất quá Phong Lăng Hề bởi vì bị thương, cho nên hiện tại mới được phép đi nhậm chức.

Vì vậy, liền thấy Nhàn vương điện hạ một lúc cầm một quyển sách uể oải ghi nhớ, một lúc cầm kiếm múa làm cho người hoa cả mắt, một lúc quay về bàn cờ tay trái tay phải hỗ trợ nhau đánh, một lúc bày ra tờ giấy viết chữ vẽ tranh, một lúc còn phải dạy thiên thư* một hồi làm cho người có nghe nhưng không có hiểu.

(*Thiên là trời, thư là sách. Thiên Thư có nghĩa là sách trời, có thể là sách kể về các vị thần trên bầu trời.)

Nhàn vương điện hạ cuối cùng vất vả hoàn thành nhiệm vụ nhào tới về phía tiểu mèo hoang không ngừng nhét thức ăn vào trong miệng, muốn hôn một cái, kết quả lại bị Vân Tư Vũ đẩy ra, nghiêm túc nói: “Cái này không thể dạy!”

Phụt... Phong Lăng Hề dứt khoát hộc máu, vì hắn có thai nên cô đã sớm hồi phục vết thương thật tốt. Cô đã ba tháng nay không được ăn mặn, hiện tại thật vất vả được tiểu mèo hoang nghiêm khắc phê chuẩn cho cô khỏi hẳn, nhưng ngay cả hôn cũng không cho hôn, mạng của cô sao nặng nề đau khổ như thế?

Tầm mắt Nhàn vương điện hạ u oán rơi vào trên bụng của Nhàn vương quân, làm cho người ta nghĩ người ở trong bụng đó không phải bảo bảo của cô, mà là kẻ thù giết phụ thân của cô!

Vân Tư Vũ lại bắt đầu nhét một miếng điểm tâm vào trong miệng, gần đây hắn càng ngày càng đói bụng, đều ăn không đủ no. Nếu không phải là bụng hắn lớn nhỏ rất bình thường, hắn còn thật lo lắng sẽ sinh ra đứa mập mạp.

“Hề, nàng không thể nhìn bánh bao nhỏ như vậy. Nếu như nó học được, về sau cũng đều nhìn nàng như thế làm sao bây giờ?”

Phong Lăng Hề hoàn toàn thua ở trong tay hắn, bất quá chuyện Nhàn vương điện hạ muốn làm, làm sao dễ dàng buông tha như vậy chứ?

Cho nên cuối cùng Nhàn vương quân đại nhân vẫn là ỡm ờ bị hôn đến thở hồng hộc, Phong Lăng Hề nhân cơ hội nói dối quá mức khẩn trương với Vương quân đại nhân: “Dựa vào cách dạy dỗ của chàng như thế, bánh bao nhỏ sau này nhất định sẽ rất xuất sắc. Sau đó sẽ có rất nhiều người đố kị nó, một khi có người phát hiện khuyết điểm của nó, khẳng định sẽ không chút lưu tình công kích nó. Cho nên, chuyện nam nữ, nó cũng cần hiểu rõ. Nếu không đến lúc đó nếu là có người phát hiện nó ngu ngốc, nó nhất định sẽ bị người tàn nhẫn cười nhạo, nói không chừng còn có thể lưu lại bóng ma trong lòng, thất bại hoàn toàn...”

Nhàn vương điện hạ chỉ hai ba câu mà biểu đạt ra quan hệ lợi hại trong chuyện này, không chút nào bởi vì vận mệnh bi thảm người trong miệng cô là đứa nhỏ của mình mà có chút hổ thẹn.

Mà Nhàn vương quân đại nhân lại theo sự miêu tả của nàng, tưởng tượng hình ảnh bánh bao nhỏ yêu nghiệt đáng yêu của hắn bị người cười nhạo, sau đó dứt khoát nổi giận, vì vậy tức giận ôm cổ Phong Lăng Hề gặm lên.

Nhàn vương điện hạ híp híp mắt, mặt mũi tràn đầy thực hiện thành công.

Tiểu mèo hoang mang thai, đây là chuyện lớn, vì vậy Phong Lăng Hề dứt khoát đình công.

Duẫn Thiểu Thiên bị cô lưu lại, chuyện gì cũng không cần làm, chỉ cầu mỗi ngày bắt mạch cho Vân Tư Vũ, suy nghĩ như thế nào để an thai, các loại vấn đề bồi bổ như thế nào là thích hợp.

Mà Bạch Khung và Cảnh Duyệt lại bị ném cho Nữ hoàng bệ hạ, mặc cho Nữ hoàng bệ hạ dặn dò. Sau đó chuyện Võ vương tạo phản, Nhàn vương điện hạ không quan tâm!

Mặc dù Phong Lăng Hề bày tỏ bất mãn với đống thịt trong bụng Vân Tư Vũ ở trong lòng Vân Tư Vũ quá mức quan trọng, thế nhưng chuyện nên làm cô vẫn là làm được rất đúng chỗ.

Chuyện Vân Tư Vũ mang thai, ngoại trừ người phủ Nhàn vương và Nữ hoàng bệ hạ, Thái hậu trong hoàng cung thì những người khác đều không biết chuyện. Phong Lăng Hề hoàn toàn phong tỏa tin tức, chỉ hy vọng ít một chút phiền toái. Đặc biệt là sau chuyện đi qua rơi vách núi lần đó, Phong Lăng Hề càng thêm cẩn thận một chút. Lúc như thế này, cô không muốn nhìn thấy có người có ý đồ với Vân Tư Vũ.

Cho nên, phủ Nhàn vương lại thành thùng sắt lớn người không phận sự miễn tiến vào.

Cũng may Vân Tư Vũ cũng rất để ý bánh bao nhỏ trong bụng, cho nên hắn mặc dù rất hiếu động, thế nhưng lại không đề cập tới chuyện muốn ra cửa; hơn nữa, hắn vẫn bận dạy dỗ bánh bao nhỏ cũng không tính nhàm chán, cộng thêm vào còn có Phong Lăng Hề ở bên cạnh, hắn cũng là đàng hoàng ở trong vương phủ chờ sinh bánh bao.

Về phần trong vương phủ tùy ý có thể thấy được tàn hoa bại liễu, đây chẳng qua là Vương quân đại nhân lúc tản bộ ngứa tay mà thôi.

Về phần xác cá nổi lên ở trong hồ sen, đó bất quá là kết quả Vương quân đại nhân hào hứng đến bắt lên chơi một lúc lại trả về. Về phần bảo khố trong vương phủ mất trộm, đó bất quá là Vương quân đại nhân cảm thấy nên tích trữ một chút tiền tiêu vặt cho bánh bao nhỏ, còn...

Tóm lại vương phủ nhìn như bình tĩnh, lại một mảnh gà bay chó sủa khắp nơi, nhìn như náo loạn, lại vô cùng hài hòa. Tất cả mọi người đều ngóng trông tiểu thế nữ mau nhanh sinh ra, để cho bọn họ có bánh bao chơi.

Tiểu hồ ly và bạc băng cũng bày tỏ cảm thấy rất hứng thú với bánh bao nhỏ, luôn là thừa dịp lúc Vân Tư Vũ ngủ trưa lén lén lút lút tới gần bụng của hắn, một con duỗi ra móng vuốt, một con duỗi ra đuôi dán lên. Nếu như cảm giác được bên trong có cái gì đang động, sẽ rất hưng phấn mà xoay vòng quanh.

Bởi vì lúc trước rơi xuống vách núi, hai con biểu hiện ra một trăm hai mươi phần trăm trung thành. Cho nên thái độ của Phong Lăng Hề đối với chúng nó ngược lại tốt hơn rất nhiều, bày tỏ mình rất độ lượng rộng lớn không bất hòa tính toán với hai con sủng vật.

Lại qua một tháng, Võ vương sau khi làm một chút chuẩn bị, rốt cục không nhịn được hành động.

Hoàng Kỳ Anh và người bịt mặt thương lượng xong, do người bịt mặt tự mình ra tay đối phó với Nữ hoàng bệ hạ. Sau đó Hoàng Kỳ Anh tập kết binh mã của mình chờ Nữ hoàng bệ hạ băng hà, thừa lúc trong triều hỗn loạn thì một bước đánh vào kinh thành đoạt vị.

Sau đó muốn đối phó với Nhàn vương điện hạ như thế nào, tự nhiên không phải việc khó gì.

Hoàng Kỳ Anh từng được chứng kiến một ít bản lãnh của người bịt mặt, cho nên rất tin tưởng ả, không chút nào cân nhắc vấn đề người bịt mặt có thể ám sát thành công hay không.

Nhưng bà chờ đến lúc đó cũng không phải là có cơ hội xuất binh đoạt vị, mà là Nữ hoàng bệ hạ xuống đao giết người, một khắc đó bà mới biết mình rốt cuộc có bao nhiêu ngu xuẩn, giành ăn với hổ. Cuối cùng sẽ không có kết quả gì tốt, bà bất quá là một con cờ có cũng được mà không có cũng không sao.

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 84: Bánh Bao Nhỏ Đáng Yêu

Võ vương một khi có dị động, đám người Bạch Khung dĩ nhiên phát hiện. Sau đó Nữ hoàng bệ hạ đương nhiên sẽ không chờ bà xuất binh, trực tiếp quay về Phong Lăng Hề mượn Dạ Tinh ám sát Võ vương.

Kết quả tự nhiên là rất thành công, chỉ tiếc ai cũng không có phát hiện tất cả những chuyện này đều có người trong bóng tối điều khiển.

“Ha ha... mọi chuyện đã giải quyết, Phong Lăng Hề, ngươi có phải là nên thả lỏng cảnh giác hay không?” Âm thanh sâu kín nương theo mùi máu tanh nhẹ nhàng vang lên, nhưng không có người nào nghe thấy.

Ả sẽ không ngây thơ giống như Hoàng Kỳ Anh vậy, chuyện thích khách một ngày không giải quyết hoàn toàn, phòng vệ bên cạnh Nữ hoàng bệ hạ liền một ngày sẽ không giảm xuống. Hiện tại Phong Lăng Hề không biết bởi vì nguyên nhân gì co đầu rụt cổ lên, phòng vệ bên cạnh Nữ hoàng bệ hạ chỉ có thể càng thêm nghiêm ngặt. Ả cũng sẽ không ngốc đến mức đi ám sát Nữ hoàng, ả không sợ là kẻ thù với Nữ hoàng, thế nhưng ả lại không nghĩ cứng đối cứng với Phong Lăng Hề.

Vốn là người bịt mặt dự định vừa giao phó Nữ hoàng bệ hạ xong, một bên thừa dịp Phong Lăng Hề không đề phòng tìm cơ hội cho

nàng một đòn trí mạng. Thế nhưng Hoàng Ngọc Quỳnh bởi vì kiêng kỵ Phong Lăng Hề, rõ ràng khi ám sát Nữ hoàng bệ hạ thì mưu toan ám sát Phong Lăng Hề. Người bịt mặt ý thức được đánh rắn động cỏ, Phong Lăng Hề sẽ có phòng bị, cho nên cổ động Hoàng Kỳ Anh tăng nhanh hành động. Kỳ thật vốn là cố ý làm cho bà đi chịu chết, muốn lợi dụng bà chết đi để cho Phong Lăng Hề thả lỏng cảnh giác, quả nhiên đủ tàn nhẫn.

Phong Lăng Hề tự nhiên không biết có người đang tính kế cô, chỉ là một lòng ở bên cạnh Vân Tư Vũ chờ sinh nên vẫn chưa từng ra khỏi. Mặc dù tin tức chỗ đó của Nữ hoàng bệ hạ vẫn sẽ truyền tới chỗ cô nơi này, nhưng cô hoàn toàn không có để ở trong lòng.

Khí trời dần dần trở lạnh, ngày hôm đó rốt cục tuyết bay bồng bềnh rơi xuống. Vân Tư Vũ nâng cao bụng lớn không phải muốn ra ngoài chơi tuyết, bất quá hắn cũng biết đường trơn rất nguy hiểm. Cho nên rất nghe lời ngoan ngoãn ngồi ở một bên, ôm lò sưởi ấm áp nhìn Phong Lăng Hề chồng người tuyết.

Sau đó khi Phong Lăng Hề đang chồng ra một người tuyết nhỏ đáng yêu thì Vân Tư Vũ đột nhiên đổi sắc mặt, Phong Lăng Hề nhận ra được hắn khác lạ, có chút sốt sắng hỏi: “Làm sao vậy?”

Vân Tư Vũ cầm lấy nàng tay, ngây ngốc hỏi: “Hề, nàng nói bánh bao nhỏ có phải là thích người tuyết này không?”

Phong Lăng Hề còn chưa kịp hiểu rõ ràng sắc mặt hắn không tốt và bánh bao nhỏ thích người tuyết có quan hệ gì, Vân Tư Vũ đã kêu lên a a: “Đau đau đau đau quá... bánh bao nhỏ có phải là muốn đi ra hay không...”

Sắc mặt Phong Lăng Hề trong nháy mắt trở nên nghiêm nghị, trực tiếp ôm hắn trở về phòng. Khởi Vân lập tức cho người chuẩn bị, vương phủ trong nháy mắt náo nhiệt lên. Thế nhưng lại đâu vào đấy, không thấy chút nào hỗn loạn, giống như đã luyện tập qua vô số lần vậy, mỗi người đều toàn tâm toàn ý làm tốt chuyện mình nên làm.

Mà trên thực tế, khoảng thời gian này bọn họ đúng là luyện tập qua rất nhiều lần.

Sản công* cũng là đã sớm tìm kỹ, kinh nghiệm tuyệt đối tốt vô cùng, hơn nữa gia đình trong sạch, từ sớm đã vào ở trong phủ Nhàn vương chờ ngày này.

(*Sản công: ông đỡ đẻ.)

Chớ Huyên ầm ĩ kêu gào kéo sản công xông tới, thấy đầu Vân Tư Vũ đầy mồ hôi không khỏi an ủi: “Công tử, ngài nhịn một chút, tiểu thế nữ đi ra là tốt rồi.” Đây đơn thuần là phí lời.

Sản công liếc nhìn Phong Lăng Hề, thấy nàng không có ý muốn đi ra ngoài cũng không có nói nhiều, khoảng thời gian này y cũng nhìn ra được Nhàn vương điện hạ sủng Nhàn vương quân bao nhiêu.

Phong Lăng Hề đưa tay ra lau mồ hôi trên trán Vân Tư Vũ, sắc mặt có chút không dễ nhìn, giọng nói cũng rất dịu dàng: “Đau đớn liền nói ra.”

Vân Tư Vũ lắc lắc đầu, chỉ là cầm lấy nàng tay trừng mắt, nhưng là không kêu đau.

Được rồi, Nhàn vương quân đại nhân bây giờ còn có tâm tình cân nhắc vấn đề tiền đồ của bánh bao nhỏ. Hắn hiện tại nếu là làm

cho rất thê thảm, tiền đồ bánh bao nhỏ nhất định sẽ một mảnh tối tăm. Nếu là vừa sinh ra liền bị mẫu thân của mình ghét bỏ, vậy đáng thương biết bao chứ!

Ngoại trừ chuyện này, hắn thật sự cũng là không muốn để cho Phong Lăng Hề đau lòng. Bất quá dáng vẻ của hắn hiện tại đầu đầy mồ hôi, muốn làm cho người tin tưởng hắn một chút cũng không đau, thật sự là không có sức thuyết phục. Vì vậy, Phong Lăng Hề ngược lại càng thêm đau lòng.

Vì vậy, trong một mảnh yên tĩnh kỳ dị, quỷ dị nhất thì đỡ đẻ đã bắt đầu.

Ngoài phòng sinh một đám người vây quanh, lúc này lại đối mặt nhìn nhau, Vương quân đây là đang sinh con phải không? Tại sao một chút động tĩnh cũng không có?

Sau đó trong lúc bọn họ các loại suy đoán lo lắng, chỉ một thời gian ly trà, đột nhiên liền vang lên tiếng hài nhi khóc nỉ non.

Sản công ngẩn người trong đó, sau đó bị tiếng bên ngoài hoan hô thức tỉnh, mới vội vàng làm chuyện mình nên làm. Trong lòng không nhịn được nói thầm: ‘Thì ra sinh con dễ dàng như thế nha! Dễ dàng đến đến mức làm cho y cảm giác mình không có đất dụng võ.’

Vân Tư Vũ có chút mệt mỏi, thế nhưng trong mắt lại chứa đầy hưng phấn, không chút nào có ý muốn nghĩ ngơi một chút trước, trừng to mắt, chờ sản công ôm bánh bao nhỏ tới. Phong Lăng Hề đẩy mấy sợi tóc dính ở trên gương mặt hắn ra, sau đó nắm tay của hắn chờ.

Rốt cuộc sản công ôm bánh bao nhỏ được tắm rửa sạch sẽ đến, gói kỹ ôm lấy, thế nhưng là dáng vẻ có chút muốn nói lại thôi.

Vân Tư Vũ không khỏi căng thẳng, bánh bao nhỏ sẽ không phải là có vấn đề gì chứ?

Phong Lăng Hề an ủi bóp bóp tay của hắn, cau mày nói: “Có việc gì cứ việc nói thẳng.”

Sản công rốt cuộc do dự mở miệng nói: “Vương gia… là vị công tử.”

Sản công nói xong, phát hiện Phong Lăng Hề và Vân Tư Vũ đều nhìn y, tựa hồ là đang đợi y nói tiếp. Vì vậy sản công lại ngây người ra, đây là phản ứng gì? Sao y lại có cảm giác y và đôi phu thê này kết nối có cản trở thế?

Khởi Vân “xì” bật cười một tiếng, mở miệng nói: “Ngươi lo xa rồi, mặc kệ là tiểu thế nữ hay là tiểu công tử đều là bảo bối của Vương gia.”

Sản công ngẩn ra, thấy Nhàn vương điện hạ và Nhàn vương quân cùng nhau lộ ra vẻ mặt bỗng nhiên tỉnh ngộ, không khỏi có chút dở khóc dở cười. Đúng là y nghĩ quá nhiều, chỉ là khoảng thời gian này ở trong vương phủ nghe được nhiều từ nhất chính là tiểu thế nữ, cho nên y mới cho rằng Phong Lăng Hề thật sự ngóng trông muốn nữ nhi.

Hơn nữa ở tình huống bình thường, tất cả mọi người đều là ngóng trông sinh nữ nhi, vừa nghe nói là nam hài đều sẽ không nhịn được thất vọng. Cho nên y mới sợ Phong Lăng Hề sẽ chú ý đứa nhỏ này là một nam hài, nói thật y rất yêu thích đứa nhỏ này. Y đỡ

đẻ vô số hài tử, vẫn là lần đầu tiên trông thấy hài tử sinh ra đáng yêu lại ngoan ngoãn đến như thế.

Bánh bao nhỏ đoán chừng là bảo bảo ngoan ngoãn nhất, lúc ở trong bụng phụ thân không có dằn vặt phụ thân. Vân Tư Vũ mang thai duy nhất không thoải mái chính là thân thể cồng kềnh một chút, mà lúc sinh ra cũng không có dằn vặt phụ thân như thế. Hầu như tất cả nam tử đều sẽ bị cái thai chơi đùa chết đi sống lại, kết quả bánh bao nhỏ lại đi ra nhanh đến như vậy, thuận lợi như vậy, làm cho sản công kinh ngạc đến ngây người.

Cho nên, bánh bao nhỏ thành công được mẫu thân mình yêu thích, bởi vì nó biết đau lòng cho phụ thân.

Bởi vì là sinh ra trong tuyết đầu mùa, Phong Lăng Hề trực tiếp cho gọi bánh bao nhỏ là Phong Sơ Tuyết; mà một đám người trong vương phủ vẫn nhắc tới tiểu thế nữ, sau khi biết bánh bao nhỏ là nam hài, hoàn toàn không có phản ứng xấu xa, chỉ là lòng ngứa ngáy muốn nhìn tiểu công tử một chút, đáng tiếc, Phong Lăng Hề còn không chơi đủ, nơi nào đến lượt bọn họ?

Chớ Huyên ầm ĩ kêu gào mang theo sản công xuống lãnh tiền thưởng, Khởi Vân thì ở lại. Vì bánh bao nhỏ sau khi sinh ra dễ dàng cho chăm sóc, Khởi Vân lại là chuyên môn nghiên cứu vấn đề làm sao mang hài tử này, không thể không nói, Khởi Vân thật đúng là tiểu thị toàn năng.

Vân Tư Vũ nhìn bánh bao nhỏ một lúc, rốt cục ngoan ngoãn nhắm mắt lại nghỉ ngơi. Phong Lăng Hề vẫn biểu hiện ra một loạt hứng thú đắt đỏ với vật mềm mại này như cũ, mà hứng thú này vẫn kéo dài. Vì vậy liền nhất định bánh bao nhỏ bị mẫu thân chơi đùa các kiểu.

Nữ hoàng bệ hạ nhận được tin tức, ngày hôm sau sau khi lâm triều, liền ngay lập tức chạy tới phủ Nhàn vương, dáng vẻ kích động kia, không biết còn tưởng rằng là nàng làm mẫu thân đấy!

Nữ hoàng bệ hạ rất không hình tượng leo nằm lên một bên giường của đứa trẻ, líu ríu nói: “Tiểu bất điểm* tại sao có thể sinh ra đáng yêu như thế chứ?” Cẩn thật quan sát kỹ một phen, tiếp tục nói: “Lăng Hề, dung mạo của tiểu bất điểm rất giống ngươi nha! Trưởng thành nhất định là đại mỹ nhân, nếu không chúng ta giao ước đính hôn từ bé, chỗ béo bở không cho người ngoài...”

(*Tiểu bất điểm: nhóc con, cậu nhóc.)

Nữ hoàng bệ hạ hậu cung nhiều mỹ nhân như vậy, tự nhiên cũng có hài tử. Bất quá cũng không biết có phải là bởi vì hài tử của nàng rất nhiều, đối với hài tử của mình, nàng không dành bao nhiêu tình cảm sâu đậm; chỉ là lúc hài tử đầu tiên sinh ra mới có chút cảm giác hưng phấn, sau đó liền không có cảm giác gì, còn không kích động bằng sau khi nghe nói Phong Lăng Hề có hài tử.

Bánh bao nhỏ liên tục mở to mắt đen bóng nhìn nàng, không khóc không nháo, ai biết lúc này lại đột nhiên mở ra cổ họng khóc lớn lên.

Phong Lăng Hề một cước đá văng Nữ hoàng bệ hạ, đưa tay nhẹ nhàng vỗ vỗ bánh bao nhỏ, an ủi: “Không khóc, mẫu thân không giao ước đính hôn từ bé, không gả cho những người xấu một bụng âm mưu quỷ kế kia, về sau tự con chọn...”

Sau đó, bánh bao nhỏ thần kỳ ngừng khóc.

Nữ hoàng bệ hạ làm một vẻ mặt bị người bóp cổ, run giọng nói: “Lăng Hề, nhi tử nhà ngươi sẽ không là bị quỷ ám chứ?” Hài tử nhỏ như thế có thể nghe hiểu được lời các nàng nói?

Phong Lăng Hề trực tiếp liếc nàng một cái, cất giọng nói: “Tiễn khách!”

Sau đó Nữ hoàng bệ hạ kêu to oa oa bị đuổi ra phủ Nhàn vương.

Kỳ thật Phong Lăng Hề cũng không biết bánh bao nhỏ có nghe hiểu lời nói hay không. Bất quá bánh bao nhỏ xác thực một bộ dáng tinh quái, làm cho cô tin chắc, nhi tử của cô là một đứa trẻ thông minh!

Sắp đến tết, trong cung cũng bắt đầu trở nên bận rộn, mà năm nay tất cả mọi người đều sinh sống tốt, chỉ có Thái hậu rất không cao hứng.

Nguyên nhân ư, y đến bây giờ cũng không có nhìn thấy dưỡng tôn* của y. Phong Lăng Hề không có lương tâm kia, chỉ lo một nhà mình vui mừng thôi, hoàn toàn đã quên nguyện vọng của Thái hậu lão nhân gia này gấp rút muốn gặp được dưỡng tôn.

(*Dưỡng tôn: cháu nuôi.)

Vì vậy, sau khi hết năm, Thái hậu rốt cục không nhịn được, trực tiếp ra một đạo ý chỉ, làm cho Nhàn vương điện hạ mang theo nhi tử bảo bối của nàng tiến cung.

Lúc ý chỉ đến, Phong Lăng Hề đang chơi với bánh bao, Vân Tư Vũ đang nhìn nàng chơi với bánh bao.

Bánh bao nhỏ được đặt ở trên giường lớn, Vân Tư Vũ nằm sấp ở bên cạnh nó, Phong Lăng Hề ngồi ở bên cạnh nó, đang dùng ngón tay đâm nhẹ nhàng trên người bánh bao nhỏ. Bánh bao nhỏ cũng không biết là sợ nhột, vẫn là rất cao hứng chơi với mẫu thân của mình, cười "khanh khách" rất vui vẻ, thỉnh thoảng lại phất phất quả đấm nhỏ, đá đá bàn chân nhỏ, còn có thể nói hai câu y nha y nha không người nào có thể nghe hiểu.

Bánh bao nhỏ đã sinh ra hơn một tháng, so với lúc vừa ra đời càng thêm mập mạp đáng yêu, ngũ quan* cũng có thể làm cho người dễ dàng nhìn ra có chỗ giống Phong Lăng Hề, cũng không biết có phải là ý niệm của Vân Tư Vũ quá mức mãnh liệt hay không. Bánh bao nhỏ cũng thật là giống tất cả của Phong Lăng Hề, gương mặt kia hầu như là khắc ra từ một cái khuôn, điều này làm cho Vân Tư Vũ rất có cảm giác thành công, nhìn thấy bánh bao nhỏ liền không nhịn được vui mừng.

(*Ngũ quan là 5 bộ phận chính trên khuôn mặt gồm có: mắt, mũi, miệng, tai và lông mày.)

Nhận được ý chỉ của Thái hậu, một nhà ba người mới rốt cục cam lòng đi ra khỏi cửa lớn phủ Nhàn vương.

Mà nhìn thấy Thái hậu, Vân Tư Vũ lại không khỏi rụt cổ một cái, ô... Thái hậu thật là đáng sợ, sẽ không hù dọa bánh bao nhỏ chứ?

Khóe môi Phong Lăng Hề vẫn cười như cũ, giống như căn bản không có nhìn thấy gương mặt âm trầm của Thái hậu vậy, một tay ôm Vân Tư Vũ, một tay ôm bánh bao nhỏ, còn cố ý làm cho bánh bao nhỏ trốn ở trong ngực của mình không cho Thái hậu xem, cười híp mắt mở miệng nói: "Đã lâu không gặp, dưỡng phụ vẫn là còn trẻ tuổi như thế nha!"

Thái hậu nhìn thấy bánh bao nhỏ mềm mại trong lòng giơ giơ tay thẳng lên, một mực Phong Lăng Hề còn che che giấu giấu. Thái hậu được gọi là một người bực mình, cuối cùng thật sự không thể nhịn được nữa phất tay để tất cả cung thị lui ra, chỉ để lại lão nhân thiếp thân hầu hạ. Sau đó liền không để ý hình tượng chạy tới, chuẩn bị cướp bánh bao.

Phong Lăng Hề thấy Thái hậu không kềm được, cũng sẽ không đối nghịch với y, ôm bánh bao nhỏ lộ ra: “Gọi gia gia.”

“Nha nha...” Bánh bao nhỏ phối hợp kêu to hai tiếng, vốn là ngôn ngữ hài nhi làm cho người có nghe cũng không hiểu được. Thái hậu lại cười đến không khép miệng lại được, đưa tay liền ôm bánh bao nhỏ vào: “Tôn tử ngoan... để cho gia gia ôm một cái...”

Có thể là lúc ở trong bụng phụ thân được tẩm bổ thật tốt, cho nên bánh bao nhỏ rất khỏe mạnh, tứ chi đều mạnh mẽ, đã có thể tự mình ở trên giường lớn lăn vài vòng, cho nên sau khi bị Thái hậu ôm lấy, nó đã bộc phát.

Móng vuốt nhỏ một phát bắt lấy cổ áo của Thái hậu, rất dũng mãnh đem miệng nhỏ đến gần, bôi nước miếng lên mặt Thái hậu.

Thái hậu không chỉ không tức giận, còn cười giống như Phật Di Lặc, Phong Lăng Hề không nhịn được nhỏ giọng thầm thì nói: “Quỷ nịnh hót!”

Vân Tư Vũ nghe được lời nói của nàng có chút chua, nhịn không ngừng cười trộm, thừa dịp bánh bao nhỏ hấp dẫn tất cả sự chú ý, nhanh chóng nghiêng đầu bẹp một cái ở trên mặt nàng. Sau đó Phong Lăng Hề mới hài lòng lôi kéo hắn ngồi xuống ở một bên, tùy ý Thái hậu và bánh bao nhỏ đi trao đổi.

Hiển nhiên, sức quyến rũ của bánh bao nhỏ vẫn là không sánh kịp phụ thân của mình nha!

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 85: Sư Phụ Mất Tích

Bởi vì Thái hậu thật sự không bỏ được bánh bao nhỏ, Phong Lăng Hề và Vân Tư Vũ không thể không ở trong cung một thời gian ngắn. Trong khoảng thời gian này, bánh bao nhỏ hoàn toàn chinh phục Thái hậu và Nữ hoàng bệ hạ, nhíu mày cũng có thể làm cho Thái hậu lo lắng không thôi.

Nữ hoàng bệ hạ cũng hình thành một chút thói quen xong việc liền lập tức chạy về Tân Nghi cung của Thái hậu, thân thiện với bánh bao nhỏ còn hơn con của mình. Bởi vì nàng cảm thấy bánh bao nhỏ rất thông minh, mới hơn lớn như vậy liền có tính cách tinh quái, so với nó nàng cảm thấy con của mình thật là ngu. Vì vậy Nữ hoàng bệ hạ không khỏi tỉnh lại, có phải là bản thân nàng ngốc hơn Phong Lăng Hề rất nhiều?

Vì vậy ở trong hậu cung có vô số người hâm mộ ghen ghét, bánh bao nhỏ thành hài tử Nữ hoàng bệ hạ và Thái hậu hiểu rõ nhất. Cũng may nó có một mẫu thân rất có thế lực uy hiếp, mới để cho người không dám có ý đồ với nó; hơn nữa Nữ hoàng bệ hạ cho dù lại thương nó, cũng sẽ không tạo ra ảnh hưởng gì trong thế cục của hậu cung. Cho nên các vị trong hậu cung cũng liền buông xuôi bỏ mặc, thông minh còn có thể làm vui lòng.

Ngày hôm đó, Thái hậu cao hứng ôm bánh bao nhỏ đi Ngự hoa viên tắm nắng, bánh bao nhỏ rất nể tình bắt lấy ngón tay của y cười ha ha. Sau đó hai vị Hoàng quý quân đi tới, đầy đủ biểu đạt ra mình

yêu thích bánh bao nhỏ, các loại khen ngợi như là đáng yêu, thông minh, xinh đẹp, các loại hình không ngừng mở miệng.

Bánh bao nhỏ làm một bộ dáng mệt mỏi uể oải, ngáp một cái, Thái hậu vội vàng mở miệng tiễn khách. Kết quả hai vị Hoàng quý quân vừa đi, tinh thần bánh bao nhỏ lập tức lại bắt đầu phấn chấn quay lại cười ha ha với Thái hậu.

Sau đó lại một vị mỹ nhân vô tình gặp gỡ Thái hậu và bánh bao nhỏ, lại đi đến hành lễ, muốn đến gần. Kết quả bánh bao nhỏ đột nhiên cầm lấy tay áo của Thái hậu che cái mũi nhỏ của mình, nhíu mày lại có thể kẹp chết con ruồi.

Nếu như bánh bao nhỏ hiểu được biểu đạt ý của mình, nó nhất định là muốn nói 'thúi ơi là thúi'.

Thái hậu liếc nhìn trang phục đến trang điểm lộng lẫy, làn gió thơm bay khắp nơi từ mỹ nhân, vội vàng đem người đuổi đi, nhìn bánh bao nhỏ còn đáng thương giật giật mũi, không khỏi cười mắng: “Tiểu quỷ linh tinh...”

Bánh bao nhỏ vô tội chớp mắt, biểu thị không hiểu từ này, bất quá phỏng đoán lần sau nghe được liền thành từ ngữ quen thuộc.

Bánh bao nhỏ xác thực thông minh hơn hài tử bình thường rất nhiều, Phong Lăng Hề từng thử mấy lần, sau đó đưa ra một kết luận: trí nhớ của bánh bao nhỏ tốt đến kinh người, lực lý giải cũng rất mạnh, có một số lúc ngươi nói chuyện với nó thì nó sẽ mờ mịt nhìn ngươi, đó chính là nghe không hiểu. Bất quá nó có thể căn cứ vào tình huống lúc đó, đại khái hiểu rõ là có ý gì. Sau đó nhớ kỹ, lần sau lúc lại nghe nói như thế, thì nó sẽ không lại lộ ra dáng vẻ mờ mịt.

Động tác tay chân của bánh bao nhỏ cũng rất phong phú, sẽ theo bản năng biểu đạt yêu thích của mình. Tỷ như Thái hậu rất thương nó, nó liền rất vui vẻ cười với Thái hậu cười, động tác cũng rất thân mật. Tỷ như Nữ hoàng bệ hạ đã từng không cẩn thận bóp đỏ mặt nó, nó liền xem Nữ hoàng bệ hạ là người xấu, học dáng vẻ mẫu thân bắt nạt nàng, vung tay đá chân về phía nàng, mặt mũi tràn đầy ghét bỏ; lại tỷ như hai vị Hoàng quý quân nghĩ một đằng nói một nẻo, líu ríu nói liên tục. Bánh bao nhỏ cảm thấy không thú vị, không thích hai người kia, liền làm một bộ dáng buồn ngủ; mà vị mỹ nhân kia mùi thơm trên người quá nồng, làm cho mũi nó cảm thấy không thoải mái, liền thuận lợi lôi ống tay áo của Thái hậu lên bịt mũi nhỏ.

Mà những hành vi mờ ám của nó trong mắt những người lớn xem ra, chính là vô cùng tinh quái, làm cho người hận không thể ôm nó cả ngày.

Như hôm nay, sau khi Nữ hoàng bệ hạ hạ triều chạy đến Tân Nghi cung bổ nhào vô ích, nghe nói Thái hậu ở Ngự hoa viên liền vội vàng chạy đến, xa xa liền kêu gào: “Tiểu Tuyết nhi, để cho Hoàng di ôm một cái.”

Nhưng là, khuôn mặt nhỏ nhắn của bánh bao nhỏ lại lập tức nhăn lại, vung móng vuốt đập về người đang bổ nhào tới. Thái hậu phối hợp tránh thoát tay trộm của Nữ hoàng bệ hạ, trách mắng: “Ngồi xuống cho tốt, đường đường là Nữ hoàng, một chút hình tượng cũng không có!”

Nữ hoàng bệ hạ kia oan ức, phụ thân à! Ngài là phụ thân của ta, ngài không ngại ngùng nói ta như vậy ư? Ta còn không biết hình tượng của ngài là gì nữa đấy?

Bất quá lời này của Nữ hoàng bệ hạ tự nhiên sẽ không nói ra, chỉ là nhìn chằm chằm bánh bao nhỏ, lấy lòng nói: “Tiểu Tuyết nhi, Hoàng di bảo đảm không bóp con, để cho Hoàng di ôm một cái có được hay không?”

Bánh bao nhỏ trực tiếp quay đầu, nhắm mắt làm ngơ.

Nữ hoàng bệ hạ không thể làm gì khác hơn là nhìn phụ thân của mình: “Phụ hậu... xin ngài thương xót...” Nàng đã lâu lắm không được ôm rồi.

Nàng thật sự rất buồn bực, bánh bao nhỏ lòng dạ hẹp hòi này, không phải là không cẩn thận bóp nặng một chút sao? Rõ ràng lại thù dai như thế!

Thái hậu đắc ý cười cười, không chút nào quan tâm dáng vẻ nữ nhi vô cùng đáng thương, hiển nhiên, hiện tại bánh bao nhỏ xếp hạng trên nữ nhi bảo bối.

Cách đó không xa, Vân Tư Vũ ngắt lấy một đóa hoa nhỏ đáng thương xé ra rồi xé ra, nhỏ giọng thầm thì nói: “Hề, sao ta lại có cảm giác bánh bao nhỏ cũng bị cướp đi?”

Người làm phụ thân là hắn đây cũng không ôm được mấy lần nữa!

Phong Lăng Hề là bị Vân Tư Vũ kéo tới cho bánh bao nhỏ học, bánh bao nhỏ mặc dù đã sinh ra. Thế nhưng dạy dỗ lại không có dừng lại, Vân Tư Vũ cũng không có yêu cầu bánh bao nhỏ phải học được bao nhiêu, chỉ cần dạy hết trách nhiệm là được.

Mặc dù nguyện vọng của hắn là dạy bánh bao nhỏ thành thiên tài có một không hai, nhưng cũng sẽ không dùng nguyện vọng của

mình đến miễn cưỡng bánh bao nhỏ. Mình sinh ra đứa nhỏ mình đau, ở nơi tốt đẹp chính là nguyện vọng trước, đầu tiên hắn vẫn là hy vọng bánh bao nhỏ có thể thật vui vẻ.

Bất quá bánh bao nhỏ bây giờ với cái gì cũng tò mò, mặc kệ dạy nó cái gì, nó cũng rất nghiêm túc. Mặc kệ nó hiện tại có học được hay không, có thể khẳng định chính là tốt. Bởi lúc bắt đầu phương thức giáo dục, cộng thêm bánh bao nhỏ thông minh nhiệt tình, nhất định bánh bao nhỏ sẽ có chỗ hơn người.

Phong Lăng Hề dùng cằm cọ cọ đỉnh đầu của hắn, an ủi nói: “Vậy chúng ta trở về vương phủ đi!”

Vân Tư Vũ quay đầu nhìn nàng, hoài nghi hỏi: “Thái hậu sẽ đồng ý à?”

Phong Lăng Hề nhếch môi cười cười: “Vậy chúng ta liền lén lút đi.” Đã ở trong cung ở một tháng, cũng gần như vậy.

Nói cho cùng Nhàn vương điện hạ cũng là rất oán niệm, mặc dù bánh bao nhỏ bị Thái hậu đoạt đi, làm cho cô có thể tình chàng ý thiếp với tiểu mèo hoang. Thế nhưng cô cũng rất lâu không được ôm bánh bao nhỏ, có chút nhớ tới cảm giác vô cùng mềm mại kia.

Vì vậy, ban đêm hôm ấy, hai bóng người lén lén lút lút chạy ra khỏi cung, bánh bao nhỏ bị ầm ĩ tỉnh cũng không khóc, ở trong lòng Phong Lăng Hề mở to mắt nhìn cảnh vật dưới chân không ngừng lui về phía sau, trong mắt chứa đầy hiếu kỳ và hưng phấn.

Vân Tư Vũ thấy nó cảm thấy hứng thú, vội và dụ dỗ nói: “Bánh bao nhỏ, đây là khinh công có biết không, chờ con lớn lên một chút sẽ dạy cho con, đến lúc đó phải chăm chỉ học nha.”

Bánh bao nhỏ nghiêng đầu nhìn hắn, một hồi lâu mới dời mắt đi chỗ khác, tiếp tục nhìn cảnh vật biến mất, nhìn bộ dáng là đang nhớ kỹ từ ‘khinh công’ này.

Về sau, Phong Lăng Hề từng không chỉ một lần hoài nghi, bánh bao nhỏ sở dĩ có thiên phú với khinh công như vậy tuyệt đối là chịu “kích thích” vào lúc này.

Trước tiên không nói Thái hậu và Nữ hoàng bệ hạ nổi khùng lên như thế nào khi phát hiện bánh bao nhỏ bị trộm đi, Nhàn vương phủ lại bởi vì bánh bao nhỏ trở về liền một mảnh vui mừng.

Trong phủ Nhàn vương có thể đơn giản hơn trong cung rất nhiều, nhất là sau khi Vân Tư Vũ mang thai. Phong Lăng Hề còn bắt tay vào thanh lý người vương phủ một lần, cho nên trong phủ Nhàn vương đều là người tin tưởng cẩn thận, đều rất trung thành với Phong Lăng Hề, cũng đều thật lòng thương yêu bánh bao nhỏ. Bánh bao nhỏ ở trong vương phủ trôi qua có thể nói như cá gặp nước, nhỏ không có lương tâm trực tiếp ném Thái hậu ra sau đầu, hoàn toàn không có bởi vì đột nhiên không thấy được Thái hậu mà khóc rống.

Bởi vì bánh bao nhỏ thật sự là quá thông minh, buổi tối Phong Lăng Hề không dám thả nó vào trong phòng. Trước đây khi chưa sinh bánh bao nhỏ ra, Nhàn vương điện hạ nói khoác không biết ngượng nói banh bao nhỏ cần phải hiểu rõ chuyện nam nữ, cũng sợ nó học được cái gì không nên học, chỉ có thể ném cho Khởi Vân mang đi.

Vì vậy, với chuyện có thêm một hài tử này, hai người thật sự không cái gì có thể buồn rầu khả, vẫn ngọt ngọt ngào ngào, triền triền miên miên như cũ.

Sau đó Nhàn vương quân đại nhân rất đau khổ tiếp tục bị các loại dằn vặt khi Nhàn vương điện hạ đói bụng đã quá lâu.

Trong bóng đêm, hai bóng người quấn quýt, mập mờ thở dốc tràn ngập trong tai. Vân Tư Vũ đột nhiên mở miệng kêu lên: “Dừng lại!”

Phong Lăng Hề thiếu chút nữa một hơi không lên nổi, đây là nói dừng là có thể dừng ư?

Vân Tư Vũ đưa tay đẩy nàng một cái: “Ngày mai ta còn chuẩn bị mang theo bánh bao nhỏ đi dạo phố đấy, ngủ!”

Phong Lăng Hề nặng nề thở ra một hơi, ôm hắn không tha, liếm liếm môi của hắn, cười dụ dỗ nói: “Chàng chắc chắn chứ?”

Hử... Vân Tư Vũ phát hiện nhiệt độ của cơ thể mình có chút cao, giống như thật không thích hợp để ngủ. Sau đó nhìn khóe môi Phong Lăng Hề cười vui vẻ, Nhàn vương quân đại nhân thành công bị đầu độc, đến khi phát hiện thì nhiệt độ cơ thể vẫn còn duy trì liên tục lên cao, có hai cái móng vuốt ở trên người hắn sờ tới sờ lui.

Nhìn gò má hắn ửng, hai mắt mông lung, Phong Lăng Hề thật hiện thành công cười cười, lại hỏi: “Chàng chắc chắn chứ?”

Vân Tư Vũ trừng mắt tức giận nói: “Nàng đều xác định không cho ta ngủ, còn để cho ta xác định cái gì?” Sau đó tiểu mèo hoang lần nữa phản công, thành công ăn sạch sẽ Nhàn vương điện hạ, hoặc là, bị Nhàn vương điện hạ ăn sạch sẽ?

Phong Lăng Hề xác thực như người bịt mặt kia suy nghĩ, thả lỏng cảnh giác, chí ít cô không có lại không yên lòng khi Vân Tư Vũ ra cửa. Vì vậy sáng sớm, Vân Tư Vũ ôm bánh bao nhỏ mang theo

Khởi Vân đi dạo phố; mà Nhàn vương điện hạ, bởi vì ba thủ hạ không được thay đổi trước đây vẫn rất bận bịu, oán niệm sâu nặng. Sau đó liền cấu kết với nhau làm việc xấu, ầm ĩ muốn nghỉ ngơi, vừa thấy Phong Lăng Hề từ trong cung chạy về, các nàng liền tập thể bãi công.

Bạch Khung không biết đưa Chớ Huyên xách tới chỗ nào đặc huấn, mà Duẫn Thiểu Thiên tuyên bố muốn đi du lịch thế giới, làm một người hành y nhàn nhã; còn Cảnh Duyệt, không cần phải nói cũng biết là đi tìm một chàng nào đó, hoặc là đi tìm một chút thân mật.

Một đám người tập thể nháo chạy, chỉ còn lại một mình Giải Ngữ ở lại bảo vệ Tri Phong lâu. Cho nên Nhàn vương điện hạ là lão đại hiện tại thật lòng rất bận, đi dạo phố gì hay là thôi đi!

Bánh bao nhỏ lớn như vậy còn chưa đi dạo phố qua, bị Vân Tư Vũ ôm vào trong ngực, mặt mũi tràn đầy tò mò lấm lét nhìn trái phải, thỉnh thoảng còn có thể duỗi móng vuốt nhỏ với những thứ mình cảm thấy hứng thú. Bất quá phần lớn nó là tò mò nhìn nhiều một chút, cũng không ầm ĩ muốn lấy đi, thật ra làm cho Vân Tư Vũ rất không có cảm giác thành công, hắn còn ngóng trông thỏa mãn các loại nguyện vọng của bánh bao nhỏ đây!

Bạc băng lén lút giấu ở trong ống tay áo của Vân Tư Vũ hoàn toàn không dám mạo hiểm ló đầu ra. Tiểu hồ ly càng là đàng hoàng theo sát ở bên chân Vân Tư Vũ, không dám ngồi ở trên vai hắn.

Đây không phải là Vân Tư Vũ sợ bọn nó làm bị thương hoặc là dọa đến bánh bao nhỏ, thuần túy là hai con này bị bánh bao nhỏ hù sợ rồi.

Bạc băng thật sự không muốn bị bánh bao nhỏ các loại vuốt ve gãi, nó cũng sẽ đau đớn khóc, lực tay của bánh bao nhỏ thật là rất lớn; mà tiểu hồ ly, nó thật lòng không muốn lại bị bánh bao nhỏ kéo xuống một đống lông, đau đớn thêm hủy dung.

Tiểu hồ ly và bạc băng đều giống như loài người phủ Nhàn vương yêu thích bánh bao nhỏ như thế, bày tỏ rất đau lòng. Tại sao chúng nó lại bị thương như thế chứ? Đây là kỳ thị không phải loài người mà!

Đi dạo một vòng lớn xuống, Vân Tư Vũ thấy bánh bao nhỏ hơi mệt liền chuẩn bị đi về. Dù sao hắn chính là mang bánh bao nhỏ đi ra mở mang kiến thức một chút, còn những thức ăn ngon kia, bánh bao nhỏ hiện tại vẫn chưa thể ăn được.

Nhưng là ngay khi ba người hai sủng vật chuẩn bị dẹp đường về phủ, Vân Tư Vũ lại đột nhiên dừng bước chân lại nhíu nhíu mày, đưa bánh bao nhỏ kín đáo cho Khởi Vân, lại lột bạc băng xuống giấu ở trong tay áo của bánh bao nhỏ, nói với Khởi Vân: “Nói cho Hề biết, ta có việc cần phải xử lý, rất nhanh sẽ trở về.” Sau đó trực tiếp kêu tiểu hồ ly liền chạy, nhanh đến mức Khởi Vân muốn ngăn cản cũng không kịp.

Bất quá Vân Tư Vũ cũng là nghĩ đến chu toàn, để bạc băng đi theo bánh bao nhỏ hắn mới yên tâm; mà để tiểu hồ ly đi theo mình, lại là vì để cho Phong Lăng Hề yên tâm.

Nhìn bóng dáng Vân Tư Vũ nhanh chóng biến mất, bánh bao nhỏ đột nhiên miệng nhỏ mím lại, lại khóc lớn oa oa lên. Khởi Vân dỗ nó thế nào cũng dỗ không được.

Bánh bao nhỏ kỳ thật không dính phụ thân và mẫu thân, cũng rất ít khóc ầm ĩ, là hài tử sinh ra rất tốt. Thế nhưng hiện tại lại không biết tại sao cứ khóc liên tục, Khởi Vân bị tiếng khóc ồn ào của nó tâm càng hoảng loạn, luôn cảm thấy có chút bất an, nhíu nhíu mày, ôm bánh bao nhỏ nhanh chóng đi về vương phủ.

* * *

Vân Tư Vũ dừng lại ở vùng ngoại ô kinh thành, sau một khắc, một nữ tử lách mình ra. Nữ tử mặt mũi tràn đầy lạnh lùng, tướng mạo được cho là tương đối xuất sắc, nhưng bởi vì vẻ mặt quá mức lạnh lẽo làm cho người nhìn mà phát sợ.

Vân Tư Vũ nhìn nữ tử hỏi: “Sư tỷ tìm ta có việc gì à?”

Nữ tử tên là Minh Thất, Vân Tư Vũ khi còn bé rất ham chơi, tìm được cơ hội là chạy ra ngoài, nhờ số trời may rủi gặp phải Minh Thất bị trọng thương, liền cứu nàng mang trở về, để cho sư phụ thu nhận giúp đỡ nàng.

Nhìn Vân Tư Vũ, đáy mắt lạnh lẽo của Minh Thất mang tới một tia nhu hòa, cau mày nói: “Sư phụ mất tích.”

Nghe vậy, Vân Tư Vũ không khỏi giật mình sửng sốt một chút, sau đó mặt mũi tràn đầy đông lạnh, không có biểu đạt sự lo lắng của mình, trực tiếp hỏi: “Dựa vào công lực của sư phụ trên cõi đời này người có thể gây tổn thương tổn đến y cũng không được bao nhiêu người, sư tỷ có manh mối gì không?”

Minh Thất lắc đầu nói: “Trong sơn cốc có dấu vết đánh nhau, thế nhưng lại không tìm được đầu mối gì, rất có thể là kẻ thù lúc trước của sư phụ.”

Vân Tư Vũ cũng có suy nghĩ như thế, nên biết lúc trước sư phụ lại là nhân vật nổi tiếng, đắc tội không ít người; hơn nữa, chỉ sợ cũng chỉ có kẻ thù lúc trước của sư mới có năng lực kia.

Ngoại trừ Phong Lăng Hề và bánh bao nhỏ thì sư phụ là người quan trọng nhất với Vân Tư Vũ, hắn không thể bỏ mặc không quan tâm, cho nên hắn quyết định đi đến chỗ sư phụ ở xem một chút.

Mà hắn không biết là, lúc này bánh bao nhỏ gặp phải phiền toái rất lớn.

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 86: Sư Tỷ Là Người Xấu

Khởi Vân bởi vì trong lòng bất an chỉ muốn nhanh chóng trở lại phủ Nhàn vương, nhưng là cuối cùng bị người đi trước một bước, ngăn cản bọn họ.

Đối phương rõ ràng đến có chuẩn bị, tất cả mười người này đều là cao thủ. Khởi Vân mặc dù võ công không tệ, thế nhưng là bởi vì phải che chở bánh bao nhỏ mà bó tay bó chân, cũng may Vân Tư Vũ có dự kiến trước để bạc băng ở lại.

Mười người tấn công xung quanh Khởi Vân, làm cho Khởi Vân có chút luống cuống tay chân, mắt thấy hắn có ra tay cũng không thể thoát. Một người trong đó đưa tay liền muốn đến cướp bánh bao nhỏ đi, chỉ là, nàng không ngờ tới trên người bánh bao nhỏ còn cất giấu một con rắn, bạc băng thò đầu ra, trực tiếp cắn một cái trên tay nàng.

Người kia cũng là người tàn nhẫn, mắt thấy không ổn dứt khoát vung kiếm chặt đứt toàn bộ cánh tay của mình, tức giận nhắc nhở đồng bọn: “Cẩn thận con rắn kia!”

Sắc mặt Khởi Vân có chút khó coi, bánh bao nhỏ nhỏ như thế, hắn có chút bận tâm một màn máu tanh này sẽ hù dọa đến nó. Cũng may, đám người kia sau khi đến bánh bao nhỏ ngược lại không khóc nữa, chỉ là trong mắt rưng rưng nước mắt, cắn ngón tay, tò mò nhìn bọn họ đánh nhau.

Dường như là nhìn ra Khởi Vân một lòng che chở bánh bao nhỏ, những người này vô cùng đê tiện ra chiêu về phía bánh bao nhỏ, làm cho Khởi Vân không thể không chật vật né tránh.

Bạc băng thấy tình thế không ổn, cũng không lại bị động chờ đợi, bằng không đợi đến khi Khởi Vân mất đi sức chiến đấu, một con rắn như nó chỉ sợ là không bảo vệ được bánh bao nhỏ. Vì vậy nó bắt đầu chủ động xuất kích, tìm được cơ hội liền cắn cho người ta một phát, chỉ trong chốc lát sau đã đả thương được vài người. Thế nhưng bởi vì những người này quá ác, cho nên trúng độc tử vong chỉ có hai người.

Sắc mặt Khởi Vân càng ngày càng nghiêm nghị, độc của bạc băng lợi hại bao nhiêu hắn vẫn còn có chút hiểu rõ. Nếu là người bình thường cho dù là tự mình hại mình cũng phải lập tức ngã xuống, mà những người này mặc dù cũng trúng độc. Nhưng còn có thể kiên trì giao đấu với hắn, có thể thấy nội lực của các nàng thật thâm hậu. Mặc dù những người này cuối cùng chỉ sợ cũng khó thoát khỏi cái chết, thế nhưng hiện tại lại là phiền toái rất lớn với hắn. Hắn biết rõ hắn kiên trì không được bao lâu, chỉ sợ đối phương còn không ngã xuống thì hắn đã ngã xuống rồi.

Bất đắc dĩ là, những người này ngay cả cơ hội phóng ra đạn tín hiệu cầu cứu cũng không cho hắn làm.

Mấy người kia cũng đã bị khơi dậy hung tính, ra tay càng thêm tàn nhẫn. Khởi Vân bị hoàn toàn vây lại, nhận hết áp chế, khắp nơi trên người đều là vết thương, lại thêm một đao hung ác chém xuống vào phía sau lưng của hắn. Hắn lại không thể trốn, bị mấy người vây quanh, hắn muốn trốn cũng chỉ có thể cố gắng hết sức nghiêng người, như vậy sẽ để bánh bao nhỏ lộ ra ngoài. Bánh bao nhỏ nhỏ

như thế, cho dù chỉ là gió đao ác liệt kia cũng có thể sẽ tổn thương đến nó.

Bạc băng rất tức giận, độc của nó tuy rằng lợi hại, thế nhưng nó không có tứ chi, cuối cùng không sánh được với tốc độ quỷ dị của tiểu hồ ly kia. Lúc trước phối hợp với tiểu hồ ly, tiểu hồ ly phụ trách quấy nhiễu địch, nó phụ trách đánh lén, quả thật có thể nói là đánh đâu thắng đó. Thế nhưng hiện tại không có tiểu hồ ly, lực công kích của nó lại giảm bớt rất nhiều, cộng thêm nó còn muốn phòng ngừa bánh bao nhỏ bị người cướp đi. Cho nên giống như Khởi Vân, khắp nơi bị quản lý khống chế, bản lãnh của bản thân căn bản là không có cách hoàn toàn phát huy được.

Một mực những người này dưới độc của nó còn có thể kiên trì hơn nửa khắc* như vậy, tình thế đối với bọn họ mà nói vô cùng bất lợi.

(*1 khắc = 15 phút.)

Kỳ thật những người này có thể kiên cường mà chống lại độc bạc băng, không chỉ là bởi vì nội lực thâm hậu, hay là bởi vì các nàng đã sớm chuẩn bị, mà các nàng đã ăn giải độc đan vào. Vốn là bởi vì biết Vân Tư Vũ giỏi dùng độc, cho nên các nàng mới cẩn thận như vậy, nhưng không nghĩ cuối cùng đều dùng để chống lại độc bạc băng. Đan giải độc mặc dù không thể giải độc của bạc băng, nhưng có thể làm cho các nàng sống thêm hơn nửa khắc.

Bạc băng rất không cam tâm, tức giận kêu “tê tê...”, sau đó sẽ tiếp tục xuất kích, chặt chẽ cắn lên bả vai một người. Vị trí ở vai không thể so với tay chân, còn không chờ người kia phản ứng độc tố đã lan tràn ra, người kia ngã xuống đất ầm ầm.

Cùng lúc đó, Khởi Vân bị một đao chém trúng, lảo đảo thiếu chút nữa ngã nhào xuống đất. Một người duy nhất không bị bạc băng cắn bị thương nhân cơ hội cướp lấy bánh bao nhỏ trong tay hắn, xoay người liền chạy không chút nào ham chiến.

Bạc băng tức giận thăng cấp, “tê tê...” hai tiếng đi theo.

Thương thế của Khởi Vân quá nặng, đã không còn sức lực hành động, bởi vì mất máu quá nhiều, ý thức dần dần tan rã. Bất quá không chờ hắn ngất đi, Phong Lăng Hề đã tìm được hắn.

Bạc băng ngoại trừ kịch độc vô cùng ở ngoài, còn có thể cảnh báo, mắt thấy không phải là đối thủ, nó tự nhiên là muốn tìm giúp đỡ. Nó kêu “tê tê...” không phải là kêu chơi, nơi này cách phủ Nhàn vương không phải rất xa. Nó có thể cảnh báo ở trong phạm vi, chỉ là Phong Lăng Hề cuối cùng là chậm một bước.

Mà hiện tại bạc băng hiển nhiên đã đi theo người cướp bánh bao nhỏ đi thật xa, muốn thông qua cảnh báo của nó tìm kiếm bánh bao nhỏ là không thể.

Khởi Vân kiên trì nói cho Phong Lăng Hề biết chuyện đã xảy ra, mới hôn mê bất tỉnh. Sắc mặt Phong Lăng Hề có chút khó coi, Vân Tư Vũ vừa vặn rời đi chỉ sợ không phải là trùng hợp, mà những người này hiển nhiên là nhằm vào bánh bao nhỏ. Bánh bao nhỏ vừa ra đời không lâu tự nhiên không thể có kẻ thù gì, đối phương chỉ sợ là nhằm vào cô đến, không chỉ có là bánh bao nhỏ, cô còn lo lắng Vân Tư Vũ có thể cũng bị người khống chế lại hay không.

* * *

Mà Vân Tư Vũ lúc này đã đi theo Minh Thất tiến vào một cái sơn cốc nhỏ, trong sơn cốc cảnh sắc thật xinh đẹp, hương hoa tỏa khắp nơi. Một toà lầu gỗ đứng sừng sững với ở giữa sơn cốc, được trăm hoa vờn quanh, bên cạnh lầu gỗ một cây đại thụ sinh sống dạt dào, nơi này dường như một chút cũng không có bị phá hư.

Vân Tư Vũ không khỏi nhíu nhíu mày, đột nhiên nghe thấy tiếng Minh Thất vang lên ở bên tai: “Nơi này có vẻ đẹp của đệ khi nhớ lại, cho nên ta không có phá hư nó.”

Vân Tư Vũ trong lòng rùng mình, trong nháy mắt hiểu được, hắn là bị lừa!: “Sư phụ đâu?” Trong lòng hắn biết rõ ràng, Minh Thất dám mang hắn tới nơi này, như vậy sư phụ tất nhiên sẽ không ở chỗ đây.

Hắn không có hỏi Minh Thất tại sao làm như thế, có một số việc làm chính là làm, mặc kệ nguyên nhân vì sao, kết quả đều sẽ không có gì khác nhau.

Minh Thất lừa gạt hắn, hay là dùng an nguy của sư phụ hắn tôn kính nhất đến lừa gạt hắn. Bất kể như thế nào, về sau hắn cũng sẽ không lại tin tưởng nàng, hơn nữa nhìn dáng vẻ của Minh Thất hiển nhiên không phải chỉ muốn mời hắn tới làm khách đơn giản như vậy.

“Sư phụ ra ngoài chơi, trong thời gian ngắn là sẽ không trở về, đệ không cần hy vọng sư phụ tới cứu đệ.” Nói xong đưa ra một viên thuốc: “Ăn nó.”

Nàng rất hiểu rõ Vân Tư Vũ, muốn lặng lẽ bỏ thuốc cho hắn căn bản là không thể, nàng cũng sẽ không đi làm điều thừa.

Vân Tư Vũ cười mỉa nói: “Sư tỷ là dựa vào cái gì cho rằng ta sẽ ăn viên thuốc này?”

Hắn biết rõ đây không phải là thuốc độc gì, thế nhưng là có thể hoàn toàn ngăn cản nội lực của hắn, làm cho hắn toàn thân vô lực, cái gì cũng không làm được, hoàn toàn mất đi lực phản kháng bị người khống chế.

Minh Thất nhếch môi cười cười, vẻ mặt có chút cứng ngắc, phối hợp với ánh mắt lạnh như băng của nàng làm cho người cảm giác một loại quỷ dị khiếp sợ: “Dựa vào nó thì thế nào?”

Theo lời nói của nàng rơi xuống, một hắc y nhân ôm bánh bao nhỏ xuất hiện ở sau lưng nàng. Móng vuốt người kia còn đặt ở trên cổ nhỏ của bánh bao nhỏ, chỉ cần dùng sức một cái liền có thể cắt đứt cái cổ mềm mại của bánh bao nhỏ.

Mà bánh bao nhỏ còn không tự biết nguy hiểm của mình, nhìn thấy phụ thân nó rất vui vẻ, cười khanh khách vươn tay về phía Vân Tư Vũ, muốn cho phụ thân ôm.

Minh Thất nhìn bánh bao nhỏ, cứng đờ kéo kéo khóe môi, khích lệ nói: “Hài tử đáng yêu thật!” Thế nhưng ánh mắt lại chưa từng có âm u như trước nay.

Bánh bao nhỏ dường như cũng cảm thấy nguy hiểm, nụ cười nhỏ trên mặt thu vào, mím mím môi dường như là muốn khóc, nhưng sau khi nhìn mắt phụ thân, lại giật giật mũi nhịn xuống.

Nhìn thấy Minh Thất ra tay về phía bánh bao nhỏ, đáy mắt Vân Tư Vũ một mảnh sâu thẳm, tóc dài không gió mà bay, dưới chân vốn là hoa tươi đang nở ra tươi đẹp trong nháy mắt khô héo, giọng nói âm u lạnh lẽo làm cho lòng người trong nháy mắt kết băng, lạnh tới cực điểm: “Tỷ dám động nó thử xem.”

Minh Thất hơi thay đổi sắc mặt, tựa hồ là có chút kiêng kỵ hắn, thu tay về, lần nữa đưa viên thuốc kia cho hắn.

Vân Tư Vũ mím mím môi, mặt không hề cảm xúc nhận nó nuốt xuống, hết cách rồi, hắn không dám cầm mạnh nhỏ của bánh bao nhỏ đi đánh cược, vừa nãy trong nháy mắt kia, Minh Thất là thật sự muốn giết bánh bao nhỏ.

Minh Thất thấy hắn nuốt viên thuốc vào tựa hồ như yên lòng, nhìn ánh mắt của nàng là trước nay chưa từng có dịu dàng, vẻ mặt lại có chút dữ tợn: “Ta không muốn tổn thương đệ, nhưng là đệ tại sao phải gả cho Phong Lăng Hề? Còn sinh ra dã chủng* này cho nàng, ta không tốt sao? Ta và đệ ở bên nhau nhiều năm như vậy, đệ lại gả cho người khác, sao đệ lại phụ lòng ta? Người dám chạm vào đệ đều đáng chết, ta sẽ giết Phong Lăng Hề, sau đó chỉ còn lại hai người chúng ta, đệ có chịu không?” Tiếng nói chuyển một cái, vừa giận nói: “Đều do tên ngu xuẩn Hoàng Ngọc Quỳnh kia, nếu như không phải nàng ta đánh cỏ động rắn thì ta đã sớm giết Phong Lăng Hề, cũng sẽ không chờ đến dã chủng này sinh ra...”

(*Dã chủng: con hoang.)

Thân phận của Vân Tư Vũ với Minh Thất mà nói vẫn là bí mật, hắn sẽ tìm cơ hội đến sơn cốc chơi. Thế nhưng là nhiều lúc sư phụ đi tìm hắn, dạy võ công và độc thuật cho hắn; với Minh Thất mà nói, người sư đệ này có chút thần bí, mà nàng vẫn chờ đợi chính là Vân Tư Vũ đến sơn cốc chơi.

Sư phụ sủng ái Vân Tư Vũ, mà đối với nàng lại thờ ơ, sẽ thu nhận giúp đỡ nàng tất cả đều là xem ở trên phần cầu xin của Vân Tư Vũ. Bất quá nàng cũng không đố kị Vân Tư Vũ, dưới cái nhìn của nàng, Vân Tư Vũ đáng giá được tất cả mọi người yêu thương.

Về sau nàng rời khỏi sơn cốc, bất quá những lúc Vân Tư Vũ trở lại cũng trở về sơn cốc ngây ngốc một quãng thời gian. Sư phụ thấy Vân Tư Vũ cao hứng, cũng sẽ không quá mức cho nàng sắc mặt. Nàng cho rằng sẽ vẫn tiếp tục như vậy, nhưng là, nàng lại đột nhiên phát hiện, sư đệ của nàng lại thành Nhàn vương quân, hắn đã lập gia đình!

Chuyện đó đối với nàng mà nói không khác nào sấm sét giữa trời quang. Sau khi khiếp sợ đau khổ, nàng quyết định cướp lại Vân Tư Vũ, nàng muốn Phong Lăng Hề chết!

Cho nên nàng tìm tới Võ vương, thuyết phục bà tạo phản. Kỳ thật tất cả đều chỉ vì giết chết Phong Lăng Hề nữ nhân vô liêm sỉ này dám làm bẩn sư đệ nhà nàng!

Mặc dù Hoàng Ngọc Quỳnh đánh cỏ động rắn, thế nhưng nàng vẫn không loạn chút nào, lợi dụng Võ vương chết đi cứu vãn sai lầm, có thể nói, Minh Thất xác thật là người tâm cơ thâm trầm.

Chỉ là ông trời tựa hồ không quá thiên vị nàng, vốn là chuyện Võ vương tạo phản vừa mới giải quyết xong; hẳn là lúc Phong Lăng Hề dễ dàng buông lỏng cảnh giác, nhưng là Phong Lăng Hề vẫn không ra khỏi phủ Nhàn vương. Nàng căn bản không thể tìm được cơ hội, cũng không thể dịch dung thành Phong Lăng Hề ra cửa, lại không nghĩ rằng còn chưa chờ nàng giải quyết Phong Lăng Hề thì nàng lại biết được Vân Tư Vũ sinh nhi tử cho Phong Lăng Hề. Vì vậy nàng tức giận, kế hoạch ban đầu cũng thay đổi, thậm chí không tiếc bại lộ bộ mặt thật của mình, có thể thấy được bánh bao nhỏ sinh ra xác thật kích thích nàng rất lớn.

Mà kết quả là, nàng thừa dịp Phong Lăng Hề thả lỏng cảnh giác, thành công lừa gạt được Vân Tư Vũ, bắt được bánh bao nhỏ. Thế

nhưng vốn là muốn đối phó Phong Lăng Hề lại chẳng có chuyện gì.

Bất quá nàng đã nghĩ kỹ, nàng sẽ không làm tổn thương Vân Tư Vũ. Thế nhưng dùng dã chủng này vừa vặn đến uy hiếp Phong Lăng Hề, tốt nhất là cùng lúc giết chết Phong Lăng Hề và dã chủng này đi!

Vân Tư Vũ chưa bao giờ biết Minh Thất lại có chấp niệm với hắn như vậy. Minh Thất ở trước mặt hắn cho tới bây giờ chính là người trong lạnh lùng mang theo dịu dàng, nàng đối xử với hắn rất tốt. Thế nhưng chưa từng có hành vi gì vượt qua nó. Nhưng không nghĩ rằng nàng sẽ bởi vì hắn lập gia đình mà muốn giết Hề, hơn nữa còn giật dây cho Võ vương tạo phản, chẳng trách Hoàng Ngọc Quỳnh trúng độc của hắn lại nhanh chóng giải như vậy.

Minh Thất là người cực thông tuệ, mặc dù sư phụ không có cố ý dạy nàng độc thuật. Thế nhưng nàng cũng như mưa dầm thấm đất học được rất nhiều.

Vân Tư Vũ không nghĩ tới Minh Thất lại có tâm lý vặn vẹo như vậy, chẳng trách lúc trước mặc kệ hắn cầu xin sư phụ như thế nào, cuối cùng sư phụ cũng chỉ là bất đắc dĩ thu nhận giúp đỡ Minh Thất, làm thế nào cũng không chịu thừa nhận nàng là đồ đệ, cũng không chịu dạy nàng cái gì, thì ra là hắn nhìn lầm.

Không biết là bởi vì Minh Thất ẩn nấp quá tốt, đã lừa gạt con mắt của hắn, hay là bởi vì trước đây chưa có chuyện gì chạm tới ranh giới cuối cùng của nàng, cho nên nàng còn là một người tốt.

Vân Tư Vũ mặc dù tâm tư lưu chuyển, trên mặt lại không chút nào nhìn ra cái gì. Thế nhưng bánh bao nhỏ không có định lực của nó, đã hoàn toàn quên hết nguy hiểm lúc trước, vẫy vẫy móng vuốt

nhỏ bày tỏ tức giận của mình, muốn đánh người xấu bắt nạt phụ thân.

Vân Tư Vũ nhíu nhíu mày, liếc nó một cái, bánh bao nhỏ có được trực giác nhạy bén, hiểu rõ phụ thân không thích nó làm như vậy, mím mím môi, ngoan ngoãn bất động.

Vân Tư Vũ thở phào nhẹ nhõm, hiểu rõ trong lòng Minh Thất nghĩ gì, hắn sợ bánh bao nhỏ xằng bậy làm loạn sẽ chọc não nàng, mà chính hắn cũng không dám dùng giọng nói dịu dàng lời nói nhỏ nhẹ nói với bánh bao nhỏ, rất sợ kích thích đến Minh Thất, cũng may bánh bao nhỏ nhà hắn rất thông minh.

Nghĩ tới đây, Nhàn vương quân đại nhân dứt khoát quên hiện tại có bao nhiêu nguy hiểm, trong lòng các loại kiêu ngạo, các loại hả hê.

Chỉ là chờ hắn sau khi phát hiện sức lực của mình còn không bằng những nam tử yếu ớt kia, đi hai bước đều muốn thở gấp ba cái, không khỏi đen mặt.

Cũng may hắn phát hiện bạc băng cũng đi theo bánh bao nhỏ đến, hơn nữa còn có tiểu hồ ly.

Sự chú ý của Minh Thất vẫn luôn ở trên người Vân Tư Vũ, căn bản không có chú ý tới tiểu hồ ly rập khuôn từng bước đi theo hắn, cũng không có phát hiện con tiểu hồ ly kia không biết lúc nào đã không thấy.

Có hai con sủng vật này ở đây, mặc dù Minh Thất ôm bánh bao nhỏ đơn độc đi không tiếng động, hắn cũng không lo lắng như vậy.

Bạc băng và tiểu hồ ly cũng không phải người ngốc, tuyệt đối sẽ chăm sóc tốt cho bánh bao nhỏ.

Trên thực tế cũng xác thực như hắn suy nghĩ. Minh Thất tùy ý ném bánh bao nhỏ ở trên giường rồi mặc kệ, mặc dù là uy hiếp Phong Lăng Hề, tạm thời không thể bóp chết nó. Thế nhưng đói bụng thêm một hai bữa, còn không đến mức sẽ chết.

Bất quá nàng cũng không dám dùng bạo lực đối xử với bánh bao nhỏ, thật sự là bánh bao nhỏ quá nhỏ, quá yếu đuối, sơ ý một chút cũng có thể đi đời nhà ma.

Nếu như bánh bao nhỏ chết rồi, đến lúc đó Phong Lăng Hề đã có thể khó đối phó. Thế nhưng, bánh bao nhỏ sẽ chịu khổ sao? Đáp án dĩ nhiên là sẽ không!

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 87: Tiểu Mèo Hoang Phản Kích

Minh Thất vừa đi, tiểu hồ ly và bạc băng liền tiến lên. Bánh bao nhỏ nhìn thấy sủng vật quen thuộc nhếch miệng cười, một chút cũng không có vì ở nơi xa lạ sợ hãi cảnh xấu cảnh, cũng không có bởi vì một mình mà cảm thấy cô độc.

Chơi trong chốc lát liền chép miệng nhỏ ngủ, sợ nó cảm lạnh cho nên tiểu hồ ly còn y theo hình dáng con người vươn ra một cái chi dán góc lưng lên trên người nó.

Mà Vân Tư Vũ bởi vì lúc trước lợi dụng khinh công lên đường, vội vã đi tới sơn cốc lúc này cũng rất mệt mỏi. Hiện tại tay chân lại mềm nhũn, không có việc để làm nên cũng ôm chăn ngủ say như chết.

Như vậy nói không phải giống là phụ tử sao? Đều giống nhau không có tim không có phổi.

Minh Thất vừa tiến vào liền nhìn thấy Vân Tư Vũ đè lên chăn, ôm góc phía sau, khẽ nhếch miệng nhỏ, ngủ đến khuôn mặt hồng hồng, đều đã làm phụ thân người ta nhưng vẫn còn tính trẻ con như vậy.

Ánh mắt của Minh Thất mềm một cái, ngồi xuống ở mép giường, đưa tay giải cứu chăn hắn đang ôm ra, đang chuẩn bị đắp kín cho hắn, Vân Tư Vũ lại mơ mơ màng màng lầm bầm một câu: “Hề... có bại hoại bắt nạt ta...”

Một con mèo hoang từ từ cọ mà chuẩn bị tìm kiếm an ủi, kết quả chẳng những không có cọ đến cái ôm ấm áp quen thuộc, ngược lại cảm thấy phía sau lưng lạnh lẽo, lông tơ dựng lên. Vì vậy trong nháy mắt xù lông mở mắt ra, vừa vặn đối đầu với gương mặt âm trầm của Minh Thất.

Dưới tầm mắt âm u lạnh lẽo của Minh Thất, Vân Tư Vũ vô cùng bình tĩnh bước xuống giường, mang theo sắc mặt tràn đầy phức tạp khó hiểu đi tới bên cửa sổ ngồi xuống, lúc này mới cau mày nói: “Sư tỷ đúng là càng ngày càng tùy tiện.”

Kỳ thật hắn rất muốn giương móng vuốt gào thét, con tin cũng là người có quyền, dựa vào cái gì không nói tiếng nào xông vào phòng của hắn? Nếu như thời gian quay ngược lại, hắn nhất định sẽ không có lòng tốt mà đi cứu nàng.

Lại nói, hắn giống như thật sự không thích hợp làm việc tốt mà! Cứu một Minh Thất, kết quả làm hại mình hiện tại bị giam lỏng ở đây, còn liên lụy bánh bao nhỏ; đến lúc muốn cứu thêm một Vân Dật, kết quả bị đánh rớt xuống vách núi, cũng thiếu chút nữa hại bánh bao nhỏ.

Vân Tư Vũ cau mày suy nghĩ, vì không thể lại liên lụy đến bánh bao nhỏ, hắn về sau nhất định không thể lại bộc phát lòng tốt, ngược lại hắn cũng không phải là người lương thiện gì.

Nhàn vương quân đại nhân bắt đầu thất thần, Minh Thất lại bắt đầu các loại tức giận: “Đệ còn đang suy nghĩ đến nàng!”

Giọng điệu tố cáo kia, giống như bắt gian phu lang của mình tại trận vậy. Vân Tư Vũ giật giật khóe miệng, thật lòng cảm thấy đầu óc Minh Thất có bệnh, hắn nhớ tới thê chủ nhà hắn có cái gì không

đúng? Hắn còn nghĩ, tiếp tục suy nghĩ, vẫn suy nghĩ, các loại suy nghĩ!

A... Hề lúc nào thì mới tới cứu hắn chứ?

Thấy hắn quang minh chính đại lần nữa thất thần, Minh Thất tức giận không nhịn nổi, vài bước tiến lên, đưa tay chụp vào vai hắn, giận dữ hét: “Đệ là của ta!”

Vân Tư Vũ tuy rằng muốn tránh, thế nhưng khí lực hắn hiện tại như con mèo nhỏ, thật sự là liên lụy hắn, bả vai bị tóm gọn. Minh Thất dưới cơn tức giận, dùng sức cũng không có chừng mực. Vân Tư Vũ lập tức liền đau đến nhíu mày.

Minh Thất cúi người xuống, cúi đầu muốn hôn hắn, đáy mắt mang theo tức giận. Vân Tư Vũ đầu né tránh một bên, đáy mắt tia lạnh lẽo chợt lóe lên, đặt ngón tay lên trên dây đàn, gảy lên mấy cái âm thang vang lên, không thành khúc hát nhu hòa nhưng mang theo sức mạnh đầu độc lòng người. Vốn là có thể giết người trong vô hình, đáng tiếc hắn hiện tại không có nội lực, muốn tạo thành thương tổn nghiêm trọng với Minh Thất là không thể, nhiều nhất làm cho nàng lạc lối trong một lúc.

Đây vẫn là linh cảm chiếm được từ chỗ Giải Ngữ.

Vân Tư Vũ ngay lập tức đi tới bên cửa sổ, chính là bởi vì nơi này có treo lên một cây đàn có thể lợi dụng. Hắn hiện tại mất hết nội lực, dược vật cũng đều bị lấy đi, chống lại Minh Thất cũng thật là không có cái gì bảo đảm, vừa thấy tâm tình nàng kích động, tự nhiên là cẩn thận đề phòng.

Hoặc là bởi vì trước đây cũng thỉnh thoảng mất đi nội lực, cho nên hiện tại hắn mặc dù không có nội lực, nhưng không đến nỗi hoảng loạn luống cuống, còn có thể rất bình tĩnh tìm kiếm cách tự vệ khác.

Minh Thất trong cơn giận dữ động tác đột nhiên dừng lại, hai mắt mông lung. Trên mặt vặn vẹo vẻ mặt dần dần ôn hòa xuống, sau đó đứng thẳng người, giống như mộng du, xoay người ra cửa, cứ thế mà đi ra.

Người canh giữ ở cửa thấy Minh Thất hơi khác thường, nhưng cũng không dám gọi nàng lại, chỉ là đáy mắt mang tới một tia nghi ngờ.

Minh Thất rời đi, Vân Tư Vũ cũng không có nhẹ nhàng bao nhiêu, một khi Minh Thất tỉnh lại chỉ có thể càng phiền toái hơn, lập tức nhìn sắc trời một chút, đi tới cạnh cửa, nói với người canh cửa: “Ta đói, đi chuẩn bị thức ăn cho ta!”

Minh Thất dành tâm tư gì cho Vân Tư Vũ, tất cả mọi người đều rõ ràng, cho nên người này cũng không dám chậm trễ lập tức gọi người đi chuẩn bị đồ ăn.

Mắt thấy bánh bao nhỏ sắp tỉnh lại, ngủ lâu như vậy, tỉnh lại khẳng định là muốn ăn gì đó. Tiểu hồ ly và bạc băng thường xuyên vây quanh banh bao nhỏ tự nhiên biết thói quen của bánh bao nhỏ, có thể nói chúng nó đã học được mang hài tử, đương nhiên cũng biết giới hạn của bánh bao nhỏ này tốt như mang hài tử.

Bạc băng ở lại bảo vệ bánh bao nhỏ, tiểu hồ ly thì lại lén lén lút lút chạy tới nhà bếp chuẩn bị tìm xem có món đồ gì là bánh bao nhỏ có thể ăn.

Minh Thất mang người hầu như đều canh giữ ở chung quanh sơn cốc, để lại người ngồi trong lầu gỗ này cũng không nhiều lắm. Dù sao hiện tại Vân Tư Vũ không có sức lực gì hành động, bánh bao nhỏ càng là không có uy hiếp.

Lúc này, phòng bếp chỉ có một người đang chuẩn bị đồ ăn, tiểu hồ ly đang suy nghĩ có nên cắn chết người này hay không, ai biết người kia lại nhìn nó cười cười, đưa cho nó một chén nước cơm nồng đậm, bên trong còn cắm một cây trúc, suy tính thật sự là chu đáo.

Tiểu hồ ly Cáo lóe ra dường như trên mặt chứa đầy do dự, mũi đến gần ngửi một cái, phát hiện không có mùi vị nó thích nhất. Thế nhưng nó vẫn là nhìn người kia không nhúc nhích.

Người kia không khỏi cười nói: “Thật sự là con vật nhỏ thông minh.” Nói xong đưa tay vỗ vỗ lên đầu tiểu hồ ly, dùng sức to lớn, thiếu chút nữa tiểu hồ ly bị đập thành chữ đại nằm trên mặt đất.

(Chữ đại = 大.)

Tiểu hồ ly không khỏi trợn mắt nhìn, sau đó đứng thẳng người lên, hai móng vuốt đoạt lấy ôm chén nhỏ trên tay người kia, hai cái chân sau đó luân phiên di chuyển, chạy thật nhanh.

Trực giác của dã thú nói cho nó biết, người này không có ác ý, cho nên nó liền tạm thời không cắn nàng.

Người kia nhìn tiểu hồ ly giống như một cơn gió biến mất, không khỏi nói lầm bầm: “Giáo chủ quả nhiên anh minh thần võ, ngay cả nuôi sủng vật cũng không giống với tất cả những con khác.”

Bánh bao nhỏ tỉnh lại quả nhiên đói bụng, tự mình bò dậy ngồi lên, liền thấy móng vuốt tiểu hồ ly chỉ chỉ. Vì vậy đến cắn ống trúc nhỏ, ừng ực ừng ực uống hết nước cơm không chừa một giọt.

Trước đây nó đều là uống sữa, vẫn là lần đầu tiên uống nước cơm, dường như cảm thấy hương vị không tệ, ánh mắt sáng sáng, uống xong còn cứ chép miệng, thỏa mãn ợ một tiếng no nê, móng vuốt nhỏ còn ra dáng vỗ vỗ bụng nhỏ.

Ngủ đủ, cũng ăn no, bánh bao nhỏ liền tự mình tìm đồ chơi, móng vuốt nhỏ duỗi một cái, trực tiếp bắt lấy bạc băng. Trong nháy mắt, trong mắt rắn bạc băng tràn đầy sợ hãi, cũng không dám quá dùng sức giãy dụa, sợ không cẩn thận làm bánh bao nhỏ bị thương.

Ở trong lòng tiểu hồ ly và bạc băng, bánh bao nhỏ rất là yếu đuối, cho nên hai con mỗi lần bị bánh bao nhỏ bắt nạt, động cũng không dám động, đây hoàn toàn là do công sức của Khởi Vân dạy dỗ.

Khởi Vân vốn là sợ hai con này không có chừng mực sẽ làm bánh bao nhỏ bị thương, tuyệt đối không nghĩ tới hắn dạy dỗ một phen, sẽ dẫn đến hiện tại một hồ ly một rắn bị bánh bao nhỏ bắt nạt đến thê thảm như vậy.

Bánh bao nhỏ tò mò nhìn toàn thân bạc băng cứng ngắc, lại duỗi ra một cái móng khác, một đầu một đuôi cầm lấy bạc băng, dùng sức kéo một cái, bạc băng thê thảm khè lưỡi ra.

Bánh bao nhỏ không khỏi cười khanh khách không ngừng, nhanh tay lẹ mắt giơ một móng vuốt bắt lấy đầu lưỡi bạc băng chưa kịp thu về. Sau đó cứ như vậy dùng một tay nắm chặt, lắc lắc, lại lắc lắc. Bạc băng bị lắc đến đầu óc choáng váng, trong mắt rắn chứa đầy nước mắt, ô ô... đầu lưỡi của nó đau quá à!

Trong lòng tiểu hồ ly có sự cảm thông, yên lặng lùi về sau, muốn rời xa tiểu ác ma, ô ô... quả nhiên là nhi tử của đại ma đầu, thật là khủng khiếp mà, thật là khủng khiếp. Nó tựa hồ cũng cảm giác được lông bị kéo đau đớn.

“Chít chít...” Tiểu hồ ly kêu thảm một tiếng, rốt cục phát hiện, không phải là giống như, nó là thật sự đau đớn mà!

Bánh bao nhỏ chơi đùa với bạc băng xong, sau đó nhìn chằm chằm nó, một tay kéo lông của nó lại. Sau đó duỗi chân đạp về phía nó một cước, tiểu hồ ly chậm chạp lăn mấy vòng “đùng” một tiếng, thành hình chữ đại ngã ở bên chân giường, mà lông của nó vẫn dừng lại ở trong tay bánh bao nhỏ.

Bánh bao nhỏ dường như rất thích lông trắng của nó, miệng nhỏ nhắn cong lên, dùng sức thổi một hơi lông trong móng vuốt, lông mềm mại một cách vô ích liền bay bồng bềnh trên không trung xoay chuyển lên, giống như tuyết rơi vậy. Bánh bao nhỏ cười khanh khách, còn ở trên giường lộn mấy vòng, có thể thấy được nó vui vẻ bao nhiêu.

Tiểu hồ ly hai mắt rưng rưng, không biết là nên đau buồn mình bị bắt nạt, hay là nên vui mừng lấy lòng bánh bao nhỏ đây, đành phải yên lặng mà co rúc dưới gầm giường.

* * *

Mà Minh Thất bị tiếng đàn của Vân Tư Vũ đầu độc cũng không có hôn mê bao lâu. Vân Tư Vũ vừa mới dùng cơm xong, đi lại ở trong phòng cho tiêu cơm thì Minh Thất liền xuất hiện lần nữa.

Lần này trên mặt càng thêm âm trầm, vừa vào phòng liền trực tiếp mang cây đàn treo bên cửa sổ ném ra ngoài.

Vân Tư Vũ chỉ là thản nhiên nhìn cây đàn bị vứt một chút, còn Minh Thất, hoàn toàn không có lọt vào mắt hắn, mà hắn không nhìn làm cho Minh Thất oán giận không thôi, lập tức uy hiếp nói: “Chúng ta lập tức thành thân, bằng không ta liền giết dã chủng kia!”

Vân Tư Vũ nhếch môi cười cười, rất có vài phần giống hương vị tà khí kia của Phong Lăng Hề, thâm sâu mở miệng nói: “Sư tỷ, ai giết ai còn chưa chắc chắn đâu...”

Dứt lời, đột nhiên sầm mặt lại, giơ tay thành móng vuốt chộp tới Minh Thất, nhìn móng tay dài đen bóng kia của hắn giống như bảo thạch, Minh Thất trong lòng rùng mình, mạo hiểm tránh thoát một đòn của hắn, kinh ngạc nói: “Sao đệ có thể khôi phục lại nội lực?” Ngược lại suy nghĩ cẩn thận cái gì, mặt mũi tràn đầy sát khí nói: “Có nội gián!”

Đối với độc thuật của Vân Tư Vũ, Minh Thất khá là kiêng kỵ, đến bên cạnh một chút liền không chết cũng bị thương, thật sự là làm cho người nhức đầu không thôi, khó lòng phòng bị. Cho nên nàng mới có thể dùng bánh bao nhỏ làm uy hiếp, uy hiếp cho Vân Tư Vũ ăn vào viên thuốc áp chế nội lực của hắn, lại không nghĩ rằng Vân Tư Vũ đột nhiên khôi phục nội lực, làm cho nàng kiếm củi ba năm thiêu một giờ, có thể tưởng tượng được, nàng căm hận nội gián kia bao nhiêu.

Vân Tư Vũ cười cười: “Sư tỷ có phải là đã quên hay không, ta mới là giáo chủ, sao có thể nói là nội gián chứ?”

Minh Thất đương nhiên sẽ không quên, mặc dù nàng vẫn quản lý trong việc công hằng ngày. Thế nhưng Vân Tư Vũ mới là giáo chủ, cho nên nàng lần này mang người theo bên cạnh, đều là thân tín của nàng; lại không nghĩ rằng, trong thân tín của nàng lại có người Vân Tư Vũ xếp vào: “Đệ không tín nhiệm ta!”

Vân Tư Vũ lắc lắc ngón tay, móng tay đen bóng lập loè ánh sáng lạnh lẽo: “Không, ta vốn là muốn tín nhiệm tỷ, nhưng là sư phụ nhắc nhở ta không nên quá tín nhiệm tỷ, tỷ cũng biết rõ, ta luôn luôn rất là nghe lời của sư phụ.”

Mặt mũi Minh Thất tràn đầy dữ tợn, tức giận nói: “Lão già kia vẫn nhằm vào ta!”

“Đó là bởi vì tỷ lòng dạ bất chính.” Dứt lời, Vân Tư Vũ cũng không lại nói nhảm nhiều, nhanh chóng đánh tới về phía Minh Thất, chuẩn bị trừ hại cho dân.

Dám động bánh bao nhỏ của hắn, còn muốn giết Hề nhà hắn, quả thật là không thể tha thứ!

Cùng lúc đó, “nội gián” kia đã tìm thấy chỗ gian phòng của bánh bao nhỏ, chuẩn bị cùng hai con sủng vật đồng tâm hiệp lực, mang bánh bao nhỏ an toàn đi. Nhưng là lại không nghĩ có người nhanh hơn nàng một bước.

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 88: Đối Đầu

Một nội gián nào đó nhìn về người bay tới bên giường kia, run rẩy rùng mình một cái, người này là người ư? Sao lại giống như quỷ thế?

Bất quá nhìn thấy tiểu hồ ly và bạc băng không có phản ứng, nàng cũng không có ngốc đến nhảy ra ngoài quyết một trận tử chiến với người đó, chỉ là trông ngóng ở trước cửa sổ âm thầm quan sát.

Khuôn mặt Dạ Tinh cứng ngắc đứng bên giường, lẳng lặng mà nhìn bánh bao nhỏ thật vui vẻ lăn qua lăn lại ở trên giường, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Mà bánh bao nhỏ sau khi phát hiện có người đang nhìn mình, không khỏi cũng mở to một đôi mắt ngập nước long lanh nhìn chằm chằm Dạ Tinh, nhìn một lúc lâu, đột nhiên nhếch miệng cười một cái, bò tới mép giường.

Mặt Dạ Tinh không hề cảm xúc nhìn bánh bao nhỏ đang bò đến, duỗi ra móng vuốt nhỏ nắm lấy ống tay áo của nàng, sau đó run rẩy đứng lên.

Bánh bao nhỏ còn thiếu mấy ngày nữa mới được ba tháng. Mặc dù so với những đứa trẻ bình thường thì phát triển tốt hơn, thế nhưng đứng lên vẫn còn rất vất vả, chân nhỏ run đến mức được gọi là một cái rất lợi hại, cuối cùng không ổn trực tiếp nhào về phía Dạ Tinh.

Dạ Tinh vội vàng duỗi tay ra nhẹ nhàng đỡ lấy nó, sợ nó sơ ý một chút lăn xuống giường; mà bánh bao nhỏ thiếu chút nữa ngã xuống lại hoàn toàn không có bị dọa. Bởi vì Dạ Tinh hơi khom người xuống, nó nhìn chuẩn cơ hội liền bắt một cái được vạt áo của nàng, chân nhỏ giẫm một cái lại giẫm một cái, bộ dáng kia rõ ràng là muốn bò lên trên người nàng.

Bánh bao nhỏ là lần đầu tiên nhìn thấy Dạ Tinh, thế nhưng hiển nhiên nó rất thích Dạ Tinh.

Tiểu hồ ly và bạc băng nhìn ánh mắt sáng lấp lánh kia của bánh bao nhỏ thiếu chút nữa mừng đến phát khóc lên: 'Ô ô... tiểu ác ma rốt cuộc tìm được món đồ chơi mới, chúng nó rốt cuộc có thể giải thoát.'

Dạ Tinh nhìn nó ra sức phấn đấu nhưng không tức giận chút nào, bánh bao nhỏ không ngừng leo lên. Nàng do dự một chút đưa tay ôm nó lên, nàng dù sao vẫn phải mang bánh bao nhỏ đi, mà mang theo giống như có chút không thích hợp.

Rốt cục đạt tới độ cao thích hợp bánh bao nhỏ cười rất vui vẻ, sau đó nó trực tiếp dùng móng vuốt nhỏ nâng mặt Dạ Tinh lên, thoa một ngụm nước miếng lên mặt nàng.

Sống lưng Dạ Tinh trong nháy mắt cứng ngắc, mặc dù nàng thấy qua bánh bao nhỏ làm ra cử động nhiệt tình như vậy với Thái hậu. Thế nhưng đến phiên mình, nàng cảm thấy rất không quen. Bất quá thân thể là cứng, nhưng gương mặt than kia lại không có trở nên càng thêm cứng ngắc, trái lại nhu hòa rất nhiều. Mặc dù vẫn là gương mặt không hề có cảm xúc.

Dạ Tinh đã xem như là đưa ra phản ứng rất lớn, hơn nữa tuyệt đối được cho là thân thiện. Nhưng bánh bao nhỏ rõ ràng rất không vừa ý, thoa xong nước miếng liền trừng con mắt ngập nước long lanh nhìn nàng. Tựa hồ đang chờ đợi cái gì, thấy nàng vẫn không có phản ứng, nụ cười nhỏ trên mặt không còn. Sau đó khuôn mặt nhỏ sụ xuống, lại sau đó mím miệng nhỏ, cuối cùng từng giọt từng giọt lệ rơi xuống.

Dạ Tinh rất luống cuống, nàng không biết mình đã làm sai điều gì. Nàng hoàn toàn không có kinh nghiệm ở chung với tiểu hài tử, cũng không biết những tiểu hài tử khác có thể đau lòng hay không. Thế nhưng nàng rõ ràng cảm giác bánh bao nhỏ rất đau lòng, nhưng, nàng rốt cuộc làm sao xúc phạm tới nó?

Nhìn bánh bao nhỏ không ngừng tơi xuống từng giọt, Dạ Tinh mím môi môi, mặt mũi tràn đầy âm trầm, trên người bay ra một tia sát khi như có như không.

Rõ ràng làm cho Dạ Tinh lộ ra sát khí nhưng bánh bao nhỏ cũng coi như viên mãn.

Mà một nội gián nào đó vẫn trông ngóng cẩn thận quan sát ở trước cửa sổ lại thay đổi sắc mặt, rất sợ Dạ Tinh dưới cơn nóng giận bóp chết bánh bao nhỏ, cũng bất chấp Dạ Tinh đáng sợ hay không đáng sợ vội vàng vọt vào. Nhưng Dạ Tinh ngay cả khóe mắt cũng không thưởng cho nàng, chớ đừng nói đến là bởi vì nàng đột nhiên xuất hiện mà giật mình hoặc là đề phòng.

Một nội gián nào đó cũng không hoảng sợ, nàng vừa nhìn Dạ Tinh thì biết mình hoàn toàn không phải là đối thủ của nàng, đối phương khẳng định là sớm đã phát hiện nàng, chỉ có điều mặc kệ nàng thôi.

Cảm nhận được sát khí trên người Dạ Tinh, bánh bao nhỏ khóc đến càng đau lòng. Mặc dù Dạ Tinh rất cẩn thận không có để sát khí kia lan đến gần nó, nhưng bánh bao nhỏ thật sâu cảm thấy Dạ Tinh không thích nó. Bánh bao nhỏ vẫn luôn nhận được tình cảm của nhiều người, nhưng lần đầu tiên nó gặp phải người không thích nó như thế. Tâm tư nhỏ bé yếu đuối sắp không chịu nổi đau buồn.

Đương nhiên Minh Thất chính thức chán ghét nó trực tiếp bị tâm tư nhỏ của nó loại bỏ ra ngoài. Bởi vì nó không thích tên bại hoại kia.

Một nội gián nào đó nhìn Dạ Tinh, cẩn thận từng li từng tí một mở miệng nói: “Đại tỷ, tiểu hài tử hôn ngươi là yêu thích ngươi, ngươi nên hôn trở lại, nếu không nó sẽ cho rằng ngươi không thích nó.” Được rồi, thật sự là một nội gián nào đó cũng là nói lung tung. Nàng lại không sinh qua hài tử, làm sao sẽ biết nhiều như vậy? Nàng chẳng qua là cảm thấy nếu như không nữa đánh vỡ phần quỷ dị này, tâm tư nhỏ bé của nàng cũng sắp không chịu đựng nổi phần quỷ dị này mà run như cầy sấy.

Đại tỷ? Một nội gián nào đó cũng thật là biết gọi người, Dạ Tinh có thể nhỏ tuổi hơn nàng rất nhiều. Gương mặt đó của Dạ Tinh nhìn qua lại giống như tiểu nữ hài không lớn lên, thế nhưng bởi vì mặt than cộng thêm thân tựa khí chất u linh và khí thế đánh đâu thắng đó, thật lòng làm cho người không có cách nào xem nàng là thành tiểu nữ hài. Nhưng trên thực tế, nàng mới vừa vặn trưởng thành mà thôi, mà nơi này tròn mười bốn tuổi coi như trưởng thành.

Bất quá Dạ Tinh sẽ rối rắm vấn đề xưng hô như vậy sao? Đương nhiên không biết.

Nàng chỉ là mặt không hề có cảm xúc nhìn bánh bao nhỏ khóc đến đau lòng, cân nhắc lời của một nội gián nào đó nói, nghĩ đến Thái hậu tựa hồ mỗi lần đều có hôn nhẹ bánh bao nhỏ. Nàng không khỏi mím mím môi, sau đó nhẹ nhàng dùng môi đụng một cái vào cái trán của bánh bao nhỏ, ném ra hai chữ: “Không khóc...”

Dạ Tinh rất ít khi mở miệng nói chuyện, giọng nói của nàng có chút trầm thấp nhưng rất êm tai. Trong giọng nói không có một chút nào cảm giác dịu dàng, thế nhưng lại rõ ràng hạ thấp giọng.

Có thể làm cho Dạ Tinh mở miệng mặc dù chỉ là hai chữ, bánh bao nhỏ cũng có thể viên mãn lần nữa.

Một nội gián nào đó vốn chỉ là thuận miệng bịa chuyện, không nghĩ tới lại là chó ngáp phải ruồi. Thật sự nói ra đây là tâm tư tiểu hài nhi của bánh bao nhỏ bị Dạ Tinh hôn một cái, bánh bao nhỏ đột nhiên ngừng lại, trên lông mi còn dính chút nước mắt. Trong nháy mắt thật lòng nhìn Dạ Tinh một lúc, xác định Dạ Tinh cũng là thích nó, trong nháy mắt bánh bao nhỏ đã quên trước đây đau lòng mà ôm cổ nàng cười khanh khách.

Một nội gián nào đó không nói gì, thì ra là thật sự hôn một cái là tốt rồi à! Tiểu công tử ngươi cũng quá thỏa mãn rồi.

Dạ Tinh ở chỗ này lần đầu tiên tiến hành công trình vĩ đại dỗ hài tử, mà Nhàn vương điện hạ lại đang nhìn Minh Thất và Vân Tư Vũ ngẩn người.

Phong Lăng Hề nhìn Vân Tư Vũ tức giận đánh cho Minh Thất không còn chút sức lực nào đánh trả, vừa nhìn móng tay đen kia của Vân Tư Vũ cũng biết rất độc, nhìn trong phòng bị khí độc ăn mòn phải hoàn toàn thay đổi, không khỏi bắt đầu như đi vào cõi mơ.

Tại sao tiểu mèo hoang nhà cô lại là tiểu độc vật trong truyền thuyết vậy chứ?

Hơn nữa cô rất tò mò, tại sao tiểu mèo hoang nhà cô lại bị trói đến chỗ này?

Trên mặt Minh Thất đã nổi lên một mảnh bầm đen, hiển nhiên trúng độc không nhẹ, còn đang không ngừng nhét thuốc vào trong miệng để chống lại độc tính. Nàng biết mình không phải là đối thủ của Vân Tư Vũ, thế nhưng nàng không cam lòng cứ thất bại như vậy. Nàng còn có một thẻ bạc chưa đánh, nghĩ tới cũng không lại ham chiến.

Mặc dù biết Vân Tư Vũ dám động thủ với nàng, vậy khẳng định là hắn đã xác định dã chủng kia an toàn. Thế nhưng nàng lại muốn đánh cuộc một lần, Vân Tư Vũ an bài người ở bên cạnh nàng chắc chắn sẽ không nhiều, nói không chừng cũng không nhất định có thể cứu được dã chủng kia ra.

Chỉ là nàng xông tới một cái liền nhìn thấy Phong Lăng Hề, trong nháy mắt sắc mặt bắt đầu nhăn nhó. Thế nhưng nàng còn chưa kịp ra tay thì bị Phong Lăng Hề đạp một cước trở lại. Vân Tư Vũ đứng phía sau nàng đột nhiên nhìn thấy Phong Lăng Hề xuất hiện liền hiện ra trạng thái sững sờ.

Minh Thất nhắm hai mắt lại, chịu đựng cuồn cuộn tinh lực trong ngực, cưỡng chế một cái xoay chuyển trên không trung, mặt nhanh chóng phóng tới về phía Vân Tư Vũ.

Thế nhưng Phong Lăng Hề sẽ cho nàng ta cơ hội ở ngay trước mặt cô mà bắt lấy Vân Tư Vũ ư? Đương nhiên là không.

Ngay lúc Minh Thất đưa tay muốn bắt Vân Tư Vũ đi, thì một bóng người nhanh hơn nàng trực tiếp cuốn Vân Tư Vũ đi. Sau đó nàng chỉ nghe thấy một tiếng răng rắc thanh thúy, cảm giác hình như có lực nặng ngàn cân đề về phía bên hông, làm cho nàng không chịu nổi luồng sức mạnh kia, hung hăng mà đập xuống đất, tiếng răng rắc kia không cần phải nói, khẳng định là xương cốt gãy nát.

Phong Lăng Hề đạp mạnh xuống ở trên eo nàng, ôm Vân Tư Vũ trực tiếp lướt ra khỏi lầu gỗ, song song đi đến lầu gỗ khác trên cây to.

Vân Tư Vũ bị giam lỏng ở trên lầu, Minh Thất cứ như vậy bị đập xuống nhất định sẽ đem tấm ván gỗ đập thành cái động. Trong lúc Vân Tư Vũ đang ló đầu quan sát thì lầu gỗ lại đột nhiên ầm một tiếng, hóa thành một đống gỗ vụn.

Vân Tư Vũ há miệng líu lưỡi mà nhìn một đống gỗ vụn kia, cũng không phải khiếp sợ nội lực của Phong Lăng Hề. Hắn hiện tại trong lòng chỉ có một ý nghĩ, xong đời rồi, Hề nhất định sẽ bị sư phụ đuổi giết ngàn dặm; lại nghĩ tới Phong Lăng Hề tựa hồ là cố ý đá Minh Thất vào trong lầu gỗ thì phải. Vân Tư Vũ không khỏi hoài nghi suy nghĩ, nàng không phải là cố ý phá huỷ lầu gỗ chứ? Lầu gỗ này là kẻ thù của nàng ư?

Đang nghĩ ngợi, liền nghe một tiếng nổi giận quát: “Muốn chết!”

Sau đó Vân Tư Vũ còn chưa phản ứng lại, Phong Lăng Hề liền chủ động nghênh đón bóng dáng nhanh chóng tiến đến kia. Phong Lăng Hề chủ động nghênh chiến, có thể thấy đối phương rất có thực lực. Nếu không cũng sẽ không để cho Phong Lăng Hề coi trọng như vậy.

Vân Tư Vũ sững sờ đứng trên nhánh cây, ấp úng phun ra hai chữ: “Sư phụ...”

Lần này thật sự xong đời, sao sư phụ lại về vừa vặn vào lúc này chứ? Đây chính là nhân chứng, vật chứng cũng lấy được rồi!

Bên kia giọng nói nổi giận lại vang lên: “Lại dám chạy đến nơi đây đại khai sát giới, đi chết đi!”

Vị chủ nhân sơn cốc này trước mắt chỉ có thể nhìn thấy thân hình lấp lóe cho nên tức giận như vậy, không riêng bởi vì Phong Lăng Hề phá huỷ lầu gỗ, cũng bởi vì chung quanh sơn cốc chứa đầy thi thể.

Bởi vì lo lắng cho Vân Tư Vũ và bánh bao nhỏ, Phong Lăng Hề và Dạ Tinh đi trước một bước tiến vào cốc; mà những người kia chung quanh sơn cốc đương nhiên sẽ không không có ai xử lý. Vị chủ nhân sơn cốc này vừa về đến thì phát hiện thiên đường của mình trở thành máu chảy thành sông, dưới cơn nóng giận ngay cả những con tôm nhỏ bên ngoài kia cũng không kịp quản, trực tiếp liền vọt vào, đầu tiên nhìn liền khóa chặt Phong Lăng Hề.

Hai người ngươi tới - ta đi đánh cho khó bỏ khó phân, mà ven sơn trong cốc một mảnh máu tanh. Hai người nhấc tay làm dáng đầu hàng: “Đừng đừng... chúng ta là người của Giáo chủ, chúng ta là người tốt...”

Các nàng bao vây lại rồi đến thẩm vấn hai người, một người trong đó hừ lạnh nói: “Các ngươi là người của Giáo chủ, chúng ta thấy là người của Cung chủ thì đúng hơn!” Người này tuyệt đối là đang đùa giỡn với tù binh!

Cảnh Duyệt bị người xách ra từ trong chăn của mỹ nhân đi theo làm việc nghe xong lời của hai người, nhưng không khỏi cau mày nói: “Giáo chủ? Các ngươi là người của Ma Giáo?”

“Đúng đúng, chúng ta là người của Giáo chủ, chúng ta đối với Giáo chủ trung thành như một, nhật nguyệt chứng giám!” Được rồi, hai người này có vẻ như... cũng là nội gián?

Cảnh Duyệt nhíu mày: “Người của Ma Giáo, các ngươi cũng không biết xấu hổ khi nói mình là người tốt à? Vậy chúng ta người của Thánh Cung thì tính là gì?”

Hai người kia há hốc miệng, bọn họ nhìn ra những người này là đến cứu Giáo chủ nhà các nàng. Thế nhưng bọn họ không biết người ta căn bản không biết Giáo chủ nhà bọn họ là ai, bọn họ càng không có nghĩ tới chính là: những người này sẽ là người của Thánh Cung. Ma Giáo và Thánh Cung mặc dù không có kết thù, thế nhưng cũng không có quan hệ thân thiết gì.

Thậm chí không ít nhân sĩ giang hồ dựa vào thủ đoạn làm việc của Thánh Cung và Ma Giáo mà phán đoán. Ma Giáo và Thánh Cung hẳn là lẫn nhau thấy không vừa mắt, đến bây giờ vẫn không có đánh nhau. Bất quá là bởi vì bọn họ vẫn không có cơ hội đối đầu thôi.

Đương nhiên đây không phải cái gì chính tà không thể cùng đứng với nhau. Trên thực tế, Ma Giáo và Thánh Cung cũng không tính là người chính nghĩa gì. Bất quá Thánh Cung nghe tới khá là chính nghĩa. Nếu như thật muốn nói ra cái lý do, phỏng đoán là một núi không thể chứa hai cọp, đáng tiếc những nhân sĩ giang hồ kia không biết Đạo. Giáo chủ Ma Giáo kỳ thật không phải con cọp, mà là con mèo hoang, bình thường gãi gãi người chỉ là thích đùa mà thôi. Hắn

cũng không muốn xưng bá võ lâm, chỉ muốn tiêu dao tự tại mới bước chân vào giang hồ.

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 89: Tiểu Mèo Hoang Phản Kích

Minh Thất vừa đi, tiểu hồ ly và bạc băng liền tiến lên. Bánh bao nhỏ nhìn thấy sủng vật quen thuộc nhếch miệng cười, một chút cũng không có vì ở nơi xa lạ sợ hãi cảnh xấu cảnh, cũng không có bởi vì một mình mà cảm thấy cô độc.

Chơi trong chốc lát liền chép miệng nhỏ ngủ, sợ nó cảm lạnh cho nên tiểu hồ ly còn y theo hình dáng con người vươn ra một cái chi dán góc lưng lên trên người nó.

Mà Vân Tư Vũ bởi vì lúc trước lợi dụng khinh công lên đường, vội vã đi tới sơn cốc lúc này cũng rất mệt mỏi. Hiện tại tay chân lại mềm nhũn, không có việc để làm nên cũng ôm chăn ngủ say như chết.

Như vậy nói không phải giống là phụ tử sao? Đều giống nhau không có tim không có phổi.

Minh Thất vừa tiến vào liền nhìn thấy Vân Tư Vũ đè lên chăn, ôm góc phía sau, khẽ nhếch miệng nhỏ, ngủ đến khuôn mặt hồng hồng, đều đã làm phụ thân người ta nhưng vẫn còn tính trẻ con như vậy.

Ánh mắt của Minh Thất mềm một cái, ngồi xuống ở mép giường, đưa tay giải cứu chăn hắn đang ôm ra, đang chuẩn bị đắp kín cho hắn, Vân Tư Vũ lại mơ mơ màng màng lầm bầm một câu: “Hề... có bại hoại bắt nạt ta...”

Một con mèo hoang từ từ cọ mà chuẩn bị tìm kiếm an ủi, kết quả chẳng những không có cọ đến cái ôm ấm áp quen thuộc, ngược lại cảm thấy phía sau lưng lạnh lẽo, lông tơ dựng lên. Vì vậy trong nháy mắt xù lông mở mắt ra, vừa vặn đối đầu với gương mặt âm trầm của Minh Thất.

Dưới tầm mắt âm u lạnh lẽo của Minh Thất, Vân Tư Vũ vô cùng bình tĩnh bước xuống giường, mang theo sắc mặt tràn đầy phức tạp khó hiểu đi tới bên cửa sổ ngồi xuống, lúc này mới cau mày nói: “Sư tỷ đúng là càng ngày càng tùy tiện.”

Kỳ thật hắn rất muốn giương móng vuốt gào thét, con tin cũng là người có quyền, dựa vào cái gì không nói tiếng nào xông vào phòng của hắn? Nếu như thời gian quay ngược lại, hắn nhất định sẽ không có lòng tốt mà đi cứu nàng.

Lại nói, hắn giống như thật sự không thích hợp làm việc tốt mà! Cứu một Minh Thất, kết quả làm hại mình hiện tại bị giam lỏng ở đây, còn liên lụy bánh bao nhỏ; đến lúc muốn cứu thêm một Vân Dật, kết quả bị đánh rớt xuống vách núi, cũng thiếu chút nữa hại bánh bao nhỏ.

Vân Tư Vũ cau mày suy nghĩ, vì không thể lại liên lụy đến bánh bao nhỏ, hắn về sau nhất định không thể lại bộc phát lòng tốt, ngược lại hắn cũng không phải là người lương thiện gì.

Nhàn vương quân đại nhân bắt đầu thất thần, Minh Thất lại bắt đầu các loại tức giận: “Đệ còn đang suy nghĩ đến nàng!”

Giọng điệu tố cáo kia, giống như bắt gian phu lang của mình tại trận vậy. Vân Tư Vũ giật giật khóe miệng, thật lòng cảm thấy đầu óc Minh Thất có bệnh, hắn nhớ tới thê chủ nhà hắn có cái gì không

đúng? Hắn còn nghĩ, tiếp tục suy nghĩ, vẫn suy nghĩ, các loại suy nghĩ!

A... Hề lúc nào thì mới tới cứu hắn chứ?

Thấy hắn quang minh chính đại lần nữa thất thần, Minh Thất tức giận không nhịn nổi, vài bước tiến lên, đưa tay chụp vào vai hắn, giận dữ hét: “Đệ là của ta!”

Vân Tư Vũ tuy rằng muốn tránh, thế nhưng khí lực hắn hiện tại như con mèo nhỏ, thật sự là liên lụy hắn, bả vai bị tóm gọn. Minh Thất dưới cơn tức giận, dùng sức cũng không có chừng mực. Vân Tư Vũ lập tức liền đau đến nhíu mày.

Minh Thất cúi người xuống, cúi đầu muốn hôn hắn, đáy mắt mang theo tức giận. Vân Tư Vũ đầu né tránh một bên, đáy mắt tia lạnh lẽo chợt lóe lên, đặt ngón tay lên trên dây đàn, gảy lên mấy cái âm thang vang lên, không thành khúc hát nhu hòa nhưng mang theo sức mạnh đầu độc lòng người. Vốn là có thể giết người trong vô hình, đáng tiếc hắn hiện tại không có nội lực, muốn tạo thành thương tổn nghiêm trọng với Minh Thất là không thể, nhiều nhất làm cho nàng lạc lối trong một lúc.

Đây vẫn là linh cảm chiếm được từ chỗ Giải Ngữ.

Vân Tư Vũ ngay lập tức đi tới bên cửa sổ, chính là bởi vì nơi này có treo lên một cây đàn có thể lợi dụng. Hắn hiện tại mất hết nội lực, dược vật cũng đều bị lấy đi, chống lại Minh Thất cũng thật là không có cái gì bảo đảm, vừa thấy tâm tình nàng kích động, tự nhiên là cẩn thận đề phòng.

Hoặc là bởi vì trước đây cũng thỉnh thoảng mất đi nội lực, cho nên hiện tại hắn mặc dù không có nội lực, nhưng không đến nỗi hoảng loạn luống cuống, còn có thể rất bình tĩnh tìm kiếm cách tự vệ khác.

Minh Thất trong cơn giận dữ động tác đột nhiên dừng lại, hai mắt mông lung. Trên mặt vặn vẹo vẻ mặt dần dần ôn hòa xuống, sau đó đứng thẳng người, giống như mộng du, xoay người ra cửa, cứ thế mà đi ra.

Người canh giữ ở cửa thấy Minh Thất hơi khác thường, nhưng cũng không dám gọi nàng lại, chỉ là đáy mắt mang tới một tia nghi ngờ.

Minh Thất rời đi, Vân Tư Vũ cũng không có nhẹ nhàng bao nhiêu, một khi Minh Thất tỉnh lại chỉ có thể càng phiền toái hơn, lập tức nhìn sắc trời một chút, đi tới cạnh cửa, nói với người canh cửa: “Ta đói, đi chuẩn bị thức ăn cho ta!”

Minh Thất dành tâm tư gì cho Vân Tư Vũ, tất cả mọi người đều rõ ràng, cho nên người này cũng không dám chậm trễ lập tức gọi người đi chuẩn bị đồ ăn.

Mắt thấy bánh bao nhỏ sắp tỉnh lại, ngủ lâu như vậy, tỉnh lại khẳng định là muốn ăn gì đó. Tiểu hồ ly và bạc băng thường xuyên vây quanh banh bao nhỏ tự nhiên biết thói quen của bánh bao nhỏ, có thể nói chúng nó đã học được mang hài tử, đương nhiên cũng biết giới hạn của bánh bao nhỏ này tốt như mang hài tử.

Bạc băng ở lại bảo vệ bánh bao nhỏ, tiểu hồ ly thì lại lén lén lút lút chạy tới nhà bếp chuẩn bị tìm xem có món đồ gì là bánh bao nhỏ có thể ăn.

Minh Thất mang người hầu như đều canh giữ ở chung quanh sơn cốc, để lại người ngồi trong lầu gỗ này cũng không nhiều lắm. Dù sao hiện tại Vân Tư Vũ không có sức lực gì hành động, bánh bao nhỏ càng là không có uy hiếp.

Lúc này, phòng bếp chỉ có một người đang chuẩn bị đồ ăn, tiểu hồ ly đang suy nghĩ có nên cắn chết người này hay không, ai biết người kia lại nhìn nó cười cười, đưa cho nó một chén nước cơm nồng đậm, bên trong còn cắm một cây trúc, suy tính thật sự là chu đáo.

Tiểu hồ ly Cáo lóe ra dường như trên mặt chứa đầy do dự, mũi đến gần ngửi một cái, phát hiện không có mùi vị nó thích nhất. Thế nhưng nó vẫn là nhìn người kia không nhúc nhích.

Người kia không khỏi cười nói: “Thật sự là con vật nhỏ thông minh.” Nói xong đưa tay vỗ vỗ lên đầu tiểu hồ ly, dùng sức to lớn, thiếu chút nữa tiểu hồ ly bị đập thành chữ đại nằm trên mặt đất.

(Chữ đại = 大.)

Tiểu hồ ly không khỏi trợn mắt nhìn, sau đó đứng thẳng người lên, hai móng vuốt đoạt lấy ôm chén nhỏ trên tay người kia, hai cái chân sau đó luân phiên di chuyển, chạy thật nhanh.

Trực giác của dã thú nói cho nó biết, người này không có ác ý, cho nên nó liền tạm thời không cắn nàng.

Người kia nhìn tiểu hồ ly giống như một cơn gió biến mất, không khỏi nói lầm bầm: “Giáo chủ quả nhiên anh minh thần võ, ngay cả nuôi sủng vật cũng không giống với tất cả những con khác.”

Bánh bao nhỏ tỉnh lại quả nhiên đói bụng, tự mình bò dậy ngồi lên, liền thấy móng vuốt tiểu hồ ly chỉ chỉ. Vì vậy đến cắn ống trúc nhỏ, ừng ực ừng ực uống hết nước cơm không chừa một giọt.

Trước đây nó đều là uống sữa, vẫn là lần đầu tiên uống nước cơm, dường như cảm thấy hương vị không tệ, ánh mắt sáng sáng, uống xong còn cứ chép miệng, thỏa mãn ợ một tiếng no nê, móng vuốt nhỏ còn ra dáng vỗ vỗ bụng nhỏ.

Ngủ đủ, cũng ăn no, bánh bao nhỏ liền tự mình tìm đồ chơi, móng vuốt nhỏ duỗi một cái, trực tiếp bắt lấy bạc băng. Trong nháy mắt, trong mắt rắn bạc băng tràn đầy sợ hãi, cũng không dám quá dùng sức giãy dụa, sợ không cẩn thận làm bánh bao nhỏ bị thương.

Ở trong lòng tiểu hồ ly và bạc băng, bánh bao nhỏ rất là yếu đuối, cho nên hai con mỗi lần bị bánh bao nhỏ bắt nạt, động cũng không dám động, đây hoàn toàn là do công sức của Khởi Vân dạy dỗ.

Khởi Vân vốn là sợ hai con này không có chừng mực sẽ làm bánh bao nhỏ bị thương, tuyệt đối không nghĩ tới hắn dạy dỗ một phen, sẽ dẫn đến hiện tại một hồ ly một rắn bị bánh bao nhỏ bắt nạt đến thê thảm như vậy.

Bánh bao nhỏ tò mò nhìn toàn thân bạc băng cứng ngắc, lại duỗi ra một cái móng khác, một đầu một đuôi cầm lấy bạc băng, dùng sức kéo một cái, bạc băng thê thảm khè lưỡi ra.

Bánh bao nhỏ không khỏi cười khanh khách không ngừng, nhanh tay lẹ mắt giơ một móng vuốt bắt lấy đầu lưỡi bạc băng chưa kịp thu về. Sau đó cứ như vậy dùng một tay nắm chặt, lắc lắc, lại lắc lắc. Bạc băng bị lắc đến đầu óc choáng váng, trong mắt rắn chứa đầy nước mắt, ô ô... đầu lưỡi của nó đau quá à!

Trong lòng tiểu hồ ly có sự cảm thông, yên lặng lùi về sau, muốn rời xa tiểu ác ma, ô ô... quả nhiên là nhi tử của đại ma đầu, thật là khủng khiếp mà, thật là khủng khiếp. Nó tựa hồ cũng cảm giác được lông bị kéo đau đớn.

“Chít chít...” Tiểu hồ ly kêu thảm một tiếng, rốt cục phát hiện, không phải là giống như, nó là thật sự đau đớn mà!

Bánh bao nhỏ chơi đùa với bạc băng xong, sau đó nhìn chằm chằm nó, một tay kéo lông của nó lại. Sau đó duỗi chân đạp về phía nó một cước, tiểu hồ ly chậm chạp lăn mấy vòng “đùng” một tiếng, thành hình chữ đại ngã ở bên chân giường, mà lông của nó vẫn dừng lại ở trong tay bánh bao nhỏ.

Bánh bao nhỏ dường như rất thích lông trắng của nó, miệng nhỏ nhắn cong lên, dùng sức thổi một hơi lông trong móng vuốt, lông mềm mại một cách vô ích liền bay bồng bềnh trên không trung xoay chuyển lên, giống như tuyết rơi vậy. Bánh bao nhỏ cười khanh khách, còn ở trên giường lộn mấy vòng, có thể thấy được nó vui vẻ bao nhiêu.

Tiểu hồ ly hai mắt rưng rưng, không biết là nên đau buồn mình bị bắt nạt, hay là nên vui mừng lấy lòng bánh bao nhỏ đây, đành phải yên lặng mà co rúc dưới gầm giường.

* * *

Mà Minh Thất bị tiếng đàn của Vân Tư Vũ đầu độc cũng không có hôn mê bao lâu. Vân Tư Vũ vừa mới dùng cơm xong, đi lại ở trong phòng cho tiêu cơm thì Minh Thất liền xuất hiện lần nữa.

Lần này trên mặt càng thêm âm trầm, vừa vào phòng liền trực tiếp mang cây đàn treo bên cửa sổ ném ra ngoài.

Vân Tư Vũ chỉ là thản nhiên nhìn cây đàn bị vứt một chút, còn Minh Thất, hoàn toàn không có lọt vào mắt hắn, mà hắn không nhìn làm cho Minh Thất oán giận không thôi, lập tức uy hiếp nói: “Chúng ta lập tức thành thân, bằng không ta liền giết dã chủng kia!”

Vân Tư Vũ nhếch môi cười cười, rất có vài phần giống hương vị tà khí kia của Phong Lăng Hề, thâm sâu mở miệng nói: “Sư tỷ, ai giết ai còn chưa chắc chắn đâu...”

Dứt lời, đột nhiên sầm mặt lại, giơ tay thành móng vuốt chộp tới Minh Thất, nhìn móng tay dài đen bóng kia của hắn giống như bảo thạch, Minh Thất trong lòng rùng mình, mạo hiểm tránh thoát một đòn của hắn, kinh ngạc nói: “Sao đệ có thể khôi phục lại nội lực?” Ngược lại suy nghĩ cẩn thận cái gì, mặt mũi tràn đầy sát khí nói: “Có nội gián!”

Đối với độc thuật của Vân Tư Vũ, Minh Thất khá là kiêng kỵ, đến bên cạnh một chút liền không chết cũng bị thương, thật sự là làm cho người nhức đầu không thôi, khó lòng phòng bị. Cho nên nàng mới có thể dùng bánh bao nhỏ làm uy hiếp, uy hiếp cho Vân Tư Vũ ăn vào viên thuốc áp chế nội lực của hắn, lại không nghĩ rằng Vân Tư Vũ đột nhiên khôi phục nội lực, làm cho nàng kiếm củi ba năm thiêu một giờ, có thể tưởng tượng được, nàng căm hận nội gián kia bao nhiêu.

Vân Tư Vũ cười cười: “Sư tỷ có phải là đã quên hay không, ta mới là giáo chủ, sao có thể nói là nội gián chứ?”

Minh Thất đương nhiên sẽ không quên, mặc dù nàng vẫn quản lý trong việc công hằng ngày. Thế nhưng Vân Tư Vũ mới là giáo chủ, cho nên nàng lần này mang người theo bên cạnh, đều là thân tín của nàng; lại không nghĩ rằng, trong thân tín của nàng lại có người Vân Tư Vũ xếp vào: “Đệ không tín nhiệm ta!”

Vân Tư Vũ lắc lắc ngón tay, móng tay đen bóng lập loè ánh sáng lạnh lẽo: “Không, ta vốn là muốn tín nhiệm tỷ, nhưng là sư phụ nhắc nhở ta không nên quá tín nhiệm tỷ, tỷ cũng biết rõ, ta luôn luôn rất là nghe lời của sư phụ.”

Mặt mũi Minh Thất tràn đầy dữ tợn, tức giận nói: “Lão già kia vẫn nhằm vào ta!”

“Đó là bởi vì tỷ lòng dạ bất chính.” Dứt lời, Vân Tư Vũ cũng không lại nói nhảm nhiều, nhanh chóng đánh tới về phía Minh Thất, chuẩn bị trừ hại cho dân.

Dám động bánh bao nhỏ của hắn, còn muốn giết Hề nhà hắn, quả thật là không thể tha thứ!

Cùng lúc đó, “nội gián” kia đã tìm thấy chỗ gian phòng của bánh bao nhỏ, chuẩn bị cùng hai con sủng vật đồng tâm hiệp lực, mang bánh bao nhỏ an toàn đi. Nhưng là lại không nghĩ có người nhanh hơn nàng một bước.

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 90: Đối Đầu

Một nội gián nào đó nhìn về người bay tới bên giường kia, run rẩy rùng mình một cái, người này là người ư? Sao lại giống như quỷ thế?

Bất quá nhìn thấy tiểu hồ ly và bạc băng không có phản ứng, nàng cũng không có ngốc đến nhảy ra ngoài quyết một trận tử chiến với người đó, chỉ là trông ngóng ở trước cửa sổ âm thầm quan sát.

Khuôn mặt Dạ Tinh cứng ngắc đứng bên giường, lẳng lặng mà nhìn bánh bao nhỏ thật vui vẻ lăn qua lăn lại ở trên giường, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Mà bánh bao nhỏ sau khi phát hiện có người đang nhìn mình, không khỏi cũng mở to một đôi mắt ngập nước long lanh nhìn chằm chằm Dạ Tinh, nhìn một lúc lâu, đột nhiên nhếch miệng cười một cái, bò tới mép giường.

Mặt Dạ Tinh không hề cảm xúc nhìn bánh bao nhỏ đang bò đến, duỗi ra móng vuốt nhỏ nắm lấy ống tay áo của nàng, sau đó run rẩy đứng lên.

Bánh bao nhỏ còn thiếu mấy ngày nữa mới được ba tháng. Mặc dù so với những đứa trẻ bình thường thì phát triển tốt hơn, thế nhưng đứng lên vẫn còn rất vất vả, chân nhỏ run đến mức được gọi là một cái rất lợi hại, cuối cùng không ổn trực tiếp nhào về phía Dạ Tinh.

Dạ Tinh vội vàng duỗi tay ra nhẹ nhàng đỡ lấy nó, sợ nó sơ ý một chút lăn xuống giường; mà bánh bao nhỏ thiếu chút nữa ngã xuống lại hoàn toàn không có bị dọa. Bởi vì Dạ Tinh hơi khom người xuống, nó nhìn chuẩn cơ hội liền bắt một cái được vạt áo của nàng, chân nhỏ giẫm một cái lại giẫm một cái, bộ dáng kia rõ ràng là muốn bò lên trên người nàng.

Bánh bao nhỏ là lần đầu tiên nhìn thấy Dạ Tinh, thế nhưng hiển nhiên nó rất thích Dạ Tinh.

Tiểu hồ ly và bạc băng nhìn ánh mắt sáng lấp lánh kia của bánh bao nhỏ thiếu chút nữa mừng đến phát khóc lên: 'Ô ô... tiểu ác ma rốt cuộc tìm được món đồ chơi mới, chúng nó rốt cuộc có thể giải thoát.'

Dạ Tinh nhìn nó ra sức phấn đấu nhưng không tức giận chút nào, bánh bao nhỏ không ngừng leo lên. Nàng do dự một chút đưa tay ôm nó lên, nàng dù sao vẫn phải mang bánh bao nhỏ đi, mà mang theo giống như có chút không thích hợp.

Rốt cục đạt tới độ cao thích hợp bánh bao nhỏ cười rất vui vẻ, sau đó nó trực tiếp dùng móng vuốt nhỏ nâng mặt Dạ Tinh lên, thoa một ngụm nước miếng lên mặt nàng.

Sống lưng Dạ Tinh trong nháy mắt cứng ngắc, mặc dù nàng thấy qua bánh bao nhỏ làm ra cử động nhiệt tình như vậy với Thái hậu. Thế nhưng đến phiên mình, nàng cảm thấy rất không quen. Bất quá thân thể là cứng, nhưng gương mặt than kia lại không có trở nên càng thêm cứng ngắc, trái lại nhu hòa rất nhiều. Mặc dù vẫn là gương mặt không hề có cảm xúc.

Dạ Tinh đã xem như là đưa ra phản ứng rất lớn, hơn nữa tuyệt đối được cho là thân thiện. Nhưng bánh bao nhỏ rõ ràng rất không vừa ý, thoa xong nước miếng liền trừng con mắt ngập nước long lanh nhìn nàng. Tựa hồ đang chờ đợi cái gì, thấy nàng vẫn không có phản ứng, nụ cười nhỏ trên mặt không còn. Sau đó khuôn mặt nhỏ sụ xuống, lại sau đó mím miệng nhỏ, cuối cùng từng giọt từng giọt lệ rơi xuống.

Dạ Tinh rất luống cuống, nàng không biết mình đã làm sai điều gì. Nàng hoàn toàn không có kinh nghiệm ở chung với tiểu hài tử, cũng không biết những tiểu hài tử khác có thể đau lòng hay không. Thế nhưng nàng rõ ràng cảm giác bánh bao nhỏ rất đau lòng, nhưng, nàng rốt cuộc làm sao xúc phạm tới nó?

Nhìn bánh bao nhỏ không ngừng tơi xuống từng giọt, Dạ Tinh mím môi môi, mặt mũi tràn đầy âm trầm, trên người bay ra một tia sát khi như có như không.

Rõ ràng làm cho Dạ Tinh lộ ra sát khí nhưng bánh bao nhỏ cũng coi như viên mãn.

Mà một nội gián nào đó vẫn trông ngóng cẩn thận quan sát ở trước cửa sổ lại thay đổi sắc mặt, rất sợ Dạ Tinh dưới cơn nóng giận bóp chết bánh bao nhỏ, cũng bất chấp Dạ Tinh đáng sợ hay không đáng sợ vội vàng vọt vào. Nhưng Dạ Tinh ngay cả khóe mắt cũng không thưởng cho nàng, chớ đừng nói đến là bởi vì nàng đột nhiên xuất hiện mà giật mình hoặc là đề phòng.

Một nội gián nào đó cũng không hoảng sợ, nàng vừa nhìn Dạ Tinh thì biết mình hoàn toàn không phải là đối thủ của nàng, đối phương khẳng định là sớm đã phát hiện nàng, chỉ có điều mặc kệ nàng thôi.

Cảm nhận được sát khí trên người Dạ Tinh, bánh bao nhỏ khóc đến càng đau lòng. Mặc dù Dạ Tinh rất cẩn thận không có để sát khí kia lan đến gần nó, nhưng bánh bao nhỏ thật sâu cảm thấy Dạ Tinh không thích nó. Bánh bao nhỏ vẫn luôn nhận được tình cảm của nhiều người, nhưng lần đầu tiên nó gặp phải người không thích nó như thế. Tâm tư nhỏ bé yếu đuối sắp không chịu nổi đau buồn.

Đương nhiên Minh Thất chính thức chán ghét nó trực tiếp bị tâm tư nhỏ của nó loại bỏ ra ngoài. Bởi vì nó không thích tên bại hoại kia.

Một nội gián nào đó nhìn Dạ Tinh, cẩn thận từng li từng tí một mở miệng nói: “Đại tỷ, tiểu hài tử hôn ngươi là yêu thích ngươi, ngươi nên hôn trở lại, nếu không nó sẽ cho rằng ngươi không thích nó.” Được rồi, thật sự là một nội gián nào đó cũng là nói lung tung. Nàng lại không sinh qua hài tử, làm sao sẽ biết nhiều như vậy? Nàng chẳng qua là cảm thấy nếu như không nữa đánh vỡ phần quỷ dị này, tâm tư nhỏ bé của nàng cũng sắp không chịu đựng nổi phần quỷ dị này mà run như cầy sấy.

Đại tỷ? Một nội gián nào đó cũng thật là biết gọi người, Dạ Tinh có thể nhỏ tuổi hơn nàng rất nhiều. Gương mặt đó của Dạ Tinh nhìn qua lại giống như tiểu nữ hài không lớn lên, thế nhưng bởi vì mặt than cộng thêm thân tựa khí chất u linh và khí thế đánh đâu thắng đó, thật lòng làm cho người không có cách nào xem nàng là thành tiểu nữ hài. Nhưng trên thực tế, nàng mới vừa vặn trưởng thành mà thôi, mà nơi này tròn mười bốn tuổi coi như trưởng thành.

Bất quá Dạ Tinh sẽ rối rắm vấn đề xưng hô như vậy sao? Đương nhiên không biết.

Nàng chỉ là mặt không hề có cảm xúc nhìn bánh bao nhỏ khóc đến đau lòng, cân nhắc lời của một nội gián nào đó nói, nghĩ đến Thái hậu tựa hồ mỗi lần đều có hôn nhẹ bánh bao nhỏ. Nàng không khỏi mím mím môi, sau đó nhẹ nhàng dùng môi đụng một cái vào cái trán của bánh bao nhỏ, ném ra hai chữ: “Không khóc...”

Dạ Tinh rất ít khi mở miệng nói chuyện, giọng nói của nàng có chút trầm thấp nhưng rất êm tai. Trong giọng nói không có một chút nào cảm giác dịu dàng, thế nhưng lại rõ ràng hạ thấp giọng.

Có thể làm cho Dạ Tinh mở miệng mặc dù chỉ là hai chữ, bánh bao nhỏ cũng có thể viên mãn lần nữa.

Một nội gián nào đó vốn chỉ là thuận miệng bịa chuyện, không nghĩ tới lại là chó ngáp phải ruồi. Thật sự nói ra đây là tâm tư tiểu hài nhi của bánh bao nhỏ bị Dạ Tinh hôn một cái, bánh bao nhỏ đột nhiên ngừng lại, trên lông mi còn dính chút nước mắt. Trong nháy mắt thật lòng nhìn Dạ Tinh một lúc, xác định Dạ Tinh cũng là thích nó, trong nháy mắt bánh bao nhỏ đã quên trước đây đau lòng mà ôm cổ nàng cười khanh khách.

Một nội gián nào đó không nói gì, thì ra là thật sự hôn một cái là tốt rồi à! Tiểu công tử ngươi cũng quá thỏa mãn rồi.

Dạ Tinh ở chỗ này lần đầu tiên tiến hành công trình vĩ đại dỗ hài tử, mà Nhàn vương điện hạ lại đang nhìn Minh Thất và Vân Tư Vũ ngẩn người.

Phong Lăng Hề nhìn Vân Tư Vũ tức giận đánh cho Minh Thất không còn chút sức lực nào đánh trả, vừa nhìn móng tay đen kia của Vân Tư Vũ cũng biết rất độc, nhìn trong phòng bị khí độc ăn mòn phải hoàn toàn thay đổi, không khỏi bắt đầu như đi vào cõi mơ.

Tại sao tiểu mèo hoang nhà cô lại là tiểu độc vật trong truyền thuyết vậy chứ?

Hơn nữa cô rất tò mò, tại sao tiểu mèo hoang nhà cô lại bị trói đến chỗ này?

Trên mặt Minh Thất đã nổi lên một mảnh bầm đen, hiển nhiên trúng độc không nhẹ, còn đang không ngừng nhét thuốc vào trong miệng để chống lại độc tính. Nàng biết mình không phải là đối thủ của Vân Tư Vũ, thế nhưng nàng không cam lòng cứ thất bại như vậy. Nàng còn có một thẻ bạc chưa đánh, nghĩ tới cũng không lại ham chiến.

Mặc dù biết Vân Tư Vũ dám động thủ với nàng, vậy khẳng định là hắn đã xác định dã chủng kia an toàn. Thế nhưng nàng lại muốn đánh cuộc một lần, Vân Tư Vũ an bài người ở bên cạnh nàng chắc chắn sẽ không nhiều, nói không chừng cũng không nhất định có thể cứu được dã chủng kia ra.

Chỉ là nàng xông tới một cái liền nhìn thấy Phong Lăng Hề, trong nháy mắt sắc mặt bắt đầu nhăn nhó. Thế nhưng nàng còn chưa kịp ra tay thì bị Phong Lăng Hề đạp một cước trở lại. Vân Tư Vũ đứng phía sau nàng đột nhiên nhìn thấy Phong Lăng Hề xuất hiện liền hiện ra trạng thái sững sờ.

Minh Thất nhắm hai mắt lại, chịu đựng cuồn cuộn tinh lực trong ngực, cưỡng chế một cái xoay chuyển trên không trung, mặt nhanh chóng phóng tới về phía Vân Tư Vũ.

Thế nhưng Phong Lăng Hề sẽ cho nàng ta cơ hội ở ngay trước mặt cô mà bắt lấy Vân Tư Vũ ư? Đương nhiên là không.

Ngay lúc Minh Thất đưa tay muốn bắt Vân Tư Vũ đi, thì một bóng người nhanh hơn nàng trực tiếp cuốn Vân Tư Vũ đi. Sau đó nàng chỉ nghe thấy một tiếng răng rắc thanh thúy, cảm giác hình như có lực nặng ngàn cân đề về phía bên hông, làm cho nàng không chịu nổi luồng sức mạnh kia, hung hăng mà đập xuống đất, tiếng răng rắc kia không cần phải nói, khẳng định là xương cốt gãy nát.

Phong Lăng Hề đạp mạnh xuống ở trên eo nàng, ôm Vân Tư Vũ trực tiếp lướt ra khỏi lầu gỗ, song song đi đến lầu gỗ khác trên cây to.

Vân Tư Vũ bị giam lỏng ở trên lầu, Minh Thất cứ như vậy bị đập xuống nhất định sẽ đem tấm ván gỗ đập thành cái động. Trong lúc Vân Tư Vũ đang ló đầu quan sát thì lầu gỗ lại đột nhiên ầm một tiếng, hóa thành một đống gỗ vụn.

Vân Tư Vũ há miệng líu lưỡi mà nhìn một đống gỗ vụn kia, cũng không phải khiếp sợ nội lực của Phong Lăng Hề. Hắn hiện tại trong lòng chỉ có một ý nghĩ, xong đời rồi, Hề nhất định sẽ bị sư phụ đuổi giết ngàn dặm; lại nghĩ tới Phong Lăng Hề tựa hồ là cố ý đá Minh Thất vào trong lầu gỗ thì phải. Vân Tư Vũ không khỏi hoài nghi suy nghĩ, nàng không phải là cố ý phá huỷ lầu gỗ chứ? Lầu gỗ này là kẻ thù của nàng ư?

Đang nghĩ ngợi, liền nghe một tiếng nổi giận quát: “Muốn chết!”

Sau đó Vân Tư Vũ còn chưa phản ứng lại, Phong Lăng Hề liền chủ động nghênh đón bóng dáng nhanh chóng tiến đến kia. Phong Lăng Hề chủ động nghênh chiến, có thể thấy đối phương rất có thực lực. Nếu không cũng sẽ không để cho Phong Lăng Hề coi trọng như vậy.

Vân Tư Vũ sững sờ đứng trên nhánh cây, ấp úng phun ra hai chữ: “Sư phụ...”

Lần này thật sự xong đời, sao sư phụ lại về vừa vặn vào lúc này chứ? Đây chính là nhân chứng, vật chứng cũng lấy được rồi!

Bên kia giọng nói nổi giận lại vang lên: “Lại dám chạy đến nơi đây đại khai sát giới, đi chết đi!”

Vị chủ nhân sơn cốc này trước mắt chỉ có thể nhìn thấy thân hình lấp lóe cho nên tức giận như vậy, không riêng bởi vì Phong Lăng Hề phá huỷ lầu gỗ, cũng bởi vì chung quanh sơn cốc chứa đầy thi thể.

Bởi vì lo lắng cho Vân Tư Vũ và bánh bao nhỏ, Phong Lăng Hề và Dạ Tinh đi trước một bước tiến vào cốc; mà những người kia chung quanh sơn cốc đương nhiên sẽ không không có ai xử lý. Vị chủ nhân sơn cốc này vừa về đến thì phát hiện thiên đường của mình trở thành máu chảy thành sông, dưới cơn nóng giận ngay cả những con tôm nhỏ bên ngoài kia cũng không kịp quản, trực tiếp liền vọt vào, đầu tiên nhìn liền khóa chặt Phong Lăng Hề.

Hai người ngươi tới - ta đi đánh cho khó bỏ khó phân, mà ven sơn trong cốc một mảnh máu tanh. Hai người nhấc tay làm dáng đầu hàng: “Đừng đừng... chúng ta là người của Giáo chủ, chúng ta là người tốt...”

Các nàng bao vây lại rồi đến thẩm vấn hai người, một người trong đó hừ lạnh nói: “Các ngươi là người của Giáo chủ, chúng ta thấy là người của Cung chủ thì đúng hơn!” Người này tuyệt đối là đang đùa giỡn với tù binh!

Cảnh Duyệt bị người xách ra từ trong chăn của mỹ nhân đi theo làm việc nghe xong lời của hai người, nhưng không khỏi cau mày nói: “Giáo chủ? Các ngươi là người của Ma Giáo?”

“Đúng đúng, chúng ta là người của Giáo chủ, chúng ta đối với Giáo chủ trung thành như một, nhật nguyệt chứng giám!” Được rồi, hai người này có vẻ như... cũng là nội gián?

Cảnh Duyệt nhíu mày: “Người của Ma Giáo, các ngươi cũng không biết xấu hổ khi nói mình là người tốt à? Vậy chúng ta người của Thánh Cung thì tính là gì?”

Hai người kia há hốc miệng, bọn họ nhìn ra những người này là đến cứu Giáo chủ nhà các nàng. Thế nhưng bọn họ không biết người ta căn bản không biết Giáo chủ nhà bọn họ là ai, bọn họ càng không có nghĩ tới chính là: những người này sẽ là người của Thánh Cung. Ma Giáo và Thánh Cung mặc dù không có kết thù, thế nhưng cũng không có quan hệ thân thiết gì.

Thậm chí không ít nhân sĩ giang hồ dựa vào thủ đoạn làm việc của Thánh Cung và Ma Giáo mà phán đoán. Ma Giáo và Thánh Cung hẳn là lẫn nhau thấy không vừa mắt, đến bây giờ vẫn không có đánh nhau. Bất quá là bởi vì bọn họ vẫn không có cơ hội đối đầu thôi.

Đương nhiên đây không phải cái gì chính tà không thể cùng đứng với nhau. Trên thực tế, Ma Giáo và Thánh Cung cũng không tính là người chính nghĩa gì. Bất quá Thánh Cung nghe tới khá là chính nghĩa. Nếu như thật muốn nói ra cái lý do, phỏng đoán là một núi không thể chứa hai cọp, đáng tiếc những nhân sĩ giang hồ kia không biết Đạo. Giáo chủ Ma Giáo kỳ thật không phải con cọp, mà là con mèo hoang, bình thường gãi gãi người chỉ là thích đùa mà thôi. Hắn

cũng không muốn xưng bá võ lâm, chỉ muốn tiêu dao tự tại mới bước chân vào giang hồ.

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 91: Sư Huynh???

Hai người nội gián phản ứng thật là nhanh, rất sợ những người này kích động một cái mang hai người các nàng làm thịt, không khỏi hét lớn: “Giáo chủ của chúng ta là Nhàn vương quân! Các ngươi là tới cứu Giáo chủ của chúng ta có phải không?”

Lại nói, sao các ngươi lại khẳng định người ta tới là cứu Giáo chủ của các ngươi chứ?

Cảnh Duyệt nghi là bị người dạy dỗ thành hoá đá, Vương quân nhà bọn họ là Giáo chủ Ma Giáo? Chuyện này nàng còn thật không biết!

Minh Thất lần này làm việc rất cẩn thận, ngay cả thân tín bên cạnh cũng là lúc Vân Tư Vũ bị mang tới sơn cốc thì mới biết mục đích của nàng. Cho nên, mặc dù bên cạnh Minh Thất bị Vân Tư Vũ xếp vào ba người lại không có thể đúng lúc báo tin cho hắn; mà những người kia đi bắt bánh bao nhỏ cũng không phải là thân tín của Minh Thất, mà là tử sĩ nàng huấn luyện. Ngoại trừ một người ôm bánh bao nhỏ trở về thì toàn bộ người còn lại đã bị nọc độc của bạc băng độc chết.

Nhìn thấy Giáo chủ bị bắt, ba người nội gián tự nhiên là đồng tâm hiệp lực chuẩn bị cứu viện. Bất quá chỉ có Thất Diệp, cũng chính là một nội gián nào đó phát hiện và đang dè đặt đi theo Dạ Tinh, lấy

được cơ hội ở lại trong lầu gỗ, các nàng bị đuổi đi ra bên ngoài cũng đến rồi.

Vì vậy các nàng vô cùng vinh hạnh khi đầu tiên biết được Nhàn vương điện hạ là Cung chủ Thánh Cung chuyện này thật sự khiếp sợ. Sau đó choáng váng theo sát Cảnh Duyệt tiến vào sơn cốc.

Xa xa đã nghe tiếng đánh nhau, Cảnh Duyệt vẫn như cũ không chút hoang mang. Nàng rất có lòng tin với Phong Lăng Hề và Dạ Tinh, bị thương khẳng định là người khác.

Đi theo vào, Cảnh Duyệt lần nữa hoá đá, không phải là bởi vì nhìn thấy Phong Lăng Hề đánh vời người khó bỏ khó phân, mà là Dạ Tinh rõ ràng ôm tiểu hài tử? Quan trọng nhất chính là, nàng rõ ràng không dọa khóc tiểu hài tử kia.

Sau khi thấy rõ tiểu hài tử kia là ai thì Cảnh Duyệt chỉ muốn cảm thán, tiểu công tử chính là không giống người thường mà, sự can đảm này không phải người bình thường nào cũng có thể so sánh được.

Cảnh Duyệt hấp tấp chạy tới, cười đến mặt mũi tràn đầy hòa nhã: “Tiểu công tử, cho Cảnh di ôm một cái có được hay không?”

Bánh bao nhỏ chớp chớp con mắt nhìn nàng, yên lặng duỗi ra móng vuốt nhỏ... ôm lấy cổ Dạ Tinh.

Nụ cười trên mặt Cảnh Duyệt lập tức cứng đờ, chỉ cảm thấy tâm tư nhỏ bé răng rắc một tiếng vỡ nát. Tại sao? Tại sao nàng người gặp người thích, hoa gặp hoa nở lại bị tiểu công tử ghét bỏ, ghê tởm nhất chính là hắn rò ràng bại bởi Dạ Tinh mặt than như hồn ma này?!

Dạ Tinh hoàn toàn không thấy tầm mắt oán hận của Cảnh Duyệt mà ôm bánh bao nhỏ, mặt không hề cảm xúc nhìn hai người giao đấu.

Vân Tư Vũ vẫn đứng trên nhánh cây, mặt mũi tràn đầy rối rắm đưa tay bứt lá cây, ưm... Bây giờ nếu như hắn cầu xin phỏng đoán sư phụ sẽ càng thêm ghi hận Hề, làm sao đây?

Ba người nội gián rốt cuộc cùng nhau tập hợp lại, cung kính mà đứng dưới tàng cây. Tiểu hồ ly và bạc băng cũng tụ tập dưới tàng cây.

Mà hai người một mực yên lặng giao thủ rốt cục lại mở miệng.

Phong Lăng Hề có chút không kiên nhẫn nói: “Lão đầu, không cần phải cho ngài một chút ánh mặt trời thì xán lạn, có tin ta đánh ngài thật hay không?”

Một lão đầu nào đó tức giận nói: “Nha đầu chết tiệt kia, ngươi phá huỷ phòng của ta!”

“Đáng đời! Ai bảo ngài chạy khắp nơi, làm hại Tư Vũ nhà ta thiếu chút nữa bị thương!” Nhàn vương điện hạ, ngươi đây là giận chó đành mèo à! Còn nữa, ngươi xác định là Tư Vũ nhà ngươi thiếu chút nữa bị thương hả?

Nghe vậy, một lão đầu nào đó trong nháy mắt yên tĩnh, thoáng một cái lẻn đến trước mặt Vân Tư Vũ, quan sát trên dưới nói: “Đồ đệ bảo bối, con bị thương hả?”

Vân Tư Vũ còn đang kinh ngạc giọng điệu như rất quen thuộc của Phong Lăng Hề và sư phụ của mình, sững sờ lắc đầu.

Phong Lăng Hề cũng bởi vì một lão đầu nào đó gọi tiếng ‘đồ đệ bảo bối’ có chút kinh ngạc một hồi. Sau đó ngẫm lại cảm thấy hoàn toàn không cần giật mình, cũng chỉ có người như Phong lão đầu mới có thể làm cho Vân Tư Vũ có thể duy trì cá tính của mình như vậy ở một thế giới này mới không bị mờ nhạt.

Phong Lăng Hề trực tiếp chạy tới ôm Vân Tư Vũ, nói với ba người nội gián phía dưới: “Minh Thất còn đang bị chồng chất trong một đống gỗ vụn kia, đuổi nàng ra khỏi đó đi!”

Ba người nội gián vô cùng thông minh nghe theo dặn dò, đào người lên.

Mà Phong lão đầu nhìn động tác của Phong Lăng Hề, sửng sốt một chút sau đó oa oa kêu lên: “Nha đầu chết tiệt kia, ta đã dạy dỗ ngươi bao nhiêu lần rồi, không cho phép gieo họa cho thiếu nam thuần khiết, ngươi lại còn dám gieo họa cho đồ đệ bảo bối của ta ư? Ta...” Quát một nửa, đột nhiên y phản ứng lại, giọng nói trong nháy mắt cất cao: “Tư Vũ nhà ngươi?”

Đồ đệ bảo bối của y khi nào thì thành nhà người khác rồi?

Phong Lăng Hề cười rất là hờ hững, quơ tay của bánh bao nhỏ nói: “Sơ Tuyết, gọi sư tổ...”

Bánh bao nhỏ bây giờ còn chưa biết nói chuyện, bất quá nó sẽ kêu a a a a. Nó là đứa bé ngoan nghe lời, mẫu thân kêu nó gọi nó liền gọi, về phần người khác có thể nghe hiểu hay không cũng không liên quan tới nó.

Bánh bao nhỏ nhìn Phong lão đầu cười đến mặt mũi tràn đầy xán lạn, còn vung móng vuốt nhỏ về phía y. Y cứng đờ quay đầu lại nhìn

về phía Phong Lăng Hề và Vân Tư Vũ, cắn răng hỏi: “Chuyện này rốt cuộc là sao?”

Vân Tư Vũ rụt cổ một cái, Phong Lăng Hề an ủi vỗ vỗ lên vai hắn, vẫn cười đến câu nhân vô cùng: “Như ngài nhìn thấy, nhi tử của ta, đáng yêu chứ?”

Phong lão đầu nổi khùng: “Đáng yêu cái đầu ngươi!”

Phong Lăng Hề nhíu mày nở nụ cười, nói với bánh bao nhỏ: “Sơ Tuyết, lão đầu này không thích con thì xử lý sao bây giờ?”

Bánh bao nhỏ hiểu không thích là có ý gì, lập tức thở phì phò khép khép miệng lại, đầu uốn một cái, dùng cái mông nhỏ quay về phía Phong lão đầu, nhìn cũng không nhìn y một chút nữa.

Lại nói, bánh bao nhỏ, ngươi thật sự không thể tin tưởng mẫu thân ngươi như vậy, sẽ bị bán đó...

Hử... Phong lão đầu vội vàng chạy tới, cười hắc hắc nói: “Tiểu đồ tôn, sư tổ tuyệt đối không có không thích con, là mẫu thân con quá đáng ghét!”

Cười đến vẻ mặt lấy lòng như vậy nhưng một mực lại muốn làm ra một bộ dáng nghiến răng nghiến lợi, một gương mặt thay đổi thật tuyệt vời.

Dạ Tinh trực tiếp lướt người rời đi, cách Phong lão đầu xa một chút, bộ dáng kia hẳn là sợ Phong lão đầu đưa ra tôn vinh kia hù dọa đến bánh bao nhỏ.

Hai mắt Phong lão đầu nhắm lại, đáy mắt lóe qua một tia sáng không khỏi liếc thêm Dạ Tinh vài cái, trong lòng cảm thán: ‘Quả

nhiên bên cạnh nha đầu chết tiệt kia lại có thể xuất hiện người tài như vậy!’

Vô duyên vô cớ lại đắc tội với tiểu đồ tôn rồi, Phong lão đầu rất buồn bực. Đương nhiên y là sẽ không so đo với tiểu đồ tôn đáng yêu, thế nhưng y sẽ so đo với phụ mẫu của bánh bao nhỏ!

“Hai người các ngươi không có lương tâm, tại sao ta không thể đến uống rượu mừng?”

Phong Lăng Hề sờ sờ mũi: “Không phải ngài bảo ta không cần vội vã trở về ư?”

Phong lão đầu lại chuyển hướng đến Vân Tư Vũ: “Vậy còn con?”

Vân Tư Vũ núp ở trong ngực Phong Lăng Hề, vô tội chớp mắt: “Sư phụ, ban đầu con cũng không có nghiêm túc gả mà!”

Kỳ thật lúc trước Phong Lăng Hề cưới cũng không phải nghiêm túc như vậy, cho nên Phong lão đầu đau buồn đến bây giờ mới biết hai đồ đệ bảo bối của mình lại thành hôn, hơn nữa ngay cả hài tử cũng có!

Mặc dù không có chính thức bái sư, thế nhưng Phong lão đầu đã nhận định tên đồ đệ Phong Lăng Hề này; mà Phong Lăng Hề mặc dù không có kêu tiếng sư phụ, thế nhưng cũng thừa nhận người sư phụ này.

Phong Lăng Hề hiếm khi cảm thấy có chút đuối lý. Mặc dù thời gian cô và Phong lão đầu chung đụng không nhiều. Thế nhưng không có thể phủ nhận Phong lão đầu đối xử tốt với cô, hơn nữa Phong lão đầu hiển nhiên cũng là thật lòng yêu thương Vân Tư Vũ.

Bất quá cô không phải bởi vì thành thân không có thông báo cho Phong lão đầu mà đuối lý. Cô hiểu rất rõ tính tình của Phong lão đầu, cho dù muốn nói cho ngài biết, chỉ sợ cũng không tìm được người của y.

Vân Tư Vũ cũng có suy nghĩ giống như vậy, đối với sư phụ mình thích chạy loạn như vậy, điểm này Vân Tư Vũ có thể hiểu rõ ràng hơn bất cứ ai. Mỗi lần hắn muốn trở về, cũng phải để lại tin thông báo với y trước một hai tháng. Nếu không đến lúc đó khẳng định không tìm được người, nói là ở ẩn, kỳ thật chính là len lén làm nhiều chuyện trộm gà bắt chó.

Hắn và Phong Lăng Hề thành thân gấp như vậy, muốn tìm được y cũng không phải dễ dàng gì, hơn nữa khi đó hai người xác thực cũng không phải rất coi trọng hôn lễ này.

Mà làm cho Phong Lăng Hề và Vân Tư Vũ cảm thấy đuối lý chính là đã thành thân lâu như vậy, bọn họ ngọt ngọt ngào ngào, triền triền miên miên. Cuối cùng dứt khoát quên chuyện này cần phải nói cho Phong lão đầu một tiếng.

Bất quá Phong Lăng Hề rất nhanh hồi phục lại tinh thần, cười rất là thân thiện hỏi: “Lão đầu, ngài có thể nói cho ta biết hay không, tại sao ngài thiếu nợ một ân tình với Giáo chủ Ma Giáo lại là đồ đệ của ngài thế?” Phong Lăng Hề cũng coi như nửa người giang hồ, đối với Ma Giáo tự nhiên là có chút hiểu rõ. Tỷ như được gọi là tiểu độc vật Giáo chủ Ma Giáo có một số đặc thù, như độc công của Giáo chủ Ma Giáo.

Cho nên cô đã xác định tiểu mèo hoang nhà cô chính là tiểu độc vật làm cho nhân sĩ giang hồ hận đến nghiến răng, mà Phong lão

đầu kêu cô phải nhớ kỹ dấu hiệu ngọn lửa màu đỏ kia, chính là tiêu chí của Giáo chủ Ma Giáo.

Mà cái dấu hiệu này dường như không có quan hệ gì với Ma Giáo, vì để làm cho cô không nghi ngờ là Phong lão đầu cố ý làm cho hắn cái dấu hiệu đó, để cho dù không biết là người một nhà khi nhìn thấy dấu hiệu kia thì tránh khỏi đối địch với nhau.

Kỳ thật Nhàn vương điện hạ rất buồn bực, lúc trước cô là bởi vì theo lời ân tình của Phong lão đầu kể mới có lòng tốt cứu Vân Tư Vũ. Thế nhưng lúc trước cách cô cứu người thật sự rất không dịu dàng. Nếu như sớm biết đó là tiểu mèo hoang nhà cô thì cô nhất định sẽ không thô lỗ như vậy.

“Khụ khụ...” Phong lão đầu kiêu ngạo trong nháy mắt biến mất, tầm mắt nhìn trái nhìn phải, cười khan nói: “Ta đây không phải lo lắng các ngươi như nước lũ xông tới miếu Long Vương người một nhà làm như không quen biết người một nhà ư!”

Quả nhiên là thế!

Cho nên nói, Thánh Cung và Ma Giáo là không thể đánh nhau. Trước đây Ma Giáo không có dã tâm, Thánh Cung bởi vì cái gọi là ân tình kia cũng sẽ không đối địch với Ma Giáo. Đương nhiên sẽ không đối địch, mà bây giờ lại càng sẽ không.

Vân Tư Vũ nghe rõ ràng xảy ra chuyện gì không khỏi chen vào nói: “Thế nhưng sư phụ sao ngài không nói cho con biết ngài thiếu nợ ân tình Thánh Cung, ngài không sợ con dẫn người đi dọn sào huyệt của Thánh Cung hả?”

Phong lão đầu giật giật khóe miệng, trừng hắn: “Ngươi là đối thủ với nha đầu chết tiệt kia ư?”

Vân Tư Vũ trong nháy mắt oan ức, buồn rầu nhìn về phía Phong Lăng Hề. Phong Lăng Hề đưa tay xoa xoa gò má đang phồng lên, tâm tình rất tốt cười nói: “Ân cứu mạng lấy thân báo đáp, không tệ không tệ!” Đây chính là duyên phận mà!

Vân Tư Vũ sững sờ một lúc, sau đó đột nhiên trợn to mắt: “Là nàng cứu ta?”

Lúc ban đầu Vân Tư Vũ khiêu khích những nhân sĩ giang hồ kia, lại sai lầm đánh tới một nửa thì nội lực hoàn toàn biến mất. Cho nên chỉ có thể nhảy xuống vách núi thoát thân, nhưng vận may không cụt tay không gãy chân. Hắn biết rõ là có người cứu hắn, nhưng vẫn không biết là ai, không nghĩ tới lại sẽ là Phong Lăng Hề.

Dường như thật sự chính là ân cứu mạng lấy thân báo đáp.

Bởi vì nơi này là địa bàn của Phong lão đầu cho nên Cảnh Duyệt chỉ thật là phiền phức một chút, mang theo một đám người đi thu dọn những thi thể kia chung quanh sơn cốc. Minh Thất bị ba tên nội gián đào lên chỉ còn lại một hơi. Phong lão đầu chỉ là liếc mắt nhìn Minh Thất một cái, thái độ hoàn toàn là thờ ơ, xem ra cũng thật là rất không ưa nàng, cũng mặc kệ Phong Lăng Hề chuẩn bị xử lý như thế nào.

Nghe được Minh Thất lại dám ra tay với đồ đệ bảo bối của mình, y không đích thân hành hạ nàng đến không thành hình người, hoàn toàn là bởi vì biết thủ đoạn của Phong Lăng Hề không thua gì y.

Phong Lăng Hề cho người mang Minh Thất về Thánh Cung, giữ lại cho Duẫn Thiểu Thiên sử dụng, nói với Phong lão đầu: “Lão đầu, ánh mắt của ngài quá kém, sao lại thu đồ đệ như vậy?”

Nói tới chuyện này Phong lão đầu lại tức giận, mỉa mai nói: “Ta mới không có thu người đồ đệ như thế, sư tỷ đều là do tiểu tử này tự mình gọi. Cho dù ta thật thu nhận Minh Thất thì theo thứ tự trước sau vậy cũng nên là sư muội, tiểu tử này không hiểu chuyện ngay cả lớn nhỏ cũng không phân biệt.”

Được rồi, khi đó Vân Tư Vũ xác thật quá nhỏ, chỉ biết là Minh Thất lớn tuổi hơn hắn. Vì vậy gọi sư tỷ, làm sao quan tâm vấn đề nhập môn trước sau. Huống hồ, Minh Thất căn bản cũng không có nhập môn.

Sắc mặt Phong Lăng Hề đột nhiên trở nên hơi kỳ quái, Vân Tư Vũ không khỏi hỏi: “Sao vậy?”

Phong lão đầu đột nhiên nghĩ đến cái gì, cười ha ha nói: “Tiểu tử, nếu tính ra ngươi cũng là sư huynh của xú nha đầu này đó!”

Vân Tư Vũ ngẩn ra, sau đó các loại hả hê, cười đến một đôi mắt to đều híp lại, lộ ra răng khểnh nhỏ, hắn là sư huynh đó!

Mặt mũi Phong Lăng Hề tràn đầy vạch đen, bất quá thấy Vân Tư Vũ cười vui vẻ như thế cô không khỏi lắc đầu bất đắc dĩ.

Phong lão đầu híp mắt nhìn bộ dáng dịu dàng kia của Phong Lăng Hề, tặc lưỡi hai tiếng, nói với Vân Tư Vũ: “Tiểu tử, con thu phục kẻ gieo họa này thật sự là công đức vô lượng.” Nếu không không biết còn phải gieo họa cho bao nhiêu nam tử trên thế gian nữa.

Vân Tư Vũ lần nữa chen vào: “Sư phụ, ngài lúc trước còn nói ai thu con, ai công đức vô lượng đây!”

Phong lão đầu không đỏ mặt chút nào nói lý: “Đây là vì sư phụ còn không có lý giải đến chân lý núi cao còn có núi cao hơn.”

Nhìn Vân Tư Vũ tìm được nơi trở về của mình, Phong lão đầu cũng không khỏi hài lòng. Năm đó y quen Ninh Huyên thì cũng thật thưởng thức nam tử đó, nhưng là cuối cùng Ninh Huyên rốt cuộc cũng chạy không thoát một chữ tình. Mặc dù y và Ninh Huyên chỉ có thể coi là quen biết hời hợt, cũng thật nghĩ hắn sống như vậy không đáng.

Bất quá y sẽ thu Vân Tư Vũ làm đồ đệ, cũng không phải là bởi vì Ninh Huyên, mà là đã thấy được Vân Tư Vũ đánh nhau bộ dáng quyết tâm không chịu thua kia, loại khí thế này cũng thật là rất khó nhìn thấy ở trên người nam hài tử, còn lại là một tiểu hài tử dáng dấp mập mạp da thịt trắng nõn xinh đẹp, nhìn qua đáng yêu lại ngây thơ.

Mặc dù biết rõ cuối cùng đánh không lại cũng phải cố hết sức đánh cho đối phương thêm nhiều chỗ bị thương, tính tình như vậy rất hợp khẩu vị của y. Cho nên y không ngại giúp cho hắn một chút, ai bảo y nhìn hợp mắt chứ?

Y lúc trước không muốn để cho Phong Lăng Hề và Vân Tư Vũ gặp mặt, thật sự cũng là sợ Vân Tư Vũ nối gót đi theo con đường của Ninh Huyên. Phong Lăng Hề quá câu nhân, rồi lại quá vô tình.

Chỉ là không nghĩ tới hai người lại ở lúc y không biết đến ở chung một chỗ, hơn nữa Phong Lăng Hề này lạnh tâm lạnh tình hồ ly câu

nhân lại bị tiểu đồ đệ của y nhìn qua đáng yêu ngây thơ thu phục, thật sự là chuyện đời khó dự đoán.

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 92: Thân Phận Của Minh Thất

Phong Lăng Hề dịu dàng với Vân Tư Vũ nhưng lại không dịu dàng với Phong lão đầu, hừ mỉa nói: “Ngài thật là không xứng với chức sư phụ này, đồ đệ của mình đều bị người trói đi, ngài còn có tâm tình ở bên ngoài chơi!”

Phong lão đầu cảm thấy rất oan ức: “Chuyện này sao có thể trách ta chứ? Là tiểu tử này không tim không phổi.” Quay đầu lại quát về phía Vân Tư Vũ: “Lúc đầu ta nói thế nào? Nói cho con biết Minh Thất không thể tin, kết quả con làm gì, nhất định phải lưu nàng ở lại, lại còn hoàn toàn không coi là gì để cho nàng quản lý mọi công việc của Ma Giáo, con là có ý định làm ta tức chết chứ gì!”

Vân Tư Vũ ôm cánh tay Phong Lăng Hề, có chỗ dựa nên không có chút nào sợ nước miếng của Phong lão đầu, bĩu môi nói: “Con nói rồi, nếu như nàng phản bội Ma Giáo con nhất định sẽ vì dân trừ hại, con không phải đã làm được rồi ư?”

Ai bảo hắn lúc trước không ràng buộc, đương nhiên sẽ không mang chuyện này quá mức để ở trong lòng.

Phong lão đầu bị hắn không đếm xỉa tới bộ dáng tức giận đến thiếu chút nữa hộc máu: “Tiểu tử con chính là không thích Ma Giáo!”

“Làm gì có? Con chỉ là lười tự mình quản thôi!”

“Con chỉ biết chơi! Đáng đời toàn bộ người trong giang hồ đều không thích con!”

“Ngài còn không phải như thế à?”

Đôi thầy trò này cũng không hổ là thầy trò, tính nết đều giống nhau, không có chuyện gì liền thích đi ra ngoài tìm chút chuyện, bắt nạt rồi lại bắt nạt người, cho nên cũng không được người trong giang hồ chào đón. Bất quá Vân Tư Vũ và Phong lão đầu so với đã xem như là đồ đệ gặp sư phụ. Dù sao lúc Vân Tư Vũ còn ở phủ Tướng quân đóng vai nhân vật công tử phủ Tướng quân, không thể chơi đến quá khùng, mà Phong lão đầu lúc trước lại là yêu nam người người muốn giết.

Hai thầy trò mắt to trừng mắt nhỏ một hồi lâu, Vân Tư Vũ mới bĩu môi thầm nói: “Xem tướng mạng nói, Minh Thất là người mang lại may nắm cho con, sẽ giúp con chặn tai họa.”

“Con con con...” Phong lão đầu thật muốn hộc máu, y đã nói Vân Tư Vũ luôn luôn đều rất nghe lời như vậy sao lại một mực cố chấp như vậy nhất định phải giữ Minh Thất lại, thì là bị thần côn* làm cho dao động: “Mặt của ta đều bị con làm mất hết.”

(*Thần côn là từ mang nghĩa xấu, châm biếm, chỉ những người giả mình có phép thuật, có quyền năng, hoặc cả khả năng siêu phàm nào đó để lừa bịp nhằm trục lợi từ người khác.)

Vân Tư Vũ vô cùng đáng thương nhìn về phía Phong Lăng Hề. Phong Lăng Hề cũng không biết nói gì, bất quá vẫn là an ủi: “Nói không chừng là trong lúc chàng không biết, Minh Thất thật sự đã chặn tai họa lại cho chàng đấy!”

Phong lão đầu khinh bỉ mà liếc nhìn Phong Lăng Hề, có thể mở mắt như vậy nói dối cũng coi như là một loại bản lĩnh.

Phong Lăng Hề vẫn không nhìn thấy ánh mắt bắt nạt của Phong lão đầu mà mở miệng nói: “Lão đầu, không cần nói cho ta biết ngài vừa là Cung chủ tiền nhậm của Thánh Cung, lại là Giáo chủ tiền nhậm của Ma Giáo à.”

Ma Giáo cũng có chút lịch sử, tự nhiên không thể là Vân Tư Vũ tự mình thành lập, mà Thánh Cung cũng là lão đầu kín đáo đưa cho cô.

Phong lão đầu hừ mỉa rên một tiếng, thầm nói: “Nếu không phải là nữ nhân yêu quái chết bầm kia mệnh quá ngắn, ta lại không muốn thấy Thánh Cung thất bại hoàn toàn, cho nên mới có lòng tốt tiếp nhận.”

Nhìn đáy mắt Phong lão đầu đầy hoài niệm, Phong Lăng Hề cũng không có theo hỏi nguyên nhân. Vân Tư Vũ giật giật môi, muốn nói cái gì nhưng lại không biết nên nói cái gì. Thời gian hắn và Phong lão đầu chung đụng tương đối dài, càng có thể rõ ràng Phong lão đầu nghĩ đến nữ nhân chết bầm trong miệng y bao nhiêu.

Hắn thường xuyên sẽ nghĩ đến sư mẫu là người thế nào, lại có thể để làm cho sư phụ không giống với người thường như vậy thật lòng với bà, nhưng là hắn chưa bao giờ dám hỏi. Bởi vì mỗi lần nhắc tới sư mẫu thì tâm tình của sư phụ sẽ xuống thấp rất lâu.

Bất quá hắn nghĩ người có thể làm cho sư phụ nhớ mãi không quên nhất định cũng là không giống với người thường.

Sau khi trải qua chuyện mẫu thân phụ lòng dẫn đến phụ thân buồn bực đến chết như vậy, hắn còn có thể dễ dàng thử nghiệm đi tiếp nhận Phong Lăng Hề, có quan hệ rất lớn đến Phong lão đầu. Bởi vì trong tưởng tượng của hắn, sư phụ và sư mẫu lúc trước hẳn là một đôi thần tiên yêu nhau, cho nên chỗ sâu trong đáy lòng của hắn vẫn tin tưởng tình yêu.

Chỉ là hắn không biết thần tiên yêu nhau gì đó cũng chỉ là tưởng tượng của hắn mà thôi. Nếu như vị sư mẫu kia của hắn có thể sống đến lâu một chút, có lẽ là thật sự sẽ có thêm một đôi thần tiên yêu nhau.

Đáng tiếc, hai người này vừa mới nảy sinh ra một chút tình cảm, chỉ mới có một chút mập mờ như vậy sư mẫu nhà hắn đã đi đời nhà ma; cũng chính là bởi vì như vậy, Phong lão đầu mặc dù nhắc tới nữ nhân chết bầm kia sẽ tiếc nuối, sẽ khổ sở. Thế nhưng không có đi theo, chỉ là y cũng lại không lọt vào mắt người khác, thật không biết nên xem như là may mắn hay là không may mắn nữa.

Thấy lão đầu tâm tình không tốt, Phong Lăng Hề trực tiếp ôm lấy bánh bao nhỏ chỉ lo chà đạp Dạ Tinh ném vào trong ngực Phong lão đầu.

Phong lão đầu trong nháy mắt bị dời đi sự chú ý, cười đến gương mặt đều méo mó, vô cùng hòa nhã nhìn bánh bao nhỏ, muốn thay đổi hình hình tượng trong lòng bánh bao nhỏ.

Bánh bao nhỏ sững sờ, còn chưa kịp phản ứng tại sao gương mặt con nít của Dạ Tinh đột nhiên liền biến thành một gương mặt của lão già cười đến vô cùng hèn mọn, thì nghe giọng nói của mẫu thân vang lên ở bên tai: “Sơ Tuyết, lão già này dám không thích con, con hãy dạy dỗ y thật tốt!”

Bánh bao nhỏ quay đầu nhìn mẫu thân có chút không vui, lắc lắc thân thể nhỏ, vươn tay về phía Dạ Tinh kêu: “Ríu rít...”

Lúc này Nhàn vương điện hạ chỉ cho là bánh bao nhỏ kêu ‘ríu rít’ kia là tương tự với tiếng ‘a a nha nha’. Mãi về sau bánh bao nhỏ miễn cưỡng có thể làm cho người nghe hiểu lời nói của nó. Lúc này cô mới biết, bánh bao nhỏ gọi chính là ‘Tinh Tinh’!

Nhàn vương điện hạ thiếu chút nữa đánh tiểu hài tử không có lương tâm một trận no đòn, nói một hồi vật nhỏ đầu tiên gọi không phải phụ thân cũng không phải mẫu thân, mà là Tinh Tinh nhà cô!

Nhàn vương điện hạ bây giờ không biết cho nên cô còn để Dạ Tinh về sau đều đi theo bánh bao nhỏ, tránh khỏi lần nữa xả ra chuyện bánh bao nhỏ bị bắt cóc. Vì vậy một bước chân thành hận muôn đời, chờ đến lúc cô phát hiện không đúng thì đã trễ.

Hiếm thấy được một lần, công thêm Phong Lăng Hề và Vân Tư Vũ đều có một chút đuối lý như vậy, cho nên thấy Phong lão đầu rất yêu thích bánh bao nhỏ, liền quyết định ở lại một thời gian ngắn.

Thánh Cung có mặt Cảnh Duyệt xuất hiện cũng không xảy ra chuyện gì, hơn nữa, có Minh Thất chờ thí nghiệm thuốc. Duẫn Thiểu Thiên rất nhanh sẽ quyết định kết thúc hành trình hành y của nàng.

Duẫn Thiểu Thiên bình thường nhìn ra dáng lắm, thế nhưng là tên biến thái ham mê, thích bắt người thí nghiệm thuốc; cũng may nàng rất có chừng mực, lấy ra thuốc thí nghiệm đều là người tội ác tày trời, hoặc là người Cung chủ nhà nàng hận thấu xương, sẽ không tùy tiện bắt người đến hành hạ. Thế nhưng điều này cũng trực tiếp làm cho nàng phải đè nén cơn dục vọng trong lòng mình rất nhiều, cho nên một khi có người thí nghiệm thuốc nàng tuyệt đối sẽ

không khách khí, không hành hạ đến người hoàn toàn hóa thành bãi nước, tuyệt đối không để yên.

Cho nên Duẫn Thiểu Thiên được gọi là Ma Y tuyệt đối phù hợp với hình tượng của nàng, một mực nàng còn bất mãn, có cái gì lại bất mãn chứ? Đối với lần này, mấy người khác có thể đều ở trong lòng châm chọc vô số trở lại.

Mà Ma Giáo, Vân Tư Vũ trực tiếp mang vị nội gián Thất Diệp dám đập tiểu hồ ly kia tăng lên tới vị trí Minh Thất, sau đó mình tiếp tục sống ung dung.

Đối với lần này, Phong lão đầu tự nhiên lại là một phen dạy dỗ, nhưng Vân Tư Vũ chỉ là vô tội nhìn y. Cuối cùng Phong lão đầu nói đủ rồi thì cũng không giải quyết được gì.

Về phần nhà lão đầu, vậy thì đơn giản rồi, xây một lần nữa, dù sao cũng không thiếu người dùng.

* * *

Lúc Phong Lăng Hề và Vân Tư Vũ sống tiêu dao ở sơn cốc, những người khác của nước Phượng Thiên cũng nhận được một chút tin tức.

“Bởi vì một nam nhân mà không đếm xỉa đến mệnh lệnh của Thái nữ, thật là đáng chết! Ta sớm đã cảm thấy nàng không thể tin, dù sao nàng lưu lạc ở nước Hoàng Vũ nhiều năm như vậy, cho dù lúc trước trung thành nhưng cũng không có nghĩa là bây giờ không có hai lòng.”

“Ai... Anh hùng khó qua ải mỹ nhân mà! Minh Thất ẩn giấu tốt như vậy, không nghĩ tới nước cờ hay lại hủy ở trong tay một người

có thê chủ.”

Đúng vậy, Minh Thất là người của nước Phượng Thiên, hơn nữa còn là người của Thái nữ Phượng Linh Vân.

Cũng không phải là Phượng Linh Vân có lòng dạ sâu như vậy, nhiều năm trước để cho người của mình lẫn vào nước Hoàng Vũ, điều này cũng chỉ là trùng hợp thôi.

Phượng Linh Vân vốn là căn bản không có cái dã tâm kia. Bất quá bởi vì Phượng Lăng Tịch mất tích, ngôi vị Hoàng đế của nước Phượng Thiên đã không có ai lại có năng lực cướp với nàng. Những năm này nàng dần dần có những ý nghĩ khác, một cách tự nhiên mà đánh chủ ý tới nước Hoàng Vũ. Dù sao tương lai dân chúng nước Phượng Thiên đều là của nàng, nàng tự nhiên không ngại hao chút tâm tư để cho lãnh thổ khuếch trương lớn hơn một chút.

Minh Thất từ nhỏ đã là người ở bên cạnh nàng, bất quá nhiều năm trước bởi vì một lần ám sát lưu lạc đến nước Hoàng Vũ, vừa vặn bị Vân Tư Vũ nhặt được. Lúc trước Minh Thất xác thực rất trung thành, nàng sẽ bị thương nặng như vậy hoàn toàn là vì cứu Phượng Linh Vân. Bất quá nhiều năm như vậy, nàng khi còn bé bị người truyền vào tư tưởng phải trung thành với chủ tử tự nhiên cũng biến mất hầu như không còn.

Nàng sẽ phối hợp với Phượng Linh Vân, chỉ là muốn lợi dụng Phượng Linh Vân kiềm chế Hoàng Vũ Hiên, sau đó để cho nàng có cơ hội giải quyết Phong Lăng Hề mà thôi.

Chỉ là Phượng Linh Vân cũng là người gian trá, nàng cũng không phải là tin tưởng Minh Thất như vậy. Cho nên vẫn không cho Minh

Thất trợ giúp quá nhiều, không nhìn thấy lợi ích cực kỳ to lớn trước thì nàng tuyệt đối sẽ không manh động.

Trong lòng Minh Thất cũng nắm chắc, bất quá nàng hợp tác với Phượng Linh Vân vốn chính là vì dùng phòng ngừa vạn nhất. Nàng tin tưởng trong lúc cần thiết thì nàng sẽ có thừa biện pháp để cho Phượng Linh Vân cam tâm tình nguyện giúp nàng kiềm chế Hoàng Vũ Hiên. Dù sao đối với nước Hoàng Vũ thì nàng có thể hiểu rõ hơn Phượng Linh Vân nhiều. Phần lớn tin tức của Phượng Linh Vân vẫn là lấy được từ trên tay nàng.

Mà Phượng Linh Vân muốn kiểm chứng tin tức thật giả sẽ rất mất công sức. Nếu là gặp phải chuyện yêu cầu lập tức làm quyết định, căn bản cũng không có thời gian cho nàng đi thăm dò kiểm chứng.

Vì để cho Phượng Linh Vân càng tín nhiệm nàng, Minh Thất lại là tận lực đóng vai một thuộc hạ trung thành.

Đáng tiếc bởi vì nàng nhất thời kích động, tất cả những nỗ lực trước đây đều uổng phí. Phong Lăng Hề còn rất tốt nhưng nàng lại đang âm u trong địa lao, nhìn bộ dáng không tệ kia lại cười đến mặt mũi tràn đầy biến thái, chịu đựng người hành hạ.

Vì giữ chữ tín với Phượng Linh Vân, Minh Thất cho Phượng Linh Vân tin tức đều là sự thật, chỉ là có ý định ẩn giấu một chút mà thôi.

Mà người Phong Lăng Hề này, Minh Thất tự nhiên có nói qua với Phượng Linh Vân. Bất quá Phượng Linh Vân cũng không có liên lạc quá nhiều, dù sao người có thể được Hoàng Vũ Hiên tín nhiệm căn bản là không thể có quan hệ gì với nước Phượng Thiên của nàng mới đúng.

Mà Minh Thất vì để cho hành vi của mình toàn lực đối phó với Phong Lăng Hề xem ra hợp lý, nói tầm quan trọng của Phong Lăng Hề đối với nước Hoàng Vũ phân tích đến mức cực kỳ triệt để. Thế cho nên Phượng Linh Vân vẫn nửa tin nửa ngờ cho rằng nàng đối phó Phong Lăng Hề là vì đả kích nước Hoàng Vũ.

Đến bây giờ khi lấy được tin tức Minh Thất lành ít dữ nhiều thì Phượng Linh Vân mới biết, Minh Thất căn bản chính là bởi vì nhi nữ tình trường mới nhằm vào Phong Lăng Hề.

Cũng cuối cùng đã hiểu được, tại sao mỗi lần nàng muốn từ Vân Tư Vũ bắt tay đối phó với Phong Lăng Hề thì Minh Thất đều cực lực phản đối. Thậm chí trong lúc Phong Lăng Hề giải quyết không ít cọc ngầm của nước Phượng Thiên ở trong nước Hoàng Vũ thì nàng dưới cơn nóng giận âm thầm phái người ám sát Vân Tư Vũ, Minh Thất còn ngăn cản người của nàng trên đường đi trở về.

Lúc đó lý do của Minh Thất là: 'Phong Lăng Hề rốt cuộc có bao nhiêu thế lực nàng đến bây giờ cũng không có thăm dò được.' Dưới tình huống này, hoàn toàn chọc giận Phong Lăng Hề, các nàng ai cũng không biết sẽ trả giá ra cái gì.

Thế nhưng bây giờ nhìn lại tất cả đều là phí lời, rõ ràng chính là che chở cho nam nhân kia!

Cho nên nói, cuối cùng lời của thần côn xem rốt cuộc có phải là nói bậy hay không vẫn là khó nói.

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 93: Thế Giới Động Vật Của Bánh Bao Nhỏ

Trong lòng Phượng Linh Vân cũng rất là tức giận, không nghĩ tới mình anh minh cả đời lại bị Minh Thất đùa bỡn.

Mấy người thầm thì một phen, một người mở miệng hỏi: “Thái nữ điện hạ, kế tiếp chúng ta phải làm sao bây giờ?”

Phượng Linh Vân không nói gì, ngồi ở phía sau bàn viết yên lặng.

Tên còn lại cau mày nói: “Cọc ngầm ở nước Hoàng Vũ không thể lại tùy ý hành động. Nếu như ngay cả những người kia còn sót lại đều bị giải quyết đi thì nước Hoàng Vũ kia đối với chúng ta mà nói thật sự thành một thùng sắt lớn. Minh Thất mặc dù không thể tín nhiệm, thế nhưng nàng cũng coi như là có tác dụng rất lớn, chí ít để cho chúng ta biết vị Nhàn vương kia không đơn giản, không đến nỗi phải khinh địch.”

“Thế nhưng cọc ngầm nếu như không hành động, chúng ta ngay cả tình huống của nước Hoàng Vũ như thế nào cũng không rõ ràng, há không phải là cái gì cũng không thể làm.”

Phượng Linh Vân nghe đến đó rốt cục mở miệng nói: “Vậy thì tìm cái lý do quang minh chính đại đi đến nước Hoàng Vũ. Mộ Dung, nhiệm vụ lần này giao cho ngươi, về phần đi như thế nào, bản Thái nữ tự có tính toán.”

Kế hoạch của Phượng Linh Vân rất khá, thế nhưng nàng lại tuyệt đối sẽ không nghĩ đến Nhàn vương người làm cho nàng kiêng kỵ kia sẽ là Hoàng muội mất tích bốn năm của nàng.

Minh Thất là một trong tử sĩ mà phụ thân của Phượng Linh Vân bồi dưỡng cho nàng, đứng hàng thứ bảy. Lúc trước Minh Thất là lần đầu đi theo Phượng Linh Vân rèn luyện, tuổi còn nhỏ, thuần túy chỉ là đi va chạm xã hội, thuận tiện bồi dưỡng một chút tình nghĩa chủ tớ với Phượng Linh Vân. Nhưng không nghĩ cuối cùng là nàng cứu Phượng Linh Vân một mạng.

Mà khi đó Phượng Lăng Tịch cũng còn là một tiểu nha đầu không lớn lên. Lúc Minh Thất còn nhỏ đi theo Phượng Linh Vân xuất cung thì vừa vặn gặp nàng ta, gặp qua một lần. Đã nhiều năm như vậy, từ lâu đã không nhớ ra được tướng mạo của nàng ta, cộng thêm Phong Lăng Hề bây giờ dung mạo khí chất quả thật là khác nhau một trời một vực với tiểu nha đầu lúc trước kia, hơn nữa còn thành Nhàn vương điện hạ của nước Hoàng Vũ. Minh Thất hoàn toàn không có nhận ra nàng ta, ngay cả một tia hoài nghi cũng không có.

Mà hiện nay Phượng Linh Vân chuẩn bị để người đi đến nước Hoàng Vũ, không biết lại có thể liếc mắt một cái thì nhận ra là Tam Hoàng nữ đã mất tích bốn năm hay không đây?

* * *

Phong Lăng Hề và Vân Tư Vũ ở trong sơn cốc ròng rã bốn tháng, ngay cả bánh bao nhỏ đều miễn cưỡng sẽ gọi phụ thân mẫu thân, vẫn chưa có ý định đi nhưng cuối cùng bị Phong lão đầu làm cho trực tiếp chạy ra.

Hết cách rồi, Phong lão đầu vốn là người ngồi không yên, mặc dù có bánh bao nhỏ đáng yêu cùng chơi với y, nhưng ở trong sơn cốc ngây ngốc bốn tháng cũng đã là cực hạn của y.

Bị đuổi ra ngoài Phong Lăng Hề và Vân Tư Vũ lưu luyến mà nhìn sơn cốc. Bất quá Phong Lăng Hề nhìn chính là cây đại thụ rất thích hợp để ngủ kia, cô thích nằm ở phía trên nhìn tiểu mèo hoang nhà cô ở trong sơn cốc tán loạn; mà Vân Tư Vũ nhìn là những hoa hoa cỏ cỏ kia ở trong cốc, những thứ kia đều là dược thảo thế gian khó tìm.

Hai phu thê nhìn một lúc, sau đó Vân Tư Vũ sờ sờ những bình thuốc kia trong ngực, nghĩ thầm lần này thu hoạch đã không tệ; mà Phong Lăng Hề trực tiếp ôm hắn gặm một cái, dù sao mang tiểu mèo hoang nhà cô đi là được rồi.

Lại nói, Nhàn vương điện hạ, ngươi đưa bánh bao nhỏ đặt ở chỗ nào rồi?

Bất quá cũng thật không thể trách Nhàn vương điện hạ quá tuyệt tình, thật sự là bánh bao nhỏ quá tổn thương lòng của Nhàn vương điện hạ.

“Tinh tinh*...” Bánh bao nhỏ hoàn toàn đã quên hết phụ mẫu của mình, nương theo trong ngực Dạ Tinh, móng vuốt nhỏ không ngừng chà đạp ở trên mặt nàng, xoa đến gần đủ rồi lại thoa lên trên mặt nàng một ngụm nước miếng, sau đó tiếp tục xoa.

(*Tinh tinh: tên của loài khỉ.)

May nhờ Dạ Tinh còn có thể duy trì một gương mặt than kia, Phong Lăng Hề còn từng muốn bánh bao nhỏ nỗ lực như thế có

phải là có thể chữa khỏi mặt than hay không, xem ra vẫn là không được rồi!

Phong Lăng Hề đưa tay xách bánh bao nhỏ vào trong ngực.

Bởi vậy có thể thấy được oán khí của Nhàn vương điện hạ sâu bao nhiêu. Trước đây đều là cẩn thận ôm.

Bánh bao nhỏ không quá tình nguyện uốn éo thân thể: “Dương dương*...”

(*Dương: con dê.)

Phong Lăng Hề đưa tay chọc chọc vào gò má nó đang tức giận, hừ nói: “Gọi lang* cũng vô dụng.”

(*Lang: chó sói.)

Gương mặt của bánh bao nhỏ càng phồng lên nhiều hơn, quay đầu nhìn về phía Vân Tư Vũ cầu cứu: “Điệp điệp...”

(*Hồ điệp: bươm bướm.)

Vân Tư Vũ cười đến gần hôn nhẹ lên gò má của nó nói: “Bánh bao nhỏ, phụ thân cũng phải nghe lời mẫu thân nói.”

Phong Lăng Hề liếc hắn một cái nhíu mày, nghe lời cô nói, tối hôm qua ai còn muốn đạp cô xuống giường?

Vân Tư Vũ liếc nàng một cái, cũng không biết là người nào không biết tiết chế, cũng đã làm mẫu thân người còn không thận trọng như vậy.

Lại nói, Nhàn vương quân đại nhân, chuyện này và thận trọng có quan hệ gì à?

Bánh bao nhỏ đã hiểu nhiều chuyện hơn với lúc trước, sẽ không lại tùy tiện rơi lệ. Bởi vì phụ thân nói những người rơi lệ đều là ngu ngốc, không có tiền đồ.

Bất quá bánh bao nhỏ lại học được một cái bản lĩnh mới đó là giả bộ đáng thương, vai nhỏ co rụt lại, đầu nhún xuống, dùng sức giật giật mũi, thương xót kêu lên: “Tinh tinh...”

Phong Lăng Hề giật giật khóe miệng, không khỏi liếc nhìn Vân Tư Vũ, bánh bao nhỏ này giả bộ dáng đáng thương rõ ràng là học từ hắn.

Vân Tư Vũ sờ sờ mũi, mặt mũi tràn đầy vô tội, nhi tử quá thông minh cũng không tốt đâu! Hắn cũng không biết lúc nào thì bị bánh bao nhỏ nhìn thấy học theo.

Phong Lăng Hề bất đắc dĩ phát hiện, tất cả thế giới của bánh bao nhỏ đều là động vật, nghe kỹ một chút thì nó gọi mẫu thân thành dương, phụ thân có thể biến thành hồ điệp. Tiểu cô nương Dạ Tinh kia còn có thể liên hệ với tinh tinh lớn.

Cô thật không nên vẽ những động vật kia cho nó biết.

Bánh bao nhỏ giả bộ đáng thương một chiêu này đối với Phong Lăng Hề và Vân Tư Vũ đã vô dụng, thế nhưng đối với Dạ Tinh tựa hồ vĩnh viễn sẽ không mất đi tác dụng.

Mắt thấy Dạ Tinh muốn đưa tay đến ôm nó, hai mắt của bánh bao nhỏ sáng ngời. Trên mặt cười nở hoa, duỗi ra hai móng vuốt nhỏ về phía Dạ Tinh.

Nhưng Phong Lăng Hề đứng một bên nên Dạ Tinh liền cách xa hắn. Bánh bao nhỏ tức giận duỗi thẳng chân: “Dương dương, xấu xa...”

Phong Lăng Hề đưa tay vỗ vỗ cái mông nhỏ của nó, nhìn cặp mắt kia càng ngày càng giống con mắt của mình dùng sức trừng mắt nhìn cô, không khỏi cảm thấy buồn cười: “Nhóc ngu ngốc, mẫu thân chỉ là vì muốn tốt cho con. Dạ Tinh không thể bị người phát hiện, cho nên lúc có người ngoài thì nàng đều phải trốn đi. Nếu không sẽ bị người xấu bắt đi, đến lúc đó sẽ không còn Tinh Tinh của con.”

Bánh bao nhỏ cau mày nghĩ một hồi, tiếc nuối nhìn Dạ Tinh một chút, rất có hương vị chịu nhục vài phần co được dãn được. Sau đó dứt khoát vươn tay ra về phía Vân Tư Vũ: “Điệp điệp ôm...”

Được rồi, Nhàn vương điện hạ ở trong lòng bánh bao nhỏ vẫn bị coi thành xấu xa.

Bánh bao nhỏ mặc dù cảm thấy mẫu thân xấu, thế nhưng là nghiêm túc nhớ kỹ mẫu thân, lúc có người ngoài thì nó kiên quyết không được gọi Tinh Tinh.

Dạ Tinh liếc nhìn bánh bao nhỏ nằm ở trong ngực của Vân Tư Vũ, yên lặng ẩn đến chỗ tối.

* * *

Lúc Phong Lăng Hề và Vân Tư Vũ đến đều dùng khinh công chạy đi, mà bây giờ đi về lại không có chút nào sốt ruột, ngồi xe ngựa chậm rãi trở lại phủ Nhàn vương, vừa vặn đụng tời trò hay vừa xảy ra.

Chớ Huyên cầm một thanh đao đuổi theo chém Bạch Khung: “Khốn kiếp, ta muốn giết ngươi...”

Bạch Khung tránh đi có chút chật vật, vừa chạy còn vừa dụ dỗ: “Ngoan, trước tiên bỏ thanh đao xuống, đừng làm tổn thương mình, ta xin thề ta thật sự không hề làm gì cả.”

Một đám người chung quanh đã vây quanh xem kịch vui, thỉnh thoảng còn tưới dầu lên lửa, cố gắng vỗ tay.

Vân Tư Vũ có chút sững sờ nhìn Bạch Khung bị đuổi giết, đây là Bạch Khung mặt than ít lời không khá hơn Dạ Tinh bao nhiêu ư?

Chớ Huyên khuôn mặt đỏ bừng, cũng không biết là tức giận hay là mệt mỏi: “Thiên tài mới tin ngươi!”

“Hầu hầu*...” Trong lúc mọi người xem say sưa ngon lành thì một giọng nói mềm mại dịu dàng truyền ra. Lúc này mới có người phát hiện cả nhà Nhàn vương điện hạ trở về, sau đó hai mắt sáng lên nhìn bánh bao nhỏ mấy tháng không gặp càng thêm mập mạp đáng yêu.

(*Hầu tử: con khỉ.)

Thật là muốn bóp...

Bánh bao nhỏ buồn bực bởi vì tách khỏi Dạ Tinh đã sớm không thấy, trên khuôn mặt nhỏ nhắn chứa đầy vui vẻ, con mắt sáng lấp lánh, không ngừng vẫy vẫy tay nhỏ, đạp chân nhỏ, bộ dáng kia nhìn qua tựa hồ cũng là đang nói cố lên: “Hầu hầu... giết...”

Nghe được chữ giết kia, một đám người xem náo nhiệt trong nháy mắt rùng mình, tiểu công tử đáng yêu đây là bị dạy hư sao?

Mà làm cho Phong Lăng Hề không nói gì cũng không phải chữ giết kia mà là hầu hầu. Cô có đầy đủ hoài nghi bánh bao nhỏ nhìn gương mặt đỏ kia của Chớ Huyên kia giống như là cái mông của hầu tử.

Vân Tư Vũ cúi đầu buồn cười, hắn là bị vẻ mặt rối ren của Phong Lăng Hề lấy lòng.

Cũng không biết là Phong Lăng Hề vẽ cho bánh bao nhỏ những động vật kia quá sinh động, hay là tiểu hài tử đều khá là yêu thích động vật nhỏ. Dù sao bánh bao nhỏ đối với những động vật kia đã khắc thật sau vào trong trí nhớ, món đồ gì cũng có thể liên hệ với trên mặt những động vật kia.

Nhìn thấy Vân Tư Vũ thì Chớ Huyên không khỏi ngừng lại, Bạch Khung vội vàng nhân cơ hội cướp đao trên tay hắn đi. Mặc dù Chớ Huyên hiện tại cũng coi như là học võ có thành tựu, thế nhưng tính tình mơ hồ kia thật sự là làm cho người ta không yên lòng. Nàng là thật lo lắng hắn không có chém trúng nàng mà ngược lại làm mình bị thương.

Chớ Huyên hung dữ đẩy nàng ra sau đó chạy về phía Vân Tư Vũ, trong khi Bạch Khung cho rằng hắn muốn tìm Vân Tư Vũ cáo trạng thì Chớ Huyên đột nhiên nước mắt nước mũi rơi xuống khóc ròng nói: “Công tử, ngài có thể xem như là trở về... Ngài làm sao có thể nhẫn tâm như vậy bỏ lại Chớ Huyên...” Hiện nhiên đã quên sạch hết những chuyện trước đó.

Bạch Khung trong lòng không khỏi buồn cười, thật là một kẻ ngu ngốc...

Đang suy nghĩ thì thấy mặt mũi bánh bao nhỏ tràn đầy ghét bỏ trừng lớn cặp mắt giống như Phong Lăng Hề hét lên với Chớ Huyên: “Ngu ngốc...”

Hai chữ này của bánh bao nhỏ rõ ràng, từ khi nó sinh ra đến bây giờ chưa từng có người đã nói qua những lời như thế, Chớ Huyên lập tức sửng sốt: “Tiểu... tiểu công tử...”

Chớ Huyên nhìn mặt mũi tràn đầy ghét bỏ kia của bánh bao nhỏ, không hiểu tại sao mình lại bị tiểu công tử ghét bỏ chứ?

Bánh bao nhỏ nhớ kỹ lời dạy bảo của phụ thân, những người rơi lệ đều là ngu ngốc. Cho nên Chớ Huyên ở trong lòng nó đã vẽ lên ngang bằng với ngu ngốc.

Phong Lăng Hề sợ Vân Tư Vũ mệt mỏi, đương nhiên sẽ không để hắn thường xuyên ôm bánh bao nhỏ; mà bánh bao nhỏ sớm đã quên chuyện mẫu thân là xấu xa. Phong Lăng Hề vươn tay muốn ôm nó, nó liền thật cao hứng bò vào trong lòng cô.

Khi Dạ Tinh ẩn nấp đi thì nó cũng là thích nhất mẫu thân và phụ thân.

Phong Lăng Hề chọc chọc vào gò má mũm mĩm của bánh bao nhỏ thì lười biếng mở miệng nói: “Nên làm gì thì đi làm đi.”

Trong nháy mắt, người xem náo nhiệt biến mất không còn một người. Bất quá phần lớn đều là cẩn thận mỗi bước đi nhìn bánh bao nữa, tiểu công tử mặc kệ như thế nào cũng đáng yêu hết như vậy!

Phong Lăng Hề một tay ôm bánh bao nhỏ, một tay kéo Vân Tư Vũ đi vào phòng khách ngồi xuống. Lúc này mới nhìn về phía hai người cùng đi theo vào: “Xảy ra chuyện gì?”

Bạch Khung đã khôi phục bộ dáng bình thường, mà Chớ Huyên trong nháy mắt gương mặt lại đỏ.

Khởi Vân lúc trước mặc dù chảy rất nhiều máu, thế nhưng cũng may không có bị nội thương nghiêm trọng. Phủ Nhàn vương cái gì cũng không thiếu, Khởi Vân nuôi nhiều ngày như thế vết thương cũng đã tốt hơn, tựa hồ còn mập thêm một chút.

Lúc này hắn cười híp mắt bưng một chén cháo thịt bằm nhỏ chuẩn bị cho bánh bao nhỏ ăn. Bánh bao nhỏ đã ăn qua cháo thịt bằm, vừa nhìn thấy thì hai mắt sáng lên, nhiệt tình vung móng vuốt về phía Khởi Vân.

Phong Lăng Hề trực tiếp đưa nó cẩn thận cho Khởi Vân, đầy hứng thú nhìn về phía Bạch Khung, nhếch môi nói: “Bạch Khung, có một số việc đã làm thì phải chịu trách nhiệm.”

Gương mặt của Bạch Khung vẫn không hề có cảm xúc, sâu sắc nói: “Mặc dù ta chuyện gì cũng không có làm, thế nhưng ta nghĩ sẽ chịu trách nhiệm, hy vọng Vương gia tác thành.”

Không phải nàng không muốn làm, mà là còn chưa kịp làm thì đã bị đuổi giết. Có trời mới biết, nàng kỳ thật chính là nghĩ muốn thừa dịp Chớ Huyên ngủ gật thì lén lút hôn một cái mà thôi. Kết quả bị bắt tại trận, còn tiện nghi gì cũng chưa chiếm được.

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 94: Bước Ngoặt Lớn

Mặt của Chớ Huyên đã đỏ đến sắp nhỏ ra máu, vẫn không quên hung dữ trừng mắt nhìn Bạch Khung. Sau đó hắn đột nhiên nghe được Vân Tư Vũ sâu kín thở dài nói: “Chớ Huyên, ta vẫn là nghĩ ngươi không ai thèm lấy đấy.”

Lời này của Vân Tư Vũ cũng không phải chê bai Chớ Huyên, mà là hắn quá rõ ràng tính tình mơ hồ của Chớ Huyên. Nếu là người bình thường thì hắn không thể yên tâm để gả Chớ Huyên. Chẳng qua nếu như là Bạch Khung thì hắn ngược lại không có ý kiến quá to lớn.

Lời này của Vân Tư Vũ đã cho thấy thái độ của mình, Bạch Khung lấy côn đánh rắn nói đạo lý: “Đa tạ Vương quân tác thành.”

Vân Tư Vũ khoát khoát tay, sau đó cầm lấy tay Phong Lăng Hề hào hứng nói: “Hề, sau ba ngày thì thế nào?”

Bạch Khung và Chớ Huyên còn chưa hiểu rõ ý của hắn thì Phong Lăng Hề đã kéo Vân Tư Vũ vào trong ngực, nói với Bạch Khung nói: “Nên làm cho người trở về trong vòng ba ngày, bằng không không thể uống được rượu mừng vậy chính là đáng đời!”

Bạch Khung trong nháy mắt phản ứng lại, cái gì gọi là ba ngày sau chính là ngày đại hỷ của nàng chứ? Nàng vẫn thật không nghĩ tới sẽ nhanh như thế, có chút cảm giác đang nằm mơ, choáng váng mà nghĩ đến, sao Vương quân lại nhìn trúng ba ngày sau nhỉ? Sẽ

không phải là bởi vì lúc trước Nữ hoàng bệ hạ tứ hôn cho Vương gia và Vương quân cũng là định ba ngày sau chứ?

Kỳ thật Vân Tư Vũ chỉ là ở trong sơn cốc ngây ngốc đã lâu, trở về tự nhiên là muốn náo nhiệt một hồi, đã có náo nhiệt đưa tới cửa thì hắn tự nhiên khá là tích cực; mà hắn trải qua những ngày thành thân với Phong Lăng Hề, hắn biết ba ngày là có thể chuẩn bị thỏa đáng.

Chớ Huyên mơ hồ một hồi lâu mới hiểu được, rõ ràng không có ai hỏi ý kiến của hắn một chút thì hôn kỳ của hắn đã bị định ra rồi, há mồm muốn phản đối nhưng kết quả Bạch Khung trực tiếp đưa tay che miệng hắn, cúi đầu ghé vào lỗ tai hắn nói một câu cái gì. Gương mặt của Chớ Huyên trong nháy mặt đỏ hồng, không ngừng trừng liếc Bạch Khung, nhưng không có phản kháng tùy ý Bạch Khung kéo đi.

Vừa ra khỏi phòng khách thì Bạch Khung thả hắn ra, sau đó không dự liệu được nghe rống lên giận dữ: “Ngươi là tên lưu manh, ngươi đã thề sẽ không nói ra chuyện nhìn thấy ta tắm rửa mà!”

Trên mặt Bạch Khung rõ ràng phá trời bỏ đất lộ ra một tia vô tội: “Ta không nói, là tự ngươi nói ra.” Rống lớn tiếng như vậy cho nên bây giờ mọi người đều biết, ngươi nói không gả cho nàng còn có thể gả cho người nào đây?

Cho nên nói, thật không nên bị bề ngoài lạnh lùng kia của Bạch Khung lừa dối, kỳ thật nàng mới thật sự là một bụng ý nghĩ xấu.

Chớ Huyên phục hồi lại tinh thần sắc mặt càng đỏ, thật sự rất tức giận. Trong mắt đều có nước mắt, Bạch Khung vừa nhìn qua không

khỏi đưa tay vò vò đầu của hắn nói: “Hôm nay phòng bếp có làm sườn kho.”

Nghe vậy, Chớ Huyên giật giật mũi, mặt mũi tràn đầy giãy dụa, hắn còn đang tức giận đây! Nhưng mà... sườn kho...

Đáy mặt của Bạch Khung lóe qua một nụ cười, đàng hoàng trịnh trọng nói: “Ta dự định đi phòng bếp đi một chút, ngươi không đi hả?”

Thấy Chớ Huyên vẫn giãy dụa, Bạch Khung xoay người rời đi. Chớ Huyên ở sau lưng nàng nắm chặt tay giậm chân một cái, sau đó hấp tấp đi theo.

Trong khoảng thời gian này Phong Lăng Hề và Vân Tư Vũ không ở đây Bạch Khung bồi dưỡng cho Chớ Huyên một thói quen, đó chính là đi theo nàng vào phòng bếp ăn vụng.

Mỗi lần Chớ Huyên giận dỗi trực tiếp dùng chiêu này thì có thể làm được. Trong lòng Chớ Huyên đã nhận định đi theo Bạch Khung ăn vụng là an toàn nhất. Bởi vì mỗi lần đều sẽ không bị đầu bếp mập bắt được.

Cho nên nói, chẳng trách Vân Tư Vũ luôn nói hắn ngốc, hắn rõ ràng đến bây giờ còn chưa hiểu, đầu bếp kia nào dám bắt Đường chủ ám bộ? Không sợ nửa đêm đầu và cổ ở riêng sao?

Vân Tư Vũ nghe lời nói của hai người nói ở bên ngoài không khỏi che che mặt. Hắn thật không muốn thừa nhận người có bước ngoặt lớn như vậy là thiếp thân tiểu thị của hắn, hơn nữa tại sao bên cạnh hắn kẻ tham ăn càng ngày càng nhiều? Rõ ràng Chớ Huyên trước đây không có tham ăn.

Phong Lăng Hề lại rất hài lòng, tìm nơi cho Chớ Huyên quay về cũng không tệ, chí ít sau này cô không cần phải hao tâm tổn trí.

Lại nói Nhàn vương điện hạ ngài thật sự có hao tâm tổn trí ư? Dường như từ lúc vừa mới bắt đầu chính là Bạch Khung hao tâm tổn trí chứ!

Vân Tư Vũ nhìn hai người đi xa đột nhiên cười có chút không có ý tốt, lôi kéo Phong Lăng Hề đi: “Chúng ta đi nhìn trộm!”

Bánh bao nhỏ đang phấn khỏi chiến đấu với cháo thịt bằm thì nghe nói như thế, đột nhiên quay đầu nhìn về phía Vân Tư Vũ và Phong Lăng Hề đi ra ngoài, suy nghĩ một chút sau đó dường như là nghĩ rõ ràng nhìn trộm là có ý gì, chẹp chẹp miệng phun ra hai chữ: “Tu tu...”*

(*Tu: râu.)

Chọc cho Khởi Vân cười ha ha, không nhịn được đưa tay bóp gương mặt thịt mũm mĩm của nó.

* * *

Mà trong phòng bếp, hai người đi tới xa xa nhìn thấy đầu bếp mập lau mồ hôi trên đầu một cái. Bất đắc dĩ quan tâm mấy người đầu bếp khác cùng nhau bỏ chạy, lấy ánh mắt thỏa mãn đam mê nhìn Bạch Đường chủ ăn vụng biến thái.

Hầu như là trong chớp mắt, trong phòng bếp chừng mười mấy người liền biến mất không còn tăm tích, có thể thấy được nghiêm chỉnh huấn luyện.

Vừa vào phòng bếp, Chớ Huyên đã trực tiếp chạy thẳng về phía nồi sườn kho còn bốc hơi nóng, bóc được một miếng thì nhét vào trong miệng.

Mà hắn lại chưa từng có phát hiện, mỗi lần hắn ăn vụng đều là phần thức ăn độc nhất. Thế nhưng sau khi hắn ăn vụng xong cũng không có ai phát hiện trong phòng bếp thiếu một phần thức ăn, chuyện tình không hợp lý như vậy đều có xem nhẹ ư, người mơ hồ như thế sẽ là đối thủ của Bạch Khung à?

Vân Tư Vũ lôi kéo Phong Lăng Hề ngồi xổm xuống dưới bệ cửa sổ, chỉ lòi ra cái đỉnh đầu, lộ ra một đôi mắt nhìn lén.

Đầu bếp mập nấp trong bóng tối khóe miệng đã bắt đầu co giật, tại sao những chủ nhân này lại vô sỉ như thế? Ngay cả Cung chủ đại nhân nàng sùng bái nhất lại cũng tới góc tường nghe lén chứ?

Bên trong phòng bếp, Bạch Khung rót tách nước trà đưa cho Chớ Huyên, sâu kín hỏi: “Ngươi không muốn gả cho ta?”

Chớ Huyên hừ mỉa một tiếng rồi uống một hớp trà tiếp tục gặm xương sườn. Bạch Khung tiếp tục nói: “Nếu như ngươi không gả cho ta, vậy ta cũng chỉ có thể lấy người khác.”

Động tác nhai xương sườn của Chớ Huyên chậm một chút.

Khóe miệng của Bạch Khung hơi giương lên, làm nổi lên một độ cong không dễ phát hiện. Người khác thì không cần dùng biện pháp như vậy nhưng đối với Chớ Huyên thì Bạch Khung đã vô cùng hiểu rõ. Lúc này nếu như nàng bày tỏ thâm tình chỉ sợ cũng chỉ có thể đổi được một tiếng hừ mỉa của hắn. Thế nhưng nếu như kích thích một chút thì lại sẽ thu được hiệu quả không tưởng tượng nổi.

Chỉ nghe nàng tiếc nuối thở dài nói: “Sau đó ta cưới phu lang, cũng dẫn hắn đến ăn vụng. Bất quá không thể mang ngươi đến, nhiều người sẽ dễ dàng bị phát hiện.” Đừng cho rằng Chớ Huyên sẽ nói gì đến vấn đề phu lang nhà nàng sẽ ghen, thần kinh của hắn khác hẳn với người thường, hay là một chút trực quan gì đó, hắn tương đối dễ dàng hiểu.

Động tác gặm xương sườn của Chớ Huyên đã hoàn toàn ngừng lại, trong lòng hắn rất không thoải mái, giống như bị hốc xương vậy.

Tha thứ cho hắn hình dung như thế này đi! Kỳ thật cũng rất hình tượng.

Bạch Khung tiếp tục thở dài nói: “Ta không biết ngươi khó xử như thế, ngươi nếu như thật sự không muốn gả cho ta thì ta sẽ đi nói rõ ràng với Vương gia.”

Vân Tư Vũ không nhịn được mắt trợn trắng, lời này chỉ là lừa gạt quỷ thôi!

Đáng tiếc, thật sự là có người sẽ bị lừa. Chớ Huyên lẳng lặng mà trầm tư một lúc, tạm thời xem hắn là đang trầm tư đi. Kỳ thật hắn bất quá là phát ra ngốc một lúc, sau đó đột nhiên nói: “Ta gả, bất quá không cho phép ngươi mang người khác tới ăn vụng.” Điều này làm cho hắn rất không thoải mái.

Bạch Khung xem ra luôn luôn thiếu hụt biểu tình trên mặt lại lộ ra một nụ cười chân thật: “Được.”

Vì vậy hoàn toàn thu phục.

Vân Tư Vũ buồn bực thiếu chút nữa đập tường, rất muốn hét to một tiếng: ‘Bạch Khung quá vô liêm sỉ, Chớ Huyên quá mất mặt!’

Mặc kệ Vân Tư Vũ buồn bực như thế nào, vương phủ cũng đã náo nhiệt lên bắt đầu chuẩn bị cho hôn lễ của Bạch Khung và Chớ Huyên.

Vân Tư Vũ từ trong chuyện của Chớ Huyên và Bạch Khung nhận được dạy dỗ lập tức ôm bánh bao nhỏ trở về phòng, bắt đầu dạy dỗ: "Bánh bao nhỏ, con phải nhớ kỹ, nữ nhân đều không thể tin."

Nhàn vương điện hạ ngồi ở một bên yên lặng không nói gì.

Mà bánh bao nhỏ đáp lại là khua tay múa chân kêu lên: "Tinh tinh... Tinh tinh..." Nguyên nhân rất đơn giản, hiện tại chỉ có phụ thân và mẫu thân không có người ngoài, cho nên Tinh tinh có thể đi ra chơi với nó.

Phong Lăng Hề giật giật tay, Dạ Tinh lắc mình đi ra đưa tay ôm bánh bao nhỏ đi.

Bánh bao nhỏ vui lòng, Vân Tư Vũ vẫn còn chìm đắm trong phần đả kích kia, chờ phục hồi lại tinh thần quay người lại thì nhào vào trong ngực Phong Lăng Hề ô ô khóc ròng nói: "Hề, làm sao bây giờ? Bánh bao nhỏ sẽ bị bắt cóc..."

Phong Lăng Hề đưa tay vuốt vuốt lưng hắn dịu dàng nói: "Không có chuyện gì, bánh bao nhỏ còn nhỏ, chúng ta vẫn là thảo luận trước một chút vấn đề nữ nhân có thể tin hay không này đi!"

"A? A!" Sợ hãi kêu lên hai tiếng, Vân Tư Vũ trong nháy mắt ý thức được nguy hiểm, muốn trốn nhưng hắn yêu thương nhung nhớ quá mức hoàn toàn, cả thân thể hoàn toàn đặt ở trên người Phong Lăng Hề; mà Phong Lăng Hề một tay vuốt vuốt phía sau lưng hắn, một cánh tay lại cố định ở bên hông hắn. Vì vậy, hắn bị trói chết rồi.

Vân Tư Vũ mắt nước mắt lưng tròng vô cùng đáng thương nói: “Hề... ta không phải nói nàng...”

Phong Lăng Hề đưa tay xoa xoa mặt của hắn, chẳng trách bánh bao nhỏ lại học được tuyệt chiêu giả bộ đáng thương, nghĩ tới thì cúi đầu hôn lên.

* * *

Bánh bao nhỏ bị Dạ Tinh ôm vào trong sân có vẻ rất hưng phấn: “Dương dương... điệp điệp... hôn hôn...”

Nghe thấy lời này Dạ Tinh mím mím môi, đang nghĩ tới bánh bao nhỏ rốt cuộc từng thấy những gì thì bánh bao nhỏ đột nhiên nâng mặt nàng lên, cái đầu nhỏ trực tiếp tiến tới gần, miệng nhỏ dán lên môi Dạ Tinh.

Thân thể Dạ Tinh cứng đờ, xen vào lần trước làm cho bánh bao nhỏ khóc nên lần này nàng không dám manh động. Mặc dù trước nàng cũng là bởi vì không có manh động mới làm cho bánh bao nhỏ khóc.

Bánh bao nhỏ chớp chớp mắt tựa hồ cảm thấy ăn rất ngon, không khỏi mở ra miệng nhỏ, bốn cái răng sữa nhỏ gặm rồi lại gặm một cách vô ích. Dạ Tinh càng thêm cứng ngắc, hai tay vịn eo nhỏ của bánh bao nhỏ, một bộ dáng muốn đẩy nó ra nhưng lại không dám đẩy.

Vì vậy, Khởi Vân bưng điểm tâm đi vào sân thì nhìn thấy một màn kinh sợ này. Dạ Tinh ngồi ở trên băng ghế đá, bánh bao nhỏ đứng trên đùi nàng, một đôi tay nhỏ nâng mặt Dạ Tinh; mà bánh bao

nhỏ lại đang gặm môi Dạ Tinh, con mắt còn chớp chớp một bộ dáng hiếu kỳ lại vui vẻ.

Khởi Vân vội vã đi tới, trầm giọng nói: “Dạ Tinh, ngươi đang làm gì đó?” Mặc dù tiểu công tử còn nhỏ, thế nhưng chuyện này cũng quá đáng.

Khởi Vân nói xong thì đưa tay đi ôm bánh bao nhỏ, mà bánh bao nhỏ trơ mắt nhìn mặt Dạ Tinh cách mình càng ngày càng xa, không khỏi cuống lên: “Tinh tinh... Tinh tinh...”

Bánh bao nhỏ tức giận lại là vung móng vuốt, lại là đá chân, ai nấy đều thấy được nó mất hứng.

Khởi Vân không khỏi sửng sốt một chút, bánh bao nhỏ từ lúc mới vừa ra đời cũng rất làm cho người tĩnh tâm, trên căn bản không cáu kỉnh, nhưng bây giờ...

Thấy Dạ Tinh không có phản ứng bánh bao nhỏ rất đau lòng, trong mắt chứa đầy nước mắt, cái mũi nhỏ hít hít. Nhưng bởi vì nhớ tới lời phụ thân nói cho nên nhẫn nhịn không chịu rơi nước mắt, bộ dáng kia nhìn qua ngược lại càng thêm làm cho người đau lòng.

Dạ Tinh nhìn nó, sau đó đưa tay ôm nó về, Khởi Vân nhíu nhíu mày.

Bánh bao nhỏ giống như giành lấy chí bảo, chặt chẽ ôm cái cổ của Dạ Tinh, quay đầu nhìn về phía Khởi Vân, tức giận nói: “Xấu xa...”

Khởi Vân cũng không so đo với hài tử cái gì, chỉ là cau mày nhìn Dạ Tinh, rõ ràng rất không đồng ý với hành vi của nàng.

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 95: Âu Dương Lăng Ca

Dạ Tinh làm cho bánh bao nhỏ quay đầu lại, tức giận trên mặt bánh bao nhỏ trong nháy mắt biến mất, nhìn nàng nhếch miệng cười không ngừng, tốc độ trở mặt này không phải nhanh như bình thường.

Dạ Tinh nhìn nó một hồi lâu mới há miệng phun ra hai chữ: “Sơ Tuyết...” Giọng nói có chút cứng ngắc, không thể nói là dịu dàng nhưng làm cho người một loại cảm giác tuyết đầu mùa tan ra.

Dạ Tinh không có như những người khác gọi bánh bao nhỏ là tiểu công tử, không phải nàng có ý đồ gì không an phận mà nàng căn bản không tính là thủ hạ của Phong Lăng Hề. Bất quá điểm này ngoại trừ Phong Lăng Hề thì không có ai biết.

Vì vậy chân mày của Khởi Vân càng nhíu chặt hơn, mặc dù hắn vẫn luôn có chút sợ Dạ Tinh nhưng hắn nhất định phải bảo vệ tốt tiểu công tử. Tiểu công tử nhỏ như thế cũng không thể bị người bắt nạt được.

Bánh bao nhỏ lần đầu tiên nghe thấy Dạ Tinh kêu tên của mình thì không khỏi mở to mắt nhìn nàng, ánh mắt rất chăm chú.

Dạ Tinh mím môi nói: “Không thể ăn miệng người khác, không thể bôi nước miếng lên mặt người khác, không thể xoa mặt của người khác, không thể...” Tiếng nói ngừng nói tựa hồ tạm thời không

nghĩ tới còn có điều gì không thể. Cho nên không thể làm gì khác hơn là ngậm miệng.

Khởi Vân càng thêm kinh sợ, đây là Dạ Tinh ư? Dạ Tinh vừa nói chuyện à? Lại còn dông dài nói nhiều chữ như vậy!

Không đúng, sao nàng có thể dùng loại khẩu khí kia nói chuyện với tiểu công tử chứ?

Bánh bao nhỏ lại làm vẻ mặt thành thật nghiêng đầu nhìn Dạ Tinh, tựa hồ như đang suy nghĩ nàng. Dạ Tinh cũng nhìn nó, tựa hồ đang chờ nó gật đầu. Sau đó bánh bao nhỏ đưa ra một kết luận: “Tinh tinh... không giống…. đừng xấu...”

Mặc dù nghe bánh bao nhỏ nói mơ hồ không rõ nhưng Dạ Tinh rõ ràng nghe hiểu, cũng biết bánh bao nhỏ nghe hiểu lời nàng, gương mặt cứng ngắc kia rõ ràng nhu hòa một chút.

Dạ Tinh mặc dù là ngoài mặt không hề cảm xúc nhưng bánh bao nhỏ cảm giác được nàng rất vui vẻ. Cho nên nó cũng rất vui vẻ, cười đến thấy răng không thấy mắt, còn nâng mặt Dạ Tinh lên lại bẹp một cái.

Thái Dương của Khởi Vân không ngừng nhảy lên: “Tiểu công tử...”

Bánh bao nhỏ quay đầu trừng mắt hắn một cái: “Xấu xa...” Nói xong ôm chặt Dạ Tinh hơn một chút, rất sợ lại bị người ôm đi.

Nhìn Dạ Tinh hoàn toàn không xem hắn tồn tại lại nhìn một chút bánh bao nhỏ căm thù nhìn hắn. Khởi Vân cảm giác phải hỏi vấn đề nghiêm trọng: ‘Tiểu công tử còn chưa tới một tuổi đó! Dạ Tinh đây là muốn làm gì?’

Lúc này Khởi Vân mặc kệ nhìn thấy thế nào cũng cảm thấy Dạ Tinh không giống người tốt.

Nhìn bánh bao nhỏ tự nhiên xoa mặt Dạ Tinh cười khanh khách, Khởi Vân cảm thấy việc này có phải là nên nói một chút với Vương gia hay không. Vì vậy liền ngơ ngơ ngác ngác đi tìm Nhàn vương điện hạ.

Dạ Tinh sẽ nói cho hắn biết Phong Lăng Hề bây giờ có thể không tiện sao? Tự nhiên là không thể.

Cho nên Khởi Vân bị một số âm thanh không hòa hài làm cho kinh ngạc hoàn hồn. Sau đó kinh ngạc chấn động trừng mắt nhìn về cửa phía trước một lúc, đỏ mặt xoay người chạy.

Thật nên vui mừng vì Nhàn vương điện hạ còn nhớ đóng cửa.

Phong Lăng Hề không phải là không biết bánh bao nhỏ yêu thích Dạ Tinh. Thế nhưng Phong Lăng Hề thật lòng không cảm thấy có vấn đề gì, dù sao bánh bao nhỏ bây giờ còn chưa tới một tuổi, tiểu hài tử ôm người hôn tới hôn lui là chuyện rất bình thường. Mặc dù bánh bao nhỏ yêu thích Dạ Tinh còn hơn yêu thích phụ thân mẫu thân làm cho Nhàn vương điện hạ có chút ghen. Bất quá Dạ Tinh không những sẽ không bắt nạt bánh bao nhỏ còn có thể bảo vệ nó, có chút thời gian nào đó mang bánh bao nhỏ ném cho nàng thật sự là rất tiện.

* * *

Trong lúc Nhàn vương điện hạ và Nhàn vương quân ngọt ngọt ngào ngào thì bánh bao nhỏ cũng thật vui vẻ, Khởi Vân thì trong ngơ

ngơ ngác ngác, rốt cục nghênh đón chuyện đại hôn của Bạch Khung và Chớ Huyên.

Vương phủ tuy rằng náo nhiệt, thế nhưng tân khách đều là người Thánh Cung, dù sao Chớ Huyên và Ma Giáo không có quan hệ gì. Vân Tư Vũ cũng không muốn Chớ Huyên và Ma Giáo dính líu quan hệ gì, như vậy đối với hắn không có chỗ nào hay.

Chỉ là vốn chỉ có Thánh Cung đại tụ hội nhưng có một vị khách không mời mà đến, không mời mà tới.

Náo nhiệt như vậy, Nữ hoàng bệ hạ làm sao sẽ bỏ qua chứ? Tự nhiên là chuồn êm xuất cung đến uống rượu mừng rồi.

Đồng thời cũng manh đến một tin tức cho Phong Lăng Hề biết, đó là nước Phượng Thiên chuẩn bị cầu thân với nước Hoàng Vũ.

“Người đã sớm ở trên đường đi tới, có người nói là đệ nhất mỹ nhân của nước Phượng Thiên đó!” Giọng điệu của Hoàng Vũ Hiên có vẻ mất hết cả hứng, nghe không ra cao hứng bao nhiêu, cũng đúng, lại là người đẹp. Nếu không phải là nghi ngờ lòng tốt cũng làm cho người không có phúc hưởng thụ.

Phong Lăng Hề chỉ là gật đầu bày tỏ mình đã biết, đối với chuyện hai nước liên minh Phong Lăng Hề cũng không quan tâm. Hoàng Vũ Hiên còn không đến mức vô dụng đến chuyện gì cũng muốn cô quan tâm tình hình.

Cho nên sau khi đại hôn của Bạch Khung thì Phong Lăng Hề cứ như thường lệ tiêu dao, chưa từng có quan tâm tới đội ngũ đưa dâu của nước Phượng Thiên đến lúc nào.

Tiếp tục ngọt ngọt ngào ngào trong một tháng, ngày hôm đó Vân Tư Vũ muốn đi ra ngoài dạo chơi thì Phong Lăng Hề trực tiếp mang chuyện trong tay ném cho Bạch Khung ngọt ngào một tháng mới trở về làm cu li, lại làm theo hình dáng nằm sấp ở trên nhuyễn tháp viết chữ, trên thực tế chính là bùa vẽ quỷ của bánh bao nhỏ ném cho Dạ Tinh. Sau đó hai người tay trong tay đi ra ngoài tiêu dao.

Phong Lăng Hề bây giờ nổi tiếng khá cao, mặc dù bên cạnh cô có Vân Tư Vũ đi theo nhưng cũng có không ít thiếu nam hoài xuân nhìn trộm cô. Vân Tư Vũ đã có chút quen thuộc, hơn nữa rộng lượng cảm thấy không nên mang sai lầm của người khác đến trừng phạt thê chủ nhà hắn. Cho nên thấy Phong Lăng Hề căn bản không hề liếc mắt nhìn những đôi mắt sáng long lanh kia một chút. Hắn cũng lười đi để ý, thật cao hứng lôi kéo Phong Lăng Hề trằn trọc ở trên mỗi quán nhỏ.

Theo Vân Tư Vũ thì chạy đến xem những thứ bán trong cửa hàng lớn kia, bị người hầu hạ để ý còn không bằng đi dạo ở trên quán nhỏ, khá là tự tại, ngược lại hắn cũng không có ý định mua gì.

Chỉ là đi dạo trong chốc lát, hắn rốt cục phát hiện có chỗ không đúng: “Hề, hôm nay sao giống như đặc biệt náo nhiệt vậy?”

Phong Lăng Hề ôm hắn vào trong ngực đi theo, tránh khỏi có người đẩy hắn ra, nghe hắn nói vậy không khỏi nhìn về phía những đầu người đang tụ họp lại kia, còn có những gương mặt kia rõ ràng mang theo hưng phấn xem kịch vui; nhíu mày bỗng nhiên nhớ tới có vẻ như có người từng đề cập với cô, dường như ngày hôm nay đội ngũ đưa dâu của nước Phượng Thiên vào kinh. Bất quá cô bởi vì không quá để ý cho nên quên mất.

Nghĩ tới đây, Phong Lăng Hề không khỏi nhíu nhíu mày, nhìn xem đã có quan binh đến cách ly đoàn người, không khỏi mang theo Vân Tư Vũ đi về phía một ngõ tối, trong miệng nói: “Hẳn là đội ngũ đưa dâu của nước Phượng Thiên sắp tới, trong chốc lát đừng để bị chen lấy xô đẩy ra.”

Đội ngũ đưa dâu của nước Phượng Thiên đến đây thì Hoàng Vũ Hiên đương nhiên sẽ không nịnh nọt hoàn toàn thanh cao, không duyên cớ gì hạ thấp thân phận của mình. Đây chính là quy cách mà Nữ hoàng bệ hạ đi ra ngoài mới có, phái binh cách ly đoàn người tránh khỏi một ít nhiễu loạn, không tính quá nhiệt tình cũng không tính quá thất lễ, rất hợp lý.

Vân Tư Vũ trừng mắt không ngừng nhón chân lên nhìn ra xa, trong miệng tò mò nói: “Nghe nói người tới chính là đệ nhất mỹ nhân của nước Phượng Thiên.”

Hắn không khỏi mang vị đệ nhất mỹ nhân kia còn chưa tới đến so sánh với tiêu chuẩn của Vân Dật. Sau đó không khỏi có chút thất vọng, nhưng là vẫn kỳ vọng có thể nhìn thấy một người mỹ nhân không giống như vậy.

“Hề, nàng nói vị đệ nhất mỹ nhân kia có đẹp hay không?”

Được rồi, Nhàn vương quân thật xem Nhàn vương điện hạ thành vạn năng. Bất quá người này Nhàn vương điện hạ thật đúng là nên biết, đáng tiếc Nhàn vương điện hạ căn bản không có suy nghĩ nhiều, chỉ là thấy hắn rướn cổ lên không ngừng nhìn xung quanh, có chút không cam lòng bị lạnh nhạt, cúi đầu mút một cái ở trên cổ hắn thầm nói: “Có gì tốt mà xem?”

Vân Tư Vũ run rẩy một hồi, làm như trộm liếc nhìn bốn phía, thấy tầm mắt của mọi người đều dùng hết khả năng phóng tầm mắt tới cuối con đường cũng không có người chú ý bọn họ, mới trừng Phong Lăng Hề một chút. Sau đó đột nhiên duỗi ra hai cái móng vuốt, nâng mặt của Phong Lăng Hề lên híp mắt cười nói: “Nếu như trưởng thành giống như nàng vậy vẫn là có thể xem một chút.”

Phong Lăng Hề nhếch nhếch môi, nghiêng đầu hôn một cái vào lòng bàn tay của hắn. Vân Tư Vũ sợ nhột rút tay về, đưa tay ôm lấy eo nàng rồi bẹp một cái trên môi nàng. Sau đó híp mắt cọ cọ ở trong lòng nàng, một bộ dáng của con mèo lười, mang theo vài phần thỏa mãn.

Nhìn thấy hắn biểu hiện như vậy Phong Lăng Hề cũng khó tránh khỏi sinh ra mấy phần cảm giác thỏa mãn, đưa tay vuốt ve sợi tóc của hắn, ngón tay nâng cằm của hắn lên rồi cúi đầu đặt lên môi hắn một nụ hôn.

Ngõ tối này bình thường ít có người đi lại, trong lúc vừa rồi quan sát những dân chúng kia chờ đợi đệ nhất mỹ nhân của nước Phượng Thiên. Vân Tư Vũ cũng không sợ có người phát hiện bọn họ, cho nên rất là phối hợp chơi trò môi lưỡi truy đuổi.

Trên đường cái náo nhiệt cho nên không người phát hiện trong ngõ tối này còn có hai người đang thân mật ôm nhau, hôn môi ngọt ngào.

Đột nhiên đoàn người xôn xao tưng bừng, chỉ thấy một cái khí thế khiếp người, nữ tử dung mạo xuất chúng trẻ tuổi xông lên phía trước, mà phía sau nàng là một chiếc xe ngựa hoa lệ đang đi theo sau về phía bên này.

Trong xe ngựa, nam tử thanh nhã tú lệ ngồi ngay ngắn trong đó, trên mặt xinh đẹp không nhìn ra chút nào sắc mặt vui mừng và kiêu ngạo, giữa lông mày ngược lại mang theo buồn nhẹ và mệt mỏi nhàn nhạt.

Bên cạnh tiểu thị đang nhìn hắn, không khỏi có chút bận tâm, không nhịn được khuyên nhủ: “Công tử, ngài cũng đừng có lại nghĩ đến Tam Hoàng nữ nữa. Tam Hoàng nữ đã mất tích lâu như vậy, cũng có thể là...”

Câu nói kế tiếp bị một tầm mắt của nam tử quét qua, tiểu thị không khỏi thở dài ở trong lòng.

Kỳ thật hắn thật sự không hiểu rõ trong lòng công tử rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì. Lúc trước Tam Hoàng nữ đối xử tốt với y như vậy, ngay cả hắn nhìn đều cảm động. Nếu như có người như vậy móc tim móc phổi đối xử với hắn, hắn cho dù là phải bỏ trốn với nàng thì cũng đồng ý nữa! Nhưng công tử lại từ chối quyết tuyệt như vậy, lúc đó hắn nhìn bóng lưng Tam Hoàng nữ rời khỏi đều thiếu chút nữa không nhịn được rơi lệ. Hắn biết Tam Hoàng nữ là hoàn toàn bị tổn thương.

Hắn vốn cho là công tử hẳn không phải là đặc biệt yêu thích Tam Hoàng nữ, cho nên mới phải tuyệt tình như vậy. Thế nhưng ai biết sau khi Tam Hoàng nữ mất tích thì công tử lại cơm nuốt không trôi, tiều tụy không chịu nổi, thậm chí đến bây giờ còn nhớ Tam Hoàng nữ mãi không quên.

Lần cầu thân này cũng là bởi vì Thừa tướng đại nhân khư khư cố chấp, công tử mới không thể không đi trước làm quen với cuộc sống của nước Hoàng Vũ; có lúc hắn thật rất chán ghét bộ dáng chính trực kia của Thừa tướng đại nhân. Hắn cảm thấy Thừa tướng đại

nhân yêu thương công tử đều là giả tạo, thời khắc mấu chốt đều là hy sinh hạnh phúc của công tử để thành toàn đại nghĩa của bà.

Âu Dương Lăng Ca hơi thất thần, đúng vậy, nàng mất tích đã lâu rồi, cũng đã bốn năm. Lúc trước hắn vừa mới vừa cập kê, bây giờ cũng là lúc không thể không lập gia đình, đợi bốn năm nhưng vẫn không có đợi được người kia xuất hiện như cũ.

Lời nói tuyệt tình kia, mỗi lần nửa đêm tỉnh mộng cũng sẽ vang lên ở bên tai hắn, làm cho trong lòng hắn một mảnh lạnh lẽo, không nhịn được run rẩy.

Giọng nói kia không ngừng nhắc nhở hắn, Phượng Lăng Tịch đều vây quanh hắn, nghĩ hết biện pháp làm cho hắn vui vẻ, chỉ cần hắn cười một cái đều sẽ cảm thấy cực kỳ thỏa mãn, hoàn toàn từ trong tính mạng hắn biến mất rồi, cũng sẽ không bao giờ trở về nữa.

Âu Dương Lăng Ca cảm thấy hốc mắt có chút nóng lên, không muốn tiểu thị nhìn thấy mình luống cuống nên không khỏi nghiêng đầu, mặt hướng về thành xe. Nhưng vào lúc này, một cơn gió kéo tới, rèm trên cửa sổ xe bị gió thổi lên, bên ngoài một mãnh xôn xao, tất cả là bởi vì nhìn thấy gương mặt thật của đệ nhất mỹ nhân nước Phượng Thiên này.

Mà Âu Dương Lăng Ca lại nhìn chằm chằm một nơi, toàn thân bắt đầu run rẩy.

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 96: Nữ Hoàng Bệ Hạ Đáng Thương

Đối với chuyện trên đường phố xôn xao Vân Tư Vũ một chút cũng không có phát hiện, mà Phong Lăng Hề căn bản không thèm để ý.

Một lúc sau Phong Lăng Hề mới thả môi hắn ra, nhìn hắn đang mở to một đôi mắt tròn trịa, mê hoặc trừng mắt nhìn cô, cái dáng vẻ đần độn kia làm cho Phong Lăng Hề không nhịn được nhếch nhếch môi, dùng sức ôm hắn một hồi lại gặm khóe môi hắn một cái mới kéo hắn rời đi.

Vân Tư Vũ đi mấy bước mới phục hồi lại tinh thần, nhìn về phía xe ngựa trên đường phố, nói lầm bầm: “Ta còn chưa thấy mỹ nhân nữa đấy!”

Phong Lăng Hề bây giờ lại không có tâm tình xem mỹ nhân, tiến đến bên tai hắn thấp giọng nói: “Rốt cuộc là ở đây xem mỹ nhân hay là về nhà xem ta? Hả?”

Vân Tư Vũ mím mím cái miệng nhỏ, nghiêng đầu nhìn nàng một lúc, sau đó dứt khoát lôi nàng rời đi.

Phong Lăng Hề hài lòng cười cười, trực tiếp ôm hắn bay đi, đúng vậy, thật sự là bay đi. Nhàn vương điện hạ ngay cả khinh công đều vận dụng.

Rèm vươn cao lại rơi xuống, bất quá là chuyện trong nháy mắt, chỉ là nhìn người kia một chút thì thấy đường đầy bóng người, tất cả ồn ào tựa hồ cũng trong nháy mắt rời xa. Trong mắt Âu Dương Lăng Ca chỉ còn lại bóng dáng kia giống như đã từng quen biết, cái bóng dáng mơ hồ dịu dàng vui vẻ.

“Dừng xe!”

Âu Dương Lăng Ca đột nhiên kêu lớn thành tiếng, trong giọng nói mang theo run rẩy, nghe vào thậm chí có chút cuồng loạn. Mộ Dung Cầm phía trước lập tức nhíu nhíu mày, ghìm chặt ngựa quay đầu lại, mở miệng hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Phu xe bị Âu Dương Lăng Ca dọa đến theo bản năng ghìm ngựa dừng xe.

Câu hỏi của Mộ Dung Cầm không được trả lời, xe ngựa còn chưa dừng hẳn, Âu Dương Lăng Ca liền nhảy xuống xe thiếu chút nữa ngã xuống đất.

Tiểu thị trong xe rốt cục phục hồi lại tinh thần vội vàng vén rèm xe ngựa lên, nhìn về phía Âu Dương Lăng Ca sốt ruột nói: “Công tử, ngài muốn làm gì?”

Âu Dương Lăng Ca giống như không nghe thấy tích cực chạy đi về một phía, sốt ruột đưa tay đẩy binh sĩ đang ngăn cản ở trên ven đường phố ra: “Tránh ra...”

Người binh sĩ kia cũng không dám cản trở hắn, chuyện này làm không tốt sẽ ảnh hưởng đến quan hệ của hai nước, ả ngay cả có mười cái đầu cũng không đủ chém.

Vị mỹ nhân là đến cầu thân, nam nữ thụ thụ bất thân, người binh sĩ kia nào dám để cho hắn đụng tới chứ? Không dám cản lại cũng không dám chạm vào, cho nên Âu Dương Lăng Ca còn không đẩy nàng ra thì nàng trước hết đã tự mình tránh ra.

Phía sau nàng dân chúng nhìn bộ dáng vội vàng của Âu Dương Lăng Ca, trong lòng hiếu kỳ cũng không khỏi nhường ra một con đường cho hắn. Âu Dương Lăng Ca chạy đến ngõ tối kia lại phát hiện không có bất kỳ ai.

Tiểu thị đã thở hồng hộc đuổi theo lại đây: “Công tử, ngài đang tìm cái gì vậy?”

Âu Dương Lăng Ca hồn bay phách lạc nhìn tại chỗ, nhìn đến cuối ngõ hẻm kia, trong mắt rưng rưng, chẳng lẽ lại là ảo giác của hắn ư?

Mộ Dung Cầm đứng sau lưng hắn, lông mày đã nhíu lại có thể kẹp chết con ruồi, trầm giọng nói: “Âu Dương công tử...” Đối với chuyện Âu Dương Lăng Ca ở trên đường cái luống cuống như thế trong lòng nàng tự nhiên là bất mãn. Bây giờ Âu Dương Lăng Ca đại biểu cũng không chỉ là chính hắn.

Âu Dương Lăng Ca phục hồi lại tinh thần, đau buồn mất mát trong mắt muốn che giấu cũng che giấu được, chỉ có thể rủ mắt nói: “Đi thôi.”

Chỉ là buông mắt xuống này lại phát hiện một miếng kim bài nhỏ rơi trên đất. Âu Dương Lăng Ca vội vàng nhặt lên trong lòng lần nữa kích động lên, nói như vậy đó không phải là ảo giác của hắn, vừa nãy nơi này đúng là có người.

Đây đều là Nhàn vương điện hạ sai mà! Hôn hôn còn thích táy máy tay chân, làm cho kim bài nhỏ Vân Tư Vũ giấu ở trên người bị làm rớt xuống đất, đây chính là tiền đó!

Vân Tư Vũ cho Vân Vũ Dương một cái đã đau lòng thật lâu, nếu như biết vô ích rơi mất một cái, phỏng đoán lại phải đau lòng. Bất quá, Nhàn vương quân đại nhân chắc chắn sẽ không biết kim bài này rơi mất ở trên đường cái đâu.

Âu Dương Lăng Ca nắm kim bài, không nhịn được hỏi những dân chúng xung quanh kia: “Vừa nãy là ai ở đây?”

Một đám người cùng nhau lắc đầu, bọn họ một lòng nghĩ thầm xem mỹ nhân làm sao xem phía sau chứ? Mỹ nhân này rốt cuộc là nhìn thấy cái gì? Sao lại phản ứng lớn như vậy?

“Âu Dương công tử!” Giọng nói của Mộ Dung Cầm đã mang tới một phần ác liệt, lại làm cho Âu Dương Lăng Ca điên khùng giảm xuống, mặt mũi của nước Phượng Thiên đều muốn mất hết.

Nàng thật sự không hiểu, Âu Dương Lăng Ca trong ngày thường dịu dàng hiểu biết đại thế sao lại đột nhiên thất thường như thế.

Âu Dương Lăng Ca thấy Mộ Dung Cầm đã sắp nổi giận hơn, chỉ đành phải cẩn thận mỗi bước đi trở lại trên xe ngựa.

Tiểu thị theo leo lên xe ngựa thì thấy Âu Dương Lăng Ca cuộn mình tựa ở trên thành xe, đang sững sờ nhìn kim bài trong tay, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

“Công tử...” Cẩn thận dè dặt kêu một tiếng nhưng không có được đáp lại, tiểu thị cũng không dám lại mở miệng.

Âu Dương Lăng Ca khẽ vuốt miếng kim bài này, đột nhiên không biết nghĩ đến cái gì sắc mặt đột nhiên trắng bệt, mạnh mẽ cắn môi.

Hắn hoảng hốt nhớ tới hình ảnh vừa rồi nhìn thấy, cái người nghi là Phượng Lăng Tịch kia trong ngực tựa hồ còn ôm một người, biết chuyện này làm cho Âu Dương Lăng Ca có chút hoảng hốt, có chút không biết làm sao. Phượng Lăng Tịch mất tích bốn năm, bốn năm có thể thay đổi rất nhiều thứ. Huống chi, nàng còn là rời đi khi bọn họ cắt đứt sau đó.

Phượng Lăng Tịch có thể đã yêu người khác, nghĩ đến chuyện này làm cho Âu Dương Lăng Ca khó có thể tiếp thu, lắc lắc đầu không dám nghĩ tiếp nữa. Bây giờ quan trọng nhất chính là tìm được Phượng Lăng Tịch trước.

* * *

Vì vậy trong tửu lâu ở trên con phố này, Ninh vương điện hạ mắt thấy trò hay đầu đường.

“Điện hạ, Âu Dương Lăng Ca này chẳng lẽ biết Nhàn vương điện hạ?”

Hoàng Vũ Mặc bưng ly rượu, lại liếc nhìn xe ngựa rời khỏi, hừ mỉa một tiếng đứng dậy nói: “Tiến cung.” Nàng nhìn thấy trò hay đương nhiên phải chia sẻ với Hoàng tỷ.

Sau khi đội ngũ đưa dâu rời đi thì trong đám người mới có người nhỏ giọng thầm thì nói: “Mới vừa nãy ta giống như nhìn thấy Nhàn vương điện hạ và Nhàn vương quân ở chỗ đó.”

Bất quá nghe nói Nhàn vương điện hạ không phải dễ trêu chọc, cho nên nàng mới không ngốc đến mức nói ra đây!

Nữ hoàng bệ hạ nghe nói Phong Lăng Hề và mỹ nhân đến từ nước Phượng Thiên có khả năng có quan hệ thì trong nháy mắt thấy hứng thú, vội vội vàng vàng chạy tới phủ Nhàn vương, muốn hỏi thăm tin tức trực tiếp. Nàng cũng quyết định tốt rốt cuộc muốn xử trí mỹ nhân kia như thế nào đây!

Mặt mũi Khởi Vân tràn đầy khó xử, Vương gia và Vương Quân vừa mới trở về phòng, bây giờ chỉ sợ có chút không tiện.

Thấy hắn ra sức khước từ, Nữ hoàng bệ hạ không nhịn được tự mình chạy đi tìm người. Khởi Vân nhìn bóng lưng nàng vội vàng há miệng nhưng cuối cùng vẫn là không có ý nói ra. Ban ngày Nhàn vương điện hạ cũng có thể làm ra những chuyện thiếu nhi không thích hợp biết.

* * *

Trong phòng, quần áo ném một chỗ, màn khép kín không ngừng lay động, hơi thở đè nén thở dốc kèm theo tiếng rên rỉ vang vọng ở trong phòng, ngay cả trong không khí cũng nhiều hơn một phần nóng ẩm.

Nữ hoàng bệ hạ lỗ mãng xông tới há hốc mồm, quay đầu lại liếc nhìn bên ngoài đang ban ngày, khóe miệng hơi co giật. Phong Lăng Hề so với nàng Nữ hoàng này còn...

“Cút!”

Trong giọng nói bên trong vang lên tức giận, Nữ hoàng bệ hạ biết mình xông vào gặp đại họa, không thể làm gì khác hơn là đành phải ủy khuất lăn ra, thuận tiện đóng kỹ cửa mình đã đạp mở cửa ra.

Sau đó nhìn thấy xa xa Khởi Vân đang chờ ở trong sân, Nữ hoàng bệ hạ hừ lạnh một tiếng vung một ống tay áo, bày tỏ tức giận của mình, mới ngẩng đầu từ bên cạnh hắn đi tới.

Khởi Vân không khỏi che miệng cười trộm, sau đó cũng xoay người rời khỏi, trong lòng còn đang suy nghĩ một lúc phải chuẩn bị món gì ăn ngon để lấy lòng tiểu công tử.

Hết cách rồi, từ khi Khởi Vân nỗ lực cướp bánh bao nhỏ từ trong tay Dạ Tinh đi thì bánh bao nhỏ rất không thích hắn.

Vân Tư Vũ đỏ bừng cả khuôn mặt, trong mắt rưng rưng nước mông lung, kinh ngạc mà nhìn người phía trước một hồi lâu, mới rõ ràng là xảy ra chuyện gì, không khỏi mặt mũi tràn đầy đau thương tức giận. Nữ hoàng bệ hạ thật sự là quá không hiểu lễ nghi!

Cũng còn may là hắn buông màn xuống, bằng không chẳng phải là bị xem sạch sẽ sao?

Vân Tư Vũ đưa tay đã nắm lấy một cái gối che lên trên mặt, ô ô hai tiếng, hắn không muốn ra ngoài gặp người.

Nhìn xem bộ dáng đà điểu của hắn, lửa giận của Phong Lăng Hề bị quấy rầy chuyện tốt trong nháy mắt tiêu tan, duỗi tay lấy cái gối trên mặt hắn ra, vén mấy sợi tóc bị mồ hôi ướt nhẹp dính ở trên mặt hắn ra. Sau đó khẽ hôn khắp nơi ở trên mặt hắn, cuối cùng dừng lại ở trên môi, trao đổi một cái hôn thật dài thật ướt át mới tiếp tục xuống phía dưới, ở trên cổ tay hắn mút mấy cái tạo ra một đám dâu tây. Sau đó tiếp tục xuống phía dưới, hai tay đã ở bên hông nhạy cảm của hắn mà vuốt ve.

Vân Tư Vũ không nhịn được rên rỉ lên tiếng, uốn éo người, nhưng mà hai tay của Phong Lăng Hề đặt ở bên hông hắn hơi dùng sức cho nên cố định hắn lại, làm cho hắn không nhúc nhích được.

“Hề...” Giọng nói của Vân Tư Vũ rất oan ức, không mang theo dằn vặt người như vậy nhưng chỉ châm lửa không dập tắt lửa tính là chuyện gì đây!

Trong lòng Vân Tư Vũ không khỏi càng thêm bất mãn với Nữ hoàng bệ hạ. Nếu không là nàng đột nhiên xông tới, Phong Lăng Hề cũng sẽ không dừng lại.

Phong Lăng Hề trêu chọc đủ rồi đưa tay ôm hắn xoay người một cái, vị trí của hai người trong nháy mắt đổi chỗ, đuôi mắt hơi nhíu nhìn hắn nói: “Ta mệt mỏi...”

Vì vậy, Nhàn vương điện hạ ngài đây là muốn bãi công à? Nhưng mà vì sao làm ra một bộ dáng quyến rũ người như vậy chứ?

Hiển nhiên Nhàn vương quân đại nhân định lực không tốt lắm. Vốn là đã bị Phong Lăng Hề trêu chọc không chịu được. Hiện tại đang bị nàng cố ý mê hoặc một chút, đâu còn có thể rụt rè chứ? Lại nói cái rụt rè kia, Nhàn vương quân đại nhân cũng không có à!

Vì vậy Vân Tư Vũ lấy được tự do không chút khách khí nhào tới.

Rốt cục hai người đều thỏa mãn, Vân Tư Vũ tách ra nằm ở trong ngực Phong Lăng Hề rầm rì nói: “Sao nàng lại lười như vậy?”

Phong Lăng Hề hôn lên trán của hắn, đưa tay xoa bóp ở trên eo của hắn cười nói: “Đây không phải là lười, đây gọi là tình thú có hiểu hay không?”

Cô xưa nay không phủ nhận mình lười biếng, thế nhưng đối với việc này có vẻ như cô vẫn là rất chịu khó chứ? Bất quá tiểu mèo hoang nhà cô nếu như oán giận như vậy, cô có thể lý giải là hắn không quá thỏa mãn hay không, có phải cô nên không ngừng cố gắng hơn hay không đây?

Nếu như Vân Tư Vũ biết suy nghĩ trong lòng nàng nhất định sẽ rống to, 'không được!'

Dựa theo tính hình của Nhàn vương điện hạ đúng là rất chịu khó, cũng may nhờ Vân Tư Vũ luyện võ từ nhỏ, bằng không chỉ sợ thật sự sẽ không chịu nổi. Cho nên nói, cái gì chuyên sủng cũng không phải ai cũng có phúc hưởng thụ.

Gò má của Vân Tư Vũ vẫn còn đỏ ửng chôn ở trong cổ nàng cọ cọ, ngáp một cái nói lầm bầm: "Mệt mỏi..."

Phong Lăng Hề dùng cằm nhẹ nhàng vuốt đỉnh đầu của hắn, dịu dàng nói: "Mệt mỏi thì ngủ một chút đi."

"Ừm..." Vân Tư Vũ lầm bầm một tiếng đã đi gặp Chu công.

* * *

Mặc kệ nước Hoàng Vũ và nước Phượng Thiên trong lòng âm thầm có ý tưởng gì thì trên mặt hai nước quan hệ vẫn tương đối thân thiện. Cho nên Hoàng Vũ Hiên đối với Mộ Dung Cầm và Âu Dương Lăng Ca đến cũng khá là coi trọng, chí ít không thể ở trên lễ tiết làm cho người ta tìm ra nhược điểm.

Vì vậy, ba ngày sau ở trong cung cử hành yến tiệc tẩy trần cho Mộ Dung Cầm và Âu Dương Lăng Ca.

Vốn là Phong Lăng Hề đối với tiệc rượu như vậy không có hứng thú, cô cảm thấy còn không bằng ở nhà trêu chọc bánh bao nhỏ, ôm một tiểu mèo hoang. Nhưng Nữ hoàng bệ hạ lại bắt cô nhất định phải đi.

Nhàn vương điện hạ còn tưởng rằng không có chuyện gì là không đạt được. Thế nhưng thật sự Nữ hoàng bệ hạ chỉ muốn cho cô gặp Âu Dương Lăng Ca, vẫn luôn muốn biết Phong Lăng Hề và Âu Dương Lăng Ca có quan hệ gì thì nàng mới có quyết định xử trí Âu Dương Lăng Ca như thế nào.

Không thể không nói, Nữ hoàng bệ hạ thật sự là nhọc lòng nhỉ!

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 97: Không Muốn Hầu Cha

Âu Dương Lăng Ca ba ngày nay cũng không có ngoan ngoãn ngốc ở trong cung. Mặc dù Mộ Dung Cầm vẫn còn rất bất mãn chuyện hôm đó nhưng hắn vẫn không an phận dẫn vài thị vệ đi tìm người ở trên đường. Nhưng biển người mênh mông, hắn trước sau cũng không tìm được bóng dáng muốn tìm kia.

Tâm tình của hắn có bao nhiêu khó chịu tất nhiên là không cần phải nói. Mặc dù hắn rất có chừng mực, ở trong cung không có mất lễ nghi cơ bản. Thế nhưng đối với ngày cung yến này lại thật sự không thể hứng thú nổi.

“Công tử, ngài đi đâu vậy? Một lát nữa Mộ Dung Tướng quân sẽ đến đây đó.”

Âu Dương Lăng Ca cau mày nói: “Sắc trời còn sớm, đi Ngự hoa viên một chút.”

Tiểu thị nhìn bóng lưng của y thở dài, bất đắc dĩ đi theo.

* * *

Lúc này những nam tử ở hậu cung kia đều đang bận rộn thay trang phục chuẩn bị tham gia cung yến trong một lát nữa, có Âu Dương Lăng Ca tham gia cho nên trên yến hội tự nhiên không thể thiếu nam quyến.

Cho nên hiện tại Ngự hoa viên không người nào, Âu Dương Lăng Ca rất hài lòng phần thanh tĩnh này, chỉ là trong lòng vẫn buồn bực như cũ.

“Nhàn vương điện hạ đang làm gì đấy?”

“Hình như đang ngủ.”

“Nói bậy, rõ ràng là đang trầm tư.”

“Ai nha, quản nàng làm cái gì chứ! Dù sao Nhàn vương điện hạ mặc kệ làm cái gì cũng đều mê người như vậy.”

“Xì... Lúc trước cũng không biết là ai ghét bỏ Nhàn vương điện hạ các loại nhỉ!”

“Ta đây không phải là không biết Nhàn vương điện hạ lợi hại như thế sao! Nhàn vương quân thật sự là hạnh phúc chết rồi.”

Ba cung thị chụm lại một chỗ nói nhỏ, tầm mắt cùng nhau nhìn về phía bóng người xa xa.

Âu Dương Lăng Ca bị tiếng thảo luận của bọn họ quấy rầy, khi phục hồi lại tinh thần không khỏi giương mắt nhìn về phía bọn họ đang chú ý đến, trong nháy mắt cương cứng ngay tại chỗ.

Xa xa dưới cây hoa quế, Phong Lăng Hề lười biếng tựa vào trên thân cây, nhắm hai mắt lại dường như đang ngủ say, từng đoá từng đoá hoa quế màu vàng nhạt theo gió bay xuống, lặng yên không một tiếng động rơi trên tóc và y phục của nàng, hình ảnh điềm tĩnh tốt đẹp như vậy làm cho người không đành lòng phá vỡ.

Âu Dương Lăng Ca kinh ngạc mà nhìn, sau đó giống như ma nhập nhấc chân đi tới.

Ba người cung thị kia phát hiện hắn nhưng cũng không dám ngăn cản.

Phong Lăng Hề cảm giác được tiếng bước chân tới gần, đầu tiên là không để ý đến, cho đến khi Âu Dương Lăng Ca đi vào dưới phạm vi cây hoa quế thì cô mới mở mắt ra, tầm mắt có chút không vui rơi ở trên mặt Âu Dương Lăng Ca.

Âu Dương Lăng Ca nhìn nàng, trong mắt không tự chủ dâng lên ngấn lệ, đôi môi run rẩy, giọng nói mang theo một tia nghẹn ngào: “Tịch tỷ tỷ...”

Phong Lăng Hề nhíu mày, biết nàng? Lúc này mới quan sát tỉ mỉ Âu Dương Lăng Ca một phen, sau đó không nhịn được cau mày.

Trong ký ức của Phượng Lăng Tịch có sâu sắc nhất chính là yêu và hận: đối với Âu Dương Lăng Ca yêu, đối với Phượng Tê hận. Mặc dù Phong Lăng Hề sau khi sống lại, đem những ký ức đó vứt ở một góc nào đó trong đáy lòng. Thế nhưng không có nghĩa là lãng quên, lúc thật muốn suy nghĩ đến thì những ký ức đó sẽ hiện rõ ràng lên.

Cho nên Phong Lăng Hề tự nhiên là nhớ tới Âu Dương Lăng Ca, thế nhưng cũng chỉ là nhớ tới. Phượng Lăng Tịch đã chết rồi, Phong Lăng Hề sẽ không đi kế thừa tình cảm của nàng. Cho nên đối với cô mà nói Âu Dương Lăng Ca chỉ là một người xa lạ có thể tính là biết thôi, hơn nữa người xa lạ này cho cô ấn tượng không hề tốt đẹp gì, quá mức mềm yếu, mềm yếu đến mức chỉ kiên trì tại chỗ chờ đợi hạnh phúc, ngay cả dũng khí cũng không có.

Trước đây không có quan tâm, lúc này nhìn thấy Âu Dương Lăng Ca cô mới nhớ tới dường như lúc trước Âu Dương Lăng Ca được gọi là đệ nhất mỹ nhân ở nước Phượng Thiên. Bất quá cô thấy thế nào cũng không có đáng yêu bằng tiểu mèo hoang nhà cô.

Thấy Phong Lăng Hề chỉ là lẳng lặng nhìn hắn, sắc mặt của Âu Dương Lăng Ca không khỏi trắng một phần. Ánh mắt của nàng quá mức bình tĩnh, bình tĩnh đến mức chỉ còn quan sát, bình tĩnh đến mức làm cho hắn cảm thấy toàn thân rét lạnh.

Tại sao nàng lại lạnh lùng như vậy? Nàng có phải thật sự đã quên hắn rồi hay không?

Âu Dương Lăng Ca nắm chặt hai tay, móng tay đâm vào lòng bàn tay, phần đau đớn kia lại không ngăn được nỗi đau trong lòng.

Trong mắt Âu Dương Lăng Ca chỉ có Phong Lăng Hề, mà tiểu thị phía sau hắn lại trừng to mắt nhìn phía sau cây hoa quế có một tiểu hài tử mềm nhũn đang bò ra.

Một đôi tay nhỏ trắng nõn nà da thịt mềm mại muốn nắm lấy vạt áo của Phong Lăng Hề. Bánh bao nhỏ ngửa đầu nhìn về phía cô mềm mại kêu lên: “Mẫu thân...”

Phong Lăng Hề ôm nó lên, nhìn đôi mắt sáng chói của nó trong lòng cảm thấy buồn cười, không khỏi đưa tay vỗ vỗ cái mông nhỏ của nó, vật nhỏ linh tính này, mới vừa rồi còn gọi “Dương dương... Dương dương...” đến vui vẻ. Bây giờ lại đột nhiên đọc ra từng chữ rõ ràng như thế, muốn nói không phải cố ý thì ai tin chứ?

Âu Dương Lăng Ca sững sờ nhìn bánh bao nhỏ ôm cổ Phong Lăng Hề cười đến mặt mũi tràn đầy vui vẻ, nhìn Phong Lăng Hề dịu

dàng đưa tay vo vê một đóa hoa quế dính trên người bánh bao nhỏ ném xuống, nhìn đôi mắt phượng kia dường như khắc ra từ một khuôn mẫu, không thể tin tưởng lùi về sau hai bước. Nếu không là tiểu thị phía sau lanh tay lẹ mắt giúp đỡ hắn một cái phỏng đoán hắn đã té ngã lăn trên đất.

Trên mặt của Âu Dương Lăng Ca không còn một chút máu, trắng bệt đến đáng sợ. Nàng đã nói, một đời này chỉ cần hắn.

Phong Lăng Hề liếc hắn một cái cũng không để ý đến, Âu Dương Lăng Ca và cô cũng không có quan hệ gì.

Phượng Lăng Tịch đã chết rồi, bởi vì Âu Dương Lăng Ca kiên quyết phân rõ giới hạn, phủi sạch quan hệ. Phượng Lăng Tịch nản lòng thoái chí, sống không thể yêu, trong lúc bị người ám sát thì tinh thần hoảng hốt, cũng không có dục vọng giãy giụa muốn sống, chết là tất nhiên.

Theo Phong Lăng Hề nhìn thấy, Âu Dương Lăng Ca sẽ đối xử vô tình với Phượng Lăng Tịch như vậy tất cả đều bởi vì Phượng Lăng Tịch đối với hắn quá mức khăng khăng một mực. Trong mắt hay trong lòng ngoại trừ nam nhân này thì cái gì cũng không có, mà ngay cả nhiều năm hận Phượng Tê kia cũng có thể thả xuống.

Âu Dương Lăng Ca không có dũng khí chống lại mẫu thân, nhưng có thể nhẫn tâm như vậy lặp đi lặp lại nhiều lần tổn thương Phượng Lăng Tịch, không phải là ỷ vào Phượng Lăng Tịch yêu hắn. Mặc kệ hắn làm cái gì, chỉ cần muốn quay đầu thì Phượng Lăng Tịch tất nhiên còn ở tại chỗ chờ hắn, cho nên hắn không có gì lo sợ.

Âu Dương Lăng Ca và Phượng Lăng Tịch ở giữa tình cảm gút mắc đã lấy cái chết của Phượng Lăng Tịch làm kết thúc. Lúc trước

khi chủ động lựa chọn kết thúc đoạn tình cảm này chính là Âu Dương Lăng Ca, như vậy bây giờ mặc kệ hậu quả có ra sao, cũng đều phải do chính mình gánh chịu.

Phong Lăng Hề cũng sẽ không thương hương tiếc ngọc, cho nên mặc dù Âu Dương Lăng Ca lung lay sắp ngã thì cô nàng cũng không nhìn hắn.

Hiện tại cô chỉ cảm thấy bánh bao nhỏ nhà cô không hổ là tiểu mèo hoang nhà cô sinh ra, thật sự là rất đáng yêu. Cho nên cô không nhịn được đưa tay nhéo nhéo khuôn mặt mũm mĩm của bánh bao nhỏ, cảm giác không phải tốt bình thường.

Bánh bao nhỏ nhướng mày lên, duỗi ra móng vuốt nhỏ vỗ đẩy tay cô tức giận nói: “Dương dương không cho phép nhéo...”

Trong nháy mắt Phong Lăng Hề không những vui vẻ còn dùng sức xoa nhẹ hai cái trên khuôn mặt của nó, hừ mỉa nói: “Mẫu thân vẫn cứ nhéo!” Vật nhỏ không có lương tâm này tự mình đưa tới cửa cho Dạ Tinh nhéo, bây giờ bị cô nhéo một chút lại còn mất hứng!

“Hề, nàng làm gì lại bắt nạt bánh bao nhỏ thế?”

Vân Tư Vũ ôm một cái sọt lớn đã chạy tới, đầu đều bị hoàn toàn che ở phía sau. Phong Lăng Hề vội vàng lấy cái sọt kia thả xuống đất, cau mày nói: “Kéo là được, làm gì phải ôm đàng hoàng thế? Đường cũng không nhìn thấy, lỡ té ngã thì làm sao bây giờ?”

Vân Tư Vũ liếc một cái: “Ta mới không có yếu như vậy.” Sau đó trong nháy mắt lại quên buồn bực bị người xem thường mà kích động nói: “Chúng ta đi hái hoa quế đi! Một cái sọt lớn như vậy có thể làm rất nhiều bánh hoa quế.”

Phủ Nhàn vương đương nhiên không phải nghèo đến mức ăn không nổi bánh hoa quế cần phải chạy vào trong cung hái hoa quế. Vân Tư Vũ chính là cảm thấy chơi thật thú vị mà thôi, mà Phong Lăng Hề tự nhiên là sẽ không ngăn cản hứng thú của hắn.

Bánh bao nhỏ cũng rất vui vẻ, ở trong ngực Phong Lăng Hề bắt đầu giãy giụa. Phong Lăng Hề khom lưng thả nó xuống đất, bánh bao nhỏ đưa tay nhặt một bông hoa quế rơi trên mặt đất, quả đấm nhỏ đưa về phía Vân Tư Vũ: “Phụ thân…. hoa hoa….”

Vân Tư Vũ ôm nó hung hăng hôn một cái: “Bánh bao nhỏ thật ngoan, bất quá hoa trên đất không sạch sẽ, chúng ta hái trên cây đi.”

Nghe vậy, bánh bao nhỏ dùng sức ngước cổ lên liếc mắt nhìn cây cao cao không thể với tới, lại vươn ra cánh tay nhỏ của mình ra quơ quơ ở trước mắt.

Sau đó, bánh bao nhỏ nhìn cánh tay ngắn ngủi kia của mình trong nháy mắt cảm thấy gió thu lạnh đung đưa, cực kỳ ưu thương.

Phong Lăng Hề đột nhiên ôm từ phía sau Vân Tư Vũ, vùi mặt ở trên vai hắn, không ngừng run rẩy. Vân Tư Vũ lấy cùi chỏ thúc thúc nàng, thấp giọng cảnh cáo nói: “Không cho cười, sẽ làm tổn thương tâm tư nhỏ bé của bánh bao nhỏ.” Thế nhưng sau một khắc, chính hắn lại không nhịn được cười lộ ra hai cái răng khểnh nhỏ, vui vẻ trong mắt đều không ngừng được.

Thực sự là vẻ mặt ưu thương kia của bánh bao nhỏ quá buồn cười.

Rõ ràng nó đều quấn quít lấy Dạ Tinh mặt than kia, thế nhưng lại không biết tại sao vẻ mặt trở nên càng đến càng phong phú như thế.

Kỳ thật vẻ mặt của nó rất đúng chỗ, thế nhưng xuất hiện những biểu hiện thâm trầm trên gương mặt bánh bao nhỏ vô cùng mềm mại kia, thật sự là nhìn thế nào cũng cảm thấy buồn cười.

Ngay cả tiểu thị của Âu Dương Lăng Ca cũng không nhịn được cười, thế nhưng vừa nhìn sắc mặt công tử mình khó coi lại không cười nổi.

Nhìn thấy bộ dáng một nhà ba người hạnh phúc thì Âu Dương Lăng Ca chỉ cảm thấy cực kỳ chói mắt, trong lòng bỗng thấy khó chịu: “Tịch tỷ tỷ...”

Vân Tư Vũ lúc này mới nhìn về phía Âu Dương Lăng Ca đã sớm đứng ở nơi đó nhíu nhíu mày.

Không thể không nói, Nhàn vương quân đại nhân không có nhìn người bản lĩnh hơn mình một một chút cũng không có lui bước.

Phong Lăng Hề cọ sát ở trên vai Vân Tư Vũ, không biết có phải là vì cọ đến bật cười ra nước mắt hay không. Dù sao lúc cô ngẩng đầu lên đã rất bình tĩnh, lạnh nhạt nói: “Ngươi nhận lầm người rồi.”

Nhìn xem bộ dáng điềm đạm đáng yêu kia của Âu Dương Lăng Ca, ánh mắt liếc mắt đưa tình kia làm cho trong lòng Vân Tư Vũ được gọi một cái là không thoải mái. Hắn mới rời khỏi không bao lâu sao lại xuất hiện một nhành hoa đào rực rỡ vậy?

Phong Lăng Hề nhìn dáng vẻ của Vân Tư Vũ tức giận, không khỏi hôn một cái lên gò má của hắn, không tiếng động mà trấn an. Bất đắc dĩ Âu Dương Lăng Ca vẫn còn ở đây nên cô cũng không thể giải thích nhiều. Dù sao chuyện quái lực loạn thần* không thích hợp tuyên dương khắp nơi.

(*Tử bất ngữ: quái, lực, loạn, thần” Khổng Tử nói không thể nói về bốn điều này: quái dị, dũng lực, phản loạn, quỷ thần.)

Âu Dương Lăng Ca nghe được lời nàng nói lạnh lùng, lại nhìn bộ dáng nàng và Vân Tư Vũ thân mật không chịu nổi được kích thích như vậy, có chút điên cuồng quát: “Sao nàng có thể đối xử với ta như vậy?”

Vân Tư Vũ không khỏi nổi giận, con mèo nhỏ không ra oai ngươi nghĩ ta là con cọp bệnh à!

Đầu của Vân Tư Vũ khá tỉnh táo, ở bên ngoài sẽ muốn đối ngoại trước tiên, còn những chuyện khác từ từ trở về lại thẩm tra.

Chỉ thấy Nhàn vương quân đại nhân hung hãn cầm lấy vạt áo của Nhàn vương điện hạ kéo nàng tới trước mặt, chỉ vào Âu Dương Lăng Ca hỏi: “Nàng thích hắn?”

Phong Lăng Hề ngoan ngoãn lắc đầu.

Bánh bao nhỏ mềm mại nói: “Chán ghét.”

Vân Tư Vũ lại hỏi: “Hắn rất đẹp?”

Phong Lăng Hề tiếp tục lắc đầu.

Bánh bao nhỏ lại bổ sung: “Xấu xí.”

Vân Tư Vũ tiếp tục hỏi: “Nàng muốn cưới hắn?”

Phong Lăng Hề lắc đầu rồi lại lắc đầu.

Bánh bao nhỏ trừng mắt nhìn Âu Dương Lăng Ca tức giận nói: “Không muốn hầu cha, dương dương nói hầu cha đều xấu xa giống

nhau, bánh bao nhỏ yêu nhất bảy mươi lăm...”

Phong Lăng Hề mặc dù biết không nên ngắt lời, thế nhưng vẫn không nhịn được cải chính: “Là kế phụ, không phải hầu cha.”

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 98: Mộ Dung Cầm

Bánh bao nhỏ kiêu ngạo hừ một tiếng, không đếm xỉa đến cô, nó còn đang tức giận Phong Lăng Hề nhéo mặt nó đấy!

Vân Tư Vũ đưa tay kéo mặt của Phong Lăng Hề trở về, mặt mũi tràn đầy nghiêm túc hỏi: “Nàng và hắn có quan hệ gì?”

Thái độ của Nhàn vương điện hạ hài lòng, vô cùng dứt khoát nói: “Không có.” Cô và Âu Dương Lăng Ca xác thực không có quan hệ gì.

Nhìn Âu Dương Lăng Ca rưng rưng muốn khóc, bộ dáng đau lòng gần chết. Vân Tư Vũ cảm thấy đả kích tình địch như vậy rốt cuộc cũng gần đủ rồi, hừ một tiếng ôm lấy bánh bao nhỏ nhét vào trong ngực Phong Lăng Hề. Sau đó ôm một cánh tay của Phong Lăng Hề, hất hất cái cằm nhìn Âu Dương Lăng Ca nói: “Vị công tử này còn có việc gì hả?”

Ý kia quá rõ ràng, cả nhà chúng ta ở đây hạnh phúc phiền người không quan hệ mau mau đi chỗ khác!

Âu Dương Lăng Ca không tin Phong Lăng Hề sẽ nhìn mình bị người khác bắt nạt, hai mắt vẫn cứ nhìn chằm chằm vào nàng. Thế nhưng cũng không có cách nào nhìn ra dù chỉ một chút thương tiếc trên gương mặt của nàng, nghĩ đến lúc trước Phượng Lăng Tịch đối xử tốt với hắn, hắn hoàn toàn không có cách nào tiếp nhận nàng bây giờ lạnh lùng.

Nàng thậm chí ngay cả nhận cũng không chịu nhận hắn, nhận lầm người? Hắn làm sao sẽ nhận lầm người chứ? Nàng rõ ràng thật sự mặc kệ nam nhân này bắt nạt hắn, còn một bộ dáng y làm cái gì thì nàng cũng sẽ bao dung, giống như lúc trước đối xử với hắn vậy.

Âu Dương Lăng Ca cuối cùng không nhịn được rơi lệ.

Vân Tư Vũ bĩu môi, cho nên nói hắn ghét nhất người động một chút là khóc, rõ ràng chính là y muốn cướp thê chủ nhà hắn, bây giờ ngược lại giống như hắn bắt nạt y vậy.

Nhàn vương quân đại nhân cũng oan ức, mím môi nhìn về phía Phong Lăng Hề. Phong Lăng Hề vội vàng ôm hắn động viên nói: “Ta và hắn thật sự không có quan hệ gì, hắn thật nhận lầm người.”

Lời nàng nói chính là sự thật, Âu Dương Lăng Ca đúng là nhận lầm người, cô không phải là Phượng Lăng Tịch.

Âu Dương Lăng Ca vốn là người nên hiểu rõ Phượng Lăng Tịch nhất, lại hoàn toàn không có phát hiện cô và Phượng Lăng Tịch không giống, ngay cả lúc trước lão đầu chỉ từng nhìn thấy qua Phượng Lăng Tịch trước khi chết và sau khi cô tỉnh lại đều từng nghi ngờ qua mình tại sao lại nhìn lầm người.

Cổ thân thể này đều giống như tướng mạo vốn có của cô, thậm chí toàn thân cao thấp từ cũng đều không tìm ra một chút khác biệt. Cô nghĩ, cho dù cô vốn là chính mình, Âu Dương Lăng Ca cũng không có cách nào nhận ra cô không phải là Phượng Lăng Tịch!

Cô và Phượng Lăng Tịch mặc dù tướng mạo giống nhau, tính tình lại như nam viên bắc triệt*, chính người thân cận không cần lý

trí cỡ nào đi phân tích, toàn bộ bằng cảm giác đều có thể nhận ra được bất đồng.

(*Thành ngữ “Nam Viên Bắc Triệt” chỉ xe vốn đi về phía nam song lại đi về phía bắc. Ở Trung Quốc, người ta dùng thành ngữ này ví hành động thực tế trái ngược với mục tiêu dự định.)

Mà Âu Dương Lăng Ca được cô nhắc nhở qua hắn nhận lầm người vẫn không có một chút nào hoài nghi.

Phong Lăng Hề thật lòng cảm thấy Phượng Lăng Tịch rất đau xót, Âu Dương Lăng Ca hiểu rõ nàng lại chỉ còn dừng lại ở mặt ngoài trên một cái túi da kia.

Đôi mắt của Âu Dương Lăng Ca thấm đẫm lệ nhìn Phong Lăng Hề: “Nàng thật sự không chịu nhận ta?”

Phong Lăng Hề dây dưa với hắn cũng hơi mất kiên nhẫn, nhếch môi cười nhạo nói: “Âu Dương công tử không phải đến cầu thân hay sao? Nếu là ngay cả Nữ hoàng bệ hạ đều còn chưa nhìn thấy thì truyền ra tin đồn có hại đến danh dự nam tử, không biết sẽ có ảnh hưởng gì đến quan hệ của hai nước hay không nhỉ?”

Nghe vậy, Vân Tư Vũ trong nháy mắt không nói gì, thì ra đây chính là mỹ nhân hắn tâm tâm niệm niệm muốn xem ư? Quả nhiên mỹ nhân đều không hợp với bát tự của hắn.

Từ lúc Vân Tư Vũ oan ức thì tức giận trong lòng bánh bao nhỏ càng đang nhanh chóng tăng vọt, lúc cảm giác được mẫu thân cũng rất không vui vẻ thì tức giận rốt cục đạt đến điểm giới hạn. Thế nhưng bởi vì lời Phong Lăng Hề nói kia làm cho tức giận giống như khí cầu bị đâm thủng trong nháy mắt biến mất. Bánh bao nhỏ bày tỏ

lời nói của mẫu thân nghe rất đơn giản, nhưng lý giải rất khó khăn, quá nhiều thâm ý, nó không hiểu.

Nghe không hiểu dĩ nhiên là muốn hỏi: “Dương dương...”

Phong Lăng Hề đã tạo thành thói quen để cho bánh bao nhỏ học hỏi, không cần nó nhiều lời thì đã biết nó muốn làm gì; lập tức sờ sờ đầu của nó, ghé vào lỗ tai của nó thấp giọng nói thầm. Từ hai mặt nước bên ngoài bình tĩnh, đến lén lút dùng mưu trí tranh đấu gay gắt với nhau, rồi đến vấn đề danh dự của nam tử đều nói rồi một hồi.

Bất quá Nhàn vương điện hạ sẽ làm cho bánh bao nhỏ hiểu rõ thế giới này địa vị tình cảnh của nam tử như thế nào. Nhưng sẽ không để cho nó đi tuân thủ một số quy tắc, cô nói cho nó biết những chuyện này, chỉ là vì để cho nó sau này có thể làm rõ một số chuyện trước đây, tinh tường dự liệu được hậu quả, trước tiên có thể nghĩ lại làm như thế có đáng giá hay không.

Phong Lăng Hề nói rất nhỏ giọng, ngoại trừ bánh bao nhỏ và Vân Tư Vũ ở bên cạnh thì không có ai có thể nghe thấy cô đang nói cái gì. Ngay cả Âu Dương Lăng Ca chỉ cách xa mấy bước cũng chỉ nghe tiếng nói chuyện xì xào nhưng nghe không rõ nội dung.

Vân Tư Vũ nhìn Phong Lăng Hề và bánh bao nhỏ không khỏi cười đến mặt mày nhăn nhó, quả thật bánh bao nhỏ là hài tử rất thông minh. Thế nhưng nó có thể ở tuổi nhỏ như thế này hiểu rõ một chút đạo lý, lại không thể thoát khỏi liên quan đến cách dạy dỗ của Phong Lăng Hề. Nàng sẽ không cảm thấy đạo lý có chút quá mức thâm ảo, không tốt để giải thích cho một tiểu hài tử cái gì cũng không hiểu, cứ mơ hồ như cũ.

Nhưng thường là chuyện bánh bao nhỏ muốn biết thì nàng đều sẽ rất kiên nhẫn giải thích với nó, mặc dù nó không thể hoàn toàn hiểu hết ý.

Lòng hiếu kỳ của tiểu hài tử kỳ thật là rất nặng, mà dưới lòng hiếu kỳ mãnh mẽ đó chính là đi học tập, so với cứng rắn truyền vào thì hiệu quả hơn nhiều.

Mặt mũi bánh bao nhỏ tràn đầy nghiêm túc nghe rất chăm chú. Phong Lăng Hề cũng rất kiên nhẫn vừa thấy trong mắt nó lộ ra nghi ngờ thì sẽ lặp lại những lời mình mới vừa nói, tiến hành trình tự phân tích sâu.

Nói tóm lại, trao đổi cũng không phải tệ lắm.

Bánh bao nhỏ nghe một hồi cũng không biết hiểu bao nhiêu, bất quá nó hiển nhiên đã quên chuyện trước đó bị nhéo mặt, hai mắt long lanh nhìn Phong Lăng Hề trong mắt chứa đầy sùng bái: ‘Dương dương thật là lợi hại!’

Phong Lăng Hề đưa tay xoa xoa đầu của nó, chỉ chớp mắt thì nhìn thấy một đôi mắt to linh động sùng bái giống như vậy. Phong Lăng Hề không khỏi nhếch nhếch môi, híp lại mắt phượng tràn ngập đầu độc.

Vân Tư Vũ trong nháy mắt bị mê hoặc đến mức đã quên Đông Nam Tây Bắc, ôm bánh bao nhỏ qua một bên chen lấn vào ôm cổ Phong Lăng Hề rồi gặm lên khóe môi của nàng.

Bánh bao nhỏ trợn to mắt trừng trừng nhìn, 'a... dương dương và điệp điệp lại hôn hôn'. Bánh bao nhỏ mất hứng chu chu miệng nhỏ quay đầu nhìn về phía một chỗ khác.

Dạ Tinh bị nó nhìn đến thì vững vàng liếc mắt nhìn nó một cái lách mình đến một chỗ khác.

Miệng nhỏ của bánh bao nhỏ càng chu cao hơn, chờ nó lớn rồi thì nhất định nó sẽ muốn bắt tinh tinh xấu xa đánh ngã.

Tiểu thị bên cạnh Âu Dương Lăng Ca chú ý tới tầm mắt của bánh bao nhỏ, không khỏi nhìn chăm chú về phía bánh bao nhỏ đang nhìn kỹ nhưng không có phát hiện gì cả, chỉ đành đỏ mặt cúi thấp xuống.

Âu Dương Dĩnh là người rất chính trực, mặc dù chiếm giữ vị trí Thừa tướng nhưng vẫn yêu cầu nghiêm khắc với bản thân mình, coi như là ở trong phủ cũng như thế. Cho nên phủ Thừa tướng tuyệt đối sẽ không có nam nữ ở ban ngày ban mặt làm ra hành động xấu, hắn chưa từng thấy qua một màn nóng bỏng như thế.

Bánh bao nhỏ im lặng mà bị Phong Lăng Hề ôm cũng không lên tiếng. Nó đã có kinh nghiệm, nếu như lúc này nó nói chuyện dọa cho điệp điệp chạy thì dương dương sẽ xụ mặt.

Dựa vào vừa rồi Phong Lăng Hề kiên trì dạy dỗ, cho nên bánh bao nhỏ rất hiểu chuyện không đi báo đáp tri ân thì không thể để cho nàng mất hứng.

Bất quá, bánh bao nhỏ càng nhìn càng ngày càng chăm chú. Phong Lăng Hề thật sự không cách bỏ qua tầm mắt hừng hực kia, chỉ đành phải bất đắc dĩ buông Vân Tư Vũ ra, ôm tiểu mèo hoang còn choáng váng vào trong ngực chờ hắn hoàn hồn.

Âu Dương Lăng Ca không biết là bị một màn này đả kích hay bị những lời trước đó của Phong Lăng Hề đả kích, đang sững sờ một lúc thì lúc này mới giống như là đột nhiên hoàn hồn lại tiến lên một

bước. Tiểu thị cau mày nhìn y giật giật miệng, muốn khuyên bảo Âu Dương Lăng Ca nhưng có điều cuối cùng vẫn không có mở miệng.

Công tử nếu là sẽ nghe hắn khuyên thì lúc trước cũng sẽ không chọc cho Tam Hoàng nữ tức giận bỏ đi.

Hắn không nhịn được vừa liếc nhìn thấy Vân Tư Vũ cúi đầu, còn Phong Lăng Hề cười có chút xấu xa. Hắn cảm thấy vị Tam Hoàng nữ này có gì đó không đúng, có thể thật sự là nhận lầm người hay không? Sao Tam Hoàng nữ lại sẽ tà khí như thế?

Âu Dương Lăng Ca nhìn Phong Lăng Hề, trong mắt rưng rưng cố ý giải thích: “Chuyện cầu thân là ý của mẫu thân ta, ta...”

Hắn còn chưa có nói xong thì đột nhiên một giọng nói rõ ràng không vui truyền đến từ phía sau.

“Bất kể là ý của ai nhưng ngươi nếu như đã đến rồi thì phải hoàn thành hết trách nhiệm của mình. Âu Dương công tử, bây giờ không phải là có thể đi tham gia cung yến rồi chứ?”

Người đến chính là Mộ Dung Cầm đi ra ngoài tìm người. Mộ Dung Cầm đã bất mãn với Âu Dương Lăng Ca tới cực điểm. Từ lúc Âu Dương Lăng Ca bắt đầu tiến vào kinh thành nước Hoàng Vũ thì đã rất khác thường, tùy hứng làm bậy không chút nào suy nghĩ qua trách nhiệm của mình, không có bận tâm đến thể diện của nước Phượng Thiên.

Chuyện cầu thân là Âu Dương Dĩnh đồng ý, thế nhưng Âu Dương Lăng Ca cũng gật đầu. Mặc kệ trong lòng hắn có nguyện ý hay không, nếu như đã gật đầu thì nên làm tốt chuyện mình cần làm, chuyện quan hệ đến hai nước há lại có thể trò đùa ư?

Mặc dù nàng lần này tới còn ôm mục đích khác, thế nhưng nếu đã tìm được một lý do chính đánh như thế đến nước Hoàng Vũ thì tự nhiên là không muốn xé vỡ mặt với nước Hoàng Vũ.

Âu Dương Lăng Ca chỉ là đau xót nhìn Phong Lăng Hề, giống như không nghe thấy những lời nàng nói vậy. Mộ Dung Cầm tàn nhẫn nhíu nhíu mày, lúc này mới từ tầm mắt của hắn nhìn sang, nhìn thấy ánh mắt của hắn chuyển đến trên người Phong Lăng Hề. Mộ Dung Cầm đầu tiên là cảm thấy có chút quen mắt, sau đó làm như nhận ra nàng ta, không khỏi trợn to mắt.

Mộ Dung Cầm cũng giống như Tô Văn là Tướng quân thiếu niên nổi danh, bình thường khí thế khác thường, thật sự rất khó ở trên mặt nàng nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc như thế.

Bất quá Mộ Dung Cầm rất nhanh đè xuống kinh ngạc của mình, nghiêm túc đánh giá Phong Lăng Hề một chút, đáy lòng sinh ra một tia nghi ngờ.

Nhàn vương điện hạ bây giờ và Tam Hoàng nữ có chút tối tăm kia cách biệt rất xa, không làm cho nàng quá chắc chắn nàng ta rốt cuộc có phải là Phượng Lăng Tịch hay không, dù sao cõi đời này cũng có nhiều người giống nhau.

Vì Mộ Dung Cầm chủ động mở miệng nói: “Tại hạ là Mộ Dung Cầm, xin hỏi các hạ là?”

Nàng vừa dứt lời thì có một cung thị bước nhanh đi tới cung kính với mọi người rồi hành lễ, mới nói với Phong Lăng Hề: “Nhàn vương điện hạ, Thái hậu triệu kiến tiểu công tử Sơ Tuyết.”

Đáy lòng Mộ Dung Cầm lần nữa khiếp sợ, Nhàn vương điện hạ? Người này rõ ràng chính là Nhàn vương làm cho bọn họ đau đầu? Vậy nàng ta rốt cuộc có phải là Tam Hoàng nữ hay không? Nếu như nàng ta thật sự là Phượng Lăng Tịch, như vậy Hoàng Vũ Hiên khẳng định là không biết thân phận của nàng ta, như thế ngược lại là có thể lợi dụng một phen.

Nếu như quả thật là Phượng Lăng Tịch, nàng ta một lòng muốn đối nghịch với nước Phượng Thiên, nói như vậy làm ra chuyện rút cọc ngầm của nước Phượng Thiên cũng được. Dù sao chuyện Tam Hoàng nữ thích làm nhất chính là đối nghịch với Nữ hoàng bệ hạ.

Tâm tư của Mộ Dung Cầm rối rắm, còn Phong Lăng Hề lại chỉ cho rằng không biết cung thị này có xác thật là người ở bên cạnh Thái hậu hay không. Dù sao cộng thêm có Dạ Tinh bảo vệ, Phong Lăng Hề ngược lại cũng không lo lắng, trực tiếp đưa bánh bao nhỏ kín đáo cho hắn: “Sơ Tuyết, ngoan ngoãn đi chơi với gia gia nha.”

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 99: Bị Ôm Lấy

Bánh bao nhỏ trừng mắt nhìn, hiển nhiên đang nghi ngờ gia gia là món đồ gì? Bất quá sau khi suy nghĩ một chút thì nó cuối cùng cũng coi như là nhớ tới, cũng may nhờ khả năng ghi nhớ của nó tốt đến lạ kỳ. Nếu như là đứa nhỏ bình thường khẳng định không nhớ được, dù sao lúc đó bánh bao nhỏ còn bé như vậy.

Nhớ tới người gia gia kia rất yêu nó thì bánh bao nhỏ ngoan ngoãn tùy ý để cung thị ôm đi.

Mộ Dung Cầm liếc nhìn Âu Dương Lăng Ca, thấy hắn một bộ dáng bị người bội tình bạc nghĩa; xem ra vị Nhàn vương điện hạ này chỉ sợ đúng là Tam Hoàng nữ, không biết mấy năm qua Tam Hoàng nữ rốt cuộc trải qua chuyện gì lại thay đổi nhiều như vậy, hơn nữa lúc đầu là người chấp nhất Âu Dương Lăng Ca như vậy. Bây giờ rõ ràng đã có nam nhân khác còn đối xử lạnh lùng với Âu Dương Lăng Ca như vậy, chỉ sợ thật sự là bị đau thấu tim.

Bất quá nàng đối với vị Nhàn vương quân này cũng rất tò mò, có thể làm cho Minh Thất thua ở trên tay nam nhân là hắn chỉ sợ cũng không đơn giản.

Vân Tư Vũ trốn ở trong ngực Phong Lăng Hề yên lặng tỉnh lại. Sao định lực của hắn lại càng ngày càng kém thế, rõ ràng đã quên bánh bao nhỏ vẫn còn trong tay mà nhào tới, như vậy thật sự không tốt.

Phong Lăng Hề đuổi bánh bao nhỏ đi rồi, lúc này mới nhìn về phía Mộ Dung Cầm, nhếch môi nói: "Mộ Dung tướng quân, ngưỡng mộ đã lâu!"

Mộ Dung Cầm cảm thấy ánh mắt của Phong Lăng Hề có chút làm cho người khác không thoải mái, giống như có thể nhìn thấu bí mật trong đáy lòng người. Nàng rõ ràng đã biết bí mật trong đáy lòng của ngươi nhưng lại mỉm cười nhìn ngươi biểu diễn, loại cảm giác đó làm cho người khác cảm giác mình không còn chỗ nào che thân, rất là lúng túng.

Mộ Dung Cầm không nhịn được nhíu nhíu mày, lần nữa hoài nghi người này rốt cuộc có phải là Phượng Lăng Tịch hay không? Lúc trước nàng đã từng quen biết Phượng Lăng Tịch, lúc đó toàn thân Phượng Lăng Tịch đều rất tối tăm. Thế nhưng làm cho nàng không cảm giác được quá nhiều uy hiếp. Phượng Lăng Tịch sở dĩ có thể muốn làm gì thì làm, nói cho cùng còn không phải là bởi vì Nữ hoàng bệ hạ thẹn trong lòng sao, cho nên dễ dàng tha thứ cho nàng ta nhiều hơn.

Mà bây giờ khuôn mặt đang tươi cười nghênh đón trên người của Nhàn vương điện hạ lại làm cho nàng bản năng cảm thấy thần kinh căng thẳng, âm thầm phòng bị.

Mộ Dung Cầm kỳ thật vẫn không thích Phượng Lăng Tịch. Lúc trước nếu như không phải Phượng Lăng Tịch đột nhiên quan tâm đến Âu Dương Lăng Ca, người kế tiếp muốn đối phó rất có thể chính là mẫu thân của nàng. Mộ Dung lão Tướng quân cũng là một đại trung thần, nước Phượng Tê rất nhiều quyết định không thể thiếu công lao của bà.

Mộ Dung Cầm là người của Phượng Linh Vân, trước lúc Phượng Lăng Tịch còn chưa mất tích thì nàng đã bội phục Phượng Linh Vân. Thế nhưng nàng không cảm thấy điều này có cái gì không đúng, nước Phượng Thiên yêu cầu chính là một vị Nữ hoàng anh minh, mà không phải một kẻ điên cuồng báo thù. Nàng chỉ là lựa chọn người mình muốn cống hiến.

Phong Lăng Hề tựa như cười mà không phải cười nhìn Mộ Dung Cầm. Cô dĩ nhiên biết Mộ Dung Cầm là người của Phượng Linh Vân, mà lúc trước cái chết của Phượng Lăng Tịch không thoát khỏi liên quan đến Phượng Linh Vân.

Lúc trước thế lực của Thánh Cung vẫn chỉ ở nước Hoàng Vũ quốc, mà giúp tranh giành ngôi vị Hoàng đế của nước Hoàng Vũ cũng làm cô bỏ ra không ít tâm tư. Mãi sau khi Hoàng Vũ Hiên ngồi vững vàng ngôi vị Hoàng đế thì cô mới rảnh rỗi mang thế lực phát triển về phía nước Phượng Thiên. Sau đó tự nhiên cũng tra xét nguyên nhân cái chết của Phượng Lăng Tịch, mặc dù trên căn bản có thể đoán được.

Mà kết quả cũng không ngoài dự đoán của cô. Lúc đó người mong muốn Phượng Lăng Tịch chết nhất không ai ngoài Phượng Linh Vân; mà trên thực tế cũng đúng là nàng ta làm, thậm chí lúc trước chuyện tình của Âu Dương Lăng Ca và Phượng Lăng Tịch cũng có công lao của Phượng Linh Vân. Thái độ của Âu Dương Dĩnh kiên quyết như vậy không thể thoát khỏi quan hệ với Phượng Linh Vân đổ thêm dầu vào lửa.

Bất quá mặc dù tra ra những việc này nhưng cô vẫn không có hành động gì. Cô vốn là cũng không có ý nguyện mãnh liệt muốn báo thù cho Phượng Lăng Tịch, hơn nữa Nhàn vương điện hạ sau

khi thành hôn trải qua ngày tháng quá tiêu dao thật sự chẳng muốn động. Vì vậy cứ không giải quyết được gì.

Nếu như Phượng Linh Vân không đến trêu chọc cô thì cô cũng sẽ không chủ động làm cái gì. Đương nhiên nếu như Hoàng Vũ Hiên có chỗ nào yêu cầu trợ giúp thì cô cũng sẽ ra một chút lực, nói tóm lại cô không có dự định muốn đâm Phượng Linh Vân.

Bất quá bây giờ nhìn lại, Phượng Linh Vân tất nhiên muốn tới trêu chọc cô, như vậy cô cũng chỉ có thể ăn miếng trả miếng. Nếu như Phượng Linh Vân thật sự quá mức chấp nhất, nói không chừng chỉ có thể hoàn toàn giải quyết nàng ta.

Thật sự là phiền phức, quả nhiên cô lúc trước cũng không phải làm Vương gia phá hoại gì!

Vân Tư Vũ cảm giác được nàng đột nhiên không quá vui vẻ, không khỏi tò mò từ trong lòng nàng nhô đầu ra nhìn về phía Mộ Dung Cầm.

Mộ Dung Cầm đối đầu với tầm mắt của hắn trong lòng hơi động, hơi nghi ngờ một chút.

Trong đôi mắt tròn trịa long lanh của Vân Tư Vũ chứa đầy hiếu kỳ, trong suốt thấy không đáy mang theo một tia tâm tình tiêu cực, cộng thêm vào gương mặt tiểu hài tử trắng nõn mềm mại, nhìn thế nào cũng cảm thấy vô hại nhưng hoàn toàn không hợp với xinh đẹp.

Một nam nhân như vậy lại làm cho Minh Thất hết hy vọng sụp đổ, chẳng lẽ Minh Thất yêu thích tiểu bạch thỏ?

Thấy Vân Tư Vũ vẫn đánh giá Mộ Dung Cầm thì Phong Lăng Hề không cao hứng, nụ cười trên mặt thu lại nhìn về phía Mộ Dung

Cầm, ánh mắt vô cùng lạnh nhạt giọng điệu cũng lạnh mấy phần: "Mộ Dung tướng quân không phải muốn đi tham gia cung yến sao?"

Đây rõ ràng là đang đuổi người, Mộ Dung Cầm nhíu nhíu mày cũng không có tính toán nàng không khách khí, xác thật nên đi tham gia cung yến, hơn nữa nàng cũng có rất nhiều chuyện cần phải suy nghĩ thật kỹ. Vì vậy nàng nhìn Âu Dương Lăng Ca một chút, mở miệng nói: "Âu Dương công tử, chúng ta nên đi thôi."

Âu Dương Lăng Ca nhìn Phong Lăng Hề, hiển nhiên không cam lòng cứ rời đi như thế. Thế nhưng có Mộ Dung Cầm ở đây hắn rốt cuộc vẫn có mấy phần kiêng kỵ, lập tức cắn cắn môi liếc nhìn Vân Tư Vũ mới bất đắc dĩ rời đi.

Bây giờ hắn đã biết Phượng Lăng Tịch là Nhàn vương điện hạ, như vậy một lúc nữa trên cung yến khẳng định còn có thể nhìn thấy nàng. Hắn mặc dù là đến cầu thân nhưng không nói nhất định phải gả cho Nữ hoàng. Hắn từ chỗ mẫu thân nghe nói qua, Nữ hoàng bệ hạ nước Hoàng Vũ rất sủng tín Nhàn vương điện hạ. Nếu như Phượng Lăng Tịch mở miệng thì Nữ hoàng cũng nhất định sẽ không làm khó hắn.

Hắn cảm thấy, Phượng Lăng Tịch sẽ không thật sự quên hắn. Nàng sẽ đối xử lạnh lùng với hắn như vậy khẳng định là bởi vì còn đang tức giận hắn. Nàng nhất định sẽ không mở mắt nhìn thấy hắn gả cho người khác.

Chỉ là hắn nhất định phải thất vọng rồi.

Mộ Dung Cầm và Âu Dương Lăng Ca vừa đi thì Vân Tư Vũ cũng kéo Phong Lăng Hề rời đi cũng không có tâm tình đi quản cái yến tiệc gì. Hắn muốn trước tiên biết rõ Âu Dương Lăng Ca kia và

Phong Lăng Hề rốt cuộc là có quan hệ gì. Trực giác của hắn nói tình địch lần này và lúc trước thật không giống nhau. Dường như Âu Dương Lăng Ca và Phong Lăng Hề thật sự có một đoạn tình cảm như vậy.

Nghĩ tới đây Vân Tư Vũ liền muốn xù lông. Bất quá nghĩ đến Phong Lăng Hề nói nàng và Âu Dương Lăng Ca không liên quan, hắn lại nhịn xuống kích động muốn xù lông.

Vân Tư Vũ buồn bực không lên tiếng đi về phía trước. Phong Lăng Hề nhìn hắn cười đến rất là dịu dàng, đột nhiên nhận ra được một tầm mắt thì giương mắt nhìn lại phát hiện là Tô Văn.

Phong Lăng Hề nhíu mày, vẫn như cũ mặc Vân Tư Vũ lôi kéo cô đi về phía cung điện của mình, không hề để tâm đến Tô Văn suy nghĩ đến cái gì; mà ở trong đầu Vân Tư Vũ bây giờ ngoại trừ Âu Dương Lăng Ca có quan hệ với Phong Lăng Hề hoặc là Phong Lăng Hề có quan hệ với Âu Dương Lăng Ca mà thôi. Mặc dù là phát hiện ra có người nhìn bọn họ nhưng hắn cũng không muốn để ý tới. Ngược lại có Phong Lăng Hề ở đây cũng sẽ không có người đánh lén đến hắn.

Tô Văn nhìn hai người thông suốt đi vào cái tòa cung điện kia không khỏi nhíu mày. Nàng xác thật liên tưởng đến một chút chuyện.

Tòa cung điện này lưu truyền đến mức quỷ dị như vậy nhưng vẫn không có người biết chủ nhân của nó là ai. Bây giờ xem ra chỉ sợ là Phong Lăng Hề.

Như vậy lúc trước Vân Dật và Vân Thiển có thể dễ dàng đi vào tòa cung điện này căn bản không thoát khỏi liên quan đến Phong

Lăng Hề. Chuyện sau đó chỉ sợ cũng là Phong Lăng Hề gây nên.

Nghĩ tới đây, sắc mặt Tô Văn có chút âm trầm, cho dù ai biết mình bị người mưu hại cũng sẽ không thoải mái. Bất quá tại sao Phong Lăng Hề phải làm như vậy? Nàng nạp Vân Thiển đối với nàng ta có ích lợi gì, chẳng lẽ là vì để cho Nữ hoàng bệ hạ có chỗ nghi kỵ nàng?

Tô Văn cau mày suy nghĩ, bên người đột nhiên có người kêu lên: "Thê chủ..."

Vân Dật không hiểu rõ đi trước Tô Văn một bước nhưng sao nàng vẫn còn đứng ở đây. Từ tầm mắt của nàng nhìn theo thì nhìn thấy tòa cung điện kia. Vân Dật hơi thay đổi sắc mặt, số mệnh của hắn chính là phát sinh chuyển ngoặt ở tòa cung điện này.

Tô Văn sẽ không làm ra chuyện ngược đãi phu lang, nhưng cái phần lạnh nhạt kia không phải là một loại hành hạ. Nếu như ngay từ đầu Tô Văn không thích hắn, có lẽ hắn sẽ không khổ sở như vậy. Thế nhưng Tô Văn vốn là đối xử rất tốt với hắn, so với bây giờ thì lạnh nhạt hơn nhiều, tự nhiên làm cho người khó có thể tiếp nhận.

Bây giờ Vân Thiển đã bị nâng lên làm bình phu. Mặc dù hiện tại Vân Thiển dường như không có lớn lối như vậy, nhưng cũng bởi vì như vậy Tô Văn thấy y hiểu chuyện càng ngày càng thoả mãn, đối với y cũng càng ngày càng tốt hơn. Mặc dù Vân Thiển không thể sinh ra một nam nửa nữ, còn đối với Vân Dật thì Tô Văn mặc dù không có khắt khe với hắn nhưng cũng sẽ không cho hắn thể diện, vô cùng lạnh nhạt.

Tô Văn liếc nhìn Vân Dật ánh mắt có chút phức tạp, đối với chuyện hiểu lầm Vân Dật nàng tự nhiên sinh ra mấy phần áy náy.

Thế nhưng cũng chỉ là áy náy, cảm tình phai nhạt chính là phai nhạt, không thể bởi vì một cái chân tướng thì lại đột nhiên bốc cháy lên.

"Đi thôi."

Vân Dật nhìn nàng một cái, rõ ràng cảm giác được trong giọng nói của nàng nhiều hơn một chút nhiệt độ. Trong lòng không khỏi hơi nghi ngờ một chút gật đầu đi theo.

* * *

Lúc yến hội sắp bắt đầu thì Nữ hoàng bệ hạ phát hiện Phong Lăng Hề vẫn chưa xuất hiện, không khỏi giật giật khóe miệng. Uy tín của nàng đối với Nhàn vương điện hạ tới giờ chính là gió thoảng mây bay thôi!

Bất quá Phong Lăng Hề đã tiến vào cung, hơn nữa nàng ta đã gặp Âu Dương Lăng Ca. Nhưng không tới tham gia tiệc rượu, như thế xem ra Âu Dương Lăng Ca đối với nàng ta mà nói cũng là mây bay, như vậy nàng cũng không cần kiêng kỵ Phong Lăng Hề. Bất quá Âu Dương Lăng Ca này rốt cuộc nên xử lý cho ai đây?

Phong Lăng Hề là không thể, Mặc? Hành vi giết hại tỷ muội này có vẻ như không tốt lắm, hơn nữa muội ấy đã sớm thành thân. Tô Văn cũng đã có Chính quân, hơn nữa bây giờ Vân Thiển là bình phu tự nhiên không được. Vũ Văn Khỉ cũng không được, Vũ Văn Khỉ trước đây không lâu đã cùng Lăng Nguyệt thành thân.

Mặt mũi Nữ hoàng bệ hạ tràn đầy nghiêm túc ngồi ở trên Phượng vị, trong đầu lại đang suy nghĩ phong phú, sẽ không thật muốn nàng nhận chứ? Nữ hoàng bệ hạ liếc nhìn những nữ tử trẻ tuổi tuấn tài khác rồi thở dài, nàng thật không yên lòng mà!

Cuối cùng Nữ hoàng bệ hạ cảm thấy vẫn là mang Âu Dương Lăng Ca đặt ở dưới mí mắt mình thì thích hợp nhất. Trong lòng Nữ hoàng bệ hạ có chút phát điên, tại sao Phong Lăng Hề chỉ cần một loại người như thế? Nếu như nàng ta phong lưu một chút thì nàng là có thể kín đáo đưa cho nàng ta rồi!

Nàng tin tưởng sức quyến rũ của Phong Lăng Hề, mặc kệ nàng ta có Chính quân hay có bao nhiêu nam nhân, chỉ cần ngoắc ngoắc ngón tay tuyệt đối có thể mê hoặc được Âu Dương Lăng Ca, nói không chừng còn có thể làm cho Âu Dương Lăng Ca hết hy vọng mà bán đứng nước Phượng Thiên.

Nữ hoàng bệ hạ cũng thật là anh minh. Nếu là Phong Lăng Hề ngoắc ngoắc ngón tay thì Âu Dương Lăng Ca thật đúng là sẽ bị mê hoặc chạy đến.

Trong lúc Nữ hoàng bệ hạ đang ảo tưởng các loại thì Âu Dương Lăng Ca đột nhiên mở miệng nói: "Nữ hoàng, sao lại không gặp Nhàn vương điện hạ vậy?"

Nghe vậy Nữ hoàng bệ hạ trong nháy mắt tinh thần tỉnh táo lại, một nam tử không để ý trường hợp hỏi thăm tung tích của một nữ nhân điều này đại biểu cái gì? Điều này đại biểu Âu Dương Lăng Ca rất có thể thật sự bị Phong Lăng Hề ôm lấy.

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 100: Nhàn Vương Sợ Lửa?

Bánh bao nhỏ thành thật ngồi ở trong ngực Thái hậu gặm điểm tâm đột nhiên ngẩng đầu lên. Nó biết Nhàn vương điện hạ chính là chỉ dương dương.

Bánh bao nhỏ phát hiện nhắc tới dương dương chính là người chán ghét kia muốn làm hầu cha của nó nên có chút mất hứng.

Thái hậu vẫn chú ý nó thì thấy nó dừng lại, vội vàng lau miệng cho nó nhẹ giọng hỏi: “Tiểu bảo bối, sao vậy? Không muốn ăn nữa hả?”

Kỳ thật Thái hậu rất đau lòng, nhớ lúc đầu bánh bao nhỏ rất thân thiết với y đó! Thế nhưng bây giờ bánh bao nhỏ đối xử với y thật sự là quá lạnh nhạt. Mặc dù sẽ cười ngọt ngào với y nhưng cũng không tiếp tục bôi nước miếng lên mặt y, cũng không xoa mặt y, ai...

Bánh bao nhỏ lắc lắc đầu đột nhiên mở miệng nói: “Di di*... mẫu thân và phụ thân…. đang hôn hôn….”

(*Di: dì [chị / em của mẹ].)

Hôn hôn là cái gì, sự chú ý của Nữ hoàng bệ hạ không còn ở phía trên. Bất quá Nữ hoàng bệ hạ lại rất hưng phấn, tiểu khả ái* rốt cục gọi nàng là di di!

(*Tiểu khả ái: nhóc nhỏ đáng yêu.)

Nữ hoàng bệ hạ cười cười hòa nhã với bánh bao nhỏ. Nếu không phải là bận tâm đến thể diện của quốc gia thì nàng nhất định sẽ đến cướp bánh bao nhỏ ôm một cái. Vì vậy Nữ hoàng bệ hạ tương đối oán niệm Mộ Dung Cầm và Âu Dương Lăng Ca.

Nữ hoàng bệ hạ âm thầm rối ren, Âu Dương Lăng Ca lại thay đổi sắc mặt. Bởi vì vẫn mất tập trung nên hắn không có phát hiện bánh bao nhỏ trong ngực Thái hậu.

Mặc dù bánh bao nhỏ rất đáng yêu, thế nhưng làm sao hắn cũng không yêu thích nổi, chỉ cần thấy cặp mắt kia quá mức giống như Phượng Lăng Tịch thì hắn không nhịn được cảm thấy chán ghét hài tử này.

Bánh bao nhỏ cảm giác được ánh mắt chán ghét của hắn trong lòng càng thêm không thích, mím mím miệng nhỏ nói với Hoàng Vũ Hiên: “Di di, cái thúc thúc này thích mẫu thân, nhưng mẫu thân lại không thích hắn.”

Bánh bao nhỏ lúc này nói chuyện rõ ràng lưu loát hơn bình thường rất nhiều nhưng không có người chú ý tới, sự chú ý của mọi người đều bởi vì lời nói của nó mà chuyển đến trên người Âu Dương Lăng Ca.

Không khỏi cảm thán, không nghĩ tới sức quyến rũ của Nhàn vương điện hạ lớn như vậy.

Âu Dương Lăng Ca nghe những lời xì xào bàn tán kia cảm thấy có chút lúng túng, hắn thích Phượng Lăng Tịch thì có gì sai? Hài tử này quả nhiên rất đáng ghét!

Mộ Dung Cầm không nhịn được cau mày mở miệng nói: “Tiểu hài tử không hiểu chuyện, xin Nữ hoàng bệ hạ đừng coi là thật.”

Đối với Nữ hoàng nước khác, bình thường trong xưng hô sẽ bớt đi hai chữ ‘bệ hạ’, có thể thấy được Mộ Dung Cầm đã hạ thấp thái độ, chỉ hy vọng Hoàng Vũ Hiên không cần phải từ chuyện nhỏ biến thành lớn. Chuyện này nếu như thật sự truy cứu thì Hoàng Vũ Hiên muốn khép cho Âu Dương Lăng Ca một tội danh gặp riêng nữ tử dễ như ăn cháo. Dù sao xác thật là Âu Dương Lăng Ca không tuân thủ lễ nghi.

Nàng cũng không trông cậy trong cung này xảy ra chuyện gì có thể tránh khỏi tai mắt của Hoàng Vũ Hiên.

Hoàng Vũ Hiên gật đầu nói: “Trẫm đương nhiên sẽ không coi là thật.” Mới là lạ!

Bất quá Mộ Dung Cầm như là đã đè thấp, nàng cũng sẽ không đem chuyện này làm lớn, đối với nàng không có cái gì thật chất tính có chỗ tốt, nhiều nhất là đánh mất thể diện của nước Phượng Thiên mà thôi.

Bánh bao nhỏ rất tức giận, lời nói của tiểu hài tử thì sao? Rõ ràng dám xem thường tiểu hài tử! Nó cũng không muốn tiếp tục để ý đến Nữ hoàng xấu xa kia!

Nữ hoàng bệ hạ tuyệt đối không nghĩ tới bánh bao nhỏ vừa mới còn gọi nàng là di di, lần nữa quy định sẵn nàng là kẻ đáng ghét.

Mộ Dung Cầm hành lễ nói: “Đa tạ Nữ hoàng, bất quá Âu Dương công tử hỏi đến Nhàn vương điện hạ cũng là bởi vì hiếu kỳ. Thật sự

là, Nhàn vương điện hạ của quý quốc* quá giống Tam Hoàng nữ đã mất tích đã lâu của nước thần.”

(*Quý quốc: đất nước của ngài.)

Mộ Dung Cầm sau khi suy tư thì trong lòng đã nhận định Phong Lăng Hề chính là Phượng Lăng Tịch. Dù sao trùng hợp quá nhiều, công thêm vào Âu Dương Lăng Ca cũng nhận định đó là Phượng Lăng Tịch, cũng làm cho nàng có thêm một phần tin tưởng.

Lời này vừa nói ra trong nhát mắt đại điện yên tĩnh lại, sau đó thì bùng nổ. Nhàn vương điện hạ giống như Tam Hoàng nữ nước Phượng Thiên? Đây rốt cuộc là thật hay giả?

Mà lúc này bọn họ cũng rốt cục nhớ tới, tên gọi của Tam Hoàng nữ nước Phượng Thiên là Phượng Lăng Tịch và tên gọi của Nhàn vương điện hạ sao lại giống nhau như thế?

Nữ hoàng bệ hạ kinh ngạc một hồi, sau đó không nhịn được cau mày. Mộ Dung Cầm quan sát sắc mặt của nàng ta thì xác định nàng ta không biết thân phận của Phong Lăng Hề, tâm tư không khỏi bắt đầu lung lay.

Hoàng Vũ Hiên thu hết sắc mặt của nàng ta vào trong mắt, biểu tình tiết lộ trên mặt trong nháy mắt đã thu vào rồi cười nói: “Thì ra là như vậy, xem ra Âu Dương công tử đối với Tam Hoàng nữ của quý quốc thật sự là mối tình thắm thiết. Bất quá chỉ sợ làm Âu Dương công tử thất vọng rồi, Lăng Hề là người trong giang hồ, không phải là Tam Hoàng nữ của quý quốc.”

Kỳ thật Hoàng Vũ Hiên cũng không biết gút mắc giữa Phượng Lăng Tịch và Âu Dương Lăng Ca như thế nào. Phượng Tê đè ép

chuyện này xuống, dù sao nữ nhi của mình bị người từ chối cũng không phải là chuyện gì quang vinh. Người khác biết được cũng hiểu rõ tâm tư của Nữ hoàng bệ hạ, tự nhiên nên câm miệng thì câm miệng. Cho nên những việc này người của nước Hoàng Vũ cũng không rõ ràng lắm.

Bất quá một người nam tử không kiêng nể gì hết đi quan tâm một nữ tử như vậy thật sự quá mập mờ. Cho dù là quan tâm tung tích của Tam Hoàng nữ thì đây không phải còn có một Mộ Dung Cầm sao? Mộ Dung Cầm cũng không có mở miệng thì hắn không thể chờ đợi được nữa hỏi ra những lời này. Vốn là không có lễ phép, đây chính là nhược điểm, hơn nữa Hoàng Vũ Hiên xác thật cảm thấy Âu Dương Lăng Ca đối với Phong Lăng Hề có chút tình cảm không rõ ràng. Nàng nói như vậy, tự nhiên là muốn đem nước bẩn giội trở lại.

Đến đây để cầu thân nhưng trong lòng lại chứa người khác, đây chính là không tôn trọng Hoàng Vũ Hiên nàng mà.

Mặc kệ Phong Lăng Hề có phải là Tam Hoàng nữ nước Phượng Thiên hay không. Bây giờ cũng không thể thừa nhận, nàng biết rõ bởi vì nàng thiên vị thì những đại thần kia rất nhiều người đều sẽ bất mãn với Phong Lăng Hề. Vốn là nàng không có kiêng dè gì, là bởi vì biết rõ bản lãnh của Phong Lăng Hề. Những đại thần này muốn gây chuyện với nàng ta không khác nào muốn chết. Thế nhưng hiện tại liên lụy đến thân phận này thì vấn đề có chút nghiêm trọng.

Không phải người dân nước ta thì chắc có ý đồ không bình thường. Nếu như thật sự chứng minh Phong Lăng Hề là Tam Hoàng nữ nước Phượng Thiên thì toàn bộ người nước Hoàng Vũ đều sẽ bài xích nàng ta, đều sẽ cho rằng nàng ta có mục đích khác. Đến lúc đó nước Hoàng Vũ sẽ không còn nơi cho nàng ta sống yên ổn.

Nhìn ánh mắt nhìn chằm chằm của Mộ Dung Cầm làm cho Hoàng Vũ Hiên cảm thấy có chút đau đầu. Một mực lúc này Phong Lăng Hề không ở đây, nàng lại không rõ ràng rốt cuộc là xảy ra chuyện gì. Nếu là rơi vào cái bẫy của Mộ Dung Cầm thì nguy rồi.

Quả nhiên, Mộ Dung Cầm quyết tâm muốn gây xích mích. Mặc dù Hoàng Vũ Hiên bày tỏ thái độ nhưng nàng ta lại tựa hồ như cũng không thèm để ý đến.

Dưới cái nhìn của nàng, người vì quân càng nghi ngờ nhiều hơn. Mặc dù bây giờ Hoàng Vũ Hiên là người duy nhất có thể bảo vệ Phong Lăng Hề. Thế nhưng ai biết được đáy lòng của nàng suy nghĩ như thế nào, hạt giống hoài nghi một khi gieo xuống thì rất dễ dàng mọc rễ nẩy mầm.

Còn nữa, cho dù Hoàng Vũ Hiên thật sự tin tưởng Phong Lăng Hề thì làm sao. Nếu như tất cả những đại thần này cũng hoài nghi Phong Lăng Hề thì đến lúc đó chỉ dựa vào Hoàng Vũ Hiên cũng không thể ngăn được cơn sóng dữ.

“Nữ hoàng bệ hạ của nước thần bởi vì Tam Hoàng nữ mất tích rất là đau lòng, vẫn không hề từ bỏ tìm kiếm. Bây giờ thật vất vả nhìn thấy một người giống như Tam Hoàng nữ, bản tướng quân cũng muốn chia sẻ với quân, hy vọng Nữ hoàng có thể hiểu cho.”

Sắc mặt của Hoàng Vũ Hiên khẽ trầm xuống, xem ra Mộ Dung Cầm nhất định phải chứng minh Phong Lăng Hề chính là Phượng Lăng Tịch mới thôi.

Bánh bao nhỏ theo bản năng cảm thấy tình huống bây giờ rất không ổn, không khỏi trở nên yên lặng. Đột nhiên cảm giác được trong tay áo có đồ vật gì giật giật thì hai mắt của bánh bao nhỏ

không khỏi sáng ngời, là bạc băng. Lúc nó bị ôm đi phụ thân đã kín đáo đưa cho nó.

Bạc băng từ chân ghế bò xuống, lặng yên không một tiếng động lẻn đi.

Mà Mộ Dung Cầm đã ung dung mở miệng nói: “Tam Hoàng nữ của nước thần có một nhược điểm, chính là sợ lửa. Trong tẩm cung xưa nay chưa bao giờ thắp nến, chỉ dùng dạ minh châu. Ở bên ngoài mặc dù cố gắng khắc phục có thể nhìn thấy đèn lồng. Thế nhưng là nhất định không thể trực tiếp nhìn thấy ngọn lửa, không biết Nhàn vương điện hạ quý quốc có cũng sợ lửa hay không?”

Hoàng Vũ Hiên không khỏi sửng sốt một chút, nàng tin tưởng Mộ Dung Cầm không kiêng nể gì dám nói như vậy muốn chứng minh Phong Lăng Hề chính là Phượng Lăng Tịch, tất nhiên là đã nắm chắc thân phận của Phong Lăng Hề. Thế nhưng... Phong Lăng Hề sợ lửa? Quả thật chính là có quỷ mới tin!

Cũng may là ông trời không giúp Mộ Dung Cầm. Nếu như trên người Phượng Lăng Tịch có vết bớt gì để chứng minh thân phận vậy thì tốt hơn nhiều, nhưng hoàn toàn không có.

Phượng Lăng Tịch xác thật sợ lửa, bởi vì lúc trước sau khi Phượng hậu bị độc chết, toàn bộ cung điện đều chôn thân trong biển lửa. Phượng Lăng Tịch trơ mắt mà nhìn tòa cung điện cùng với Phượng hậu bị độc chết và tiểu Hoàng nữ chưa ra đời trong bụng y bị đốt cháy hầu như không còn gì, hủy thi diệt tích. Từ chuyện đó thì nàng rất hoảng sợ khi nhìn thấy lửa, mặc dù là ngọn lửa nhỏ cũng không cách nào chịu được.

Thế nhưng bóng ma trong lòng này được thay đổi sau một cái linh hồn khác, dĩ nhiên là không có tác dụng.

Cũng là do Mộ Dung Cầm quá tham lam, nếu như nàng chỉ là gieo xuống một hạt giống hoài nghi ở trong lòng những đại thần này thì không thể nghi ngờ là rất thành công. Thế nhưng nàng một mực quá mức vội vàng, còn muốn tiến thêm một bước chứng minh Phong Lăng Hề chính là Phượng Lăng Tịch. Cho nên nói ra cái nhược điểm này, đây không phải nói rõ ràng làm cho Phong Lăng Hề chứng minh mình không phải là Tam Hoàng nữ kia sao?

Bóng ma kia trong lòng Phượng Lăng Tịch đã đi theo nàng rất nhiều năm, nghĩ hết biện pháp cũng không có một chút nào chuyển biến tốt. Cho nên Mộ Dung Cầm không cho rằng Phượng Lăng Tịch sau vài năm mất tích lại đột nhiên không sợ lửa. Nhưng Phong Lăng Hề từ xưa cho đến nay cũng không sợ lửa.

Trong lúc hoàn toàn yên tĩnh thì bánh bao nhỏ đột nhiên mở miệng nói: “Di di...”

Vì bà mẫu thân của mình nên bánh bao nhỏ không thể làm gì khác hơn là tạm thời chịu đựng gọi Nữ hoàng chán ghét này là di di, xem như là tạm thời nhượng bộ vì lợi ích toàn cục đi!

Hoàng Vũ Hiên có chút khẩn trương nhìn về phía nó. Mặc dù nàng biết rõ bánh bao nhỏ rất thông minh, thế nhưng dù sao cũng là một hài tử không tới một tuổi, có thể hiểu được bao nhiêu chuyện chứ? Nàng chỉ sợ bánh bao nhỏ nói ra chuyện gì không nên nói thôi.

Bất quá bánh bao nhỏ hiển nhiên còn thông minh hơn nàng tưởng tượng rất nhiều, chỉ thấy nó duỗi ra móng vuốt nhỏ ghét bỏ

đẩy đĩa điểm tâm trước mặt ra, bĩu môi nói: “Muốn ăn khoai lang nướng... muốn khoai lang mẫu thân nướng nướng...”

Hoàng Vũ Hiên thở phào nhẹ nhõm, khen ngợi trừng mắt nhìn nó. Bánh bao nhỏ thật giống như chưa nhận được gì vẫn mím môi nói thầm muốn ăn khoai lang nướng.

Thái hậu vội vàng cho người đi nướng cho nó nhưng trong lòng đang thở dài, tiểu bảo bối có phải là quá thông minh rồi hay không?

Mẫu thân của bánh bao nhỏ là ai? Tất nhiên là Nhàn vương điện hạ rồi!

Nhàn vương điện hạ tự mình nướng khoai lang mặc dù có chút bất nhã, thế nhưng điều này chứng minh Nhàn vương điện hạ không sợ lửa.

Sắc mặt của Mộ Dung Cầm khẽ trầm xuống, thật sâu nhìn bánh bao nhỏ một cái, tầm mắt hoài đánh giá một vòng ở trên mặt nó nhưng không có phát hiện cái gì không thích hợp. Tựa hồ thật sự cũng chỉ là đột nhiên muốn ăn khoai lang mẫu thân nướng, trên đời này nào có chuyện trùng hợp như vậy? Thế nhưng tựa hồ là hài tử nhỏ như thế lại biết diễn kịch giải vây thay mẫu thân mới càng thêm khó mà tưởng tượng nổi.

Nữ hoàng bệ hạ thu hết sắc mặt của nàng ta vào trong mắt, không khỏi bắt đầu khâm phục bánh bao nhỏ, mới lớn một chút như thế đã biết diễn trò trêu chọc như vậy, còn không lưu lại chút dấu vết diễn trò nào cho người khác, khi trưởng thành thì còn phải thế nào nữa đây? Nàng đã dự cảm được bánh bao nhỏ khi trưởng thành sẽ là một mối họa lớn.

Cung thị rất nhanh bưng tới một đĩa khoai lang nướng, móng vuốt của bánh bao nhỏ vừa mới duỗi ra thì nghe Mộ Dung Cầm nói: “Tiểu công tử, khoai lần này không phải mẫu thân ngươi nướng, nói cho mẫu thân tự mình nướng cho ngươi có được hay không?”

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 101: Dập Đầu Nhận Sai?

Hoàng Vũ Hiên không nhịn được nhíu mày, ai ngờ nàng còn chưa nói cái gì thì Hoàng Vũ Mặc liền ôn tồn tao nhã cười nói: “Mộ Dung tướng quân, để cho đường đường là Nhàn vương đến nướng khoai lang, bản vương có thể cho rằng ngươi đây là cố ý muốn sỉ nhục Vương gia nước ta, khiêu khích Nữ hoàng bệ hạ hay không? Hay là ngươi cảm thấy Sơ Tuyết đang nói dối? Mộ Dung tướng quân cũng không phải đã nói rồi, tiểu hài tử không hiểu chuyện, sao lại hiểu được mà nói dối chứ?”

Từ ngữ sắc bén, tác phong nhanh nhẹn, đây mới thật sự là Ninh vương điện hạ.

Bất quá kỳ thật trong lòng Ninh vương điện hạ rất buồn bực vì tương đối oán niệm Phong Lăng Hề. Bánh bao nhỏ đáng yêu như thế nàng cũng rất yêu thích. Bất đắc dĩ quan hệ của nàng và Phong Lăng Hề không tốt nên chỉ có thể nhìn thấy mà thèm.

Vũ Văn Khỉ cũng mở miệng nói: “Bản tướng có thể hiểu được tâm tình của Mộ Dung tướng quân muốn chia sẻ với quân. Thế nhưng Nhàn vương điện hạ nước ta xác thật không sợ lửa.”

Hai vị này vừa mở miệng, dĩ nhiên có không ít người bắt đầu phụ họa. Kỳ thật phần lớn Phong Lăng Hề tiếp xúc không nhiều người lắm, căn bản cũng không rõ Nhàn vương điện hạ có nhược điểm này hay không. Thế nhưng nghĩ đến Nhàn vương điện hạ tức giận

thì khủng bố, bọn họ thật sự khó có thể tưởng tượng được dáng vẻ Nhàn vương điện hạ e ngại ngọn lửa nhỏ.

Hơn nữa người của nước Phượng Thiên khẳng định là không có lòng tốt, tự nhiên là không thể để cho các nàng thực hiện được; mà chuyện Nhàn vương điện hạ về sau đều có thể lấy ra lại thảo luận.

“Thì ra là bản vương lại sợ lửa, thật sự là ngạc nhiên!” Một giọng nói giống như chế giễu nhưng không phải chế giễu vang lên ở cửa đại điện. Trong nháy mắt hấp dẫn sự chú ý của tất cả mọi người.

Phong Lăng Hề kéo Vân Tư Vũ đi tới nơi không thuộc về mình ngồi xuống, không hề liếc mắt nhìn Mộ Dung Cầm một cái, rõ ràng không có để nàng vào trong mắt; mà Vân Tư Vũ lại vô tình hay cố ý liếc nhìn Âu Dương Lăng Ca một cái.

Vân Tư Vũ vốn là chuẩn bị bắt lấy Phong Lăng Hề tra hỏi một phen. Kết quả hắn cũng chưa kịp làm cái gì thì Phong Lăng Hề đã thành thật khai báo tất cả.

Nói thật, hắn rất đồng tình với Phượng Lăng Tịch, thế nhưng hắn lại tuyệt đối sẽ không cho phép Phượng Lăng Tịch trở lại cướp thân thể với Phong Lăng Hề. Ích kỷ cũng được, vô tình cũng được, hắn chỉ biết là hắn muốn Phong Lăng Hề, ai cũng không thể cướp đi.

Cho nên Nhàn vương quân đại nhân khó tránh khỏi táy máy tay chân mà cẩn thận kiểm tra Nhàn vương điện hạ một hồi. Trong lúc Phong Lăng Hề vẫn cứ bảo đảm Phượng Lăng Tịch đã không còn tồn tại, cho dù có trở lại thì cũng nhất định không cướp được, bất quá sau đó hắn mới bỏ qua.

Bất quá Phong Lăng Hề lại bị hắn đùa giỡn nổi lửa lên, đáng tiếc ngay khi hai người lau súng cướp cò thì bạc băng xuất hiện. Vân Tư Vũ không yên lòng bánh bao nhỏ nên chết sống muốn đến xem.

Vì vậy tâm tình của Nhàn vương điện hạ rất tồi tệ, mặc dù cô cũng không yên tâm bánh bao nhỏ.

Sau khi biết rõ chuyện của Phượng Lăng Tịch và Âu Dương Lăng Ca thì Vân Tư Vũ đột nhiên cảm thấy Âu Dương Lăng Ca không chán ghét như vậy, hắn cần phải cảm tạ y thật tốt. Nếu như không phải là bởi vì y thì hắn làm sao gặp được Phong Lăng Hề chứ?

Đương nhiên điều kiện tiên quyết là Âu Dương Lăng Ca không đến cướp Phong Lăng Hề với hắn. Nếu không hắn sẽ trừng trị y!

Phong Lăng Hề vừa xuất hiện thì tầm mắt của Âu Dương Lăng Ca rơi ở trên người nàng, thấy nàng nhìn cũng không thèm nhìn mình một cái trong lòng không khỏi rất là khổ sở, hoàn toàn không có chú ý tới tầm mắt kia của Vân Tư Vũ tràn ngập các loại ý nghĩa sâu xa.

Mộ Dung Cầm cũng không thèm để ý Phong Lăng Hề không đếm xỉa tới nàng nói: “Bản tướng quân cũng chưa nói Nhàn vương điện hạ sợ lửa, đó chỉ là nhược điểm của Tam Hoàng nữ nước ta. Nhàn vương điện hạ cần gì phải tức giận như vậy?”

Phong Lăng Hề lười biếng khẽ dựa vào trên ghế dựa, xốc hất mí mắt liếc nhìn nàng, lười biếng cười nói: “Con mắt nào của Mộ Dung tướng quân nhìn ra bản vương đang tức giận vậy? Bản vương chỉ là hiếu kỳ có người cảm thấy bản vương sợ lửa thôi.”

Dừng một chút lại đánh giá Mộ Dung Cầm, thở dài nói: “Thì ra là Mộ Dung tướng quân ngu đốt như vậy, ngay cả điều này cũng có thể hiểu sai được. Bản vương người lớn rộng lượng cũng sẽ không so đo với Mộ Dung tướng quân những chuyện này, chỉ là bản vương rất là lo lắng cho Mộ Dung tướng quân đấy! Không hiểu xem sắc mặt của người khác này không liên quan nhưng nếu như không hiểu được xem sắc mặt của Nữ hoàng bệ hạ thì bản vương lo lắng cho tiền đồ của Mộ Dung tướng quân không cẩn thận sẽ phá huỷ.”

Sắc mặt của Mộ Dung Cầm khẽ trầm xuống, không hiểu xem sắc mặt của Nữ hoàng bệ hạ? Nàng ta rốt cuộc là chỉ Nữ hoàng bệ hạ nước Phượng Thiên hay là Nữ hoàng bệ hạ nước Hoàng Vũ đây?

Nàng tự nhiên nhìn ra Hoàng Vũ Hiên hiện tại có ý định muốn che chở Phong Lăng Hề. Thế nhưng cơ hội tốt như vậy nàng cũng không muốn buông tha dễ dàng như vậy. Dù sao Phong Lăng Hề đối với nước Phượng Thiên mà nói là một kẻ địch lớn, không thể không loại bỏ.

Ánh mắt của Mộ Dung Cầm lóe lên, đối mặt với Phong Lăng Hề không nể mặt như vậy rõ ràng không có phản ứng quá khích gì.

Phong Lăng Hề khẽ rủ mắt xuống cười một tiếng, đưa tay ôm Vân Tư Vũ vào trong lòng. Vân Tư Vũ ngẩng đầu nhìn nàng một cái, mặc dù có chút không hiểu rõ động tác đột nhiên của nàng nhưng cũng ngoan ngoãn tựa vào trong lòng nàng, chỉ là cặp mắt linh động, lấp lánh kia chuyển động nhìn về bốn phía, thay vì nói là đề phòng còn không bằng nói là hưng phấn.

Phong Lăng Hề nhìn bộ dáng của hắn chỉ sợ thiên hạ không loạn thì trong lòng buồn cười, ngón tay không khỏi nhẹ nhàng xẹt qua vánh tai của hắn; cái chạm nhẹ nhàng kia làm cho Vân Tư Vũ phản

ứng khá lớn rụt cổ một cái, còn không nhịn được đưa tay xoa xoa lỗ tai, sắc mặt khẽ biến thành ửng hồng, trừng nhìn nàng một cái.

Âu Dương Lăng Ca nhìn hai người ôm nhau không coi ai ra gì, động tác thân mật như vậy hầu như cắn nát môi. Hắn hoài nghi Phượng Lăng Tịch là không phải cố ý tức giận hắn.

Cũng không thể trách hắn sẽ nghĩ như vậy nghĩ. Dù sao Phượng Lăng Tịch là Tam Hoàng nữ của nước Phượng Thiên. Mặc dù làm việc khá là khác người nhưng nên có lễ nghi cũng không thiếu, làm sao sẽ ở cung yến trong trường hợp như vậy làm ra hành động không hợp lễ nghi; hơn nữa Phượng Lăng Tịch mặc dù xằng bậy ra tay với đại thần trong triều nhưng trong chuyện tình nam nữ tình cũng tương đối tự kìm chế.

Hoặc là bởi vì nguyên nhân Phụ hậu chết thảm, nàng hận Phượng Tê cho nên khinh thường rồi trở thành người giống như bà.

Cho nên Phượng Tê mấy lần muốn ban thưởng mỹ nhân cho nàng đều bị nàng lạnh lùng từ chối, thân là Tam Hoàng nữ mà trong phòng nàng ngay cả một người làm ấm giường cũng không có, cũng coi như là hoa tuyệt thế.

Còn đối với Âu Dương Lăng Ca thì nàng càng nhiều thêm một phần quý trọng, tự nhiên là có tình cảm nhưng vẫn giữ lễ nghĩa, sao có thể làm ra động tác mập mờ như vậy?

Âu Dương Lăng Ca chưa hề nghĩ tới mình sẽ nhận lầm người, cho nên hắn cảm thấy Phượng Lăng Tịch thay đổi như vậy đều là bởi vì trách hắn, cho nên cố ý chọc giận hắn. Thế nhưng hắn lại không biết, Phong Lăng Hề bây giờ vốn là người tùy ý làm bậy.

Dưới cái nhìn của cô mức độ như vậy đã là có tình cảm như vẫn giữ lễ nghĩa rồi, dù sao cô rất khắc chế không có biểu diện ở hiện trường.

Chính vào lúc này một cái đèn lồng từ ngoài điện bay vào, mang theo khí thế ác liệt bay thẳng đánh tới Phong Lăng Hề.

Đợi đến gần thì đèn lồng đột nhiên chia năm xẻ bảy, chỉ còn lại ngọn nến bên trong ngọn nến còn đang lẳng lặng cháy, mà ngọn nến kia vững vàng rơi ở trên mặt bàn.

Mộ Dung Cầm cẩn thận quan sát kỹ phản ứng của Phong Lăng Hề, đã thấy khóe môi nàng vẫn cười như cũ thản nhiên nhìn ngọn nến kia, hoàn toàn không có bất kỳ phản ứng quá khích gì.

Mộ Dung Cầm không khỏi cau mày, nàng không biết Phong Lăng Hề là đang khắc chế sợ hãi của mình hay là thật không sợ, dù sao nàng nhìn không ra bất kỳ sơ hở. Nếu quả thật là giả vờ thì chỉ có thể nói Phong Lăng Hề còn đáng sợ hơn trong tưởng tượng của nàng nhiều.

Phong Lăng Hề nếu như sợ lửa thì trong lúc đèn lồng bay tới nàng, nàng sẽ theo bản năng ngăn cản. Mặc dù người có mắt đều có thể nhìn ra, đèn lồng này kỳ thật không phải muốn tập kích nàng. Nếu như đối mặt với chuyện sợ hãi nhất trong đáy lòng thì đều có thể làm được không đổi sắc mặt, như vậy còn có cái gì có thể đánh ngã được nàng chứ?

Thời khắc này, Mộ Dung Cầm cực kỳ hy vọng vị Nhàn vương điện hạ này không phải là Phượng Lăng Tịch. Mặc dù bởi vậy sẽ mất đi cơ hội ly gián nhưng chí ít nàng sẽ không cảm thấy Phong Lăng Hề thâm trầm đáng sợ như vậy.

Trong lúc hoàn toàn yên tĩnh thì phía cửa đột nhiên truyền đến một tiếng “ầm...“. Mộ Dung Cầm híp mắt nhìn lại, sắc mặt trở nên hơi khó coi, nơi đó có một người ngã xuống đất không dậy nổi, không cần đến xem cũng có thể khẳng định là đã chết.

Mà người này chính là người vừa mới ném đèn lồng ra, cũng là người tâm phúc của Mộ Dung Cầm.

Phong Lăng Hề ưu nhã sửa lại ống tay áo một chút, lười biếng nói: “Mộ Dung tướng quân, rất xin lỗi, đối với người công kích bản vương, bản vương vẫn là không nhịn được đánh trả, vừa nãy nhất thời tình thế cấp bách không nhìn ra đó là người của Mộ Dung tướng quân. Cho nên đã quên hạ thủ lưu tình, Mộ Dung tướng quân người lớn rộng lượng, nói vậy là sẽ không so đo với bản vương chứ?”

Mộ Dung Cầm cố gắng làm cho giọng điệu của mình không phải mang theo sát ý, cứng ngắc phun ra hai chữ: “Không biết.”

Nàng có thể nói cái gì chứ? Nàng có thể đi truy cứu Phong Lăng Hề chịu trách nhiệm à? Đương nhiên không thể, dù sao cũng là người của nàng ra tay trước, Phong Lăng Hề không có truy cứu trách nhiệm của nàng chính là tốt rồi. Mặc dù ý của nàng vốn chỉ là muốn thăm dò Phong Lăng Hề, cũng không có ý muốn giết nàng.

Nhìn sắc mặt của Hoàng Vũ Hiên khó coi, nàng chỉ có thể ăn cái thiệt thòi này, chỉ có thể trách nàng quá kích động một chút.

Sắc mặt của các đại thần nước Hoàng Vũ cũng rất khó coi, ngay cả Tô Văn vẫn yên lặng sắc mặt cũng trầm xuống. Mộ Dung Cầm dám công khai ra tay ở trước mặt Nữ hoàng bệ hạ quả thật chính là

không đem Nữ hoàng bệ hạ để ở trong mắt, đây là đang đánh vào mặt nước Hoàng Vũ.

Hoàng Vũ Hiên lập tức cười lạnh nói: “Xem ra nước Phượng Thiên cũng không có thành ý cầu thân. Nếu như Mộ Dung tướng quân chỉ là đến tìm kiếm Tam Hoàng nữ của quý quốc thì trẫm khuyên ngươi vẫn là về nước Phượng Thiên mà đi tìm!”

Trong lòng của Mộ Dung Cầm rất là uất ức, nàng vốn nhận định Phong Lăng Hề chính là Phượng Lăng Tịch, cho nên căn bản chưa hề nghĩ tới thăm dò này sẽ thất bại.

Nếu như Phong Lăng Hề thật sự như nàng mong muốn biểu hiện ra e ngại lửa, chứng thực lời Mộ Dung Cầm nói. Đến lúc đó tầm mắt của những người nước Hoàng Vũ đều sẽ tập trung ở trên người Phong Lăng Hề, ai cũng sẽ không lại truy cứu trách nhiệm của nàng.

Chỉ là suy nghĩ giống như rất hoàn hảo nhưng hiện thực cảm giác rất rối loạn. Kết quả nàng là trộm gà không xong còn mất nắm gạo, đến bây giờ nàng ngược lại còn không xác định Phong Lăng Hề có phải là Phượng Lăng Tịch hay không; hơn nữa còn để cho người nước Hoàng Vũ nắm lấy nhược điểm. Chuyện này nếu như xử lý không tốt, đến lúc đó còn không biết sẽ ầm ĩ xảy ra chuyện gì nữa.

Mộ Dung Cầm không thể không khiêm tốn, mở miệng nói: “Nữ hoàng bệ hạ bớt giận, thần chỉ là quá vội vàng vì Tam Hoàng nữ của nước thần đã mất tích quá lâu.”

Hoàng Vũ Hiên không nể mặt mũi cười mỉa nói: “Trẫm bớt giận hay không sau đó lại bàn. Mộ Dung tướng quân chẳng lẽ không nên trước tiên đi xin lỗi người bị hại hay sao?”

Người bị hại? Đông đảo tầm mắt cùng nhau nhìn về phía Phong Lăng Hề, Nhàn vương điện hạ đây là dáng vẻ của người bị hại ư?

Phần lớn tâm tư người lung lay trong nháy mắt cũng hiểu được. Nữ hoàng bệ hạ vậy cũng là tỏ rõ thái độ của mình, sẽ không bởi vì trò khôi hài này ra thì xa cách Nhàn vương điện hạ.

Vân Tư Vũ cuối cùng cũng coi như hiểu rõ, Phong Lăng Hề vì sao đơn độc trở thành bằng hữu với Nữ hoàng bệ hạ.

Bánh bao nhỏ vẫn yên tĩnh nhìn trò khôi hài này, lúc này đột nhiên vẫy vẫy tay nhỏ mặt mũi tràn đầy hưng phấn kêu lên: “Quỳ xuống... dập đầu... nhận sai...”

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 102: Bắt Tay Giảng Hòa

Thái hậu vội vã ôm lấy nó, rất sợ nó quá kích động lắc lư đến mức ngã xuống.

Hoàng Vũ Hiên cười gian trong lòng không ngớt, quả nhiên là tiểu ác ma mà! Mộ Dung Cầm chọc tới tiểu ác ma, đáng đời nàng gặp xui xẻo.

Lời này của bánh bao nhỏ với những người khác thật sự là khó nói, đó là cố ý nhục nhã, làm lớn chính là khiếu khích về nước Phượng Thiên. Thế nhưng bánh bao nhỏ lại nhỏ như thế tiểu, ai muốn mất thể diện mà so đo với nó chứ?

Nhục nhã thì nhục nhã thôi! Muốn lấy lại công đạo à? Ngươi có thể thảo luận với tiểu hài tử không tới một tuổi cái gì gọi là nhục nhã hả?

Khóe miệng của Phong Lăng Hề hơi nhếch lên mở miệng nói: “Sơ Tuyết, chúng ta phải rộng lượng hơn một chút.”

Nghe vậy bánh bao nhỏ nghiêng đầu suy nghĩ một chút, đột nhiên lại cười khanh khách quơ móng vuốt nhỏ kêu lên: “Người đâu... vả miệng...”

Tay của Thái hậu run lên thiếu chút nữa ném bánh bao nhỏ ra ngoài. Xem ra sau này ở trước mặt bánh bao nhỏ muốn làm chuyện

gì cũng phải nghĩ kỹ rồi mới làm thôi, nếu không bị nó học sẽ không tốt.

Lời này Thái hậu thật đúng là đã nói qua, trong hậu cung loại người gì cũng có, có người ngốc đến mức không thể cứu chữa nhưng cũng không chịu nổi bánh bao nhỏ được sủng ái, càng muốn phí sức nói loạn luyên thuyên cũng chẳng có kết quả tốt. Thái hậu tự nhiên đến dạy dỗ một chút, ai biết bánh bao nhỏ cứ như thế học theo.

Mọi người không nói gì mà nhìn tiểu bất điểm kia hưng phấn ở trong ngực của Thái hậu rất muốn hỏi một câu: "Xử phạt như vậy thật sự rất độ lượng à?"

Bất quá bọn họ đương nhiên sẽ không đi chen miệng vào, Mộ Dung Cầm không biết phân biệt như vậy ở trước mặt Nữ hoàng bệ hạ cũng dám làm càn, bị vả miệng mới tốt!

Bất quá các nàng biết rõ đây là chuyện không thể, trừ phi nước Hoàng Vũ thật sự dự định hoàn toàn khai chiến với nước Phượng Thiên.

Sắc mặt của Mộ Dung Cầm đã đen hơn đáy nồi nhìn tầm mắt của bánh bao nhỏ đều mang theo sát khí mãnh liệt. Bất đắc dĩ bánh bao nhỏ căn bản là không sợ, vui cười hớn hở kêu lên: “Vả miệng... vả miệng...”

Âu Dương Lăng Ca không nhịn được mở miệng nói: “Vị tiểu công tử này thật sự là không hiểu chuyện, bất quá là một chuyện hiểu lầm cần gì phải ầm ĩ đến không cách nào kết cuộc.”

Hắn ngược lại không muốn giúp Mộ Dung Cầm, đơn thuần là nhìn bánh bao nhỏ không vừa mắt, vừa nghĩ đến có nam nhân khác thay hắn sinh hài tử cho Phượng Lăng Tịch thì trong lòng hắn bị nghẹn thở không ra. Trên không ra trên dưới không ra dưới, bướng bỉnh đến ngông cuồng, vốn Phượng Lăng Tịch nên là của một mình hắn.

Hơn nữa thái độ của bánh bao nhỏ đối xử với hắn cũng làm cho hắn rất căm tức, không nhịn được nên nghĩ làm chút gì đó.

Âu Dương Lăng Ca tính tình mềm yếu cũng không phải nói hắn thật sự sẽ để cho người bắt nạt. Hắn kỳ thật chỉ là kính nể Âu Dương Dĩnh mà thôi, không dám làm trái ý của Âu Dương Dĩnh, đối với những khác người hắn ngược lại không phải mềm yếu có thể lừa gạt như vậy.

Mà từ khi gặp được Phượng Lăng Tịch thì tâm tình của hắn khó có thể khống chế, cũng đã quên Âu Dương Dĩnh dặn dò hết lần này đến lần khác, không nhịn được nên làm ra một chút chuyện không thông minh.

Hắn hoàn toàn đã quên bánh bao nhỏ bất quá chỉ là tiểu hài tử, tiểu hài tử không hiểu chuyện mới gọi là bình thường, so đo với một tiểu hài tử như vậy khó tránh khỏi làm cho người cảm thấy hắn lòng dạ hẹp hòi.

Đây vẫn là nhẹ, nếu như tất cả mọi người nhất trí nhận định hắn cố ý khiêu khích mới càng hỏng hết.

Sắc mặt của Mộ Dung Cầm âm trầm liếc hắn một cái, mắt thấy chuyện đã có kết cuộc không tốt. Âu Dương Lăng Ca lại còn gây sự với bánh bao nhỏ, đây không phải là muốn Phong Lăng Hề làm khó

dễ nàng mới cam tâm hả? Hay là hắn ước gì nước Phượng Thiên và nước Hoàng Vũ bây giờ khai chiến?

Âu Dương Lăng Ca bị nàng trừng mắt cũng ý thức được không thích hợp. Hắn mặc dù không hiểu gì về quốc gia đại sự nhưng hiện tại không khí khẩn trương hắn vẫn cảm giác được, không khỏi cắn cắn môi không tiếp tục nói nữa.

Mà Phượng Lăng Tịch từ đầu đến cuối cũng không liếc qua hắn một cái, điều này làm cho trong lòng hắn vô cùng oan ức. Giống như hắn mặc kệ làm cái gì cũng không thể hấp dẫn ánh mắt của nàng, mà nam nhân kia trong lòng nàng cái gì cũng không cần làm mà có thể được nàng vô cùng sủng ái.

Vốn là tất cả mọi thứ thuộc về mình, đợi được mất đi mới biết được quý giá hơn trong tưởng tượng của nhiều. Thế nhưng chờ hắn muốn tìm về thì lại phát hiện đã hoàn toàn thuộc về người khác, cái cảm giác này thật không dễ chịu, cũng không cách nào làm cho người ta cam tâm.

Lần nữa bị người nhằm vào làm cho bánh bao nhỏ không khỏi rất là mất hứng trừng mắt nhìn Âu Dương Lăng Ca một hồi lâu. Sau đó đột nhiên cười đến mặt mày cong cong, cặp mắt phượng kia híp lại, ánh nước sóng sánh lấp lòe trong mắt, rõ ràng lại mang theo vài phần mê hoặc.

Âu Dương Lăng Ca nhìn không khỏi sững sờ, hắn thiếu chút nữa cho rằng là nhìn thấy Phong Lăng Hề.

Là Phong Lăng Hề mà không phải Phượng Lăng Tịch, vốn là Phượng Lăng Tịch mặc dù có một đôi mắt phượng câu nhân. Thế nhưng đáy mắt kia lâu dài bị tối tăm chiếm cứ cũng sẽ không làm

cho người cảm thấy mê hoặc. Thế nhưng lần này nhìn thấy Phong Lăng Hề, hắn lại phát hiện chỉ là cặp mắt kia cũng có thể làm cho người mặt hồng tim đập.

Trong mắt hắn Phong Lăng Hề và Phượng Lăng Tịch chính là cùng một người, hắn căn bản không có hoài nghi gì. Chẳng qua là cảm thấy Phượng Lăng Tịch trở nên càng thêm hấp dẫn tầm mắt người khác, tự nhiên càng thêm không cam lòng Phượng Lăng Tịch đã quên hắn.

Trong lúc hắn ngây người thì giọng nói mềm mại của bánh bao nhỏ truyền vào trong tai: “Thúc thúc, gia gia nói ngài phải gả cho di di, ngài không nên nghĩ đến dương dương nữa.”

Nghe xong lời này của bánh bao nhỏ thì đông đảo người xem cuộc vui thì tầm mắt đều rơi ở trên người Âu Dương Lăng Ca. Âu Dương Lăng Ca biểu hiện thật sự là quá rõ ràng, đối với suy nghĩ của hắn thì tất cả mọi người tự nhiên là rõ ràng trong lòng, chỉ là không có người nói ra thôi.

Bất quá nhìn bộ dáng thờ ơ không động lòng của Nhàn vương điện hạ tất cả mọi người không khỏi cảm thán một câu: hoa rơi có ý, nước chảy vô tình.

Âu Dương Lăng Ca cầm lấy ống tay áo sắc mặt rất là khó coi. Nếu như không có gặp được Phượng Lăng Tịch có lẽ hắn thật sự tuân theo ý của mẫu thân gả cho vị Nữ hoàng này. Thế nhưng hiện tại nhìn thấy Phượng Lăng Tịch thì trong lòng hắn lại trăm nghìn lần không muốn.

Mộ Dung Cầm thở phào nhẹ nhõm trong lòng, nàng bây giờ ước gì có người dời đi sự chú ý. Mặc dù tâm tư của Âu Dương Lăng Ca

bị nói ra rất rõ ràng có chút mất mặt, nhưng dù sao cũng hơn quan hệ của hai nước chuyển biến xấu.

Nàng ngược lại hy vọng Hoàng Vũ Hiên và Phong Lăng Hề bởi vì Âu Dương Lăng Ca mà đánh nhau càng tốt, đáng tiếc nàng biết chuyện đó là không thể. Phong Lăng Hề rõ ràng đối với Âu Dương Lăng Ca không có thiện cảm gì. Hoàng Vũ Hiên cũng không giống như là bị dáng vẻ của Âu Dương Lăng Ca mê hoặc.

Bánh bao nhỏ mím cái miệng nhỏ thưởng thức sắc mặt của Âu Dương Lăng Ca. Sau đó lại nói: “Cho dù ngài chán ghét ta cũng vô dụng, dương dương sẽ không thích ngài.”

Toàn thân của Âu Dương Lăng Ca run rẩy, cũng không biết là tức giận hay là xấu hổ. Hắn lớn như vậy còn chưa từng có bị người làm nhục như thế. Hắn yêu thích Phượng Lăng Tịch rất đáng xấu hổ hả? Lúc trước Phượng Lăng Tịch cả ngày theo đuổi hắn thì sao không ai cảm thấy nàng đáng xấu hổ chứ?

Trong lòng hắn cảm thấy không công bằng, cũng oán hận Phượng Lăng Tịch bây giờ đối xử lạnh lùng với hắn, hại hắn đến tình cảnh như thế. Nhưng hắn lại không biết Phượng Lăng Tịch lúc trước ở trước mặt Âu Dương Dĩnh là làm sao hạ mình thuận theo, làm sao để xuống tự tôn của mình đi nịnh nọt, đơn giản vì đó là mẫu thân của hắn.

Mặc kệ hắn oan ức thế nào, oán hận thế nào, Phượng Lăng Tịch bây giờ cũng sẽ không đi để ý tâm tình của hắn.

Chỉ thấy Nhàn vương điện hạ lười biếng tựa lưng vào ghế ngồi, ngón tay nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, híp mắt nhìn bánh bao nhỏ khóe miệng hơi nhếch lên.

Sao cô lại cảm thấy bánh bao nhỏ đột nhiên trở nên càng thêm thông minh vậy chứ? Là bị kích thích hay là bình thường vốn là đang giả heo ăn hổ?*

(*Giả heo ăn hổ là một thành ngữ, bắt nguồn từ sự tích người thợ săn đội lớp da heo, đóng giả heo, cọp tưởng heo thật, đến vồ bị người thợ săn bắn chết, ý nghĩa của câu này giả vờ vô hại, tưởng là con mồi nhưng thực sự là kẻ đi săn.)

Bánh bao nhỏ bị mẫu thân nhìn nên rụt cổ một cái, cười khúc khích về phía mẫu thân.

Phong Lăng Hề lắc lắc đầu cũng lười suy nghĩ, có thể xác định chính là bánh bao nhỏ rất thông minh, mà đây nhất định là bởi vì gen tốt.

Vừa nghĩ như thế trong lòng Nhàn vương điện hạ không khỏi bay lên một luồng kiêu ngạo.

Bánh bao nhỏ rốt cuộc vẫn là tiểu hài tử, bởi vì tức giận Âu Dương Lăng Ca cho nên đã quên đi Mộ Dung Cầm.

Thế nhưng ngay lúc Mộ Dung Cầm thở phào nhẹ nhõm thì Vân Tư Vũ đột nhiên nhỏ giọng thầm thì nói: “Mộ Dung tướng quân giống như không có thành ý gì xin lỗi nhỉ.”

Nhàn vương quân đại nhân cũng không phải dễ ức hiếp, muốn bắt nạt thê chủ nhà hắn càng không được.

Sắc mặt của Mộ Dung Cầm không khỏi cứng ngắc, bất quá chuyện xin lỗi này không thể tránh khỏi, chỉ là cái gì muốn hắn quỳ xuống dập đầu thì tự nhiên không thể thực hiện được, bất quá kính ly rượu thì vẫn là có thể.

Phong Lăng Hề ngược lại rất nể tình uống hết ly rượu nàng ta mời. Nếu như Hoàng Vũ Hiên còn chưa có ý khai chiến thì bây giờ tự nhiên không thể trở mặt với nước Phượng Thiên, càng không thể bởi vì cô mà trở mặt với nước Phượng Thiên. Nếu không đến lúc đó Nữ hoàng bệ hạ tuyệt đối sẽ đổ thừa trên đầu cô rồi để cho cô đi dẫn nhận binh đánh trận.

Lần này trò khôi hài xem như là cuối cùng dùng bắt tay giảng hòa, bất quá Âu Dương Lăng Ca thuộc về vấn đề cũng là một chuyện đáng giá thảo luận.

Tất cả mọi người đều nhìn ra được vị Âu Dương công tử này vừa ý chính là Nhàn vương điện hạ. Thế nhưng Nhàn vương điện hạ lại rõ ràng không trúng ý hắn.

Mộ Dung Cầm cũng không phải sốt ruột, thật vất vả tìm được lý do chính đáng đến nước Hoàng Vũ nàng tự nhiên không muốn trở về nhanh như vậy. Chuyện của Âu Dương Lăng Ca có thể mang xuống mới tốt.

Bây giờ nàng đã không muốn đi xác nhận Phong Lăng Hề rốt cuộc có phải là Phượng Lăng Tịch hay không. Dù sao Phong Lăng Hề là nhất định sẽ đối nghịch với nước Phượng Thiên, hơn nữa thái độ của Hoàng Vũ Hiên cũng quá mức quỷ dị.

Rõ ràng bắt nàng phải xin lỗi Phong Lăng Hề, cũng không giống như là vì cố ý nhục nhã nàng. Dù sao thân phận của Phong Lăng Hề cũng không thể thấp hơn nàng, bắt nàng nói lời xin lỗi cũng không tính là nhục nhã gì.

Chỉ là hành vi của Hoàng Vũ Hiên lần này lại làm cho người không thể không suy đoán, chẳng lẽ nàng ta là Nữ hoàng của một

quốc gia còn không thể đại biểu cho Phong Lăng Hề?

Hơn nữa Phong Lăng Hề vừa có ý dàn xếp ổn thỏa thì Hoàng Vũ Hiên cũng lập tức xem như chuyện trước đây hoàn toàn chưa từng xảy ra. Điều này muốn nói là Hoàng Vũ Hiên quá tin tưởng Phong Lăng Hề không khỏi cũng quá mức, cho nàng cảm giác giống như là Hoàng Vũ Hiên làm việc gì đều phải xem sắc mặt của Phong Lăng Hề.

Không thể làm cho nàng hoài nghi, nước Hoàng Vũ này người chính thức làm chủ rốt cuộc là Hoàng Vũ Hiên hay là Phong Lăng Hề.

Nếu như Phong Lăng Hề thật sự có quyền thế ngập trời đến mức độ như vậy, nàng mặc kệ là thân phận gì cũng không phải quan trọng như thế. Căn bản không có cách nào từ bên trong được chỗ tốt gì tính thực chất.

Cho nên hiện tại quan trọng nhất vẫn là nắm giữ nhiều tin tức của nước Hoàng Vũ để Thái nữ điện hạ có thể quyết định bước kế tiếp đi như thế nào.

Suy nghĩ xong Mộ Dung Cầm mở miệng nói: “Nữ hoàng bệ hạ, nghe nói nước Hoàng Vũ có không ít cảnh đẹp, thần ngưỡng mộ trong lòng đã lâu rất muốn đi xem, hơn nữa Âu Dương công tử sau này đều sẽ sinh sống ở nước Hoàng Vũ cũng nên tìm hiểu trước một chút phong thổ của nước Hoàng Vũ.”

Hoàng Vũ Hiên không khỏi nhíu nhíu mày, chuyện này một khi lấy danh nghĩa đi ngắm cảnh ra kinh thành, khi nào trở về có thể cũng rất khó nói. Một nhân vật nguy hiểm như Mộ Dung Cầm vậy vẫn ở trong nước Hoàng Vũ, không phải là nàng vui vẻ có thể nhìn thấy.

Lập tức không khỏi giương mắt nhìn về phía Phong Lăng Hề. Phong Lăng Hề hơi suy nghĩ một chút khẽ gật đầu. Hoàng Vũ Hiên không khỏi thở phào nhẹ nhõm, nếu như có Phong Lăng Hề đi theo thì nàng ngược lại rất yên tâm.

Lập tức đồng ý đề nghị của Mộ Dung Cầm, ngược lại nàng cũng không muốn mang Âu Dương Lăng Ca tiến vào hậu cung.

Phong Lăng Hề còn lại cảm thấy đi ra ngoài một chút cũng không tệ, để cho bánh bao nhỏ học thêm kiến thức, miễn cho mai một tài trí thông minh của nó.

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 103: Bánh Bao Nhỏ Đố Kỵ

Có Âu Dương Lăng Ca ở đây tự nhiên không thể thiếu cho một ít nam tử đi theo tiếp khách; mà có Mộ Dung Cầm đại tướng quân này ở đây thì tự nhiên cũng không thể thiếu cho người trong triều có thân phận đi theo tiếp khách.

Hoàng Vũ Hiên rất coi trọng Mộ Dung Cầm, người ở ngay trước mặt nàng lại dám tác quái há có thể xem thường?

Mà Phong Lăng Hề lại là kẻ lười, Nữ hoàng bệ hạ rất lo lắng nàng trên đường bãi công cho nên đương nhiên muốn phái hai người thay nàng ta chia sẻ một ít.

Cho nên Hoàng Vũ Mặc và Tô Văn đều bị ủy thác trọng trách. Hoàng Vũ Mặc vẫn luôn có chừng mực, sẽ không bởi vì ân oán nhỏ với Phong Lăng Hề để người nước Phượng Thiên chế giễu, không cần phải lo lắng nàng sẽ nháo lên với Phong Lăng Hề; mà Tô Văn mặc dù thật sự không quá vui vẻ với Phong Lăng Hề nhưng là thắng ở lòng trung thành, sẽ không mang nhiệm vụ của Nữ hoàng bệ hạ giao cho nàng xem là trò đùa, càng sẽ không để người nước Phượng Thiên có cơ hội đi thưởng thức những nhân vật quan trong của nước Hoàng Vũ lục dục với nhau. Cho nên Nữ hoàng bệ hạ rất yên tâm.

Mà Vũ Văn Khỉ còn lại bị Nữ hoàng bệ hạ lưu lại.

Nếu Mộ Dung Cầm nói lần du lịch này là muốn cho Âu Dương Lăng Ca quen thuộc phong thổ nước Hoàng Vũ, để sau này sinh hoạt ở nước Hoàng Vũ tiện hơn. Hoàng Vũ Hiên tự nhiên là hết sức phối hợp, cho nên nam tử đi cùng tự nhiên là rất nhiều.

Tô Văn đều mang Vân Dật và Vân Thiển tới, Hoàng Vũ Mặc cũng mang Lục Nhã Âm tới, còn có Chính quân của các phủ khác. Công tử chưa xuất giá gần như đến một nửa, làm cho người ta bất ngờ chính là rõ ràng còn có Hoàng Ngọc Ngạn đi theo.

Bây giờ xem ra Hoàng tử Ngọc Ngạn dường như đã rất bình tĩnh, cũng không biết vì sao trước đây không có tham gia cung yến. Phong Lăng Hề căn bản cũng không có quan tâm tới hắn, cũng không biết hắn là lúc nào thì về kinh.

Mà Lăng Nguyệt cò lại được lưu lại, sau khi gả cho Vũ Văn Khỉ thì hắn dường như cũng thu tâm, không có hoạt bát hiếu động như lúc trước. demcodon-lqd Vũ Văn Khỉ đối xử với hắn cũng không tệ, mặc dù không có oanh oanh liệt liệt nhưng cũng tương kính như tân. Tính tình của Lăng Nguyệt khá là đơn thuần, nhưng cũng không có bị ai bắt nạt, có thể thấy được Vũ Văn Khỉ vẫn là khá để bụng với hắn.

Nhìn như bình thản nhưng cũng là một loại hạnh phúc, mà Lăng Nguyệt cũng bởi vì không có tâm cơ gì, rất hiểu phải tiếc phúc.

Ngoài trừ khách du lịch của quý quốc Phượng Thiên thì hộ vệ, tiểu thị tự nhiên cũng là một nhóm lớn. Mặc dù lén lút phân cao thấp nhưng ở bề ngoài cũng không thể để cho Tướng quân nước Phượng Thiên và công tử đến đây cầu thân lại xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn ở nước Hoàng Vũ.

Bất quá coi trọng nhất lần du lịch này phỏng đoán còn phải tính đến Nhàn vương điện hạ. Bởi vì người ta không chỉ có mang theo phu lang mà còn yêu cầu người ôm nhi tử mang theo, hơn nữa còn dẫn theo một tiểu thị, một người thị vệ, cộng thêm hai sủng vật. Người không coi là nhiều nhưng mà tư thế chuyển người nhà như thế quả thật làm cho người lén lút nghị luận một phen.

Người thị vệ kia kỳ thật là Duẫn Thiểu Thiên giả mạo, Bạch Khung bây giờ cùng Chớ Huyên tình chàng ý thiếp cũng không nguyện ý ra cửa; mà Cảnh Duyệt thì Vân Tư Vũ kiên quyết không đồng ý để cho bánh bao nhỏ tiếp xúc với nàng quá nhiều, rất sợ bánh bao nhỏ thấy nhiều cảnh Cảnh Duyệt phong lưu rồi sau này thất vọng với nữ nhân không muốn lập gia đình; mà Duẫn Thiểu Thiên vừa vặn không có chuyện gì nên bị Phong Lăng Hề chộp tới làm thị vệ kiêm phu xe.

Có bánh bao nhỏ ở đây thì nhiệm vụ chủ yếu của Khởi Vân vẫn là chăm sóc nó, cho nên đánh xe gì đó tự nhiên cần người; hơn nữa Duẫn Thiểu Thiên đi theo cũng tốt, nếu là có đau đầu nhức óc gì có Ma Y ở đây cũng tiện.

Nhàn vương điện hạ hiển nhiên đã quên, đau đầu nhức óc gì đó bản thân cô hoàn toàn có thể chữa trị.

Ngoài ra, Dạ Tinh tự nhiên cũng đi theo.

Có người nhận ra lúc trước tiểu hồ ly say rượu bắt nạt người, nhưng cũng chỉ có thể âm thầm trừng nó vài lần. Bây giờ cũng không có mấy người dám đi động sủng vật của Nhàn vương điện hạ.

Nhiều người chính là ầm ĩ, nhất là những người kia còn là một đám nam nhân thích ganh đua so sánh.

Nếu là lúc trước Phong Lăng Hề nhất định sẽ ghét bỏ phiền phức. Thế nhưng hiện tại cô tương đối thoả mãn, nhiều người nhiều thị phi vừa vặn để cho bánh bao nhỏ học tập.

Giữa nam nhân cũng chỉ là lục đục với nhau, hơn nữa không phải còn có một Mộ Dung Cầm rục rịch sao?

Một đám người tầng tầng lớp lớp đi ra kinh thành, tiếng tăm to lớn như vậy lại thêm là nam tử quen sống trong nhung lụa tự nhiên không thể đi đến nơi nào hẻo lánh, mục tiêu của bọn họ là đến Nhị thành gần kinh thành.

Nhị thành nổi danh nhất phong thuỷ bảo địa là cảnh núi, phong cảnh trên núi tươi đẹp, địa thế núi bằng phẳng cộng thêm Nhị thành phồn vinh không thua với kinh thành, thật sự là rất tốt để đến.

Dọc theo đường đi bánh bao nhỏ nằm ở trước cửa sổ xe ngựa, một đôi mắt đen chuyển động nhìn chung quanh.

Đạp Tuyết vẫn đi theo bên cạnh xe ngựa, Phong Lăng Hề ở trong xe ngựa cùng Vân Tư Vũ tình chàng ý thiếp hoàn toàn không có dự định muốn cưỡi ngựa, hơn nữa hiện tại tốc độ rùa này cưỡi ngựa thật sự là uất ức, đặc biệt là tốc độ của Đạp Tuyết nhanh như vậy căn bản không thể chạy. Nếu muốn nhảy lên chạy một lúc thì phỏng đoán không cẩn thận là đến Nhị thành.

Dù sao Nhị thành gần kinh thành, lộ trình rất ngắn. Cho nên Đạp Tuyết chỉ có thể tản bộ ở một bên, sau đó bánh bao nhỏ rốt cục nhớ tới muốn cưỡi ngựa.

Kỳ thật Phong Lăng Hề vốn là không có ý định mang theo Đạp Tuyết, bất đắc dĩ bánh bao nhỏ đối với cưỡi ngựa cảm thấy rất hứng thú, mà Nhàn vương điện hạ là khẳng định không dám mang nó tùy ý ném lên trên một con ngựa.

Vì để cho bánh bao nhỏ cưỡi ngựa Phong Lăng Hề thật đúng là phí đi chút tâm tư.

Phong Lăng Hề ôm bánh bao nhỏ hưng phấn đi tới bên cạnh Đạp Tuyết. Đạp Tuyết thân mật cọ cọ xát cô, sau đó nhìn về phía tiểu bất điểm trong lòng cô.

Phong Lăng Hề đưa tay vỗ vỗ đầu nó: “Đạp Tuyết, không được làm cho ta té có biết không?”

Đạp Tuyết dường như rất thích bánh bao nhỏ giật giật đầu, quay về bánh bao nhỏ mè nheo một hồi, chọc cho bánh bao nhỏ cười khanh khách duỗi ra móng vuốt nhỏ chà đạp lỗ tai của nó. Đạp Tuyết rõ ràng không có chút tức giận nào.

Vì vậy, một hài tử một con ngựa này không giải thích được đã xây dựng lên hữu nghị.

Vân Tư Vũ ở một bên cười ha ha, bánh bao nhỏ nhà hắn chính là có sức quyến rũ.

Khởi Vân đưa đến đồ tốt trước đó đã chuẩn bị, yên ngựa bị đổi thành cái tương tự giống như cái nôi, bên trong lót tấm đệm mềm thật dày. Phong Lăng Hề ôm bánh bao nhỏ thả vào trong nôi ngồi xong, Vân Tư Vũ tự mình động tay, dùng dây lụa quấn quanh eo nhỏ của bánh bao nhỏ. Sau đó từ bốn góc của cái nôi lôi ra dây thừng

cột vào dây lụa, dây thừng có chút dài nên bánh bao nhỏ có thể cử động nhưng lại có thể bảo đảm nó không thể bò ra khỏi nôi.

Những người khác nhìn một màn khó tránh khỏi cảm thán, xem ra Nhàn vương điện hạ không chỉ có sủng phu lang mà còn sủng nhi tử.

Đạp Tuyết hiểu tính người nên chở bánh bao nhỏ đi nó đều cố gắng đi giữa đường, sẽ không để cho nhánh cây hai đường quẹt trúng bánh bao nhỏ, tốc độ cũng rất chậm, coi như là thỉnh thoảng chạy hai bước cũng rất vững vàng, sẽ không làm cho bánh bao nhỏ ngã, cũng khó trách Nhàn vương điện hạ dám để cho bánh bao nhỏ nhỏ bé như thế cưỡi ngựa.

Bánh bao nhỏ rất hưng phấn, móng vuốt nhỏ cầm lấy một đoạn tơ lụa mềm mại quơ múa, rất có chút cảm giác tư thế hiên ngang, đáng tiếc gương mặt bánh bao mũm mĩm căng đầy thịt kia cười thật sự có một chút đáng yêu.

Lúc này đổi thành Vân Tư Vũ nằm sấp trước cửa sổ nhìn dáng vẻ hài lòng của bánh bao nhỏ. Hắn cũng không khỏi cười đến híp cả mắt, bánh bao nhỏ nhìn thấy hắn xông thẳng tới hắn phất tay: “Phụ thân...”

Phong Lăng Hề nhìn bánh bao nhỏ lại nhìn Vân Tư Vũ một chút không nhịn được cười. Gương mặt trẻ con kia của bánh bao nhỏ mập mạp trắng nõn giống như cái bánh bao, mà gương mặt búp bê kia của Vân Tư Vũ cũng không có chỗ nào thành thục, nhìn qua thật đúng là không giống người làm phụ thân.

Phong Lăng Hề từ phía sau ôm eo của hắn, rồi hôn một cái ở sau tai của hắn. Sau đó ngậm hắn vành tai của hắn trêu chọc, gương

mặt của Vân Tư Vũ trong nháy mắt đỏ ửng che kín, thân thể có chút như nhũn ra, vội vã thả màn xuống trừng mắt về phía Phong Lăng Hề, bánh bao nhỏ còn nhìn đây!

Phong Lăng Hề ôm xoay người hắn lại, mặt đối mặt cười nói: “Bánh bao nhỏ xem một lần thì có thể nhớ kỹ, nhìn thêm một lần cũng không sao.”

Vân Tư Vũ xù lông đưa tay cào nàng, đây là lời người làm mẫu thân nên nói sao?

Bất quá bánh bao nhỏ xác thật đã sớm biết cái gì gọi là hôn hôn, nói cho cùng Nhàn vương quân đại nhân không phải sợ dạy hư bánh bao nhỏ, mà là cảm thấy rất thẹn thùng.

Ai bảo bánh bao nhỏ dùng ánh mắt thuần khiết như vậy nhìn bọn họ chứ?

Khởi Vân đã sớm ngồi ở ngoài xe ngựa nhìn bánh bao nhỏ chằm chằm. Hiện tại màn xe vừa hạ xuống Vân Tư Vũ cũng không cần ngượng ngùng, kế tiếp như sói nhào vào ôm Phong Lăng Hề rồi hôn lên.

Phong Lăng Hề thấp giọng cười ra tiếng, đưa tay ôm eo hắn hết sức phối hợp mặc hắn chiếm tiện nghi.

Cả nhà này đều vui vẻ, vui vẻ đến hoàn toàn không thấy người khác hâm mộ ghen tỵ.

Xe ngựa của Phong Lăng Hề đi tuốt ở đằng trước, rất không khéo xe ngựa của Âu Dương Lăng Ca cũng đi theo phía sau của bọn họ.

Phong Lăng Hề đi trước là để dẫn đường, sau đó tự nhiên là muốn cho khách từ đường xa đến đi ở phía trước. Một mực xe ngựa của Âu Dương Lăng Ca không có quy củ theo sát ở phía sau xe ngựa của Phong Lăng Hề. Xe ngựa của Phong Lăng Hề đi bên trái thì xe ngựa của hắn lại đi phía bên phải.

Giữa đường từ kinh thành đi đến Nhị thành mở rất rộng, đi cách nhau như vậy chỉ cần Âu Dương Lăng Ca nghĩ là có thể nhìn thấy cửa sổ của xe ngựa Phong Lăng Hề. demcodon-

Vị Âu Dương công tử này đi như vậy chỉ sợ cũng là cố ý muốn nhìn Nhàn vương điện hạ một chút, đáng tiếc lại nhìn thấy thứ không nên thấy, làm cho sắc mặt một lúc ửng đỏ một lúc tái nhợt, ngay cả nước mắt cũng sắp không nhịn được rơi xuống.

Tiểu thị lo âu nhìn y nhưng cũng không dám tùy ý khuyên bảo. Sau ngày cung yến đó tính khí của Âu Dương Lăng Ca trở nên rất kém cỏi, đến bây giờ đều còn chưa có nguôi giận. Tiểu thị tự nhiên không dám đi chạm vào cảm xúc rủi ro của y.

Một lúc lâu sau tâm tình của Âu Dương Lăng Ca ổn định một chút, quay sang dặn dò nói với tiểu thị bên cạnh: “Đi gọi Vân Dật tới, cứ nói ta có chút tẻ nhạt tìm hắn trò chuyện.”

Âu Dương Lăng Ca tự nhiên đã điều tra Vân Tư Vũ. Mặc dù tin tức hắn nghe được không nhiều nhưng Vân Dật và Vân Tư Vũ là huynh đệ chuyện này vẫn là rõ ràng.

Tiểu thị cũng không biết y muốn làm cái gì, chỉ là nghe theo dặn dò đi về phía sau tìm người.

Những việc này Phong Lăng Hề tự nhiên không biết, coi như là biết rồi cũng sẽ không để ở trong lòng. Nhàn vương điện hạ hiện tại đang một lòng sỗ sàng đây!

Khuôn mặt của Vân Tư Vũ ửng hồng chôn ở trong cổ của nàng, buồn rầu nói: “Không muốn... nhiều người như vậy… bánh bao nhỏ còn ở bên ngoài đấy...”

Phong Lăng Hề hít sâu một hơi cũng không miễn cưỡng, chỉ là gặm tới gặm lui ở trên cổ nhỏ của hắn, nói lầm bầm: “Buổi tối cũng được chứ?”

Hiện tại trong óc của Vân Tư Vũ chính là một đống nhão nhoẹt, ôm nàng lung tung gật gật đầu.

Phong Lăng Hề nhếch môi cười, dùng sức mút ở trên cổ nhỏ của hắn một hồi. Cô đương nhiên sẽ không nhắc nhở hắn, dựa theo tốc độ này trước buổi tối bọn họ là không thể tới Nhị thành, đến lúc đó dường như cũng không có gì khác mấy.

Vân Tư Vũ dần dần tỉnh táo lại, lúc này mới nhớ tới bánh bao nhỏ cưỡi ngựa lâu như vậy, cũng sợ bị gió thổi làm cho bệnh, muốn đứng lên nhưng lại bị Phong Lăng Hề kéo vào trong ngực. Hai người nằm ở trên giường nệm, Phong Lăng Hề nắm lấy tay của hắn hôn một cái, lười biếng mở miệng nói: “Có Khởi Vân chăm sóc, bánh bao nhỏ sẽ không sao.”

Quả nhiên Phong Lăng Hề lời vừa mới dứt thì Khởi Vân gõ gõ lên thành xe.

Phong Lăng Hề cười cười cất giọng nói: “Vào đi.”

Khởi Vân lúc này mới ôm bánh bao nhỏ tiến vào xe ngựa. Vân Tư Vũ không khỏi trừng liếc nhìn Phong Lăng Hề một cái, ý kia rất rõ ràng ‘mọi người đều biết nàng háo sắc!’

Phong Lăng Hề cười đến càng ngày càng câu nhân, đi tới gần lại mổ một cái trên môi của hắn.

Sau đó nghe thấy giọng nói mềm mại của bánh bao nhỏ: “Con đố kỵ...”

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 104: Huynh Đệ Vân Gia

Vân Tư Vũ không khỏi sửng sốt, bánh bao nhỏ lại đố kỵ? Đây lại là học được ở đây vậy?

Được rồi, Nhàn vương quân đại nhân đã quên, lúc hắn mỗi lần ôm bánh bao nhỏ hôn các loại thì Nhàn vương điện hạ đều sẽ rất đố kỵ.

Phong Lăng Hề ngược lại bình tĩnh nhíu mày, đưa tay ôm bánh bao nhỏ tới, chà đạp mặt bánh bao của nó rồi cười nói: “Con đố kỵ cái gì?”

Bánh bao nhỏ nhíu chặt lông mày nhỏ, không ngừng dùng móng vuốt nhỏ vỗ lên trên tay tà ác kia. Bất đắc dĩ gừng càng già càng cay, Nhàn vương điện hạ không chịu buông tay, bánh bao nhỏ cũng chỉ có thể bị bắt nạt.

Bánh bao nhỏ tức giận thẳng trừng mắt, bất đắc dĩ dáng vẻ mập mạp mũm mĩm kia của nó có làm sao cũng chỉ có thể nhìn ra đáng yêu, không có một chút lực uy hiếp nào.

“Con cũng không thể chơi hôn hôn với tinh tinh!” Tràn ngập oán tức giận lại dùng giọng mềm mại nói ra, cộng thêm Phong Lăng Hề xoa mặt nó, hại nó nói chuyện không rõ ràng làm cho người nghe xong không nhịn được cười.

Bất quá nói đến chơi hôn hôn, Phong Lăng Hề không khỏi hơi đau đầu. Cô không nghĩ ra bánh bao nhỏ sao lại bám Dạ Tinh như vậy, rõ ràng không có chuyện gì còn chơi hôn hôn.

Rõ ràng Dạ Tinh chính là loại người dọa khóc đứa nhỏ, cô cũng không biết có nên cảm thán một câu hay không. Bánh bao nhỏ quả nhiên khác với tất cả mọi người.

Kỳ thật tiểu hài tử thích chơi hôn hôn cũng không có gì nhưng nếu như chỉ là bám hôn một người, người này còn không phải là thân nhân gần gũi nhất, nhìn thế nào cũng có chút kỳ quái chứ?

Hiện tại bánh bao nhỏ còn nhỏ cũng chẳng có gì, nhưng thói quen này một khi dưỡng thành, về sau cũng như vậy thì làm sao bây giờ?

Vân Tư Vũ cũng chống cằm dáng vẻ buồn rầu, bánh bao nhỏ đây rốt cuộc là giống ai chứ? Hắn nhớ rõ khi hắn còn bé không có thói quen như vậy à!

Nghĩ đến không khỏi nhìn về phía Phong Lăng Hề, Phong Lăng Hề nhìn ánh mắt hoài nghi của hắn không khỏi bóp một cái ở trên eo hắn, nhíu mày nói: “Không cần hoài nghi ta, tuyệt đối không có liên quan gì với ta.”

Phong Lăng Hề bất đắc dĩ nhìn bánh bao nhỏ cuối cùng thở dài, mang nó nhét về trong ngực Khởi Vân đi chơi.

Về chuyện này cô không phải là không có dạy dỗ qua, mà là bánh bao nhỏ đối với chuyện này cố chấp khác thường. Mỗi lần nói chuyện thì nó sẽ dùng cái mông nhỏ hướng về ngươi, khuôn mặt

nhỏ nhắn bình tĩnh dùng khóe mắt nhìn người, một bộ dáng ta rất tức giận, ta không muốn nghe.

Phong Lăng Hề cũng chỉ có thể bất đắc dĩ đập nó hai cái, thật muốn đánh bánh bao nhỏ. Cô là không nỡ, hơn nữa còn có một người từ phụ ở bên cạnh nhìn chằm chằm, cô nào dám xử lý bánh bao nhỏ chứ, trừ phi không muốn lên giường ngủ.

Huống hồ bánh bao nhỏ cũng không phải giống như hài tử bình thường, xác thật không cần dùng cây đến để đánh cho nó biết rõ ràng không thể làm việc này. Nếu như nói đạo lý với nó mà nó không nghe, thì chuyện đó chỉ có thể nói là nó rất cố chấp với chuyện này, nhìn bộ dáng nhỏ bướng bỉnh của nó thì biết. Cho dù thật sự bị đánh trúng, chỉ sợ nó vẫn là sẽ đập đầu chết với ngươi đến cùng.

Lại nói, nhắc tới việc này cũng không phải đại sự gì, nói không chừng bánh bao nhỏ lớn một chút thật sự sẽ hiểu ý nghĩa của hôn hôn là gì, cũng sẽ không như vậy nữa.

Mặc dù Nhàn vương điện hạ cảm thấy bánh bao nhỏ dính chặt với Dạ Tinh thật sự không bình thường, nhìn sao cũng giống như dáng vẻ cô dính tiểu mèo hoang nhà cô. Bất quá chuyện này không trở ngại cô lừa mình dối người.

* * *

Mộ Dung Cầm nhìn Vân Dật bị tiểu thị của Âu Dương Lăng Ca mang vào xe ngựa thì không nhịn được nhíu nhíu mày. Trên mặt rõ ràng mang theo không vui, điều này cũng không có thể trách nàng, thật sự là Âu Dương Lăng Ca hiện tại quá không an phận, làm hại

nàng lo lắng hắn gây ra chuyện gì, sớm biết lúc trước không nên để cho hắn đến cầu thân rồi.

Đối mặt Vân Dật, Âu Dương Lăng Ca ngược lại rất có phong độ của công tử thế gia. Âu Dương Lăng Ca vẫn luôn rất thỏa đáng, chỉ là sau khi gặp được Phong Lăng Hề thì tâm tình có chút không bị khống chế thôi.

Lúc này, hắn tựa hồ đã bình tĩnh lại, có lẽ hắn cũng rõ ràng, một mình hắn ở đây tức giận oán trách cũng là vô dụng.

Âu Dương Lăng Ca để cho tiểu thị dâng trà và điểm tâm lên cho Vân Dật, thâm sâu mở miệng nói: “Nghe nói Nhàn vương quân và phủ Trấn quốc tướng quân có chút mâu thuẫn, không biết có phải là sự thật hay không?”

Vân Dật không ngu ngốc, Âu Dương Lăng Ca có tâm tư gì với Phong Lăng Hề thì hắn nhìn thấy ở trong mắt. Âu Dương Lăng Ca hiện tại hỏi Vân Tư Vũ là vì cái gì, tất cả mọi người đều ngầm hiểu. Bất quá Vân Dật lại không muốn đi trêu chọc Phong Lăng Hề và Vân Tư Vũ lần nữa.

Cuộc sống hiện tại của hắn có vất vả một chút nhưng không muốn lại nổi lên sóng gió gì.

Chuyện lúc trước làm Vân Tư Vũ rơi xuống vách núi đến bây giờ hắn còn lo sợ bất an, vẫn cảm thấy Phong Lăng Hề sẽ không làm cái gì quá kỳ quái. Sau đó biết được đoạn thời gian đó Vân Tư Vũ đang dưỡng thai, Phong Lăng Hề vẫn ở bên cạnh. Hắn càng thêm lo lắng Phong Lăng Hề một ngày nào đó đột nhiên thì làm ra chuyện gì đến.

Hơn nữa...

Tay vô ý thức vuốt vuốt bụng.

Âu Dương Lăng Ca cũng không có phát hiện động tác của hắn mà chỉ nghe hắn nói: “Những việc này đều là chuyện đã qua, cũng không có gì có thể nói.”

Âu Dương Lăng Ca không vui híp híp mắt, để ly trà trong tay xuống mở miệng nói: “Nếu chuyện đã qua không có gì có thể nói, vậy thì nói một chút chuyện bây giờ đi! Nhàn vương điện hạ dường như rất sủng ái Nhàn vương quân, vị tiểu công tử kia dường như cũng rất được Nhàn vương điện hạ yêu thích đây!”

Vân Dật tự nhiên biết ý tứ của Âu Dương Lăng Ca, y muốn từ trong miệng hắn biết càng nhiều chuyện liên quan đến Vân Tư Vũ và Phong Lăng Hề. Có lẽ Âu Dương Lăng Ca cảm thấy, hắn nói thế nào cũng là huynh đệ ruột với Vân Tư Vũ, hiểu rõ tự nhiên là hiểu rõ hơn những người khác nhiều.

Thế nhưng trên thực tế, hắn làm sao lại biết nhiều như vậy? Khóe môi Vân Dật tràn ra một nụ cười khổ, chuyện hắn biết bất quá mọi người cũng biết, chỉ có điều bây giờ tất cả mọi người bắt đầu nghị luận Nhàn vương điện hạ cũng đều có rất nhiều dè dặt, không dám tiếp tục không giữ mồm giữ miệng như lúc trước như nữa.

Âu Dương Lăng Ca là người của nước Phượng Thiên, nghĩ muốn hỏi thăm một chuyện tự nhiên càng khó, cho nên hắn mới tìm tới Vân Dật.

Thấy Vân Dật dường như không có dự định mở miệng thì Âu Dương Lăng Ca khẽ mỉm cười, đột nhiên nói: “Nước Phượng Thiên

và nước Hoàng Vũ có quan hệ ngoại giao tốt, nghĩ đến bản công tử nếu như là muốn tự mình lựa chọn đối tượng cầu thân nào thì Nữ hoàng quý quốc cũng sẽ đồng ý."

Vân Dật không khỏi ngẩng đầu nhìn về phía y, Âu Dương Lăng Ca thích Phong Lăng Hề đã không phải là bí mật gì. Thế nhưng Âu Dương Lăng Ca muốn gả cho Phong Lăng Hề chỉ sợ là rất khó.

Nhàn vương điện hạ ngay cả Hoàng tử Ngọc Ngạn cũng không để vào mắt, sao lại có thể thỏa hiệp với Âu Dương Lăng Ca chứ?

Về phần quan hệ của hai nước là gì thì Vân Dật không nghĩ đến nhiều như vậy. Đương nhiên điều này cũng tuyệt đối sẽ không trở thành lý do để Phong Lăng Hề thỏa hiệp.

Thấy y dường như không hiểu rõ nên Âu Dương Lăng Ca tiếp tục nói: "Nếu như không thể gả cho Nhàn vương điện hạ, những người khác thì cũng không đáng kể. Ta nhìn thấy Tô tướng quân cũng là rồng phượng trong loài người..."

Sắc mặt của Vân Dật không khỏi thay đổi, Âu Dương Lăng Ca đây là đang đe dọa hắn. Nếu như Vân Dật không thành thật làm y gả cho Phong Lăng Hề không được thì gả cho Tô Văn, ngược lại y không sao cả. Thế nhưng trả thù với Vân Dật như vậy lại không có cách nào không sao cả.

Bây giờ Vân Thiển đã là bình phu, dựa vào thân phận của Âu Dương Lăng Ca nếu như thật sự vào phủ tất nhiên không thể là thị, chuyện này đối Vân Dật tuyệt đối là một đả kích lớn, địa vị của hắn tuyệt đối sẽ chịu đến ảnh hưởng rất lớn.

Hơn nữa kể từ khi Âu Dương Lăng Ca uy hiếp hắn thì chuyện này có thể thấy được Âu Dương Lăng Ca cũng không phải là người đơn giản gì.

Âu Dương Lăng Ca nhìn sắc mặt y thay đổi, nụ cười trên mặt không thay đổi, một lát sau mới mở miệng nói: “Nghĩ được chưa?”

Vân Dật cắn cắn môi, giọng nói mang theo vài phần trầm thấp: “Âu Dương công tử muốn biết cái gì?”

Âu Dương Lăng Ca khẽ cười một tiếng, hắn biết Vân Dật nhất định sẽ nói. Vân Tư Vũ nếu như không thân với người của phủ Trấn quốc tướng quân thì người đại ca Vân Dật này sao lại sẽ bảo vệ duy nhất hắn chứ? Huống hồ mọi người đều ích kỷ.

Vân Dật nói ra những chuyện Âu Dương Lăng Ca muốn biết mà hắn biết đến đều thành thật khai báo. Mặc dù hắn đối với Phong Lăng Hề tồn tại mấy phần tâm tư nhưng hắn biết rõ Tô Văn là nơi hắn quay về cuối cùng. Hắn nhất định phải nghiêm túc bảo vệ không thể để cho người đến phá hoại.

* * *

Tâm tình của Vân Thiển cũng thật không tốt, nghe tiểu thị nói Vân Dật được Âu Dương Lăng Ca tìm qua nói chuyện không khỏi cười mỉa nói: “Bất quá là một đồ đê tiện có cho cũng không ai muốn, Vân Dật cho rằng ở trên hắn thì có thể được chỗ tốt gì sao? Thật sự là buồn cười!”

Lúc trước hắn đối với người đại ca này yêu thương hắn có lẽ còn có mấy phần gần gũi. Nhưng mà hai nam nhân ở chung với một nữ nhân thì làm sao có thể không có hiềm khích chứ? Hơn nữa Vân

Thiển lại là có tính tình kia, thê chủ của mình đi đến phòng của người khác hắn tự nhiên là tức giận không thôi. Cho nên thấy Tô Văn ở bên nam nhân khác hắn đều thấy ngứa mắt, bây giờ thì đối với Vân Dật cũng rất là lạnh lùng.

Hắn chỉ cảm thấy những cái được gọi là yêu thương của Vân Dật rất buồn cười, thật sự thương yêu hắn như vậy thì sẽ không có một lòng cướp đoạn sủng ái của Tô Văn với hắn.

Đột nhiên nghĩ đến cái gì sắc mặt của Vân Thiển trở nên âm trầm, nhìn một nửa hà bao đang thêu trong tay thì oán hận khó tiêu, đưa tay cầm lấy cây kéo một bên dùng sức cắt xuống, rất nhanh cũng chỉ còn lại một đống vải vụn.

Có lẽ là sắc mặt của hắn quá khó coi cho nên tiểu thị hầu hạ bên cạnh hắn nơm nớp lo sợ, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh.

Vân Dật mang thai, chuyện này Vân Dật không để bất luận người nào biết, ngay cả Tô Văn cũng không biết. Có lẽ là biết hiện tại ở trong phủ không yên ổn, cho nên mới muốn trước giấu giếm, miễn cho xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Thế nhưng việc này vẫn bị Vân Thiển biết, là tiểu thị bên cạnh được hắn sủng ái kia nói cho hắn biết, cũng bởi vì vậy Vân Thiển cảm thấy Vân Dật rất có tâm kế, rõ ràng chính là muốn chờ hài tử thuận lợi sinh ra tranh sủng với hắn, tự nhiên là càng ngày càng không ưa Vân Dật.

Bất quá tiểu thị kia nói cho hắn biết tin tức này sau đó lại không biết tại sao lại mất tích. Vân Thiển vì thế rất là buồn rầu, còn hoài nghi là Vân Dật ra tay; nên biết tiểu thị kia còn là người đắc lực nhất

bên cạnh hắn. Hắn có thể được sủng ái như thế, người có công lao lớn nhất vẫn là của tiểu thị kia.

Hiện tại nhân tài mất tích không bao lâu, thái độ của Tô Văn đối với Vân Dật thì thay đổi tốt hơn nhiều, nào có chuyện trùng hợp như vậy chứ?

Tô Văn hiện tại còn không biết Vân Dật mang thai, nếu như biết y có hài tử nói không chừng sẽ càng thêm sủng ái Vân Dật, tiến tới lạnh nhạt hắn.

Nghĩ tới đây thì lửa giận của Vân Thiển ứa ra, lại cầm lấy một ít tơ lục bên trong rổ, cầm kéo lên dùng sức cắt thành mảnh vụn. Lúc này mới thoáng hết giận để cho tiểu thị thu dọn những thứ này.

Chỉ là nhìn thấy dáng vẻ nơm nớp lo của tiểu thị kia thì hắn lại giận không chỗ phát tiết, so với tiểu thị trước kia thì những người khác hắn dùng thế nào không thuận tay. Tất cả đều là một đám ngu xuẩn chẳng có tác dụng gì, ngay cả một ý kiến tốt cũng không có.

Hắn tự nhiên không có phát hiện, sau khi tiểu thị đắc lực bên cạnh hắn kia mất tích thì hắn lại có khuynh hướng lộ ra nguyên hình.

Đây cũng là tự nhiên, dù sao hắn thậm chí không có phát hiện nguyên nhân Tô Văn sẽ vẫn sủng ái một mình hắn là bởi vì hắn hiểu chuyện, mà hắn sở dĩ hiểu chuyện như vậy là bởi vì tiểu thị mất tích kia luôn có biện pháp không tiếng động làm cho hắn không đi làm ra những hành động không thích hợp.

Một chút chuyện khó giải quyết thì tiểu thị kia cũng rất sớm đã xử lý tốt giúp hắn, cho nên hắn vẫn trải qua thuận buồm xuôi gió.

Mà hiện tại tiểu thị có thể làm việc vừa mất tích kia thì hắn tự nhiên không chịu được nên mọi việc đều muốn tự thân làm, còn có rất nhiều ngày tháng không thuận, tính khí cũng càng ngày càng táo bạo, tiếp tục như vậy sớm muộn cũng có chuyện.

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 105: Cùng Nhau Đi Dạo Phố

Mang theo một đám người như thế tốc độ thật sự quá chậm, cuối cùng quả nhiên chỉ có thể qua đêm bên ngoài.

Thị vệ, tiểu thị một đống lớn ngược lại cũng không đến nỗi chịu đau khổ gì. Bất quá vẫn tùy ý cũng có thể nghe thấy tiếng nam tử hoặc tức giận hoặc oan ức oán giận như cũ.

Nhàn vương điện hạ rõ ràng chính là mang theo phu lang và nhi tử đi ra ngoài chơi nên hoàn toàn không để ý đến ý kiến của những người khác.

Người chú ý bọn họ tự nhiên rất nhiều nhưng là không có ai tới quấy rầy bọn họ. Ngay cả Âu Dương Lăng Ca cũng không có đến dây dưa, Phong Lăng Hề bày tỏ rất hài lòng.

Nhìn những nam tử mềm mại yếu ớt kia, nhân cơ hội dạy dỗ bánh bao nhỏ: “Sơ Tuyết, con nhìn bọn họ xem, con có thích bọn họ không?”

Bánh bao nhỏ nhìn những người kia mặt mũi tràn đầy không tình nguyện, điều này cũng không đúng vậy cũng không tốt, cao quý tao nhã, vừa thấy đã thương, nam tử quát lớn tiểu thị đến lại không có chút lưu tình, lại nhìn về Vân Tư Vũ một chút, dứt khoát nói: “Thích phụ thân.”

Phong Lăng Hề đưa tay xoa xoa đầu nó, không hổ là con trai của cô, thật tinh mắt.

Vân Tư Vũ chính là hai mắt sáng lên lấm tấm màu đen nướng khoai lang, cười đến lộ ra hai cái răng khểnh nhỏ, cũng không đi quan tâm Phong Lăng Hề và bánh bao nhỏ đang làm gì, hiển nhiên một mình hắn chơi đến rất vui vẻ, không chút nào chú ý tới bánh bao nhỏ đã nhìn chằm chằm khoai lang nướng trên tay hắn.

Mới vừa móc ra khoai lang nướng từ trong đống lửa ra ngoài thì bị phỏng. Vân Tư Vũ cầm đập hai cái thì không nhịn được bỏ xuống, vẫy vẫy tay lại tiếp tục cầm lên.

Lòng bánh bao bao nhỏ vô cùng ngứa ngáy, cuối cùng dứt khoát lắc lắc thân thể nhỏ tránh thoát nanh vuốt của mẫu thân bò qua đi cướp khoai lang.

Nhìn thấy đột nhiên có móng vuốt thịt nhỏ duỗi tới, Vân Tư Vũ vội vàng nắm lấy tay của nó cười mắng: “Nhóc ngu ngốc, tham ăn như thế bị phỏng cũng đừng khóc!”

Phong Lăng Hề nhìn mặt mèo hoa của hắn như thế không khỏi thấp giọng cười ra tiếng, lại còn không biết xấu hổ dạy dỗ bánh bao nhỏ, cũng không biết bánh bao nhỏ đây là giống ai.

Trên tay Vân Tư Vũ đều là bụi đen, móng vuốt nhỏ của bánh bao nhỏ bị hắn nắm một cái cũng nhiễm đen. Đôi mắt của bánh bao nhỏ tràn đầy nước long lanh nhìn tay Vân Tư Vũ, nhìn lại móng vuốt nhỏ của mình một chút, đột nhiên đưa tay ra: “Phụ thân ôm...”

Đối với bánh bao nhỏ đột nhiên tới làm nũng, Vân Tư Vũ có chút không rõ vì sao. Bất quá vẫn đưa tay ôm nó lên, kết quả bánh bao

nhỏ duỗi ra móng vuốt nhỏ đen sì bôi lên trên mặt hắn.

Vân Tư Vũ sửng sốt một chút, sau đó oan ức nhìn về phía Phong Lăng Hề: “Hề, nhi tử của nàng bắt nạt ta!”

Phong Lăng Hề nhìn mặt hắn càng ngày càng hoa cười ha ha, bánh bao nhỏ cũng nhếch miệng nhỏ cười đến thấy răng không thấy mắt.

Vân Tư Vũ mím mím môi, lại cùng nhau ức hiếp hắn, thật là quá đáng!

Vì phúc lợi buổi tối cho nên Phong Lăng Hề đứt khoát ôm bánh bao nhỏ tới, vỗ hai cái lên trên cái mông nhỏ của nó, dạy dỗ nói: “Sơ Tuyết, bắt nạt phụ thân là không đúng.”

Bánh bao nhỏ trợn mắt nhìn, oa oa kêu lên: “Chán ghét...”

Mặc dù chỉ là nhẹ nhàng vỗ hai cái nhưng đây là vấn đề mặt mũi, hơn nữa nó lại không làm sai chuyện gì. Cho nên bánh bao nhỏ rất tức giận, ngay cả nói chuyện cũng lưu loát rất nhiều, mở miệng ra chính là một câu dài: “Dương dương ngài thật vô liêm xỉ, ngài rõ ràng cũng cười phụ thân, chính ngài còn từng bắt nạt phụ thân, đều bắt nạt phụ thân đến phát khóc, phụ thân đều nhận sai xin tha thứ nhưng ngài vẫn còn dùng sức bắt nạt!”

Khởi Vân trong lúc nhất thời còn chưa hiểu được lời nói của bánh bao nhỏ. Vương gia luôn luôn hiểu rõ Vương quân nhất, sao lại có thể bắt nạt Vương quân chứ?

Mà Duẫn Thiểu Thiên còn lại là bị nước miếng của mình làm cho sặc, ho đến kinh thiên động địa. Trong lòng không quên cảm thán: ‘Vương gia và Vương quân vẫn là ân ái như thế nhỉ!’

Phong Lăng Hề giật giật khóe miệng, không nói gì mà vỗ trán. Vân Tư Vũ sau khi sửng sốt một chút suy nghĩ rõ ràng là cái gì thì trong nháy mắt đỏ bừng cả khuôn mặt, đưa tay lên che mặt.

Hắn không còn mặt mũi gặp người nữa, bánh bao nhỏ rốt cuộc tại sao lại nghe thấy những chuyện thiếu nhi không thích hợp nghe như thế?

Bánh bao nhỏ trừng nhìn Phong Lăng Hề một lúc đột nhiên con mắt hơi chuyển động, lắc lắc thân thể bò đến trong ngực Vân Tư Vũ, hai mắt rưng rưng nhìn Vân Tư Vũ nghẹn ngào nói: “Phụ thân, dương dương xấu, chúng ta không cần để ý đến người đó nữa!”

Vân Tư Vũ ngẩng đầu trừng mắt liếc nhìn Phong Lăng Hề kẻ cầm đầu làm hại hắn mất mặt này, sau đó ôm bánh bao nhỏ xoay người rời đi.

Phong Lăng Hề hơi híp mắt lại, tầm mắt nguy hiểm trói chặt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tỏ ra đắc ý kia của bánh bao nhỏ.

Banh bao nhỏ nằm ở trên đầu vai của Vân Tư Vũ còn lén lút làm mặt quỷ với cô, một bộ dáng của người thắng cuộc.

Bánh bao đáng ghét!

Khởi Vân nhìn sắc mặt âm trầm của Phong Lăng Hề cúi đầu vai run rẩy, hiển nhiên là đang cười. Duẫn Thiểu Thiên quay đầu nhìn trời, khóe miệng đều sắp ngoác đến mang tai.

Cũng may tiểu hồ ly và bạc băng đang bề bộn gặm khoai lang, không có lăn lộn trên đất mà tỏ vẻ cười nhạo. Nếu không Nhàn vương điện hạ tuyệt đối sẽ cầm lấy chúng nó cho hả giận.

Quét mắt qua hai người đang cười trộm một chút, Phong Lăng Hề hừ mỉa một tiếng đứng dậy đi theo Vân Tư Vũ về sông nhỏ bên cạnh con đường.

Vân Tư Vũ rửa mặt sạch sẽ xong nhìn thấy tay nhỏ của bánh bao nhỏ nhưng không có rửa cho nó. Nước sông quá lạnh, không thích hợp cho hài tử còn nhỏ bé như thế, vẫn là một lát nữa nấu chút nước nóng rửa sạch cho nó là được.

Nhìn thấy Phong Lăng Hề đi tới, Vân Tư Vũ quay đầu hừ một tiếng. Bánh bao nhỏ cũng nặng nề hừ hai tiếng.

Phong Lăng Hề nhếch môi cười đến vô cùng dịu dàng: “Sơ Tuyết, có sợ vĩnh viễn không thấy được tinh tinh hay không?”

Bánh bao nhỏ trong nháy mắt nước mắt lưng tròng, tức giận kêu lên: “Vô liêm xỉ...”

Phong Lăng Hề cười ha ha, còn dịu dàng sờ sờ đầu nó. Bánh bao nhỏ tức giận đến mức khuôn mặt nhỏ đỏ bừng.

Vân Tư Vũ vội vã ôm nó trấn an, còn trừng Phong Lăng Hề một cái, người lớn như vậy vẫn còn hăng hái với hài tử.

Bánh bao nhỏ giật giật mũi: ‘Nó không muốn không thấy được tinh tinh, ô... nó không quấy rầy bại hoại và phụ thân thân thiết còn không được sao?’

Bánh bao nhỏ nhìn về phía Vân Tư Vũ mím cái miệng nhỏ, vẻ mặt nhìn qua rất ưu thương, mềm mại nói: “Phụ thân, con đi đây, ngài không nên để người xấu bắt nạt...” Người xấu kia hiển nhiên là chỉ Nhàn vương điện hạ.

Bất quá tư thế sinh ly tử biệt này là chuyện nặng nề gì sao?

Vân Tư Vũ vốn là còn lo lắng cho nó nhưng bây giờ cũng không nhịn được cười.

Bánh bao nhỏ chơi từ biệt xong thì tự mình đi trở về. Bất quá đi chưa được mấy bước thì ngã xuống.

Bánh bao nhỏ mặc dù phát triển tốt hơn hài tử bình thường nhưng hiển nhiên còn chưa tới lúc vừa đi vừa chạy. Nó hiện tại bò tới bò lui rất lưu loát nhưng thật sự muốn bước đi lại rất vất vả, chỉ có thể đi được vài bước.

Phong Lăng Hề nhìn bộ dáng đáng thương của nó vừa buồn cười vừa đau lòng, đưa tay ôm nó đứng dậy, vỗ vỗ bụi đất trên người nó.

Bánh bao nhỏ nghiêng đầu sang chỗ khác, bày tỏ mình còn đang tức giận.

Phong Lăng Hề xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của nó cười nói: “Vẫn còn tức giận hả? Con không phải là cũng muốn bắt nạt mẫu thân chứ?”

Bánh bao nhỏ nhìn mẫu thân mang cười mặt, nghĩ đến mẫu thân đã từng nói khí độ, cảm giác mình không thể hẹp hòi như vậy. Vì vậy cũng nhếch miệng cười cười, sau đó lại mệt mỏi cúi đầu, hiển nhiên còn đang buồn bực.

Vân Tư Vũ lo lắng bánh bao nhỏ có thể bị đả kích quá độ lưu lại bóng ma trong lòng hay không, không khỏi liếc nhìn Phong Lăng Hề.

Phong Lăng Hề ra hiệu cho hắn bình tĩnh đừng nóng vội, sau đó nói với bánh bao nhỏ: “Đối mặt với kẻ địch chán ghét, con nên làm không phải là tức giận mà làm sao để đánh bại hắn. Con tức giận sẽ chỉ làm cho kẻ địch cao hứng, mà con đánh bại hắn thì có thể làm cho hắn tức giận, để cho hắn mất hứng.”

Bánh bao nhỏ cau mày suy nghĩ một hồi, sau đó nắm quả đấm nhỏ giơ giơ, vô cùng khí thế nói: “Dương dương, con muốn đánh bại ngài!”

Phong Lăng Hề cười hôn nó một cái: “Vậy sau này phải cố gắng tập võ đó.”

Bánh bao nhỏ nặng nề gật đầu một cái, đáng tiếc phụ thân nói nó phải lớn lên một chút nữa mới có thể tập võ. Nó quyết định từ hôm nay trở đi phải ăn nhiều một chút, sớm lớn lên một chút.

Vì vậy bánh bao nhỏ bị lừa gạt phải ngoan ngoãn ngủ, ngoan ngoãn ăn cơm chờ đến một ngày có thể luyện được tuyệt thế võ công đánh bại mẫu thân xấu xa. Vốn là hài tử ngoan ngoãn trở nên càng thêm nghe lời.

Mà Phong Lăng Hề cũng thành công chiếm được phúc lợi, tận tình bắt nạt tiểu mèo hoang của mình một phen. Cô hiển nhiên là đã sớm có chuẩn bị lều vải lúc đi hưởng tuần trăng mật đều được cô mang theo. Khởi Vân mang bánh bao nhỏ ngủ ở trong xe ngựa, Duẫn Thiểu Thiên tự sinh tự diệt, không người quấy rối có thể nói đẹp tai.

* * *

Buổi trưa hôm sau đoàn người mới đến Nhị thành, quá nhiều người di chuyển nên thật sự không tiện. Cũng may Nữ hoàng bệ hạ hiểu rõ tính tình Phong Lăng Hề nên để cho Hoàng Vũ Mặc và Tô Văn đi theo, có chuyện phiền toái gì tự nhiên đều để cho các nàng đến xử lý đi tới.

Đi nửa ngày tất cả mọi người đều không có hứng thú muốn đi ngắm cảnh, vì vậy nên ở lại trong thành.

Đi dạo phố gì đó, khẳng định không thể một đám người mà ầm ĩ đi. Vì vậy Ninh vương điện hạ cũng là chia mọi người ra di chuyển, nàng và Tô Văn đi theo tiếp Mộ Dung Cầm, Lục Nhã Âm mang theo Vân Dật và Vân Thiển, còn có mấy nam tử trẻ tuổi khác tham gia náo nhiệt đi theo tiếp Âu Dương Lăng Ca, những người khác thì tùy ý.

Những nam tử này nhìn như là người tùy ý mang tới, kỳ thật cũng đều là trải qua chọn lựa, đều là thông minh hơn người. Mặc kệ bình thường làm sao nhưng hiện tại cũng phải hiểu, không thể mang mặt vứt xuống nước Phượng Thiên; cũng biết hiện tại gây ra chuyện gì, chuyện nhỏ cũng sẽ thành chuyện lớn. Cho nên trên đường đi vẫn còn tính là thành thật, không có dũng cảm lục đục với nhau. Hoàng Vũ Mặc cũng không có đi theo bọn họ, chỉ là để bọn họ đều mang theo hộ vệ.

Hoàng Ngọc Ngạn bây giờ yên lặng dị thường, theo lý thuyết tình huống như vậy hắn làm Hoàng tử cần phải làm hết sự hiếu khách của chủ nhà đi theo tiếp Âu Dương Lăng Ca. Thế nhưng hắn lại tự mình mang theo tiểu thị và thị vệ rời khỏi nhà trọ.

Vân Tư Vũ cũng không phải người ngồi một chỗ, nếu đi chơi khẳng định không thể ở lại trong nhà trọ ngẩn người. Vì vậy thu xếp

một chút rồi kéo Phong Lăng Hề, ôm bánh bao nhỏ chuẩn bị đi ra đường.

Khởi Vân tự nhiên đi theo, mà Duẫn Thiểu Thiên còn lại là một mình ung dung đi. Phong Lăng Hề cũng lười quan tâm nàng.

“Nhàn vương điện hạ...”

Vừa ra khỏi cửa thì gặp phải đám người Âu Dương Lăng Ca. Mộ Dung Cầm cũng còn chưa rời đi, nhìn thấy Phong Lăng Hề thì cười nói: “Nhàn vương điện hạ đây là muốn một mình đi ra ngoài hả? Nếu đã gặp được, không ngại thì đi chung đi?”

Hoàng Vũ Mặc khẽ cau mày, bọn họ vốn là sớm đã rời đi, kết quả Mộ Dung Cầm lề mề kéo dài mới sẽ gặp được Phong Lăng Hề. Hoàng tỷ đã sớm thông báo, bảo nàng trên đường đi rộng lượng nhiều một chút, có chuyện gì không xử lý được thì tìm Phong Lăng Hề. Cho nên dọc theo đường đi nàng đều chưa từng đi hỏi qua Phong Lăng Hề.

Chỉ là Mộ Dung Cầm hiện tại có ý gì? Âu Dương Lăng Ca có ý đồ với Phong Lăng Hề hoàn toàn không hề che giấu, tất cả mọi người cũng đều nhìn ra được Mộ Dung Cầm không đồng ý. Thế nhưng hiện tại nàng ta đều gom mọi người lại cùng nhau, không phải cố ý tạo thêm phiền phức à?

Mộ Dung Cầm vốn xác thật là rất không đồng ý Âu Dương Lăng Ca không để ý mặt mũi mà dây dưa với Phong Lăng Hề. Thế nhưng sau khi Âu Dương Lăng Ca và Vân Dật nói chuyện, nàng cùng trao đổi với Âu Dương Lăng Ca một phen, sau đó thay đổi suy nghĩ của mình.

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 106: Gặp Chuyện Không May

Phong Lăng Hề ôm Vân Tư Vũ thản nhiên liếc mắt nhìn bọn họ, lười biếng nói: “Muốn thì cứ cùng đi!”

Khóe mắt của Mộ Dung Cầm nhảy lên, trong lòng tức giận muốn nói Phong Lăng Hề cũng thật là quái thai. Dọc theo đường đi chẳng quan tâm bọn họ cũng còn chưa tính, hiện tại nàng chủ động đề xuất cùng đi, thân là Nhàn vương nàng ta nói thế nào cũng nên có thái độ khá một chút chứ?

Kết quả nàng ta lại không khách khí như thế, nói giống như bọn họ cố sống cố chết lại muốn đi theo nàng ta. Nàng ta lẽ nào không có chút nào bận tâm quan hệ của nước Hoàng Vũ và nước Phượng Thiên ư?

Hoàng Vũ Mặc cảm thấy có chút đau đầu, cho dù Phong Lăng Hề lại không thích Mộ Dung Cầm, trên mặt mũi cũng phải không có trở ngại chứ! Rõ ràng cứ lại như thế, nàng đã dự liệu được những ngày kế tiếp nàng ta sẽ không dễ chịu đến cỡ nào. Trong lòng không khỏi buồn rầu tức giận nhưng không được không giải tỏa ra ngoài đành nói sang chuyện khác.

Ai biết lời của nàng còn chưa ra khỏi miệng thì Vân Thiển đột nhiên hừ mỉa nói: “Nhàn vương điện hạ thật sự là thật quá phách lối!”

Tô Văn sầm mặt lại không khỏi trừng mắt liếc hắn một cái, nàng không nghĩ tới Vân Thiển lại đột nhiên nói ra lời như vậy. Mặc dù Phong Lăng Hề xác thật quá ngông cuồng một chút nhưng bọn họ cũng không thể nói. Bọn họ không thể giúp nước Phượng Thiên đến trách cứ Phong Lăng Hề, chỉ có thể thay nàng ta giảng hòa, đây không phải vì Phong Lăng Hề mà là vì nước Hoàng Vũ.

Vân Thiển bị nàng trừng mắt một cái, mặt mũi tràn đầy oan ức nhưng trong lòng không cảm giác mình sai, chỉ cảm thấy Tô Văn quả nhiên đã không thương hắn giống như lúc trước, không khỏi cúi đầu âm thầm trừng mắt nhìn Vân Dật một cái.

Bầu không khí có chút lúng túng, Phong Lăng Hề lại chỉ là híp mắt lười biếng, giống như đang xem một tuồng kịch, thậm chí còn ôm Vân Tư Vũ cọ hai cái. Vân Tư Vũ đã phát huy hắn không nhìn không quan hệ làm ra ưu điểm, ánh mắt không ngừng lưu luyến ở những quán nhỏ bên ven đường kia. Bánh bao nhỏ đang nhìn chằm chằm tàu hũ nước đường trắng nõn mềm mại chảy nước miếng.

Phong Lăng Hề đưa tay quay mặt của bánh bao nhỏ lại, cười híp mắt nói: “Sơ Tuyết, kêu một tiếng mẫu thân thì mua cho con, thế nào?”

Bánh bao nhỏ hiện tại đã đàng hoàng gọi Vân Tư Vũ là phụ thân, nhưng bởi vì “có oán hận” với Phong Lăng Hề nên vẫn gọi cô là dương dương. Bây giờ đối mặt với tàu hũ nước đường hấp dẫn nên bánh bao nhỏ cắn cắn môi giãy giụa một lúc. Sau đó cười đến cực kỳ xán lạn, không tiền đồ ngọt ngào kêu lên: “Mẫu thân...”

Phong Lăng Hề một chút cũng không có bởi vì bắt nạt tiểu hài tử mà xấu hổ, đưa tay sờ sờ đầu của nó: “Ngoan...”

Khởi Vân tự giác cười trộm đi tới mua tàu hũ nước đường, hắn cũng không dám thật sự bật cười. Tiểu công tử mà tức giận lên cũng không dễ dụ dỗ, đây là kinh nghiệm của hắn.

Vân Tư Vũ cũng vội vàng kêu lên: “Khởi Vân, ta cũng muốn...”

Ra đường nhất định sẽ có thức ăn ngon, bởi vì biết cái này mà bạc băng và tiểu hồ ly hai kẻ tham ăn này tự nhiên là cố sống cố chết lại theo sát.

Lúc này nghe thấy ăn gì đó thì tiểu hồ ly không ngừng kêu chít chít, bạc băng cũng nhô đầu khè lưỡi ra, một hồ ly một rắn tha thiết mong chờ nhìn Khởi Vân, còn thiếu cả chảy nước miếng.

Khởi Vân quay đầu lại liếc mắt nhìn chúng nó buồn cười nói: “Không thể thiếu của các ngươi được.”

Bên này ngược lại ấm áp nhưng bởi vì Phong Lăng Hề không đếm xỉa cho không khí này trở nên càng thêm lúng túng.

Hoàng Vũ Mặc không nhịn được thẳng liếc Phong Lăng Hề, nàng cũng không hy vọng Phong Lăng Hề làm cái gì. Nàng ta không thể đừng gây phiền toái cho nàng được sao?

Âu Dương Lăng Ca mặc dù thay đổi sách lược không lại dây dưa lấy Phong Lăng Hề nữa. Thế nhưng không có nghĩa là hắn thật sự không muốn nhích tới gần, mặc kệ Phong Lăng Hề là vì nguyên nhân gì đối xử thái độ không tốt như vậy với bọn họ, nếu như thật sự làm lớn nàng nhất định sẽ rất phiền phức.

Cho nên hắn chủ động đánh vỡ phần lúng túng này.

Nhìn thấy tiểu hồ ly bởi vì quá mức kích động mà trực tiếp nhảy lên vai Phong Lăng Hề. Âu Dương Lăng Ca mỉm cười đưa tay ra: “Con hồ ly này ngược lại rất có linh tính...”

Nếu lúc trước, thường là hắn cảm thấy cái gì tốt thì Phượng Lăng Tịch nhất định sẽ lập tức đưa đến trên tay hắn. Cho nên trong lòng hắn thật sự là có chờ đợi, hắn chờ đợi Phong Lăng Hề sẽ đưa con tiểu hồ ly đáng yêu này cho hắn.

Hắn không thể không thừa nhận, hắn vẫn là không nhịn được đố kỵ. Mặc dù trong lòng không ngừng khuyên mình hiện tại phải nhịn, nhưng nhìn thấy bộ dáng một nhà ba người của Phong Lăng Hề hạnh phúc như vậy trong lòng hắn vẫn là không nhịn được muốn nổi điên. Cho nên hắn nóng lòng muốn chứng minh, chứng minh trong lòng Phong Lăng Hề vẫn có hắn.

Nhưng là hiện thực đều tàn khốc như vậy, tiểu hồ ly không những không thích hắn khen ngợi, cũng không hiểu được thương hương tiếc ngọc. Nó chính là linh hồ cao quý, há là ai cũng có thể chạm vào được sao? Hơn nữa đừng tưởng rằng nó không cảm giác được người này có ý thù địch với chủ nhân, cho nên tiểu hồ ly không chút khách khí chút nào duỗi móng vuốt ra.

“A...” Âu Dương Lăng Ca kinh ngạc kêu lên một tiếng, nâng tay bị thương lên hai mắt rưng rưng nhìn Phong Lăng Hề, vẻ mặt đau lòng gần chết vừa thấy đã thương.

Tiểu hồ ly lén lút xem xét nhìn sắc mặt của Phong Lăng Hề, thấy nàng không hề tức giận không khỏi diễu võ dương oai ngẩng đầu lên, khinh bỉ nhìn về phía Âu Dương Lăng Ca còn thử nhe răng với hắn.

Phong Lăng Hề duỗi ngón tay gõ gõ lên đầu của tiểu hồ ly: “Không cho phép hại người.”

Tiểu hồ ly nếu là thật dùng tới hàm răng thì Âu Dương Lăng Ca chắc chắn phải chết. Ý của Phong Lăng Hề thật sự chính là không cho phép nó cắn người linh tinh gây phiền toái cho cô.

Thế nhưng hai mắt của Âu Dương Lăng Ca lại phát sáng lên. Mặc dù lời này của Phong Lăng Hề nói ra trễ một chút nhưng nàng vẫn là quan tâm hắn. Nàng quả nhiên vẫn còn đang giận hắn mà thôi.

Rất nhanh Khởi Vân bưng tàu hũ nước đường trở về, bởi vì quá nhiều còn mượn cái khay của lão bản.

Phong Lăng Hề ôm bánh bao nhỏ đi tới, Vân Tư Vũ đi không đến rồi đoạt một chén tàu hũ nước đường. Bánh bao nhỏ nhìn thấy thì mím miệng.

Phong Lăng Hề sờ sờ đầu của nó, cũng đưa tay bưng một chén đút cho nó ăn.

Bánh bao nhỏ giật giật mũi, cảm thấy dương dương thật cũng không phải xấu xa như vậy.

Tiểu hồ ly ôm một cái chén, đặc biệt ăn thật nhiều, bạc băng còn lại là quấn ở trên cổ tay của Khởi Vân ăn, nó đã vô số lần cảm thấy không có móng vuốt thật sự là không tiện mà!

Khởi Vân mang khay trả lại lão bản, Phong Lăng Hề cũng không trông nom những người muốn đi theo bọn họ. Dọc theo đường phố, một bên cẩn thận đút cho bánh bao nhỏ, một bên còn phải chú ý Vân Tư Vũ, sợ hắn chỉ lo ăn bị người đụng vào.

Vừa đi vừa ăn là loại thú vui, Vân Tư Vũ rất thích. Thế nhưng ở trong mắt không ít người thì chuyện này là rất bất nhã.

Âu Dương Lăng Ca ôm lấy tay để tiểu thị băng bó xong thì trong lòng hừ mỉa, hắn không tin Phong Lăng Hề sẽ thích nam nhân thô lỗ như thế.

Vì vậy trong lòng hắn nhận định, Phong Lăng Hề là nản lòng thoái chí mới có thể tùy tiện cưới một người nam nhân như vậy, mà bây giờ những này sủng ái dịu dàng này đều là cố ý làm cho hắn xem.

Chỉ cần hắn quay đầu lại, sau khi Phong Lăng Hề nguôi giận nhất định sẽ một lần nữa tiếp nhận hắn. Sau đó sẽ cũng không để ý tới người Nhàn vương quân này.

Cho nên nói, người nếu là muốn lừa mình dối người thì sẽ chỉ tự mình nghĩ xem, không muốn xem thì làm sao cũng không nhìn thấy.

Bánh bao nhỏ còn nhỏ tự nhiên là ăn không được bao nhiêu, còn lại bị tiểu hồ ly và bạc băng chia ra ăn hết.

Sau đó Vân Tư Vũ lại mua kẹo hồ lô, bánh bao nhỏ đáng thương chỉ có thể liếm hai cái trên mặt đường, còn có rất nhiều món ăn khác. Vân Tư Vũ từ đầu đường ăn đến cuối đường, bánh bao nhỏ phần lớn thời gian chỉ có thể trừng mắt nhìn, có vài thứ nó không thể ăn, có thể ăn cũng không thể ăn quá nhiều. Phong Lăng Hề không yên lòng để nó ăn quá nhiều thức ăn tạp, sợ bụng nó không thoải mái.

Cho nên đến cuối cùng bánh bao nhỏ cắn môi, nén lệ, muốn có bao nhiêu oan ức thì có bấy nhiêu oan ức. Vân Tư Vũ nhìn cũng

không nhịn được áy náy.

Một đám người đi theo phía sau không nói một lời gì, một con đường vốn đi nhiều nhất là thời gian một tách trà nhưng hiện tại bọn họ đã đi được một canh giờ rồi, từ đầu tới đuôi chính là Vân Tư Vũ ăn thức ăn.

Vân Tư Vũ xoa xoa cái bụng, thật no mà! Phong Lăng Hề liếc nhìn hắn một cái tiến đến bên lỗ tai của bánh bao nhỏ nhỏ giọng nói cái gì đó. Sau đó bánh bao nhỏ trong nháy mắt vô cùng phấn chấn tinh thần cầm lấy tay áo Phong Lăng Hề kêu lên: “Mẫu thân...”

Sau đó thì thấy Phong Lăng Hề một tay ôm bánh bao nhỏ, một tay ôm Vân Tư Vũ tiến vào một cửa hàng ngọc khí cao cấp. Những người khác không hiểu cũng thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng coi như không phải ăn, bọn họ cũng có thể chọn một chút trang sức ngọc.

Vào trong một cửa hàng thì Phong Lăng Hề đưa bánh bao nhỏ kín đáo cho Khởi Vân, để hắn mang bánh bao nhỏ đi chọn đồ. Sau đó tự mình ôm Vân Tư Vũ ngồi xuống ở trên ghế đệm, đưa tay xoa lên bụng của hắn cau mày nói: “Rất khó chịu hả?”

Vân Tư Vũ đưa tay ôm nàng hừ hừ hai tiếng, nói lầm bầm: “Cũng không phải rất khó chịu, chỉ là có chút no, không muốn động mà muốn ngủ.”

Phong Lăng Hề đưa tay xoa nhẹ nhàng ở trên bụng hắn, buồn cười nói: “Ai bảo chàng ăn nhiều như vậy.”

“Ta không phải là cao hứng à!”

Phong Lăng Hề lắc đầu dịu dàng nói: “Mệt mỏi thì ngủ một chút.”

Vân Tư Vũ cọ hai cái ở trên người nàng tìm được một tư thế thoải mái, mới ngáp một cái hỏi: “Nàng nói cái gì với bánh bao nhỏ thế?” Rõ ràng trong nháy mắt lại dời đi sự chú ý của bánh bao nhỏ.

“Chỉ là nói cho nó biết, có thể chuẩn bị một phần lễ vật cho Dạ Tinh.”

Vân Tư Vũ cau mày nghĩ một hồi, đột nhiên nói: “Hề, nàng nói bánh bao nhỏ sẽ không phải thích Dạ Tinh chứ?” demcodon-

Trong lòng Phong Lăng Hề lộp bộp một hồi, không xác định nói: “Hẳn là sẽ không phải chứ? Bánh bao nhỏ còn nhỏ như thế...”

Vân Tư Vũ ngửa đầu nhìn nàng: “Nàng giống như không quá đồng ý bánh bao nhỏ và Dạ Tinh ở chung một chỗ?” Thật sự hắn ngược lại cảm thấy không sao cả. Mặc dù Dạ Tinh lớn hơn bánh bao nhỏ rất nhiều nhưng chỉ cần bánh bao nhỏ thích, chỉ cần Dạ Tinh đối xử tốt với bánh bao nhỏ thì hắn không cái gì có thể phản đối. Thật nói cho cùng, hắn cảm thấy Dạ Tinh là người buồn bực như thế hẳn là thủy chung nhất... nhỉ?

Phong Lăng Hề thở dài: “Thân phận Dạ Tinh có chút phức tạp, bất quá... thôi, những việc này sau này hãy nói đi, bây giờ nói những chuyện này còn quá sớm.”

“A...” Vân Tư Vũ cũng không có đi truy cứu thân phận Dạ Tinh, bởi vì hắn đã đi gặp Chu công*.

(*Gặp Chu công hay đánh cờ với Chu công có nghĩa là: đi ngủ và nằm mơ.)

Bên kia, bánh bao nhỏ để Khởi Vân đặt nó ngồi ở trên quầy, bên cạnh bày ra ba miếng ngọc bội. Bánh bao nhỏ đâm đâm cái này lại

đâm đâm cái kia, hiển nhiên là đang làm khó dễ không biết nên chọn cái nào.

Ninh vương điện hạ nhìn bánh bao nhỏ đáng yêu, cuối cùng là không nhịn được tới gần dịu dàng hỏi: “Sơ Tuyết, di di giúp cháu chọn có được hay không?”

Bánh bao nhỏ ngửa đầu nhìn nàng, mờ mịt trừng mắt nhìn lại, bày tỏ không biết mình còn có người di di như thế. Sau đó cúi đầu tiếp tục đăm chiêu.

Ninh vương điện hạ không có chút nào nhụt chí, cũng mặc kệ đối phương có phải là tiểu hài tử có nghe hiểu hay không. Cho nên bắt đầu tỉ mỉ giải thích cho nó biết ba miếng ngọc kia là chủng loại gì, chất ngọc như thế nào, đồ án điêu khắc là ngụ ý gì.

Bánh bao nhỏ là hài tử đáng yêu như thế, đối với nam tử là sức hấp dẫn to lớn nhất. Cho nên chỉ chốc lát sau thì có mấy nam tử tới gần. Bất quá cũng không có ai dám đưa tay bóp nắn nó, đây chính là bảo bối quý giá của Nhàn vương điện hạ!

Những nam tử này đều mang theo tiểu thị, có người còn mang thêm vài người. Lần này đi qua vây quanh tự nhiên là vây chặt đến không lọt một giọt nước.

Phong Lăng Hề thấy bánh bao nhỏ hoàn toàn bị vây quanh không khỏi nhíu nhíu mày, còn chưa kịp mở miệng để Khởi Vân chú ý một chút thì trong đám người truyền ra tiếng thét chói tai.

Mặt của Phong Lăng Hề liền biến sắc, Vân Tư Vũ cũng trong nháy mắt bị làm tỉnh lại.

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 107: Bánh Bao Nhỏ Làm Cho Người Đau Lòng

Một đám người mặc dù vây quanh quầy hàng nhưng ở giữa cũng có một chút khoảng cách cũng không có người đi vào. Cho nên muốn tiểu hài tử ngã xuống hoàn toàn không có vấn đề.

Khởi Vân vốn là đứng ở một bên quan sát nhìn bánh bao nhỏ, ai biết lại đột nhiên bị ai đụng phải không khỏi lảo đảo một hồi mới đứng vững, chỉ là hắn vừa mới đứng vững thì phát hiện bánh bao nhỏ từ trên quầy hàng bên kia ngã xuống.

Khởi Vân bị dọa tái mặt, theo bản năng vồ tới nhưng chậm một bước.

Hoàng Vũ Mặc một lòng giải thích cho bánh bao nhỏ biết những ngọc thạch này, đang cầm một miếng ngọc bội ngửa đầu quay về ngoài cửa sổ chiếu ánh sáng vào nhìn. Đột nhiên cảm giác bên người có dị động, cúi đầu nhìn lại thì thấy bánh bao nhỏ thẳng tắp ngã xuống về bên dưới quầy, không khỏi sợ hết hồn nhanh tay lẹ mắt một cái chụp lên ôm thân thể nhỏ mềm nhũn kia, trái tim nàng còn nhảy lên thình thịch.

Quầy hàng này còn cao hơn eo người trưởng thành một chút, hài tử còn nhỏ như thế té xuống khẳng định là phải chịu nhiều đau khổ.

Ninh vương điện hạ giận dữ trong lòng, quay đầu lại thì chụp vào một tiểu thị phía sau, không nói hai lời trực tiếp vặn gãy cổ tay của hắn, thoáng chốc thì vang lên tiếng kêu thê lương thảm thiết.

Hoàng Vũ Mặc dù nói thế nào cũng là người luyện võ, có thể nghe tiếng gió đoán vị trí. Huống hồ tiểu thị này không biết võ, động tác không đủ lưu loát. Cho nên mặc dù Hoàng Vũ Mặc không có nhìn thấy hắn ra tay nhưng vẫn bắt ra được hắn.

Bạc băng và tiểu hồ ly vốn ở ngoài cửa cướp một trái bắp bị động tĩnh này làm cho hoảng sợ, vội vàng xông vào nhưng lại không biết xảy ra chuyện gì, chỉ là rõ ràng cảm giác được bầu không khí rất không ổn.

Mặt của Khởi Vân còn trắng tái, hai tay đều đang run rẩy nhìn bánh bao nhỏ trong ngực Hoàng Vũ Mặc, trong lòng hắn rất là tự trách.

Lúc trước khi tiểu công tử còn chưa sinh ra thì hắn đã thất trách để cho Vương quân rớt xuống vách núi. Lần này tiểu công tử lại suýt chút nữa té ở trước mắt hắn, Khởi Vân cảm thấy hắn có lỗi với tín nhiệm của Vương gia.

Bánh bao nhỏ hiển nhiên cũng bị giật mình, trong hốc mắt ướt nhẹp nhưng cứng cỏi mím môi nhỏ không chịu khóc. Hoàng Vũ Mặc nhìn bộ dáng kia của hắn vô cùng đau lòng, nhấc chân lên lại dùng sức đạp lên cổ tay bị gãy của tiểu thị kia một hồi.

Thủ đoạn tàn nhẫn này làm cho nam tử chung quanh sợ đến trắng mặt, không dám thở mạnh một tiếng.

Âu Dương Lăng Ca mặc dù cũng có chút bị hù dọa nhưng trong lòng nghĩ: ‘Mạng tiểu tiện chủng này cũng thật là lớn, như vậy cũng không chết!’

Đột nhiên, yên lặng đến ngay cả một cây châm rơi trên mặt đất cũng nghe thấy trong cửa hàng ngọc khí lại vang lên một tiếng hét thảm, chỉ thấy Vân Thiển đột nhiên bay lên, nặng nề đập ở trên vách tường. Sau đó lại rơi xuống đất phun ra một ngụm máu.

Sắc mặt của Tô Văn âm trầm nhìn Phong Lăng Hề chất vấn: "Nhàn vương điện hạ làm cái gì vậy?"

Phong Lăng Hề cười mỉa nói: "Tô tướng quân nếu như không quản lý tốt phu lang của mình thì bản vương không ngại dạy dỗ giúp ngươi một chút, không cần nói cho bản vương biết tiểu thị này không phải là người đứng bên cạnh hắn. Bản vương không có trực tiếp giết hắn, xem như là đã nể mặt ngươi rồi."

Ánh mắt của Vân Tư Vũ âm u lạnh lẽo quét qua Vân Thiển, nói thật hắn vẫn không có đếm xỉa đến Vân Thiển là một chuyện, nhưng không nghĩ tới Vân Thiển rõ ràng ác độc xuống tay với bánh bao nhỏ như vậy.

Vân Tư Vũ trầm mặt đến ôm bánh bao nhỏ lại từ trong ngực của Hoàng Vũ Mặc. Bánh bao nhỏ là lần đầu tiên nhìn thấy dáng vẻ đáng sợ của phụ thân như thế, trừng mắt nhìn rồi nhỏ giọng nói: "Phụ thân, con không khóc... không đau..."

Kết quả Vân Tư Vũ thiếu chút nữa khóc, viền mắt đỏ giật giật mũi khích lệ nói: "Bánh bao nhỏ dũng cảm nhất."

Sắc mặt của Phong Lăng Hề càng thêm trầm một phần, Tô Văn cũng biết chuyện này không có cách nào theo ý mình. Nàng biết tiểu thị kia xác thật là người ở bên cạnh Vân Thiển, nhưng Vân Thiển vẫn luôn rất hiểu chuyện làm sao lại đột nhiên làm ra chuyện như vậy chứ?

Nàng cảm thấy chuyện này rất khả nghi, vì vậy cho người đến nâng Vân Thiển dậy muốn thẩm vấn tiểu thị kia.

Phong Lăng Hề lại vẫn nhìn chằm chằm vào Vân Thiển, ánh mắt áp bức vô cùng có lực. Căn bản không phải Vân Thiển có thể ngăn cản được, hơn nữa vết thương trên người hắn là do Phong Lăng Hề tạo ra làm cho hắn càng thêm hoảng sợ Phong Lăng Hề nhiều thêm một phần. Dưới con mắt âm u lạnh lẽo như hình với bóng kia rất nhanh thì không chịu được nữa nổi điên quát: "Chuyện này không liên quan đến ta, ta không biết... ta cái gì cũng không biết, nhất định là tiểu Kỳ tự chủ trương... chuyện này không liên quan đến ta."

Tiểu Kỳ cũng bất quá là vừa tới hầu hạ bên cạnh Vân Thiển, căn bản không thể nói là cái gì trung thành; hơn nữa bây giờ tính khí của Vân Thiển lại táo bạo, đều động một chút là nổi nóng. Một số lúc còn có thể trút giận lên trên người tiểu thị ở bên cạnh, tiểu Kỳ không chỉ không có trung thành mà trong lòng còn có oán khí.

Hiện tại Vân Thiển rõ ràng là muốn đem tất cả mọi chuyện đều đẩy lên trên người hắn, hắn cũng không kịp nhớ nhiều như vậy. Nếu như thật sự ngồi vững tội danh thì hắn còn có đường sống sao? Nhàn vương điện hạ muốn giết chết một tiểu thị là hắn thì thật sự là quá dễ dàng.

Vì vậy, tiểu Kỳ không lo được nhiều như vậy, chịu đựng cổ tay đau đớn bò lên, vừa dập đầu vừa khóc ròng nói: "Nhàn vương điện hạ... chuyện này không liên quan đến ta... Ta cũng là bị ép buộc..."

Phong Lăng Hề lạnh lùng hỏi: "Bị ai ép?"

Tiểu Kỳ giương mắt nhìn về phía Vân Thiển, sắc mặt của Vân Thiển trong nháy mắt trắng bệch, thân thể hơi run rẩy kích động lắc

đầu: "Không phải ta, chuyện này không liên quan đến ta..."

Sau khi chuyện xảy ra thì Phong Lăng Hề đã ngay lập tức xem kỹ qua cử động và vẻ mặt của mỗi người. Chuyện này tuyệt đối là Vân Thiển làm, cho nên cô thật sự căn bản không thèm để ý có chứng cớ hay không.

Bất quá Tô Văn hiển nhiên muốn coi đây là cớ bảo vệ Vân Thiển, hơn nữa nàng cảm thấy chuyện này không có liên quan đến Vân Thiển. Ai sẽ ngốc đến nỗi ở ban ngày ban mặt để cho tiểu thị bên cạnh mình tay trói gà không chặt, ngay trước mặt Ninh vương điện hạ đi đối phó với một tiểu hài tử chứ? Đây không phải là tự chui đầu vào lưới thì là cái gì?

Nàng vẫn cảm thấy Vân Thiển cũng là người thông tuệ, bất quá nàng không biết người chân chính thông tuệ thật sự là một người khác, cho nên nàng đưa ra phán đoán sai lầm.

Có thể thấy được Tô tướng quân đặt tâm tư của mình lên trên người của những nam nhân kia quá ít, căn bản cũng không hiểu rõ những nam nhân kia.

"Chỉ là nghe lời nói một phía của tiểu thị này thì không đủ để chứng minh chuyện này có liên quan đến Vân Thiển. Huống hồ tiểu thị này đi theo Vân Thiển không lâu, nói không chừng là bị người lợi dụng."

Kỳ thật khả nghi nhất hẳn là Âu Dương Lăng Ca, dù sao hắn có lý do làm như vậy.

Vốn là Tô Văn cho rằng Phong Lăng Hề nhất định sẽ truy cứu tới cùng, ai ngờ Phong Lăng Hề rõ ràng đột nhiên buông lỏng miệng

cười mỉa nói: "Hy vọng ngươi sẽ không hối hận."

Tô Văn nhíu nhíu mày, Phong Lăng Hề ngay cả khóe mắt cũng không tiếp tục cho nàng.

Nàng không thể làm gì khác hơn là cho người đưa Vân Thiển và tiểu Kỳ trở về trước. Phong Lăng Hề thậm chí ngay cả người động tay tiểu Kỳ này cũng không có nắm lấy không tha, điều này ngược lại làm cho Tô Văn có chút bất an.

Phong Lăng Hề cũng mặc kệ tâm tình của nàng ta, đưa tay ôm lấy bánh bao nhỏ từ trong ngực của Vân Tư Vũ qua. Bánh bao nhỏ ôm cổ của mẫu thân cọ cọ, mềm mại kêu lên: "Mẫu thân..."

Phong Lăng Hề hôn một cái lên khuôn mặt nhỏ của nó, dịu dàng nói: "Không sao rồi, chờ con lớn lên một chút mẫu thân sẽ dạy võ cho con, đến lúc đó ai bắt nạt con thì con cứ trả lại gấp mười gấp trăm lần."

Bánh bao nhỏ gật đầu một cái, ngón tay út chỉ về phía ba miếng ngọc bội ở trên quầy hỏi: "Có thể đều muốn hay không?"

"Được!"

Xảy ra chuyện như vậy rất nhiều người đều không có tâm tư đi dạo phố. Bất quá Mộ Dung Cầm và Âu Dương Lăng Ca không nói trở về thì bọn họ cũng không thể đi.

Bất quá Phong Lăng Hề cũng sẽ không kiêng kỵ nhiều như vậy, mua ba miếng ngọc bội xong thì mang cả nhà đi về nhà trọ.

Dọc theo đường đi bánh bao nhỏ đều rất yên lặng, Phong Lăng Hề có chút bận tâm, Vân Tư Vũ lại càng hốc mắt đỏ ngầu. Mặc dù

người phụ thân Vân Tư Vũ này bình thường không phải là đáng tin như vậy nhưng trong lòng hắn rất là thương bánh bao nhỏ, nhìn bánh bao nhỏ mệt mỏi nằm ở trên vai của Phong Lăng Hề một chút cũng không có dáng vẻ hoạt bát bình thường. Hắn cũng sắp đau lòng muốn chết rồi.

Trong lòng không khỏi có chút hối hận, hắn hạ độc quá nhẹ rồi.

Tâm tình của Hoàng Vũ Mặc rất tồi tệ, nhìn Tô Văn cũng không hợp mắt. Cuối cùng dứt khoát ném Mộ Dung Cầm cho Tô Văn đi đuổi theo Phong Lăng Hề.

Mộ Dung Cầm hơi nhếch môi, chuyện này tốt nhất là làm lớn mới tốt. Phong Lăng Hề và Tô Văn kết thù, mặc kệ ai thua ai thắng đối với nước Phượng Thiên mà nói đều là chuyện tốt.

Phong Lăng Hề vừa đi thì Âu Dương Lăng Ca cũng không còn tâm tư đi dạo phố, một đám người cũng chuẩn bị trở về nhà trọ.

Ninh vương điện hạ rất tức giận, bất quá nàng cũng còn nhớ bận tâm đến trường hợp này. Chờ lúc về đến nhà trọ, đóng cửa phòng mới bắt đầu tức giận: "Phong Lăng Hề, ngươi không phải là luôn luôn coi trời bằng vung hả? Rõ ràng không dám báo thù cho Sơ Tuyết, dựa vào lời ta nói, nam nhân ác độc như vậy nên ném vào trong thanh lâu cho ngàn người gối vạn người cưỡi. Ngươi căn bản không cần kiêng kỵ Tô Văn và Vân Vũ Dương, đến lúc đó Hoàng tỷ nhất định sẽ giải quyết giúp ngươi."

Mắt nhìn Hoàng Vũ Mặc kích động như vậy Phong Lăng Hề gật đầu nói: "Chủ ý không tệ."

Hoàng Vũ Mặc nhìn dáng vẻ qua loa của nàng tức giận đến hộc máu, đang muốn tiếp tục tức giận lại đột nhiên nghe Phong Lăng Hề nói: "Cảm ơn."

Trong nháy mắt Hoàng Vũ Mặc nhăn nhó, ngay cả lỗ tai cũng đỏ ngầu, ngẩng lên cái cằm hừ mỉa nói: "Ta chỉ là đau lòng cho Sơ Tuyết mà thôi, mắc mớ gì đến ngươi?"

Phong Lăng Hề cười cười, sâu kín nói: "Người nên dạy dỗ, một người cũng chạy không thoát." Trò hay mới mở màn thôi!

Hoàng Vũ Mặc mạnh mẽ rùng mình một cái, Phong Lăng Hề cười quá đáng sợ, nàng ta rốt cuộc muốn làm gì nhỉ?

Sau khi đuổi Hoàng Vũ Mặc đi thì Khởi Vân quỳ xuống phịch một tiếng, yên lặng cúi đầu cũng không nói lời nào.

Phong Lăng Hề liếc mắt nhìn hắn lạnh nhạt nói: "Sau khi trở về đi Hình đường nhận phạt đi!"

"Dạ."

Vân Tư Vũ vốn định cầu xin, dù sao Khởi Vân ở bên cạnh hắn hầu hạ lâu như vậy, vẫn luôn tận tâm tận lực, nhưng nhìn dáng vẻ Khởi Vân hắn cuối cùng vẫn không có mở miệng. Khởi Vân rõ ràng rất là tự trách, nếu như không chấp nhận phạt nặng y sẽ vẫn thẹn trong lòng, thay vì như vậy còn không bằng để cho y nhận xử phạt. Hắn tin tưởng trong lòng Phong Lăng Hề cũng nắm chắc.

Tiểu hồ ly và bạc băng cũng học dáng vẻ của Khởi Vân lẳng lặng nằm ở trước mặt Phong Lăng Hề, rõ ràng cũng đang đợi trừng phạt đây!

Phong Lăng Hề hừ mỉa nói: "Một tháng không cho phép ăn thức ăn vặt."

Đây đối với kẻ tham ăn mà nói không khác nào là trừng phạt tàn khốc. Bất quá tiểu hồ ly và bạc băng rõ ràng một chút cũng không có ý phản kháng, hiển nhiên là hai con sủng vật này cũng đang tự trách.

Duẫn Thiểu Thiên sau khi trở về thì biết chuyện như vậy xảy ra sắc mặt cũng khó coi, ánh mắt tối tăm mù mịt không biết đang suy nghĩ gì.

Bánh bao nhỏ đúng là vẫn bị mọi người nâng niu ở trong lòng bàn tay, ngay cả bạc băng và tiểu hồ ly bị nó bắt nạt đến thảm nhất cũng là rất thương nó. Ở trong phòng bếp trộm được thức ăn ngon đều muốn giữ lại cho nó một phần.

Ngay cả Dạ Tinh kia giống như nhân vật u linh cũng bị nó thu phục, có thể thấy được đắc tội bánh bao nhỏ đó chính thì là đắc tội vô số người và động vật.

Cho nên, Vân Thiển dám ra tay với bánh bao nhỏ thuần túy chính là tự tìm khổ ăn.

Đừng tưởng rằng Phong Lăng Hề nhìn qua không truy cứu mà chuyện này cứ như vậy thì xong

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 108: Vân Thiển Bị Hành Hạ

Bánh bao nhỏ không có tinh thần gì, cầm hai miếng ngọc bội một miếng kín đáo đưa cho Phong Lăng Hề, một miếng kín đáo đưa cho Vân Tư Vũ. Sau đó mệt mỏi nói: "Phụ thân, mệt mỏi..."

Vân Tư Vũ vừa cảm động lại vừa đau lòng, vội vàng ôm bánh bao nhỏ lên giường dỗ cho nó ngủ.

Phong Lăng Hề đăm chiêu sờ sờ cằm sau đó kéo Vân Tư Vũ ra ngoài phòng, trở về căn phòng kế bên.

Vân Tư Vũ tức giận trừng nàng: "Đến lúc nào rồi mà nàng còn suy nghĩ đến chuyện đó chứ?"

Nhàn vương điện hạ cảm thấy rất vô tội, lại có chút dở khóc dở cười: "Ta suy nghĩ cái gì?"

Vân Tư Vũ lúc này mới phát hiện Phong Lăng Hề ngoại trừ kéo hắn về phòng thì giống như không có bộ dáng đắm đuối kia, không khỏi hỏi: "Vậy nàng kéo ta tới đây làm cái gì?"

Phong Lăng Hề vừa kéo eo của hắn vừa khóa hắn vào trong ngực, cúi đầu khẽ cắn khóe môi của hắn, chế giễu nói: "Làm chuyện chàng muốn làm!"

Sắc mặt của Vân Tư Vũ khẽ biến thành đỏ, nghiêng đầu hừ mỉa nói: "Còn không phải là tại nàng quá háo sắc nên ta mới có thể hiểu

lầm."

Phong Lăng Hề mút mút môi của hắn, thật lòng cảm giác mình rất vô tội, đi ra ngoài hỏi một chút xem, hiện tại ai sẽ nói Nhàn vương điện hạ háo sắc chứ?

Bất quá bị hại nặng nề, hoặc là nói rất lợi ích được Nhàn vương quân đại nhân kiên trì cho rằng Nhàn vương điện hạ háo sắc, hết sức háo sắc!

Vân Tư Vũ đẩy nàng một cái cau mày nói: "Nàng không lo lắng cho bánh bao nhỏ?" Hắn mới không tin.

Phong Lăng Hề hừ hừ nói: "Có lẽ bánh bao nhỏ hiện tại cần không phải là chúng ta."

"A?" Vân Tư Vũ nhếch miệng rộng ra, vẻ mặt nhìn nàng nhìn qua có chút ngốc. Bánh bao nhỏ nhỏ như thế đã không cần bọn họ?

Phong Lăng Hề nhân cơ hội cúi đầu xuống hôn lên môi hắn, đầu lưỡi thừa cơ thăm dò vào dịu dàng lưu luyến hôn trong nháy mắt làm cho Vân Tư Vũ đã quên cái khác.

Phong Lăng Hề thở dài ở trong lòng, tiểu mèo hoang nhà cô nếu như biết chân tướng mọi chuyện nhất định sẽ đau lòng, cho nên vẫn để cho hắn quên thì tốt hơn.

Bánh bao nhỏ mặc dù nhắm hai mắt nhưng con ngươi lại đang di chuyển, dáng vẻ chỗ nào giống như là muốn ngủ chứ? Còn lại miếng ngọc bội kia là đưa cho ai còn phải nói sao? Rõ ràng giả bộ ngủ, rõ ràng là chê bọn họ quấy rối nó!

Nhỏ không có lương tâm, vốn là cô còn lo lắng trong lòng nó có thể có bóng ma hay không. Bây giờ nhìn lại thì lo lắng đã vô ích!

* * *

Âu Dương Lăng Ca vốn là nhìn thấy tâm tình của Phong Lăng Hề không tốt, muốn nhân cơ hội để an ủi nàng nhưng hiển nhiên Phong Lăng Hề không cần hắn phải an ủi, mà là tiểu mèo hoang phu lang của nàng an ủi.

Hiệu quả cách âm của nhà trọ có thể không phải rất tốt nhưng chí ít không so sánh được với lều vải đặc chế của Phong Lăng Hề.

Cho nên Âu Dương Lăng Ca đứng cạnh cửa hoàn toàn có thể thu hết tiếng rên rỉ đè nén bên trong vào trong tai. Sắc mặt của Âu Dương Lăng Ca khó coi đến đáng sợ, tiểu thị phía sau hắn vốn là mắc cỡ đỏ bừng cả khuôn mặt nhưng vừa nhìn sắc mặt của hắn thì lại nơm nớp lo sợ đến trắng mặt. Mặc dù Âu Dương Lăng Ca sẽ không đánh chửi hạ nhân nhưng sắc mặt của Âu Dương Lăng Ca hiện tại thật sự là quá mức âm trầm, làm cho tiểu thị lo lắng hắn có thể xông thẳng vào đi giết người hay không.

Trong nhà trọ vốn là người đến người đi, cộng thêm Phong Lăng Hề hiện tại tất cả tâm tư đều ở trên người Vân Tư Vũ tự nhiên không có chú ý tới ngoài cửa có người.

Cho nên, Âu Dương Lăng Ca may mắn nghe được làm cho hắn càng thêm tức giận.

"Tư Vũ, nói chàng yêu ta..." Phong Lăng Hề bắt đầu bức cung.

Mà Vân Tư Vũ nghĩ phải kiên cường đối nghịch với nàng một hồi cho nên rì rầm không chịu nói.

Vì vậy Phong Lăng Hề chỉ có thể tăng mạnh thủ đoạn, Vân Tư Vũ bị sờ soạng đùa giỡn khắp cả người đều đang run rẩy, kịch liệt thở hổn hển, tiếng rên rỉ không ngừng từ nơi cổ họng tràn ra. Trong mắt hơi nước càng ngày càng nặng, giống như lúc nào cũng sẽ khóc lên, ánh mắt giãy giụa giữa tỉnh táo và mông lung, tức giận duỗi ra móng vuốt cào nàng: "Đáng ghét..."

"Ngoan ngoãn, nói mau, ta muốn nghe..." Tiếng cười kia thế nào nghe qua giống như tà ác, thật ra Phong Lăng Hề thật lòng thích nhìn thấy dáng vẻ tiểu mèo hoang nhà cô tức giận đến cào người. Đương nhiên cô hoàn toàn không biết bên ngoài còn có người tức giận đến sắp ngất đi.

Kỳ thật căn phòng này là có phòng bên ngoài và phòng bên trong, bất đắc dĩ bên trong cửa căn bản không có đóng. Cho nên nhiều nhất là khoảng cách hơi hơi xa một tí, ở bên ngoài vẫn có thể lúc ẩn lúc hiện nghe rõ người bên trong nói.

Vân Tư Vũ hừ mỉa rên một tiếng, cắn răng một cái trực tiếp đẩy ngã Phong Lăng Hề, nhưng nhìn dáng vẻ của Phong Lăng Hề híp mắt cười đến câu nhân như vậy động tác của hắn lại dừng lại.

Hắn lại chưa quên Phong Lăng Hề rất thích hắn chủ động, không thể để cho nàng thực hiện được.

Vì vậy Vân Tư Vũ cắn răng nhịn xuống thân thể khó chịu, bắt đầu không ngừng hôn môi Phong Lăng Hề, hai tay cũng tìm tòi ở trên người nàng, trong đôi mắt tròn trịa chứa đầy khiêu khích, dù sao hắn cũng phải thắng một lần chứ? "Nàng nói trước đi!"

Phong Lăng Hề đưa tay vuốt ve ở trên eo của hắn, dịu dàng nhìn hắn nói: "Ta yêu chàng..."

Vân Tư Vũ sửng sốt một chút không nghĩ tới Phong Lăng Hề lại thẳng thắn như vậy. Vì vậy hắn cũng không muốn đối nghịch với nàng nữa, ôm nàng cọ xát nói: "Hề, ta cũng yêu nàng..."

Đột nhiên ngoài cửa "đùng" một tiếng, dường như còn có người đang gọi công tử. Vân Tư Vũ quay đầu đương nhiên cái gì cũng không nhìn thấy, sau đó trực tiếp bị Phong Lăng Hề đặt ở dưới thân dằn vặt các loại.

"Chờ... chờ một chút... bên ngoài đã xảy ra chuyện gì..."

"Không có chuyện gì."

Không có chuyện gì mới là lạ!

Hai người trong phòng tình thú trực tiếp làm cho tình địch tức đến ngất đi.

* * *

Mà bánh bao nhỏ cũng không tránh khỏi như Phong Lăng Hề dự liệu, thấy phụ thân và mẫu thân vừa đi thì bánh bao nhỏ vội vàng bò lên: "Tinh tinh..."

Dạ Tinh trong nháy mắt xuất hiện ở trong phòng, bánh bao nhỏ như hiến vật quý đưa miếng ngọc bội còn lại to lớn nhất này kín đáo đưa cho nàng, cười đến con mắt đều híp lại.

Dạ Tinh đưa tay mơn trớn khuôn mặt nhỏ nhắn của nó, ánh mắt có một tia gợn sóng lại đến nhanh làm cho người không thấy rõ tâm tư. Bánh bao nhỏ cầm lấy tay nàng cười khanh khách, một chút cũng không có dáng vẻ mệt mỏi như trước đây.

Nó ngược lại không phải là giả vờ, quả thật bị hù dọa cho sợ. Bất quá một đường bị Phong Lăng Hề ôm đi về nó đã bình tĩnh lại, nghĩ đến lúc từ trên quầy ngã xuống thì nó rõ ràng cảm giác được Dạ Tinh cách nó gần một chút thì đột nhiên không sợ hãi.

Cái đầu nhỏ của nó đương nhiên sẽ không nghĩ đến Dạ Tinh vốn là phải cứu nó. Kết quả lại bị Hoàng Vũ Mặc giành trước một bước, cho nên mới không có đại khai sát giới* phức tạp như vậy. Nó chỉ là trực tiếp cảm thấy có tinh tinh ở đây thì mình sẽ không có gặp nguy hiểm, cho nên không cần thiết phải sợ hãi.

(*Đại khai sát giới: xuống dao giết người / thỏa sức chém giết.)

Dạ Tinh bảo vệ trong bóng tối cũng là cách khoảng cách nhất định, bánh bao nhỏ bị nhiều bao vây ở bên quầy hành như vậy ngăn cản tầm mắt của Dạ Tinh tầm mắt, cho nên mới phải để cho người thực hiện được. Đây cũng là nguyên nhân vì sao Phong Lăng Hề nhìn thấy bánh bao nhỏ bị bao vây đã nhắc nhở Khởi Vân chú ý.

Mà ý thức được nếu như bánh bao nhỏ có chuyện, Dạ Tinh phải cứu nó khẳng định là phải giải quyết những người vây quanh kia thì mới có thể tiếp cận bánh bao nhỏ; mà Dạ Tinh vừa ra tay cho dù là không có thương tổn đến người cũng tất nhiên cần phải xốc những người kia lên chứ?

Ở trong đó lại còn có Mộ Dung Cầm và Âu Dương Lăng Ca. Nếu như Mộ Dung Cầm nhất quyết nói Dạ Tinh muốn giết bọn họ, đến lúc đó tuyệt đối trăm miệng cũng không thể chối cãi.

Bất quá loại chuyện chịu tiếng xấu thay cho người khác này sẽ không xuất hiện. Bởi vì Dạ Tinh khi đó là thật sự trong lòng muốn giết, nếu như không phải Hoàng Vũ Mặc nhanh tay lẹ mắt thì cửa

hàng ngọc khí kia thật sự sẽ bị tàn sát một phen. Cho nên tội danh này là thật sự không tính là chịu tiếng xấu thay cho người khác.

Đối với Dạ Tinh, bánh bao nhỏ gần như có trực giác như dã thú, có thể cảm giác được sự tồn tại của nàng, cũng như có thể cảm nhận được tâm tình của nàng: "Tinh tinh?"

Dạ Tinh vội vàng thu lại một tai sát khí đang tiết ra, nhẹ nhàng hôn một cái lên mặt của nó, có động tác như bây giờ nàng đã thông thạo, không lại cứng ngắc giống như lúc vừa bắt đầu vậy: "Buổi tối để cho rắn và hồ ly ở bên cháu."

Được rồi, bạc băng và tiểu hồ ly ở trong mắt Dạ Tinh cũng chỉ là rắn và hồ ly mà thôi.

Bánh bao nhỏ ngoan ngoãn gật đầu, Dạ Tinh rất ít mở miệng nói chuyện. Cho nên nàng một khi nói cái gì bánh bao nhỏ cũng sẽ rất nghiêm túc lắng nghe, ghi nhớ ở trong lòng.

* * *

Vân Thiển sau khi bị đuổi về nhà trọ mới thở phào nhẹ nhõm, hắn là thật sợ Phong Lăng Hề lột da rút gân hắn.

Lúc này bình tĩnh lại hắn mới phát hiện ngực thật đau, quả thật khó có thể chịu đựng. Tiểu thị thấy sắc mặt hắn trắng bệch, mặt mũi tràn đầy mồ hôi lạnh không khỏi rất là lo lắng. Bất đắc dĩ Vân Thiển hiện tại đau đến ngay cả lời cũng không nói ra được.

Cũng may sớm đã có người đi mời đại phu.

Đại phu sau khi xem nói là nội thương, yêu cầu phải điều dưỡng thật tốt. Thế nhưng là không thể dùng thuốc giảm đau, nếu không sẽ

ảnh hưởng tới thân thể.

Vân Thiển đau muốn chết đi, trong lòng không ngừng chửi bới Phong Lăng Hề, rõ ràng ác độc như thế!

Kết quả này cũng chưa tính cái gì, đại phu chân trước mới vừa đi thì hắn lại đột nhiên bắt đầu ngứa ngáy toàn thân, gãi đến tan nát cõi lòng lại đi tìm đại phu đến xem. Kết quả đại phu do dự nói có thể là trúng độc, thế nhưng không nói ra được là độc gì.

Vậy coi như xong, thế nhưng những vết xước kia bị gãi kia lại lập tức bắt đầu thối rữa. Đại phu nói chỉ có thể lóc thịt thối xuống hết thì vết thương mới có thể khép lại, nhưng toàn thân Vân Thiển đều ngứa, khắp nơi đều có vết cào xước da, đó chẳng khác gì là muốn lóc hoàn toàn một lớp thịt ở trên người hắn, loại đau khổ này người bình thường sao có thể chịu được chứ. Huống chi trên người nam tử lưu lại sẹo chẳng khác nào là phá huỷ.

Cũng may Vân Thiển thích đẹp, rõ ràng kiên trì không có đi gãi trên mặt. Cho nên trên mặt cũng không có chuyện gì, chỉ là phía dưới cằm có một đường vết cào xước.

Vết thương nghiêm trọng như vậy đại phu bình thường căn bản không dám ra tay. Cho nên đại phu kia mặc dù nói nên chữa trị như thế nào cũng không dám chữa trị, sơ sót một cái người này không phải đau đớn đến chết, chính là chảy máu đến chết. Người này vừa nhìn chính là gia đình giàu có, đến lúc đó xảy ra chuyện gì hắn cũng không gánh được trách nhiệm kia.

Đại phu kia bị ép đến cuống lên thẳng thắn nói: "Thịt thối này không có ẩm ướt bên trong, cũng không làm bị thương đến nơi

không nên bị thương, cứ như vậy thì không chết được người. Thế nhưng nếu như động đao thì không nhất định."

Trong lòng Tô Văn rất là tức giận, cho dù Vân Thiển thật sự làm chuyện thương thiên hại lý* cũng bất quá là một mạng đền một mạng, cần phải hành hạ hắn đến sống không bằng chết ư? Huống chi chuyện đến bây giờ đều vẫn không có biết rõ, hơn nữa Phong Sơ Tuyết căn bản cũng không có bị thương.

(*Thương thiên hại lý: chuyện sai trái, vi phạm đạo lý.)

Phong Lăng Hề đây quả thật là đang tàn nhẫn đánh vào mặt nàng mà.

Nàng mặc dù muốn cứu Vân Thiển, nhưng đại phu đều nói như vậy rồi nàng cũng không dám cương quyết bức bách đại phu chữa trị, chỉ sợ hoàn toàn ngược lại.

Dường như là đã qua dược tính thì Vân Thiển đã không cảm thấy ngứa. Thế nhưng nhìn thân thể mình buồn nôn như thế Vân Thiển thiếu chút nữa nổi điên, vẫn là Tô Văn an ủi một phen hứa hẹn nhất định sẽ mang thuốc giải đến cho hắn thì hắn mới hắn miễn cưỡng yên tĩnh lại. Vân Thiển cũng bị hành hạ mệt mỏi, rất nhanh thì ngủ thiếp đi. Bất quá bởi vì ngực còn đau nên ngủ không thế nào yên được.

Hành hạ một phen như vậy sắc trời đã trễ, thấy Vân Thiển tạm thời không có chuyện gì thì Tô Văn muốn ngày hôm sau lại đi tìm Phong Lăng Hề xin thuốc giải.

Nhưng là ai biết nửa đêm lại xảy ra chuyện.

Vân Thiển là bị ngực đau đớn hành hạ tỉnh lại, tiểu thị ở bên cạnh bàn coi chừng mơ mơ màng màng bị thức tỉnh, nhìn thấy cả phòng tối thui vội vã đốt đèn lên. Sau đó còn chưa kịp xoay người hầu hạ thì nghe được tiếng Vân Thiển sợ hãi thét chói tai.

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 109: Sóng Ngầm Mãnh Liệt

Đầu giường Vân Thiển là một cái đầu đẫm máu bị treo ở nơi đó, còn đang chảy máu xuống, mùi máu tanh xông vào mũi làm cho người muốn ói.

Vân Thiển nhìn gương mặt trắng bệch kia nhận ra đó là tiểu Kỳ, không khỏi càng kêu lên lớn tiếng, sắp bị hoảng sợ trong lòng nhấn chìm, đây là Phong Lăng Hề trả thù, nhất định là như vậy, ma quỷ! Thật là ma quỷ đáng sợ, nàng nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn, làm sao bây giờ? Hắn không muốn chết, không muốn chết!

Ngoại trừ bị một màn máu me đầm đìa kia làm sợ thì Vân Thiển càng sợ chính là Phong Lăng Hề không chịu buông tha hắn, rất sợ hắn cũng sẽ biến thành như tiểu Kỳ.

Hoảng sợ quá độ tự nhiên mắt tối sầm lại muốn ngất đi.

Lúc này một cây châm bạc từ trên nóc nhà bay tới, thân thể Vân Thiển đột nhiên run lên sau đó mông lung ý thức. Trong nháy mắt trở nên rõ ràng cực kỳ, muốn ngất đi cũng không được.

Tiếng thét chói tai kéo dài, Vân Thiển núp ở góc giường run lẩy bẩy, hai mắt dường như muốn trừng ra hốc mắt, hoảng sợ quét nhìn bốn phía, rất sợ sẽ có người đột nhiên nhô ra nâng đao đối mặt với hắn.

Tiểu thị kia bị tiếng kêu của hắn hù dọa vội vàng quay đầu kiểm tra, dựa vào ánh đèn vừa vặn nhìn thấy đầu giường có cái đầu hơi lung lay chảy máu xuống, thét to một tiếng thì hôn mê bất tỉnh.

Tô Văn bị tiếng kêu thức tỉnh, đạp cửa vào nhìn thấy đầu giường có cái đầu người kia thì sắc mặt trở nên tái nhợt, Phong Lăng Hề thật sự khinh người quá đáng!

Bị thức tỉnh không riêng gì Tô Văn, đám người bọn họ đều ở một cái sân tương đối yên lặng. Tiếng thét sợ hãi kia của Vân Thiển mặc dù không có làm thức tỉnh toàn bộ người trong nhà trọ nhưng đều đánh thức toàn bộ người trong sân.

Có không ít nam tử chạy tới xem trò vui, kết quả lại sợ đến mặt tái mét được tiểu thị đỡ trở về. Mộ Dung Cầm nhìn một màn này lại rất hài lòng, nàng đang ước gì Phong Lăng Hề và Tô Văn đánh nhau chết sống đây!

Hoàng Vũ Mặc nhìn lướt qua Vân Thiển, nghĩ thầm nam nhân này chính là đáng đời, đối với hài tử đáng yêu như vậy cũng có thể ra tay thật sự quá ác độc! Lại quét nhìn qua Tô Văn một chút, Ninh vương điện hạ không chút nào đồng tình, ngay cả nam nhân của mình cũng không quản lý tốt thì không trách được người khác. Phong Lăng Hề không có giết người ngay trước mặt đã là cho nàng thể diện, lại liếc mắt nhìn Mộ Dung Cầm trong lòng hừ mỉa mai, thật sự cho rằng nước Hoàng Vũ của nàng có thể tùy ý nàng ta làm loạn hay sao? Ngu ngốc!

Mỹ nhân hậu viện của Ninh vương điện hạ kỳ thật còn nhiều hơn Tô Văn nhiều, còn tất cả đều là mỹ nhân đa tài đa nghệ. Theo lý thuyết nhiều người thị phi nhiều nhưng một mực hậu viện của Ninh vương điện hạ vẫn luôn rất bình tĩnh, không có xảy ra chuyện gì bởi

vì tranh sủng mà chết, ngẫu nhiên có người dùng chút thủ đoạn cũng không thể nói là hung tàn ác độc.

Giống như Ninh vương quân Lục Nhã Âm, mặc dù là người có tâm cơ sẽ mưu tính vì mình nhưng cũng không coi là kẻ ác gì.

Thật không biết là ánh mắt của Ninh vương điện hạ hơn người hay là có cách trị gia.

Chuyện ồn ào lớn như vậy nhưng Phong Lăng Hề không hề lộ diện, tất cả mọi người đều cho rằng đây là Phong Lăng Hề ra tay. Thế cho nên những nam tử kia càng thêm kiêng kỵ Nhàn vương điện hạ, chỉ cần Nhàn vương điện hạ ở đây thì ngay cả lời nói cũng không dám nhiều lời.

Thế nhưng trên thực tế Phong Lăng Hề rất vô tội, chuyện này căn bản là không liên quan đến cô. Mặc dù đối với chuyện này cô không có chút nào bất ngờ.

Vân Tư Vũ là rất muốn đi xem trò vui nhưng có điều bị Phong Lăng Hề chơi đùa có chút tàn nhẫn. Mặc dù trong lòng ngứa, thân thể lại miễn cưỡng không muốn động, chỉ có thể cọ xát Phong Lăng Hề hỏi thăm là xảy ra chuyện gì.

Nhàn vương quân đại nhân thật sự coi Nhàn vương điện hạ là trở thành vạn năng. Bất quá Nhàn vương điện hạ thật đúng là không để cho hắn thất vọng cười nói: “Chàng cho rằng chỉ có chúng ta thương bánh bao nhỏ hả?”

* * *

Trong hỗn loạn hai bóng người từ lâu đã sớm rời khỏi, Duẫn Thiểu Thiên đuổi theo người phía trước líu ríu nói: “Dạ Tinh, tốt xấu

gì chúng ta cũng hợp tác quá một hồi, không cần lạnh lùng như thế chứ!”

Dạ Tinh tự nhiên không thể để ý tới nàng, vẫn quỷ dị như bình thường bay về phía trước.

Tiểu Kỳ là Dạ Tinh giết, cái đầu đẫm máu kia cũng là nàng treo ở đầu giường. Nàng không hề động tay giết Vân Thiển bởi vì nàng biết kết cục của Vân Thiển nhất định thê thảm, không cần nóng lòng nhất thời để cho hắn chết thoải mái như vậy.

Mà đâm Vân Thiển một châm để cho hắn không cách nào ngất đi lại là Duẫn Thiểu Thiên. Bất quá một châm kia không riêng là để cho hắn lúc này tỉnh táo mà trên châm bạc có bôi thuốc còn có thể để tinh thần của hắn nhất định phải chịu ảnh hưởng. Sau đó dễ dàng tinh thần hoảng hốt, khó có thể chìm vào giấc ngủ, nói đơn giản hẳn là suy nhược thần kinh.

Hiện tại một hồi hoảng sợ này tuyệt đối sẽ làm cho Vân Thiển lưu lại ấn tượng sâu sắc, thêm thần kinh suy nhược chỉ sợ mãi mãi cũng không thể thoát khỏi ác mộng dây dưa.

Hai người này ngược lại không phải hẹn rồi cùng nhau hành động, tính tình kia của Dạ Tinh cũng không thể bởi vì chút chuyện nhỏ này tìm người hợp tác, chỉ là vừa vặn đụng vào nhau.

Duẫn Thiểu Thiên không nghĩ tới Dạ Tinh không có cảm giác như thế, người lạnh lùng như thế lại sẽ đặc biệt báo thù cho bánh bao nhỏ.

Xem ra sức quyến rũ của tiểu công tử thật không phải lớn một cách bình thường, bất quá...: “Dạ Tinh, ngươi đến đây vậy an toàn

của tiểu công tử người nào chịu trách nhiệm?”

Dạ Tinh vẫn không để ý tới như cũ, giống như là chê nàng làm phiền nên đột nhiên tăng nhanh tốc độ, bay một cái đã không thấy tăm hơi bóng dáng.

Duẫn Thiểu Thiên tặc lưỡi nói: “Ỷ vào khinh công giỏi mà khi dễ người là không đúng.”

Mặc dù nói như vậy nàng cũng không có lại theo sau mà thảnh thơi đi trở về phòng của mình.

Lúc Dạ Tinh trở về thì bạc băng và tiểu hồ ly một con nằm ở bên trái của bánh bao nhỏ, một con ngồi xổm ở bên phải bánh bao nhỏ. Rõ ràng cũng không có ngủ gà ngủ gật mà tinh thần sáng láng bảo vệ, hiển nhiên trải qua chuyện vào ban ngày hai con vật này là thật sự có nghiêm túc tỉnh táo lại.

Bất quá hai con này vẫn còn có chút kiêng kỵ Dạ Tinh. Phong Lăng Hề ở trong mắt chúng là một đại ma đầu. Dạ Tinh ở trong mắt chúng cũng là một vị Sát Thần không thể trêu chọc.

Dạ Tinh cũng không có đuổi chúng nó đi chỉ là yên lặng nhìn bánh bao nhỏ đang ngủ một hồi lâu. Sau đó đưa tay sờ sờ tóc mềm mại của nó rồi mới ẩn đến chỗ tối.

* * *

Ngày hôm sau, hành trình không thay đổi nên đoàn người đi về phía Cảnh Sơn.

Vân Thiển mặt mũi tràn đầy tối tăm, sắc mặt tái nhợt, nhìn qua tiều tụy giống như là bệnh đến giai đoạn cuối vậy. Toàn thân che phủ

cực kỳ chặt chẽ, được hai tiểu thị chăm sóc cách đoàn người rất xa.

Phong Lăng Hề ra tay mặc dù không có muốn mạng hắn nhưng hắn hiện tại lại thật sự không dễ chịu, bị nội thương rất nghiêm trọng không nói lại bị Vân Tư Vũ hạ độc làm cho toàn thân thối rữa, hơn nữa Dạ Tinh còn mang đầu của tiểu Kỳ treo ở đầu giường hắn làm cho hắn vô cùng hoảng sợ. Thêm vào suy nhược thần kinh, trong đầu vẫn không ngừng chiếu lại một màn đẫm máu kia, làm cho hắn mỗi nghĩ đến một lần thì trái tim cũng không nhịn được thắt chặt. Sau đó lại liên lụy đến nội thương, đau đến phải hít vào, bây giờ hắn thật sự cảm giác như là đang kéo dài hơi tàn.

Mà thái độ của Tô Văn hôm nay đối với hắn giống như cũng biến thành lạnh lùng. Vốn là hứa hẹn đi xin thuốc giải cho hắn nhưng bây giờ giống như đã quên. Mặc dù vẻ mặt không hề dễ chịu nhìn Phong Lăng Hề lại là hoàn toàn không có ý tìm nàng tính sổ.

Đây tự nhiên không phải là không có nguyên nhân. Tối hôm qua sau khi nửa đêm bị đánh thức thì Tô Văn kêu tiểu thị bên cạnh Vân Thiển gọi đến thẩm vấn một phen.

Vốn là cũng không nghĩ có kết quả gì nhưng tiểu Kỳ đã chết rồi nàng chỉ có thể từ chỗ tiểu thị khác kiểm tra tiểu Kỳ có tiếp xúc với những người khác hay không. Đây là muốn chứng minh Vân Thiển trong sạch, sau đó nàng tự nhiên sẽ lấy lại công đạo cho hắn.

Thế nhưng không nghĩ tới hai tiểu thị kia bị hắn hù dọa một cái lại khai báo toàn bộ.

Lúc Vân Thiển dặn dò tiểu Kỳ làm việc thì lại hoàn toàn không có kiêng kỵ hai tiểu thị khác, thật không biết nên nói hắn quá dễ dàng tin tưởng người khác hay là quá ngu đây!

Có lẽ thật sự là bị tiểu thị đột nhiên xuất hiện lại đột nhiên mất tích kia chiều thành hư hỏng rồi, cộng thêm lúc hắn chưa xuất giá trước đây ở phủ Trấn quốc tướng quân lại được yêu thương sủng ái. Thế cho nên hắn làm chuyện đều muốn đến quá mức đơn giản.

Cũng đúng, ngay cả không muốn gả cho Nữ hoàng bệ hạ cũng có thể dễ dàng bãi bỏ hôn sự, còn có chuyện gì khó khăn?

Tô Văn vẫn cảm thấy Vân Thiển là bị oan uổng nhưng là kết quả thẩm vấn lại hoàn toàn chứng minh Vân Thiển là kẻ cầm đầu, điều này làm cho Tô Văn rất là thất vọng. Nàng không nghĩ tới Vân Thiển sẽ làm chuyện như vậy, mà lý do lại chỉ là bởi vì trên đường có người ở trước mặt hắn hé miệng âm thầm mỉa mai hắn đường đường con trai trưởng phủ Trấn quốc tướng quân lại đi làm thiếp cho người, mà Vân Tư Vũ chỉ là một đứa con thứ lại trở thành Chính quân của Nhàn vương, còn được Nhàn vương độc sủng.

Vân Thiển hiện tại mặc dù đã là bình phu, địa vị ngang hàng với Chính quân nhưng vừa bắt đầu là lấy thân phận Thị quân tiến vào cửa, rốt cuộc cũng là không khác nhau; nói thí dụ như: quản chuyện trong nhà là Vân Dật đang quản, trừ phi Vân Dật phạm sai lầm lớn gì thì nếu không không tới phiên hắn.

Kỳ thật dọc theo đường đi bởi vì có người nước Phượng Thiên ở đây nên tất cả mọi người quốc người đều là thu lại. Mặc dù có người thấy không quen Vân Thiển vênh vang đắc ý, âm thầm mỉa mai vài câu nhưng cũng rất có chừng mực sẽ không thái quá.

Thế nhưng một mực gặp Vân Thiển tâm tình không tốt lại bị người đánh trúng, lửa giận tự nhiên là cháy lên hừng hực cần phải trút giận, hơn nữa hắn vốn là vẫn không hợp với Vân Tư Vũ. Vốn là đã muốn tranh thắng thua với y bây giờ lại bị người cười nhạo hắn

không bằng Vân Tư Vũ, tự nhiên trong lòng không cam lòng muốn dạy dỗ Vân Tư Vũ.

Thế nhưng kinh nghiệm từ lúc trước đều nói cho hắn biết Vân Tư Vũ không dễ bắt nạt như vậy. Vì vậy hắn chọn lựa bánh bao nhỏ yếu đuối dễ bắt nạt nhất, hắn muốn nhìn một chút bộ dáng Vân Tư Vũ hối hận không kịp, đau lòng gần chết để trút cơn giận.

Nhưng là lại không nghĩ tới chọc lửa thiêu thân, rơi vào cảnh thê thảm như bây giờ vậy.

Vân Thiển tự nhiên không biết Tô Văn đã biết chuyện hắn làm, cũng không có nhận ra được hai tiểu thị bên cạnh ngày hôm nay quá mức cẩn thận từng li từng tí một. Hắn chỉ là thầm hận Tô Văn lạnh lùng không thôi, đối với chuyện Tô Văn đi chung với Vân Dật cũng càng thêm căm ghét.

Hắn bây giờ là vạn không dám lại đi trêu chọc Phong Lăng Hề, liên quan đến bánh bao nhỏ và Vân Tư Vũ hắn cũng không dám lại đánh ý đồ xấu gì. Thậm chí vô tình hay cố ý cách thật xa, bất quá đối với Vân Dật thì trong hắn lại thầm hận không thôi.

Duẫn Thiểu Thiên nhìn Vân Thiển tặc lưỡi nói: “Lại còn đến leo núi, thật sự là trải qua được hành hạ.”

Bộ dáng Vân Thiển như vậy xác thật nên nằm trên giường nghỉ ngơi mới đúng. Tô Văn cũng nói cho người đưa hắn trở lại kinh thành nhưng bất đắc dĩ Vân Thiển chết sống không chịu. Cuối cùng cũng là do hắn, ngược lại hiện tại Tô Văn cũng không quá muốn để ý đến hắn.

Bánh bao nhỏ sau một giấc ngủ ngon thì tinh thần sáng láng, không chút nào bởi vì chuyện hôm qua chịu ảnh hưởng. Ninh vương điện hạ bỏ lại Tô Văn và Mộ Dung Cầm vây quanh nó không ngừng lấy lòng, hoàn toàn không có dáng vẻ của Vương gia nhưng bánh bao nhỏ lại không thế nào để ý.

Bất quá Ninh vương điện hạ càng nhăn nhó càng mạnh dạn, từ ăn đến chơi từng cái từng cái đưa về trước mắt của bánh bao nhỏ lắc, cười đến vô cùng nịnh nọt chỉ còn thiếu một cái đuôi lắc lư ở phía sau cái mông nữa.

Phong Lăng Hề không nói gì mà phát hiện Hoàng Vũ Hiên và Hoàng Vũ Mặc đúng là tỷ muội ruột, tuyệt đối không cần hoài nghi!

Âu Dương Lăng Ca hôm nay nhìn qua cũng có chút tiều tụy, tầm mắt nhìn Phong Lăng Hề và Vân Tư Vũ tương đương tối tăm. Phong Lăng Hề có thể đoán được nguyên nhân nhưng có điều không có để ở trong lòng.

Hoàng Ngọc Ngạn vẫn không có cảm giác gì như cũ, chỉ là thỉnh thoảng sẽ vô tình hay cố ý nhìn Phong Lăng Hề một chút sau đó rất nhanh lại dời tầm mắt đi.

Dọc theo đường đi nhìn như bình tĩnh không lay động nhưng trên thực tế là sóng ngầm mãnh liệt, không biết lúc nào thì sẽ bùng phát.

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 110: Bánh Bao Xấu Xa Đáng Ghét

Bất kể sống ngầm mãnh liệt thế nào thì Vân Tư Vũ hoàn toàn không quan tâm, chỉ là một lòng chú ý đến vấn đề an toàn của bánh bao nhỏ. Những người khác có âm mưu gì hắn căn bản chẳng muốn suy nghĩ.

Phong Lăng Hề thấy dáng vẻ hắn trông gà hoá cuốc có chút dở khóc dở cười, trước đây đơn giản là ngoài ý muốn, kinh ngạc vì tất cả mọi người đều quá đắc ý vênh váo mà hiện tại bị kinh ngạc một hồi. Khởi Vân đã đề phòng khắp người, Duẫn Thiểu Thiên cũng gắt gao đi theo. Bạc băng trốn ở trong ống tay áo của bánh bao nhỏ, mắt rắn không ngừng quét nhìn kẻ khả nghi. Tiểu hồ ly lại càng bất cứ lúc nào cũng có thể vươn móng vuốt sáng, ngay cả Hoàng Vũ Mặc đều quấn quít lấy bánh bao nhỏ không tha.

Dưới tình huống này nghĩ ra chuyện cũng khó khăn.

Không muốn Vân Tư Vũ đi chơi không thoải mái nên Phong Lăng Hề tự nhiên muốn tận lực để hắn thanh tĩnh lại. Vì vậy ôm hắn thỉnh thoảng táy máy tay chân muốn dời đi sự chú ý của hắn, cũng không thèm để ý những người khác bị động tác làm càn của cô làm cho mặt đỏ tới mang tai.

Vân Tư Vũ đỏ mặt, thỉnh thoảng trừng nàng một cái nhưng hoàn toàn không có tác dụng, cuối cùng thẳng thắn dừng lại nhìn về trên đất một hồi, nổi giận nói: "Ta đi không nổi."

Chỉ biết bắt nạt hắn, quá đáng ghét!

Vân Tư Vũ cũng không phải là không thích động tác thân mật của Phong Lăng Hề, chỉ là hắn biết mình có bao nhiêu cân lượng, không tiền đồ căn bản không chịu nổi trêu chọc. Đương nhiên hắn tuyệt đối không thừa nhận mình không đủ rụt rè, đơn giản là Phong Lăng Hề quá câu nhân làm hại hắn chỉ là không kìm lòng được mà thôi.

Cho nên hắn không đồng ý trước mặt mọi người quá mức thân mật với Phong Lăng Hề, nói chính xác là không muốn có người trơ mắt nhìn hắn và Phong Lăng Hề thân mật. Hắn lo lắng cho mình không cẩn thận mất hình tượng sẽ mất mặt.

Ở trước mặt một mình Phong Lăng Hề thì mất mặt không có gì nhưng ở trước mặt một đám người mà mất mặt... ừm... không được!

Phong Lăng Hề cúi đầu mỉm cười nhìn hắn: "Thật không thể đi nổi?"

Vân Tư Vũ bĩu môi, cười cái gì mà cười, lại muốn câu nhân, đừng hòng mơ tưởng.

Chỉ thấy Nhàn vương quân đại nhân rất có cốt khí hừ một tiếng, đầu uốn một cái không đếm xỉa đến nụ cười mê hoặc của Nhàn vương điện hạ.

Một đám người đều ngừng lại nhìn hai người, phần lớn ánh mắt phức tạp, có rất ít người có tư cách đó giống như Vân Tư Vũ cáu kỉnh với thê chủ như thế.

Âu Dương Lăng Ca lại càng nghiến răng nghiến lợi, Hoàng Ngọc Ngạn cúi đầu làm cho người không thấy rõ sắc mặt. Trên mặt Vân

Dật ngược lại rất bình tĩnh, chỉ là tay vô ý thức đưa lên sờ sờ cái bụng, trong lòng nhắc nhở mình có mấy người đã không thể lại nghĩ.

Vân Thiển nhìn thấy động tác của Vân Dật trong mắt xẹt qua một tia hung tàn, từ nhỏ được người thả ở trong lòng bàn tay nâng niu, chưa từng có người dám cướp đồ vật của hắn?

Tô Văn nhất định sẽ là của một mình hắn, ai cũng không thể cướp với hắn!

Trải qua chuyện hôm qua tâm lý của Vân Thiển dường như càng thêm bóp méo, điều này cũng rất bình thường. Vân Thiển chưa từng có chịu đến cái gì tính thật chất tổn thương nghiêm trọng, thế nhưng bây giờ lại bị hành hạ như vậy. Thân thể mục nát kia ngay cả chính hắn nhìn cũng muốn ói, nghĩ cũng biết Tô Văn không thể nào gặp mặt hắn, hơn nữa tinh thần không tốt suy nghĩ càng dễ dàng trở nên cực đoan. Thế nhưng một mực tâm lý lại còn không có vặn vẹo đến trình độ không có gì lo sợ, chỉ biết bắt nạt kẻ yếu không dám trêu chọc vào đoàn người Phong Lăng Hề, như vậy hắn bị ủy khuất tự nhiên đòi lại từ những chỗ khác.

Bị nhiều tầm mắt quay chung quanh như vậy, dù là Vân Tư Vũ không đếm xỉa đến bản lãnh của một loại người cũng không khỏi có chút không tự nhiên. Những người này sao lại tẻ nhạt như thế, ngắm cảnh thì ngắm cảnh, leo núi thì leo núi, trông nom chuyện của người khác làm gì chứ?

Bánh bao nhỏ vươn tay nhỏ cười ha ha nói: "Phụ thân xấu hổ..."

Vân Tư Vũ tức giận trừng mắt nhìn nó hừ nói: “Bánh bao xấu xa, con là phụ thân sinh, rõ ràng lại giúp mẫu thân con bắt nạt phụ thân!"

Bánh bao nhỏ cười khanh khách, cũng không biết nó tại sao lại cao hứng như vậy.

Phong Lăng Hề buồn cười nhắc nhở: "Sơ Tuyết cũng là nhi tử của ta, một mình chàng không thể sinh ra được đâu."

Kỳ thật lời nói này cũng không có chút nào rõ ràng nhưng ý nghĩ sâu xa hàm ẩn kia vẫn để cho không ít nam tử đỏ mặt.

Trên thực tế nguyên nhân lớn nhất làm cho người thẹn thùng như thế không phải lời Phong Lăng Hề nói, mà là Phong Lăng Hề người này phải thay đổi thành một nữ nhân bề ngoài xấu xí đi nói lời này khẳng định một nửa người thờ ơ không động lòng, một nửa người thầm mắng lưu manh.

Cho nên tướng mạo khí chất đều là rất quan trọng!

Nhàn vương điện hạ chỉ là nhếch môi cười cũng có thể làm cho người chịu không nổi thẹn thùng. Huống chi là như thế làm người thèm muốn?

Những người này tùy tính mục đích là theo tiếp khách quý nước Phượng Thiên. Âu Dương Lăng Ca tuổi không lớn lắm cho nên theo tiếp người du lịch tự nhiên cũng đều là một ít nam tử trẻ tuổi, tu luyện không đến nơi đến chốn vẫn không có định lực tốt như vậy, khó có thể chống lại sức quyến rũ của Nhàn vương điện hạ.

Vân Tư Vũ cũng nhìn ra, vì vậy hầm hừ trừng mắt nhìn Phong Lăng Hề. Phong Lăng Hề đưa tay vuốt vuốt lên gò má đang tức giận của hắn, nhếch môi cười nói: "Nếu như đã đi không nổi thì ta cõng chàng được không?"

Con ngươi của Vân Tư Vũ chuyển động tròn, rõ ràng đang đánh ý đồ xấu gì đó. Sau đó nặng nề gật đầu một cái, Phong Lăng Hề cũng không vạch trần hắn mà cõng người lên trên lưng.

Sau đó đoàn người tiếp tục lên đường, Phong Lăng Hề lại vô tình hay cố ý lạc lại ở phía sau. Mặc dù mọi người cũng không nhịn được muốn nhìn về phía hai người nhưng cũng không có ai không ngại ngùng đặc biệt quay đầu lại xem, đây cũng là cung cấp cho Vân Tư Vũ cơ hội.

Vân Tư Vũ không có ý tốt thử nhe răng, ở trên lưng Phong Lăng Hề không có chút nào thành thật. Các loại làm phiền, táy máy tay chân, lấy gậy ông đập lưng ông, làm hại Nhàn vương điện hạ thay lòng đổi dạ rất muốn giải quyết người ngay tại chỗ, ăn hết sạch sẽ.

Bất quá tâm tư như thế một chút cũng không có lộ ra.

Vân Tư Vũ thấy mặt mũi nàng tràn đầy bình tĩnh, bước chân trầm ổn, từng bước từng bước không loạn chút nào không khỏi rất là thất bại, hắn đã không có sức hấp dẫn như vậy ư?

Không đúng! Rõ ràng tối hôm qua cũng còn rất nhiều sức hấp dẫn mà.

Nhàn vương điện hạ hiện tại nội tâm đang tiến hành giao chiến với người trời, ăn hay là không ăn đây là một vấn đề, ăn thế nào đây càng là vấn đề!

Lại nói đều đang suy nghĩ ăn thế nào thì còn cân nhắc vấn đề ăn hay là không ăn sao?

Vân Tư Vũ không chút nào biết suy nghĩ của Phong Lăng Hề, chưa từ bỏ ý định mím mím môi, con ngươi đảo vòng quanh đầu

trộm đuôi cướp mà đưa tay tiến vào từ trong vạt áo của Phong Lăng Hề.

Sau khi phát hiện được hô hấp của Phong Lăng Hề rối loạn một hồi, tiến hành tốt thì cười cố ý thổi hơi về bên tai của nàng, đôi môi thỉnh thoảng dán sát vào bên tai của nàng còn duỗi ra đầu lưỡi quét nhẹ.

Phong Lăng Hề hít sâu một hơi bất đắc dĩ cười cười, quay đầu muốn hôn môi hắn nhưng rất nhanh bị Vân Tư Vũ né ra. Phong Lăng Hề cũng không thèm để ý bước nhanh đi về phía trước, sắc mặt vẫn bình tĩnh.

Vân Tư Vũ lại hù dọa luống cuống tay chân mà thu tay lại, còn thay Phong Lăng Hề đóng lại nửa vạt áo bên trong mở ra. Lúc này mới hơi hơi yên lòng nằm ở trên lưng Phong Lăng Hề, bất quá hắn linh cảm được nguy cơ không khỏi cau mày suy nghĩ làm sao thoát thân. Hắn chỉ muốn dạy dỗ Phong Lăng Hề một hồi mà thôi, cũng không định đưa dê vào miệng cọp.

Đáng tiếc hắn còn cái gì cũng không hiểu rõ thì Phong Lăng Hề từ đội ngũ phía sau đi tới phía trước nhất, sau đó nói với Hoàng Vũ Mặc: "Ninh vương điện hạ, ôn tuyền* ở Cảnh Sơn là tuyệt nhất, không ngại thì để cho tất cả mọi người đi thử xem."

(*Ôn tuyền: suối nước nóng.)

Ôn tuyền? Vân Tư Vũ cuối cùng cũng coi như hiểu rõ ý đồ của Phong Lăng Hề, không hiểu cũng không được rồi! Phong Lăng Hề lúc nói lời này dựa vào ống tay áo rộng lớn che lấp, ngón tay mập mờ vuốt nhẹ lên trên đùi hắn, làm hại toàn thân Vân Tư Vũ căng thẳng lên giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ xù lông.

Thân thể cứng ngắc giật giật, muốn từ trên lưng nàng trượt xuống lại bị Phong Lăng Hề đúng lúc trở tay trói lại eo hắn, nhìn như chỉ là đỡ hắn mà thôi lại làm cho hắn không thể động đậy. Vân Tư Vũ căm giận trừng mắt, ghét nhất người có võ công tốt hơn hắn!

Cảm giác được hắn nhìn chằm chằm khóe môi Phong Lăng Hề hơi nhếch lên, đầu ngón tay cảnh cáo trượt trên eo hắn hai lần, đổi lấy ánh mắt càng thêm hung tợn nhìn chằm chằm.

Vân Tư Vũ trừng một lúc thành thật thả lỏng thân thể nằm trên lưng nàng, quên đi, kiêu khích cái gì thì cứ làm, hắn mặc kệ!

Bất quá hắn không phải là sợ nàng, hắn chẳng qua là cảm thấy đánh nhau khó coi mà thôi.

Hoàng Vũ Mặc đang cầm một miếng bánh táo đút cho bánh bao nhỏ ăn, khóe miệng đều sắp toét đến mang tai, phải biết nàng quấn lâu như vậy bánh bao nhỏ mới rộng lượng bằng lòng mở miệng nhỏ ăn đồ của nàng.

Nghe được lời Phong Lăng Hề nói Hoàng Vũ Mặc sửng sốt một chút, ngâm ôn tuyền xác thực nằm trong kế hoạch của bọn họ. Bất quá vốn là bọn họ không có ý định ngay lập tức đi ngâm ôn tuyền. Bất quá Phong Lăng Hề nếu đã nói như vậy thì Hoàng Vũ Mặc cũng thay đổi kế hoạch, ai bảo nàng hiện tại đang "ngấp nghé" nhi tử bảo bối của người ta chứ!

Vì vậy một đám người còn chưa kịp thưởng thức cảnh đẹp xong thì cùng nhau đi về phía ôn tuyền trong truyền thuyết.

Trong đoàn người này không có mấy người đến Cảnh Sơn ngâm qua ôn tuyền, xác thực xem như là truyền thuyết tự nhiên cảm thấy

rất hứng thú, cho nên dù sao cũng chẳng có ai có ý kiến gì.

Đoàn người đi vào một trang viên rất lớn, đám người này thân phận không phải bình thường nên người tiếp đón tự nhiên cũng thân phận không thấp, đúng mực, ngược lại có mấy phần khí khái làm cho Hoàng Vũ Mặc sinh ra mấy phần thưởng thức.

Những nam tử này thân phận cao quý đều có tiểu thị đi theo, cũng không cần người trong trang viên hầu hạ, chỉ cần cho người mang đến gian phòng của mình là được.

Trang viên an phận lịch sự tao nhã làm cho người thấy lòng vui vẻ, tất cả mọi người đến đây đều hào hứng, ai cũng không có chú ý tới Phong Lăng Hề và Vân Tư Vũ biến mất lúc nào.

Tiến vào gian phòng, Phong Lăng Hề không hề liếc mắt nhìn ôn tuyền kia một chút mà trực tiếp đè Vân Tư Vũ ở trên giường nệm muốn làm gì thì làm.

Vân Tư Vũ ý loạn tình mê đột nhiên tia sáng lóe lên ngồi dậy vội la lên: "Bánh bao nhỏ đâu?"

Phong Lăng Hề hơi sơ suất không đề phòng thiếu chút nữa bị hắn hất ra, không khỏi có chút buồn rầu ôm hắn hôn nồng nhiệt một hồi, môi lưỡi quấn quýt mơ hồ tràn ra một câu: "Có người sẽ chăm sóc nó..."

* * *

Bánh bao nhỏ không thể ngâm ôn tuyền, bất quá nó cũng chơi đến rất vui vẻ, chưởng quản trang viên là một nữ tử trung niên, nụ cười rất vui vẻ, sẽ không làm cho người cảm thấy giả tạo khách sáo,

cũng sẽ không có cảm giác xu nịnh lấy lòng, trong mắt mang theo ánh sáng, rõ ràng cho thấy người thông minh lanh lợi.

Sau khi cho người đi theo đoàn người đưa vào gian phòng thì đi theo bánh bao nhỏ tìm rất nhiều đồ chơi tốt cho nó. Bất quá bánh bao nhỏ cũng không phải đặc biệt cảm thấy hứng thú.

Khởi Vân nhìn dáng vẻ có chút buồn bực của chưởng quản cười nói: "Thích di, không phải ngươi biết rất nhiều chuyện xưa hay sao? Nói một chút với tiểu công tử đi, nó sẽ thích."

Thích chưởng quản nhìn chằm chằm bánh bao nhỏ một lúc, ánh mắt hoài nghi nhìn về phía Khởi Vân, những chuyện xưa kia của nàng thích hợp cho tiểu công tử nghe ư? Nếu là không cẩn thận dẫn tiểu công tử lên đường rẽ, Cung chủ còn không làm thịt nàng ư!

Bánh bao nhỏ nghiêng đầu nhìn Thích chưởng quản, nhướng mày lên suy nghĩ một lúc. Sau đó hỏi: "Ngươi có phải là đang khinh bỉ ta hay không?" Giọng điệu có chút không xác định, dáng vẻ của người này giống như đối với nó cũng không tệ lắm, nhưng tại sao không nói cho nó biết chuyện xưa?

Thích chưởng quản nhìn bộ dáng bánh bao nhỏ nghiêm túc đặt câu hỏi giật giật khóe miệng. Tiểu công tử rõ ràng biết từ ngữ khinh bỉ thâm ảo như thế, quả nhiên nàng không nên hy vọng hài tử của Cung chủ sẽ bình thường.

Vì vậy Thích chưởng quản cũng không có nỗi lo về sau, mặt mày hớn hở kể những chuyện lạ kia trong giang hồ cho bánh bao nhỏ nghe, rất có vài phần tư thế kể chuyện cổ tích, mà nàng vốn còn thật sự là kể chuyện cổ tích. Bởi vì bị Phong Lăng Hề vừa ý nàng khôn

khéo và khéo đưa đẩy giao tiếp có thủ đoạn mới bị đào tới làm chưởng quản tòa trang viên ôn tuyền này.

Bánh bao nhỏ mở to mắt ngồi nghiêm chỉnh, mặt mũi tràn đầy nghiêm túc lắng nghe, đôi mắt lập lòe kia có thể thấy được nó rất hưng phấn.

* * *

Phong Lăng Hề sau khi ăn người sạch sẽ xong thì còn muốn ôm người êm đềm một lúc. Kết quả Vân Tư Vũ lại đẩy nàng nói: "Đi xem bánh bao nhỏ một chút đi!"

Phong Lăng Hề bất đắc dĩ nói: "Chưởng quản sẽ chăm sóc nó."

Lúc Vân Tư Vũ không bị sắc đẹp của Nhàn vương điện hạ mê hoặc thì đầu phản ứng vẫn là rất nhanh, tự nhiên từ trong câu nói của nàng nghe ra một ít chuyện không muốn người biết. Bất quá hắn vẫn kiên trì cho Phong Lăng Hề đi xem một chút.

Phong Lăng Hề không lay chuyển được hắn, ôm hắn vào trong ôn tuyền rồi hôn lên trên trán hắn một cái nói: "Chàng ngâm trước đi." Lúc này mới rời khỏi.

Lúc Phong Lăng Hề đi vào đại sảnh thì nhìn thấy bánh bao nhỏ ngồi ở trên đùi Khởi Vân, mắt cũng không chớp mà nhìn Thích chưởng quản, trên khuôn mặt nhỏ nhắn theo chuyện xưa phát triển hiện ra các loại vẻ mặt.

Lúc này Thích chưởng quản đang nói đến nhi tử và nữ nhi của hai giang hồ lưỡng tình tương duyệt, nhưng bởi vì phát hiện là kẻ thù nhiều năm trước chỉ có thể đao kiếm đối mặt. Bánh bao nhỏ nghe đến đây mặt mũi tràn đầy đau buồn rưng rưng muốn khóc, vẻ

mặt đó làm cho người đau lòng, làm hại giọng nói của Thích chưởng quản càng ngày càng nhỏ, cuối cùng nói không được nữa.

Thích chưởng quản vừa khép miệng lại thì bánh bao nhỏ rốt cục phát hiện Phong Lăng Hề, không khỏi vươn tay về phía mẫu thân nói: "Mẫu thân..."

Thích chưởng quản vội vàng đứng lên hơi khom lưng: "Cung chủ..."

Vốn nàng là một chưởng quản nhỏ rất khó có cơ hội biết Cung chủ Thánh Cung vĩ đại. Bất quá bởi vì nàng được Phong Lăng Hề tự mình đào tới, cho nên may mắn biết được vị Cung chủ đại nhân này trong truyền thuyết, trở thành đối tượng hâm mộ ghen ghét trong mắt của những chưởng quản nhỏ khác.

Phong Lăng Hề gật đầu một cái đến ôm lấy bánh bao nhỏ cười nói: "Làm sao vậy? Rất đau lòng?"

Bánh bao nhỏ ôm cổ của mẫu thân cọ cọ, quẹt cái mũi nhỏ nói: "Mẫu thân, con nhất định không cho tinh tinh tổn thương mẫu thân và phụ thân..."

Phong Lăng Hề nhíu mày, mặc dù Dạ Tinh giống như không lý do gì muốn đối phó cô và Vân Tư Vũ. Thế nhưng được bánh bao nhỏ bảo vệ vẫn làm cho cô rất hài lòng, quả nhiên vẫn là phụ mẫu quan trọng một chút.

Ai biết bánh bao nhỏ lại nói tiếp: "Con sẽ không giết tinh tinh..."

Sắc mặt của Phong Lăng Hề cứng đờ, sau đó trực tiếp nhét bánh bao nhỏ vào trong ngực của Khởi Vân xoay người rời đi.

Bánh bao nhỏ xấu xa không có lương tâm!

Tư duy của bánh bao nhỏ cô cũng hiểu rõ, nghe xong chuyện xưa như vậy cảm nhận được nhi tử và nữ của hai giang hồ rất bất đắc dĩ. Nó tự nhiên là cho rằng đối phương giết phụ mẫu của mình, vậy mình nhất định phải giết đối phương báo thù. Nó không muốn giết Dạ Tinh, cho nên không cho Dạ Tinh giết phụ thân và mẫu thân. Vì vậy, suy nghĩ một hồi bánh bao nhỏ thật sự chính là đang lo lắng cho tinh tinh nhà nó! Cũng khó trách Nhàn vương điện hạ sẽ bực bội.

Bánh bao nhỏ vô tội chớp mắt, mẫu thân sao lại tức giận như vậy chứ? Chẳng lẽ nào mẫu thân muốn cho tinh tinh giết bà?

Phong Lăng Hề giận đùng đùng đi về phía gian phòng của Vân Tư Vũ. Bởi vì quá tức giận cho nên không chú ý tới người bên trong lao ra, thiếu chút nữa bị đụng vào. Bất quá Nhàn vương điện hạ thân thủ tuyệt vời tránh thoát một kiếp, người kia lại lảo đảo thiếu chút nữa ngã xuống đất. Sau khi chật vật đứng vững thì mặt mũi tràn đầy vội vàng tiếp tục đi về phía trước.

Thế nhưng vừa đi được hai bước lại đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn về phía Phong Lăng Hề hai mắt sáng ngời. Sau đó vội vàng nói: "Nhàn vương điện hạ, điện hạ nhà chúng ta đột nhiên té xỉu, ngài mau đi xem một chút đi!" Người này không phải ai khác chính là tiểu thị bên cạnh Hoàng Ngọc Ngạn - Minh Tuyên.

Phong Lăng Hề khẽ cau mày, Minh Tuyên thấy nàng không vui vội vàng nhanh tay kéo nàng, trong miệng nói: "Nhàn vương điện hạ, Nữ hoàng bệ hạ nói ngài biết y thuật, Minh Tuyên cầu xin ngài, đi xem xem điện hạ đi!" Trong lời nói đã mang theo tiếng khóc.

"Được rồi." Phong Lăng Hề cau mày vung mở tay hắn ra mới nói: "Đi thôi!"

Mặc dù không vui khi tiếp xúc với Hoàng Ngọc Ngạn nhưng cô nếu thật sự thấy chết mà không cứu lại có chút xin lỗi Hoàng Vũ Hiên.

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 111: Hoàng Tử Điện Hạ Chưa Từ Bỏ Ý Định

Minh Tuyên lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nói xin lỗi: “Là Minh Tuyên vượt quy củ.” Sau đó mang theo Phong Lăng Hề đi về phía gian phòng của Hoàng Ngọc Ngạn.

Minh Tuyên nhìn qua đúng là rất gấp, đi rất nhanh, hầu như chạy bước nhỏ đi tới gian phòng của Hoàng Ngọc Ngạn ở. Hắn vội vàng đẩy cửa ra, trong phòng sương mù lượn lờ có chút ngăn cản tầm mắt. Phong Lăng Hề sau khi đi vào gian phòng mới phát hiện Hoàng Ngọc Ngạn còn ngâm ở trong ao, có hai cung thị ở bên cạnh coi chừng.

Ánh mắt của Phong Lăng Hề lóe lên hỏi: “Bẩm báo cho Ninh vương điện hạ chưa?”

Minh Tuyên lo lắng liếc nhìn Hoàng Ngọc Ngạn nói: “Còn chưa, Minh Tuyên vốn là muốn đi tìm Ninh vương điện hạ, ai ngờ đúng lúc gặp được Nhàn vương điện hạ.”

“Thật sao?” Phong Lăng Hề không tỏ rõ ý kiến, giọng nói lạnh lùng thản nhiên làm cho Minh Tuyên có chút không tự nhiên.

Hoàng Ngọc Ngạn té xỉu mà hai cung thị kia lại không biết dìu hắn đi ra cứ mặc kệ hắn ngâm mình ở trong ôn tuyền, đây sẽ không phải là cách chăm sóc người chứ? Hay là cố ý muốn cho người tới xem một chút dáng vẻ không mặc quần áo của Hoàng tử mình?

Lẽ nào Minh Tuyên muốn tìm Hoàng Vũ Mặc đến là vì nhìn thấy bộ dáng này của đệ đệ mình?

Tầm mắt đảo qua từ một bên trên mặt đất kia khó có thể làm cho người phát hiện một chút bột màu trắng. Trên mặt của Phong Lăng Hề nhìn không ra cái gì chỉ là đứng cạnh bờ ao mở miệng nói: “Đi thông báo cho Ninh vương điện hạ biết, còn có nói một chút chuyện gì xảy ra.”

Nghe vậy một tiểu thị vội vàng chạy ra ngoài, Minh Tuyên thì lại lắc đầu nói: “Không biết, điện hạ đột nhiên thì ngất đi.”

Lúc này Âu Dương Lăng Ca đột nhiên đến đây, gian phòng của hắn ở ngay sát vách của Hoàng Ngọc Ngạn tự nhiên nghe được một ít động tĩnh.

Nhìn thấy quần áo của Phong Lăng Hề có chút ngổn ngang xung quanh, cần cổ lại còn có một chút dấu vết mập mờ lập tức sắc mặt trở nên hơi khó coi; lại nhìn Hoàng Ngọc Ngạn còn ngâm mình ở trong ôn tuyền thì sắc mặt càng là không tốt, không khỏi châm chọc nói: “Thì ra là Hoàng tử điện hạ nước Hoàng Vũ như thế...”

Hắn vẫn không có mất đi lý trí, biết không có thể gây nên hai nước phân tranh, cho nên câu nói kế tiếp không có nói ra. Thế nhưng ánh mắt xem thường kia làm cho Minh Tuyên và một tiểu thị khác đều giận tái mặt.

Theo lý thuyết, lời nói như vậy Âu Dương Lăng Ca không nên nói, đắc tội với Hoàng Ngọc Ngạn đối với hắn không có ích lợi gì, cho dù hắn là đến cầu thân là nước Phượng Thiên thăm dò nước Hoàng Vũ. Thế nhưng hắn dù sao cũng là muốn một thân một mình

ở nước Hoàng Vũ, mặc kệ hắn sau này thuộc về ai thì đắc tội Hoàng tử điện hạ rồi khẳng định là phải nếm chút khổ sở.

Thế nhưng hắn không cách nào bình tĩnh, nhìn Phong Lăng Hề một thân dấu vết kia đã làm cho trong lòng hắn không dễ chịu. Bây giờ lại tới một người Hoàng Ngọc Ngạn, muốn hắn làm sao tiếp nhận đây. Vốn là nữ tử chỉ thuộc về một mình hắn, bây giờ lại dính líu quan hệ với nhiều nam tử như vậy.

Trong sạch của nam tử còn quan trọng hơn tính mạng, Hoàng Ngọc Ngạn ngâm mình ở trong ôn tuyền bị Phong Lăng Hề nhìn như vậy trong sạch cũng không còn chỉ có thể gả cho Phong Lăng Hề; nghĩ tới đây Âu Dương Lăng Ca không khỏi đỏ cả hốc mắt nhìn về phía Phong Lăng Hề.

Đáng tiếc, Phong Lăng Hề ngay cả khóe mắt cũng không có cho hắn một cái. Minh Tuyên trừng mắt liếc Âu Dương Lăng Ca một cái, ngược lại là không có vào lúc này quát mắng hắn mà nói với Phong Lăng Hề: “Nhàn vương điện hạ ngài nhanh xem điện hạ một chút đi!”

Nhưng mà Phong Lăng Hề lại hoàn toàn không có dự định muốn tiến lên phía trước nhìn xem. Minh Tuyên không khỏi cau mày: “Nhàn vương điện hạ...”

Phong Lăng Hề khẽ nói: “Chết không được, chờ một lúc tự nhiên sẽ tỉnh.”

Nghe vậy trong lòng Minh Tuyên hồi hộp một hồi, Nhàn vương điện hạ nói như vậy là nhìn ra điện hạ tại sao lại té xỉu rồi ư?

Minh Tuyên thấp thỏm trong lòng, cẩn thận quan sát sắc mặt của Phong Lăng Hề nhưng cái gì cũng không thấy. Trong lúc nhất thời ai cũng không nói chuyện, trong phòng yên tĩnh có chút quỷ dị. Hoàng Ngọc Ngạn vẫn ngâm mình ở trong ôn tuyền, Phong Lăng Hề cũng không nói làm cho người dìu hắn đi ra.

“Hề?”

Tiểu thị kia của Hoàng Ngọc Ngạn vốn là đi tìm Hoàng Vũ Mặc nhưng chẳng biết vì sao ầm ĩ cho mọi người đều biết.

Vân Tư Vũ một mình ngâm ôn tuyền cảm thấy có chút nhàm chán, đang chờ Phong Lăng Hề trở lại kết quả lại nghe thấy ầm ầm, chờ nghe được nói Hoàng tử Ngọc Ngạn té xỉu thì hắn chạy tới trước những người kia một bước.

Liếc nhìn tình cảnh nơi này Vân Tư Vũ khẽ cau mày hỏi: “Làm sao vậy?” Phong Lăng Hề làm sao lại vừa vặn xuất hiện ở đây chứ? Vân Tư Vũ híp mắt nhìn về phía Hoàng Ngọc Ngạn đang ngâm ở trong ao, sắc mặt khẽ biến thành lạnh.

Phong Lăng Hề đưa tay giúp hắn sửa lại một chút y phục vội vàng mặc vào: “Không có việc lớn gì, bất quá là Hoàng tử Ngọc Ngạn té xỉu, đói bụng không?”

Minh Tuyên tàn nhẫn mà nhíu nhíu mày, nhìn ánh mắt của Phong Lăng Hề khó nén không quen. Chuyện điện hạ té xỉu như vậy ở trong mắt Nhàn vương điện hạ thì ra căn bản không phải là chuyện lớn gì, thậm chí còn không có quan trọng bằng bụng của Nhàn vương quân. Nếu như điện hạ nghe thấy nói như vậy còn không biết sẽ đau lòng bao nhiêu.

Vân Tư Vũ liếc nhìn Hoàng Ngọc Ngạn trong mắt có chút không vui, ôm Phong Lăng Hề cọ cọ nói lầm bầm: “Hề, lần sau đừng bỏ ta lại có được hay không?”

Kỳ thật Vân Tư Vũ vừa nhìn cũng biết, mặc dù Hoàng Ngọc Ngạn khỏa thân nhưng Phong Lăng Hề tuyệt đối không có làm chuyện gì không đúng mực. Bất quá vẫn có một chút mất hứng như thế là được rồi.

Hắn cũng không phải rời khỏi Phong Lăng Hề một lúc cũng không được. Bất quá hắn có chút mất hứng Phong Lăng Hề bởi vì người khác vứt hắn một mình ở nơi đó. Nếu như những người khác thì cũng chẳng có gì, một mực người này là Hoàng Ngọc Ngạn có ý đồ bất lương với Phong Lăng Hề. Mặc dù là Phong Lăng Hề không có tâm tư gì với Hoàng Ngọc Ngạn nhưng hắn cũng không thích hai người bọn họ ở bên nhau, đặc biệt là đơn độc ở bên nhau.

Lời này đơn giản là biểu đạt bất mãn một hồi, nhưng câu nói này của hắn lại làm cho Phong Lăng Hề đau lòng. Sau đó cẩn thận mà tỉnh táo lại một chút, cảm giác mình xác thật không đúng. Tại sao có thể vì người không liên quan mà bỏ lại tiểu mèo hoang của mình chứ?

Mặc dù sẽ không gặp nguy hiểm nhưng cũng là không nên. Mặc kệ nguyên nhân gì cảm giác bị bỏ rơi trước sau là không dễ chịu, điểm này cô là tự mình đã cảm nhận qua rồi không phải sao?

Lúc trước cô bởi vì bị nhà họ Phong coi trọng, người đàn bà kia sinh ra cô không phải vì một tờ chi phiếu rồi kêu cô trở lại nhà họ Phong sao, nói cô sẽ có cuộc sống tốt hơn, sau đó lấy cớ vì muốn tốt cho cô mà bỏ cô. Trên thực tế bà bất quá là biết chủ nhà họ Phong là ba của cô cũng sẽ không cho bà một danh phận, cũng sẽ

không đón bà trở về nhà họ Phong, cho nên bà thông minh chọn tiền mà không phải dây dưa không rõ.

Cô thật ghét cay ghét đắng cảm thấy tại sao có thể làm cho tiểu mèo hoang của cô phải chịu đựng một phen chứ? Lập tức không khỏi bảo đảm nói: “Sau này sẽ không.”

Nhàn vương điện hạ không chút nào cảm giác mình suy nghĩ đến vấn đề này quá nghiêm trọng. Vân Tư Vũ thật sự chính là có một chút mất hứng như thế, tuyệt đối không có cảm giác bị vứt bỏ, cái gì đau buồn lại càng ngay cả bóng dáng cũng không thấy.

Mặc dù cảm thấy Phong Lăng Hề nhìn qua quá mức trịnh trọng một chút. Bất quá Vân Tư Vũ đối với hứa hẹn của nàng rất hài lòng, ôm eo nàng nói: “Ta đói bụng.” Vận động tiêu hao quá nhanh.

“Vậy chúng ta đi tìm gì ăn.”

“Ừ.”

Mắt thấy Phong Lăng Hề và Vân Tư Vũ phải đi nên Minh Tuyên không nhịn được gọi nàng lại: “Nhàn vương điện hạ, ngài chẳng lẽ nào dự định mặc kệ điện hạ ư?”

Phong Lăng Hề liếc hắn một cái, thờ ơ nói: “Ninh vương điện hạ rất nhanh sẽ đến, bất quá trước khi nàng ta đến đây thì các ngươi vẫn là chú ý tốt hơn một chút, nơi này mặc dù có hộ vệ nhưng cũng không có thể bảo đảm không có hái hoa tặc trà trộn vào.”

Mọi việc đều có thể, điều này cũng không tính là chuyện giật gân gì nhưng ở nơi này nói tới chuyện nguy hiểm như vậy không sợ hù dọa đến không người khác hay sao?

Vân Tư Vũ bĩu môi, không có người đến là sẽ không kiếm được tiền.

Phong Lăng Hề nói như vậy tự nhiên không phải là quan tâm Hoàng Ngọc Ngạn. Hoàng Ngọc Ngạn té xỉu căn bản là không phải sinh bệnh mà là trúng thuốc mê, đó không phải là thủ đoạn của hái hoa tặc thường dùng hay sao?

Nghe vậy Minh Tuyên ngược lại thật sự là khẩn trương một hồi. Bất quá suy nghĩ nhiều quan lại quyền quý như thế tới nơi này chơi, như vậy an toàn của nơi này khẳng định là không có vấn đề, nghĩ tới cũng là yên lòng; đang muốn nói cái gì nữa lại nghe Vân Tư Vũ bỗng nhiên tỉnh ngộ nói: “Thì ra là có hái hoa tặc à! Hoàng tử Ngọc Ngạn không có sao chứ?” Bộ dáng kia hơi có chút bận tâm Hoàng Ngọc Ngạn có phải là đã bị hái hay không.

Hoàng Ngọc Ngạn vừa vặn tỉnh lại nghe thấy câu nói này không khỏi thay đổi sắc mặt, hốc mắt đỏ nhìn về phía Phong Lăng Hề: “Nhàn vương điện hạ...” Trong mắt mang theo vội vàng, giống như nóng lòng muốn cho nàng biết mình không có bị hái.

Bình tĩnh giống như quãng thời gian trước kia căn bản không nhìn thấy dáng vẻ của Phong Lăng Hề như hai người khác nhau, xem ra trước đây vẫn luôn ẩn nhẫn. Hắn đối với Phong Lăng Hề căn bản là vẫn không có chết tâm.

Minh Tuyên trợn lên giận dữ nhìn Vân Tư Vũ trách mắng: “Nhàn vương quân đây là ý gì? Đây là nguyền rủa điện hạ nhà ta hả? Hay là cố muốn hủy hoại danh tiếng của điện hạ nhà ta?”

Vân Tư Vũ bĩu môi nói: “Đây là quan tâm, điện hạ nhà ngươi đều bị hạ thuốc hôn mê, bản Vương quân đương nhiên phải quan tâm

một chút hái hoa tặc có gần thân thể hắn hay không!”

Cho rằng hắn không nhìn ra được hả? Y thuật hắn không có nghiên cứu gì nhưng thuốc độc thuốc mê cái gì hắn có thể so với ai cũng quen thuộc hơn.

Trúng thuốc mê nhưng chẳng có chuyện gì xảy ra, những cung thị này một chút cũng không có bị kinh sợ. Đương nhiên sẽ không thật sự có hái hoa tặc qua lại, như vậy vấn đề tại sao lại trúng thuốc mê này đã đáng giá nghiên cứu.

Bên cạnh Hoàng Ngọc Ngạn có ám vệ, mặc dù vẫn luôn không hề lộ diện nhưng chạy không thoát khỏi tai mắt cao thủ, Vân Tư Vũ cũng hiểu rõ.

Mặc dù loại tình huống ngâm ôn tuyền này ám vệ không dám đến quá gần, nhưng cũng sẽ không thất trách đến mức bị người lẻn vào còn không hề phát hiện thứ gì. Cho dù thật sự là người tiến vào có bản lãnh đó, không cho ám vệ phát hiện cũng không cho cung thị hầu hạ bên cạnh phát hiện, vậy thì tại sao chỉ làm Hoàng Ngọc Ngạn mê ngất lại không hề làm gì?

Hoàng Ngọc Ngạn đột nhiên giương mắt nhìn về phía Vân Tư Vũ, chống lại tầm mắt thẳng tắp nhìn chằm tới của Vân Tư Vũ đáy lòng khẽ run vội vã dời mắt đi, dường như còn có thể cảm giác được trái tim nhảy lên kịch liệt, Vân Tư Vũ biết hắn là trúng thuốc mê?

Đối mặt trong nháy mắt đó hắn rõ ràng cảm thấy Vân Tư Vũ rất đáng sợ, giống như ý nghĩ của hắn đều chạy không thoát con mắt của y, tại sao hắn có thể có cảm giác như vậy?

Phong Lăng Hề khẽ nói: “Hoàng tử Ngọc Ngạn vẫn là chú ý một chút vấn đề an toàn của mình nhiều hơn, bằng không bản vương trở về cũng không thể bàn giao với Nữ hoàng bệ hạ.”

Nói xong thì không tiếp tục để ý Hoàng Ngọc Ngạn mà nhìn về phía Vân Tư Vũ nói: “Không phải đói bụng hả? Chúng ta đi ăn cái gì ha.”

Thật sự cô rất không thích Hoàng Ngọc Ngạn dây dưa, cô cũng chán ghét có người tính toán cô như vậy, đáng tiếc một mực người thân của hắn lại có chút quan hệ với cô như vậy, không để cho cô có thể xuống tay độc ác.

Hoàng Vũ Hiên cho tới nay mặc dù thích nghiền ép cô nhưng là một người quân vương, đối xử với cô thật sự tốt đến mức không lời nào có thể nói. Nữ nhi này của Thái hậu đối xử với cô cũng rất tốt, mà Hoàng Vũ Mặc mặc dù thích tìm cô gây phiền phức nhưng vẫn đều rất có chừng mực. Hiện tại lại cứu bánh bao nhỏ, cô dù sao vẫn phải nhớ một phần ân tình, xem trọng thể diện nhiều người như vậy, Hoàng Ngọc Ngạn làm ra chút chuyện này cô đúng là thật không tiện tính sổ.

Vân Tư Vũ gật đầu một cái.

Hoàng Ngọc Ngạn nhìn hai người rời đi sắc mặt có chút tái nhợt, nước mắt ở trong hốc mắt đảo quanh, gắt gao cắn vào môi mới không có khóc lên, vẫn không được ư? Hắn đều liều lĩnh, ngay cả lễ nghĩa liêm sỉ cũng không để ý, nàng vẫn ngay cả một cơ hội nhỏ nhoi cũng không chịu cho hắn ư? Tại sao nàng không thích hắn?

Phong Lăng Hề chân trước vừa mới đi thì bên ngoài lại làm ồn lên, hầu như tất cả mọi người đều đến, xem ra đều là tới chứng kiến

chuyện Phong Lăng Hề không cẩn thận nhìn thân thể Hoàng tử Ngọc Ngạn.

Nếu như Phong Lăng Hề chịu dựa theo kịch bản, hoặc là hiện tại không chỉ có xem qua còn sờ qua.

Thế nhưng trên thực tế Phong Lăng Hề thật sự chưa từng thấy gì cả, Hoàng Ngọc Ngạn ngâm ở trong ao vốn là không lộ bao nhiêu, cộng thêm vào sương mù lượn lờ ảnh hưởng tầm mắt. Phong Lăng Hề không có hứng thú nhìn về Hoàng Ngọc Ngạn, tầm mắt chỉ xẹt qua đỉnh đầu của hắn mà thôi.

Minh Tuyên vội vàng chạy ra ngoài đóng cửa lại.

Hoàng Vũ Mặc vội vàng đi tới nhìn thấy hắn thì hỏi: “Ngọc Ngạn đâu?”

“Ninh vương điện hạ, điện hạ đã không sao rồi.”

Tiểu thị trong phòng đang giúp Hoàng Ngọc Ngạn mặc y phục. Bất đắc dĩ Hoàng Ngọc Ngạn hồn bay phách lạc, không có chút nào biết phối hợp, gấp đến độ trên đầu hắn đầy mồ hôi.

Ninh vương điện hạ yêu thương Hoàng tử điện hạ bao nhiêu hắn cũng biết, vạn nhất Ninh vương điện hạ xung động một cái vọt vào thì phải làm sao bây giờ?

Lục Nhã Âm nghe được lời Minh Tuyên nói thì không khỏi nhíu nhíu mày, lại nhìn hắn ngăn không để cho người đi vào, phỏng đoán là Hoàng Ngọc Ngạn không tiện. Vì vậy vội vàng kéo Hoàng Vũ Mặc sốt ruột nóng giận mà động viên khuyên lơn.

* * *

Vân Tư Vũ xa xa nhìn một đám người không khỏi lắc lắc đầu, Hoàng Ngọc Ngạn cũng thật là tùy hứng. Y chỉ sợ chưa bao giờ nghĩ tới, y nháo như vậy Hoàng Vũ Mặc sẽ lo lắng bao nhiêu chứ?

Vân Tư Vũ cũng lười suy nghĩ nhiều như vậy, lôi kéo Phong Lăng Hề đi tới đại sảnh.

Thích chưởng quản dặn dò người chuẩn bị thức ăn, sau đó tiếp tục bị bánh bao nhỏ lôi kéo kể các loại chuyện xưa. Duẫn Thiểu Thiên lười biếng dựa vào ghế ở một bên cười nói: “Vương gia, ngài nói người này có mệnh hệ gì chẳng lẽ không nên tìm đến ta sao? Không nghĩ tới danh tiếng của Vương gia còn vang dội hơn thuộc hạ nữa!”

Duẫn Thiểu Thiên cũng chính là trêu chọc một chút, dù sao ai cũng không biết nàng là Ma Y.

Phong Lăng Hề lạnh lùng liếc nàng một cái, sau đó lại trừng mắt nhìn bánh bao nhỏ lôi kéo Vân Tư Vũ ngồi rất xa, hiển nhiên còn đang bực bội.

Chỉ chốc lát sau, Hoàng Vũ Mặc lại dẫn một đám người chạy đến tìm Phong Lăng Hề, rất là nghiêm túc nói: “Ngươi nhìn thân thể Ngọc Ngạn nhất định phải cưới hắn!”

Đáy mắt của Phong Lăng Hề xẹt qua một tia lạnh, khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Tư Vũ cũng trầm xuống liếc mắt nhìn Hoàng Ngọc Ngạn, còn không hết hy vọng hả? Trên đời này nhiều nữ nhân như vậy tại sao nhất định phải cướp của hắn?

Phong Lăng Hề nhìn về phía Duẫn Thiểu Thiên, lười biếng mở miệng nói: “Duẫn Thiểu Thiên, cho ngươi cưới Hoàng tử ngươi đồng

ý không?”

Duẫn Thiểu Thiên yên lặng mà ngồi một bên vẽ vòng tròn, không có mắc mớ tới nàng tại sao phải kéo nàng vào chứ? Nàng vô tội mà!

Hoàng Ngọc Ngạn khiếp sợ nhìn Phong Lăng Hề một cái, nước mắt rơi lạch tạch xuống. Nàng cứ như thế chán ghét hắn, bất luận làm sao cũng không muốn cưới hắn ư? Thậm chí không tiếc đẩy hắn cho người khác?

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 112: Chọn Một Trong Hai

Hoàng Vũ Mặc cũng làm mặt lạnh đến: “Phong Lăng Hề!” Mặc dù nàng không giống như lúc trước nhằm vào Phong Lăng Hề như vậy nhưng lời này của Phong Lăng Hề xác thực quá đáng, không chút nào cân nhắc đến tâm tình của Hoàng Ngọc Ngạn.

Minh Tuyên cũng nổi giận, bất chấp thân phận lớn tiếng nói: “Nhàn vương điện hạ, cho dù ngài không thích điện hạ cũng không thể sỉ nhục y như vậy, ngài rõ ràng đã nhìn thân thể của điện hạ nhưng bây giờ lại không muốn nhận, đây rõ ràng là hành vi tiểu nhân mà!”

Phong Lăng Hề không khỏi cười lạnh, đây là rất sợ người khác không nghe được đúng không? Cô nhìn qua đúng là rất tốt cho người trêu chọc hay sao?

Thuốc mê Hoàng cung đại nội là ai hạ? Người dẫn cô vào gian phòng đó là người bên cạnh ai?

Hoàng Ngọc Ngạn vốn là lo lắng y thuật của Phong Lăng Hề quá tốt, nếu như hắn giả bộ bất tỉnh sẽ bị nàng phát hiện cho nên mới phải uống thuốc mê vào, nhưng không nghĩ ngược lại khóe quá hóa vụng, càng lộ ra nhiều kẽ hở.

Phong Lăng Hề lúc này là thật sự nổi giận, sự khoan dung của cô giống như làm cho người ngộ nhận là cô rất dễ bắt nạt.

Ngón tay nhẹ nhàng chuyển động ở trong lòng bàn tay của Vân Tư Vũ, động viên cơn giận của hắn cũng để cho mình bình tĩnh lại, nhếch nhếch môi tà mị cười nói: “Bản vương nhìn thấy thân thể điện hạ nhà ngươi, cũng nói điện hạ nhà ngươi chỉ là trúng thuốc mê cũng không lo ngại; còn hắn tại sao lại trúng thuốc mê, sau khi trúng thuốc mê đã xảy ra chuyện gì bản vương không quan tâm, cũng không đi suy đoán. Bất quá bây giờ nhìn các ngươi hao hết tâm tư muốn đổ thừa trên người bản vương như vậy thật là làm cho người không thể không hoài nghi các ngươi không phải là muốn cho bản vương đến đeo nỗi oan ức này chứ, đáng tiếc bản vương không phải có thể mặc người bắt bí, càng sẽ không thay người nuôi hài tử!”

Lời này rõ ràng đang ám chỉ, không, phải nói đã là công khai, rõ ràng chính là nói Hoàng Ngọc Ngạn mất trong sạch, cho nên mới vội vàng đổ tội cho nàng, muốn san bằng tất cả những thứ này.

Không ít người cũng không nhịn được nhíu mày, danh tiếng của nam tử quan trọng biết bao. Lời này của Phong Lăng Hề cũng quá mức một chút, cho dù sự thật đúng như lời nàng nói, nàng cũng không nên nói ra trước mặt nhiều người như vậy.

Nhưng cũng không ít người cười trên sự đau khổ của người khác. Âu Dương Lăng Ca tức giận xong lại chạy tới xem trò vui đối với tình cảnh hiện tại đặc biệt là thoả mãn. Hoàng Ngọc Ngạn ngấp nghé Phong Lăng Hề điểm này cũng đủ cho hắn chán ghét y!

Mà mắt thấy Phong Lăng Hề không kiêng dè chút nào thân phận của Hoàng Ngọc Ngạn, điều này cũng làm cho Mộ Dung Cầm có một chút ý nghĩ. Phong Lăng Hề đây rõ ràng là hoàn toàn không có để cho Hoàng Vũ Hiên ở trong mắt.

Mộ Dung Cầm nhìn xem không có ý tốt và Âu Dương Lăng Ca cười trên sự đau khổ của người khác. Tô Văn nhíu chặt lông mày, trong lòng đối với Hoàng Ngọc Ngạn cũng có chút ý kiến. Vị Hoàng tử điện hạ này thật sự là quá không biết nặng nhẹ, gây ra chuyện như vậy là muốn cho người của nước Phượng Thiên trở thành trò cười lúc trà dư tửu hậu sao? Cho dù không thèm để ý thanh danh của mình cũng nên suy tính một chút thể diện của nước Hoàng Vũ chứ.

Có lẽ là Hoàng Ngọc Ngạn không phải là không có nghĩ tới những thứ này, hắn vốn là mượn cơ hội này để cho Phong Lăng Hề không cách nào từ chối hắn. Nhưng mà lại không nghĩ rằng Phong Lăng Hề không nể mặt mũi như vậy, không thèm để ý danh tiếng hắn đường đường là Hoàng tử điện hạ, càng không thèm để ý đến mắt mặt nước Hoàng Vũ, tình nguyện mang chuyện làm lớn lên.

“Nàng...” Toàn thân Hoàng Ngọc Ngạn run rẩy. Nếu như không phải Minh Tuyên đỡ hắn thì phỏng đoán đã đứng không vững. Nàng rõ ràng nói với hắn như vậy, nàng cứ như vậy chướng mắt hắn, coi như là phá huỷ hắn cũng không muốn cưới hắn, nàng tại sao có thể vô tình như vậy chứ?

Sắc mặt của Hoàng Vũ Mặc đã âm trầm lại, tức giận nói: “Phong Lăng Hề, bắt nạt một nam tử như vậy ngươi còn là nữ nhân hay không?”

Hoàng Vũ Mặc không giống như Hoàng Vũ Hiên, ở trong lòng Hoàng Vũ Hiên thì trọng lượng của Phong Lăng Hề không thể nhẹ hơn Hoàng Ngọc Ngạn. Cho nên nàng sẽ không thiên vị ai, đúng chính là đúng, sai chính là sai.

Thế nhưng Ninh vương điện hạ lại không giống như vậy, rõ ràng là càng thân thiết hơn với Hoàng Ngọc Ngạn, đối với chuyện này nàng tự nhiên là nghiêng về phía đệ đệ của mình. Huống hồ mặc kệ để ai tới nói chuyện này chịu thiệt cũng là nam tử. Phong Lăng Hề vốn là nên phụ trách, nếu không Hoàng Ngọc Ngạn mặc dù là Hoàng tử, chỉ sợ cũng khó có thể tìm được một người tốt, gả đi chỉ sợ cũng sẽ không dễ chịu.

Không nghĩ tới Phong Lăng Hề không chỉ không muốn chịu trách nhiệm, bây giờ ngược lại nói ra những lời như vậy. Đây là muốn hoàn toàn phá huỷ cuộc sống của Hoàng Ngọc Ngạn, Ninh vương điện hạ nếu như không tức giận mới là lạ!

Vân Tư Vũ hừ mỉa nói: “Là có người tự rước lấy nhục chứ!” Hề là của hắn, thường là cướp với hắn đều không phải là người tốt.

Minh Tuyên thấy Hoàng Ngọc Ngạn khổ sở như vậy cũng không khỏi đỏ cả hốc mắt, tức giận nói: “Hành vi của Nhàn vương điện hạ như vậy sẽ không sợ người chế nhạo ư?” Minh Tuyên đi theo Hoàng Ngọc Ngạn là tiểu thị ở bên cạnh lâu nhất, tự nhiên càng thêm tận tâm hơn những người khác.

“Bản vương lưu lạc tới mức bị người bức hôn đã đủ làm cho người chế nhạo rồi.” Nói xong liếc mắt một cái nhìn về Duẫn Thiểu Thiên ở một bên yên lặng xem kịch vui.

Biểu hiện trên mặt của Duẫn Thiểu Thiên vừa thu lại khoát tay nói: “Vương gia không cần để ý đến ta.”

Đúng lúc này một giọng nói mềm mại vang lên: “Ta không muốn hầu cha... các ngươi đều là người xấu...”

Bánh bao nhỏ trợn tròn mắt, căm tức nhìn Hoàng Ngọc Ngạn và Hoàng Vũ Mặc.

“Hử... Sơ Tuyết...” Hoàng Vũ Mặc mặc dù tức giận hình vi của Phong Lăng Hề nhưng đối mặt với bánh bao nhỏ lại có chút luống cuống tay chân, còn có chút oan ức. Nàng là tỷ tỷ, đệ đệ bị người bắt nạt đương nhiên phải lấy lại công đạo, làm sao lại thành người xấu chứ?

Bánh bao nhỏ leo xuống từ trên người của Khởi Vân, loạng choạng đi tới trước mặt Hoàng Ngọc Ngạn, đưa tay đẩy hắn: “Chán ghét, tránh ra!”

Bánh bao nhỏ muốn đẩy Hoàng Ngọc Ngạn cũng là không thể, nhưng móng vuốt nhỏ của bánh bao nhỏ vẫn có chút lực sức lực; đẩy không ngã nhưng nhéo phải đau, nhào tới trên đùi của Hoàng Ngọc Ngạn đẩy một hồi. Sau khi không có hiệu quả thì tàn nhẫn nhéo hắn một cái.

Đối với bại hoại làm hại mẫu thân và phụ thân đều mất hứng thì không cần hạ thủ lưu tình!

Hoàng Ngọc Ngạn đột nhiên kinh ngạc kêu lên một tiếng, đau đớn trên đùi làm cho hắn theo bản năng đá chân. Bánh bao nhỏ hơi lớn một chút nhưng làm sao có thể so với sức mạnh hắn mất khống chế chứ.

Cũng may Phong Lăng Hề nhanh tay lẹ mắt bắt được bánh bao nhỏ, có kinh ngạc nhưng không nguy hiểm.

Hoàng Vũ Mặc nhìn bánh bao nhỏ bị đá bay ra ngoài cũng dọa cho phát sợ, thấy nó không có chuyện gì mới trầm mặt nhìn về phía

Hoàng Ngọc Ngạn: “Ngọc Ngạn!”

Hoàng Ngọc Ngạn thấy sắc mặt của Phong Lăng Hề âm trầm, ngay cả trong mắt của Hoàng Vũ Mặc đều mang theo trách cứ không khỏi đỏ cả hốc mắt; rõ ràng là Phong Sơ Tuyết nhéo hắn, sao lại giống như thành lỗi của hắn?

Nhìn dáng vẻ oan ức của Hoàng Ngọc Ngạn, Hoàng Vũ Mặc có chút nhẹ dạ. Thế nhưng bánh bao nhỏ nhìn qua càng thêm oan ức, mím miệng quẹt mũi nói: “Hầu cha quả nhiên đều là người xấu ác độc... chuyên ngược đãi bánh bao nhỏ...”

Lúc này, Vân Tư Vũ trước một khắc còn yên tĩnh quỷ dị, đột nhiên lại xù lông vọt tới trước mặt Hoàng Ngọc Ngạn cho hắn một cái tát vang dội, tức giận nói: “Hoàng tử ghê gớm thật! Đưa tới cửa thì nhất định phải nhận đúng không? Còn dám bắt nạt bánh bao nhỏ nhà ta, thật sự cho rằng bản Vương quân dễ ức hiếp?”

Bánh bao nhỏ trước đây thiếu chút nữa có chuyện đã làm hại Vân Tư Vũ căng thẳng không thôi. Bây giờ lại thiếu chút nữa ở dưới mí mắt hắn bị thương, Vân Tư Vũ nào còn bình tĩnh được nữa!

“Điện hạ...” Minh Tuyên kinh ngạc kêu thành tiếng, mọi người đều thấy được chỉ thấy trên mặt Hoàng tử Ngọc Ngạn xuất hiện năm dấu tay đỏ tươi, nửa bên mặt nhanh chóng sưng lên, có thể thấy được Vân Tư Vũ xuống tay thật độc ác.

Hoàng Vũ Mặc đã muốn nổi điên, cảm thấy cực kỳ đau đầu. Trong lòng nàng thật sự cũng không muốn Hoàng Ngọc Ngạn sẽ có quan hệ dính dáng đến Phong Lăng Hề, nhưng một mực Hoàng Ngọc Ngạn bị Phong Lăng Hề nhìn thân thể. Thế nhưng hiện tại tình huống như thế, bức bách Phong Lăng Hề cũng vô dụng. Hoàng Vũ

Mặc nhìn Hoàng Ngọc Ngạn bị đánh rồi trừng mắt nhìn Vân Tư Vũ, kết quả đổi lấy ánh mặt lạnh của Phong Lăng Hề và bánh bao nhỏ trợn lên giận dữ nhìn nàng.

Kỳ thật Ninh vương điện hạ bị kẹp ở giữa mới là người khó khăn nhất!

Hoàng Ngọc Ngạn cắn môi, cảm giác được những tầm mắt kia rơi ở trên người hắn, cảm thấy rất là khuất nhục. Nhưng mà hắn rơi vào tình trạng này lại không có được chút nào thương tiếc của Phong Lăng Hề.

Phong Lăng Hề không một chút nào quan tâm Hoàng Ngọc Ngạn làm sao, chỉ là kéo Vân Tư Vũ vào trong ngực nhìn bàn tay hắn ửng đỏ, đưa tay xoa xoa: “Giận đến hồ đồ rồi?”

Vân Tư Vũ đúng là giận đến hồ đồ rồi, hắn thật sự căn bản không cần lấy phương thức thô bạo như thế. Một nam tử yếu ớt ở trước mặt hắn thật đúng là không tính là cái gì, hắn tùy tiện phất tay một cái đều có thể giết chết hắn, sao lại dùng cách thê thảm như thế làm cho tay mình đều đánh đỏ.

Vân Tư Vũ mím mím môi: “Đau...”

Phong Lăng Hề nắm tay hắn hôn một cái, sau đó bánh bao nhỏ trong lòng cô cũng tới tham gia trò vui, cầm lấy tay Vân Tư Vũ để tới bên miệng thổi: “Phụ thân không đau...”

Mọi người không nói lời nào mà nhìn người một nhà ấm áp này, nhìn lại một chút Hoàng tử Ngọc Ngạn bị đánh đột nhiên cảm thấy rất là đồng tình, nhà người ta hạnh phúc như vậy hắn tạo sao nhất định phải đi phá hoại chứ?

Không biết có phải là quá tức giận hay không mà Hoàng Ngọc Ngạn đột nhiên nộ khí công tâm*. Cũng may có Minh Tuyên đỡ hắn: “Điện hạ...”

(*Nộ khí công tâm là vì đau khổ, tức giận mà hôn mê ngất xỉu.)

Hoàng Vũ Mặc sốt ruột nhìn về phía Hoàng Ngọc Ngạn, lại đảo mắt nhìn về phía Phong Lăng Hề. Phong Lăng Hề lại thật giống như không nhìn thấy vậy, không có một chút nào đồng tình, ngược lại cảnh cáo nói: “Lần này cứ như vậy quên đi, lần sau ta không ngại để cho người chảy chút máu đâu.”

Hoàng Vũ Mặc chống lại tầm mắt lạnh lẽo của nàng ta, hiểu rõ nàng không phải nói giả cho nên Phong Lăng Hề dễ dàng tha thứ cho Hoàng Ngọc Ngạn đã đến ranh giới cuối cùng.

Hoàng Vũ Mặc cũng không phải đứa ngốc, trước đây nghe nói Hoàng Ngọc Ngạn bị Phong Lăng Hề nhìn thân thể thì vội vàng. Bây giờ cẩn thận ngẫm lại lời nói của Phong Lăng Hề nàng cũng ý thức được một chút gì đó.

Mặc dù biết Phong Lăng Hề không có ý đồ kia với Hoàng Ngọc Ngạn nhưng mặc dù là dưới tình thế cấp bách Hoàng Ngọc Ngạn bị nàng ta nhìn thân thể thì Phong Lăng Hề cũng nên phụ trách. Nhưng mà bây giờ nhìn lại, chỉ sợ không phải dưới tình thế cấp bách bất ngờ, có tiểu thị hầu hạ hoàn toàn có thể trước tiên giúp Ngọc Ngạn mặc quần áo tử tế thì làm sao sẽ bị nhìn chứ?

Hoàng Vũ Mặc liếc nhìn hai mắt nhắm chặt, sắc mặt tái nhợt Hoàng Ngọc Ngạn không khỏi thở dài. Ngọc Ngạn làm sao cứ không chết lòng như thế, trong kinh thành tuấn kiệt không ít sao lại cứ một mực nhận định nữ nhân máu lạnh Phong Lăng Hề này chứ?

Phong Lăng Hề đưa tay ôm Vân Tư Vũ lắc lắc, trên mặt tia lạnh lẽo đã không còn, cười nói: “Đừng tức giận, tức giận rồi đau lòng lại là ta.”

Vân Tư Vũ nhìn nàng một cái, có chút oán niệm nói: “Đều do nàng trưởng thành như vậy.” Hắn cảm giác khắp nơi đều có uy hiếp.

Phong Lăng Hề nhắm thẳng cọ vào bên trong cổ của hắn gật đầu nói: “Là ta không phải, nếu không để cho chàng cào một hồi?”

Mọi người thấy tình cảnh này không khỏi cảm thán, hoàn toàn là đối xử khác nhau mà! Trong lúc nhất thời không khỏi càng thêm đồng tình với Hoàng Ngọc Ngạn. Ngươi nói Hoàng tử khỏe mạnh làm sao lại không thể sánh bằng một con thứ không được sủng ái của phủ Tướng quân chứ? Muốn thân phận có thân phận, muốn tướng mạo có tướng mạo, muốn tài tình có tài tình. Nhưng mà lại đưa tới cửa người ta cũng không muốn, thay đổi là ai cũng đều không cam lòng đi!

Đến bây giờ tất cả mọi người vẫn là không nghĩ ra Nhàn vương điện hạ rốt cuộc tại sao lại sủng ái Nhàn vương quân như vậy.

Vân Dật thu lại tầm mắt từ trên người hai người lại, cưỡng chế đè xuống trong lòng lần nữa bắt đầu một chút không cam lòng. Đến bây giờ nhìn thấy Phong Lăng Hề và Vân Tư Vũ ân ái như vậy hắn vẫn là không nhịn được hâm mộ, thậm chí có chút ghen ghét.

Bất quá hắn cũng là người thông minh, hiện cho tới bây giờ mặc kệ lại hối hận, dù không cam lòng đến đâu đều vô dụng. Nếu là làm ra chuyện gì không nên làm thì sẽ chỉ làm hắn vạn kiếp bất phục. Cho nên hắn chỉ có thể không ngừng nhắc nhở thân phận của hắn

bây giờ. Huống hồ Phong Lăng Hề cũng sẽ không thích hắn, nói không chừng trong lòng còn rất ghét hắn, dù sao...

Đưa tay vuốt ve bụng, Vân Dật cố gắng để cho mình thoải mái, hắn chỉ cần bảo vệ tất cả bây giờ nắm giữ là đủ.

Sắc mặt của Âu Dương Lăng Ca tuy khó coi có điều vẫn tính bình tĩnh. Vân Thiển hừ mỉa trong lòng một tiếng, nhưng cũng không dám lại nói châm chọc Vân Tư Vũ.

Lục Nhã Âm không nhịn được lắc đầu, Hoàng Ngọc Ngạn cố chấp rốt cuộc vẫn là hại chính mình, bây giờ thanh danh của y đều bị hủy. Mặc dù có thân phận Hoàng tử thì người khác cũng không dám nói gì nhưng tương lai chỉ sợ cũng là gả cho người, trong lòng thê chủ y cũng sẽ có một vướng mắc. Hy vọng trải qua chuyện lần này y có thể tỉnh táo một chút mới được, không nên lại u mê không tỉnh.

Trong lúc Phong Lăng Hề và Vân Tư Vũ thân mật thắm thiết thì bánh bao nhỏ trong ngực Phong Lăng Hề kháng nghị, nó sắp bị đè bẹp.

Duẫn Thiểu Thiên lắc đầu, Vương gia và Vương quân cũng thật không sợ dạy hư tiểu công tử mà!

“Mẫu thân...” Hai mắt của bánh bao nhỏ lóe sáng, một bộ dáng chờ đợi khen ngợi.

Phong Lăng Hề giả vờ không hiểu làm cho bánh bao nhỏ không khỏi cuống lên: “Mẫu thân, con giúp ngài đánh đuổi kẻ đáng ghét...”

“Cho nên?”

Bánh bao nhỏ đâm ngón tay oan ức mà nhìn mẫu thân.

Phong Lăng Hề buồn cười đưa nó kín đáo cho Khởi Vân, để nó đi tới chỗ không có ai chơi với tinh tinh.

* * *

Sau khi Hoàng Vũ Mặc cho người đi tìm đại phu trong trang viên đến xem cho Hoàng Ngọc Ngạn thì phát hiện Hoàng Ngọc Ngạn ngất đi là bởi vì bị rắn cắn.

Vừa nhắc tới rắn thì Hoàng Vũ Mặc một cách tự nhiên nghĩ đến bạc băng, lập tức không khỏi rất là căng thẳng, bạc băng độc như vậy cắn một cái hậu quả...

Đại phu vẫn luôn bảo đảm Hoàng Ngọc Ngạn bị cắn không nghiêm trọng, con rắn kia không có độc thì Hoàng Vũ Mặc mới hơi yên lòng. Bất quá rốt cuộc bị cắn một cái vẫn là phải chú ý nghỉ ngơi.

Hoàng Ngọc Ngạn bị bạc băng cắn một cái, mà tiểu hồ ly cũng không rãnh rỗi.

Một đám người đang muốn tản đi thì đột nhiên nghe một tiếng khàn, sau đó chính là thét chói tai.

Tay áo của Vân Thiển đột nhiên bị ngoại lực xé rách, lộ ra tay và cánh tay giấu rất kỹ, nhìn thịt thối muốn ói kia không ít nam tử đều bị kinh sợ kêu ra tiếng dồn dập lui về phía sau, dáng dấp kia giống như Vân Thiển có bệnh truyền nhiễm.

Vân Thiển vốn là hiện tại thân thể không tốt, bất quá là trong lòng có một hơi chống. Bây giờ nhìn ánh mắt những người này căm ghét

muốn ói không khỏi nộ khí công tâm, cũng hôn mê bất tỉnh.

Tuy nói Phong Lăng Hề không có động tay với Hoàng Ngọc Ngạn nhưng nàng cũng không có kiên trì tiếp tục để cho người dây dưa. Huống hồ còn chọc cho Vân Tư Vũ tức giận, lại suýt chút nữa làm tổn thương đến bánh bao nhỏ. Mặc dù là bánh bao nhỏ tự mình đi lên động tay trước nhưng ngàn sai vạn sai đều là người khác sai, bánh bao nhỏ bất quá là giúp mẫu thân và phụ thân mà thôi.

Vì vậy Nhàn vương điện hạ viết một phong thư, trực tiếp để cho Nữ hoàng bệ hạ lựa chọn. Một là làm cho Hoàng Ngọc Ngạn lập tức lập gia đình, hai là chờ nhặt xác hẫn, chọn một trong hai.

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 113: Ác Mộng Của Hoàng Ngọc Ngạn

Hoàng Vũ Hiên không nghĩ tới Hoàng Ngọc Ngạn lại còn chấp nhất với Phong Lăng Hề như vậy, rõ ràng Hoàng Ngọc Ngạn sau khi về kinh ngoại trừ yên lặng một chút không chút nào dáng vẻ biểu hiện ra hắn còn chưa từ bỏ ý định với Phong Lăng Hề. Bởi vậy lần du lịch này nàng mới cho hắn đi theo để giải sầu, không nghĩ tới lại gây ra chuyện phiền toái.

Vì để Hoàng Ngọc Ngạn không lại u mê không tỉnh, cuối cùng mang cái mạng nhỏ của mình đi chơi. Thế nên Nữ hoàng bệ hạ quyết định thật nhanh tìm cho hắn một mối hôn sự trực tiếp tứ hôn, chờ Hoàng Ngọc Ngạn về kinh thì thành hôn.

Lúc Hoàng Ngọc Ngạn thấy được thánh chỉ cố gắng càng nhanh càng tốt đưa tới thì dường như còn ở trong mộng, có chút không tin Hoàng tỷ sẽ cưỡng ép bức bách hắn như vậy. Chờ khi phục hồi lại tinh thần thì không khỏi buồn bực mà ném thánh chỉ từ trong tay ra ngoài, vừa vặn đập trúng vào cửa phòng Hoàng Vũ Mặc.

Hoàng Vũ Mặc nhặt cuộn thánh chỉ kia lên thở dài một tiếng khuyên nhủ: “Ngọc Ngạn, Hoàng tỷ cũng là vì muốn tốt cho đệ, đệ cũng đừng lại nghĩ đến Phong Lăng Hề nữa, đệ cũng biết nàng ta vô tình...”

“Đó là nàng bây giờ còn không thích đệ, chờ nàng thích đệ dĩ nhiên là sẽ đối xử dịu dàng giống như với Vân Tư Vũ vậy. Hoàng tỷ,

đệ không muốn lập gia đình, tỷ giúp đệ nói tốt với Đại Hoàng tỷ có được không? Đệ không muốn lập gia đình...” Nói đến đây thì hốc mắt đỏ lên.

Hoàng Vũ Mặc không chịu nổi nhìn hắn vừa đau lòng vừa khóc nên nàng lại nhẹ dạ, chỉ là Hoàng Vũ Mặc biết lần này mình không thể lại nhẹ dạ. Phong Lăng Hề sẽ không thích Hoàng Ngọc Ngạn, hắn tiếp tục như vậy chỉ có thể hại chính mình.

Chuyện tình cảm có ép buộc cũng không được, cho dù Hoàng tỷ thật sự tạo áp lực để cho Phong Lăng Hề cưới Ngọc Ngạn thì cuối cùng vẫn là hại hắn. Huống hồ Phong Lăng Hề căn bản là sẽ không bị cưỡng bức.

Lập tức lòng Hoàng Vũ Mặc hung ác nói ra: “Đệ cũng đừng nằm mơ, đệ cho rằng Hoàng tỷ ở kinh thành làm sao sẽ biết chuyện của đệ nhanh như thế, sao lại đột nhiên tứ hôn thay cho đệ?”

Hoàng Ngọc Ngạn nhìn nàng: “Không phải là Hoàng tỷ nói cho Đại Hoàng tỷ hả?”

“Tự nhiên không phải tỷ, là Phong Lăng Hề truyền tin cho Hoàng tỷ, cho tỷ ấy chọn lựa giữa để cho đệ lập gia đình và nhặt xác thay cho đệ.”

Hoàng Ngọc Ngạn ngây ngốc nhìn nàng, giống như nghe không hiểu nàng nói cái gì. Hoàng Vũ Mặc nhìn dáng dấp kia của hắn trong lòng cũng không dễ chịu, chỉ có thể an ủi: “Cố gắng dưỡng thương, không cần phải suy nghĩ nhiều như thế.”

Sợ Hoàng Ngọc Ngạn luẩn quẩn trong lòng nên Hoàng Vũ Mặc để ám vệ thời khắc đều chú ý đến. Tiểu thị bên cạnh Hoàng Ngọc

Ngạn cũng đã đặc biệt dặn dò.

Hoàng Ngọc Ngạn ngồi hồi lâu mới giống như là hiểu rõ lời Hoàng Vũ Mặc nói mà nhào lên trên giường khóc lớn một hồi. Bất quá hắn cũng không có làm ra chuyện gì tự hại đến mình mà là mang theo Minh Tuyên đi tìm Phong Lăng Hề.

* * *

Bởi vì không chỉ một người mà là hai người đều hôn mê bất tỉnh nên một đám người không thể làm gì khác hơn là ở lại trong trang viên.

Lúc này trời vừa mới hừng sáng, Phong Lăng Hề ôm Vân Tư Vũ gặm đến vui vẻ, bị người quấy rối nên sắc mặt được gọi là một cái âm trầm, ôm lấy Vân Tư Vũ lại gặm hai cái không chịu động, cô không nghe được, không nghe được...

“Nhàn vương điện hạ...”

Bất đắc dĩ ngoài sân tiếng ma âm chui vào lỗ tai, Phong Lăng Hề nhụt chí ngồi dậy buồn bực kéo y phục mặc lên trên người. Vân Tư Vũ nằm ở trên giường, trên mặt còn đỏ ửng nhìn nàng một lúc, đột nhiên cười ha ha.

Phong Lăng Hề một tay kéo hắn nhét vào trong ngực, cũng cầm y phục của hắn mặc vào thân thể hắn: “Cười trên sự đau khổ của người khác là đúng không? Đi cùng với ta!”

Vân Tư Vũ tùy ý nàng loay hoay, trong miệng lại cười nói: “Ta đi làm gì?”

“Tình địch tìm đến cửa chẳng lẽ chàng không muốn phòng bị cho tốt hả?”

“Nhìn phiền lòng.”

Phong Lăng Hề tiếp tục mặc y phục vào cho hắn hừ hừ nói: “Cùng đi, ăn không được xem trước một chút cũng được!” Nói xong lại hôn một cái trên môi của hắn.

Vân Tư Vũ ngã vào trong lòng nàng cười khanh khách: “Hề, sao nàng càng ngày càng sắc vậy?”

“Nói ta sắc? Cũng không biết là ai bắt đầu nhỉ.”

Hử... Vân Tư Vũ ngừng tiếng cười lại, khuôn mặt nhỏ nhắn càng đỏ hơn, nói lầm bầm: “Rõ ràng là nàng cố ý mê hoặc ta...” Rõ ràng cũng là bởi vì nàng quá câu nhân mới làm hại hắn càng ngày càng sắc.

Phong Lăng Hề cười đến gần gò má đỏ ngầu trên mặt của hắn gặm một cái, lúc này mới lôi kéo hắn ra cửa.

Nhìn thấy Hoàng Ngọc Ngạn và Minh Tuyên thì vẻ mặt của Phong Lăng Hề tự nhiên không hề dễ chịu, kéo Vân Tư Vũ ôm vào trong ngực lạnh lùng nói: “Hoàng tử Ngọc Ngạn có việc gì?”

Hoàng Ngọc Ngạn nhìn nàng cắn môi nói: “Hoàng tỷ tứ hôn cho ta.”

Không biết hắn bây giờ đến nói cho Phong Lăng Hề biết chuyện này rốt cuộc còn đang chờ đợi cái gì. Thế nhưng rất hiển nhiên Phong Lăng Hề sẽ không như ý hắn.

Phong Lăng Hề nhíu mày, động tác của Hoàng Vũ Hiên cũng không phải chậm: “Vậy chúc mừng!”

Hốc mắt của Hoàng Ngọc Ngạn đỏ ửng, khóe môi đều bị cắn ra máu. Minh Tuyên có chút không nhìn nổi tức giận nói: “Nhàn vương điện hạ...”

Đáng tiếc lời nói của hắn còn chưa ra khỏi miệng thì Phong Lăng Hề tùy ý phất phất tay, thân thể nửa phần chưa động “đùng” một tiếng. Đầu Minh Tuyên nghiêng qua một bên, thân thể thuận thế nghiêng một cái ngã xuống đất, nửa bên mặt trong nháy mắt sưng lên như bánh màn thầu, không chỉ có như vậy còn có máu tươi chảy ra khỏi khóe miệng, so với lúc Vân Tư Vũ đánh Hoàng Ngọc Ngạn thì nghiêm trọng hơn nhiều.

Phong Lăng Hề khẽ đảo mắt nhìn hắn từ trên cao xuống, lạnh lùng nói: “Bản vương là ai phải đến phiên ngươi đến quơ tay múa chân?” Xem ra thật sự tính khí của cô là càng ngày càng tốt. Nếu như lúc trước thì sao có thể khoan dung nhường nhịn đến có người một lần rồi hai lượt đến bắt nạt chứ.

Hoàng Ngọc Ngạn cũng bị dọa sợ, hiển nhiên không nghĩ tới Phong Lăng Hề chưa nói thì đã động tay chứ, hơn nữa còn ra tay nặng như vậy. Phong Lăng Hề trước đây nhường nhịn mặc dù không phải là bởi vì hắn nhưng cũng thật sự làm cho hắn không có chút nào sợ Phong Lăng Hề. Mặc dù người chung quanh trong lòng vẫn còn sợ hãi đối với cảnh Nhàn vương điện hạ đã từng giết người không chớp mắt kia.

Lúc này bánh bao nhỏ vừa đúng lúc được Khởi Vân ôm vào, vừa thấy Hoàng Ngọc Ngạn thì bàn tay nhỏ xòe ra chỉ một ngón tức giận nói: “Tiện nhân!”

Khởi Vân đi theo phía sau Thích chưởng quản không khỏi cứng đờ, xong rồi! Tiểu công tử thật bị nàng dạy hư!

Hoàng Ngọc Ngạn bị bánh bao nhỏ mắng như vậy oan ức hai ngày này tất cả đều hóa thành tức giận, trầm giọng nói: “Ngươi tính là thứ gì? Lại dám nhục mạ bản Hoàng tử, phạm thượng, người đâu, đánh cho bản Hoàng tử!”

Hiển nhiên hắn đã tức giận đến mức đã quên đối phương chỉ là tiểu hài tử chưa tròn một tuổi, hoặc là trong lòng hắn thật sự cũng giống như Âu Dương Lăng Ca căm ghét tồn tại của bánh bao nhỏ.

Toàn thân Vân Tư Vũ sát khí ứa ra, Phong Lăng Hề cũng cười mỉa một tiếng.

Hoàng Ngọc Ngạn tới nơi này bên người chỉ dẫn theo Minh Tuyên nhưng chỗ tối còn có ám vệ đi theo, ám vệ luôn luôn chỉ nghe theo mệnh lệnh của chủ nhân, sẽ không lo lắng nhiều chuyện khác. Hoàng Ngọc Ngạn bảo động tay thì các nàng tự nhiên là lập tức hành động.

Hiện tại cho dù là thể diện của Hoàng Vũ Hiên cũng che không nổi! Hai mắt của Phong Lăng Hề nhắm lại, nhẹ nhàng phun ra một chữ: “Giết.”

Dạ Tinh giống như là u linh nhẹ nhàng đi ra, mấy tên ám vệ trong nháy mắt toàn bộ tinh thần đều đề phòng. Các nàng vẫn không có phát hiện còn có một người như thế tồn tại, có thể thấy được người này công lực ở trên các nàng.

Chỉ là bất kể các nàng đề phòng thế nào thì trước sau cũng không phải là đối thủ của Dạ Tinh.

Đối với người dám động vào bánh bao nhỏ thì nghĩ cũng biết Dạ Tinh sẽ không hạ thủ lưu tình. Lúc nàng không tức giận thì giết người không thấy máu, lúc nàng tức giận thì đó chính là máu chảy thành sông.

Mấy tên ám vệ toàn bộ bị tách rời, trong sân bị làm cho máu chảy thành sông, mùi máu tanh dày đặc. Khắp nơi đều đỏ tươi làm cho sắc mặt của Hoàng Ngọc Ngạn trắng bệch, khom lưng ở một bên ói ra. Minh Tuyên cũng dọa sợ, co rúm trên đất run lẩy bẩy thậm chí đã quên đứng lên.

Bánh bao nhỏ bị Khởi Vân che mắt bất mãn mà vặn vẹo thân thể nhỏ ý đồ tránh thoát. Tại sao không cho nó xem tinh tinh? Người xấu!

Lúc Hoàng Vũ Mặc chạy tới đã nhìn thấy chính là một màn như vậy, lập tức đáy lòng run lên, nhớ tới Nữ hoàng bệ hạ đã từng nói: “Nếu như lúc Phong Lăng Hề làm ra thiếu chân cụt tay đầy đất lại vừa vặn bị Ngọc Ngạn nhìn thấy...”

Nhìn sắc mặt của Hoàng Ngọc Ngạn trắng bệch như tờ giấy, dáng vẻ ngay cả nước mật cũng muốn phun ra. nhìn lại một chút bộ dáng của Vân Tư Vũ mặt không biến sắc, nàng lần nữa xác định Phong Lăng Hề thật sự không thích hợp với Hoàng Ngọc Ngạn.

Hoàng Vũ Mặc muốn đi dìu Hoàng Ngọc Ngạn rời khỏi nhưng Phong Lăng Hề rõ ràng không dự định cứ như vậy quên đi. Nên cho thể diện cô đã cho, cô không thể vẫn dễ dàng tha thứ cho Hoàng Ngọc Ngạn cứ nháo như vậy.

Phong Lăng Hề chớp mắt một cái ra hiệu, Duẫn Thiểu Thiên mới vừa tới xem kịch vui trực tiếp ngăn cản Hoàng Vũ Mặc lại.

Hoàng Vũ Mặc hơi thay đổi sắc mặt: “Phong Lăng Hề, Ngọc Ngạn đã bị sợ đến như vậy ngươi còn muốn làm cái gì?”

Bởi vì sợ lại gây ra như hôm qua bất lợi cho chuyện danh tiếng của Hoàng Ngọc Ngạn cho nên lần này Ninh vương điện hạ để thị vệ ngăn cản những người muốn đến xem náo nhiệt kia đều ở bên ngoài. Tô Văn cũng rất phối hợp quấn lấy Mộ Dung Cầm. Đương nhiên nàng hoàn toàn không muốn nước Hoàng Vũ lại mất mặt.

Phong Lăng Hề thâm thúy nói: “Hoàng tử Ngọc Ngạn dường như không hài lòng với việc tứ hôn của Nữ hoàng bệ hạ. Nếu như vậy không bằng bản vương giúp ngươi chọn một người thì thế nào?”

Hoàng Vũ Mặc khẩn trương lên: “Phong Lăng Hề, ngươi muốn làm cái gì?” Nàng mới không tin Phong Lăng Hề sẽ thật sự có lòng tốt tìm cho Hoàng Ngọc Ngạn một thê chủ tốt.

Phong Lăng Hề nhếch môi khẽ cười: “Ninh vương điện hạ căng thẳng như thế làm gì? Yên tâm đi, bản vương tìm một người ngươi hiểu tận gốc rễ, ngươi dù sao cũng nên yên tâm chứ?”

Hoàng Vũ Mặc ngược lại trái lại càng khẩn trương, dự cảm xấu càng ngày càng mãnh liệt. Hoàng Ngọc Ngạn đã ói đến choáng váng đầu hoa mắt, mùi máu tanh kia ám vào mũi làm cho hắn muốn ngất đi, căn bản không có nghe tiếng Phong Lăng Hề đang nói cái gì.

Phong Lăng Hề chỉ tay một cái, chỉ về chính là một thị vệ vẫn đi theo bên cạnh Hoàng Vũ Mặc, đúng là hiểu tận gốc rễ.

Thích chưởng quản có thể trở thành chưởng quản nơi này chính là bởi vì Phong Lăng Hề nhìn trúng nàng khôn khéo, vừa nhìn tư thế

của Phong Lăng Hề thì nàng đã hiểu rõ ý của Cung chủ.

Lập tức mời hộ vệ kéo thị vệ đang canh giữ ở cửa sân mạnh mẽ kéo dài vào trong sân.

Người tới nơi này phần lớn là người có chút thân phận, an toàn rất là quan trọng. Bởi vậy hộ vệ tự nhiên đều là tuyển chọn tỉ mỉ, hơn nữa là người từ Thánh Cung đi ra, đối phó với một người thị vệ thì miễn bàn.

Thị vệ kia bị điểm trúng huyệt đạo nằm ném xuống đất, còn bị Duẫn Thiểu Thiên đút cho một viên xuân dược cực mạnh không thể trả lại. Nàng sợ đến mức mồ hôi lạnh đều xuất ra, không ngừng nhìn về phía Hoàng Vũ Mặc chờ mong chủ nhân có thể cứu mình. Nàng nếu là thật đụng vào Hoàng tử điện hạ đó chính thì là mười cái mạng cũng không đủ chết.

Mắt Hoàng Vũ Mặc thấy mọi chuyện phát triển trở thành như vậy cũng không vững vàng, lập tức muốn lôi kéo Hoàng Ngọc Ngạn rời đi. Bất đắc dĩ Duẫn Thiểu Thiên ngăn cản nàng quá chặt chẽ, làm cho nàng căn bản là không có cách tới gần Duẫn Thiểu Thiên, cuối cùng hai người giao đấu với nhau.

Phong Lăng Hề chê nàng vướng bận nên tự mình động tay điểm huyệt nàng rồi ném qua một bên. Sau đó liếc mắt nhìn thấy Hoàng Ngọc Ngạn vẫn ói đến trời đất u ám thì nói với Duẫn Thiểu Thiên: “Làm cho hắn tỉnh táo một chút, cũng không thể ngay cả bộ dáng của thê chủ tương lai cũng không thấy rõ.”

Duẫn Thiểu Thiên chỉ sợ thiên hạ không loạn vỗ bộ ngực bảo đảm nói: “Vương gia yên tâm, thuộc hạ tuyệt đối làm cho Hoàng tử điện hạ tỉnh táo hưởng thụ!”

Vân Tư Vũ ôm cánh tay của Phong Lăng Hề đứng ở nơi đó chỉ là nhìn. Lúc Phong Lăng Hề dễ dàng tha thứ cho Hoàng Ngọc Ngạn thì hắn không có bất mãn, bây giờ nàng muốn trừng trị Hoàng Ngọc Ngạn thì hắn cũng không chen miệng vào. Hắn hiểu rõ Phong Lăng Hề có chừng mực, cũng không cần hắn nhắc nhở cái gì.

Thế nhưng Hoàng Vũ Mặc sẽ không có bình tĩnh như vậy: "Phong Lăng Hề, ngươi dừng tay! Ngươi không thể làm như vậy!"

Phong Lăng Hề không thèm để ý nàng, Hoàng Ngọc Ngạn bị Duẫn Thiểu Thiên ghim hai châm trong nháy mắt thoải mái rất nhiều cũng tỉnh táo không ít nhưng còn có chút không làm rõ được chuyện gì xảy ra, chỉ là theo bản năng cảm thấy nguy hiểm.

Hoàng Vũ Mặc nóng nảy đến độ gân xanh nổi lên: "Phong Lăng Hề, ngươi là tên khốn kiếp, ngươi không thể nổi điên như thế..."

Phong Lăng Hề mắt điếc tai ngơ, cái cằm hất hất về phía thị vệ kia đã bắt đầu động tình. Duẫn Thiểu Thiên hiểu ý cười híp mắt đến gần giải huyệt đạo của nàng.

Thị vệ kia còn có chút tỉnh táo, huyệt đạo vừa được giải thì muốn chạy. Bất quá có thể bởi vì chưa hoàn toàn tỉnh táo hay không mà trong lúc vội vàng đã quên phương hướng, có chết hay không cũng lao tới về phía Phong Lăng Hề, trực tiếp bị Phong Lăng Hề đạp một cước trở lại.

Một cước này làm cho thị vệ kia thanh tỉnh một chút, thế nhưng rất nhanh lại không kiên trì được hoàn toàn bị dục vọng khống chế, dựa vào bản năng bắt lấy người gần nàng nhất, mà cách nàng gần nhất chính là Hoàng Ngọc Ngạn.

“A...” Hoàng Ngọc Ngạn bị hù dọa giẫy giụa muốn chạy đi nhưng khí lực lại há có thể lớn hơn thị vệ quanh năm luyện võ?

Một tiếng “xoẹt...”, tay áo bị xé lộ ra cánh tay ngọc ngà trắng nõn. Hoàng Ngọc Ngạn trước đây nhìn thấy một màn máu tanh kia thì hoảng sợ quá độ, hiện tại lại gặp phải chuyện như vậy sớm nên dọa ngất đi, đáng tiếc Duẫn Thiểu Thiên có dự kiến trước ghim châm cho hắn tuyệt đối có thể kiên trì một canh giờ không ngất.

“Hoàng tỷ... cứu đệ...” Hoàng Ngọc Ngạn sợ đến gào khóc không ngừng, tay đấm chân đá nhưng hoàn toàn không có bất kỳ tác dụng gì, trong lòng tràn ngập tuyệt vọng.

Hai mắt của Hoàng Vũ Mặc đỏ bừng gắt gao trừng mắt nhìn Phong Lăng Hề, bộ dáng kia hận không thể lột da rút gân Phong Lăng Hề.

Minh Tuyên cứng ngắc nằm trên đất động cũng không dám động, hắn cách Hoàng Ngọc Ngạn không xa thật sự cũng rất nguy hiểm.

Ma Y cung cấp dược vật bị người trong giang hồ gọi là thuốc ma. Bởi vì rất nhiều người cảm thấy những dược vật kia có ma tính, thần kỳ đến làm cho người thán phục, rồi lại đều là mang theo vài phần tà ác.

Ngay lúc Hoàng Ngọc Ngạn sắp bị lột sạch trần thì thị vệ cầm lấy y phục của hắn đột nhiên ngã đè ở trên người hắn. Hoàng Ngọc Ngạn hét lên một tiếng dùng cả tay chân đẩy nàng ra, sau đó ngồi xổm ở một bên run lẩy bẩy, oa oa khóc lớn.

Hoàng Vũ Mặc rốt cục thở ra một hơi, lúc này mới phát hiện toàn thân mình đầy mồ hôi lạnh. Lúc bị Duẫn Thiểu Thiên giải huyệt đạo

thì thiếu chút nữa mềm ngã xuống đất, hiển nhiên Ninh vương điện hạ cũng bị dọa không nhẹ.

Phong Lăng Hề mỉm cười nhìn Hoàng Ngọc Ngạn, tặc tặc lưỡi nói: “Thật sự là đáng tiếc...”

Hoàng Ngọc Ngạn dưới ánh mắt của nàng thì càng thêm run rẩy, ngay cả khóc cũng không dám khóc, môi không ngừng mấp máy nhưng không có phát ra âm thanh. Bất quá nhìn khẩu hình đó rõ ràng đang lặp lại hai chữ “ma quỷ“.

Hoàng Vũ Mặc cười khổ một cái, Sơ Tuyết không có bị ôm đi, Phong Lăng Hề có lẽ ngay từ đầu không có ý định thật sự đối xử với Ngọc Ngạn như vậy. Nàng ta rốt cuộc vẫn là bận tâm đến tình cảm của Hoàng tỷ, chỉ là mặc dù làm như vậy cũng rất nghiêm trọng.

Bất quá nếu thật có thể làm cho Ngọc Ngạn hết hy vọng cũng được, coi như là làm ra một cơn ác mộng vậy!

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 114: Phong Ba Lại Nổi Lên

Hoàng Vũ Mặc đi tới đỡ Hoàng Ngọc Ngạn đứng dậy, Hoàng Ngọc Ngạn nắm lấy tay nàng giống như nắm lấy nhánh cỏ cứu mạng lần nữa oa oa khóc lớn: "Hoàng tỷ... đệ muốn về cung... đệ không muốn ở lại đây... đệ muốn về cung..."

Hoàng Vũ Mặc cởi áo khoác của mình phủ thêm cho hắn che khuất da thịt lộ ra, làm dịu xong một phen mới để cho Hoàng Ngọc Ngạn tỉnh táo lại. Bất quá ngay cả nhìn cũng không dám nhìn Phong Lăng Hề một cái.

Phong Lăng Hề làm cho hắn đầy đủ cảm nhận được mình nhỏ bé, ám vệ không bảo vệ được hắn, Hoàng tỷ cũng không bảo vệ được hắn, loại hoảng sợ tuyệt vọng không hề có chút sức chống đỡ chỉ có thể mặc cho người bắt nạt, tin tưởng cả đời này của hắn cũng không quên được.

Hiện tại hắn chỉ muốn về cung, trở lại nơi sống từ nhỏ đến lớn kia mới có thể làm cho hắn có một tia cảm giác an toàn, nơi đó có Đại Hoàng tỷ, có Phụ hậu.

Bánh bao nhỏ nhìn Hoàng Vũ Mặc và Hoàng Ngọc Ngạn bĩu môi nhỏ hừ nói: "Người xấu rồi cũng có người khác trừng trị!"

Hoàng Vũ Mặc cười khổ, nhỏ giọng lẩm bẩm một câu: "Mẫu thân cháu mới là người xấu chứ?"

Ai biết bánh bao nhỏ thính tai nghe được nàng nói thầm một câu lập tức lại xù lông: "Mẫu thân là người tốt, mẫu thân sẽ bảo vệ ta, người xấu muốn đánh ta!"

Hoàng Vũ Mặc nhìn dáng vẻ của bánh bao nhỏ tức giận, cuối cùng cũng coi như là hiểu rõ lần này Hoàng Ngọc Ngạn lại làm sao trêu chọc đến Phong Lăng Hề.

"Sơ Tuyết..." Hoàng Vũ Mặc cũng rất khó khăn, vừa là thương yêu đệ đệ, vừa lại là vô cùng yêu thích bánh bao nhỏ.

Hoàng Ngọc Ngạn làm sai nàng cũng không thể thật sự nhẫn tâm nhìn hắn đi chết. Hiện tại Hoàng Ngọc Ngạn chịu đả kích lớn như vậy nàng không đành lòng lại trách cứ hắn, nhưng nàng lại không nhịn được đau lòng cho bánh bao nhỏ vô tội. Mặc kệ giữa người lớn như thế nào hài tử nhỏ như thế đều là đúng. Mặc dù bánh bao nhỏ thông minh hơn người, cũng không thể lý giải những cong cong queo quẹo giữa người lớn.

Bánh bao nhỏ hừ một tiếng, quay đầu.

Vẻ mặt của Hoàng Vũ Mặc đau khổ rất là bất đắc dĩ, thấy bánh bao nhỏ quyết tâm không để ý tới nàng nên chỉ có thể trước tiên mang Hoàng Ngọc Ngạn đi nghỉ ngơi.

Minh Tuyên yên lặng đứng lên lảo đảo theo sát, phỏng đoán về sau cũng không dám lại quơ tay múa chân với Phong Lăng Hề.

Còn lại thị vệ đáng thương chưa thỏa mãn dục vọng nằm ở nơi đó không ai để ý tới. Mặc dù đột nhiên không còn khí lực nhưng dược tính của xuân dược vẫn còn đó.

Cho nên đây mới là xuân dược tà ác chỗ Duẫn Thiểu Thiên.

Vốn cho là Hoàng Ngọc Ngạn mặc dù bị hù dọa không nhẹ nhưng chỉ cần nghỉ ngơi một chút thì không sao. Thế nhưng hiển nhiên Ninh vương điện hạ đã đánh giá cao năng lực chịu đựng của Hoàng tử Ngọc Ngạn.

Hoàng Ngọc Ngạn kiên trì ầm ĩ muốn về cung còn kiên trì muốn cho Hoàng Vũ Mặc đưa hắn về cung.

Hoàng Vũ Mặc rất là khó xử, Hoàng Ngọc Ngạn bị hoảng sợ trình độ nằm ngoài dự liệu của nàng, ngay cả mắt cũng không dám nhắm lại một chút, để cho hắn tiếp tục ở lại chỗ này xác thực không phải biện pháp. Thế nhưng muốn cho nàng tự mình đưa trở về thì nàng lại lo lắng Mộ Dung Cầm.

Mộ Dung Cầm bây giờ nhìn ra vẫn coi như thành thật nhưng một khi có cơ hội tuyệt đối sẽ gây ra chuyện lớn.

Cũng may bây giờ rời kinh thành cũng không xa, cố gắng càng nhanh càng tốt một ngày thì đến. Hoàng Vũ Mặc chỉ có thể trước tiên dùng bồ câu đưa tin để cho Hoàng Vũ Hiên tìm người thay nàng.

Hoàng cung xưa nay đều không sạch sẽ nhưng Hoàng Ngọc Ngạn cho tới nay lại được bảo vệ rất khá, chưa từng thấy chuyện đen tối thật sự, cũng chưa từng có trải qua cái gì cản trở, lần này đối với hắn mà nói có thể nói là một đả kích lớn nhất từ lúc sinh ra tới nay, hắn lần đầu tiên cảm nhận được cảm giác hủy diệt.

Hắn ngay từ đầu cũng là bởi vì Phong Lăng Hề đối xử với Vân Tư Vũ dịu dàng sủng ái nên mới bắt đầu quan tâm nàng. Mặc dù biết Phong Lăng Hề có chút thủ đoạn nhưng hắn lại chưa từng có nghĩ tới những thủ đoạn kia sẽ dùng ở trên người hắn. Hắn vẫn

muốn Phong Lăng Hề sẽ đối xử với hắn giống như Vân Tư Vũ vậy, nhưng bây giờ cái mộng đẹp kia bị Phong Lăng Hề tự tay đánh nát, thực tế lại là tàn khốc đẫm máu như vậy, làm cho hắn khó có thể thừa nhận.

Hắn hiện tại ngay cả mặt mũi gặp Phong Lăng Hề cũng không có dũng khí, chỉ muốn cách nàng thật xa thì hắn mới sẽ có một chút cảm giác an toàn.

* * *

Đoàn người đã đi ra ngoài ngắm cảnh nhưng Hoàng Ngọc Ngạn lại trốn ở trong phòng không dám ra, còn sống chết lôi kéo Hoàng Vũ Mặc ở bên hắn.

Mặc dù trước đây Hoàng Vũ Mặc ngăn không làm cho người xem trò vui nhưng Hoàng Ngọc Ngạn kêu đến thê thảm như vậy những người khác cũng có thể đoán được một ít. Âu Dương Lăng Ca khách khí đến thăm Hoàng Ngọc Ngạn mang theo mặt nạ dịu dàng, trong lời nói lại chứa đầy châm chọc.

Hoàng Ngọc Ngạn hiện tại tự nhiên là không có tinh thần để ý tới hắn nhưng trong lòng Hoàng Vũ Mặc rất tức giận, lại dám bắt nạt đến trên người Ngọc Ngạn nữa chứ! Nói thế nào Hoàng Ngọc Ngạn cũng đường đường là Hoàng tử, mà Âu Dương Lăng Ca nói rất êm tai là đến cầu thân, nói khó nghe chính là nước Phượng Thiên đưa tới đồ chơi, vật gì đó?

Ninh vương điện hạ "có ý tốt" nhắc nhở một câu: "Âu Dương công tử cũng đừng rơi vào kết cục thê thảm mới tốt."

Âu Dương Lăng Ca thay đổi sắc mặt ngay tại chỗ cười mỉa nói: "Vậy thì không nhọc đến Ninh vương điện hạ phí tâm."

Âu Dương Lăng Ca không có ngây ngốc quá lâu, Phong Lăng Hề muốn đi ngắm cảnh hắn tự nhiên phải đi theo.

Đối với Hoàng Vũ Mặc hắn căn bản không có để ở trong lòng, hắn và Hoàng Ngọc Ngạn sao lại giống nhau chứ?

Phượng Lăng Tịch ngay từ đầu chính là người hung tàn, thủ đoạn tàn nhẫn nhưng đối với hắn lại là cực kỳ dịu dàng, không nỡ lòng làm tổn thương tới một phần làm sao có thể đối xử Hoàng Ngọc Ngạn giống như thế đối với hắn chứ?

Đến bây giờ ở trong lòng hắn vẫn không muốn thừa nhận Phong Lăng Hề đã không phải là người giống như trước kia cẩn thận từng li từng tí một đối xử tốt với hắn.

Thiếu một Hoàng Vũ Mặc chỉ làm một mình Tô Văn rất khó hoàn toàn ngăn chặn được Mộ Dung Cầm. Vì vậy Phong Lăng Hề lại không được bình yên.

"Hoàng tử Ngọc Ngạn dường như không tốt lắm, Nhàn vương điện hạ không có đến xem một chút hả?"

Phong Lăng Hề đang cầm một quả trái cây nhỏ đỏ đỏ trêu chọc bánh bao nhỏ, bánh bao nhỏ muốn nhưng dù sao cũng không giành được tức giận đến gò má phình ra. Vân Tư Vũ đưa tay giúp nó cướp lại, bánh bao nhỏ lấy được mới cười một cái thật to, lại bị Phong Lăng Hề bất mãn mà gặm một cái.

Sau đó Phong Lăng Hề lại cướp trái cây nhỏ trong tay của bánh bao nhỏ, không mặn không nhạt nói: "Mộ Dung tướng quân không

phải cũng không đến xem à?"

"Hoàng tử Ngọc Ngạn muốn gặp chỉ có Nhàn vương điện hạ thôi!"

Vân Tư Vũ lần nữa giúp bánh bao nhỏ cướp lại trái cây, sau đó ôm bánh bao nhỏ rời đi không để ý tới nữ nhân ấu trĩ cướp đồ với nhi tử.

Bánh bao nhỏ đắc ý cầm trái cây trực tiếp khoát tay trần trụi khiêu khích, Phong Lăng Hề cười theo sau đoạt lấy trái cây trong tay nó sau đó ném vào trong miệng ăn hết.

Bánh bao nhỏ sững sờ nhìn mẫu thân lại nhìn tay nhỏ của mình trống trơn, oan ức đến mức phải kêu oa oa: "Bại hoại!"

Vân Tư Vũ bị hai mẫu tử này làm cho dở khóc dở cười: "Hề..."

Phong Lăng Hề lại lấy ra hai quả trái cây đưa tới trước mặt bánh bao nhỏ, bánh bao nhỏ không khách khí cướp lấy đề phòng mà nhìn Phong Lăng Hề. Sau đó tỉ mỉ bỏ một quả vào trong túi, một quả khác đưa tới bên miệng dùng răng sữa nhỏ cắn một cái.

Sau đó toàn bộ khuôn mặt nhỏ đều nhíu lại, trong nháy mắt mắt nước mắt lưng tròng, mày nhíu lại đến độ có thể kẹp chết con ruồi.

Phong Lăng Hề đâm mặt mó một cái vo thành một nắm bánh bao, rất không đạo đức cười ha ha.

Bánh bao nhỏ mạnh mẽ nhổ ra phần thịt quả chua xót trong miệng, tức giận nói: "Người xấu..."

Phong Lăng Hề hừ cười nói: "Đừng tưởng rằng chuyện người khác từng làm thì mình nhất định có thể làm, biết không?"

Bánh bao nhỏ oan ức rút vào trong ngực của Vân Tư Vũ: "Phụ thân, nhi tử muốn kế mẫu..."

Vân Tư Vũ nhìn khuôn mặt tươi cười cứng ngắc của Phong Lăng Hề ngược lại cười ha ha, đã nói không cần phải luôn bắt nạt bánh bao nhỏ mà! Làm hại bánh bao nhỏ tình nguyện muốn kế mẫu!

Mộ Dung Cầm bị không để ý tới sắc mặt khó coi, bất quá Phong Lăng Hề làm sao lại trông nom sắc mặt nàng có tốt hay không chứ?

Âu Dương Lăng Ca ngược lại là không có đến gần, bất quá sắc mặt cũng có chút khó coi.

Vân Thiển nhìn một màn hạnh phúc kia trong lòng tràn đầy tức hận. Bây giờ mọi người nhìn thấy hắn lại giống như nhìn thấy đồ gì đó bỏ đi, trong mắt không che giấu được căm ghét, không nói đến người khác ngay cả hắn đều căm ghét thân thể buồn nôn này của mình.

Tô Văn một câu nói cũng không có quan tâm qua hắn, ngược lại cùng Vân Dật càng ngày càng tốt lên. Tất cả những thứ này làm cho hắn dồn nén ở trong ngực, nội thương cũng không thấy có tiến triển lại luôn mất ngủ, vừa nhắm mắt thì thấy ác mộng. Những việc này hành hạ hắn sức cùng lực kiệt, ý nghĩ trong lòng cũng càng thêm cực đoan.

Hắn hiện tại đã quên trước đây sợ sệt Phong Lăng Hề, chỉ một lòng nghĩ tất cả những thứ này đều là Phong Lăng Hề tạo thành, là nàng tổn thương hắn lại hạ độc hắn, còn treo cái đầu người đẫm

máu ở đầu giường của hắn, hắn mới sẽ biến thành bộ dáng này, đều là chuyện tốt Phong Lăng Hề làm, làm cho hắn mất đi tất cả.

Dựa vào cái gì nàng và Vân Tư Vũ vẫn hạnh phúc như thế?

Cảnh Sơn có một cây cổ thụ rất cổ xưa, có người nói chỉ cần cầm dây đỏ cầu nguyện sau đó cột dây đỏ ở trên cây thì sẽ linh nghiệm.

Phong Lăng Hề tự nhiên không có hứng thú gì, nhưng nhóm người này phần lớn là nam tử đều rất tin những thứ này.

Vân Tư Vũ cũng rất có hứng thú, bất quá hắn không phải muốn cầu nguyện, hắn là muốn đi chứng minh điều này không linh, lôi kéo Phong Lăng Hề tràn đầy phấn khởi nói: "Ta muốn ăn bánh bao đậu, ta lập tức ước điều này, nếu như hôm nay ăn không được thì chứng tỏ không linh."

Cảnh Sơn bởi vì người đến ngắm cảnh rất nhiều, cho nên trên núi có rất nhiều người buôn bán nhỏ. Lúc Vân Tư Vũ đi mua bánh bao thịt cho bánh bao nhỏ thì muốn ăn bánh bao đậu, kết quả người ta bán hết. Cho nên hắn đưa bánh bao thịt cho bánh bao nhỏ ăn, ngược lại bánh bao nhỏ cũng chỉ có thể nếm thử mùi vị, ai bảo nó chỉ có bốn cái răng.

Những người buôn bán nhỏ này đều là sáng sớm lên núi, trời tối mới xuống núi. Nếu bánh bao đậu đã bán hết thì ngày hôm nay còn muốn mua được trên căn bản là không thể.

Phong Lăng Hề nghe hắn nói nhíu mày, cô rốt cuộc là nên mua giúp hắn để cho hắn thỏa mãn ham mê ăn uống hay là không mua

giúp hắn để cho hắn thành công chứng minh cây này không linh đây?

Cô rốt cuộc có nên nói cho hắn biết thật sự không mua được còn có thể để cho Thích chưởng quản gọi phòng bếp làm?

Nhìn thấy có người cột dây đỏ lên trên cây Vân Tư Vũ mới nhớ tới không có dây đỏ, lại hứng thú bừng bừng ôm bánh bao nhỏ đi mua dây đỏ.

Phong Lăng Hề đi theo phía sau nhắc nhở: "Chàng đi chậm một chút."

Vân Tư Vũ một hơi mua một đống lớn, lão bà chủ sạp mừng rỡ cười toét miệng nhìn Vân Tư Vũ ánh mắt được gọi là một cái hòa nhã: "Vị phu lang này vừa nhìn chính là có bóng dáng phúc đấy!"

Vân Tư Vũ căn bản là không để lời nói của bà ở trong lòng, hắn đưa tiền vào túi áo của bà, bà tự nhiên sẽ nói vài câu êm tai.

Bất quá lão bà nhìn hắn một chút lại nói: "Bất quá phải cẩn thận gây chuyện."

Vân Tư Vũ nhíu mày mất hứng: "Bà là muốn nói ta gây chuyện thị phi?"

Lão bà cười ha ha nói: "Gây chuyện thị phi cũng không liên quan, chuyện to lớn hơn nữa kiếp này cũng có thể hóa giải." Nói xong thì liếc mắt nhìn Phong Lăng Hề.

Phong Lăng Hề nhíu mày cũng không có đi hỏi nguyên nhân. Những chuyện thần kỳ này cô vẫn là tin mấy phần, dù sao cô cũng có thể mượn xác nhập hồn. Bất quá cô cũng không có xâm nhập

nghiên cứu những vấn đề này, người này nói cũng coi như là lời hay cô đương nhiên sẽ không đi tính toán.

Sau khi trả tiền muốn ôm bánh bao nhỏ lại, kết quả bánh bao nhỏ còn đang thù dai không vui.

Phong Lăng Hề xoa bóp mặt của nó nói: "Sẽ mệt mỏi phụ thân."

Bánh bao nhỏ nhìn Vân Tư Vũ một cái sau đó híp mắt cười nhào vào trong ngực của Phong Lăng Hề: "Cho mệt mỏi mẫu thân..."

Phong Lăng Hề vỗ vỗ mông nhỏ của nó một cái: "Bánh bao xấu xa..."

Bánh bao nhỏ hừ hừ một tiếng nằm trên bả vai của Phong Lăng Hề, tò mò nhìn lão bà kia cười đến hòa nhã. Lão bà nhìn nó cũng yêu thích, cười híp mắt đưa cho nó một sợi dây đỏ.

Bánh bao nhỏ không khách khí nhận, rất lễ phép nói cảm tạ, lão bà mừng rỡ cười nhíu một gương mặt già.

Bánh bao nhỏ phất phơ sợi dây đỏ trong tay, cũng hứng thú ầm ĩ muốn cầu nguyện, đáng tiếc vóc dáng kia của nó dây đỏ phỏng đoán chỉ có thể cột vào trên rễ cây. Vì vậy bánh bao nhỏ co được giãn được lấy trái cây nhỏ giấu ở trong túi áo cống hiến ra mua chuộc mẫu thân, nó vốn là giữ lại cho tinh tinh.

Bánh bao nhỏ nhìn trái cây đỏ kia bị Phong Lăng Hề ăn hết, trong lòng thầm nghĩ dù sao cũng ăn không ngon.

Phong Lăng Hề ôm nó đứng dưới gốc đại thụ, bánh bao nhỏ cầm lấy dây đỏ nói thầm một hồi: "Cây à cây, cầu cho mẫu thân không

cần lại phải bắt nạt bánh bao nhỏ, phụ thân phải hiểu rõ bánh bao nhỏ nhất, tốt nhất bắt nạt lại mẫu thân..."

Vân Tư Vũ cười thành thật gật đầu, bánh bao nhỏ nhắm hai mắt, mặt mũi tràn đầy nghiêm túc tiếp tục thầm nói: "Tinh tinh phải thích bánh bao nhỏ nhất... còn có bánh bao nhỏ muốn trở nên rất lợi hại, rất rất lợi hại, so với mẫu thân còn lợi hại hơn..."

Phong Lăng Hề không nhịn được hỏi một câu: "Muốn lợi hại như vậy làm gì?" Không phải là vì bắt nạt cô chứ?

"Bảo vệ mẫu thân và phụ thân, đánh chạy người xấu bắt nạt mẫu thân và phụ thân!"

Phong Lăng Hề cười sờ sờ đầu nó, Vân Tư Vũ đã cảm động đến cầm lấy tay áo của nàng lau nước mắt. Bất quá giống như nước mắt còn ở trong hốc mắt.

Bánh bao nhỏ cầu nguyện xong thì vừa ý nhánh cây cao nhất kia, phía trên chỉ có vẻn vẹn cột mấy sợi dây đỏ.

Vân Tư Vũ thấy bánh bao nhỏ đều đã cầu nguyện xong vội vã cầm một đống lớn dây đỏ tâm nguyện ăn bánh đậu bao, tại sao phải một đống lớn? Bởi vì một xấp lớn nếu như đều không linh có thể càng đầy đủ chứng minh cây này không dùng được!

Cho nên hắn còn quyết định nói lên nguyện vọng đơn giản này một trăm lần.

Phong Lăng Hề dưới sự thúc giục của bánh bao nhỏ thì mũi chân nhón lên một chút dễ dàng nhảy lên rơi vào trên cây, để cho bánh bao nhỏ cột dây đỏ vào trên nhánh cây nó đã vừa ý.

Đáng tiếc bánh bao nhỏ không biết cột nên Phong Lăng Hề phải giúp nó, bánh bao nhỏ còn nóng nảy bởi vì phải tự tay cột mới linh. Phong Lăng Hề chỉ có thể bất đắc dĩ chỉ cho nó một chút, thầm nghĩ: ‘Bánh bao nhỏ sao lại mê tín như thế nhỉ? Từ đây về sau chẳng phải là muốn đứng đối lập với tiểu mèo hoang nhà cô chứ?’

Nghĩ tới không khỏi cúi đầu nhìn về phía Vân Tư Vũ đứng dưới gốc cây một lòng muốn chứng minh cây này không linh. Nhưng vừa vặn nhìn thấy Vân Thiển không biết lúc nào thì mò đến bên cạnh Vân Tư Vũ, thừa dịp lúc tất cả mọi người đều nhắm hai mắt cầu nguyện thì mạnh mẽ đẩy về phía về hắn.

Ánh mắt của Phong Lăng Hề lạnh lẽo nhưng không có sốt ruột.

Vân Tư Vũ có võ công nên nghe được âm thanh rõ ràng, đứng ở nơi người cũng không coi là nhiều, đối với tập kích như vậy thì lướt người qua đã tránh thoát. Tiểu hồ ly còn nhân cơ hội tàn nhẫn cào Vân Thiển một móng vuốt, bởi vì tức giận nên cũng không chê buồn nôn trên người Vân Thiển; mà bạc băng lại không có xuất động, tiểu hồ ly dùng móng vuốt có thể lòng không ghét nhưng nó dùng miệng lại rất buồn nôn. Mặc dù nó thấy rất thèm độc trên người Vân Thiển.

Khởi Vân từ lâu đã đứng bảo vệ ở trước người Vân Tư Vũ, mắt lạnh nhìn thấy Vân Thiển đẩy không được.

"A..." Vân Thiển không biết là hoảng sợ hay là đau đớn mà kêu thành tiếng.

Vân Thiển là dùng lực tàn nhẫn, Vân Tư Vũ tránh ra một cái, hắn lại không khống chế được nhào tới về phía trước, trực tiếp kéo Vân Dật đứng bên cạnh Vân Tư Vũ ngã nhào ở trên đất.

Nếu là Vân Tư Vũ không có né tránh thì như vậy nên là Vân Tư Vũ và Vân Dật té thành một cục.

Vân Tư Vũ nhìn sắc mặt trong mắt của Vân Thiển, từ kinh hoảng đến hung tàn, sau đó cố ý thúc khủy tay. Ngay lúc cùng nhau nhã xuống đã mạnh mẽ thúc vào bụng của Vân Dật, nhìn Vân Dật ngã trên mặt đất trong bộ dáng đau đớn mang theo kinh hoàng sợ hãi. Trong đầu tia sáng lóe lên có chút hiểu rõ ý đồ của Vân Thiển, không khỏi nhìn về phía dưới thân của Vân Dật, quả nhiên đã chảy ra một vũng máu.

Trong lòng không khỏi nghĩ Vân Thiển thật sự là càng ngày càng độc ác. Hắn mặc dù không thích Vân Dật nhưng cũng cảm thấy Vân Dật không có gì có lỗi ở chỗ Vân Thiển, không nghĩ tới lúc Vân Thiển đối với y xuống tay ác độc nhưng lại không chút do dự.

Mới vừa cảm thán xong thì nghe Vân Thiển tức giận nói: "Vân Tư Vũ, ngươi đẩy ta làm cái gì?"

Vân Tư Vũ hoàn hồn buồn cười hỏi: "Ta đẩy ngươi?"

Vân Thiển chật vật đứng lên mặt mũi tràn đầy tức giận nói: "Ngươi không chỉ có đẩy ta còn để cho con hồ ly kia cào ta nữa!" Nói xong thì nhấc cánh tay của mình lên, tay áo đã bị xé nát, dấu vết trên cánh tay thối rữa bị cào ra thật sâu, máu tươi chảy ròng đây là bằng chứng.

Lục Nhã Âm ngay lập tức phát hiện tình hình của Vân Dật, không khỏi kinh ngạc kêu thành tiếng, vội vàng kêu lên: "Mau gọi đại phu!"

Tô Văn cũng bị đã kinh động, lúc này mới biết Vân Dật mang thai, nhìn một vũng máu tươi kia không khỏi mù quáng: "Vân, Tư, Vũ!"

Bây giờ Tô Văn rõ ràng đã mất đi bình tĩnh, rút kiếm rồi đâm về phía Vân Tư Vũ. Một màn hỗn loạn như vậy Phong Lăng Hề đã sớm ném bánh bao nhỏ cho Dạ Tinh. Lúc này xuất hiện bên cạnh Vân Tư Vũ ôm hắn hơi nghiêng người, hai ngón tay kẹp lấy trường kiếm dùng sức một cái trường kiếm trực tiếp gãy thành hai đoạn.

"Tô tướng quân đây là có ý gì?"

Tô Văn cười mỉa nói: "Có ý gì? Tự nhiên là lấy mệnh đền mạng!" Đây là hài tử đầu tiên của nàng, còn là đích nữ nàng tự nhiên quan tâm, hơn nữa lần nữa cùng cả nhà Phong Lăng Hề này không hợp nhau, trong lòng nàng từ lâu dồn lại không ít oán trách.

Khởi Vân cười mỉa nói: "Đường đường là Đại tướng quân, thì ra cũng bất quá là kẻ ngu xuẩn bị nam nhân đùa bỡn trong lòng bàn tay!" Lời này của Khởi Vân đúng là nhục mạ mệnh quan triều đình. Bất quá hắn không có chút nào lo lắng bởi vì có chủ nhân làm chỗ dựa ở đây!

Hơn nữa lời này của hắn cũng không có mắng sai, Tô Văn một lòng trung quân ái quốc đối với nam nhân bên cạnh mặc dù không lạnh lùng nhưng cũng xác thực không có nghiêm túc cẩn thận đi xâm nhập hiểu rõ qua. Coi như là thật lòng thích qua Vân Dật, phần thích kia cũng là thành lập một ít biểu tượng trên cơ sở. Thật sự đối với người Vân Dật này nàng cũng không phải hiểu rõ lắm, cho nên nàng sẽ dễ dàng hiểu lầm hắn.

Đối với Vân Thiển nàng cũng như vậy không biết, cho nên nàng sẽ dễ dàng tin tưởng hắn, chỉ vì Vân Thiển bày ra được chứng cớ.

Nam nhân trên phương diện này không thể không nói Tô Văn là rất ngu xuẩn, ngu xuẩn ở chỗ không đủ coi trọng, phải biết nam

nhân nháo lên cũng có thể lật trời.

Duẫn Thiểu Thiên phụ họa nói: "Chỉ là nam nhân buồn nôn này nói Vương quân nhà ta đẩy hắn ai nhìn thấy? Ta thấy thế nào cũng là hắn đẩy Vương quân nhà ta đấy."

"Ta... ta nhìn thấy... là Nhàn vương quân đẩy..."

Nói chuyện chính là tiểu thị bên cạnh Vân Thiển, giọng nói run rẩy căn bản không dám nhìn vào mắt Phong Lăng Hề.

"Vậy à?" Phong Lăng Hề nhếch môi cười cười, đột nhiên khoát tay ánh bạc chợt lóe lên, mùi máu tanh tràn ngập ra càng nồng.

"A..." Tiếng thét chói tai không ngừng vang lên, chỉ thấy cái đầu của tiểu thị kia đột nhiên lăn xuống đất, thân thể trong khoảng thời gian ngắn còn chưa ngã xuống, máu tươi không ngừng phún ra từ cổ chặt đứt trào ra, một hồi lâu mới "ầm" một tiếng ngã xuống đất.

Không ít người sợ đến mặt tái mét, có người thét chói tai, có người nôn ói, hỗn loạn tưng bừng.

Bọn họ cũng không phải là không có xem qua giết người, bình thường xử tử một hai hạ nhân cũng có nhưng chưa từng có sợ hãi qua như thế.

Bọn họ cách quá gần nên cái đầu kia lại lăn quan bên chân bọn họ, thậm chí có người còn không cẩn thận đá đến cái đầu kia, còn có người trên mặt bị máu tươi phun trào kia bắn vào, cảm giác dinh dính ấm áp như ruồi bâu lấy mật, lau đi không được.

Phong Lăng Hề nhếch môi cười đến xấu xa phóng túng, lười biếng hỏi: "Còn có ai nhìn thấy?"

Cô thậm chí chẳng muốn đi chứng minh Vân Tư Vũ vô tội, ai có ý kiến vậy thì đi tìm chết, lớn lối như thế quả thật có thể nói là không coi ai ra gì.

Duẫn Thiểu Thiên kích động, đây mới là Cung chủ vĩ đại nè! Từ khi Cung chủ có tình yêu làm dịu đi, tính tình tốt của nàng ta đều sắp cho rằng bị người đánh tráo, quả nhiên vẫn là Cung chủ lớn lối như vậy càng hợp mắt.

Vân Thiển đã không còn cây ngay không sợ chết đứng như trước đây nữa, cúi đầu cố gắng giảm bớt cảm giác về sự tồn tại của mình, khẽ run, một màn này rốt cục lại làm nổi lên sợ hãi trong đáy long của hắn.

Tầm mắt của Phong Lăng Hề rơi ở trên người hắn, giọng nói âm u lạnh lẽo giống như tới từ địa ngục đòi mạng: "Ngươi nói là Tư Vũ đẩy ngươi?"

Hàm răng của Vân Thiển trực tiếp run lên, ánh mắt né tránh: "Ta... ta..."

Mộ Dung Cầm đột nhiên mở miệng nói: "Chuyện này e sợ chỉ là hiểu lầm, vẫn là cứu người trước nói sau đi!"

Phong Lăng Hề híp mắt nhìn về phía Mộ Dung Cầm, Mộ Dung Cầm mặt không biến sắc giống như thật sự chỉ là muốn lắng lại trận sóng gió này. Phong Lăng Hề khẽ đảo mắt.

Lúc trước không cho Vân Thiển tiến cung chính là lo lắng hắn có vấn đề.

Vân Thiển lúc trước là bị Võ vương thế nữ bắt đi, mà Võ vương thế nữ lại có quan hệ với Minh Thất. Lúc Duẫn Thiểu Thiên dùng

Minh Thất làm thuốc thí nghiệm thì phát hiện phía sau Minh Thất cũng còn có người, nhưng vẫn chưa có hỏi ra là ai thì Minh Thất chết rồi.

Mộ Dung Cầm vẫn hy vọng cô và những người khác ầm ĩ đại khai sát giới mới tốt làm sao lại đột nhiên có ý tốt khuyên giải như vậy?

Nàng ta lúc này mở miệng, nhìn bộ dáng cũng như là muốn bảo vệ Vân Thiển. Nếu như quả thật là như vậy cô không thể không hoài nghi người đứng phía sau Minh Thất là người nước Phượng Thiên, hơn nữa Vân Thiển cũng là thật sự có vấn đề, có ích với nước Phượng Thiên.

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 115: Định Chung Thân

Tâm tư của Phong Lăng Hề chuyển động, Tô Văn lại không muốn chịu để yên tức giận nói: "Hiểu lầm? Một câu hiểu lầm đã nghĩ san bằng tất cả?"

Phong Lăng Hề tựa như cười mà không phải cười nhìn nàng: "Bản vương đã nhắc nhở qua ngươi không phải hối hận, hiện tại ở đây kích động như thế đã trễ rồi?" Đó là trước đây Tô Văn muốn bảo đảm Vân Thiển thì Phong Lăng Hề đã nói.

Đáy lòng Tô Văn dâng lên thấy lạnh cả người, mơ hồ hiểu được cái gì nhưng có chút không dám tin tưởng: "Ngươi đã sớm biết Vân Dật mang thai? Đã sớm biết Vân Thiển sẽ xuống tay với hắn?"

Đáy lòng ớn lạnh làm cho nàng thoáng tỉnh táo, lý trí mà suy nghĩ lại mọi chuyện một lần. Nàng đã không xác định được chuyện này rốt cuộc là Vân Tư Vũ làm hay là Vân Thiển làm.

Vân Thiển có thể hại một tiểu hài tử không có quan hệ gì với hắn, tự nhiên cũng có thể hại một thai nhi gây trở ngại đến lợi ích của hắn.

Chẳng trách Phong Lăng Hề trước đây sẽ dễ dàng buông tha Vân Thiển như vậy, nàng có phải là chờ ngày này hay không?

Phong Lăng Hề không tỏ rõ ý kiến, Vân Dật đã sắp mất đi ý thức nhưng nghe được hai câu này rất rõ ràng, không nhịn được run lập

cập vô ý thức lẩm bẩm nói: "Ta nhìn thấy... là Vân Thiển đẩy..." Trên mặt hắn nước mắt và mồ hôi hỗn hợp, khóe môi rung động, vẻ mặt kéo ra một cái tựa như cười mà không phải cười tràn ngập tuyệt vọng.

Hắn rốt cục tỉnh ngộ, hắn muốn cuộc sống bình tĩnh, từ khi hắn đánh Vân Tư Vũ rớt xuống vách núi một khắc đó thì nhất định không có duyên với hắn, Phong Lăng Hề sẽ không bỏ qua hắn.

Tầm mắt Vân Dật có chút mông lung nhìn về phía Phong Lăng Hề, không biết là muốn khóc hay là muốn cười. Hắn rốt cuộc biết nàng có bao nhiêu tàn nhẫn mà mình có bao nhiêu ngây thơ.

Vân Tư Vũ bị hắn người ca ca này đánh rớt xuống vách núi nên nàng để cho Vân Thiển đệ đệ này ra tay với hắn; hơn nữa còn là lúc hắn một mực mang thai, là bởi vì khi đó Vân Tư Vũ cũng mang thai. Vân Tư Vũ tránh thoát một kiếp phụ tử bình an nhưng hắn lại không có may mắn như vậy.

Mặc dù tất cả những thứ này đều là Vân Thiển làm nhưng mà tất cả đều nằm trong kế hoạch của Phong Lăng Hề. Nàng trơ mắt nhìn không ngăn cản có lẽ là còn đổ thêm dầu vào lửa nữa?

Hắn thương yêu đệ đệ như vậy nhưng tự tay y giết chết cốt nhục của hắn. Hắn rốt cuộc là từ lúc nào đi con đường khác, cho nên mới rơi vào kết quả như thế này?

Vân Dật rốt cục hôn mê bất tỉnh, hai mắt của Tô Văn đỏ lên trừng mắt nhìn Phong Lăng Hề, giọng căm hận nói: "Phong Lăng Hề, ngươi thật tàn nhẫn!"

"Lời nói này của Tô tướng quân là thế nào? Bản vương không có nghĩa vụ thay ngươi quản lý chuyện nhà thì phải?"

Đây quả thật là chuyện nhà, nam nhân hậu viện mình nháo lên tự nhiên là gia chủ không làm tốt.

Tô Văn quay đầu trừng mắt về phía Vân Thiển, mặt mũi Vân Thiển tràn đầy sợ hãi nhưng nhìn Vân Dật ánh mắt lại khó nén hung tàn làm đáy lòng Tô Văn phát lạnh. Mặc dù nàng biết Vân Thiển tùy hứng nhưng Vân Thiển theo nàng mấy ngày này lại rất hiểu chuyện, rất được lòng nàng. Thế cho nên sau khi biết hắn xuống tay với bánh bao nhỏ nàng mặc dù cảm thấy Vân Thiển độc ác, trong lòng không thích nhưng cũng còn ghi nhớ tình cảm. Nhưng không nghĩ hắn lại ác độc như vậy, trong bụng của Vân Dật là cốt nhục của nàng mà!

Lúc này đại phu rốt cục chạy tới, Tô Văn cũng không kịp đi trông nom Vân Thiển mà chỉ là cho người bắt hắn đi.

Phong Lăng Hề không hề lưu lại, đăm chiêu liếc nhìn Mộ Dung Cầm sau đó trở về trang viên.

Đối với Vân Dật thì Vân Tư Vũ cũng không cảm thấy y bi thảm đến mức nào, hắn sẽ không quên lúc trước Phong Lăng Hề bị thương thì đáy lòng tuyệt vọng, hắn sẽ không đi đồng tình với Vân Dật.

Vân Thiển ra tay tàn nhẫn như vậy hài tử của Vân Dật khẳng định là không giữ được, chỉ là không có nghĩ đến sẽ nghiêm trọng đến mức làm cho Vân Dật hoàn toàn đánh mất đi tư cách làm phụ thân.

Vân Dật sau khi biết việc này thì vẫn ngơ ngác, Tô Văn tức giận đến mức trực tiếp cầm lấy roi đánh cho Vân Thiển gần chết. Mọi người nghe không ngừng truyền đến tiếng kêu thảm thiết nhưng lần này thì cũng không có ai đi xem trò vui.

* * *

Lúc Hoàng Vũ Mặc được Khởi Vân mang đến gặp Phong Lăng Hề thì có chút bất mãn: "Có việc nói mau, một lúc nữa Ngọc Ngạn tỉnh rồi lại muốn ồn ào lên." Nàng thật vất vả mới đỗ người ngủ.

Hiển nhiên đối với Phong Lăng Hề dọa Hoàng Ngọc Ngạn thành như vậy nàng vẫn còn có chút ý kiến. Bất quá vừa nhìn thấy bánh bao nhỏ lại lập tức biến thành nịnh nọt, kết quả bánh bao nhỏ căn bản không để ý tới nàng.

Phong Lăng Hề nhìn hai phụ tử chơi đến vui vẻ mở miệng nói: "Chuyển sang nơi khác nói."

Hoàng Vũ Mặc trong nháy mắt trở nên nghiêm túc, nàng cảm giác Phong Lăng Hề là có chính sự vì vậy cũng không cáu gắt. Phong Lăng Hề có chính sự tìm tới nàng thì chuyện đó hơn phân nửa là có quan hệ với Hoàng tỷ.

"Vũ Văn Khỉ muốn tới nơi này đúng không? Để cho nàng dẹp đường về phủ, ngày mai chúng ta sẽ trở lại."

Hoàng Vũ Mặc cau mày nói: "Mộ Dung Cầm sẽ đồng ý?"

"Nàng không đồng ý cũng phải đồng ý, chuyện ban ngày ngươi đã nghe nói, có ý kiến gì không?"

Hoàng Vũ Mặc rất muốn nói ngươi điên rồ nhưng nàng biết Phong Lăng Hề hỏi khẳng định không phải cái này.

Suy nghĩ một chút nói: "Mộ Dung Cầm không bình thường, dựa theo tác phong làm việc của nàng hẳn là nhân cơ hội làm lớn chuyện này lên, làm sao sẽ can ngăn bỏ qua như không có chuyện gì chứ?"

"Nếu như không phải nàng chen miệng vào ta sẽ không bỏ qua Vân Thiển." Vân Thiển đối với cô mà nói vô dụng, tự nhiên không cần thiết giữ lại.

"Ngươi là nói nàng vì Vân Thiển? Nhưng Vân Thiển làm sao lại có liên quan đến nước Phượng Thiên chứ?"

"Chuyện này ngươi không cần quan tâm! Người như Vân Thiển vậy muốn lợi dụng hắn làm thành chuyện gì không quá thực tế, sau khi chúng ta rời khỏi kinh thành thì có người đến viếng thăm qua Vân Vũ Dương dường như bị từ chối, ta đoán không sai mục tiêu của Mộ Dung Cầm là Vân Vũ Dương."

Hoàng Vũ Mặc nhíu mày nghĩ một hồi có chút không biết nói gì, lời nói này không phải rõ ràng nàng nghĩ phải hiểu như thế nào? Nàng cũng không có hệ thống tình báo vô địch như Phong Lăng Hề vậy.

Cuối cùng Ninh vương điện hạ bất đắc dĩ hỏi: "Ngươi cứ nói thẳng muốn ta làm gì đi?"

"Giả bộ bệnh!"

"Giả bộ bệnh?"

"Mộ Dung Cầm cũng không thể nhìn Ninh vương điện hạ bệnh gần chết còn kiên trì du sơn ngoạn thủy, thuận tiện Nữ hoàng bệ hạ tỷ muội tình thâm còn có thể tới đón tiếp chúng ta."

Để Hoàng tỷ tới đón tiếp, cũng chỉ có Phong Lăng Hề nói ra lời nói như vậy.

* * *

Phong Lăng Hề sau khi đuổi Hoàng Vũ Mặc thì Dạ Tinh lại chủ động hiện thân, mặt không có biểu cảm gì nói một câu: "Ta giúp ngươi."

Phong Lăng Hề nhíu mày: "Ngươi chắc chắn chứ?"

Dạ Tinh yên lặng một hồi mở miệng nói: "Còn nhớ ta tại sao đi theo ngươi không?"

"Tìm kiếm ý nghĩa sinh tồn."

Lúc trước cô còn cảm thấy này tiểu hài tử xấu xa này thật đáng thương, bất quá hài tử mười tuổi mà mặt lại không có một tia nhân khí, ánh mắt còn thê lương hơn lão nhân trăm tuổi.

Mặc dù cô không có mê man quá như vậy nhưng cô có thể giải thích có mấy người vừa sinh ra thì nhất định phải gánh vác rất nhiều. Người trên thế gian đều ước ao năng lực và thân phận địa vị của nàng, bản thân nàng lại ngay cả ý nghĩa sinh tồn của mình cũng không hiểu, mà những người khác nói cho nàng biết nàng phải làm chuyện gì, bất quá là bao đồ trầm trọng.

"Bây giờ ta tìm được rồi."

Phong Lăng Hề giật giật khóe miệng: "Không cần nói cho ta biết là Sơ Tuyết."

Mặt Dạ Tinh vẫn không hề có cảm xúc mà nhìn cô rõ ràng là ngầm thừa nhận. Lúc trước nàng bởi vì hâm mộ Phong Lăng Hề tùy ý mới sẽ đi theo cô, bất quá nàng vẫn thích nhất là Sơ Tuyết.

Phong Lăng Hề thở dài trong lòng một tiếng, cô đây là dẫn sói vào nhà à! Bất quá trong lòng cũng không phải bất ngờ, Dạ Tinh xem tất cả là không có gì chỉ có đối xử với bánh bao nhỏ không giống, kỳ thật rất rõ ràng.

Dạ Tinh tự nhiên nói: "Sơ Tuyết sẽ không bị vây ở một mảnh trời nhỏ này, nó nhất định phải sống rất đặc sắc; mà ta chỉ muốn trong lúc nó có yêu cầu thì có thể làm cho nó tránh nỗi lo về sau, cho nên ta sớm muộn sẽ trở lại."

Người ta nói ba tuổi xem như lớn nhưng bánh bao nhỏ mới hơn tám tháng thôi! Dạ Tinh ngươi rốt cuộc là làm thế nào thấy được tương lai nó sẽ sống đến đặc sắc chứ? Hơn nữa, lúc nó yêu cầu thì có thể để cho nó tránh nỗi lo về sau? Ý này là muốn làm chỗ dựa cho nó, có thể thoả thích gây họa ư?

"Ngươi thật quyết nhất định phải một lần nữa cõng lại bao đồ trên lưng đã bị ngươi vứt bỏ nữa hả?"

"Hiện tại đột nhiên phát hiện thật sự bao đồ kia cũng không phải nặng như vậy." Lúc trước cảm thấy thở không nổi, bất quá là nội tâm của nàng bài xích một lòng ngóng trông đơn độc phóng khoáng ung dung, mà bây giờ nàng có một lần có lý do nữa gánh vác.

"Vậy thì ta giao Sơ Tuyết cho ngươi."

Dạ Tinh dường như có hơi kinh ngạc, hiếm thấy trừng mắt nhìn. Phong Lăng Hề không khỏi nhếch môi cười nói: "Có cần giật mình như thế không? Ta cho rằng ngươi đã nhận định Sơ Tuyết."

Nàng nhận định Sơ Tuyết là đúng nhưng mà...: "Ta cho rằng ngươi sẽ phản đối?"

"Tại sao ta phải phản đối?" Ở một thế giới như vậy muốn tìm một nữ nhân toàn tâm toàn ý sủng ái bánh bao nhỏ thật sự không dễ dàng.

Dạ Tinh mím môi do dự một hồi lâu mới phun ra một câu: "Ta lớn tuổi."

Hơn nữa bánh bao còn quá nhỏ, mặc dù Dạ Tinh lại không quan tâm chuyện chung quanh cũng biết bọn họ là một đôi không quá bình thường.

"Không sao, chỉ cần Sơ Tuyết không chê ngươi." Dừng một chút Nhàn vương điện hạ rốt cục không nhịn được cười to lên, hết cách rồi thật sự là quá buồn cười.

"Thì ra đường đường là gia chủ Dạ thị lại còn tự ti như vậy!" Nếu như người bộ tộc Dạ thị biết, không biết có thể há hốc miệng kinh ngạc hay không nữa.

Đây quả thật là rất hiếm có, Dạ Tinh mặc dù vẫn có lòng thoát khỏi cái thân phận kia nhưng nàng dù sao cũng là dòng chính bộ tộc Dạ thị, vẫn là từ nhỏ đã bị bồi dưỡng xem như gia chủ. Coi như là Nữ hoàng một quốc gia cũng không dám nói tôn quý hơn nàng bao nhiêu, trong xương nàng còn thật không có cái gân tự ti kia; mà Dạ Tinh đi theo bên cạnh Phong Lăng Hề càng giống như là u linh chạy

xe không, không hề tâm tình tự nhiên cũng sẽ không tự ti, không nghĩ tới hiện tại lại đang rối ren vấn đề tuổi tác lớn của mình.

Dạ Tinh lớn hơn Sơ Tuyết mười bốn tuổi.

Kỳ thật thế giới này nữ nhân lớn hơn nam nhân mười bốn tuổi thật lòng không thể nói quá già. Bởi vì nữ nhân bảy tám chục tuổi cũng như thường ôm nam tử xinh đẹp như hoa vào cửa, đương nhiên Phong Lăng Hề tuyệt đối sẽ không để cho bánh bao nhỏ chịu oan ức. Dạ Tinh mặc dù lớn tuổi một chút nhưng gương mặt con nít kia của nàng cũng rất khó già nua, hơn nữa nàng nội lực thâm hậu sống hơn trăm tuổi không là có vấn đề gì, thật lòng không tính là khuyết điểm quá lớn.

Đương nhiên chủ yếu vẫn là Nhàn vương điện hạ coi trọng ưu điểm khác của nàng, cô khá là hiểu rõ Dạ Tinh. Bánh bao nhỏ đều thành ý nghĩa sinh tồn của nàng, như vậy nàng tuyệt đối sẽ không làm ra chút chuyện nào để cho bánh bao nhỏ đau lòng, hơn nữa cũng có năng lực bảo vệ tốt bánh bao nhỏ; riêng là hai điểm này, trước mắt hiện nay ngoại trừ Dạ Tinh thì cô đúng là không tìm ra người càng thích hợp với bánh bao nhỏ hơn.

Quan trọng nhất là bánh bao nhỏ thích nàng.

Vì vậy chung thân đại sự của bánh bao nhỏ cứ như vậy bị định ra.

Dạ Tinh cũng không thèm để ý bị cười nhạo xoay người bảo vệ bánh bao nhỏ đi.

Nhàn vương điện hạ vuốt vuốt mặt cười có chút mỏi nhừ. Bất đắc dĩ nghĩ, có Dạ Tinh hỗ trợ mọi chuyện có thể trở nên quá ung dung

hay không?

* * *

Buổi tối, Phong Lăng Hề ôm Vân Tư Vũ thở dài nói: "Nếu như phủ Trấn quốc tướng quân mất..."

Vân Tư Vũ có chút buồn ngủ, ở trong ngực nàng cọ cọ nói lầm bầm: "Không phải là còn có phủ Nhàn vương à! Ta có nàng và bánh bao nhỏ là đủ rồi, nàng không cần lo lắng cho ta."

Phong Lăng Hề hôn hắn một cái cũng thật không có buồn phiền về sau nữa.

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 116: Nữ Hoàng Bệ Hạ Đích Thân Ra Nghênh Đón

Lần du lịch này mặc dù thời gian ngắn cũng không đi bao xa nhưng mà phong ba không ngừng. Vì vậy Ninh vương điện hạ đột nhiên bị bệnh, lúc Phong Lăng Hề nói phải về kinh thì không có ai phản đối.

Mộ Dung Cầm mặc kệ trong lòng nghĩ như thế nào thì nàng cũng không có lý do gì phản đối, hơn nữa nàng nếu như kiên trì không trở về thì vạn nhất Hoàng Vũ Mặc thật sự xảy ra chuyện gì đến lúc đó sẽ rất phiền phức.

Bất quá trước khi rời đi lại xảy ra một chuyện, bởi vì không có làm lớn cho nên không có mấy người biết.

Sáng sớm Vân Tư Vũ ôm bánh bao nhỏ tản bộ thì không cẩn thận "đúng lúc gặp" Mộ Dung Cầm. Sau đó bị các loại lời khách sáo, đương nhiên đây không phải là mục đích của Mộ Dung Cầm, bởi vì rất nhanh Vân Tư Vũ lại "không cẩn thận" đi tới chỗ Âu Dương Lăng Ca ở, không cẩn thận nghe được một ít âm thanh mập mờ.

Tiểu thị của Âu Dương Lăng Ca bảo vệ ở cửa nhìn thấy Vân Tư Vũ dường như rất kinh ngạc hoảng sợ: "Nhàn vương quân..."

Mộ Dung Cầm nhìn hắn vội vội vàng vàng, dáng vẻ hành lễ còn thiếu chút nữa ngã xuống, không khỏi cau mày nói: "Âu Dương công tử đang làm gì?"

Bánh bao nhỏ chớp chớp mắt nhìn Mộ Dung Cầm một lúc, đột nhiên chu cái miệng nhỏ nói: "Ngu ngốc, khẳng định là đang hôn hôn rồi!"

Sắc mặt của Vân Tư Vũ không khỏi ửng đỏ, bánh bao nhỏ sao lại biết âm thanh mập mờ như thế là có người đang thân mật, hắn thật sự không cảm thấy hắn nên kiêu ngạo.

Mà đối với Mộ Dung Cầm biết rõ còn cố hỏi thì Vân Tư Vũ không chút nào tiếp lời tùy theo nàng diễn.

Chỉ thấy Mộ Dung Cầm nghe xong lời bánh bao nhỏ nói thì sắc mặt lập tức trầm xuống, trừng mắt nhìn tiểu thị kia tức giận nói: "Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

Vân Tư Vũ nhìn nàng làm thái quá như vậy có chút buồn cười, một mực bánh bao nhỏ còn lẩm bẩm một câu: "Di di chán ghét, ngài khẳng định là không có chơi trò hôn hôn qua."

Vì vậy Vân Tư Vũ rốt cục không nhịn được cúi đầu buồn cười, được rồi, bọn họ đều nghe thấy được âm thanh mập mờ kia, ngay cả bánh bao nhỏ cũng có thể đoán được bên trong đang làm gì. Mặc kệ có thật sự làm cái gì hay không nhưng chí ít là muốn biểu đạt ý này, nhưng một mực Mộ Dung Cầm nghe không hiểu.

Là một nữ nhân trưởng thành lại không biết âm thanh này có ý vị gì, thật sự là... có chút đáng thương đấy!

Mộ Dung Cầm không khỏi đen mặt, vốn là nàng một chút cũng không có để bánh bao nhỏ ở trong mắt, cho dù quan tâm mấy phần cũng vẻn vẹn bởi vì nó là nhi tử của Phong Lăng Hề. Nhưng bây giờ

nàng đột nhiên cảm thấy bánh bao nhỏ chính là hài tử đáng ghét nhất trên đời!

Tiểu thị kia trong nháy mắt không biết làm sao, Mộ Dung Cầm tức giận nói: "Âu Dương công tử ở bên trong với ai, không cho phép giấu giếm!"

Mộ Dung Cầm quát mắng làm cho tiểu thị hoàn hồn, cẩn thận từng li từng tí một nhìn Vân Tư Vũ một cái nơm nớp lo sợ không dám nói.

Bánh bao nhỏ cầm lấy tay áo của Vân Tư Vũ tò mò hỏi: "Phụ thân, người bên trong không thể nói hả? Có phải là rất đáng sợ hay không?" Nói xong còn duỗi dài cổ muốn nhìn ngóng vào bên trong.

Vân Tư Vũ hỏi: "Mẫu thân có đáng sợ không?"

Bánh bao nhỏ mặt bánh bao hừ nói: "Mẫu thân đáng ghét." Suy nghĩ một chút dường như là hiểu rõ ý của Vân Tư Vũ, không khỏi hỏi: "Phụ thân, mẫu thân ở bên trong? Nhưng mà mẫu thân tại sao muốn chơi hôn hôn với người khác?"

Vân Tư Vũ vò khuôn mặt nhỏ của nó cười nói: "Mẫu thân không ở bên trong."

Bánh bao nhỏ rõ ràng bị làm loạn muốn hôn mê, mờ mịt chớp mắt, bộ dáng ngây ngốc đáng yêu làm cho Vân Tư Vũ không nhịn được hôn nó một cái, sau đó nhìn về phía hai người diễn không được.

Phong Lăng Hề sáng sớm đã đi ra ngoài, xem ra tin tức của Mộ Dung Cầm rất là thông minh nhanh nhẹn đấy! Rõ ràng bắt lấy cơ hội này.

Nếu đổi thành những người khác nếu như biết có người một lòng ngấp nghé thê chủ của mình. Sau đó lại mạo muội ở bên ngoài phòng người đó nghe thấy âm thanh như thế phản ứng đầu tiên nhất định là bất an. Tiếp đó thêm vào những người khác như có như không dẫn dắt không hiểu sai cũng phải hiểu sai, có lẽ căn bản dũng khí đi xác nhận cũng không có thì sẽ khóc lóc chạy đi, sau đó nhận định mình bị phản bội.

Coi như là muốn đi xác nhận người ta cũng sẽ không cho hắn cơ hội này.

Kỳ thật đây là chủ ý của Âu Dương Lăng Ca, Mộ Dung Cầm cảm thấy có lẽ có thể được, dù sao nàng không biết tâm tư của nam nhân. Âu Dương Lăng Ca nói rất có lý có thể dùng nên nàng cũng không ngại thử xem. Dù sao vừa rồi không có người nói người bên trong chính là Phong Lăng Hề, Vân Tư Vũ nếu như là có hiểu lầm gì đó cũng là chính hắn đoán mò, không phải trách nhiệm của bọn họ.

Hiện tại lại phải về kinh, nàng không biết còn có thể ngây ngốc ở nước Hoàng Vũ bao lâu, cho nên nàng cũng muốn nhanh chóng sắp xếp cho Âu Dương Lăng Ca vào bên cạnh Phong Lăng Hề.

Mặc kệ Âu Dương Lăng Ca rốt cuộc suy nghĩ thế nào thì đến lúc đó luôn có biện pháp lợi dụng hắn làm một chuyện, muốn bắt nắm một nam nhân còn không đơn giản ư?

Kỳ thật mưu kế này không thể nói rất tệ nhưng đánh không lại tình cảm tốt của phu thê nhà người ta, không sợ gây xích mích.

Huống chi có phải là tiếng của Phong Lăng Hề hay không thì Vân Tư Vũ vừa nghe đã có thể nghe được. Sớm chiều ở chung lâu như vậy cho dù Phong Lăng Hề không nói lời nào, chỉ là trong lúc động

tình thì thở dốc hắn cũng có thể nhận ra, tất cả có quan hệ đến Phong Lăng Hề hắn đã sớm quen thuộc đến không cần cố hết sức đi phân biệt.

Mộ Dung Cầm nhìn thấy Vân Tư Vũ hoàn toàn khác với biểu hiện trong kế hoạch có chút thất bại, biết rõ lại diễn cũng vô dụng. Một mực lúc này bánh bao nhỏ vung tay lên vui vẻ kêu: "Mẫu thân..."

Khóe miệng của Vân Tư Vũ không khỏi nhếch lên, nhiệt tình tiến lên nghênh đón: "Hề, nàng đã về rồi, Âu Dương công tử ở bên trong nàng có muốn gặp không?"

Khóe miệng của Mộ Dung Cầm co giật, lời này rõ ràng chính là nói cho Phong Lăng Hề biết Âu Dương Lăng Ca ở bên trong lén lúc thân mật với người, mất đi trinh tiết của nam tử. Phong Lăng Hề càng thêm không thể nào muốn, Mộ Dung Cầm rốt cục cảm giác nhận được một chuyện trộm gà không được còn mất nắm gạo.

Phong Lăng Hề vừa nhìn điệu bộ này thì hiểu được là xảy ra chuyện gì, trong lòng cười lạnh dịu dàng nói: "Không cần, Âu Dương công tử bận rộn như thế sao có thể gặp người vô ích như chúng ta chứ?"

Sau đó liếc nhìn Mộ Dung Cầm nói: "Mộ Dung tướng quân, một lát nữa thì phải xuất phát, phiền ngươi nhắc nhở Âu Dương công tử một chút cũng đừng tiêu hao quá độ, đến lúc đó đến trễ hành trình làm trễ nải bệnh tình của Ninh vương điện hạ có thể sẽ không tốt."

Vừa dứt lời thì Âu Dương Lăng Ca mở cửa đi ra, trong mắt mang theo một phần vội vàng, vốn lại giả vờ trấn định nói: "Mộ Dung tướng quân, Nhàn vương điện hạ, các ngươi có chuyện gì hả? Xin

lỗi, thân thể ta có chút không thoải mái, mới vừa rồi tiểu thị đang giúp ta xoa bóp không phát hiện các ngươi tới."

Nói xong trừng mắt nhìn tiểu thị vẫn đứng ở ngoài phòng trách mắng: "Mộ Dung tướng quân và Nhàn vương điện hạ đến tại sao cũng không thông báo, một chút quy củ cũng không hiểu."

Cửa phòng bị cố ý hoàn toàn mở ra, ngoại trừ Âu Dương Lăng Ca và một tiểu thị đi ra thì bên trong trống rỗng, xác thật không nhìn thấy những người khác.

Bất quá Phong Lăng Hề và Vân Tư Vũ hiển nhiên đều không quan tâm bên trong có những người nào, mà bánh bao nhỏ chỉ quan tâm kẹo hồ lô trong tay Phong Lăng Hề. Bánh bao nhỏ nhìn thấy mẫu thân vui mừng như vậy đều là bởi vì kẹo hồ lô trong tay cô.

Phong Lăng Hề thấy bánh bao nhỏ sốt ruột đến độ trừng mắt, cuối cùng đưa kẹo hồ lô cho nó, nhìn nó liếm đường phía trên bộ dáng híp mắt thỏa mãn không khỏi sờ sờ đầu của nó nói: "Ăn ít một chút, cẩn thận đau răng."

Sau đó thì ôm Vân Tư Vũ rời đi, hoàn toàn không để ý tới suy nghĩ và vẻ mặt của Mộ Dung Cầm và Âu Dương Lăng Ca.

Mặt mũi Âu Dương Lăng Ca tràn đầy tức giận đứng ở nơi đó, Mộ Dung Cầm trừng mắt liếc hắn một cái. Sau đó xa xa lại nghe thấy tiếng cười của Vân Tư Vũ, sắc mặt của Mộ Dung Cầm khó coi phất tay áo rời đi.

* * *

Nghĩ đến vẻ mặt của Mộ Dung Cầm kia như ăn phải con ruồi làm cho Vân Tư Vũ cười thiếu chút nữa co rúc lại ở trên đất, cũng may

Phong Lăng Hề ôm hắn lại.

Bánh bao nhỏ đáng thương bị hắn cười run không cẩn thận làm cho kẹo hồ lô đụng vào răng cửa nhỏ, không khỏi nước mắt lưng tròng kêu lên: "Phụ thân xấu..."

Phong Lăng Hề lại vội vàng ôm nó lại nhìn răng của nó một chút, chỉ là dập phía trên một chút làm cho đường vụn dính vào.

Vân Tư Vũ vẫn cười đến không ngậm miệng lại được như cũ, ôm bụng đứt quãng nói: "Xin lỗi... phụ thân... không phải cố ý..."

Phong Lăng Hề lắc đầu buồn cười nói: "Đừng cười đau cả bụng."

Vân Tư Vũ thật vất vả mới nhịn cười, xoa xoa nước mắt ở khóe mắt rồi kể ra sự tích anh dũng sinh động như thật của bánh bao nhỏ. Bánh bao nhỏ ăn được miệng đầy đường nhỏ, nghe được lời Vân Tư Vũ nói không khỏi ưỡn thẳng ngực, nghểnh lên cằm nhỏ nói: "Di di chán ghét kia thật đáng thương, không có ai yêu thích nàng nên không có người nào chơi trò hôn hôn với nàng."

Phong Lăng Hề bật cười, điểm này Mộ Dung Cầm khẳng định không sánh bằng bánh bao nhỏ. Bánh bao nhỏ có thể kiêu ngạo, ai bảo nó nhỏ như thế đã bắt đầu chơi trò hôn hôn với tinh tinh nhà nó chứ?

* * *

Trước khi lên đường Phong Lăng Hề trước tiên đến nhìn một chút Ninh vương điện hạ "bệnh nặng".

Hoàng Vũ Mặc không biết từ nơi nào nghe nói động tác của Mộ Dung Cầm và Âu Dương Lăng Ca. Ngay cả hành động vĩ đại của

bánh bao nhỏ cũng đều nghe nói. Một lòng nghĩ muốn trêu chọc bánh bao nhỏ, bất đắc dĩ nàng hiện tại "bệnh nặng". Lúc nhìn thấy Phong Lăng Hề một mình đến thì được gọi là một cái thất vọng.

Bất quá cũng không có quên chính sự: "Ngươi cứ như vậy nuốt giận vào bụng mặc cho Mộ Dung Cầm bắt nạt, không sợ nàng hoài nghi?"

"Hoài nghi mới tốt, nàng sẽ tăng nhanh hành động." Mộ Dung Cầm vốn là đối với cô có kiêng kỵ. Nếu như cảm thấy cô có âm mưu gì nhất định sẽ tăng nhanh hành động của mình.

Hoàng Vũ Mặc do dự một lát, rốt cục không nhịn được hỏi: "Kỳ thật... ngươi rốt cuộc có phải là Phượng Lăng Tịch không?"

Nhàn vương điện hạ liếc nhìn nàng một chút, bí hiểm nói: "Phải cũng không phải."

Ninh vương điện hạ bày tỏ rất khó lý giải, vì vậy cuối cùng vẫn là lựa chọn tin tưởng Hoàng tỷ vĩ đại của nàng. Thái độ của Hoàng tỷ đối với Phong Lăng Hề không có thay đổi, như vậy thì nàng không cần đi suy nghĩ nhiều như vậy.

* * *

Bởi vì bệnh nhân không ít, cho nên lúc trở về hành trình càng chậm hơn, cũng may không có lại nổi lên phong ba gì, thuận lợi sau ba ngày đến kinh thành.

Vốn là Hoàng Vũ Mặc cho rằng Phong Lăng Hề nói để cho Nữ hoàng bệ hạ tới đón bọn họ chỉ là đùa giỡn, không nghĩ tới Nữ hoàng bệ hạ thật sự tự mình đến cửa thành chờ bọn họ.

Nữ hoàng bệ hạ hiển nhiên hết sức quan tâm bệnh tình của Ninh vương điện hạ, nếu không phải là Hoàng Vũ Mặc biết mình giả bộ bệnh thì nàng đều muốn coi như mình có phải là sắp chết rồi hay không, lại nói Hoàng tỷ, tỷ có cần phải diễn quá mức rồi không?

Nữ hoàng bệ hạ xoa xoa khóe mắt, thật lòng cảm tạ Nhàn vương điện hạ chăm sóc Ninh vương điện hạ, thật sự là tỷ muội tình thâm cảm động lòng người mà!

Trong lòng Hoàng Vũ Mặc không nhịn được châm chọc, chăm sóc cái quỷ, Phong Lăng Hề nào có chăm sóc nàng? Ngược lại dọa nàng gần chết, Ngọc Ngạn bây giờ còn nơm nớp lo sợ, nàng muốn nói Hoàng tỷ nên vứt Phong Lăng Hề vào trong thiên lao ở mấy ngày đi.

Kỳ thật lúc Nữ hoàng bệ hạ lau khóe mắt thì dựa vào ống tay áo che chắn, dùng khẩu hình hỏi: "Sơ Tuyết đâu?"

Cho nên mặc kệ đi tới nơi nào bánh bao nhỏ đều là được hoan nghênh như thế!

Nhàn vương điện hạ trực tiếp bí mật truyền âm: "Về vương phủ."

Nữ hoàng bệ hạ khẽ gật đầu, trở lại cũng được. Nàng cũng không nỡ làm cho bánh bao nhỏ bị hù dọa.

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 117: Ám Sát Nữ Hoàng Bệ Hạ

Mấy ngày nay tâm tình của Hoàng Ngọc Ngạn ổn định rất nhiều, bất quá vẫn không dám đối mặt với Phong Lăng Hề. Lúc này Nữ hoàng bệ hạ cũng không có đi quan tâm hắn miễn cho ngày càng rắc rối.

Sau đó lại nghe nói chuyện ngoài ý muốn trên người Vân Dật thì Nữ hoàng bệ hạ cũng bày tỏ tiếc nuối an ủi Tô Văn một phen. Lại còn muốn đi khuyên lơn Vân Dật vài câu, chuyện này thật sự làm cho người ta được sủng ái mà lo sợ.

Bất quá cũng không có ai suy nghĩ nhiều, dù sao Tô Văn vẫn chính là người tâm phúc bên cạnh Nữ hoàng bệ hạ. Vốn nên là hài tử đầu tiên của Chính quân thì cứ như vậy mất đi, Nữ hoàng bệ hạ đương nhiên phải khuyên lơn một hồi; mà Vân Dật không chỉ là Chính quân của Tô Văn còn là trưởng tử của Vân Vũ Dương. Bây giờ gặp phải đả kích như vậy, Nữ hoàng bệ hạ an ủi hai câu cũng nói còn nghe được.

Bất quá nam nữ khác biệt mà Vân Dật hiện tại lại là một bộ dạng có bệnh tự nhiên không thích hợp gặp vua. Nữ hoàng bệ hạ chỉ là đứng ngoài xe ngựa của hắn an ủi hai câu rồi ban thưởng một ít đồ.

Kỳ thật chuyện này đã đủ làm cho người ta lo sợ mặt mày tái mét nhưng mà Nữ hoàng bệ hạ dường như không chút nào cảm giác

mình là người có địa vị cao lại đầu hàng nhường nhịn trước người có địa vị thấp như vậy có cái gì không ổn.

Thưởng xong đồ thì nên đi rồi đúng không? Một mực Nữ hoàng bệ hạ còn không muốn đi mà bắt đầu than thở cuộc sống.

Phong Lăng Hề đứng bên cạnh nàng nhịn xuống kích động muốn đạp nàng, liếc mắt một cái, nàng rốt cuộc có biết cái gì gọi là tốt quá hoá dở hay không.

Cô thật lo lắng, coi như có người lòng mang ý đồ xấu cũng sẽ bị hành động kỳ quái như thế của nàng làm cho sợ đến mức không dám ra tay.

Nữ hoàng bệ hạ tự mình tới đón tiếp, phía sau tự nhiên đi theo không ít đại thần. Vân Vũ Dương cũng ở trong nhóm người đó, sắc mặt của bà vẫn khó coi. Chuyện của Vân Dật và Vân Thiển hai ngày trước bà đã nhận được tin tức, Tô Văn đã báo chuyện cho bà biết từ đầu đến đuôi.

Hai đứa con trai của bà huynh đệ tương tàn, bây giờ Vân Dật mất đi hài tử không nói còn hoàn toàn mất đi tư cách làm phụ thân. Một mực một người khác cũng là con trai của bà, bà có thể làm thế nào? Còn có thể giết Vân Thiển đền mạng sao?

Vân Thiển bây giờ cũng đã sống dở chết dở, hơn nữa còn không biết Tô Văn nghĩ như thế nào khi xảy ra chuyện như vậy. Mặc dù là Tô Văn muốn trừng phạt Vân Thiển thì bà cũng không thể nói gì được.

Liễu Sâm sau khi biết chuyện này trực tiếp lại tức đến ngất đi. Sau khi tỉnh lại nghĩ tới chuyện này thì rơi nước mắt, nói thẳng gia

môn bất hạnh.

Hai đứa con trai đều là hắn sinh, bây giờ lại làm đến trình độ như vậy. Nếu là lúc đầu để cho Vân Thiển tiến vào cung có lẽ là cũng sẽ không làm ra chuyện như bây giờ vậy.

Hắn nghĩ như vậy cũng không sai, thế nhưng Vân Vũ Dương lại không cho là như vậy. Vân Thiển nếu như ở trong cung xằng bậy kết quả chỉ có thể càng bết bát hơn.

Những chuyện sốt ruột này Vân Vũ Dương càng nghĩ càng căm tức, một mực còn có chuyện càng làm người tức giận.

Nữ hoàng bệ hạ chỉ ở chỗ này cảm thán cuộc sống, mà bênh cạnh xe ngựa Vân Dật đột nhiên có người nhảy xuống.

Bên cạch xe ngựa Vân Dật tự nhiên là Vân Thiển, hai người cùng là phu lang của Tô Văn lại cũng là bệnh nhân tự nhiên là đi chung với nhau. Dù sao rèm xe ngựa vừa để xuống ai cũng không nhìn thấy ai, cũng không cần kẻ thù gặp mặt đặc biệt đỏ mắt. Thật sự đi như vậy cũng là tiện cho Tô Văn trông bọn họ, miễn cho lại gây ra chuyện gì nữa.

Lúc này Vân Thiển không hề giống như người ốm yếu, một cơn gió dường như xông tới phía Nữ hoàng bệ hạ, ánh bạc chói mắt, nhìn chăm chú lại mới phát hiện là trong tay hắn nắm chủy thủ.

Dường như hiểu được Vân Thiển là muốn làm cái gì, Vân Vũ Dương thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu, vừa vội vừa giận mà quát: "Mau ngăn cản hắn!"

Đáng tiếc không kịp rồi!

Hai chiếc xe ngựa cách quá gần, mà thị vệ không biết lúc nào thì đều cách Nữ hoàng bệ hạ một khoảng cách, thêm vào trong lúc nhất thời chưa kịp phản ứng muốn chờ cứu giá thì đã chậm.

Vốn là cũng không có ai đi để ý một chút khoảng cách kia, bên cạnh Nữ hoàng bệ hạ đều có ám vệ, cho nên thị vệ bình thường sẽ không phải quá gấp. Thế nhưng hiện tại đột nhiên có người ám sát ám vệ bên cạnh Nữ hoàng bệ hạ lại hoàn toàn không có phản ứng, hoặc là căn bản cũng không có ám vệ?

Lập tức một đám người đều đổi sắc mặt, sắc mặt Tô Văn đặc biệt là khó coi. Vũ Văn Khỉ bỏ lại nói chuyện với nàng nhào tới về phía Nữ hoàng bệ hạ, đáng tiếc cũng đã chậm một bước.

Hoàng Vũ Hiên nhìn chủy thủ đâm tới né một hồi, bất quá vẫn bị đâm trúng cánh tay. Nàng mặc dù có chuẩn bị tâm lý nhưng lại không nghĩ rằng Vân Thiển sẽ trở nên mạnh bạo như thế hoàn toàn không giống như là người chỉ biết sơ qua võ công.

Vân Thiển đỏ mắt, giương cao chủy thủ lại muốn đâm tới về phía Hoàng Vũ Hiên. Hoàng Vũ Hiên lần này đúng là tránh thoát, bất quá lại tức giận quát: "Phong Lăng Hề, ngươi cứ nhìn ta chết đi à?"

Hoàng Vũ Mặc đã nóng nảy đến độ muốn không để ý "bệnh nặng" lao ra, trong lòng thẳng mắng Phong Lăng Hề khốn kiếp.

Nữ hoàng bệ hạ rống một tiếng thật to làm cho không ít người nghĩ đến: 'Nhàn vương điện hạ không phải bên phe Nữ hoàng bệ hạ ư, chuyện này cũng khó trách thị vệ sẽ thư giãn, nhưng mà Nhàn vương điện hạ đi đâu?'

Phong Lăng Hề suy đoán Mộ Dung Cầm muốn lợi dụng Vân Thiển bức Vân Vũ Dương đi vào khuôn phép. Cô không biết Mộ Dung Cầm định làm gì cho nên tặng một cơ hội tốt cho nàng. Nếu như nàng trúng kế tự nhiên là tốt nhất, không trúng kế cũng không có tổn thất gì.

Bất quá, hiển nhiên Mộ Dung Cầm có chút nóng nảy.

Vốn là Phong Lăng Hề vẫn đi theo Hoàng Vũ Hiên chỉ là vì bảo vệ nàng, ai biết Nữ hoàng bệ hạ đợi một hồi đều không có động tĩnh gì, vì vậy nhận định là Phong Lăng Hề quá đáng sợ. Vì vậy ghét bỏ Nhàn vương điện hạ vướng bận trừng nàng bỏ đi rồi.

Cho nên phải chịu nỗi khổ da thịt này.

Phong Lăng Hề đương nhiên sẽ không nhìn Hoàng Vũ Hiên đi tìm cái chết. Bất quá vì để cho tội danh danh này xứng với hiện thực mà thôi, đương nhiên Hoàng Vũ Hiên dám chê cô vướng bận tự nhiên cũng nên dạy dỗ một hồi thật tốt.

Vân Thiển không có lần nữa đâm trúng Hoàng Vũ Hiên nhưng bị bắt được cánh tay không thể động đậy. Phong Lăng Hề híp mắt nhìn kỹ hắn, bộ dáng của Vân Thiển như vậy rất giống như trúng cổ độc.

Cổ độc này chỉ sợ là lúc Vân Thiển bị bắt thì đã gieo xuống. Lúc đầu Vân Thiển là chuẩn bị tiến cung, Võ vương thế nữ là muốn cho Vân Thiển lấy mạng Hoàng Vũ Hiên. Bất quá sau đó Vân Thiển tiến vào phủ Chiến thiên tướng quân, mất đi cơ hội đến gần Nữ hoàng bệ hạ. Quân cờ này vẫn không có người hỏi thăm, mãi đến tận bây giờ mới có thể lợi dụng.

Cũng khó trách Mộ Dung Cầm dám dễ dàng động thủ, nàng là chắc chắc không có ai sẽ nghĩ chuyện Vân Thiển ám sát sẽ có liên quan gì đến nàng. Mặc dù hoài nghi cũng không tìm được chứng cứ, việc này không dính dáng đến trên người nàng.

Mà Vân Thiển chỉ cần có ý đồ ám sát Nữ hoàng bệ hạ, mặc kệ có thành không hay không thì không thoát khỏi liên quan đến Vân Vũ Dương.

Phong Lăng Hề cười cười, vốn cô cho rằng Mộ Dung Cầm sẽ lợi dụng Vân Thiển làm cho Vân Vũ Dương một ít phiền toái nhỏ cho bà áp lực. Cô đứng ở bên cạnh Hoàng Vũ Hiên cũng thuần túy là vì để phòng ngừa vạn nhất.

Thế nhưng bây giờ xem ra phiền phức này cũng không phải lớn một cách bình thường, ám sát Nữ hoàng bệ hạ đúng là có không ít người sẽ bị liên lụy. Mà cô không ngại đổ thêm dầu vào lửa.

Phong Lăng Hề nhếch môi cười, tà khí nghiêm nghị. Sau đó mọi người trơ mắt nhìn một người lớn sống sờ sờ hóa thành một chùm sương máu biến mất không còn tăm tích, cái gì cũng không có để lại.

Hiện trường trong nháy mắt yên tĩnh đến đáng sợ, Nhàn vương điện hạ làm chuyện một lần so với một lần đều làm cho người sợ hãi, bọn họ dường như chưa bao giờ nhìn thấu qua nàng.

Con ngươi của Mộ Dung Cầm co rút nhanh một hồi, toàn thân không tự chủ căng thẳng, đó là phải ứng theo bản năng lúc gặp phải nguy hiểm.

Mãi cho đến khi Hoàng Vũ Hiên hừ lạnh một tiếng mới làm cho mọi người phục hồi lại tinh thần. Mộ Dung Cầm cũng thanh tĩnh lại, sau lưng lạnh lẽo chảy mồ hôi lạnh khắp cả người. Phong Lăng Hề kia nháy mắt lộ ra nguy hiểm lại làm cho nàng cảm thấy không thể chiến thắng.

Sau khi tỉnh táo lại nàng không khỏi nhìn thêm Phong Lăng Hề một chút. Phong Lăng Hề đột nhiên ra tay tàn nhẫn như thế chỉ là trùng hợp ư? Còn có nàng trước đây biến mất cũng giống như là đang làm cho người cơ hội.

Trong lòng Mộ Dung Cầm có chút bất an nhưng mà vừa cảm thấy Phong Lăng Hề sẽ không liệu sự như thần như vậy, hơn nữa nếu như nàng ta thật sự biết quyết định của nàng nên ngăn cản nàng mới đúng, mà không phải theo kế hoạch của nàng. Vân Vũ Dương bây giờ nếu như phản loạn, đối với nước Hoàng Vũ không có ích lợi gì.

Ám sát Nữ hoàng bệ hạ không phải việc nhỏ, bởi vì một mình Vân Thiển nên phủ Trấn quốc tướng quân và phủ Chiến thiên tướng quân đều phải chịu liên lụy. Mặc dù Nữ hoàng bệ hạ thông cảm không có bắt toàn bộ người vào thiên lao nhưng cũng tạm thời hạn chế người trong phủ ra vào, giống như là giam lỏng.

Vân Vũ Dương và Tô Văn cũng tạm thời ở nhà nghỉ ngơi, chờ trước tiên điều tra mọi chuyện rõ ràng lại nói.

Tô Văn là chính trực không sợ gian tà. Mặc dù sắc mặt âm trầm nhưng đối với quyết định của Nữ hoàng bệ hạ không hề dị nghị.

Trong lòng Vân Vũ Dương lại rất lo lắng, việc này muốn tra làm sao đây? Vân Thiển đã không còn, biến mất hoàn toàn như vậy một

chút manh mối cũng không có để lại, căn bản không thể nào tra được.

* * *

Trong tẩm cung của Nữ hoàng bệ hạ, Nữ hoàng bệ hạ nâng cánh tay bị thương nước mắt lưng tròng: "Lăng Hề, ngươi là cố ý phải không?"

Phong Lăng Hề ngồi nghiêng qua cửa sổ trên giường mềm, thờ ơ không hợp tác. Ninh vương điện hạ hung dữ trừng mắt nàng, giống như gặp phải kẻ thù giết phụ thân.

Một hồi lâu, Phong Lăng Hề mới thâm sâu mở miệng nói: "Vân Vũ Dương không dựa dẫm được, ngươi vẫn là thu binh quyền lại đi!"

Hoàng Vũ Hiên liếc nàng một cái: "Bây giờ ta chẳng lẽ không phải là đang làm chuyện này hả?"

Nước Phượng Thiên rục rịch, Hoàng Vũ Hiên cũng không muốn giữ lại một Tướng quân bất cứ lúc nào cũng có thể phản loạn làm cho người ta lợi dụng.

"Bất quá Lăng Hề, ngươi xác định ngươi không có việc công trả thù riêng ư?" Nàng đúng là biết rõ Phong Lăng Hề vẫn nhìn không vừa mắt Vân Vũ Dương.

Phong Lăng Hề cười nhạo nói: "Cái gì là công? Cái gì là tư? Ta giúp ngươi đó cũng là tư."

"Cũng đúng, bất quá Tô Văn thì sao?"

"Ngươi đồng ý giữ lại thì giữ lại, bất quá Tô Văn đánh trận vẫn được, chuyện khác... ta vẫn cảm thấy Vũ Văn Khỉ đáng tin cậy hơn một chút."

Nữ hoàng bệ hạ cười nói: "Chẳng ai là hoàn mỹ, vì là quân người, suy nghĩ không phải là làm sao có thể lợi dụng người đến bảo vệ giang sơn của mình hay sao? Chỉ cần còn có giá trị lợi dụng là có thể lợi dụng."

Đừng tưởng rằng Nữ hoàng bệ hạ là người hiền lành, đều nói quân vương vô tình. Hoàng Vũ Hiên thật sự cũng là người lãnh khốc, bất quá là thật lòng đối với Phong Lăng Hề và người thân thôi.

Một lát sau Nữ hoàng bệ hạ lại thở dài nói: "Hiện tại vào lúc này tổn thất một mình Vân Vũ Dương đã đủ rồi. Nếu như lại không còn Tô Văn đối với nước Hoàng Vũ mà nói là đả kích rất mạnh mẽ."

Kỳ thật nếu như không phải là bởi vì có Phong Lăng Hề giúp nàng thì lúc này nàng sẽ không mạo hiểm loại trừ Vân Vũ Dương, nói cho cùng vẫn là Phong Lăng Hề cho nàng sức lực.

Phong Lăng Hề liếc nàng một cái: "Ngươi không cần giải thích với ta, Tô Văn thắng ở trung thành, lãnh binh cũng rất có thiên phú, xác thực có thể dùng. Bất quá Tô tướng quân trải qua đả kích lần này sẽ tránh mỹ nhân như rắn rết, Nữ hoàng bệ hạ cần phải thông cảm nhiều hơn, không cần ban thưởng nhiều mỹ nhân như vậy mới tốt."

Hoàng Vũ Hiên nhíu nhíu mày, sau đó nghĩ cẩn thận cái gì nhếch khóe miệng hỏi: "Ngươi sẽ không phải cho nàng đoạn tử tuyệt tôn chứ?"

Vân Dật bây giờ đã không thể mang thai, hai vị Thị quân khác đi theo Tô Văn thời gian cũng không ngắn bụng vẫn không có tiếng động, đột nhiên mang thai thì khả năng không lớn.

Phong Lăng Hề nhíu mày: "Nói lời này là thế nào, ta lại không có hạ thuốc cho nàng, chuyện hài tử như vậy phải chú ý duyên phận. Tô tướng quân hiển nhiên không có duyên với hài tử, bảo vệ mấy nam nhân lâu như vậy thật vất vả có một hài tử còn để mất đi. Ngươi xem bánh bao nhỏ nhà ta đều đã lớn như vậy, Tô tướng quân vẫn là thành thân cùng một ngày với ta đấy!"

Nữ hoàng bệ hạ không nói gì, chuyện đó chẳng lẽ không phải là do ngươi làm chuyện tốt hả?

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 118: Bánh Bao Nhỏ Làm Người Tức Giận

Hoàng Vũ Mặc hừ mỉa nói: "Tô Văn chẳng lẽ không biết tự mình nâng người vào cửa à?"

Phong Lăng Hề xì nói: "Ngươi cảm thấy Vân Dật sẽ cho nàng cơ hội này, Vân Dật hiện tại có thể là không có gì cả chỉ còn lại một mình Tô Văn, hắn còn không gắt gao giữ lấy ư?"

"Vân Dật có ích kỷ như ngươi nói vậy hả? Vân Đại công tử vẫn luôn là thông tuệ lại hiền lành, hắn không thể sinh dục không phải nên chủ động thay Tô Văn nạp thị để cầu khai chi tán diệp* sao?"

(*Khai chi tán diệp: sinh con đẻ cái nối dõi tông đường.)

"Không ích kỷ? Hắn nếu như không ích kỷ thì Tư Vũ nhà ta cũng không thể gả cho ta nhanh như vậy."

Chuyện này Nữ hoàng bệ hạ rõ ràng nhất, nàng đúng là tán thành lời nói của Phong Lăng Hề.

Phong Lăng Hề thấy dáng vẻ của Hoàng Vũ Mặc không quá có thể tiếp nhận, không khỏi hứng thú thay đổi tư thế hỏi: "Ninh vương điện hạ cảm thấy Ninh vương quân như thế nào?"

Hoàng Vũ Mặc không thể nào hiểu rõ Vân Dật nhưng đối với phu lang mình vẫn là hiểu rất rõ: "Rất thông minh, biết điểm mấu chốt của ta, cũng biết chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm."

Phong Lăng Hề gật đầu nói: "Vật họp theo loài, người phân theo nhóm. Vân Dật cũng là người thông minh, có thể nói rất có tâm kế. Bất quá có thể là Liễu Sâm dạy dỗ xảy ra vấn đề làm cho hắn cảm giác mình là người tốt, phải làm người tốt. Nhưng ở thời khắc mấu chốt lại sẽ làm ra chuyện làm cho người căm hận."

Nghĩ đến chuyện Vân Dật từng làm Phong Lăng Hề cười mỉa một tiếng tiếp tục nói: "Vân Dật trên bản chất không phải người tốt lành gì, bất quá là vẫn đang duy trì lấy người tốt giả tạo, lúc yêu cầu lựa chọn thì hắn lại không có chút nương tay. Lục Nhã Âm đối với hắn cũng coi như là móc tim móc phổi, nhưng Vân Dật lại có rất nhiều chuyện chưa nói cho hắn biết, khuyên ngươi một câu, tốt nhất là không nên để cho Lục Nhã Âm đến gần gũi với Vân Dật quá."

Hoàng Vũ Mặc do dự nói: "Không nghiêm trọng như vậy chứ?"

"Có tin hay không tùy ngươi, ta đi trước."

Hoàng Vũ Mặc tạm thời vẫn ở trong cung, bệnh của nàng vẫn là cần giả vờ một lúc nữa. Nếu không chỉ sợ sẽ rước lấy phiền phức, dù sao Nữ hoàng bệ hạ là bởi vì nàng bệnh nặng mới xuất cung đi nghênh đón, cuối cùng làm cho người thừa dịp cơ hội.

* * *

Thái hậu vốn là rất đau lòng khi gặp lại Hoàng Ngọc Ngạn, còn chuẩn bị tức giận với Phong Lăng Hề. Mặc dù biết việc này là Hoàng Ngọc Ngạn sống chết dây dưa, nhưng rốt cuộc là nhi tử của mình sao có thể không đau lòng chứ?

Bất quá y không nghĩ tới sau khi Hoàng Ngọc Ngạn bị Phong Lăng Hề hù dọa ngược lại hiểu chuyện rất nhiều. Dường như lập

tức trưởng thành, đối với y cũng gần gũi rất nhiều, đây ngược lại làm cho hắn có chút cao hứng, hơn nữa Phong Lăng Hề hiện tại lại một lòng giúp đỡ Hoàng Vũ Hiên xử lý chuyện trong triều. Y suy nghĩ một chút cảm thấy vẫn là không muốn gây sự với nàng, chỉ cần nàng chịu mang tôn tử ngoan của y vào cung vui đùa một chút thì y sẽ tha thứ chuyện nàng bắt nạt nhi tử hắn.

Nhưng mà yêu cầu nhỏ như thế lại bị Phong Lăng Hề từ chối. Thái hậu tức giận đến hai ngày nay đều là dằn vặt hoa hoa cỏ cỏ ở Ngự hoa viên, ngay cả cơm cũng chỉ ăn một chén, đương nhiên bình thường y cũng chỉ ăn một chén.

Cũng không phải Phong Lăng Hề cố ý chống đối với Thái hậu mà là cô không quá yên tâm cho an toàn của bánh bao nhỏ. Mặc dù có Dạ Tinh ở đây nhưng trong cung nhiều người khó tránh khỏi hỗn loạn, không thể so với phủ Nhàn vương an toàn.

Qua một thời gian vết thương của Nữ hoàng bệ hạ lành, Ninh vương điện hạ cũng "khỏi hẳn", Hoàng tử Ngọc Ngạn cũng theo thánh ý xuất giá. Thế nhưng chuyện Vân Thiển ám sát Nữ hoàng bệ hạ vẫn buông lỏng như cũ, cũng không phải ai cố ý buông lỏng mà thật sự là tra không ra cái gì.

Hoàng tử Ngọc Ngạn xuất giá dẫn đến Thái hậu cả ngày than thở. Vì vậy Phong Lăng Hề rốt cục mở lòng từ bi ôm bánh bao nhỏ mang theo Vân Tư Vũ tiến cung thăm Thái hậu.

Vừa vặn Đại Hoàng nữ hai tuổi cũng được phụ thân mang đến cung Tân Nghi. Hiện nay Hoàng Vũ Hiên chỉ có một nữ nhi như vậy, nhi tử khác không tính. Bất quá bởi vì nhà mẫu thân của phụ thân Đại Hoàng nữ không có thế lực quá to lớn. Mặc dù là sinh nữ nhi cũng không thể được phong làm Quý quân, bất quá vị mỹ nhân này

ngược lại cũng thấy đủ, từ không lợi dụng nữ nhi tranh sủng là đã thấy. Bây giờ đến thăm Thái hậu cũng là Nữ hoàng bệ hạ dặn dò, hy vọng hài tử có thể làm cho Thái hậu vui vẻ một chút nhưng hiển nhiên hiệu quả cũng không tốt.

Lúc Phong Lăng Hề ôm bánh bao nhỏ đi vào thì Đại Hoàng nữ đang khóc lớn oa oa, mà phụ thân Đại Hoàng nữ đang quỳ thỉnh tội. Thái hậu cau mày lại có chút mất hứng nhưng cũng không đến nỗi tính toán với một hài tử không hiểu chuyện, huống hồ đó còn là tôn nữ của y.

Vì vậy Thái hậu có chút mất hết cả hứng khoát tay nói: "Đứng lên đi!" Lúc như thế này y đều là khác thường nhớ nhung bánh bao nhỏ. Đại Hoàng nữ đã hai tuổi lại vẫn còn bộ dáng hài nhi, gặp chuyện sẽ khóc nháo không ngừng, nào giống như bánh bao nhỏ quỷ tinh ranh như vậy.

"Gia gia..."

Đang nghĩ tới thì nghe được tiếng mềm mại yếu ớt kia Thái hậu còn cho là mình nghe lầm, giương mắt nhìn lại mới phát hiện cả nhà Phong Lăng Hề. Trong nháy mắt thì tinh thần vô cùng phấn chấn vọt tới: "Ai u... tôn tử ngoan, cháu đã tới rồi, gia gia nhớ muốn chết..."

Đại Hoàng nữ bị phụ thân ôm dỗ dành lúc này đã không có lại khóc, nhìn Thái hậu ôm bánh bao nhỏ hôn liên tục trong mắt ướt nhẹp chứa đầy hiếu kỳ.

Vị mỹ nhân kia chỉ là tò mò đánh giá một chút thì thu lại tầm mắt rất là bổn phận ôm hài tử đứng ở một bên.

Bánh bao nhỏ dùng tay nhỏ che mặt không ngừng né tránh Thái hậu tập kích, oa oa kêu lên: "Gia gia... nước miếng..."

Thái hậu không khỏi cứng đờ vỗ vỗ cái mông nhỏ của nó, giả vờ tức giận nói: "Tốt nhỉ! Dám chê gia gia bẩn!"

Bánh bao nhỏ chớp mắt vô tội nhìn y, Thái hậu đưa tay nhéo nhéo mặt của nó hừ lạnh một tiếng, tự mình nở nụ cười trước vội vã cho người chuẩn bị thức ăn vặt cho bánh bao nhỏ, đương nhiên đều là thứ nó có thể ăn.

Phong Lăng Hề và Vân Tư Vũ bị Thái hậu gạt sang một bên cũng không có một chút nào không tự nhiên. Phong Lăng Hề trực tiếp lôi kéo Vân Tư Vũ ngồi xuống một bên, vừa ôm hắn vừa dặn dò cung thị: "Lấy thêm bánh ngọt và trái cây một chút."

Thái hậu chỉ nhớ rõ bánh bao nhỏ, cô cũng chưa quên tiểu mèo hoang nhà cô.

Thái hậu bớt thời gian liếc nhìn hai phụ tử Đại Hoàng nữ, nói với vị mỹ nhân kia: "Ngươi cũng ngồi đi!" Bởi vì tâm tình tốt cho nên giọng điệu cũng tử tế không ít.

Bởi vì có thêm người khác nên cả nhà Nhàn vương điện hạ không có tự nhiên như thế, mặc dù ngồi cũng rất là câu nệ.

Bánh bao nhỏ cầm lấy muỗng nhỏ múc cháo thịt bằm nhét vào trong miệng, phồng má hỏi: "Gia gia, tại sao nữ hài đó lại khóc?"

Thái hậu sửng sốt một chút, lúc này mới nhìn về phía Đại Hoàng nữ cho người chuyển chút thức ăn qua rồi nói: "Nữ hài sợ gia gia cho nên không muốn để cho gia gia ôm."

Bánh bao nhỏ ngưng một chút, Phong Lăng Hề nhét vào trong miệng Vân Tư Vũ một miếng bánh ngọt sau đó đầy hứng thú chờ bánh bao nhỏ nói ra lời làm người kinh ngạc.

Chỉ thấy bánh bao nhỏ nhíu nhíu mày, Thái hậu không khỏi trêu nó: "Có phải là dung mạo của gia gia rất đáng sợ cho nên dọa tiểu hài tử khóc hay không?"

Bánh bao nhỏ ngồi ở trên đùi Thái hậu lắc chân nhỏ, thở dài giống người lớn lắc đầu nói: "Gia gia, cái này gọi là khí thế có hiểu hay không? Không phải dung mạo gia gia đáng sợ mà là gia gia quá khí thế, cho nên tiểu hài tử không biết gì mới sẽ bị gia gia hù dọa."

Xác thật bình thường trên người Thái hậu đều mang theo một luồng uy nghiêm, ngay cả Hoàng Ngọc Ngạn đều có chút sợ y, cho nên không thể gần gũi với y huống chi là tiểu hài tử?

Thái hậu xì một tiếng bật cười: "Thì ra là gia gia quá khí thế à!" Bất quá một hài tử chưa tròn một tuổi lại còn nói một hài tử hai tuổi là tiểu hài tử không biết gì, đúng là rất có cảm giác vui vẻ.

Vân Tư Vũ nhìn bánh bao nhỏ lại bắt đầu giả vờ thâm trầm thì cười ngã vào trong ngực Phong Lăng Hề không cẩn thận bị sặc bánh ngọt, làm hại Phong Lăng Hề lại vỗ lưng rồi lấy nước uống.

Thái hậu xoa khuôn mặt nhỏ của bánh bao nhỏ cười hỏi: "Vậy sao cháu không sợ gia gia?"

Bánh bao nhỏ ngẩng đầu ưỡn ngực, cau mày nói: "Gia gia, cháu đã không phải là tiểu hài tử!" Bộ dáng kia dường như bởi vì bị coi thường nên không quá cao hứng.

Thái hậu nhìn dáng vẻ của bánh bao nhỏ đàng hoàng trịnh trọng cười đến đập bàn, hoàn toàn mất hết hình tượng. Phong Lăng Hề cũng ôm bụng cười mà Vân Tư Vũ ngược lại trên mặt vui vẻ.

Ngay cả phụ thân Đại Hoàng nữ cũng không nhịn được cười, hài tử thông minh như vậy quả thật làm cho người yêu thích.

Mà Đại Hoàng nữ cũng trong nháy mắt nhìn bánh bao nhỏ, một lúc sau đó đưa tay ra về phía nó: "Ôm..."

Tiếng cười đột nhiên dừng lại, chuyện này... Đại Hoàng nữ hai tuổi để cho bánh bao nhỏ hơi lớn một chút như thế ôm?

Thái hậu chớp mắt một cái ngăn phụ thân của Đại Hoàng nữ mở miệng, mỉm cười nhìn bánh bao nhỏ cũng muốn nhìn một chút nó ôm làm sao, không thừa nhận mình là tiểu hài tử lần này dù sao cũng nên biết được mình nhỏ đến cỡ nào nhỉ?

Chỉ thấy bánh bao nhỏ nhìn một đống lớn kia, lại nhìn cánh tay nhỏ của mình một chút, dứt khoát nói: "Nam nữ thụ thụ bất thân." Một bánh bao nào đó chính là không muốn thừa nhận mình ôm không nổi.

Tiếng cười thiếu chút nữa muốn lật tung nóc cung Tân Nghi. Nữ hoàng bệ hạ nghe tiếng mà đến, tay ngứa ngáy muốn đi ôm bánh bao nhỏ kết quả Thái hậu là người đầu tiên ngăn cản: "Đừng, Sơ Tuyết có thể nói nam nữ thụ thụ bất thân, về sau con cũng đừng táy máy tay chân nữa."

Nữ hoàng bệ hạ không nói gì ai oán, uất ức, quay đầu mắng về phía Phong Lăng Hề: "Rốt cuộc ngươi dạy hài tử như thế nào vậy?"

Phong Lăng Hề nhếch môi cười nói: "Ta không có dạy hài tử cho nên Sơ Tuyết không đủ thông minh." Cô không nói ngốc, mặc dù là một ý nhưng cô nếu dám nói ngốc bánh bao nhỏ tuyệt đối không nghe theo.

Nữ hoàng bệ hạ sờ sờ mũi, nói lầm bầm: "Ta cũng không nói Sơ Tuyết không thông minh."

Nhàn vương điện hạ rất thành khẩn nói: "Sơ Tuyết thật sự không thông minh, bất quá ta cũng không biết làm sao dạy, nếu không Nữ hoàng bệ hạ thử xem? Ngươi nói với nó một chút, thuyết phục nó để cho ngươi ôm."

Trực giác của Nữ hoàng bệ hạ cảm thấy có cạm bẫy, bất quá nhìn bánh bao nhỏ nàng vẫn là chỉ biết đi tới ngồi sát bên Thái hậu ân cần nhìn bánh bao nhỏ.

Ai biết nàng mới vừa muốn mở miệng thì bánh bao nhỏ lại nói trước một bước: "Di di, cháu không muốn di di dạy cháu, di di ngay cả con của mình cũng dạy không tốt."

Nữ hoàng bệ hạ giật giật khóe miệng, quay đầu nhìn về phía Đại Hoàng nữ do dự nói: "Thật sao, cháu cho rằng ai cũng thông minh giống như cháu hả?"

Khuôn mặt của bánh bao nhỏ bình tĩnh nói: "Không phải vấn đề thông minh, mẫu thân cháu thông minh hơn di di nhiều như vậy, di di tự nhiên không sinh ra được hài tử thông minh như cháu."

Nữ hoàng bệ hạ thiếu chút nữa hộc máu, nàng có kém hơn Phong Lăng Hề rất nhiều như vậy hả? Hình như cũng không phải nhiều như vậy mà!

Nữ hoàng bệ hạ, ngài cứ như vậy dễ dàng thừa nhận mình kém hơn Nhàn vương điện hạ ư? Thật sự không cần giãy giụa một chút hả?

Nữ hoàng bệ hạ nhìn dáng vẻ thật lòng của bánh bao nhỏ có chút buồn rầu tức giận hỏi: "Vậy là vấn đề gì?"

Tính tính cũng bất quá một tháng, bánh bao nhỏ dường như lại tiến bộ không ít, hiểu thật nhiều, bản lãnh làm người tức giận cũng lớn hơn.

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 119: Ta Không Muốn Sống

Mặt mũi bánh bao nhỏ tràn đầy nghiêm túc nhướng mày lên nhìn Đại Hoàng nữ, dáng vẻ rất có vài phần chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: "Không đủ khí thế, ngay cả gia gia cũng sợ."

Thái hậu nghe lời này cảm thấy sao lại giống như không hợp khẩu vị nhỉ? Giống như y không có gì đặc sắc cho nên chuyện sợ y là điều rất không nên.

Đại Hoàng nữ vô tội chớp mắt, cũng không biết nghe hiểu bánh bao nhỏ phê bình hay không.

Bánh bao nhỏ nhìn lông mi ướt nhẹp của nữ hài, vẻ mặt tương đối ghét bỏ: "Lại còn khóc, không có tiền đồ!"

Lời này so với trước kia rơi nước mắt chính là ngu ngốc có chiều sâu hơn nhiều.

Vân Tư Vũ ôm lấy Phong Lăng Hề cười ha ha, hắn vốn là vô ý nói một câu không nghĩ tới bánh bao nhỏ vẫn nhớ, rõ ràng thật sự cũng không tiếp tục khóc, điểm này mà nói bánh bao nhỏ xác thực rất có quyền lên tiếng.

Nữ hoàng bệ hạ không nói gì: "Tiểu hài tử có thể có khí thế gì? Hơn nữa tiểu hài tử sẽ khóc rất bình thường mà!" Không bình thường thật sự vẫn luôn là cháu đó!

Bánh bao nhỏ hất lên cằm nhỏ hừ nói: "Tiểu hài tử thì làm sao? Tiểu hài tử cho dù không thể dùng khí thế dọa người, cũng không thể bị người dùng khí thế dọa, ai nói tiểu hài tử sẽ khóc rất bình thường? Cháu đã sớm không khóc."

Nữ hoàng bệ hạ nói thầm trong lòng: ‘cho nên nói cháu không bình thường mà!’

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ, hai con mắt của bánh bao nhỏ đều sắp trừng thành mắt gà chọi còn không chịu chớp mắt, một tư thế nhất định phải Hoàng Vũ Hiên chịu thua.

Phong Lăng Hề thấy vậy không khỏi mở miệng nói: "Hoàng Vũ Hiên, ngươi là người bao nhiêu tuổi mà còn tích cực với tiểu hài tử, ngươi không cảm thấy đuối lý hả?"

Bánh bao nhỏ rốt cục trừng mắt nhìn, duỗi ra móng vuốt nhỏ xoa xoa mắt gật đầu nói: "Đúng, di di không cảm thấy đuối lý hả?"

Thái hậu mở miệng cười nói: "Tôn tử ngoan, cháu vừa nãy không phải nói mình không phải là tiểu hài tử hả?"

Bánh bao nhỏ lén lút kéo tay áo của Thái hậu nhỏ giọng nói: "Gia gia, mẫu thân nói có tiện nghi không chiếm thì phí. Lúc tiểu hài tử có đặc quyền thì vẫn có thể đương đương là tiểu hài tử."

Nó nói rất nhỏ giọng, bất quá tất cả mọi người đều rất yên tĩnh lắng nghe nó nói, cho nên lời này tất cả mọi người cũng nghe được rất rõ ràng.

Nữ hoàng bệ hạ trừng mắt về phía Phong Lăng Hề, chém đinh chặt sắt nói: "Ta rất khẳng định, Sơ Tuyết sẽ biến thành như vậy đều là ngươi giáo dục xảy ra vấn đề."

Bánh bao nhỏ chớp mắt nhìn Nữ hoàng bệ hạ tức giận, là người rất hiếu học hỏi: "Mẫu thân, đây có phải là gọi thẹn quá hóa giận hay không?"

Phong Lăng Hề cười gật đầu: "Đúng."

Bánh bao nhỏ tiếp tục hỏi: "Di di tại sao thẹn quá hóa giận, nàng có phải là đố kỵ mẫu thân hay không?"

Phong Lăng Hề gật đầu nói: "Đúng, cái này gọi là hâm mộ ghen tị."

Vân Tư Vũ dựa trong ngực Phong Lăng Hề nhìn sắc mặt của Nữ hoàng bệ hạ đen có thể so với đít nồi cười đến mức run lên. Bánh bao nhỏ nhà hắn thật sự là quá mạnh mẽ, lại dám bắt nạt Nữ hoàng bệ hạ thành bộ dáng này. Ừm, thật sự hắn cũng cảm thấy chuyện này không thoát khỏi quan hệ với cách dạy dỗ của Phong Lăng Hề.

Thái hậu nhìn nữ nhi bảo bối của mình bị bắt nạt thành như vậy không khỏi lắc đầu, đây chính là vua của một nước ư! Thật sự là mất mặt mà!

Đại Hoàng nữ cắn ngón tay sợ hãi nhìn Hoàng Vũ Hiên, hiển nhiên bị vẻ mặt hung ác của mẫu thân nó dọa cho phát sợ.

Mà phụ thân nó lại là có chút buồn cười nhưng không dám cười, mặt đều nghẹn đỏ. Một màn tươi đẹp kia thật sự làm cho hắn trong nháy mắt nhiều thêm mấy phần hào quang.

Nữ hoàng bệ hạ thật sâu hít hai cái, sau đó đột nhiên dùng một cánh tay ôm Đại Hoàng nữ qua. Đại Hoàng nữ sợ đến mím môi, một tư thế lại muốn khóc. Nữ hoàng bệ hạ cau mày nói: "Không được

khóc, từ hôm nay trở đi Mẫu hoàng tự mình dạy dỗ con cho đến lúc bắt nạt lại cho Mẫu hoàng, tốt nhất là..."

Nữ hoàng bệ hạ cười có chút hèn mọn nói: "Tốt nhất cưới Sơ Tuyết về cho Mẫu hoàng, ha ha..."

Nữ hoàng bệ hạ cười đến đắc ý lại đột nhiên cảm giác cổ mát lạnh, toàn thân dựng tóc gáy lên nhìn nhiều sợi tóc trước mắt bay bồng bềnh rơi xuống. Nữ hoàng bệ hạ không khỏi trừng mắt nhìn về phía Phong Lăng Hề.

Phong Lăng Hề nhếch môi cười nói: "Nhìn ta làm gì? Không phải là ta làm, muốn thành thân với Sơ Tuyết thì hỏi trước tinh tinh nhà nó một chút đi!"

Bánh bao nhỏ cao hứng quơ tay múa chân nói: "Tinh tinh... Tinh tinh..."

Từ sau khi Dạ Tinh nói muốn giúp Phong Lăng Hề thì cũng sẽ không lại thần bí như vậy, thỉnh thoảng sẽ lẻn tới một vòng. Bánh bao nhỏ cũng đã quên hết sạch sẽ chuyện trước mặt người ngoài không thể nhắc tới tinh tinh.

Sắc mặt của Nữ hoàng bệ hạ được gọi là một màu đen, nàng phát hiện Nữ hoàng này là nàng thật sự là không hề có một chút uy nghiêm nào, ai cũng có thể đến cắt cổ của nàng.

Thái hậu trợn to mắt nhìn về phía Phong Lăng Hề, không thể tin tưởng hỏi: "Con lại dám đem bán tôn tử bảo bối của ta ư?" Hoàn toàn không có hỏi qua ý kiến y.

Vân Tư Vũ nhìn dáng vẻ hưng phấn của bánh bao nhỏ thầm nghĩ: ‘cho dù Hề không bán thì bánh bao nhỏ cũng sẽ tự bán đứng

chính mình.'

Phong Lăng Hề nhíu mày nhìn về phía bánh bao nhỏ hỏi: "Sơ Tuyết, con thích nhất là ai?"

Bánh bao nhỏ do dự nhìn đám người một vòng, Phong Lăng Hề cười nói: "Yên tâm, con cứ nói thật đi, sẽ không có ai tức giận đâu."

Sau đó banh bao nhỏ không chút do dự mà vẫy vẫy móng vuốt nhỏ, nhếch miệng cười nói: "Tinh tinh..."

Thái hậu tức giận đưa tay chọc chọc vào trán của nó mắng: "Cháu là tiểu bạch nhãn lang, gia gia đều thương yêu cháu như vậy." Thái hậu đã là lão nhân gia không thể tránh khỏi ghen tỵ.

Bánh bao nhỏ sờ sờ cái trán, trừng mắt nhìn Phong Lăng Hề tức giận nói: "Mẫu thân lại gạt con!" Ai nói không tức giận, rõ ràng đã nổi giận.

Nữ hoàng bệ hạ nhân cơ hội châm ngòi ly gián nói: "Sơ Tuyết, mẫu thân cháu là người xấu, lời của bà nhất định không thể tin." Kết quả bánh bao nhỏ cùng lúc trừng mắt nhìn nàng, Nữ hoàng bệ hạ dứt khoát châm ngòi ly gián thất bại.

Phong Lăng Hề đứng dậy cười nói: "Được rồi, ta có chính sự nói với ngươi."

Nói đến chính sự sắc mặt của Nữ hoàng bệ hạ trong nháy mắt nghiêm túc lại ôm Đại Hoàng nữ nhét vào trong ngực phục thân của nó rồi đi theo Phong Lăng Hề.

Thái hậu nhìn hai người một chút sau đó tiếp tục trêu chọc bánh bao nhỏ, không nhịn được thảo luận với Vân Tư Vũ về vấn đề nơi

trở về của bánh bao nhỏ. Phụ thân của Đại Hoàng nữ ngồi ở một bên lẳng lặng nghe hai người nói chuyện không nhịn được đánh giá Vân Tư Vũ thêm vài lần, ánh mắt rất bình tĩnh.

Bánh bao nhỏ và Đại Hoàng nữ được thả ở trên sàn trải thảm chơi. Đại Hoàng nữ lớn hơn bánh bao nhỏ nên hoạt động cũng dễ dàng hơn, nó còn muốn để cho bánh bao nhỏ ôm nó nhưng bánh bao nhỏ không chịu lắc cánh tay nhỏ chân nhỏ muốn chạy. Bất đắc dĩ Đại Hoàng nữ chạy nhanh hơn nó nên lập tức bị bắt lấy.

Bánh bao nhỏ tức giận nói: "Buông ra."

Đại Hoàng nữ không ngừng lắc đầu: "Không buông."

"Ngươi lớn hơn ta còn bắt ta ôm, không biết xấu hổ hả?"

Đại Hoàng nữ rất bình tĩnh chớp mắt nói: "Không biết xấu hổ."

Bánh bao nhỏ tức giận đến giậm chân: "Ta và tiểu hài tử như ngươi không có cách nào trao đổi."

Ba người lớn vốn đang nói chuyện lần nữa bị bánh bao nhỏ chọc cho cười to. Bánh bao nhỏ nhìn một chút ba người cười đến vui vẻ mím mím môi, nhìn lại một chút Đại Hoàng nữ đang gắt gao lôi kéo nó mím môi càng lợi hại, trực tiếp ngồi xuống đất đạp chân nhỏ kêu lên: "Tinh tinh... bọn họ đều bắt nạt ta... ta không muốn sống..."

Vân Tư Vũ không khỏi giật giật khóe miệng, đây tuyệt đối là học ở chỗ Chớ Huyên ngu ngốc kia. Bởi vì Bạch Khung thỉnh thoảng thích bắt nạt Chớ Huyên, làm cho Chớ Huyên ba ngày hai bữa gào thét ‘ta không muốn sống’, không bị bánh bao nhỏ học mới là lạ!

Thái hậu đang muốn đi dỗ nó ai biết đột nhiên một cơn gió lạnh thổi qua, trong tay của Đại Hoàng nữ đã không có gì, bánh bao nhỏ đã bị ôm lên.

Thái hậu sửng sốt một chút, nhìn tiểu cô nương đột nhiên xuất hiện. Y nhận ra Dạ Tinh, lúc trước còn được Dạ Tinh bảo vệ qua. Bất quá đây chính là thê chủ tương lai của bánh bao nhỏ ư? Y thật sự là thấy thế nào cũng không yên lòng được.

Người này sẽ thương người khác à?

Vân Tư Vũ ngược lại không có phản ứng gì, bánh bao nhỏ thích nàng ngay cả Phong Lăng Hề cũng không có ý kiến hắn tự nhiên cũng không có ý kiến, hơn nữa nhìn nhi tử từ nhỏ nói chuyện yêu đương cảm giác thật mới mẻ đó!

Không quan tâm bọn họ nghĩ như thế nào bánh bao nhỏ ngược lại rất vui vẻ ôm cổ Dạ Tinh, lại gặm lại hôn nàng, còn không quên cáo trạng: "Tiểu hài tử này thật đáng ghét."

Nghe vậy con ngươi của Dạ Tinh quét qua Đại Hoàng nữ một cái, ánh mắt kia không có chút tình cảm nào hù dọa Đại Hoàng nữ động cũng không dám động, ngay cả khóc cũng đã quên.

Vân Tư Vũ cũng coi như có chút hiểu rõ tính tình Dạ Tinh nên rất sợ nàng vung phất ống tay áo. Hắn vội mang theo một gương mặt tái mét vội vàng nói: "Dạ Tinh, ngươi cũng chớ làm loạn."

Phụ thân Đại Hoàng nữ ý thức được nguy hiểm thì vội vàng ôm Đại Hoàng nữ đến, có chút đề phòng nhìn Dạ Tinh. Thái hậu cũng hơi trầm mặt xuống.

Cũng may bánh bao nhỏ chỉ là chán ghét Đại Hoàng nữ quấn quít lấy nó cũng không phải thật sự chán ghét tiểu hài tử này như vậy, thấy Dạ Tinh như vậy không khỏi nói: "Tinh tinh, ta tức giận vì tiểu hài tử không hòa thuận, chúng ta ra ngoài chơi đi."

Nghe vậy Dạ Tinh lúc này mới thu lại tầm mắt rơi ở trên người Đại Hoàng nữ mà ôm bánh bao nhỏ đi ra ngoài.

Thái hậu không khỏi cau mày nói: "Người này nguy hiểm như vậy, Hề nha đầu thật yên tâm để Sơ Tuyết đi theo nàng hả?"

Vân Tư Vũ bất đắc dĩ cười nói: "Dạ Tinh mặc dù nhìn qua vô tâm vô tình nhưng duy nhất để tâm đến Sơ Tuyết, nàng sẽ không làm tổn thương Sơ Tuyết."

Thái hậu không khỏi nhíu mày: "Nói như vậy đây lại là loại tình cảm gì?" Bất quá Sơ Tuyết lúc này mới bao lớn chứ?

Hai người đang nói chuyện thì Đại Hoàng nữ đột nhiên khóc lớn thành tiếng: "Đệ đệ..."

Vân Tư Vũ nhìn dáng vẻ Đại Hoàng nữ khóc đến tan nát cõi lòng không khỏi suy nghĩ: ‘sức hấp dẫn của bánh bao nhỏ thật to lớn, sau này không biết phải đả thương đến bao nhiêu tâm của nữ tử nữa.’

* * *

Ngự thư phòng, Nữ hoàng bệ hạ nhìn dáng vẻ lười biếng của Phong Lăng Hề vốn là nghiêm túc không khỏi quét đi sạch sẽ, sống chung một chỗ với Phong Lăng Hề lâu cũng đúng là gặp phải chuyện gì cũng không cần phải bắt đầu gấp.

Phong Lăng Hề thật lâu sau mới nói: "Vân Vũ Dương cũng sắp hành động rồi."

Mộ Dung Cầm vẫn nương nhờ nước Hoàng Vũ, Hoàng Vũ Hiên không đề cập tới để cho nàng rời đi thì nàng cũng không có chút nào đề nghị chuyện rời khỏi, có xu thế rất muốn ở lại nước Hoàng Vũ. Bất quá nàng đúng là không có rãnh rỗi, giao thiệp với Vân Vũ Dương mấy lần cuối cùng cũng coi như là cấu kết với nhau làm việc xấu.

Chuyện Vân Thiển vẫn không có tin tức làm trong lòng Vân Vũ Dương cũng vẫn vô cùng thấp thỏm. Lúc này Mộ Dung Cầm lại châm ngòi hiệu quả tự nhiên rất tốt.

Hoàng Vũ Hiên cười lạnh nói: "Thế nào? Vân Vũ Dương dự định bức vua thoái vị?"

Phong Lăng Hề đưa tay sờ sờ cằm: "Đó là đương nhiên, nếu không ngươi còn hy vọng Vân Vũ Dương và nước Phượng Thiên trong ứng ngoại hợp hả?"

"Thật sự ý đồ này không tệ."

Phong Lăng Hề không khỏi cười nói: "Mộ Dung Cầm cũng không có coi thường nước Hoàng Vũ, trước chuyện không có nắm chắt nàng sẽ không để cho nước Phượng Thiên trêu đến một quốc gia." Ai cũng muốn lấy thương tổn ít nhất giải quyết kẻ địch. Nếu như đột nhiên trở mặt thì nước Hoàng Vũ và nước Phượng Thiên phải trực tiếp khai chiến.

"Cho nên ta từng coi trọng Đại tướng quân lại là một quân cờ đáng thương."

"Ai bảo Nữ hoàng bệ hạ ngươi ép người ta đến đường cùng, người ta còn muốn sống."

Hoàng Vũ Hiên cười nói: "Thật sự người sáng suốt đều biết chuyện Vân Thiển ám sát có kỳ lạ. Nếu như ta muốn cứ như vậy tiêu diệt phủ Trấn quốc tướng quân thì khó tránh khỏi làm cho người thất vọng. Bây giờ Vân Vũ Dương dễ kích động, có hành động cũng được, ta thu lại binh quyền cũng coi như danh chính ngôn thuận."

"Vì quân người tự nhiên có năng lực tạo cảnh thái bình, cho dù Vân Vũ Dương không phản thì ngươi không phải có thể làm cho bà tạo phản hay sao?" Cho nên không thể trách Vân Vũ Dương làm ra quyết định như vậy, mạng chỉ có một cái, bà không đánh cuộc không được.

Người đã già dường như càng già cũng càng sợ chết.

Hoàng Vũ Hiên lắc đầu nói: "Trung thần ta không chê nhiều, nhưng Vân Vũ Dương không đủ trung." Binh quyền đặt ở trong tay Vân Vũ Dương làm cho nàng cảm giác bất an, cho nên không thể trách nàng lòng dạ ác độc: "Ngươi định làm gì?"

"Bức vua thoái vị đương nhiên phải để cho Vân Vũ Dương đi làm nhưng mà không thể thành công, ta tin tưởng ngươi đã chuẩn bị kỹ càng."

Hoàng Vũ Hiên cười nói: "Tốt nhất là có thể lôi Mộ Dung Cầm xuống nước, chuyện này đối với ngươi mà nói cũng không khó lắm nhỉ?"

Dừng lại một chút Hoàng Vũ Hiên nhíu nhíu mày hỏi: "Ngươi không dự định trở về nước Phượng Thiên chứ?"

Không cần phải hỏi, trải qua chuyện Mộ Dung Cầm ầm ĩ thì Nữ hoàng bệ hạ đã xác định thân phận của Phong Lăng Hề.

Phong Lăng Hề đảo mắt nói: "Chờ chuyện này có một kết thúc rồi nói sau đi! Nếu như kéo Mộ Dung Cầm xuống nước thì vừa vặn ta có thể danh chính ngôn thuận làm sứ giả đến nước Phượng Thiên." Đi khởi binh vấn tội.

Hoàng Vũ Hiên nghiêm mặt nói: "Lăng Hề, ngươi hãy thành thật nói cho ta biết ngươi có nghĩ tới ngồi lên trên vị trí kia hay không?"

Phong Lăng Hề cười nhạo nói: "Thế nào? Ngươi sẽ không phải muốn trước một bước giải quyết ta chứ?"

Hoàng Vũ Hiên cau mày nói: "Ta nói nghiêm túc với ngươi, nếu như ngươi nghĩ tới ta có thể giúp ngươi. Nếu như là ngươi ngồi trên vị trí kia chí ít nước Hoàng Vũ và nước Phượng Thiên có thể an ổn trăm năm."

"Ta cho rằng ngươi rất muốn thống nhất thiên hạ."

"Ta đúng là muốn thống nhất thiên hạ nhưng mà..."

"Được rồi, ngươi cảm thấy ta là loại người đó hả?"

Hoàng Vũ Hiên yên lặng, một lúc lâu mới lắc đầu nói: "Không phải."

Không phải nói Phong Lăng Hề không có năng lực kia mà là Phong Lăng Hề quá mức lười nhác, thật sự muốn ngồi trên vị trí kia đối với nàng mà nói bất quá là ràng buộc mà thôi. Mặc dù Phong Lăng Hề hiện tại cũng thống lĩnh Thánh Cung nhưng rốt cuộc không có phiền phức giống như thống trị một quốc gia như vậy.

"Vì cuộc sống thoải mái của ta, ngươi muốn thống nhất thì ta sẽ giúp ngươi."

Hoàng Vũ Hiên lại không thấy cao hứng biết bao nhiêu: "Lăng Hề, Phượng Tê rốt cuộc là..."

Phong Lăng Hề khoát tay nói: "Yên tâm, ta có chừng mực."

Hoàng Vũ Hiên không khỏi cau mày, nàng không biết Phong Lăng Hề lúc trước làm sao lưu lạc đến nước Hoàng Vũ nhưng rốt cuộc là mẫu tử, trở mặt thành thù như vậy nàng ta thật sự không để ý chút nào?

Phong Lăng Hề đưa tay vỗ vỗ bả vai của nàng buồn cười nói: "Ngươi đừng làm một bộ dáng chết phụ mẫu, ngược lại nước Phượng Thiên ta nhất định phải lấy lại, ngươi nếu như không muốn ta cũng đành phải đưa cho người khác."

Tin tưởng Phượng Linh Vân hiện tại đã xem cô là cái đinh trong mắt, mặc kệ xác thực không có xác định cô là Phượng Lăng Tịch như nàng cũng nhất định sẽ gây chuyện với cô, như vậy còn không bằng cô đi gây phiền phức trước.

Cô hiện tại không phải là một mình phóng khoáng, Vân Tư Vũ thì không nói, còn có bánh bao nhỏ hoàn toàn không có năng lực tự vệ, cô tự nhiên không thể lại giống như lúc trước xem cuộc vui tự chờ người khác tìm đến cửa.

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 120: Vân Vũ Dương Chết

Editor: demcodon

Phong Lăng Hề tạm thời ở lại trong cung, có điều không ném bánh bao nhỏ cho Thái hậu mà là không chê phiền phức mang theo bên người.

"Phụ thân, ngài thua rồi..."

Bánh bao nhỏ đứng ở trên giường quơ tay múa chân, sau đó mất thăng bằng ngã một cái mông ngồi xổm xuống. Trên giường mềm khẳng định không có té đau nên nó cũng hoàn toàn không có dáng vẻ sợ hãi mà tiếp tục vung vẩy móng vuốt, cười đến mắt híp lại thành sợi chỉ.

Vân Tư Vũ tức giận trừng mắt nhìn chữ to kia trên giường, vội vén tay áo cầm bút lông trong tay, thở phì phò nói: "Lần này phụ thân đi trước."

Phong Lăng Hề nằm nghiêng ở bên giường nhìn hai phụ tử chơi trò viết chữ. Thật sự rất đơn giản, không quy định viết chữ gì, một người viết một nét, thay phiên nhau viết, mục đích là tổ hợp thành một chữ tùy ý; vừa mới bắt đầu có thể có rất nhiều lựa chọn, nhưng đến khi một chữ bị định hình thì cũng không có lựa chọn, chỉ có thể một người một nét xác định viết xong chữ, ai là người viết xuống nét cuối cùng là người thắng.

Lúc bắt đầu hai người muốn viết không nhất định là cùng một chữ, vốn là tính chữ viết tốt nhưng bị đối phương viết một nét thì không thể lại viết, chỉ có thể đổi thành một chữ khác, kỳ thật là thi trí tuệ.

Bất quá hai phụ tử này thật lòng không dùng não như thế, căn bản cũng không có tính qua viết chữ, chỉ là muốn viết cái gì đều dựa cả vào vận khí.

Trí nhớ của bánh bao nhỏ rất tốt, Phong Lăng Hề dạy dỗ nó hoàn toàn vượt mức quy định. Cho nên sẽ biết một ít chữ đơn giản, bất quá nó sẽ không viết, thay vì nói nó đang viết chữ không bằng nói là đang vẽ chữ.

Vân Tư Vũ không có ham mê bắt nạt tiểu hài tử, hơn nữa hắn cũng lười đi viết chữ, cứ như vậy hắn còn chiếm tiện nghi của bánh bao nhở. Dù sao hắn biết chữ khẳng định hơn bánh bao nhỏ rất nhiều. Thế nhưng hắn lại thua bánh bao nhỏ, thật sự là không thể chịu được nữa!

Phong Lăng Hề nhìn dáng vẻ vô cùng nhiệt tình của hắn nhếch môi khẽ cười, đưa tay ôm eo của hắn nhéo nhéo làm bút tên tay Vân Tư Vũ run lên, một giọt mực bị văng ra ngoài. Cũng may lúc trước có chuẩn bị, trên giường lót nhiều lớp bằng không khăn trải giường gặp xui xẻo rồi.

"Hề... chờ một chút nữa, để ta viết xong rồi nói."

Thật sự Vân Tư Vũ cũng chỉ là thuận miệng nói mà thôi, căn bản không nghĩ tới viết xong lại muốn nói gì; mà Phong Lăng Hề thì khó tránh khỏi suy nghĩ nhiều một chút, dứt khoát nhích lại ôm cả người

hắn, dựa vào ống tay áo che chắn đưa tay tiến vào trong quần áo hắn.

Cuối cùng cũng coi như Nhàn vương điện hạ còn nhớ không thể để cho bánh bao nhỏ nhìn thấy.

Vân Tư Vũ thật vất vả viết xong một nét trên mặt đã đỏ ửng, nhỏ giọng lầm bầm một câu: "Bánh bao nhỏ còn ở đây..."

Bánh bao nhỏ còn đang nghiêm túc nhướng mày lên suy nghĩ cẩn thận, bút lông nhỏ cầm trong tay thật chặt chẽ. Bất quá tư thế cầm bút kia thật sự không dám khen tặng.

Phong Lăng Hề liếc nó một cái mở miệng nói: "Sơ Tuyết, nên đi ngủ rồi."

Bánh bao nhỏ không ngừng lắc đầu, cả người đều sắp nằm úp lên trên tờ giấy trắng như tuyết.

Phong Lăng Hề thâm sâu nói: "Tiểu hài tử phải ngủ nhiều mới lớn nhanh, con không chịu ngủ nếu như trưởng thành chậm thì tinh tinh sẽ đi tìm ca ca xinh đẹp đó!"

Bánh bao nhỏ trong nháy mắt ngẩng đầu, bĩu môi, nước mắt lưng tròng kêu: "Tinh tinh..."

Dạ Tinh mắt nhìn thấy trực tiếp lách mình đi ra ôm bánh bao nhỏ rồi đi, hiển nhiên có chút bất mãn với mẫn thân xấu xa kia.

Bánh bao nhỏ vẫn còn đang vô cùng đáng thương quẹt mũi, la ầm lên: "Tinh tinh, không được thích ca ca xinh đẹp hơn... ta không thích ca ca xinh đẹp..."

"Được."

Dạ Tinh nói chuyện vĩnh viễn ngắn gọn như vậy, bất quá dù sao như vậy đều hợp tâm ý của bánh bao nhỏ.

Đối với bất mãn của Dạ Tinh thì Nhàn vương điện hạ hoàn toàn không để ở trong lòng, trực tiếp quăng hết một đống đồ ở trên giường vào một góc tường, sau đó thì ôm Vân Tư Vũ lăn lên giường.

Triền miên qua đi Vân Tư Vũ mềm nhũn nằm ở trong lòng nàng hừ hừ nói: "Đây là không đúng..."

Phong Lăng Hề nhíu mày nhìn về phía hắn: "Cái gì không đúng?"

"Nàng không cần phải luôn bắt nạt bánh bao nhỏ như vậy, cẩn thận về sau bánh bao nhỏ không để ý tới nàng nữa đó."

"Ta nào có bắt nạt nó chứ? Tiểu hài tử vốn là nên ngủ nhiều, tinh lực của nó quá dư thừa."

Nói đến tinh lực dư thừa thì Vân Tư Vũ không khỏi trừng mắt nhìn nàng nói: "Bánh bao nhỏ như vậy hoàn toàn chính là giống như nàng!"

Phong Lăng Hề xấu xa cười nói: "Thật sự cũng giống như chàng." Nói rồi hôn hắn một hồi khẽ cười nói: "Tư Vũ, chàng luôn vô cùng tinh thần như thế sẽ làm người hoài nghi ta..."

Theo trực giác của Vân Tư Vũ nàng sẽ không nói ra được lời gì tốt nên trực tiếp đưa tay che miệng của nàng lại.

Phong Lăng Hề cười gặm gặm lòng bàn tay của hắn rồi bắt lấy tay hắn nói: "Qua một thời gian ngắn nữa ta sẽ về nước Phượng Thiên."

Nghe vậy Vân Tư Vũ hơi nhướng mày, ôm nàng làm phiền một hồi: "Ta cũng muốn đi, ta cũng chưa đi qua."

Phong Lăng Hề vội vàng kìm eo của hắn lại, ngăn cản động tác tiếp theo của hắn cảnh cáo nói: "Lại cọ thì không cần ngủ, ta đi là có việc, chàng muốn đi theo để làm gì?"

Vân Tư Vũ híp mắt cười gặm cổ của nàng, tiếp tục làm phiền: "Hề..."

Phong Lăng Hề nhìn đôi mắt sáng lấp lánh của hắn nhíu mày cười, xem ra một con mèo hoang nào đó tinh thần cực kỳ tốt, căn bản không cần nghỉ ngơi.

Vì vậy, Vân Tư Vũ rất nhanh phải hối hận.

"Ưm... nhẹ chút... không muốn... ta buồn ngủ mà..."

Cuối cùng lúc trời sắp sáng thì Vân Tư Vũ mới hả giận cong người ôm nàng hai cái nhắm mắt lại ngủ thiếp đi.

Khi hắn tỉnh lại thì Phong Lăng Hề đã không ở trong phòng, hắn cũng không thèm để ý.Sau khi rửa mặt rồi ăn chút gì thì chạy đi tìm bánh bao nhỏ chơi. Tối hôm qua hắn quên hỏi bọn họ đều đi nước Phượng Thiên thì bánh bao nhỏ có phải mang theo hay không?

Hắn cũng không nỡ ném bánh bao nhỏ lại, nhưng hắn biết hơn phân nửa thế lực của Phong Lăng Hề đều ở nước Hoàng Vũ. Ma Giáo cũng không có rót vào nước Phượng Thiên, nghĩ cũng biết

Phong Lăng Hề lần này đi nước Phượng Thiên sẽ không yên ổn. Bánh bao nhỏ nếu như đi theo hắn lại lo lắng vấn đề an toàn.

Lúc Phong Lăng Hề trở lại thì nhìn thấy Vân Tư Vũ đang chơi cùng với bánh bao nhỏ, nói chính xác là bánh bao nhỏ đang chơi còn hắn đang thất thần.

Phong Lăng Hề đưa tay kéo người vào trong ngực mở miệng hỏi: "Nghĩ gì thế?"

Vân Tư Vũ nhìn thấy nàng tự nhiên mang vấn đề mình rối rắm ném cho nàng: "Bánh bao nhỏ làm sao bây giờ? Ta không nỡ xa bánh bao nhỏ."

Trong lòng Phong Lăng Hề tự nhiên sớm có tính toán, bất quá nhìn dáng vẻ rối rắm của hắn không khỏi nhíu mày nói: "Nếu không chàng ở lại?"

Vân Tư Vũ vốn là ngồi ở trong lòng nàng, kết quả vừa nghe lời này trong nháy mắt kích động đứng lên: "Không muốn... oa oa... đau quá..."

Nhàn vương quân đại nhân ôm đầu, nước mắt lưng tròng. Phong Lăng Hề dở khóc dở cười xoa xoa cái cằm bị đụng đau, cũng không trêu chọc hắn nữa: "Bánh bao còn nhỏ như thế chưa phải lúc rời khỏi chúng ta, tự nhiên là phải đi theo, vấn đề an toàn chàng không cần lo lắng."

Phong Lăng Hề nói không cần lo lắng Vân Tư Vũ cũng không hỏi nguyên nhân, thật sự lại không nghĩ đến vấn đề này nữa.

Không thể không nói, Nhàn vương quân ngài thật sự là nam nhân càng ngày càng đơn giản.

"Chuyện Ma Giáo chàng trước tiên xử lý một chút đi, một thời gian ngắn cũng không về ngay được."

Vân Tư Vũ vô tình nói: "Ma Giáo không có ta cũng như thế, hơn nữa còn có sư phụ ở đây! Đúng rồi, sư phụ đâu?"

Nói đến lão già kia thì Phong Lăng Hề đau đầu: "Không biết đi tới chỗ nào điên khùng không liên lạc được, ngược lại y nếu như có chuyện thì tìm đến Thánh Cung sẽ biết thôi."

* * *

Vân Vũ Dương cũng không để cho Phong Lăng Hề và Hoàng Vũ Hiên chờ quá lâu mà nằm trong dự liệu. Dù sao Vân Vũ Dương cũng sợ Nữ hoàng bệ hạ sẽ tiên hạ thủ vi cường*.

(*Tiên hạ thủ vi cường - Hậu thủ vi tai ương: câu này trích trong binh pháp Tôn Tử, ý nghĩa là ra tay trước là dành được lợi thế, trở thành kẻ mạnh; ra tay sau thì sẽ bị thua thiệt.)

Bóng đêm dần dần sâu, trong hoàng cung hoàn toàn yên tĩnh, yên tĩnh có chút dị thường. Nếu như lúc trước hẳn là có thị vệ tuần tra ban đêm, đêm nay những thị vệ kia lại không biết đi nơi nào.

Đột nhiên tiếng bước chân chỉnh tề vang lên, quấy rầy mảnh yên tĩnh này, nghe bước chân có vẻ có mấy chục người tới, từ nhịp tiếng vang chỉnh tề kia có thể nghe ra đám người này được nghiêm chỉnh huấn luyện.

Mà tiếng bước chân này xông thẳng vào Ngự thư phòng không có người nào ngăn cản.

Hoàng Vũ Hiên đang ngồi ở Ngự thư phòng lật tấu chương lên thì nghe thấy tiếng bước chân tới gần, không khỏi nhếch lên một nụ cười lạnh, hành tung của nàng ngược lại tiết lộ cực kỳ tất cả.

Cửa Ngự thư phòng bị người ầm một tiếng đá văng, khắp người Vân Vũ Dương tràn đầy khí sát phạt đi vào, tầm mắt sắc bén quét qua phát hiện trong Ngự thư phòng chỉ có một mình Hoàng Vũ Hiên; hơn nữa lúc này đang mỉm cười nhìn bà làm trong lòng không khỏi run lên, bộ dáng như vậy giống như là đang đặc biệt chờ bà.

Hoàng Vũ Hiên quét mắt nhìn một đội binh sĩ huấn luyện nghiêm chỉnh này cười nói: "Vân ái khanh, trẫm nhớ tới không lầm hiện tại khanh không phải nên ở phủ Trấn quốc tướng quân hay sao? Lúc này xuất hiện ở trong cung không biết là có chuyện gì?"

Hoàng Vũ Hiên giả ngu làm cho trong lòng Vân Vũ Dương càng thêm thấp thỏm, không làm rõ được nàng rốt cuộc là muốn kéo dài thời gian hay là tất cả đều đang nắm trong bàn tay.

Phải nói Vân Vũ Dương thật sự là già rồi, nếu là lúc còn trẻ chắc chắn sẽ không do dự, thiếu quyết đoán như vậy.

Trong lúc bà do dự đánh giá Hoàng Vũ Hiên, muốn xem thấu ý nghĩ của nàng thì phía sau đột nhiên vang lên từng trận tiếng kêu thảm thiết. Trong lòng Vân Vũ Dương sợ hãi, đột nhiên quay đầu nhìn lại chỉ thấy tất cả người đi theo bà tiến cung đều ngã xuống đất, máu tươi nhuộm đỏ mặt đất.

Phong Lăng Hề chắp tay đi tới, đi phía sau là Bạch Khung không hề có cảm xúc, còn có Cảnh Duyệt cười cà lơ phất phơ, phía sau hai người này còn có hơn mười hắc y nhân, trường kiếm trong tay hắc y nhân còn đang chảy máu xuống.

Không cần phải nói cũng biết những thi thể này là do các nàng tạo ra.

Vân Vũ Dương trong nháy mắt hiểu được Hoàng Vũ Hiên là thật sự đang chờ bà, nàng nhất định đã sớm biết ý đồ của bà.

Vân Vũ Dương tỳ vết sắp nứt trừng mắt nhìn Phong Lăng Hề nghiến răng nghiến lợi nói: "Lại là ngươi!" Dáng dấp kia hiển nhiên tương đối tức giận Phong Lăng Hề.

Khóe môi của Phong Lăng Hề mang theo một tia giống như chế giễu mà không phải chế giễu cười, cũng không để ý tới bà.

Cảnh Duyệt giơ tay lên một cái gì hình tròn đánh về phía Vân Vũ Dương. Vân Vũ Dương theo bản năng vươn ra mới phát hiện đó là đầu người của… thống lĩnh thị vệ trong cung.

Vân Vũ Dương xông tới như vào chỗ không người toàn dựa vào người này xuất lực, người này vốn là binh lính trong tay Vân Vũ Dương. Sau đó trằn trọc ở trong cung làm thị vệ, lại lẫn vào làm thống lĩnh thị vệ. Vân Vũ Dương có ơn dẫn dắt nàng cho nên cho tới nay nàng cũng cố gắng báo đáp Vân Vũ Dương. Lần này chuyện lớn như vậy nàng cũng không có quá nhiều do dự thì ra lực, cho nên rơi vào kết quả như vậy.

Vân Vũ Dương nhìn một chút Hoàng Vũ Hiên mang theo nụ cười lạnh, ánh mắt âm u; nhìn lại một chút Phong Lăng Hề hoàn toàn không có vẻ khẩn trương, trong lòng biết lần này chạy trời cũng không khỏi nắng không khỏi cười to lên.

Cười mình ngu xuẩn, cười ông trời bất công, bà chỉ là muốn mạng sống mà thôi. Kết quả lại là quân muốn thần chết thì thần

không thể không chết!

Cảnh Duyệt lắc đầu, kề vai sát cánh ôm bả vai Bạch Khung giả mù sa mưa thở dài nói: "Thật đáng thương..."

Bạch Khung trực tiếp cho nàng một khuỷu tay, có cái gì đáng thương chứ? Người đáng thương tất có chỗ đáng trách, Vân Vũ Dương nếu là đối xử tử tế với Vương quân, coi như là bà muốn soán vị thì Vương gia cũng có thể bảo vệ được bà.

Hơn nữa, bà nếu thật sự chỉ là muốn mạng sống đều có thể ném binh quyền lại sau đó đi dưỡng già, tin tưởng Nữ hoàng bệ hạ sẽ không làm khó bà. Nói cho cùng, bà còn không phải là lưu luyến quyền thế địa vị như bây giờ ư?

Dù gì, bà nếu như có thể kiên định vững chắc trung thành với Nữ hoàng bệ hạ thì lúc này Nữ hoàng bệ hạ cũng tuyệt đối sẽ không bắt bà khai đao.

Vân Vũ Dương sau khi cười lớn xong đột nhiên yên tĩnh lại, trong mắt ám quang di động mang theo một tia hy vọng mơ hồ.

Nhưng mà Phong Lăng Hề lại càng muốn nhìn bà thất vọng, thâm sâu mở miệng nói: "Nếu sớm đã biết ngài muốn tạo phản tự nhiên làm tốt hết chuẩn bị, không muốn phải trông cậy vào những binh sĩ kia của ngài, các nàng cũng không phải trực tiếp nghe lệnh của ngài hay sao? Lúc này cần phải dẹp đường về phủ đi!"

Bây giờ Vân Vũ Dương là Đại tướng quân, đa số thời gian dùng ở trên triều đình. Mặc dù sẽ đi quân doanh nhưng thật sự ở chung lâu dài với những binh sĩ kia chính là Phó tướng thủ hạ của bà, có ra lệnh gì cũng đều là Phó tướng truyền xuống.

Một tia hy vọng kia của Vân Vũ Dương trong nháy mắt bị bóp tắt, còn lại chỉ là tức giận bị phản bội, còn có bị người tính toán sỉ nhục như thế.

Phong Lăng Hề nhếch môi cười nói: "Không cần phải tức giận như vậy, ngài muốn tạo phản còn không cho phép người khác tận trung à?"

Vừa dứt lời thì thấy Duẫn Thiểu Thiên khiêng một người xuất hiện, "đùng" một tiếng không chút nào dịu dàng vứt người trên vai xuống ở trong đống xác chết. Duẫn Thiểu Thiên oán trách nói: "Món đồ này quá gian trá, nếu không phải là Dạ Tinh phụ một tay thiếu chút nữa bị nàng giết rồi."

Bạch Khung mặt không hề cảm xúc phun ra hai chữ: "Vô dụng."

Duẫn Thiểu Thiên đang muốn cãi lại đột nhiên dừng lại, sau đó cười híp mắt kéo Cảnh Duyệt đi qua nói: "Cảnh Duyệt à, ngươi nhìn ta một chút, ta ngọc thụ lâm phong* như thế nhất định có thể làm cho Chớ Huyên thay lòng đổi dạ đúng không?"

(*Ngọc thụ lâm phong: nghĩa đen là cây ngọc đón gió; nghĩa bóng là hình dung người phong độ phóng khoáng, dung mạo tuấn tú đẹp trai.)

Cảnh Duyệt cười đánh giá nàng một chút, duỗi ra một ngón tay lắc lắc: "Ngươi, không được, ta, có thể."

Duẫn Thiểu Thiên nghiêng đầu không muốn để ý tới tên tự yêu mình cuồng này, mà sắc mặt của Bạch Khung đã đen rồi.

Phong Lăng Hề cau mày nói: "Được rồi, nghiêm túc lại một chút."

Duẫn Thiểu Thiên lúc này mới nhớ tới cái gì nói: "Vương gia, Vương quân đã đến rồi." Nói rồi đưa tay chỉ phía sau.

Vân Tư Vũ từ phía sau đại thụ nhô đầu ra, híp mắt cười vung móng vuốt.

Phong Lăng Hề bất đắc dĩ liếc mắt nhìn hắn, nghĩ cũng biết khẳng định là Mộ Dung Cầm chạy trốn từ trong tay Duẫn Thiểu Thiên, trong hỗn loạn chạy đến cung điện của cô. Mặc dù khẳng định không thể đi vào nhưng nếu đã kinh động Dạ Tinh thì khẳng định cũng đã kinh động Vân Tư Vũ.

Vì Nhàn vương quân đại nhân một mình trong phòng đã chạy tới xem náo nhiệt.

Vân Tư Vũ trực tiếp chạy xuyên qua đống thi thể kia về phía bên cạnh Phong Lăng Hề, gương mặt kia không biến sắc nhìn thấy một đám người có chút thẹn thùng, đây thật sự là nam nhân ư?

Coi như là nam tử trà trộn vào giang hồ thì nhìn thấy một màn này cũng hầu như nên nhíu nhíu mày chứ?

Bất quá Vân Tư Vũ chính là người có thiên phú, có thể không đếm xỉa tất cả những người và sự việc không muốn đếm xỉa.

Phong Lăng Hề cười cười nhìn Vân Tư Vũ chạy tới không khỏi đưa tay muốn kéo hắn, nhưng vào thời khắc ấy Vân Vũ Dương tức giận sau đó có vẻ rất là chán chường tuyệt vọng đột nhiên rút kiếm đâm về phía Vân Tư Vũ.

Chẳng ai nghĩ tới lại đột nhiên xảy ra biến cố như vậy, kiếm kia của Vân Vũ Dương nếu là hướng về phía Phong Lăng Hề thì rất

bình thường, coi như bà rút kiếm đâm về phía Nữ hoàng bệ hạ cũng không kỳ quái, nhưng bà lại muốn giết Vân Tư Vũ?

Bất kể nói thế nào Vân Tư Vũ cũng là con trai của bà mà! Cho dù không thích, cho dù ầm ĩ lại căng thẳng thì huyết thống là không thể cắt đứt được, nhưng mà vào lúc này bà lại muốn giết Vân Tư Vũ.

Đây xem như là trả thù Phong Lăng Hề?

Vân Tư Vũ cảm giác được nguy hiểm, đột nhiên xoay người lại ra tay.

Phong Lăng Hề kinh ngạc nói: "Không cần phải..."

Đáng tiếc động tác của Vân Tư Vũ không có một chút nào dừng lại, một tay đẩy trường kiếm trong tay Vân Vũ Dương, một tay đập lên ngực của bà. Sau đó trong mắt một tia ám quang xẹt qua, năm ngón tay thành móng vuốt, móng tay thật dài đâm vào lồng ngực của bà, dùng sức móc một cái.

Một tiếng hét thảm vang lên, Vân Vũ Dương lảo đảo lùi về sau, ngực một mảnh máu tươi đầm đìa.

Một đám người trơ mắt nhìn trái tim còn đang nhảy nhót đẫm máu trong tay Vân Tư Vũ khó khăn nuốt một ngụm nước miếng, tim gan nhỏ cũng run lên. Các nàng cuối cùng cũng coi như biết Vân Tư Vũ tại sao đối mặt với những thi thể này lại thờ ơ không động lòng, bởi vì chuyện đó thật sự là giống như đồ đệ gặp sư phụ.

Thật sự loại tình cảnh này các nàng cũng không phải là không có gặp qua, chỉ là loại tình cảnh này và Vân Tư Vũ có chút không đúng. Nói chính xác là không đúng như Vân Tư Vũ bình thường nhảy nhót tưng bừng lại vô hại.

Mà bây giờ gương mặt con nít kia của Vân Tư Vũ bình thường thấy thế nào cũng đáng yêu lại lộ ra mấy phần xấu xa. Thời khắc này không có bất kỳ người nào sẽ hoài nghi thân phận của hắn là Giáo chủ Ma Giáo.

Vân Tư Vũ nhếch nhếch môi cười nói: "A... thì ra tim người cũng đỏ à... không có gì đặc biệt..." Nói xong ánh mắt lạnh lẽo, tay dùng sức một cái trái tim trong tay lại bị bóp nát.

Móng tay dài đen nhánh lập loè hàn quang dính đỏ máu tươi làm cho người xem không lạnh mà run.

Vân Vũ Dương trơ mắt nhìn trái tim của mình bị người móc ra bóp nát, cảm giác làm cho bà khó có thể tiếp nhận. Bà điên cuồng muốn nhào tới, không biết là muốn cướp cứu trái tim của mình hay là muốn cùng nhau chết với Vân Tư Vũ.

Đáng tiếc bà không có cơ hội đó, trái tim bị móc ra không nói, Vân Tư Vũ luyện độc công không phải là ai cũng chịu được. Bà chỉ bước ra một bước thì bất lực lại ngã về phía trước, tiếng kêu thảm thiết thê lương phá vỡ bầu trời đêm. Hai tay của Vân Vũ Dương vẫn cứ đưa về phía Vân Tư Vũ, hai tay thành móng vuốt khắp nơi dữ tợn, dường như muốn lôi kéo hắn cùng xuống địa ngục, đáng tiếc lại bất lực không làm được.

Thân thể của bà thậm chí không kịp ngã xuống thì hoàn toàn hóa thành một bãi máu đen thui.

Bà chỉ sợ đến chết cũng không nghĩ ra Vân Tư Vũ vì sao lại có công phu tà ác cao thâm như vậy. Bà đánh lén không chỉ không có bị bà giết chết mà ngược lại tự giết chết bà, hơn nữa còn là dùng thủ pháp tàn nhẫn như vậy.

"Tư Vũ..." Phong Lăng Hề đưa tay ôm Vân Tư Vũ vào trong ngực khẽ vuốt sợi tóc của hắn, một chút lại một chút mang theo trấn an.

Cô đối phó với Vân Vũ Dương như thế nào cũng có thể, nhưng cô không có chút nào hy vọng Vân Tư Vũ tự tay giết Vân Vũ Dương. Cô không hy vọng hắn gánh vác cái phần tội kia, không nghĩ tới lại sẽ xuất hiện bất ngờ như vậy. Vân Tư Vũ ra tay nhanh như vậy cô thậm chí không kịp ngăn cản.

Bất kể như thế nào Vân Vũ Dương đều là mẫu thân của Vân Tư Vũ. Trong trăm cái thiện thì chữ hiếu đứng đầu, bất hiếu là tội, giết mẫu thân càng là tội lớn. Mặc kệ có lý do gì đều tất nhiên bị nghìn người chỉ chỏ.

Phong Lăng Hề không muốn nghe thấy có người chỉ trích Vân Tư Vũ, mà cô để ý nhất vẫn là trong lòng Vân Tư Vũ có thể khó chịu hay không.

Hoàng Vũ Hiên nhìn hai người thở dài, thầm nghĩ: ‘cũng may không có người ngoài, nếu không nàng còn phải giúp diệt khẩu, nàng thật đúng là mạng lao lực. Phong Lăng Hề không cho nàng bớt lo cũng thì thôi, cưới phu lang cũng không cho nàng bớt lo. Sơ Tuyết sau này phỏng đoán cũng là người không làm cho người bớt lo, nàng thật sự là đời trước thiếu nợ cả nhà bọn họ mà!’

Vân Tư Vũ củng củng ở trong lòng Phong Lăng Hề, ló đầu ra mở to đôi mắt tròn vo nhìn nàng: "Hề, ta không sao..." Thật sự nhìn qua Phong Lăng Hề càng giống là dáng vẻ có chuyện hơn hắn.

Phong Lăng Hề cau mày hôn lên trán hắn một cái, còn không kịp nói cái gì thì Mộ Dung Cầm trong đống xác chết rốt cục tỉnh lại.

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 121: Nhàn Vương Đa Mưu Túc Trí

Editor: demcodon

Mộ Dung Cầm nhìn những thi thể này bên cạnh rồi lại nhìn Hoàng Vũ Hiên và đám người Phong Lăng Hề. Mộ Dung Cầm hoàn toàn biến sắc, trong lòng đã hiểu rõ là chuyện gì xảy ra.

Nàng tự cho là bí mật cấu kết với Vân Vũ Dương, chỉ sợ trên thực tế toàn rơi ở trong mắt của người khác. Bây giờ nàng bị người mang tới nơi này, đây rõ ràng chính là muốn cho nàng rơi vào chỗ này giao du với kẻ xấu, còn muốn liên lụy đến nước Phượng Thiên chọc cho một tai họa.

Vân Vũ Dương bức vua thoái vị mà nàng lại xuất hiện ở giữa những binh sĩ này. Hoàng Vũ Hiên lại làm ra mấy nhân chứng, nàng coi như là nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

Sắc mặt của Mộ Dung Cầm không ngừng biến đổi, Hoàng Vũ Hiên cười nói: "Mộ Dung tướng quân, bây giờ ngươi chỉ cần đàng hoàng, không nên đi làm chuyện dư thừa thì tự nhiên có thể an toàn trở lại nước Phượng Thiên."

Sắc mặt của Mộ Dung Cầm âm trầm nhìn nàng một cái, trong lòng cười lạnh: ‘trở lại nước Phượng Thiên thì thế nào? Chuyện này không cách nào bỏ qua dễ dàng, nước Phượng Thiên cho dù có bỏ qua nàng thì cũng khai chiến với nước Hoàng Vũ.’

Mộ Dung Cầm bị giam lỏng, mà Âu Dương Lăng Ca cũng bị giam lỏng kiêm mang bảo vệ, chỉ sợ Mộ Dung Cầm chó cùng rứt giậu* làm cho trên lưng nước Phượng Thiên bảo vệ một kẻ gây bất lợi, hoặc cứ dứt khoát là tội danh sát hại Âu Dương Lăng Ca. Đến lúc đó nước Hoàng Vũ không thể lại là cây ngay không sợ chết đứng.

(*Chó cùng rứt giậu: vì tình thế bị đẩy đến bước đường cùng phải làm liều, kể cả điều xằng bậy.)

Vân Vũ Dương tạo phản nên phủ Trấn quốc tướng quân tự nhiên bị liên lụy. Bởi vì Nữ hoàng bệ hạ có ý định muốn bảo vệ Tô Văn cho nên tất cả chuyện Vân Thiển ám sát cũng đều do Vân Vũ Dương gánh tội.

Mọi việc cùng chuyện tạo phản lần này có quan hệ với nhiều người toàn bộ đều chịu liên lụy; nói đến bỏ mặc Vân Vũ Dương tạo phản một lần, ngược lại bắt ra không ít người bụng dạ khó lường.

Xảy ra chuyện như vậy trong lòng Tô Văn đối với Vân Dật đã không chỉ riêng là hổ thẹn, càng nhiều thêm mấy phần thương tiếc, quan hệ của hai người cũng giống như là trở lại lúc mới vừa thành thân hồi đó.

Hai vị Thị quân kia của Tô Văn tự nhiên khó tránh khỏi đố kỵ, tránh không được muốn nói chút kích thích Vân Dật.

* * *

Một ngày khí trời vừa vặn, đoạn thời gian này Vân Dật vẫn buồn bực ở trong phòng, khó có khi đi hoa viên tản bộ vừa vặn gặp phải hai vị Thị quân, tự nhiên tránh không khỏi bị châm chọc một hồi.

Chuyện của phủ Trấn quốc tướng quân còn có chuyện hài tử đều bị lấy ra nói.

Hai vị Thị quân càng nói càng hăng say, dường như hoàn toàn không có chú ý tới Vân Dật yên lặng.

Tô Văn xa xa nhìn thấy một màn này sầm mặt lại đi tới, hai vị Thị quân quay lưng về phía nàng lại đang nói hưng phấn một chút cũng không có chú ý tới nàng đến gần.

Tô Văn nghe rõ nội dung hai người nói lập tức lại nổi giận: "Tất cả im miệng cho ta!"

Hai vị Thị quân sợ đến đổi sắc mặt, chẳng ai nghĩ tới Tô Văn lại đột nhiên xuất hiện, rõ ràng hiện tại hẳn là thời gian lâm triều.

Bọn họ là Thị quân đương nhiên sẽ không hiểu rõ chuyện trong triều, Tô Văn cũng chưa bao giờ nhiều lời với bọn họ. Hôm nay Nhàn vương điện hạ xuất phát đi tới nước Phượng Thiên cho nên Nữ hoàng bệ hạ hủy bỏ lâm triều, trực tiếp dẫn theo văn võ bá quan đi tiễn đưa.

Quan hệ của Tô Văn và Phong Lăng Hề không tốt, bất quá ý là đi ngang sân khấu cho nên trở về tương đối sớm.

Bởi vì Vân Thiển làm cho Tô Văn rất không thích nam nhân ác độc mà hai vị Thị quân này nói chuyện cố gắng kiếm hết từ khó nghe nói, không để lại chút nào khẩu đức, dáng vẻ rất muốn chọc Vân Dật giận tức chết, xem như là đụng vào họng súng.

Lại vừa nhìn Vân Dật đứng sững sờ ở nơi đó, ngơ ngác không có phản ứng gì. Tô Văn đưa tay đi nắm tay hắn còn dọa hắn không

ngừng lùi về sau, vừa nhìn chính là lại bị kích thích, Tô Văn càng giận không nhịn nổi.

Vân Dật gần đây trạng thái tinh thần vẫn không tốt, cũng không dễ dàng gì hắn chịu đi ra ngoài một chút lại bị hai người này kích thích thành như vậy. Tô Văn lập tức đày hai vị Thị quân này đến viện nhỏ hẻo lánh thuận tiện cấm túc, không cho phép bọn họ về sau lại xuất hiện ở tiền viện.

Chỉ một thoáng hai vị Thị quân lại khóc giống như chết phụ mẫu vậy.

Xử phạt như vậy cũng gần như những nam nhân kia bị Nữ hoàng đày vào lãnh cung, duy nhất không giống có thể là nam nhân của Tô Văn tương đối ít, nói không chừng lúc nào đó còn có thể nhớ tới bọn họ. Nhưng nếu như vạn nhất về sau Tô Văn đều không nhớ nổi bọn họ, hoặc là nhớ tới bọn họ nhưng không có ý nguyện muốn sủng ái một lần nữa, như vậy bọn họ cũng chỉ có thể cô độc đến già.

Thật không biết nên hận Tô Văn tuyệt tình bởi vì mấy câu nói mà trừng phạt nghiêm khắc như vậy; hay là nên cảm tạ nàng ghi nhớ tình cũ không có trực tiếp đưa bọn họ về nhà mẫu thân, còn nguyện ý lãng phí lương thực nuôi bọn họ.

Tô Văn hiện tại đang nổi nóng, nhìn thấy hai người khóc sướt mướt bất quá là càng thêm thiếu kiên nhẫn trực tiếp cho người mang hai người đi. Lúc này mới cẩn thận từng li từng tí một bắt đầu an ủi Vân Dật.

Lúc Hoàng Vũ Mặc nghe nói chuyện này thì lập tức nghĩ đến những lời Phong Lăng Hề đã từng nói, việc này thật sự chỉ là trùng hợp ư?

Một khi trong lòng có hoài nghi thì Ninh vương điện hạ khó tránh khỏi thêm chú ý mấy phần.

Vừa vặn sau khi Lục Nhã Âm đến thăm Vân Dật trở về nói với nàng tinh thần của Vân Dật hiện tại không ổn cỡ nào, không chịu nổi kích thích cỡ nào. Trong lời nói lộ ra ý chính là làm cho nàng khuyên nhủ Nữ hoàng bệ hạ, lúc này tuyệt đối không nên ban thưởng người nào cho Tô Văn đi kích thích Vân Dật.

Đây cũng là lo lắng vô ích, có lời kia của Phong Lăng Hề thì Nữ hoàng bệ hạ chỉ sợ thật sự sẽ không lại ban thưởng người nào cho Tô Văn nữa. Bất quá ở những người khác nhìn xem thì Nữ hoàng bệ hạ lúc này xác thật rất có thể tứ hôn cho Tô Văn.

Bây giờ Vân Thiển chết, Vân Dật lại không thể mang thai, người có thân phận như Tô Văn vậy làm thế nào cũng nên có đích nữ. Cho nên tái giá có một bình phu rất bình thường, thêm chuyện Vân Vũ Dương ầm ĩ làm cho lòng người bàng hoàng, mà chuyện phủ Chiến thiên tướng quân bởi vì chuyện Vân Thiển ám sát Nữ hoàng bệ hạ bị cấm lâu như vậy đủ rồi. Nữ hoàng bệ hạ ban thưởng mỹ nhân động viên đại thần tâm phúc của mình là chuyện hết sức bình thường, huống hồ có một việc vui cũng có thể hòa tan một chút hiện tại vẫn mang theo không khí khẩn trương.

Lục Nhã Âm là xuất phát từ quan tâm Vân Dật mới nói những câu nói kia, nhưng nghe vào trong tai Hoàng Vũ Mặc thì không phải chuyện như vậy. Nàng cảm thấy Lục Nhã Âm chỉ sợ là bị người lợi dụng.

Sau khi hắn cho người điều tra Vân Dật thì việc này được chứng minh bởi vì Vân Dật căn bản không có tồi tệ như lời Lục Nhã Âm

nói, mà Lục Nhã Âm lại còn lo lắng phải ba ngày hai bữa chạy đến phủ Chiến thiên tướng quân đưa không ít đồ bổ.

Hoàng Vũ Mặc suy nghĩ lại thì tức giận, Lục Nhã Âm là phu lang của nàng, lợi dụng Lục Nhã Âm đó chính là đang đánh vào mặt Ninh vương nàng. Lập tức Ninh vương điện hạ ra lệnh cưỡng chế Lục Nhã Âm không cho phép hắn lại đi thăm Vân Dật.

Lục Nhã Âm không dám phản kháng lời nàng, bất quá ngoan ngoãn ở trong phủ vài ngày. Bởi vì lo lắng cho Vân Dật quá mức lại lén lút đi một lần nữa, vừa vặn bị Hoàng Vũ Mặc bắt gặp sau đó trực tiếp bị cấm túc.

Lục Nhã Âm lúc này mới ý thức được mức độ nghiêm trọng của sự việc, Hoàng Vũ Mặc là thật sự rất phản cảm hắn gặp mặt Vân Dật, nhưng mà tại sao? Hoàng Vũ Mặc xưa nay đều không có hạn chế hành động của hắn, đối với hắn luôn luôn khoan dung, đây vẫn là lần đầu tiên cấm túc hắn, có thể thấy được nàng thật sự rất tức giận.

Lục Nhã Âm không nghĩ ra nhưng cũng thật sự ngoan ngoãn ở trong phủ Ninh vương không có lại ra ngoài.

* * *

Ninh vương điện hạ lại tức giận chạy vào cung tìm Hoàng tỷ vĩ đại của nàng cáo trạng.

Nữ hoàng bệ hạ nhìn dáng vẻ của Hoàng Vũ Mặc hầm hừ buồn cười nói: "Lăng Hề vừa mới đi thì muội lộ ra nguyên hình hả?"

Được rồi, chuyện tìm tỷ tỷ cáo trạng như vậy thật sự là quá trẻ con, nếu như Phong Lăng Hề ở đây thì Ninh vương điện hạ tuyệt đối

không làm được, chí ít sẽ không làm quang minh chính đại như vậy. Bởi vì nàng sẽ lo lắng Phong Lăng Hề bắt được nhược điểm rồi cười nhạo nàng.

Hoàng Vũ Mặc đặt mông ngồi ở trên ghế hừ lạnh nói: "Vân Dật thật sự là không tự lượng sức, cho là mình có thể mang tất cả mọi người ra đùa giỡn trong lòng bàn tay ư?"

Nữ hoàng bệ hạ vừa lật tất chương vừa thâm sâu nói: "Trên thực tế, nếu như Lăng Hề không nhắc nhở muội thì muội cũng sẽ không có cảnh giác vị phu lang sủng ái hết mực kia."

Hoàng Vũ Mặc ngoảnh đầu lại trừng mắt nhìn nàng một cái: "Dù sao hắn lợi dụng mọi người rồi lợi dụng đến phủ Ninh vương muội đây, không dạy dỗ hắn muội không thể nuốt trôi cơn giận này."

Nữ hoàng bệ hạ đột nhiên thả tay vào bên trong tấu chương, mặt mũi tràn đầy thâm sâu không lường được trừng trừng mà nhìn nàng. Ninh vương điện hạ nhìn thấy sợ hãi trong lòng không khỏi hỏi: "Hoàng tỷ... muội có nói sai cái gì không?"

Nữ hoàng bệ hạ đột nhiên cười: "Mặc, muội nói Lăng Hề chán ghét Vân Dật như vậy tại sao không dứt khoát dạy dỗ cho hắn một trận? Lăng Hề và Lục Nhã Âm hoàn toàn không có quan hệ gì, tại sao nàng lại nhắc nhở Lục Nhã Âm nhà muội và Vân Dật thâm giao không thích hợp?"

Ninh vương điện hạ thay đổi sắc mặt, lừa mình dối người nói: "Nể tình muội chăng?"

Nữ hoàng bệ hạ cười nói: "Muội phải biết mặt mũi của muội không đáng giá."

Ninh vương điện hạ vỗ bàn một cái tức giận nói: "Tên khốn kia lợi dụng ta!"

Sau khi giận xong Ninh vương điện hạ suy nghĩ một hồi vẫn là nói: "Muội tình nguyện để cho Phong Lăng Hề đắc ý một chút cũng không muốn bị Vân Dật tính kế không thể đánh trả."

Vân Dật nhìn như chỉ là đang tính kế Lục Nhã Âm, trên thực tế cảm giác không phải là cũng tính kế đưa nàng vào trong hay sao? Cơn giận này Ninh vương điện hạ không thể nuốt trôi, bị Phong Lăng Hề tính kế một chút nàng còn có thể miễn cưỡng tiếp nhận, nhưng bị một nam nhân tính kế như thế, thứ tha cho nàng không thể nhận được.

Kỳ thật Ninh vương điện hạ cũng sa đọa mà! Bây giờ bị Nhàn vương điện hạ tính kế cũng đã có thể miễn cưỡng tiếp nhận à?

Nữ hoàng bệ hạ cười càng có thâm ý: "Cho nên nói, Lăng Hề ngay cả chuyện này cũng tính tới." Chắc chắc Hoàng Vũ Mặc nhất định sẽ bộc phát ra cơn giận này.

Sắc mặt của Ninh vương điện hạ càng thêm khó coi, tức giận nói: "Tức chết muội rồi! Chờ Phong Lăng Hề trở về muội nhất định sẽ tính sổ với nàng ta thật tốt."

Cho nên nói, Ninh vương điện hạ vẫn kiên trì muốn dựa theo kịch bản của Nhàn vương điện hạ à! Cố chấp như vậy đáng đời bị Nhàn vương điện hạ tính kế.

Nữ hoàng bệ hạ lần nữa cầm lấy tấu chương bị thả xuống lắc lắc đầu, trong lòng cảm thán: ‘Phong Lăng Hề thật sự là đa mưu túc trí.’

Tấu chương trong tay nàng là Phong Lăng Hề trước khi đi trình lên, Nhàn vương điện hạ trình lên tấu chương đúng là trăm năm khó gặp. Nữ hoàng bệ hạ tương đối coi trọng nên mỗi ngày cần phải xem một lần. Mặc dù không hiểu rõ ý đồ của Phong Lăng Hề nhưng nàng cũng không có không đếm xỉa. Bởi vì biết rõ Phong Lăng Hề khẳng định là có ý sâu xa gì đó.

Trước đây nàng làm sao cũng nghĩ không thông Phong Lăng Hề làm sao lại đột nhiên quan tâm tới Lễ bộ thượng thư* như vậy. Hiện tại mới hiểu được lại là vì việc này.

(*Lễ bộ thượng thư hay thượng thư bộ Lễ, tương đương với bộ trưởng bộ giáo dục và bộ trưởng bộ ngoại giao ngày nay.)

Nội dung trên tấu chương rất đơn giản, chính là Lễ bộ thượng thư làm sao càng vất vả công lao càng lớn, Nữ hoàng bệ hạ nên quan tâm nhiều hơn. Trong đó nhắc tới nhà Lễ bộ thượng thư có một vị công tử, có người nói xinh đẹp vô song nhưng bởi vì từ nhỏ thân thể yếu ớt, là thần tiên giáng trần cũng không có người cầu hôn, thật sự có chút đáng thương.

Nữ hoàng bệ hạ tự nhiên nhìn ra trọng điểm ở đây là công tử nhà Lễ bộ thượng thư. Nhưng lại không biết nàng ta muốn làm gì, hiện tại trải qua trò nháo của Hoàng Vũ Mặc thì nàng trong nháy mắt đã nghĩ thông.

Lập tức gọi thái y từng xem bệnh qua cho vị công tử kia dò hỏi tình huống, không ngoài dự đoán của nàng thì vị công tử xinh đẹp vô song kia quả nhiên bởi vì thân thể suy yếu khó có thể thụ thai.

Nhìn thái y lui ra Ninh vương điện hạ buồn rầu nói: "Cho nên nàng liên tục đưa ra biện pháp tức giận đều thay muội suy nghĩ kỹ?

Vị công tử kia không phải rất yếu ớt ư? Sẽ không sợ bị Vân Dật giết chết chứ?"

Nữ hoàng bệ hạ lắc đầu nói: "Ai giết chết ai còn khó nói, nhà Lễ bộ thượng thư cũng không chỉ có một vị công tử là hắn. Nhưng hắn ốm yếu lại có thể làm cho Lễ bộ thượng thư rất sủng ái, làm sao sẽ không hề có một chút bản lãnh chứ? Hơn nữa vị công tử kia vẫn là con thứ, phụ thân đã chết sớm."

Nữ hoàng bệ hạ không khỏi thở dài trong lòng, xem ra phủ Chiến thiên tướng quân lại muốn náo nhiệt, thật lo lắng Tô Văn đời này sẽ bại ở trong tay nam nhân. Đây cũng không riêng là Vân Dật không thoải mái, hai nam nhân nháo lên Tô Văn cũng khó tránh khỏi bị hại nặng nề.

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 122: Vân Dật Tự Sát

Editor: demcodon

Chuyện vị công tử nhà Lễ bộ thượng thư kia khó có thể thụ thai không có người khác biết, miệng của thái y kia rất kín. Nếu như không phải người hỏi chuyện này là Nữ hoàng bệ hạ thì nàng kiên quyết sẽ không nói.

Cho nên Nữ hoàng bệ hạ mang hắn tứ hôn cho Tô Văn mọi người đều cảm thấy không có bất kỳ chỗ nào kỳ quái. Tô Văn dù sao đã có Chính quân, cho dù vị công tử kia chỉ là con thứ cũng không đến nỗi bôi nhọ thân phận của nàng. Huống hồ vị công tử kia lại là nhi tử Lễ bộ thượng thư sủng ái nhất, còn việc thân thể yếu đuối này mọi người cũng không có để ở trong lòng. Dù sao vị công tử kia cũng không có đến mức độ cả ngày bị bệnh liệt giường, hơn nữa có người nói là một mỹ nhân nên mọi người đối với mỹ nhân này đều có thêm mấy phần khoan dung, đương nhiên sẽ không đi tính toán nhiều như vậy.

Mà đối với vị công tử nhà Lễ bộ thượng thư kia mà nói Tô Văn cũng được cho là một nơi tốt có thể về. Mặc dù đã có Chính quân nhưng mà dựa theo lễ tiết bình phu chính thức nghênh cưới vào cửa, thêm nữa thân phận của Tô Văn hắn xác thật là không có gì có thể xoi mói.

Vì vậy, sau khi thánh chỉ truyền xuống thì mọi người cũng không có dị nghị.

Về phần ba ngày sau thành thân mọi người cũng không có dị nghị. Lúc trước tứ hôn cho Nhàn vương điện hạ và Tô tướng quân thì chính là sau ba ngày thành thân, tứ hôn cho Hoàng tử Ngọc Ngạn cũng là sau khi Hoàng tử Ngọc Ngạn trở lại không lâu thì gả đi. Mọi người đều đã thành thói quen khi Nữ hoàng bệ hạ tứ hôn thì cuống cuồng.

Đương nhiên, cũng không phải là ai cũng cảm thấy chuyện hôn sự này không có vấn đề gì. Vân Dật cũng rất chống cự, nhưng mặc dù hắn bị kích thích như thế nào đi nữa, tinh thần hoảng hốt như thế nào đi nữa thì Tô Văn cũng nhiều lắm là ở bên cạnh hắn nhiều một chút, an ủi nhiều hơn vài câu, muốn nàng kháng chỉ là không thể nào.

Hắn muốn gặp Lục Nhã Âm nhưng được cho biết Lục Nhã Âm đang bị Ninh vương điện hạ cấm túc. Lập tức trong lòng hắn hơi hiểu rõ, chỉ sợ bất thình lình tứ hôn hắn lại khéo quá hóa vụng.

Lục Nhã Âm sau khi nghe nói chuyện này thì không nhịn được đi tìm Hoàng Vũ Mặc, do dự nói: "Thê chủ, ngài không phải là bởi vì giận ta mới để Nữ hoàng bệ hạ tứ hôn cho Tô tướng quân chứ?"

Vừa vặn Hoàng Vũ Mặc cấm túc hắn, vào một lần tiến cung thì thánh chỉ tứ hôn đã ban xuống, muốn nói không có liên quan đến Hoàng Vũ Mặc thì thật sự không thể tin.

Hoàng Vũ Mặc liếc hắn một cái không e dè nói: "Đây là ý của Phong Lăng Hề, bất quá ta rất tán thành."

"Nhàn vương điện hạ?" Lục Nhã Âm nhíu nhíu mày, hiển nhiên không có thiện cảm với Phong Lăng Hề: "Nhàn vương điện hạ cũng đã đi nước Phượng Thiên còn không chịu buông tha Vân Dật hả?"

Hoàng Vũ Mặc thâm sâu nói: "Phong Lăng Hề mặc dù khốn kiếp nhưng mà không đến nỗi vô duyên vô cớ gây sự với một nam nhân, huống hồ Vân Dật và Vân Tư Vũ vẫn là huynh đệ ruột."

Lục Nhã Âm cau mày nhìn nàng, Hoàng Vũ Mặc cũng không lại giải thích thêm gì chỉ nói là: "Chàng cẩn thận ngẫm lại đi, khoảng thời gian này chàng trước hết ở lại trong vương phủ đi."

Lục Nhã Âm là người thông minh nên hắn cũng biết điểm dừng.

Phủ Chiến thiên tướng quân rõ ràng là muốn loạn lên, nàng cũng không hy vọng bởi vì chuyện hậu viện của Tô Văn mà mang phủ Ninh vương cũng liên lụy vào.

Thánh chỉ đã ban xuống, chuyện Tô Văn cưới vị công tử nhà Lễ bộ thượng thư kia đã thành chắc chắn.

* * *

Ba ngày sau, mới sáng sớm mà tinh thần của Thái hậu đã vô cùng phấn chấn cho người mặc trang phục cho y. Lúc Nữ hoàng bệ hạ lâm triều xong đến thỉnh an thì vừa vặn tình cờ gặp Thái hậu chuẩn bị đi ra ngoài, không khỏi hiếu kỳ nói: "Phụ hậu, ngài đây là muốn đi đâu vậy?"

Thái hậu cười rất là hòa ái nói: "Nghe nói tôn tử bảo bối nhà ta thiếu chút nữa chết ở trên tay Vân Dật, ta đi xem náo nhiệt một chút."

Nữ hoàng bệ hạ xấu hổ: ‘ngài vẫn là nhớ kỹ việc này, không phải chờ cơ hội giẫm lên một chân chứ?’

Nữ hoàng bệ hạ lập tức đỡ y rồi đi: "Trẫm cũng đi xem một chút." Bắt nạt Sơ Tuyết nàng nếu như không giẫm hai chân lại thì nói thế nào mới phải?

Vì vậy, hai phụ thân và nữ nhi cấu kết với nhau đến tham gia hôn lễ.

Nữ hoàng bệ hạ và Thái hậu cùng lúc xuất hiện là đặc biệt vinh hạnh cỡ nào? Lúc trước Tô Văn và Vân Dật thành thân cũng không có phô trương kiểu này.

Hơn nữa, Thái hậu còn trực tiếp gỡ xuống một chuỗi Phật châu từ trên cổ tay ban thưởng cho tân lang, còn Nữ hoàng bệ hạ cũng khen ngợi tân lang rất nhiều.

Trong lòng mọi người đều hiểu rõ vị công tử nhà Lễ bộ thượng thư này được Thái hậu và Nữ hoàng bệ hạ ưu ái, tương lai chỉ sợ là muốn đè Vân Dật một bậc.

Kỳ thật mặc dù là không có chuyện này thì Vân Dật bây giờ cũng không sánh được với y. Mặc dù Tô Văn bởi vì hổ thẹn nên tất cả đều bao dung Vân Dật, có nhiều thương tiếc. Nhưng dù sao bây giờ Vân Dật là nhi tử của tội thần, nếu không phải là Nữ hoàng bệ hạ nhân từ thì tính mạng của hắn còn không giữ nổi, thân thể lại có thiếu hụt, đã hoàn toàn không phải là đệ nhất công tử lúc trước được phô trương vô hạn.

Coi như là Tô Văn có lòng thiên vị hắn nhưng bây giờ có thành quả của Nữ hoàng bệ hạ và Thái hậu thì Tô Văn đối với vị tân phu

lang này cũng không dám quá mức lạnh nhạt.

Không thiếu có người đồng tình với Vân Dật, bất quá cũng chỉ là đáng tiếc lắc đầu một cái thôi, chuyện này ở trong mắt các nàng thật sự không phải là đại sự gì.

Sau khi qua hôn lễ mọi người cũng không có lại đi quan tâm chuyện của hai nam nhân kia nữa.

Mãi đến tận ba tháng sau, vị công tử yếu ớt kia mang thai.

Lúc nghe nói tin tức này thì Nữ hoàng bệ hạ và Ninh vương điện hạ đối mặt nhìn nhau biết trò hay sắp bắt đầu rồi, rõ ràng người không thể mang thai lại đột nhiên mang thai, rõ ràng là có âm mưu mà!

Phong Lăng Hề còn không có truyền tin tức về làm cho Nữ hoàng bệ hạ gần đây có chút nhàm chán. Vì vậy hai tỷ muội lại lén lén lút lút chạy đến phủ Chiến thiên tướng quân xem trò vui.

Bất quá, không thể không nói may mắn của các nàng rất tốt, bào thai này được mấy tháng cho dù có trò hay cũng không biết lúc nào thì trình diễn, nhưng lại một mực bị các nàng vừa vặn đụng vào.

Xa xa mà nhìn thấy vị tân phu lang của Tô Văn đứng bên cạnh hồ sen cho cá ăn, Ninh vương điện hạ vội vàng lôi kéo Nữ hoàng bệ hạ ngồi xổm phía sau hòn non bộ.

Vừa vặn Vân Dật từ một bên khác đi tới, hai người lại vội vã né tránh vào chỗ trũng, cũng may có đám hoa che lại nên hai người mới không có bị bại lộ.

Nhìn hai người gặp nhau Ninh vương điện hạ kích động hỏi: "Hoàng tỷ, tỷ nói hai người này có thể đánh nhau hay không?"

Hoàng Vũ Hiên cười nói: "Muội thật ngốc! Phải làm gì cũng là động tác mờ ám, làm sao đánh nhau quang minh chính đại chứ, Vân Dật không phải là muốn chết ư?"

"Không phải đâu, Vân Dật nhìn qua có gì đó không đúng."

Nghe vậy Nữ hoàng bệ hạ giương mắt nhìn lại, vừa vặn nhìn thấy vị tân phu lang xinh đẹp yếu ớt kia không ngừng dùng tay vuốt vuốt lên bụng, trên mặt mang theo nụ cười hạnh phúc nhỏ giọng nói gì đó.

Mà sắc mặt của Vân Dật lại càng ngày càng âm trầm, hai con mắt gắt gao trừng mắt nhìn cái bụng của y.

Nữ hoàng bệ hạ khẽ cau mày, sau đó lỗ tai giật giật nghe được tiếng bước chân, không khỏi khẩn trương cầm lấy tay Hoàng Vũ Mặc nhỏ giọng nói: "Cẩn thận một chút đừng bị phát hiện, trò hay sắp tới."

Hai người gắt gao nhìn hai người bên cạnh ao, chỉ thấy tân phu lang kia cười đưa tay nắm lấy tay Vân Dật. Vân Dật theo bản năng vươn ra, sau đó thì thấy tân phu lang kia lùi lại hai bước trực tiếp rơi vào trong hồ sen.

Vừa vặn Tô Văn chạy tới nhìn thấy một màn này tức giận quát: "Vân Dật, chàng làm cái gì đó?"

Vân Dật nắm chặt hai tay gắt gao trừng mắt nhìn người giãy giụa trong hồ sen. Hắn không ngu ngốc tự nhiên hiểu được chuyện gì

xảy ra, chỉ là hắn không nghĩ tới người kia sẽ không để ý hài tử trong bụng mình mà rơi vào trong hồ sen.

Mà Nữ hoàng bệ hạ và Ninh vương điện hạ lại biết vị tân phu lang kia căn bản cũng không có mang thai, thật sự là một chiêu tốt để vu oan giá họa.

Tiểu thị sớm đã nhìn thấy một màn này đi mời đại phu, đại phu tới rất nhanh. Bởi vì Tô Văn lo lắng hài tử lại xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn nên đã sớm mời một vị đại phu vào ở phủ Tướng quân. Tô Văn mới vừa cứu người lên thì đại phu đã đến.

Nhìn trên đất dần dần tạo ra bãi máu tươi thì Tô Văn tức giận đến toàn thân run rẩy, mà đại phu sau khi xem thì lắc lắc đầu, không chỉ có nói hài tử không giữ nổi mà còn nói tân phu lang vốn là thân thể yếu đuối, lần này sinh non lại bị đông lạnh, có thể về sau cũng sẽ không mang thai.

Hôm nay đã bắt đầu vào mùa đông nên trong hồ sen thậm chí có chút khối băng, nước kia lạnh bao nhiêu cũng có thể tưởng tượng được.

Nghe nói như thế Tô Văn tức giận trong lòng có thể tưởng tượng được, cốt nhục ruột thịt của nàng lần lượt chết trong trứng nước, hơn nữa tất cả đều là người làm, hơn nữa còn làm hại từng người từng người về sau cũng không thể lại có thêm hài tử.

Tức giận đến quá mức làm cho Tô Văn nhìn qua ngược lại bình tĩnh, cho người đưa vị tân phu lang kia về phòng sau đó mắt lạnh nhìn Vân Dật.

Vân Dật đột nhiên cười, liên tiếp nhận đả kích cho nên bây giờ hắn thật sự là không nhìn thấy hy vọng gì. Trong tuyệt vọng ngược lại cái gì cũng không sợ, cười mỉa nói: "Là chính hắn ngã xuống, ngài có tin hay không thì tùy, ta đúng là không có ý định để cho hắn sinh hài tử ra. Bất quá ta sẽ không ngốc đến mức ở chỗ chỉ có hai người đẩy hắn vào trong hồ sen. Nếu như không phải là hắn nghĩ tới hãm hại ta cũng không đến nỗi hại bản thân mình như vậy, báo ứng! Đều là báo ứng!"

Sắc mặt của Vân Dật có chút điên cuồng, báo ứng theo lời hắn nói cũng không biết cụ thể là chỉ cái gì.

Một hồi lâu hắn mới thoáng bình tĩnh lại thâm sâu nói: "Từ lúc ta bắt đầu gả cho ngài chính là một sai lầm."

Hắn khó mà tránh khỏi nghĩ đến Phong Lăng Hề, nếu như ngay từ đầu hắn không đi nỗ lực thoát khỏi vận mệnh của mình, hoặc có lẽ sẽ không giống như bây giờ rồi!

Mặc dù biết Phong Lăng Hề đối với hắn có bao nhiêu tàn nhẫn, hắn vẫn không nhịn được suy nghĩ như vậy, chỉ có thể trách phần nàng sủng ái Vân Tư Vũ quá mê người, đó là hắn mong mà không được.

Vân Dật xoay người rời đi, sắc mặt của Tô Văn rất khó coi đứng nguyên tại chỗ một hồi lâu mới tiêu điều rời đi.

Ninh vương điện hạ thâm kín thở dài nói: "Nam nhân thật là đáng sợ!"

Nữ hoàng bệ hạ gật đầu nói: "Chính xác!"

Không phải không thừa nhận ánh mắt xem người của Phong Lăng Hề thật độc đáo, lại chọn nam nhân như thế, rõ ràng là bản thân thiếu hụt nhưng lại che dấu sâu như vậy, còn loại trừ đi một tên kình địch. Đại phu kia không cần phải nói cũng biết là hắn đã sớm được mua chuộc.

Ninh vương điện hạ tặc lưỡi nói: "Muội cảm thấy về sau vẫn là bớt trêu chọc nam nhân thì tốt hơn. Hoàng tỷ, tỷ về sau cũng thả ít người trong cung đi, một mình Phụ hậu áp chế nhiều người như vậy cũng rất mệt mỏi."

Nữ hoàng bệ hạ gật đầu nói: "Tỷ sẽ cố gắng."

Hai người lại ngồi xổm một lúc, Ninh vương điện hạ cười nói: "Chúng ta khi còn bé cũng thích trốn đi rình coi như vậy!"

"Đáng tiếc nhìn thấy thứ không nên nhìn."

Ninh vương điện hạ khó tránh khỏi hơi xúc động: "Đúng đấy, khi đó muội còn bị dọa đến run lẩy bẩy nữa!"

Khi đó các nàng đều còn nhỏ, nhìn thấy một Hoàng quý quân được sủng ái bị người hại chết, thật sự là sợ đến run chân. Cuối cùng vẫn là Hoàng Vũ Hiên gắt gao che miệng nàng thì nàng mới không có khóc lên.

Thật sự Hoàng Vũ Hiên cũng không lớn hơn nàng được bao nhiêu, nhưng khi đó lại có vẻ rất là trấn định che lấy miệng nàng, đợi cho đến khi tất cả mọi người đều đi rồi mới lôi kéo nàng lén lút rời đi.

Kết quả lúc nhìn thấy Phụ hậu thì Hoàng Vũ Hiên không khống chế được run cầm cập liên tục, ngược lại là nàng nhìn qua tương đối trấn định.

Bất quá dù là như vậy nàng vẫn cảm thấy Hoàng tỷ rất lợi hại, nếu như không phải Hoàng tỷ lúc đó đủ trấn định thì mạng nhỏ của hai người bọn họ cũng đã xong.

Cho nên từ đó về sau nàng chỉ nghe lệnh của Hoàng tỷ.

Hai người đang nhớ lại chuyện năm xưa đột nhiên phía sau truyền tới một giọng nói: "Nữ hoàng bệ hạ, Ninh vương điện hạ..."

Dọa? Hai người đều bị sợ hết hồn quay đầu nhìn lại, Nữ hoàng bệ hạ không khỏi vỗ vỗ ngực: "Mặc Ngọc... ngươi tại sao lại ở chỗ này?"

Mặc Ngọc cười nói: "Vương gia cho phép ta ở phủ Tướng quân chơi."

Nữ hoàng bệ hạ không nói gì, chơi cái gì? Chỉ sợ là đến nhìn chằm chằm tiến triển.

"Ta cũng nên rời đi, Nữ hoàng bệ hạ và Ninh vương điện hạ còn phải tiếp tục ngắm hoa ư?" Hai chữ ‘ngắm hoa’ nói ra rõ ràng khá là nặng.

Nữ hoàng bệ hạ trực tiếp lôi kéo Ninh vương điện hạ rời đi, thủ hạ của Phong Lăng Hề đều quá không đáng yêu rồi!

Việc này cũng không có kết thúc như vậy, đêm đó Vân Dật đột nhiên thắt cổ tự sát.

Nữ hoàng bệ hạ nghĩ đến trạng thái của Vân Dật lúc đó, muốn nói tự sát thật là có khả năng. Phong Lăng Hề nếu như muốn mạng hắn thì cần phải sớm giết hắn chứ sẽ không chờ đến bây giờ.

Mà vị tân phu lang "sinh non" kia mặc dù không có thật sự sinh non nhưng thân thể hắn yếu đuối đúng là thật sự, ngã ở trong nước lạnh một hồi chỉ sợ phải nghỉ ngơi điều dưỡng một thời gian không rảnh gây sự với Vân Dật.

Tô Văn lại không phải người tuyệt tình như vậy, không đến nỗi bởi vì chuyện kia muốn mạng Vân Dật, hơn nữa nàng hiển nhiên cũng là tin tưởng những lời đó của Vân Dật.

Liên tiếp xảy ra những chuyện này Tô Văn cũng có chút nản lòng thoái chí, đối với vị tân phu lang kia cũng thờ ơ, càng thêm mang tâm tư đều đặt ở trên đại sự trong triều, phỏng đoán về sau đều không có hứng thú với nam nhân nữa.

Nữ hoàng bệ hạ nghĩ đến lý tưởng vỹ đại của Phong Lăng Hề muốn cho Tô Văn tuyệt hậu phỏng đoán còn thật sự có thể thực hiện.

* * *

Mà lúc này đám người Phong Lăng Hề đã đến nước Phượng Thiên, bất quá cách kinh thành lại còn một đoạn.

Dọc theo đường đi Phong Lăng Hề cũng không vội vã. Bây giờ càng là dừng lại chuẩn bị nghỉ ngơi mấy ngày, bởi vì đến sinh thần bánh bao nhỏ tròn một tuổi.

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 123: Bắt Lấy Thật Nhiều

Editor: demcodon

Dọc theo đường đi sắc mặt của Mộ Dung Cầm hết sức khó coi, bị vô số hắc y nhân trong bóng tối bảo vệ không nói, Cảnh Duyệt và Duẫn Thiểu Thiên còn thay phiên theo nàng, ngay cả đi nhà xí cũng đều đi chung, hai người cũng không chê phiền phức. Ngược lại nhìn thấy sắc mặt khó coi của Mộ Dung Cầm còn cười đến cực kỳ xán lạn, làm hại nàng ngay cả một chút mờ ám cũng không thể làm được.

Trận chiến chỗ Âu Dương Lăng Ca ngược lại không lớn lắm. Bất quá cũng không được tự do, được bảo vệ đến mức rất ổn thỏa.

Mặc dù là trải qua sinh thần ở đất khách nhưng bầu không khí ngay cả một chút cũng không có chịu ảnh hưởng. Bánh bao nhỏ nhìn qua rất vui vẻ, đương nhiên nó vui vẻ như vậy nguyên nhân có thể là hoàn toàn bởi vì Dạ Tinh tặng quà cho nó.

Đó là một chiếc nhẫn ngọc trắng mang theo hoa văn hình con phượng ẩn, vừa nhìn chính là đồ vật bất phàm. Tay thịt nhỏ kia của bánh bao nhỏ tự nhiên không có cách nào đeo nhẫn, Dạ Tinh đành phải trực tiếp dùng sợi dây xỏ qua đeo lên trên cổ của nó.

Lúc Phong Lăng Hề nhìn thấy chiếc nhẫn kia không khỏi nhíu mày, ngược lại cũng không nói gì.

Tửu lâu tốt nhất trong thành, một đám người đều ở trong phòng to nhưng lại chia ra hai khu vực. Một bên là đám người Mộ Dung Cầm và Âu Dương Lăng Ca, bầu không khí nhìn qua không vui vẻ gì; một bên là đám người Phong Lăng Hề nhìn qua rất sung sướng.

Trên cái bàn tròn thật to bày một đống rất lớn đủ thứ đồ vật, Phong Lăng Hề ôm bánh bao nhỏ vừa thả xuống lên nói: "Muốn cái gì thì bắt lấy cái đó."

Bánh bao nhỏ cười đến mặt mày cong cong, trực tiếp vươn tay nắm lấy tay áo của Dạ Tinh.

Duẫn Thiểu Thiên chỉ sợ thiên hạ không loạn hét lên: "Tiểu công tử, tại sao ngài lại bắt Dạ Tinh chứ? Ta cũng cho ngài bắt nè."

Kết quả móng vuốt mới vừa duỗi ra thì lại đột nhiên rụt về, Cảnh Duyệt nhìn tay kia của nàng nổi lên gân xanh, móng vuốt không ngừng run rẩy cười trên sự đau khổ của người khác. Duẫn Thiểu Thiên lại tức giận nói: "Dạ Tinh, tốt xấu gì ta và ngươi cũng có chút giao tình, ngươi ra tay có cần phải tàn nhẫn như thế hay không?"

Mắt Dạ Tinh cũng không chớp cái nào, mặt không biến sắc phun ra một câu: "Ngươi vẫn còn sống." Ngụ ý đã hạ thủ lưu tình.

Duẫn Thiểu Thiên trừng mắt lại, bất đắc dĩ đối với Dạ Tinh một chút ảnh hưởng cũng không có. Cuối cùng trực tiếp nằm ở bên cạnh bánh bao nhỏ vô cùng đáng thương cáo trạng: "Tiểu công tử, ngài xem Dạ Tinh bạo lực như thế, không có một chút nào đáng yêu, ngài không cần yêu thích nàng có được hay không?"

Kết quả bánh bao nhỏ hoàn toàn không nể mặt nàng, vung vẩy móng vuốt nhỏ kéo dài hưng phấn, cười khanh khách nói: "Ta biết,

đây gọi là châm ngòi ly gián."

Cảnh Duyệt không khỏi cười ha ha, Duẫn Thiểu Thiên yên lặng đau thương: ‘chủ nhân vĩ đại của ta ơi, ngài làm sao dạy dỗ ra tiểu quái vật như thế? Lúc này mới một tuổi thôi, một chút cũng không dễ lừa gạt!’

Vân Tư Vũ ngồi ở trên băng ghế, chống cằm nằm ở bên cạnh bánh bao nhỏ, tầm mắt quét qua đồ vật ở trên bàn không biết bánh bao nhỏ sẽ muốn bắt cái gì, vội vàng thúc giục: "Bánh bao nhỏ, nhanh chọn những thứ con thích đi."

Khởi Vân vừa vặn thuận tay thả xuống một xâu kẹo hồ lô thì hai mắt của bánh bao nhỏ sáng ngời. Vân Tư Vũ vội vàng nhào tới cướp đi: "Khởi Vân, tại sao ngươi lại thả cái này? Bánh bao nhỏ nếu như bắt được cái này về sau chẳng lẽ muốn đi bán kẹo hồ lô hả?"

Khởi Vân xì một tiếng bật cười: "Tiểu công tử vừa nãy không phải ầm ĩ muốn ăn à, ta để ở chỗ này chờ chọn đồ đoán tương lai xong rồi cho tiểu công tử ăn."

"Phụ thân..."

Bánh bao nhỏ giương mắt nhìn kẹo hồ lô trong tay Vân Tư Vũ. Vân Tư Vũ trực lắc đầu không chịu cho nó, bánh bao nhỏ làm dáng vẻ sắp khóc nhìn về phía Dạ Tinh: "Tinh Tinh..."

Vân Tư Vũ vội vàng trốn đến phía sau Phong Lăng Hề, ló ra cái đầu nhìn chằm chằm Dạ Tinh cảnh cáo: "Dạ Tinh, ta cho ngươi biết, tiểu hài tử không thể tạo thành thói quen muốn gì được nấy."

Vân Tư Vũ đề phòng Dạ Tinh như thế đó không phải là không có đạo lý, thật sự là do chuyện trước đây.

Trên đường, bánh bao nhỏ vừa ý cái chong chóng trên tay một tiểu hài tử rồi giả vờ tội nghiệp muốn. Một mực khi đó bọn họ vẫn chưa có vào thành, trên đường nào có bán chong chóng. Phụ mẫu của tiểu hài tử kia cũng không phải người thiếu tiền, bởi vì hài tử chết sống không chịu bán nên bọn họ cũng không muốn hài tử không vui.

Bánh bao nhỏ cũng hiểu chuyện không có khóc ầm ĩ đòi. Bất quá lại mệt mỏi hiển nhiên không vui.

Kết quả bọn họ đi không bao xa thì nghe tiếng hài tử khóc lớn. Bất quá bởi vì đang gấp rút lên đường nên không ngừng lại xem là xảy ra chuyện gì.

Lại sau đó, bọn họ nhìn thấy bánh bao nhỏ cầm chong chóng chơi rất vui vẻ.

Cuối cùng mới biết là Dạ Tinh không nói hai lời trực tiếp cướp đồ chơi của người ta, tư thế vô cùng của giặc cướp. Nàng còn đương nhiên ném ra một câu: "Sơ Tuyết thích."

Thái độ kia giống như bánh bao nhỏ thích cái gì thì nên được cái đó, không quan tâm những người khác muốn chết muốn sống thế nào, trời đất bao la bánh bao nhỏ là lớn nhất.

Điều này làm cho Vân Tư Vũ vô cùng lo lắng, bánh bao bây giờ còn nhỏ, dựa vào tư thế này của Dạ Tinh sẽ chiều hư bánh nhỏ thôi.

Phong Lăng Hề buồn cười cầm lấy kẹo hồ lô trong tay Vân Tư Vũ đưa tới bên miệng bánh bao nhỏ nói: "Chỉ cho liếm một chút, một lúc nữa rồi ăn."

Bánh bao nhỏ cười đến híp cả mắt, ngoan ngoãn liếm một cái, chép chép cái miệng nhỏ sau đó bắt đầu nghiên cứu một đống đồ ở trên bàn.

Tam Tự kinh? Phụ thân dùng để dạy nó biết chữ, bắt.

Bút lông? Có thể cùng phụ thân chơi trò chơi, bắt.

Bàn tính? Cầm lấy lắc lắc, giống như chơi rất vui, bắt.

Bảo kiếm? Cái này có thể chém người xấu, phải bắt.

Thỏi bạc? Cái này là mua nhiền món ngon, có thể mua rất nhiều kẹo hồ lô, nhất định phải bắt.

Đàn? Phụ thân đàn ra thật là dễ nghe, bắt cho phụ thân đàn.

Cờ? Lúc phụ thân dùng cái này đánh chim chơi rất vui, muốn bắt.

...

Vì vậy mấy người lại vây quanh vòng bàn tròn lớn trợn mắt há hốc miệng nhìn bánh bao nhỏ ở phía trên không ngừng bắt đồ. Sau đó xoay người kín đáo đưa cho Dạ Tinh rồi lại tiếp tục bắt, gặp phải món đồ lớn bắt không được thì trực tiếp dùng cả tay chân, nỗ lực kéo về trước mặt Dạ Tinh.

Cuối cùng bánh bao nhỏ bận bịu đến đầu đầy mồ hôi, mang tất cả mọi thứ đều kín đáo đưa cho Dạ Tinh, lưu lại hai người lòng tràn đầy chờ mong đối mặt nhìn nhau.

Phong Lăng Hề có chút dở khóc dở cười, sớm biết thế cô cần phải nói trước cho bánh bao nhỏ chỉ chọn một món thôi.

Vân Tư Vũ ngược lại nghĩ thoáng ra, ôm bánh bao nhỏ bẹp một cái đắc ý nói: "Quả nhiên ta quyết định để cho bánh bao nhỏ cái gì cũng học là chính xác."

Lại nói, bánh bao nhỏ bắt lấy nhiều thứ như vậy Nhàn vương quân ngài xác thật cần phải chịu trách nhiệm rất lớn. Bất quá có vẻ như không phải như ngài nghĩ.

Nhìn bánh bao nhỏ đã cầm lấy kẹo hồ lô sung sướng liếm lên, những người khác cũng không rối ren với vấn đề chọn đồ vật đoán tương lai này.

Sắc mặt của Mộ Dung Cầm âm trầm nhìn đám người bên kia làm ầm ĩ, đối với thức ăn tinh tế xinh đẹp ở trên bàn hoàn toàn không có hứng thú nổi. Khoảng thời gian này hoàn toàn không có cuộc sống riêng tư thật sự làm cho nàng buồn bực.

Mà sắc mặt của Âu Dương Lăng Ca cũng nhìn không tốt một chút nào, mỗi lần nhìn thấy Phong Lăng Hề ôm Vân Tư Vũ cười đến dáng vẻ dịu dàng thì hắn hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Phong Lăng Hề đưa tay vuốt vuốt đầu của bánh bao nhỏ hỏi: "Sinh thần có nguyện vọng gì không?"

Bánh bao nhỏ cầm lấy kẹo hồ lô suy nghĩ một chút, hết sức nghiêm túc nói: "Không muốn có ca ca xinh đẹp hơn con!"

Những người khác còn chưa hiểu là có ý gì thì Vân Tư Vũ đã trực tiếp cười ngã vào trong lòng Phong Lăng Hề, đây hoàn toàn là Phong Lăng Hề tạo nghiệt rồi! Không nghĩ tới bánh bao nhỏ lại nhớ lâu như vậy.

Phong Lăng Hề sờ sờ mũi sau đó ho nhẹ một tiếng, đàng hoàng trịnh trọng nói: "Chuyện này cần Dạ Tinh giúp con thực hiện, con cứ nói với nàng."

Bánh bao nhỏ quay đầu nhìn về phía Dạ Tinh, Dạ Tinh đưa tay rút kẹo hồ lô trong tay của nó đi rồi ném ra một chữ: "Được."

Bánh bao nhỏ vui vẻ, cũng hoàn toàn không có chú ý tới kẹo hồ lô bị người lấy mang đi.

Dạ Tinh mặc dù sủng ái bánh bao nhỏ nhưng cũng không phải thật sự hoàn toàn không có chừng mực, chí ít nàng sẽ không để cho nó ăn quá nhiều kẹo hồ lô, sợ đến lúc nó bị đau răng.

* * *

Thay bánh bao nhỏ trải qua sinh thần, lại dẫn nó đi chơi mấy ngày. Đoàn người lúc này mới lần nữa xuất phát, đến kinh thành vừa vặn sắp đến lễ mừng năm mới, đi tới chỗ nào cũng cảm giác có mấy phần vui mừng.

Chỉ là với những nhân vật lớn kia của nước Phượng Thiên, năm này nhất định là không có cách nào thanh tĩnh.

Phượng Linh Vân phụng mệnh tự mình nghênh đón Nhàn vương điện hạ đến, mà cái giá của Nhàn vương điện hạ xác thực rất lớn, trốn ở trong xe ngựa căn bản không có ý muốn đi ra.

Mộ Dung Cầm là người của Phượng Linh Vân, Mộ Dung Cầm hoài nghi thân phận của Phong Lăng Hề tự nhiên là nói cho Phượng Linh Vân biết. Bất đắc dĩ Nhàn vương điện hạ không chịu lộ diện, Phượng Linh Vân tạm thời cũng không cách nào đưa ra phán đoán.

Bất quá nàng cũng không phải sốt ruột, nàng không tin Phong Lăng Hề ở trong xe ngựa ngốc cả đời. Ngược lại chuyện tiếp đón Nhàn vương điện hạ đã do nàng toàn quyền phụ trách, còn buồn không thấy được Phong Lăng Hề ư?

Phượng Linh Vân thật là căm ghét Phượng Lăng Tịch, bởi vì Phượng Tê đối với nàng quá mức thiên vị. Nếu như vị Nhàn vương điện hạ này thật sự là Phượng Lăng Tịch thì nàng kiên quyết sẽ không lại làm cho nàng ta chạy trốn lần nữa.

Mặc dù thân phận của Phượng Lăng Tịch bây giờ là Nhàn vương điện hạ nước Hoàng Vũ sẽ chọc cho người tranh luận; nhìn như đối với nàng không có gì uy hiếp nhưng ai biết vị Mẫu hoàng kia của nàng sẽ làm ra chuyện gì hoang đường nữa. Lúc trước bà dung túng Phượng Lăng Tịch đâu chỉ là hoang đường thôi chứ?

Thật sự Nhàn vương điện hạ ngược lại không phải là cố y lảng tránh Phượng Linh Vân, chỉ là vừa vặn Vân Tư Vũ tựa ở trong lòng cô ngủ, cho nên Thái nữ điện hạ tự nhiên bị gạt ở một bên.

Đoàn người tầng tầng lớp lớp trực tiếp tiến vào hoàng cung, nghĩ đến Phượng Linh Vân cũng cảm thấy mang Nhàn vương điện hạ thả dưới mí mắt tương đối an toàn.

Chờ lúc xe ngựa ngừng lại thì Vân Tư Vũ đã tỉnh nằm sấp ở trên giường nệm ngủ đến chảy nước miếng, bánh bao nhỏ cũng mơ mơ màng màng mở mắt ra: "Tinh Tinh..."

Phong Lăng Hề vô cùng không nói gì, thật đúng là một khắc cũng không cách được Tinh Tinh. Cô thật sự không nhìn ra gương mặt không hề cảm xúc kia của Dạ Tinh có cái gì hấp dẫn với tiểu hài tử.

Cuối cùng cũng chỉ có thể kết luận là bánh bao nhỏ không giống người thường.

Vân Tư Vũ đưa tay ôm bánh bao nhỏ đến giúp nó lau nước miếng. Phong Lăng Hề nhỏ giọng nói: "Nơi này khắp nơi đều là người xấu, cho nên Tinh Tinh phải nấp đi. Khoảng thời gian này không thể lại ở bên con, con phải ngoan ngoãn."

Bánh bao nhỏ mất hứng bĩu môi, cả khuôn mặt đều nhăn thành bánh bao, ở trong lòng Vân Tư Vũ cọ một lúc mới bất đắc dĩ nói: "Mẫu thân, ngài nhanh lên một chút đánh đuổi người xấu đi."

Phong Lăng Hề cười nhéo nhéo mặt của nó, trong mắt rõ ràng không có ý tốt dụ dỗ nói: "Vậy con phải ngoan ngoãn nghe lời giúp mẫu thân."

Vì sớm ngày đoàn tụ với Tinh Tinh nên bánh bao nhỏ nặng nề gật đầu, vỗ ngực nhỏ bảo đảm nói: "Con sẽ cố gắng."

Vân Tư Vũ không nhịn được cười, có chút không thể chờ đợi được nữa muốn nhìn trò hay của hai mẫu tử đồng lòng đối địch, lập tức lại ôm bánh bao nhỏ nhảy xuống xe ngựa.

Phượng Linh Vân một mực chờ đợi Nhàn vương điện hạ xuống xe, ai biết đột nhiên một nam nhân xông ra hơn nữa còn ôm một tiểu hài tử, lập tức lại nhíu nhíu mày.

Bởi vì đoàn người của Mộ Dung Cầm hoàn toàn bị khống chế lại nên Phượng Linh Vân tự nhiên không có nhận được tin tức của Mộ Dung Cầm. Bất quá sau khi đoàn người của Phong Lăng Hề tiến vào nước Phượng Thiên thì nàng tự nhiên có thể biết một ít chuyện.

Mặc dù đều là ở bề ngoài nhưng chí ít làm cho nàng phán đoán ra thân phận của Vân Tư Vũ và bánh bao nhỏ.

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 124: Lão Thái Bà Âu Dương

Editor: demcodon

Phượng Linh Vân nhìn thấy Vân Tư Vũ và bánh bao nhỏ đi ra trước không khỏi cảm thấy nam nhân này thật sự là không hiểu quy củ, đã sớm nghe nói Nhàn vương điện hạ rất sủng ái Nhàn vương quân nhưng nếu như sủng ái đến mức tôn ti không phân biệt được tình hình thì nàng không khỏi coi thường Phong Lăng Hề thêm mấy phần.

Đang nghĩ ngợi thì Nhàn vương điện hạ rốt cục chậm rãi xuống xe ngựa lộ ra bộ mặt thật.

Phượng Linh Vân vừa nhìn thấy nàng ta thì sắc mặt thay đổi, nhưng Nhàn vương điện hạ lại giống như không nhìn thấy sắc mặt của nàng khó coi mà đưa tay ôm lấy bánh bao nhỏ, ôm Vân Tư Vũ đi về phía tòa cung điện nhỏ trước mặt có thể sẽ ở một thời gian ngắn.

Bánh bao nhỏ ôm cổ Phong Lăng Hề, nằm ở trên vai mẫu thân trừng đôi mắt ngập nước long lanh nhìn Phượng Linh Vân, con ngươi chuyển động vừa nhìn thì biết đang có ý đồ xấu gì đó. Sau đó đột nhiên nói: "Mẫu thân, người kia vẫn nhìn chằm chằm vào ngài, có phải là muốn trộm hà bao của ngài hay không?"

Phong Lăng Hề buồn cười vỗ vỗ cái mông nhỏ của nó: "Mẫu thân lại nghĩ là con vẫn ghi nhớ hà bao của mẫu thân thì đúng hơn?"

Bánh bao nhỏ hừ một tiếng, nó mới không phải ghi nhớ hà bao, nó là ghi nhớ bạc trong túi. Dọc theo đường đi bánh bao nhỏ đã tiến hóa thành một kẻ tham tiền nhỏ, bởi vì muốn thứ gì cũng cần dùng bạc mua.

Phong Lăng Hề hiện tại một chút cũng không có ý tìm Phượng Linh Vân gây phiền phức, hoàn toàn không thấy vị Thái nữ điện hạ này.

Bất quá bánh bao nhỏ rất vội vàng, thấy Phong Lăng Hề không phối hợp với nó như thế làm sao không mất hứng: "Mẫu thân, ngài làm sao lại ngốc như thế chứ, ngài ném hà bao vào trong ngực nàng rồi sau đó xem nàng là tên trộm nhỏ bắt lại thu thập là được rồi!"

Sắc mặt của Phượng Linh Vân biến thành màu đen, nàng đường đường là Thái nữ điện hạ lại đi trộm hà bao của người khác ư?

Vân Tư Vũ nén cười đến gương mặt đỏ bừng, mà Phong Lăng Hề lại có cảm giác tự mình làm bậy thì không thể sống. Bánh bao nhỏ vội vàng muốn cùng Dạ Tinh tương thân tương ái, đối với những "người xấu" này tương đối vội vàng muốn trừ khử còn không biết sẽ nháo xảy ra chuyện gì, xem ra vẫn là phải để cho Dạ Tinh rảnh rỗi đến chơi cạnh bánh bao nhỏ mới được.

Cảnh Duyệt và Duẫn Thiểu Thiên cũng mang theo một đám người tiến vào cung điện, chuẩn bị thu xếp người xuống.

Phượng Linh Vân nhìn thấy Mộ Dung Cầm không khỏi mở miệng nói: "Nhàn vương điện hạ, Tướng quân Mộ Dung rời khỏi nước Phượng Thiên lâu như vậy nhất định có rất nhiều chuyện chờ nàng xử lý, không biết Nhàn vương điện hạ có thể để cho nàng về trước phủ Tướng quân hay không?"

Phong Lăng Hề cười nói: "Đây là ý của Nữ hoàng quý quốc?"

"Đúng."

"Vậy thì mời Nữ hoàng quý quốc tự mình tới nói, chuyện Tướng quân Mộ Dung bản vương vừa vặn cần bà cho một câu trả lời."

Sắc mặt của Phượng Linh Vân bắt đầu âm trầm, trầm giọng nói: "Nhàn vương điện hạ đừng quên đây là nước Phượng Thiên." Nàng ngược lại không chút nào nói ra ba chữ ‘Phượng Lăng Tịch’.

Phong Lăng Hề không nể mặt mũi chút nào: "Bản vương chính là đến nước Phượng Thiên lấy lại công đạo."

Cuối cùng bởi vì Phong Lăng Hề không nhường chút nào nên Phượng Linh Vân chỉ có thể phất tay áo mà đi. Mộ Dung Cầm và Âu Dương Lăng Ca vẫn bị giam lỏng, nhắc tới cũng buồn cười, rõ ràng đã trở lại đất nước của mình nhưng vẫn còn bị người nước khác giam lỏng.

Sắc mặt của Mộ Dung Cầm tự nhiên không dễ nhìn, chính xác mà nói dọc theo đường đi sắc mặt của nàng sẽ không có đẹp mắt qua, không có tức giận đã là lấy đại cục làm trọng.

Ngược lại Âu Dương Lăng Ca từ khi tiến vào kinh thành giống như biến thành người khác dịu dàng khéo léo. Mặc dù là không được tự do cũng không có một chút nào oán giận, hoàn toàn không giống như người trên đường khắp nơi tức hận kia.

Vân Tư Vũ không khỏi rất là kinh ngạc, biến hóa của người này không khỏi quá lớn đã làm cho hắn cảm giác được uy hiếp, biết diễn kịch không đáng sợ nhưng có thể diễn đến hoàn toàn mất đi bản thân mình thì có chút đáng sợ. Nếu như không phải hắn gặp qua

dáng vẻ oán độc của Âu Dương Lăng Ca thì đối mặt với Âu Dương Lăng Ca hiện tại hắn chỉ sợ cũng sẽ không cảm thấy y không tốt.

Phong Lăng Hề cũng vẫn tính là bình tĩnh, cô có trí nhớ của Phượng Lăng Tịch, mà Âu Dương Lăng Ca trong trí nhớ của Phượng Lăng Tịch chính là dáng vẻ này.

Cô hiện tại hơi rõ ràng vì sao người trong trí nhớ của Phượng Lăng Tịch và người cô nhìn thấy có khác biệt lớn như vậy, xem ra Âu Dương Dĩnh đối với Âu Dương Lăng Ca ảnh hưởng thật không phải lớn một cách bình thường.

Lão Âu Dương Dĩnh gàn bướng như vậy nghĩ cũng biết là làm sao dạy dỗ ra Âu Dương Lăng Ca. Âu Dương Lăng Ca là nhi tử của Âu Dương Dĩnh nên hào phóng khéo léo, không thể đố kỵ oán giận, không thể nham hiểm tàn nhẫn, muốn nói bà dạy Âu Dương Lăng Ca chính trực cũng không sai, chỉ là hiển nhiên không thành công. Kết quả cuối cùng lại làm cho Âu Dương Lăng Ca sợ hãi bà, tiến tới ẩn nấp tất cả cảm xúc không nên có của bản thân, đè nén chính mình.

Phượng Lăng Tịch mặc dù một lòng yêu thích Âu Dương Lăng Ca nhưng nam nữ khác biệt. Trên thực tế cơ hội thật sự gặp mặt cũng không nhiều, nàng có lẽ cũng không chính thức biết được Âu Dương Lăng Ca là người như thế nào, cũng có lẽ nàng nhìn ra hắn đè nén mới càng thêm đau lòng hắn. Rốt cuộc là như thế nào thì Phong Lăng Hề cũng không biết được, cô thừa kế trí nhớ của Phượng Lăng Tịch nhưng không có thừa kế tình cảm của nàng.

Giống như thấy được vô số hình ảnh nhưng lại không có cách nào biết suy nghĩ của người trong bức họa, chỉ có thể tự mình từ những hình ảnh kia phân tích ra một vài thứ mà thôi.

* * *

Tiếp đón sứ thần đều không thể tránh cử hành yến tiệc tẩy trần, chỉ là Phong Lăng Hề lần này vốn là mang theo khiêu khích đến. Phượng Tê chiêu đãi chỉ sợ cũng phải tràn ngập mùi thuốc súng.

Yến tiệc không ra yến tiệc nhưng cô lại muốn đi, không chỉ có như vậy còn mang cả người nhà tới.

Yến hội tẻ nhạt nên thỉnh thoảng đùa giỡn với phu lang và nhi tử mới thú vị chứ!

Đương nhiên nguyên nhân căn bản nhất vẫn là Dạ Tinh vội vàng làm chuẩn bị không rảnh bảo vệ bánh bao nhỏ. Nhàn vương điện hạ không thể làm gì khác hơn là tự mình mang theo bên người. Lúc Dạ Tinh đi ngược lại đã lặp lại ba lần phải bảo vệ tốt bánh bao nhỏ, đối với Dạ Tinh mà nói từ trước tới nay chưa từng có lải nhải như vậy. Phong Lăng Hề không khỏi nghĩ: ‘nếu như Dạ Tinh trở về nhìn thấy bánh bao nhỏ tổn thương một chút da có thể muốn lột da cô hay không đây?’

Ai... tình yêu cuồng nhiệt bên trong cái bóng thật sự là quá không đáng yêu, trước đó cố gắng hết chức trách thôi!

Vân Tư Vũ mang bạc băng nhét vào bên trong áo nhỏ của bánh bao, sau đó học những quý phu danh môn kia ôm sủng vật, con sủng vật tự nhiên do tiểu hồ ly đóng vai. Kết quả tiểu hồ ly không ngừng đâm tới đâm lui vào trong ngực của hắn.

Nghiên cứu nguyên nhân, thèm ăn đây!

Vân Tư Vũ chuẩn bị đầy đủ trên người tự nhiên khắp nơi là độc, tiểu hồ ly ngửi thấy mùi vị kia thì đã chảy nước miếng, nơi nào ngồi

yên được chứ?

Mặc kệ trách nhiệm tại ai nhưng tiểu hồ ly mê đắm đâm tới đâm lui ở trong ngực Vân Tư Vũ cũng làm cho Nhàn vương điện hạ rất khó chịu. Vì vậy trực tiếp bắt lấy tiểu hồ ly ném ra ngoài ôm lấy Vân Tư Vũ hôn một cái. Sau đó giúp hắn chỉnh lại y phục chung quang bị lộn xộn lại, lúc này mới ôm hắn rời đi an ủi: "Không cần khẩn trương như vậy, Cảnh Duyệt và Duẫn Thiểu Thiên cũng không phải ngồi không; lại nói còn có nhiều ám vệ tới như vậy."

Vân Tư Vũ gật đầu một cái, hắn cũng biết không cần khẩn trương như vậy, chỉ bất quá nghĩ đến bánh bao nhỏ không có chút sức nào đánh trả, tùy tiện một người trưởng thành cũng có thể bóp chết nó thì hắn không khỏi không bắt đầu cẩn thận.

Bánh bao nhỏ chớp mắt, ngoan ngoãn đáng yêu không có chút nào làm ầm ĩ, thấy Vân Tư Vũ nghiêm túc như vậy không khỏi duỗi ra móng vuốt nhỏ vỗ vỗ đầu của phụ thân: "Phụ thân không sợ, chúng ta sẽ đánh ngã tất cả người xấu."

Nghiêm túc trên mặt của Vân Tư Vũ trong nháy mắt lại không kềm được, động tác này của bánh bao nhỏ hiển nhiên là học từ Phong Lăng Hề, bất quá có nhi tử nào vỗ đầu phụ thân như thế chứ?

Phong Lăng Hề cũng đưa tay vuốt vuốt tóc của hắn cười nói: "Dầu gì còn có ta đây!"

Vân Tư Vũ nhào tới quay về một lớn một nhỏ bẹp một cái, sau đó dũng cảm vung tay lên: "Xuất phát!"

Tiểu hồ ly oan ức theo sau, rập khuôn từng bước đi ở bên cạnh Vân Tư Vũ, trong lòng nghĩ: 'nó vì sao lại muốn lớn như vậy chứ? Làm hại còn phải tự mình đi.'

Ở xa tới là khách, hơn nữa thân phận của Phong Lăng Hề vẫn còn đang ở đó. Mặc dù nước Phượng Thiên không muốn gặp nàng cũng không thể mất lễ nghi. Cho nên Thái nữ điện hạ tự mình đến dẫn Nhàn vương điện hạ đi tham gia yến hội.

Phượng Linh Vân mang theo cả nhà này đi vào cung điện yến hội, trong điện nháy mắt yên tĩnh lại sau đó rất nhanh lại vang lên tiếng bàn luận nhỏ, không ngừng có người tỉ mỉ quan sát Phong Lăng Hề. Loại chiến trận này đối với Phong Lăng Hề không có ảnh hưởng gì, bánh bao nhỏ cũng lớn gan một chút không có bị làm sợ. Vân Tư Vũ chỉ là đánh giá người trong điện, dường như muốn tìm ra ai sẽ bất lợi với bánh bao nhỏ.

Không thể trách hắn quá khẩn trương, mục đích Phong Lăng Hề lần này đến cũng đủ để cho tất cả mọi người nước Phượng Thiên nhìn nàng không hợp mắt, cộng thêm vào nàng lại một chút cũng không nể mặt mũi Phượng Linh Vân. Thủ hạ của Thái nữ điện hạ tất nhiên có không ít người theo, có thể tưởng tượng được có bao nhiêu người muốn đối phó nàng. Nhưng Phong Lăng Hề lại khó đối phó, khó tránh khỏi sẽ có người muốn tìm quả hồng mềm bóp, dạy dỗ cho nàng một trận.

Nếu như có người nhìn chằm chằm hắn, hắn ngược lại không sợ. Nhưng bánh bao lại nhỏ vậy thì đúng là quả mềm đến không thể lại mềm hơn quả hồng, không thể không bóp ư!

Phong Lăng Hề được Phượng Linh Vân nhiệt tình mang tới chỗ ngồi đầu tiên bên phải ngồi xuống. Trong điện tiếng bàn luận ong

ong vẫn liên tục, Vân Tư Vũ mơ hồ nghe thấy vài từ như “Tam Hoàng nữ, hung tàn, hãm hại trung lương”. Hiển nhiên Phong Lăng Hề làm cho người nghĩ đến Tam Hoàng nữ lúc trước, nhưng nhìn những ánh mắt do dự kia hiển nhiên không thể xác định vị Nhàn vương điện hạ tôn quý của nước Hoàng Vũ này có phải chính là Tam Hoàng nữ của bọn họ hay không.

Phong Lăng Hề mắt điếc tai ngơ kiếm thức ăn gì bánh bao nhỏ có thể ăn đút cho nó, vẫn không quên nhét một ít vào trong miệng Vân Tư Vũ.

Phần thái độ này trong mắt không có người ngược lại để cho những đại thần kia cảm thấy rất giống với Tam Hoàng nữ.

Đột nhiên cảm giác được một tầm mắt quá mức đâm vào người Phong Lăng Hề không khỏi ngước mắt nhìn lại, chỉ thấy Thừa tướng đại nhân Âu Dương Dĩnh đang đi vào trong điện.

Phong Lăng Hề không khỏi cười nói: "Xem ra trọng lượng của bản vương không đủ cho nên Thừa tướng Âu Dương mới lại khoan thai đến trễ như thế."

Địa vị của Phong Lăng Hề ở nước Hoàng Vũ không thua kém gì Hoàng Vũ Mặc, lẽ ra đến nước Phượng Thiên cho dù những đại thần này không tôn kính nàng nhưng trên lễ nghi cũng không thể so với bà còn tới trễ.

Phong Lăng Hề mặc dù không thèm để ý những thứ này nhưng lần này cô đến chủ yếu gây phiền phức!

Âu Dương Dĩnh hừ mỉa một tiếng, nghiêm mặt, trầm giọng nói: "Tam Hoàng nữ, nhi tử của ta không thể nào gả đưa cho ngài, ngài

vẫn là nhanh chết tâm thả hắn về nhà đi."

Tất cả mọi người đang suy đoán thân phận của Phong Lăng Hề không nghĩ tới Âu Dương Dĩnh lại trực tiếp nói ra như thế. Liên quan đến ân oán giữa Tam Hoàng nữ Phượng Lăng Tịch và Thừa tướng Âu Dương Dĩnh, ngoại trừ những quan chức mới nhậm chức hai năm gần đây thì những người khác hầu như đều biết một ít. Lúc này ngược lại đều yên tĩnh lại xem cuộc vui.

Vân Tư Vũ liếc nhìn Âu Dương Dĩnh một chút trong lòng hừ mỉa. Nhi tử của ngươi ngược lại muốn gả nhưng mà gả không được!

Bánh bao nhỏ ngước đầu để cho Vân Tư Vũ lau miệng giúp nó, ăn uống no đủ nên tinh thần vô cùng phấn chấn, ngồi ở trên đùi Phong Lăng Hề phất phất cánh tay, vẫy vẫy chân, há miệng hỏi: "Mẫu thân, lão thái bà này là ai? Tại sao lại hung dữ như vậy?"

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 125: Đều Là Người Xấu

Editor: demcodon

Nó vừa nói chuyện ngược lại hấp dẫn không ít tầm mắt, bộ dáng xinh đẹp của bánh bao nhỏ lại còn thông minh, dáng vẻ tinh quái tìm niềm vui. Bất quá bọn họ càng quan tâm đây là nhi tử của Nhàn vương điện hạ?

Nếu như vị Nhàn vương điện hạ này thật sự là Tam Hoàng nữ thì tại sao lại cưới người khác? Lúc trước Tam Hoàng nữ có bao nhiêu chấp nhất Âu Dương Lăng Ca trong triều trên dưới đúng là không ai không biết.

Nhìn lại Vân Tư Vũ, không nói những thứ khác, ngay cả tướng mạo không có cách nào so sánh với công tử Âu Dương.

Nhàn vương quân thật đáng thương, rõ ràng xinh đẹp đáng yêu như vậy một mực không phù hợp với thẩm mỹ của những người này.

Phong Lăng Hề thâm sâu cười nói: "Vị Thừa tướng Âu Dương này là mẫu thân của công tử Âu Dương."

Nói đến công tử Âu Dương thì bánh bao nhỏ nổi giận bò lên đứng trên đùi của Nhàn vương điện hạ chỉ vào Âu Dương Dĩnh tức giận nói: "Con mới không muốn lão thái bà này làm kế nãi nãi của con đâu."

(*kế nãi nãi: bà nội kế.)

Kế nãi nãi? Những người khác đều xấu hổ, Thừa tướng Âu Dương nào dám làm kế nãi nãi của ngươi chứ, không muốn sống sao? Nếu như Nhàn vương điện hạ thật sự là Tam Hoàng nữ thì nãi nãi của tiểu hài tử này chính đương kim Nữ hoàng bệ hạ!

Phong Lăng Hề đưa tay đỡ bánh bao nhỏ tránh cho nó té, trên mặt tràn đầy vui vẻ, Vân Tư Vũ cũng cười đến đau bụng. Bánh bao nhỏ giải thích hiển nhiên có chút vấn đề, nó hiển nhiên là cho rằng mẫu thân của kế phụ chính là kế nãi nãi, cũng không đồng lứa liên quan đến gia gia nãi nãi kia.

Bất quá nhìn những người này bởi vì một câu của bánh bao nhỏ mà trở mặt cũng đúng là chơi rất vui!

Âu Dương Dĩnh tức giận đến đỏ cả khuôn mặt, tức giận nói: "Tiểu nhi chớ có nói bậy!"

Bánh bao nhỏ không quá quen thuộc với lời nói nho nhã, bất quá lại lập tức đánh trở lại: "Ngài mới tiểu, tiểu lão thái bà, đừng tưởng rằng ta không hiểu."

Trong khi tất cả mọi người đều cho rằng nó sẽ nói ra đạo lý gì lớn thì bánh bao nhỏ lại hất cằm lên nói: "Ta còn sẽ lớn lên, ngài đã không thể lớn lên."

Ánh mắt kia có chút khinh bỉ, còn mang theo vài phần thương hại.

Thật sự bánh bao nhỏ nói một chút cũng không sai, Âu Dương Dĩnh lớn tuổi như vậy khẳng định không thể lại lớn nữa.

Trong cung điện không khỏi vang lên từng tiếng cười nhỏ, Vân Tư Vũ đã cười nằm sấp ở trên bàn, tiếng cười một mình hắn trực tiếp lấn áp người trên cả điện.

Âu Dương Dĩnh tức giận đến run, người trong triều đều biết tính tình của bà xấu cho nên đều không dám trêu chọc bà. Phượng Tê cũng tương đối coi trọng bà, những năm gần đây đúng là lần đầu tiên có người gan dạ như vậy dám chọc tức bà.

Trong khoảng thời gian ngắn bà lại bị chọc tức giận đến không biết nên nói gì tiếp, chỉ là chỉ vào bánh bao nhỏ lạnh lùng nói: "Không có nuôi dạy."

Vân Tư Vũ vốn là đang cười đến vui vẻ thì đột nhiên ngừng lại vỗ bàn một cái, lạnh lùng nói: "Đó tất nhiên là không sánh được với công tử Âu Dương nuôi dạy tốt, nhất định phải đuổi theo làm thiếp cho người ta, cũng mặc kệ người ta có thích hay không."

Âu Dương Dĩnh là người chết cũng giữ quy củ, quan niệm nữ tôn nam ti tự nhiên cũng là ảnh hưởng rất nặng, lập tức tức giận nói: "Ngươi là thân phận gì? Cũng dám ăn nói linh tinh?"

Phong Lăng Hề đưa tay nắm chặt tay Vân Tư Vũ cười có chút lạnh: "Thừa tướng Âu Dương xem ra thật sự có ý kiến rất lớn với bản vương, không chỉ có nhiều lần sỉ nhục tiểu nhi còn nhằm vào Vương quân của bản vương. Bản vương xem như là biết rõ thái độ của Nữ hoàng quý quốc rồi."

Âu Dương Dĩnh lần này sắc mặt đều nổi đen: "Chớ có nói bậy!"

Âu Dương Dĩnh đúng là có ý kiến rất lớn với Phong Lăng Hề nhưng muốn nói nhiều lần sỉ nhục bánh bao nhỏ thì quá, cũng hoàn

toàn không có cố ý nhằm vào Vân Tư Vũ, bà lại không dám tỏ rõ thái độ thay Nữ hoàng bệ hạ. Thật sự ngay cả bà đến trễ cũng là bởi vì xe ngựa vừa vặn hư ở trên đường, cũng không phải cố ý bị.

Bà mặc dù là người gàn bướng nhưng vẫn hiểu được biết nặng nhẹ. Huống chi trước lúc nhìn thấy Phong Lăng Hề thì bà căn bản không biết dung mạo của nàng ra sao, đương nhiên sẽ không liên quan đến Phượng Lăng Tịch, cũng không thể nói là cáu kỉnh.

Bánh bao nhỏ nhíu nhíu cái mũi nhỏ nói: "Mẫu thân, tiểu lão thái bà này giống như sắp bị tức chết thì phải."

Âu Dương Dĩnh nghe được lời này của nó mới là sắp bị tức chết.

Cũng may vào lúc này Phượng Tê đến giải cứu bà.

Trong đại điện hô lên quỳ xuống cả một đám chỉ có ba người Phong Lăng Hề như hạc giữa bầy gà. Phong Lăng Hề và Vân Tư Vũ vẫn vững vàng ngồi, bánh bao nhỏ chống mép bàn đứng trên đùi Phong Lăng Hề chớp mắt nhìn lại một lão thái bà xuất hiện.

Thật sự Phượng Tê nhìn thế nào cũng không có vẻ già nua. Mặc dù quốc sự nặng nề nhưng mà được bảo dưỡng tốt nhìn qua cũng là bộ dáng hơn bốn mươi tuổi. Bất quá dưới Nhàn vương điện hạ hướng dẫn thì bánh bao nhỏ đã xem những người này làm thành kẻ cầm đầu làm hại nó không thể ở chung một chỗ với Tinh Tinh, cho nên thấy thế nào cũng không vừa mắt.

"Bình thân..."

Phượng Tê vừa ngồi xuống ghế phượng, sau đó tầm mắt một cách tự nhiên quét qua Phong Lăng Hề thì lập tức kích động đứng lên: "Lăng Tịch..."

Bà vừa kích động ngược lại là không có ai nhớ tới đi truy cứu vấn đề lễ nghi của Phong Lăng Hề. Huống chi lúc trước Phượng Lăng Tịch cũng không có lễ nghi gì có thể nói.

Phượng Linh Vân khẽ đảo mắt che khuất đố kỵ trong mắt, nàng cũng không ngốc. Phượng Tê sớm muộn gì cũng gặp được Phong Lăng Hề, cho nên nàng không có giấu giếm chuyện Phong Lăng Hề và Phượng Lăng Tịch có dáng vẻ giống nhau.

Nàng đương nhiên sẽ không muốn Phượng Tê và Phong Lăng Hề nhận nhau, nhưng cũng nhất định phải rũ sạch mình.

Nàng chỉ nói là giống nhau mà thôi, nhưng không có tận lực đi nói giống bao nhiêu, về phần có phải hay không thì càng thêm sẽ không hy vọng có kết luận.

Cho nên Phượng Tê mới sẽ kích động như thế, đây đâu chỉ là dung mạo giống nhau mà thôi? Chuyện này căn bản là Phượng Lăng Tịch, nữ nhi bà sủng ái nhất đương nhiên sẽ không nhận lầm. Bà cũng xác định cảm giác được Phong Lăng Hề không giống, bất quá bà chỉ cho rằng những năm này biến hóa mà thôi.

Nhìn Phong Lăng Hề không lại oán hận khắp nơi bà ngược lại cảm thấy vui mừng.

Trong lòng các chư vị đại thần cũng có phán đoán, xem ra thật sự là Tam Hoàng nữ trở về, chỉ là thân phận của Tam Hoàng nữ bây giờ...

Phong Lăng Hề không kích động giống như Phượng Tê mà rất là bình thản khẽ vuốt cằm: "Bái kiến Nữ hoàng Phượng Thiên..." Chuyện này đã xem như lễ tiết Phong Lăng Hề có thể cho cao nhất.

Phượng Tê lúc này mới nhớ tới thân phận bây giờ của Phong Lăng Hề, ánh mắt phức tạp nhưng không có luống cuống.

Bánh bao nhỏ đứng mệt mỏi lại ngồi xuống trên đùi Phong Lăng Hề, nhìn Phượng Tê tò mò hỏi: "Mẫu thân, bà cũng là Nữ hoàng?"

Phượng Tê hiển nhiên lại kích động, ánh mắt nhìn bánh bao nhỏ tương đối hừng hực, đây là hài tử của Lăng Tịch? Vậy thì là tôn tử của bà.

Phong Lăng Hề gật đầu một cái: "Ừm."

Bánh bao nhỏ cau mày nói: "Tại sao bà lại già như thế? Nữ hoàng di di rõ ràng cũng không có già như thế."

Nhàn vương điện hạ cẩn thận suy nghĩ mình đã có truyền tin tức của nước Phượng Thiên cho bánh bao nhỏ biết hay không, để xác định nó cố ý hay là thật không hiểu. Bất quá cô cũng chưa có suy nghĩ rõ ràng thì xác định bánh bao nhỏ là cố ý.

Bởi vì bánh bao nhỏ lại hỏi: "Bà có phải là sắp băng hà hay không?"

Trong đại điện yên lặng như tờ, tất cả mọi người đều không khỏi tặc lưỡi ở trong lòng, đứa nhỏ này thật sự là cái gì cũng dám nói. Ngược lại cũng không có ai hoài nghi đây là Nhàn vương điện hạ cố ý dạy, hài tử nhỏ như vậy nếu như không phải vốn là tinh quái thì cho dù dạy nó cũng không hiểu. Sao có thể biểu diễn sống động như vậy chứ?

Huống chi cho dù thù hận lớn hơn nữa thì Tam Hoàng nữ cũng không đến nỗi nguyền rủa Nữ hoàng bệ hạ như vậy!

Ánh mặt nhiệt tình của Phượng Tê cũng không khỏi run lên một cái, sau đó lại cảm thấy tích cực với hài tử nhỏ như vậy không có đạo lý, không khỏi cười đến rất là hòa ái nói: "Ta là Hoàng nãi nãi của cháu, tên của nó gọi là gì?" Đằng sau câu kia là hỏi Phong Lăng Hề.

Phượng Tê cũng không phải là không có tôn tử, nhưng mà không có thông minh như thế, hơn nữa đây là hài tử của Phượng Lăng Tịch.

Phong Lăng Hề không có trả lời, bánh bao nhỏ lại cau mày nói: "Ngài gạt người! Gia gia nói, Hoàng nãi nãi đã băng hà."

Phượng Tê không khỏi cau mày nhìn về phía Phong Lăng Hề: "Chuyện gì thế này?" Bà không cảm thấy bánh bao nhỏ đang nói dối, gia gia này là từ đâu tới, Hoàng nãi nãi băng hà lại là chuyện gì xảy ra?

Phong Lăng Hề hững hờ cười nói: "Thái hậu nước ta thân thể còn cường tráng, Tiên hoàng cũng đã băng hà."

Sắc mặt của Phượng Tê không khỏi trầm xuống, tôn tử của bà lại nhận Thái hậu nước Hoàng Vũ làm gia gia? Gọi Tiên hoàng nước Hoàng Vũ kia là Hoàng nãi nãi nhưng không quen biết bà?

Đúng rồi, bà sao lại quên Phong Lăng Hề bây giờ lại là Nhàn vương điện hạ nước Hoàng Vũ.

Phượng Tê nhìn dáng vẻ không sao cả của Phong Lăng Hề đáy lòng không khỏi gom lại một cơn tức giận.

Phong Lăng Hề cười mỉa trong lòng, Phượng Tê nhiệt tình như thế chẳng lẽ không có ý muốn dàn xếp ổn thỏa chuyện này? Bất quá

là hé ra bài tình thân để mưu toan bỏ qua Mộ Dung Cầm gây chuyện ở nước Hoàng Vũ mà thôi.

Phượng Tê sủng ái nhất là Phượng Lăng Tịch không sai, nhưng phần sủng ái này lại luôn xen lẫn một chút những thứ khác, mục đích không đơn thuần.

Phượng Linh Vân lúc này chen miệng nói: "Tam Hoàng muội, muội biến mất nhiều năm như vậy chúng ta cũng không biết muội đã ăn bao nhiêu đau khổ, nhưng cho dù nước Hoàng Vũ thật sự có ân với muội thì có một số việc muội cũng nên giữ đúng mực."

Bánh bao nhỏ lại tìm được một mục tiêu, há miệng lại nói: "Mẫu thân, đây là thân thích nghèo từ nơi nào đến? Nhất định là nhìn thấy mẫu thân bây giờ phát đạt cho nên tìm tới cửa làm thân đây."

Vân Tư Vũ lần nữa cười gục xuống, đây nhất định là nghe nhiều về chuyện xưa của Thích chưởng quản rồi.

Bánh bao nhỏ hoàn toàn không theo như bài giải thích nhưng lại luôn có thể chọc tức người.

Phượng Linh Vân cho tới nay không chịu nổi chính là Phượng Lăng Tịch tốt hơn nàng. Cho nên theo như trong lời bánh bao nhỏ nói thì Phượng Lăng Tịch phát đạt mà nàng lại mặt dày mày dạn bám vào điểm này của nàng ta, làm cho nàng rất là không cam lòng, lập tức lạnh lùng nói: "Tiểu hài tử không hiểu thì không nên nói lung tung, ta chính là Đại Hoàng nữ nước Phượng Thiên, hiện nay là Thái nữ điện hạ."

Nàng chỉ cần nói Thái nữ điện hạ cũng rất tốt, một mực nàng còn muốn nói mình là Đại Hoàng nữ, cường điệu mình thành Thái nữ

điện hạ hợp lý hợp tình.

Kết quả lại làm cho bánh bao nhỏ nghĩ đến một Đại Hoàng nữ khác, lập tức khinh thường hừ nói: "Đại Hoàng nữ? Một tiểu hài tử xấu xa thích khóc nhè mà thôi."

Phượng Linh Vân vỗ bàn một cái tức giận quát: "Làm càn!"

Phượng Tê cau mày nói: "Được rồi."

Dưới tầm mắt rất có áp lực của Phượng Tê thì Phượng Linh Vân hừ lạnh một tiếng không tiếp tục nói nữa, nhưng trong lòng thì tương đối tức giận không cam lòng. Mỗi lần đều là như vậy, Mẫu hoàng mỗi lần đều giúp đỡ Phượng Lăng Tịch. Hiện tại ngay cả nhi tử của nàng ta cũng đều được bảo vệ như vậy, làm cho nàng làm sao lại không tức giận chứ?

Đối với trợ giúp của Phượng Tê bánh bao nhỏ không cảm kích chút nào, người xấu, đều là những người xấu này bằng không hiện tại nó còn có thể chơi đùa cùng với Tinh Tinh rồi!

Bánh bao nhỏ không nhìn thẳng nụ cười hòa ái của Phượng Tê mà lấy một trái nho nhét vào trong miệng nhét, dùng tám cái răng nhỏ của nó cắn đến nước chảy ròng.

Mắt thấy Phong Lăng Hề quá mức lạnh nhạt, đối với bà đối với nước Phượng Thiên dường như một chút tình cảm cũng không có. Phượng Tê thở dài trong lòng lúc này mới lên tiếng nói: "Nghe nói Tướng quân Mộ Dung bây giờ còn ở chỗ của Nhàn vương điện hạ, không biết có thể để cho nàng lên điện hay không?"

(đêm: không biết m.n có cảm thấy giống mình hay không, làm chương này mình thật sự không nhịn cười mỗi câu của bánh bao

nhỏ. Chắc mình phải kiếm người thông minh để sinh ra đứa con thông minh như vậy mới được.)

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 126+1: Kết Cục (1)

Editor: demcodon

Phong Lăng Hề ngược lại dứt khoát một chút cũng không có ý không phối hợp, trực tiếp cho người dẫn Mộ Dung Cầm vào, thậm chí còn tặng kèm một Âu Dương Lăng Ca. Vừa đến lúc đối chất với nhau cô cũng không muốn lại nhọc lòng đến trông nom.

Phượng Tê mở miệng nói: "Tướng quân Mộ Dung cực khổ rồi, trước tiên vào chỗ đi!"

Thái độ của Phượng Tê đã rất rõ ràng, nói rõ muốn bảo vệ Mộ Dung Cầm, có lẽ cũng là bởi vì thân phận của Phong Lăng Hề làm cho bà có sức lực. Bất kể như thế nào thì Phong Lăng Hề vẫn là Tam Hoàng nữ nước Phượng Thiên, cũng không thể thật sự lục thân không nhận.

Lúc trước Phượng Lăng Tịch ầm ĩ lớn như vậy nói cho cùng còn không phải để lại tình cảm ư?

Chỉ là bà không biết người này bây giờ đã sớm không phải nữ nhi của bà mặc dù phản nghịch nhưng chưa bao giờ thoát khỏi khống chế của bà.

Thái độ của Phượng Tê cũng làm cho Mộ Dung Cầm ăn một viên thuốc an thần. Sau khi tạ ân thì ngồi vào chỗ, khoảng thời gian này sắc mặt nàng vẫn âm trầm cũng tốt hơn nhiều.

Âu Dương Lăng Ca cũng không nói tiếng nào ngồi vào chỗ.

Sau đó Phượng Tê lại không chút nào đề cập chuyện của Mộ Dung Cầm, mà Phong Lăng Hề cũng không vội vàng mà nhàn nhã thưởng thức ca múa.

Rượu qua ba tuần Phượng Tê mới mở miệng nói: "Chuyện Tướng quân Mộ Dung trẫm cũng nghe nói, chỉ là trẫm tin tưởng cách làm người của Tướng quân Mộ Dung, chắc hẳn chuyện này có chỗ hiểu lầm, Nhàn vương điện hạ cảm thấy thế nào?"

Lúc này vũ cơ đã lui ra chỉ còn lại nam tử tiếp theo đàn tỳ bà, tiếng tỳ bà dễ nghe dường như mang theo ma lực làm cho lòng người thả lỏng, khóe miệng không nhịn được đã nhếch lên.

Ánh mắt của Phong Lăng lại lạnh lẽo đưa tay che lỗ tai của bánh bao nhỏ. Vân Tư Vũ trực tiếp quăng đôi đũa trong tay ra ngoài đâm thủng bàn tay của nam tử kia.

Phượng Tê nhìn thấy một màn này không khỏi tức giận nói: "Làm càn! Bắt lại cho trẫm!"

Bà quát lạnh một tiếng lập tức một đám thị vệ xông tới, trực tiếp động tay muốn bắt Vân Tư Vũ.

Cổ tay Phong Lăng Hề rung lên một chấm nhỏ ánh bạc lóng lánh, vừa ra tay thì giải quyết mấy người thị vệ đến gần nhất, lạnh lùng nói: "Ai dám động thủ, giết không tha!"

Lời này không chỉ là cảnh cáo người có can đảm làm khó dễ, cũng là mệnh lệnh dành cho ám vệ, chỉ một thoáng trong cung điện dường như khắp nơi đều có sát khí, giống như trên cổ treo một cây đao làm cho người hô hấp cũng không khỏi thả nhẹ ra.

Phượng Tê căm tức nhìn Phong Lăng Hề lạnh lùng nói: "Phượng Lăng Tịch, con vừa về đến thì đả thương người, rốt cuộc có để Mẫu hoàng trẫm vào mắt hay không?"

Phong Lăng Hề nhếch môi cười nói: "Phượng Tê, ngài cần gì phải tự rước lấy nhục?"

Cô vốn là muốn cho Dạ Tinh nhiều thời gian chẩn bị một chút, không nghĩ nhanh như vậy trở mặt với Phượng Tê. Nhưng mọi việc đều có ngoài ý muốn, nếu như Phượng Tê không lưu tình thì cô cũng không thể bị động chịu đòn, bằng thế lực của Thánh Cung ở nước Phượng Thiên cho dù không thể diệt trừ cả nước Phượng Thiên nhưng Phượng Tê cũng không làm gì được cô.

Bánh bao nhỏ phục hồi lại tinh thần trừng mắt nhìn về phía Phượng Tê tức giận nói: "Quả nhiên đều là người xấu, muốn cho bánh bao nhỏ biến thành kẻ ngu si, thật là ác độc."

Bởi vì Vân Tư Vũ có một tay đàn xuất thần nhập hóa ma nên bánh bao nhỏ cũng tiếp nhận một ít dạy dỗ, chí ít biết có chút âm thanh rất êm tai nhưng lại không thể nghe, nghe xong sẽ biến thành kẻ ngu si.

Đây cũng không phải Vân Tư Vũ cố ý dọa nó, bánh bao còn nhỏ như thế phải nghe một khúc nhiếp hồn thì hậu quả rất nghiêm trọng.

Thuật nhiếp hồn trừ phi là công lực đạt tới đỉnh cao mới có thể thu thả như thường, khống chế được hoàn toàn không hại người. Nếu không vì để ngừa cắn trả phần lớn là cố gắng bảo toàn chính mình. Về phần người bị nhiếp hồn sẽ có hậu quả gì thì khó có thể bảo đảm.

Nghe được lời bánh bao nhỏ nói sắc mặt của Phượng Tê khẽ thay đổi, lạnh lùng quét qua Phượng Linh Vân một cái. Nam nhân này là Phượng Linh Vân tìm đến được bà ngầm đồng ý, nhưng lại không biết sẽ sinh ra tổn thương lớn với tiểu hài tử như vậy.

Thật sự cho dù bà có biết chỉ sợ cũng sẽ không đi ngăn cản.

Lúc trước bà có thể vì giang sơn bỏ qua người yêu và cốt nhục của mình, bây giờ thì tại sao không thể bỏ qua một tôn tử chứ? Bà hiện tại làm ra tư thế này hơn phân nửa là làm cho Phong Lăng Hề xem.

Vân Tư Vũ từ trên người móc ra một cây sáo, nhìn về phía nam tử trong sân cười nói: "Cho ngươi mở mang kiến thức một chút cái gì gọi là nhiếp hồn thật sự!"

Thật sự nhiếp hồn đối với hắn và Phong Lăng Hề đều không có tác dụng gì, nhưng đối với bánh bao nhỏ mà nói quả thực là trí mạng; mà người này cũng không biết là cố ý hay là học nghệ không tinh lại công kích về phía ba người bọn họ, điều này làm cho Vân Tư Vũ rất là tức giận.

Nam tử kia kinh ngạc vội vàng ôm lấy tỳ bà, không để ý bàn tay đau đớn đàn lên, tiếng tỳ bà và tiếng sáo quấn quýt. Mặc dù không hiểu âm luật nhưng mọi người đều có thể nghe ra trong đó kịch liệt chém giết.

Nam tử kia rõ ràng hơi kém một chút, chỉ chốc lát sau sắc mặt tái nhợt. Trên trán từng giọt từng giọt mồ hôi lớn chảy xuống, ánh mắt khi thì tỉnh táo khi thì tan rã; mà Vân Tư Vũ lại hoàn toàn là một bộ dáng thành thạo điêu luyện, tốc độ ngón tay lên xuống đã sắp làm cho con mắt của mọi người đều thấy không rõ.

Thật sự Vân Tư Vũ am hiểu chính là đàn, nhạc khí khác chỉ là biết một chút nhưng không tinh thông. Bất quá mang đàn không tiện, cho nên hắn mới chuẩn vị một cây sáo nhỏ khi xảy ra bất cứ tình huống nào.

Mặc dù hiệu quả giảm rất nhiều nhưng đối phó với nam tử này hiển nhiên là thừa sức.

Vân Tư Vũ nhìn chằm chằm nam tử kia, ánh mắt từ từ sâu thẳm, đầu ngón tay bắn ra một đường sóng âm xẹt qua. Giống như là lưỡi dao bén nhọn trực tiếp bay về phía tỳ bà trong tay của nam tử, tỳ bà "đùng" một tiếng trong nháy mắt bị đánh nát.

Mặt mũi bánh bao nhỏ tràn đầy sùng bái nhìn Vân Tư Vũ, nhỏ giọng nói với Phong Lăng Hề: "Mẫu thân, cái này nhi tử muốn học."

Phong Lăng Hề vỗ vỗ đầu nó không nói gì chỉ là quan tâm Vân Tư Vũ.

Nam tử mất đi tỳ bà trong nháy mắt hoàn toàn mê muội, hai mắt trống rỗng. Sau đó bất thình lình nhào tới về phía Phượng Linh Vân đánh tới, bởi vì trên tay không có vũ khí nên trực tiếp dùng tay đánh.

Mặc dù bất thình lình nhưng ở mức độ như vậy muốn muốn giết Phượng Linh Vân tự nhiên là không thể, nam tử trực tiếp bị Phượng Linh Vân đạp một cước lăn trên đất. Phượng Linh Vân ra chân không có lưu tình nên nam tử trực tiếp phun ra một ngụm máu, mà Phượng Linh Vân mặc dù không có bị tổn thương nghiêm trọng nhưng trên mặt lại bị cào ra hai đường máu.

Nam tử kia hiển nhiên đã hoàn toàn không còn tự chủ, mặc dù là bị đá như vậy cũng không có tỉnh táo mà bò lên lại muốn đánh tới về

phía Phượng Linh Vân, bất quá lại bị thị vệ bắt lấy kéo đi.

Mặt mũi Phượng Linh Vân tràn đầy tức giận nhìn chằm chằm Phong Lăng Hề, hiển nhiên coi Phong Lăng Hề thành kẻ cầm đầu.

Dựa vào công lực của Vân Tư Vũ tự nhiên là có thể khống chế không ảnh hưởng đến những người khác nhưng hắn một mực lại không làm như thế.

Trong lúc này Âu Dương Lăng Ca đột nhiên đứng lên nhìn Phong Lăng Hề, giọng nói thê lương quát lên: "Tịch tỷ tỷ, tỷ đã nói chỉ cần ta, tại sao lại phải cưới người khác?"

Phong Lăng Hề không khỏi nhìn về phía Vân Tư Vũ, Vân Tư Vũ trừng nàng một cái, Phong Lăng Hề vô tội nhún vai một cái. Đây là món nợ tình cảm của Phượng Lăng Tịch cũng không mắc mớ đến cô, Phong Lăng Hề nhìn dáng vẻ tức giận của Vân Tư Vũ lại không khỏi cảm thấy buồn cười, biết rõ tâm tư của Âu Dương Lăng Ca là gì còn để hắn nói ra, không phải làm cho trong lòng mình không thoải mái ư?

Thấy phụ thân mất hứng bánh bao nhỏ lập tức đứng lên ra mặt cho phụ thân, ngón tay út đầy thịt mũm mĩm chỉ vào Âu Dương Lăng Ca tức giận nói: "Ngươi không biết xấu hổ, mẫu thân ta không thích ngươi, ta cũng không thích ngươi, ngươi cái này gọi là sống chết dây dưa, không biết xấu hổ, không có nuôi dạy!"

Cũng không biết là nó có phải cố ý hay không, bốn từ ‘không có nuôi dạy’ đặc biệt rống có lực vô cùng.

Âu Dương Dĩnh tức giận đến mặt đều đã biến thành gan heo, quát về phía Âu Dương Lăng Ca: "Âu Dương Lăng Ca, con đang nói

cái gì đó? Con tỉnh táo một chút lại cho mẫu thân!"

Âu Dương Lăng Ca quay đầu nhìn về phía mẫu thân, trong mắt mang theo một tia oán giận: "Nhi tử rất tỉnh táo, đều là mẫu thân, nếu như không phải mẫu thân không cho nhi tử và Tịch tỷ tỷ ở bên nhau thì Tịch tỷ tỷ làm sao sẽ cưới người khác? Nàng làm sao sẽ không cần nhi tử chứ?"

Âu Dương Lăng Ca nhìn qua xác thực rất tỉnh táo, trong mắt hoàn toàn không có trống rỗng như nam tử kia lúc trước. Thật sự Vân Tư Vũ căn bản không có khống chế hắn, chỉ là cố ý kéo một chút tâm tình của hắn làm cho hắn không thể giả vờ làm người gương mẫu mà thôi.

Âu Dương Dĩnh tức giận đến mức vỗ ngực: "Con, đứa con bất hiếu, mẫu thân là muốn tốt cho con. Phượng Lăng Tịch hãm hại trung lương, làm người hung tàn, con làm sao có thể gả cho người như thế chứ?"

"Hãm hại trung lương thì thế nào? Làm người hung tàn thì thế nào? Nàng đối với nhi tử còn tốt hơn mẫu thân, nàng tuyệt đối sẽ không vì biểu hiện mình có bao nhiêu chính trực mà hy sinh hạnh phúc của nhi tử!"

Lời này nếu là bình thường thì Âu Dương Lăng Ca tuyệt đối sẽ không nói ra, thậm chí sẽ không bỏ mặc cho mình suy nghĩ như vậy. Nhưng hiện tại hắn cái gì cũng dám nói, chuyện gì cũng dám làm.

"Con..."

"Nhi tử thế nào? Mẫu thân xưa nay chỉ lo thanh danh của mình, mẫu thân nếu như đã trung thành như vậy tự mẫu thân đi cầu thân

đi? Dựa vào cái gì hy sinh nhi tử? Mẫu thân biết rõ nhi tử thích Tịch tỷ tỷ nhưng còn kiên quyết phản đối chúng ta ở bên nhau, mẫu thân chính là không muốn nhìn thấy nhi tử tốt!"

"Phốc..." Âu Dương Dĩnh rốt cục không nhịn được phun ra một ngụm máu: "Nghịch tử... nghịch tử..."

Bánh bao nhỏ cười khanh khách vỗ tay, còn nói chọc người tức chết không cần đền mạng: "Hại người rất nặng, sắp mừng năm mới bị tức chết!"

Bên này trò hay hát lên, bên kia trò hay mở màn, Phượng Linh Vân gắt gao trừng mắt nhìn Phong Lăng Hề, khắp nơi hung tàn: "Phượng Lăng Tịch, muội thật sự là mạng lớn, như thế mà còn không chết. Bất quá lần này tỷ nhất định sẽ không lại cho muội cơ hội sống sót."

Phượng Tê nhìn xem trò khôi hài này tức giận đến lồng ngực không ngừng phập phồng, vỗ bàn một cái tức giận nói: "Phượng Lăng Tịch, con rốt cuộc muốn nháo thành cái gì?"

Lời này không khỏi buồn cười, bà dường như hoàn toàn không có nghe được trong lời nói của Phượng Linh Vân không cẩn thận tiết lộ ra ẩn ý, không quan tâm nguyên nhân nữ nhi mất tích, không để ý có người muốn mạng Phong Lăng Hề, chỉ là muốn kết thúc trò khôi hài mất mặt này.

Nhưng lời nàng vừa mới nói ra Âu Dương Lăng Ca bên kia đột nhiên nhào tới về phía Phượng Linh Vân: "Khốn kiếp, ngươi dám làm tổn thương Tịch tỷ tỷ, ta liều mạng với ngươi!"

Vì vậy Âu Dương Lăng Ca cũng giống như nam tử kia trước đây bị Phượng Linh Vân đạp một cước văng ra. Bất quá bởi vì lúc này Phượng Linh Vân mang theo sát ý với Phong Lăng Hề nên một cước này càng là không nhẹ không nặng. Âu Dương Lăng Ca bị đạp nằm trên đất đau đến mức không thể đứng lên, nhìn qua là ra lực rất nhiều.

Mà Phượng Linh Vân dường như bị Âu Dương Lăng Ca ầm ĩ hoàn toàn chọc giận, trực tiếp mặt mũi tràn đầy sát khí lao tới Phong Lăng Hề.

Võ công của Thái nữ điện hạ coi như không tệ nhưng chọn đối thủ là Nhàn vương điện hạ không phải là muốn chết ư?

Phượng Tê vội vã quát lên: "Ngăn cản nó lại cho trẫm!"

Phượng Linh Vân công khai ra tay với Phong Lăng Hề, vậy thì giống như là tuyên chiến với nước Hoàng Vũ. Nàng vốn định vừa đấm vừa xoa giải quyết hòa bình chuyện Mộ Dung Cầm không nghĩ tới mọi chuyện sẽ phát triển thành như vậy, trong lòng cũng là tức giận đan xen.

Phong Lăng Hề nhìn Phượng Linh Vân được đúng lúc ngăn lại có chút đáng tiếc, những thị vệ này bình thường tại sao không có thân thủ tốt như vậy? Cô đưa chân đạp đạp tiểu hồ ly, thấp giọng nói: "Lén cào nàng."

Vì vậy tiểu hồ ly ngồi xổm dưới chân uốn éo cái mông nhảy lên một cái, nhanh chóng phóng tới Phượng Linh Vân lóe lên một cái rồi biến mất. Trong hỗn loạn tất cả mọi người đều chỉ chói mắt nhìn thấy một tia sáng trắng nhưng lại không biết ánh sáng trắng kia là cái gì.

Sau đó Thái nữ điện hạ bị thị vệ ngăn cản đột nhiên co quắp một hồi ngã trên mặt đất.

"Thái nữ điện hạ..."

Phượng Tê vội vàng kêu lên: "Thái y..."

Thái y đi tới bên cạnh Phượng Linh Vân kiểm tra một chút, sau đó quỳ xuống "phịch" một tiếng: "Thần đáng chết, Thái nữ điện hạ... Thái nữ điện hạ..."

Phượng Tê nhìn thái độ của thái y lần này không khỏi trầm mặt xuống: "Thái nữ điện hạ làm sao?"

Thái y đau buồn nói: "Thái nữ điện hạ đã đi..."

Phượng Tê "ầm" một tiếng bóp nát ly rượu trong tay, nhắm mắt lại sau đó nhìn về phía thái y hỏi: "Có thể nhìn ra nguyên nhân cái chết của Thái nữ điện hạ hay không?"

Phong Lăng Hề nhếch môi khẽ cười, người này cũng thật là là bình tĩnh, nữ nhi chết rồi lại lập tức nghĩ đến lợi ích của mình, đều nói quân vương vô tình, vô tình cũng quả thật có chỗ tốt của vô tình.

Hiện tại nếu như có thể chứng minh Phượng Linh Vân là bị cô giết chết, như vậy không chỉ có chuyện của Mộ Dung Cầm có thể bỏ qua. Phượng Tê chỉ sợ còn muốn truy cứu trách nhiệm nước Hoàng Vũ có ý định mưu hại Thái nữ nước Phượng Thiên, như vậy Phượng Linh Vân cũng coi như là bị chết có giá trị.

Thái y cũng là người thông minh, không ít người đều chú ý tới một tia sáng trắng kia, rõ ràng chính là từ bên cạnh Nhàn vương điện hạ bắn ra. Thái nữ điện hạ chết khẳng định không thoát khỏi

liên quan đến Nhàn vương điện hạ, nhưng mà không có chứng cứ thật sự, tia sáng trắng kia căn bản không ai thấy rõ là cái gì.

Phượng Tê vừa hỏi hiển nhiên chính là đang nhắc nhở nàng bắt lấy chứng cứ.

Chỉ là sau khi thái y cẩn thận kiểm tra một phen thì sắc mặt lại khó coi, dưới Phượng Tê ép hỏi chỉ đành cẩn thận từng li từng tí một nói: "Thái nữ điện hạ là trúng độc mà chết, chỉ là ngoại trừ vết cào trên mặt thì không có vết thương gì khác." Cho nên có thể loại trừ các loại ám khí.

Phong Lăng Hề mở miệng cười nói: "Nữ hoàng Phượng Thiên, xem ra trong cung này của ngài không quá an toàn rồi! Đường đường là Thái nữ điện hạ lại cứ như vậy bị người độc chết, điều này làm cho bản vương rất không có cảm giác an toàn."

Phượng Tê quét nhìn nàng một cái hừ lạnh một tiếng, nói với thái y: "Độc đúng là từ miệng vết thương tiến vào?"

Nếu như độc này là trên vết thương mang đến, như vậy việc này cũng không thoát khỏi liên quan đến Phong Lăng Hề. Dù sao nam nhân kia đột nhiên làm khó dễ là bởi vì bị Vân Tư Vũ khống chế tâm thần.

Phong Lăng Hề bây giờ rõ ràng là giúp nước Hoàng Vũ. Nếu nằm ở phía đối lập thì tình cảm mẫu tử tự nhiên là thứ yếu, đây vốn là tác phong trước sau như một của Phượng Tê.

Đến cuối cùng bà có thể bảo vệ mạng Phong Lăng Hề, đó chính là ban ân lớn nhất, vô cùng sủng ái.

Phong Lăng Hề cười nhạo nói: "Nhìn máu đỏ tươi như vậy, thái y đại nhân, ngươi hẳn là sẽ không trợn mắt nói dối chứ?"

Đầu thái y đầy mồ hôi lạnh, vết thương này xác thực hoàn toàn không có độc, màu sắc cũng rất bình thường, muốn nói vết thương có độc thì người sáng suốt cũng sẽ không tin. Nhưng nếu như nói Thái nữ điện hạ trúng độc không liên quan đến vết thương thì chỗ Nữ hoàng bệ hạ chỉ sợ bàn giao không tốt.

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 126+2: Kết Cục (2)

Editor: demcodon

Tiểu hồ ly ngồi xổm ở bên chân Phong Lăng Hề, giấu mình ở dưới khăn trải bàn không ngừng nhổ nước miếng: ‘thật đáng ghét, làm hại nó ăn ngụm nước của Thái nữ điện hạ kia!’

Độc xác thực không có liên quan đến vết thương kia, tiểu hồ ly vồ tới cũng không có cắn Phượng Linh Vân, chỉ là đến rồi dùng liếm một cái tiện thể cho nàng nếm trải một chút nọc độc.

Phong Lăng Hề nếu như đã quyết định náo loạn vậy thì dĩ nhiên là muốn ồn ào càng lớn càng tốt, làm cho Phượng Tê tự lo không xong là tốt nhất. Cho nên đối với Phượng Linh Vân cô hoàn toàn không có lưu tình.

Thái y chỉ là vì khó nói, không biết mình có nên trợn mắt nói dối hay không thì bên kia Âu Dương Dĩnh nói chuyện: "Tam Hoàng nữ xưa nay thủ đoạn hung tàn, giết người không thấy máu, chắc là dùng thủ đoạn hạ lưu gì đó."

Âu Dương Dĩnh cũng không hổ là người bảo thủ, nói chuyện không có chút nào lưu tình. Dù nói thế nào đi nữa thì Phượng Lăng Tịch cũng là nữ nhi của Phượng Tê, mắng quá ác như thế không phải là đánh vào mặt Phượng Tê sao? Bà lại không có chút nào kiêng kỵ.

Có lẽ bà còn vì công chính của mình mà kiêu ngạo đây? Tục ngữ nói đúng ‘thiên tử phạm tội cũng xử tội như thứ dân’. Nhưng trên thực tế thật sự có thể làm được như vậy hay không? Nhìn sắc mặt khó coi kia của Phượng Tê phỏng đoán cũng không phải thích vị Thừa tướng đại nhân này như vậy rồi.

Bánh bao nhỏ cầm lấy bánh ngọt ném về phía Âu Dương Dĩnh: "Ngài mới hạ lưu, cả nhà ngài đều hạ lưu, nhi tử của ngài là hạ lưu nhất, ngài là lão hạ lưu!"

Bánh bao nhỏ một bộ dáng xù lông không ngừng đạp chân, dáng vẻ rất muốn nhào tới đánh một trận.

Phong Lăng Hề xoa bóp khuôn mặt nhỏ của nó thở dài nói: "Lại quên bình tĩnh rồi."

Bánh bao nhỏ trong nháy mắt không náo loạn, mím môi nhìn cánh tay nhỏ chân nhỏ của mình ủy khuất nói: "Nhưng mà con đánh không lại bà ta."

Phong Lăng Hề tương đối bình tĩnh nói: "Có một từ gọi là mượn đao giết người."

Vân Tư Vũ nhìn dáng vẻ mờ mịt của bánh bao nhỏ không khỏi lẩm bẩm một câu: "Quân muốn thần chết thần không thể không chết."

Vì vậy bánh bao nhỏ hiểu rồi, Nữ hoàng lão thái bà là một thanh đại đao sắc bén, con ngươi chuyển động ngồi nghiêm chỉnh, một bộ dáng vô cùng bình tĩnh. Sau đó suy nghĩ một chút, giống như không nên quá bình tĩnh, mẫu thân nói chỉ cần nội tâm bình tĩnh là được. Vì

vậy bánh bao nhỏ lần nữa tức giận quát: "Lão thái bà, nhi tử của ngài còn hạ lưu hơn mẫu thân ta nhiều."

Âu Dương Dĩnh dường như bởi vì trước đây bị tức đến hung ác nên nhìn qua có chút suy yếu. Bất quá lần nữa bị bánh bao nhỏ lại nói đến hạ lưu kích thích, vẫn là không nhịn được tức giận: "Ngươi không có dạy dỗ!"

Lại nói, Thừa tướng Âu Dương thật đúng là không biết mắng người, nói đến nói đi đều là những từ này.

Bánh bao nhỏ tiếp tục gào thét: "Ta không có dạy dỗ có thể trách ta hả?"

"Trách mẫu thân ngươi không biết dạy!"

"Mẫu thân ta không có dạy dỗ có thể trách mẫu thân ta hả?"

"Trách mẫu thân của nàng không biết dạy!"

"Mẫu thân của nàng có phải là rất đáng chết hay không?"

"Đúng vậy..."

Âu Dương Dĩnh bị tức đến mức đầu hồ đồ rốt cục tìm lại một tia lý trí, phịch một tiếng quỳ xuống về phía Phượng Tê phía trên: "Thần đáng chết, Nữ hoàng bệ hạ thứ tội."

Mặt Phượng Tê âm trầm liếc qua bánh bao nhỏ đang đắc ý một chút, bánh bao nhỏ trợn to mắt trừng lại.

Bánh bao nhỏ ở trong hoàng cung vẫn luôn vui vẻ sung sướng, căn bản là không để Nữ hoàng bệ hạ Hoàng Vũ Hiên này ở trong

mắt. Bây giờ đổi thành Phượng Tê thì nó càng không để vào mắt, bởi vì đây là người xấu!

Phong Lăng Hề tự nhiên cũng không để Phượng Tê ở trong mắt, căm giận bóp mặt bánh bao của nó nói: "Bánh bao xấu xa, lần sau mượn đao giết người nhớ tới giảm thiểu hy sinh, mẫu thân con là ta rất vô tội!"

Vân Tư Vũ không nhịn được cười to, mà bánh bao nhỏ vừa vỗ vào tay ác trên mặt mình, vừa đắc ý nói: "Cái này gọi là một hòn đá hạ hai con chim."

Phong Lăng Hề không khỏi lườm nó một cái, mới lớn như thế đã muốn tạo phản hả? Còn một hòn đá hạ hai con chim, không ngờ đã sớm muốn đối phó cô đúng không?

Bánh bao nhỏ nhìn mẫu thân cười nhe răng: "Mẫu thân không nên dễ giận như vậy chứ! Con không phải cũng không có dạy dỗ giống mẫu thân hay sao? Nói một chút lại không đau, đúng không, phụ thân?"

Vân Tư Vũ vừa cười vừa gật đầu, Âu Dương Dĩnh cũng thật sự là bối rối, lại dễ dàng như vậy đã bị bánh bao nhỏ thực hiện được ý đồ.

Thấy Vân Tư Vũ gật đầu bánh bao nhỏ càng thêm đắc ý nhìn Phong Lăng Hề. Hừ! Phụ thân cũng gật đầu mẫu thân tự nhiên không thể nói cái gì.

Phong Lăng Hề nhìn gương mặt nhỏ nhắn kia của nó tức giận cũng không được mà cười cũng không được.

Sắc mặt của Phượng Tê vẫn âm trầm không để ý đến xử tội Âu Dương Dĩnh, lại quét mắt qua các đại thần phía dưới đang nơm nớp lo sợ. Trong lòng hừ lạnh một tiếng sau đó mở miệng nói: "Chuyện Thái nữ điện hạ bị ngộ độc cần phải tra rõ, trước khi điều tra rõ ràng thì Nhàn vương điện hạ trước hết cứ ở trong cung một thời gian ngắn, cũng để cho Phượng Thiên ta làm thật tốt bổn phận chủ nhà."

Lời này ý tứ rõ ràng chính là muốn giam lỏng Phong Lăng Hề.

Mộ Dung Cầm nhìn Phong Lăng Hề lại rơi vào kết cục của bản thân mình lúc trước lại không thấy rõ cao hứng biết bao nhiêu. Phượng Linh Vân rõ ràng lại chết như vậy tương lai nước Phượng Thiên lại nên làm gì? Nhìn thấy trước mặt thì không người nào có thể kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước.

Phong Lăng Hề không phản ứng gì, Phượng Tê trực tiếp xua tay cho người đưa nàng về ở tạm trong cung.

Chính vào lúc này một tiếng phượng hót vang vọng phía chân trời, nghe vào dường như rất xa xôi lúc ẩn lúc hiện nhưng mà vừa rõ ràng vang ở bên tai.

Phượng Tê ngẩn ra sau đó hoàn toàn biến sắc, kích động đứng lên gắt gao nhìn lên bên ngoài bầu trời đêm.

Bầu trời màu đen chấm chấm ngôi sao lấp lánh, mây đen bắt đầu khởi động mơ hồ hình như có tim sáng màu vàng sẫm lấp lánh ở giữa, trời nửa sáng nửa tối giống như đuôi phượng đong đưa di chuyển trong không trung.

Phượng Tê không khỏi nhớ tới truyền thuyết Tiên hoàng từng nhắc tới, truyền thuyết Phượng Thiên có từ bộ tộc Dạ thị. Tổ tiên kia

và tổ tiên Phượng gia cùng nhau giành chính quyền, chỉ là có giao tình sinh tử, sau khi thiên hạ thái bình thì một sáng một tối bảo vệ nước Phượng Thiên. Phượng Thiên sở dĩ gọi là Phượng Thiên cũng bởi vì vị tổ tiên kia của Dạ thị tên là Dạ Thiên.

Trước khi nàng quy ẩn từng nói nàng là tôn tử của Dạ thị, tục danh có quan hệ đến chữ Thiên. Cho nên Phượng gia tuy là chim phượng nhưng thường xuyên cảnh giác, một khi quân vương ngu ngốc vô đạo tất có trời phạt.

Mà cái gọi là trời phạt tự nhiên là chỉ tên kiêng kỵ và tướng mạo, ngay cả tôn tử Dạ thị chắc chắn xuất thế.

Tổ tiên Dạ thị dù chưa xưng đế nhưng chỉ là thật sự ám đế, hơn nữa do truyền thuyết kia xem ra địa vị vẫn còn ở trên Nữ hoàng, chỉ vì lúc trước chính thức đặt xuống thiên hạ này chính là Dạ Thiên, mà tổ tiên Phượng gia quả thật chỉ là một Đại tướng thủ hạ của nàng.

Bây giờ truyền thuyết này từ lâu đã không cách nào chứng minh thật giả, bởi vì cũng chưa có ai từng thấy bộ tộc người Dạ thị. Nhưng đối với các đời Nữ hoàng mà nói thì truyền thuyết này lại luôn làm cho các nàng bất an. Nếu như đây là thật sự thì đại biểu các nàng ngồi trên phượng vị không yên.

Phong Lăng Hề không khỏi thở dài còn tưởng rằng Dạ Tinh sẽ chuẩn bị mấy ngày, không nghĩ tới nhanh như vậy đã hành động, rốt cuộc là cô đánh giá thấp thực lực bộ tộc Dạ thị hay là đánh giá cao kiên nhẫn của Dạ Tinh?

Đuôi phượng vừa mới ẩn thì trong điện các đại thần lại hơn phân nửa quỳ xuống hướng về bầu trời đêm, hành lễ chính là quỳ một đầu gối: "Cung nghênh gia chủ..."

Phong Lăng Hề nhìn những đại thần cung kính kia một chút, lại nhìn những đại thần còn lại mặt mũi tràn đầy mờ mịt, nhìn lại sắc mặt Phượng Tê đã đen đến mức có thể so với đáy nồi không nhịn được giật giật khóe miệng. Cô quả nhiên là quá đánh giá thấp bộ tộc Dạ thị.

Mặc dù rất nhiều năm chưa từng vào đời nhưng Phượng Thiên này rõ ràng hoàn toàn bị bộ tộc Dạ thị nắm ở trong bàn tay.

Bánh bao nhỏ trợn to mắt nhìn cửa điện, khi nhìn thấy Dạ Tinh một thân trường bào màu vàng sẫm đi tới thì trong nháy mắt kích động vung vẩy tay nhỏ kêu lên: "Tinh Tinh... Tinh Tinh..."

Nữ nhân phía sau theo Dạ Tinh nhíu nhíu mày, dường như là không vui khi bánh bao nhỏ thích ồn ào muốn bước nhanh về phía trước. Dạ Tinh lại lạnh lùng nói: "Lui ra!"

Người kia nhìn qua có chút vô tội, không hiểu nhưng vẫn lui về phía sau hai bước. Sau đó nhìn đồng bọn từ trong góc đi tới cười trên sự đau khổ của người khác nhìn nàng một cái, nàng mới bỗng nhiên tỉnh ngộ, tiểu bất điểm ồn ào này chẳng lẽ nào chính là Quận chúa? Không phải nói tuổi còn nhỏ một chút sao? Đây đây… chuyện này... đây là nhỏ một chút hả? Có phải quá nhỏ rồi hay không?

Mặc kệ nàng suy nghĩ thế nào thì Dạ Tinh đã đi tới ôm lấy bánh bao nhỏ. Mắt của bánh bao nhỏ sáng lấp lánh nhìn nàng, sau đó loạn gặm một hồi ở trên mặt nàng.

Thấy vẻ mặt người kia rối ren nàng thật càng muốn tin tưởng đây là nhi tử của gia chủ.

Phượng Tê miễn cưỡng làm cho mình trấn định lại, trầm giọng nói: "Các vị đây là ý gì? Phượng Lăng Tịch, con lại muốn làm cái gì?"

Phong Lăng Hề không để ý đến, hoàn toàn coi mình là người ngoài đứng xem trò vui. Dạ Tinh rút ra trường kiếm bên hông không chút lưu tình chém về phía Phượng Tê lạnh lùng nói: "Hoàng kiếm, trên chém hôn quân, dưới chém nịnh thần, giết!"

Dạ Tinh ra một đòn toàn lực tự nhiên không thể coi thường. Phượng Tê trực tiếp bị trường kiếm đâm xuyên trái tim, đóng ở trên ghế phượng trợn to mắt chết không nhắm mắt. Bà chỉ sợ nằm mơ cũng không nghĩ tới bà sẽ chết kiểu chết này.

Bên cạnh Phượng Tê tự nhiên là có ám vệ, đáng tiếc từ sớm đã có người quấn lấy ám vệ của bà; mà chính bà tự nhiên là chạy không thoát khỏi một đòn toàn lực của Dạ Tinh.

Từ một tiếng giết kia trong cung điện trong nháy mắt sát khí phân tán.

Hiển nhiên Dạ Tinh lần này là dự định thanh tẩy hoàn toàn, không phải là bộ tộc Dạ thị đều đuổi tận giết tuyệt toàn bộ người, đây quả thật là có thể ít đi không ít phiền phức. Nước Phượng Thiên về sau có như thế nào cũng sẽ không có lực cản quá lớn.

Trong điện đánh nhau vô cùng hừng hực, Phượng Tê vẫn có không ít thị vệ trung thành và ám vệ chết, hơn nữa coi như là vì mạng sống cũng phải liều mạng thôi!

Duẫn Thiểu Thiên và Cảnh Duyệt cũng nhảy vào tham gia trò vui, tiểu hồ ly cũng nhân cơ hội đục nước béo cò. Bạc băng từ trong áo

của bánh bao nhỏ thò ra một cái đầu, mặc dù trong lòng ngứa có điều lại không động, nó muốn đi theo bánh bao nhỏ để phòng chuyện xảy ra bất ngờ.

Bất quá giữa hỗn chiến này lại có hiện tượng quái dị. Âu Dương Lăng Ca té xỉu không ai để ý tới nói còn nghe được, nhưng Âu Dương Dĩnh này là Thừa tướng đại nhân trung thành với Phượng Tê rõ ràng cũng không có ai để ý tới, còn có Mộ Dung Cầm. Mặc dù nàng chủ động tìm người giao chiến lại không có người đồng ý để ý tới nàng, nhiều lắm là qua loa ứng phó nàng một chút mà thôi.

Dạ Tinh ôm bánh bao nhỏ đi tới bên cạnh Âu Dương Lăng Ca, mũi chân rơi vào trên cổ Âu Dương Lăng Ca nghiền một cái. Sau đó lúc Âu Dương Dĩnh đứng giữa trợn mắt nhìn thì đi tới trước mặt bà chưởng vào đỉnh đầu của bà một cái.

Động tác của Dạ Tinh có thể nói rất dịu dàng, chỉ là nhẹ nhàng giẫm một cái vỗ một cái, không biết có phải là sợ hù dọa bánh bao nhỏ hay không.

Mà đối với Mộ Dung Cầm thấy nhân vật có chút nguy hiểm này nàng lại không có tới gần. Duẫn Thiểu Thiên và Cảnh Duyệt thích xen vào việc không đâu chạy tới hợp tác khống chế Mộ Dung Cầm. Mộ Dung Cầm mặc dù võ nghệ cao thâm nhưng cũng đánh không lại Duẫn Thiểu Thiên và Cảnh Duyệt cùng liên thủ.

"Giết đi! Không được đem máu tươi tưới lên trên người chúng ta."

Mặt Dạ Tinh không hề cảm xúc mà nhìn mặt mũi hai người tràn đầy hưng phấn và khuôn mặt dữ tợn của Mộ Dung Cầm, đôi môi khẽ mở thấp giọng nói: "Sơ Tuyết, nhắm mắt lại."

Bánh bao nhỏ không tình nguyện bĩu môi một cái sau đó ngoan ngoãn nhắm mắt lại. Sau một khắc lại nghe được tiếng Duẫn Thiểu Thiên và Cảnh Duyệt kêu thảm thiết.

"Dạ Tinh, ngươi là tên khốn kiếp!"

"Khuôn mặt của ta là người gặp người yêu, hoa gặp hoa nở đó!"

Duẫn Thiểu Thiên và Cảnh Duyệt cùng đẩy một đầu máu tươi ra trợn mắt nhìn Dạ Tinh.

Về phần tại sao Dạ Tinh động thủ giết mấy người này, vậy còn không đơn giản ư? Từng bắt nạt bánh bao nhỏ và người một lòng tính toán muốn bắt nạt bánh bao nhỏ đều đáng chết.

Về phần tại sao nàng biết rõ ràng như vậy, thủ hạ của nàng nấp ở trong góc cũng không phải là uổng công lăn lộn sao, trên yến hội ai bắt nạt bánh bao nhỏ cũng đều nhớ kỹ đấy!

Vì vậy nam tử đàn tỳ bà kia cũng không thể chạy trốn khỏi ma chưởng.

Phong Lăng Hề nhìn Duẫn Thiểu Thiên và Cảnh Duyệt lắc đầu nói: "Mất mặt."

Vân Tư Vũ nhỏ giọng nói: "Hề, Dạ Tinh giống như có khí thế hơn nàng."

Sắc mặt của Phong Lăng Hề tối sầm lại, chua xót liếc mắt nhìn hắn, nội tâm ngược lại một chút cũng không có bị đả kích: "Người ta đây là thế lực của gia tộc, ta lại không có."

Vân Tư Vũ xì nói: "Nàng đây là lấy cớ, nàng phải cố gắng phát triển Thánh Cung cũng có thể như vậy, ai bảo nàng lười như vậy!" Thật sự cứ như hiện tại thế lực của Thánh Cung ở nước Hoàng Vũ cũng là có thể lật tung nước Hoàng Vũ, đáng tiếc Phong Lăng Hề sẽ không làm như vậy, thậm chí rất nhiều lúc vẫn còn bận tâm Hoàng Vũ Hiên.

"Ta phải chăm chỉ như vậy làm sao có thời giờ ở bên chàng? Lại nói thế lực quá lớn có cái gì tốt, chàng nhìn Dạ Tinh đi, còn nhỏ tuổi lại biến thành dáng vẻ này. Ta đã quyết định, về sau bánh bao nhỏ có muốn tiếp nhận Thánh Cung hay không ta cũng nghe theo nó, ta không có ý định mạnh mẽ kín đáo đưa cho nó."

Vân Tư Vũ chua xót nói: "Sao ta lại cảm giác nàng càng ngày càng sủng bánh bao nhỏ vậy?"

Phong Lăng Hề nhếch môi cười, vươn tay kéo hắn vào trong ngực bẹp một cái: "Ta đương nhiên là thương chàng nhất."

Hai người nghiêng ngả dính nhau cuối cùng sớm rời khỏi sàn diễn, ngay cả bánh bao nhỏ cũng mặc kệ.

THÊ CHỦ TÀ MỊ

Nhược Thủy Lưu Ly
dtv-ebook.com

Chương 126+3: Kết Cục (3)

Editor: demcodon

Hành động lần này của Dạ Tinh rất thành công nên nhổ không giữ lại ai, mà nước Phượng Thiên lại không đến nỗi có rung chuyển quá lớn. Binh quyền trên căn bản đều nắm ở trong tay bộ tộc Dạ thị, còn lại những đại thần kia cũng hoàn toàn có thể chống đỡ lấy Phượng Thiên, chỉ cần một quân vương dẫn dắt thì nước Phượng Thiên vẫn là nước Phượng Thiên.

Trong khi bộ tộc Dạ thị chờ quật khởi mạnh mẽ, vì thế hưng phấn không thôi. Gia chủ bọn họ trở lại ở đây, chỉ có dặn dò với những đại thần kia trong triều một câu: "Hoặc là khai chiến với nước Hoàng Vũ, hoặc là về gia tộc ở."

Kết quả đám đại thần kia rõ ràng tất cả đều chạy về gia tộc, ai cũng không có ý muốn khai chiến với nước Hoàng Vũ.

Bộ tộc Dạ thị kìm nén quá lâu, muốn lại thấy ánh mặt trời để cho người đời biết sự tồn tại của bọn họ. Nhưng đồng thời các nàng lại thích có cuộc sống sinh hoạt như thế này.

Bây giờ gia chủ đều ở đây các nàng còn tranh cái gì chứ? Vẫn là trở về chơi đi!

Bọn họ sẽ không thèm để ý tới giang sơn như vậy thật sự cũng bởi vì các nàng bất cứ lúc nào cũng có thể đoạt lại.

Tóm lại, thiên hạ này cứ như vậy đã biến thành thiên hạ của nước Hoàng Vũ. Màn kịch này biến hóa phát triển mãi cho đến rất lâu sau đó còn làm cho người nói chuyện say sưa, chỉ cảm thấy nước Hoàng Vũ như có thần trợ giúp.

Từ đó về sau một nhà Nhàn vương điện hạ lại lần nữa mất đi tung tích, đợi đến lúc xuất hiện lần nữa ở hoàng cung thì đã là ba năm sau.

* * *

Trong Ngự hoa viên có một cây đại thụ, dưới tàng cây chính là một cái hồ sen nho nhỏ, cành cây to kéo dài rất xa che gần nửa hồ sen.

Lúc này trên nhánh cây có một tiểu nam hài khoảng chừng bốn tuổi ngồi ở trên đó, một thân áo đỏ nhìn qua vô cùng vui mừng, trên đầu buộc hai búi tóc nhỏ, gương mặt bánh bao phình ra mập mạp đáng yêu, mắt phượng long lanh gặp lần đầu đã bị quyến rũ, cái miệng nhỏ nhắn khẽ chu dường như đang giận dỗi ai đó, chân nhỏ rung lắc liên tục, chuông bạc trên cổ chân vang vọng lên leng keng.

Chỉ nghe một mình nó nói: "Ta mặc kệ, ta muốn học độc thuật với phụ thân."

Vẫn chưa nghe thấy có người trả lời nó lại tiếp tục nói: "Lần trước đó là không cẩn thận, không phải là tay sưng lên thôi sao, phụ thân cũng nói không quá đáng lo."

"Bạc băng và tiểu hồ ly không phải là càng độc hơn sao? Ta ngày ngày ở bên chúng cũng không có chuyện gì."

"Có cái gì không giống nhau? Bạc băng và tiểu hồ ly mới là độc vương."

Dường như là nói không thông, nó dùng sức đạp chân nhỏ hai lần, nổi cáu nói: "Ta lại muốn học, cứ muốn học!"

Đối phương giống như rốt cục thỏa hiệp, chỉ thấy nó trong nháy mắt nở nụ cười gật đầu nói: "Được, về sau ta nhất định không tự mình lén lút chạm vào những độc kia, ta bảo đảm!" Nói xong duỗi ra bàn tay mập mạp nhỏ vỗ vỗ ngực.

Lúc này một tiểu nữ hài chạy tới, nhìn dáng vẻ gần như sáu tuổi đứng dưới tán cây ngửa đầu nhìn nó: "Sơ Tuyết, đệ làm sao bò cao như vậy? Té xuống thì làm sao bây giờ?"

Bánh bao nhỏ cúi đầu nhìn nữ hài hừ lạnh nói: "Ai vô dụng như ngươi vậy, leo tường cũng có thể té xuống sưng mặt sưng mũi!"

Nữ hài thẹn thùng sờ sờ đầu, nói lầm bầm: "Khinh công của ta không giỏi như đệ mà! Đệ nhanh xuống đây đi!"

"Không muốn!"

"Leo xuống! Đệ không leo xuống thì ta leo lên đó!"

"Cẩn thận ngã vào trong hồ sen, đến lúc đó cũng đừng có đi tìm Hoàng di cáo trạng."

"Ta mới sẽ không tìm Mẫu hoàng cáo trạng, coi như ta tìm Mẫu hoàng cáo trạng thì Mẫu hoàng khẳng định cũng là phạt ta."

Nữ hài vừa nói vừa leo cây, bánh bao nhỏ nhìn nữ hài mặt mũi tràn đầy chỉ tiếc rèn sắt không thành thép trách mắng: "Khinh công

của ngươi đều học uổng phí, còn là Đại Hoàng nữ đấy, dáng vẻ này của ngươi giống như gấu chó!"

Đại Hoàng nữ vừa thở hổn hển leo lên vừa ủy khuất nói: "Chuyện này có thể trách ta sao? Sư phụ của ta dạy dỗ sao có thể so với Nhàn vương điện hạ chứ?"

"Sư phụ dẫn vào cửa là người tu hành, mẫu thân nói ta đây là thiên phú tốt."

Không thể trách bánh bao nhỏ hả hê, khinh công của nó một đường xác thật biểu hiện ra thiên phú khác người.

Đại Hoàng nữ rốt cục trăm cay nghìn đắng bò lên, bánh bao nhỏ thấy nữ hài mệt đến thở dốc không khỏi già đời lắc đầu thở dài nói: "Tiểu hài tử, ngươi phải nỗ lực thôi! Như ngươi vậy sao được chứ? Ta cho ngươi biết, những hài tử trong thôn nhỏ kia leo cây còn giỏi hơn ngươi, người ta cũng không có chính thức học. Ngươi nói thế nào cũng là Đại Hoàng nữ làm sao có thể cam tâm thua kém người ta như vậy chứ?"

Bánh bao nhỏ kiên quyết cho rằng Đại Hoàng nữ là tiểu hài tử, ngay cả xưng hô đều muốn cho tiêu chí của nữ hài rơi nhỏ xuống.

Đại Hoàng nữ oan ức mà nhìn nó, bánh bao nhỏ lại thở dài nói: "Xem ra ta phải tự mình rèn luyện ngươi thôi." Nói xong thì bò lên đứng trên nhánh cây.

Đại Hoàng nữ vội vàng nói: "Đệ cẩn thận một chút, ngã xuống sẽ nguy hiểm, bây giờ nước ở trong ao lạnh lắm đó!"

Bánh bao nhỏ không để ý đến nữ hài buồn lo vô cớ, hất cằm chỉ tay vào hồ sen: "Dám nhảy xuống không?"

"Hả?"

"Chúng ta cùng nhau nhảy, ai không nhảy người đó là chó con!"

"Hở... Chuyện này..."

Bánh bao nhỏ không để ý tới nữ hài do dự mà bắt đầu đếm: "Một... hai... ba... nhảy!"

Đại hoàng nữ cảm giác được người ở bên cạnh nhảy xuống, vội vã cũng theo nhảy xuống.

"Ùm ùm..." Một tiếng Đại Hoàng nữ rơi vào trong hồ sen, bọt nước văng tung toé.

"Ha ha..." Tiếng bánh bao nhỏ cười vui vẻ sung sướng, Đại Hoàng nữ từ trong ao ló đầu ra thì nhìn thấy bánh bao nhỏ được Dạ Tinh ôm đứng bên cạnh ao, nữ hài ủy khuất nói: "Sơ Tuyết, đệ lại bắt nạt ta!"

Bánh bao nhỏ vô tội nói: "Ta bắt nạt ngươi khi nào? Ta nói nhảy xuống, lại không có nói không thể để cho người đỡ."

Đại Hoàng nữ vẫn oan ức nhìn nó, bánh bao nhỏ thở dài nói: "Ta không phải là muốn rèn luyện dũng khí của ngươi ư, là muốn rèn luyện trí tuệ của ngươi, ai biết ngươi ngốc như thế? Ngươi là Đại Hoàng nữ ư, dù sao cũng phải có một nửa xảo trá của Hoàng di chứ!"

"Khụ khụ..." Nữ hoàng bệ hạ bị người nói là xảo trá ho nhẹ hai tiếng ra hiệu mình đã đến, không cần phải nói xấu ngay mặt như vậy.

Phong Lăng Hề cau mày nói: "Sơ Tuyết, tại sao con lại bắt nạt người khác?"

Đại Hoàng nữ đã tự mình từ trong ao bò lên, bánh bao nhỏ nhìn nữ hài một cái le lưỡi, nhỏ giọng nói: "Trong ao không có kết băng, sẽ không ngã bệnh."

Đại Hoàng nữ vội vàng nói: "Nhàn vương điện hạ, chuyện này không nên trách Sơ Tuyết, là chính ta nhảy xuống."

Phong Lăng Hề liếc nhìn nữ hài ngốc kia, thật sự là bị bánh bao nhỏ bán còn giúp nó đếm tiền, không nói cũng biết, coi như là Đại Hoàng nữ tự mình nhảy xuống vậy cũng tuyệt đối là kiệt tác của bánh bao nhỏ, con trai của cô chẳng lẽ cô còn không hiểu sao?

Vân Tư Vũ đưa tay lôi kéo Phong Lăng Hề, ra hiệu nàng không nên tính toán với bánh bao nhỏ.

Phong Lăng Hề là lo lắng bánh bao nhỏ được sủng đến quá mức trở nên kiêu căng tùy hứng cho nên mới phải trông nom dạy dỗ nó, đáng tiếc có Dạ Tinh ở đây luôn là không quá thành công.

Bất quá bánh bao nhỏ mặc dù nghịch ngợm nhưng cũng có nguyên tắc, sẽ không không nói đạo lý như loại chuyện mùa đông lớn làm cho hài tử nhảy vào hồ sen này, quả thật có chút không đúng mực. Bất quá đó là bởi vì bánh bao nhỏ không hiểu rõ năng lực chịu đựng của người bình thường, giống như nó nói, nó cảm thấy sẽ không ngã bệnh. Cho nên dưới cái nhìn của nó chính là chuyện cười không ảnh hưởng toàn cục.

Bánh bao nhỏ nhìn thấy Phong Lăng Hề rõ ràng biểu hiện không đồng ý lại yếu ớt nói: "Con rèn luyện ở trong ao hàn băng cũng

không có chuyện gì!" Ngụ ý, nó đã hạ thấp tiêu chuẩn rất lớn, Đại Hoàng nữ chắc chắn sẽ không có chuyện.

Cho nên đây mới là then chốt, bởi vì bánh bao nhỏ thiên phú bẩm sinh lại được Nhàn vương điện hạ rèn luyện các loại, lại tắm thuốc rồi lại ngâm trong ao hàn băng, năng lực chịu đựng của thân thể đã sớm biến thái. Cho nên nó thỉnh thoảng sẽ phỏng đoán sai lầm với những người khác.

Bánh bao nhỏ vừa nói ra lời này Phong Lăng Hề trong nháy mắt cảm giác được một luồng sát khí bay vèo vèo. Bánh bao nhỏ cũng tự biết nói bậy nên vội vàng che miệng lại, sau đó lại cảm giác mình làm đến nơi đến chốn, vừa giương mắt nhìn thì không ngoài dự liệu lại nhìn thấy Tinh Tinh và mẫu thân của mình đánh nhau.

"Phụ thân..."

Mặt mũi bánh bao nhỏ tràn đầy vô tội, nó thật sự không phải cố ý lỡ miệng nói ra hết.

Chuyện rèn luyện trong ao hàn băng như vậy Dạ Tinh tự nhiên là không biết.

Sau khi Dạ Tinh bại lộ lại muốn trốn đi thật sự quá khó, hơn nữa chỉ cần tìm được bánh bao nhỏ thì có thể tìm tới nàng. Cho nên nàng thỉnh thoảng phải đi xử lý một chút công việc của bộ tộc Dạ thị, vì vậy làm cho Phong Lăng Hề và bánh bao nhỏ có cơ hội cấu kết với nhau làm việc xấu.

Vân Tư Vũ không nói gì lắc đầu lôi kéo bánh bao nhỏ nói: "Không cần quản các nàng, chúng ta đi ăn đồ ngon đi!"

"Được!" Hai mắt của bánh bao nhỏ lấp lánh mặc kệ phụ thân kéo mình đi.

Vân Tư Vũ và bánh bao nhỏ không cảm thấy kinh ngạc nhưng Nữ hoàng bệ hạ lại cảm thấy mới mẻ không khỏi ở lại thưởng thức Phong Lăng Hề và Dạ Tinh giao chiến. Bất quá hai người này công lực thâm hậu, đánh nhau một lúc qua lại đến mức làm người hoa mắt, một lúc vừa giống như là bất động nhưng tất cả hoa hoa cỏ cỏ bên cạnh đều gặp tai họa.

Phong Lăng Hề hừ lạnh nói: "Mẫu thân chiều quá thì nhi tử hư, ta đây là muốn tốt cho Sơ Tuyết." Thật sự không khoa trương như Dạ Tinh vậy, khinh công sợ té, luyện kiếm sợ bị thương, điều này cũng sợ điều kia cũng sợ, còn học cái gì chứ?

"Hừ!"

"Ngươi còn không biết xấu hổ mà hừ? Nếu không phải là ngươi nuông chiều quá đáng như vậy Sơ Tuyết cũng sẽ không coi trời bằng vung như thế!"

"Hừ!"

"Đó là ý nguyện của Sơ Tuyết, ngươi nhất định phải tôn trọng nó!"

Dạ Tinh lần này ngược lại mở miệng: "Ta không có không cho nó học." Mặc dù nàng xác thực không muốn nhìn thấy bánh bao nhỏ bị thương nhưng mỗi lần bánh bao nhỏ đều ầm ĩ muốn học, cuối cùng còn không phải theo ý nó?

Phong Lăng Hề suy nghĩ một chút ngược lại cũng đúng, Dạ Tinh giống như đều là phản đối nhưng lại không có một lần không chịu

thua kém phản đối đến cùng.

Đang suy nghĩ Dạ Tinh lại phun ra một câu: "Ta đánh chính là ngươi."

Nhàn vương điện hạ cẩn thận suy nghĩ một chút lời này có ý gì, ‘ta đánh chính là ngươi’ ngụ ý ‘ta đánh không phải nó’. Trong lòng Dạ Tinh không muốn nhưng tôn trọng ý nguyện của bánh bao nhỏ, sau đó cũng không đánh nó nhưng đến đánh mẫu thân nó!

Cho nên đây là tìm người trút giận?

Phong Lăng Hề trong nháy mắt đen mặt: "Dạ Tinh, ngươi có còn muốn làm tức phụ của ta hay không?"

"Ta chỉ cần Sơ Tuyết!"

Vì vậy, một lời không hợp hai người lại đấu võ.

Chờ hai người đánh đủ rồi, Nữ hoàng bệ hạ cũng thưởng thức đủ rồi đi đến cung Tân Nghi thì thấy Thái hậu bị bánh bao nhỏ làm cho cười không ngừng. Vân Tư Vũ ngồi ở một bên cúi đầu bắt đầu ăn, thỉnh thoảng cười vì lời nói của bánh bao nhỏ; mà Ninh vương điện hạ lại cười đến nịnh nọt vây quanh bánh bao nhỏ.

Đại Hoàng nữ sau khi thu xếp xong cũng được đưa tới, bánh bao nhỏ thấy nữ hài vẫn nhảy mũi không khỏi có chút áy náy nho nhỏ, rót một ly trà nóng cho nữ hài nói: "Xin lỗi, ta không biết ngươi yếu như thế."

Lời này đổi lại là ai nghe xong cũng phải tức nhưng Đại Hoàng nữ lại được yêu thương mà lo sợ nâng ly trà lên cười khúc khích

nói: "Ta không sao, là chính ta không tốt, chuyện này không liên quan tới đệ."

Hoàng Vũ Hiên cũng có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, sao lại không có tiền đồ như thế chứ!

Bất quá ngẫm lại lúc Nữ hoàng bệ hạ đối mặt với Nhàn vương điện hạ thì có vẻ như cũng không tốt hơn chỗ nào, cho nên đây là di truyền?

Một đám người cùng nhau đón giao thừa, có bánh bao nhỏ ở đây quả thật vui vẻ, tất nhiên là tiếng cười không ngừng. Thái hậu thở dài nói: "Đã lâu không có náo nhiệt như thế, Hề nha đầu, con cũng đừng tiếp tục chạy nữa, muốn chạy cũng đừng mang theo tôn tử bảo bối của dưỡng phụ chạy nữa!"

Phong Lăng Hề vừa giúp Vân Tư Vũ xoa cái bụng ăn no, vừa cười nói: "Dưỡng phụ yên tâm, con tạm thời không có ý định đi."

Bánh bao nhỏ chớp mắt mấy cái lôi kéo tay Thái hậu ngoan ngoãn nói: "Gia gia, cháu cũng không đi, cháu ở bên cạnh gia gia."

Thái hậu vỗ vỗ trán của nó tức giận nói: "Cháu nói thật dễ nghe, nếu như Tinh Tinh nhà cháu đi rồi thì cháu còn có thể ở lại bên cạnh gia gia sao?"

Bánh bao nhỏ hất lên cằm nhỏ nói: "Cháu ở lại bên cạnh gia gia, Tinh Tinh cũng ở lại theo cháu."

Thái hậu không khỏi cười mắng: "Tên nhóc tinh quái này!"

Dựa theo tiếng pháo trúc chúc mừng năm mới từng trận tiếng cười vui vẻ truyền ra, hoàng cung này giống như cũng không lạnh

lẽo mà cũng vui sướng như vậy.

HOÀN